

Aug. 14 10.9.

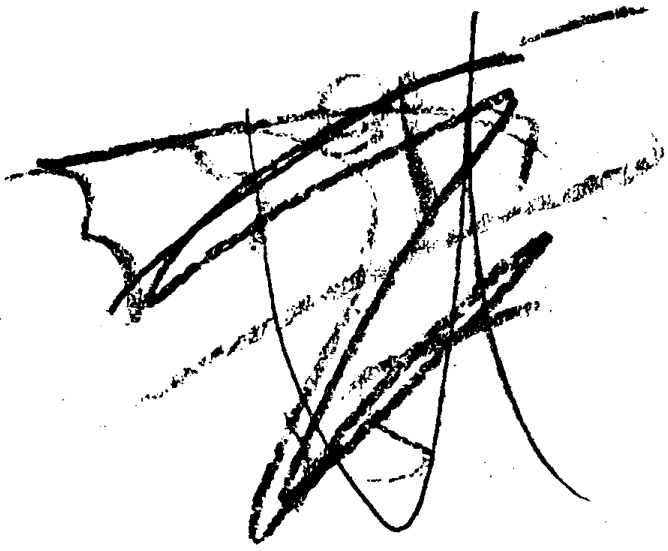
BK 1

C 16 Γ'

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000338942

44.80
1936

Zuluwa 20/11/21

My dear brother

Adm Erasmus

~~Dear Mr~~

~~Erasmus~~

~~Dear~~

Αριθ. ερω. 140.817

ISAACI CASAUBONI

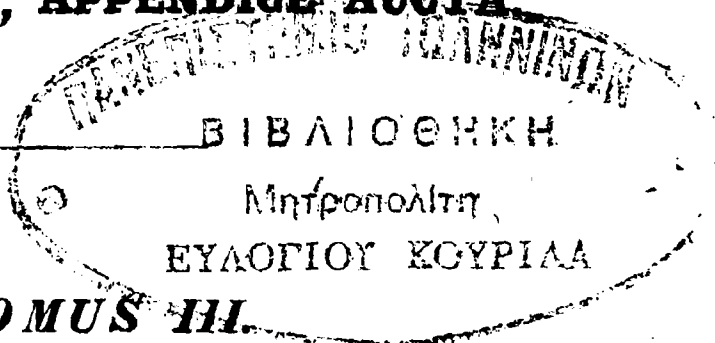
ANIMADVERSIONUM

IN

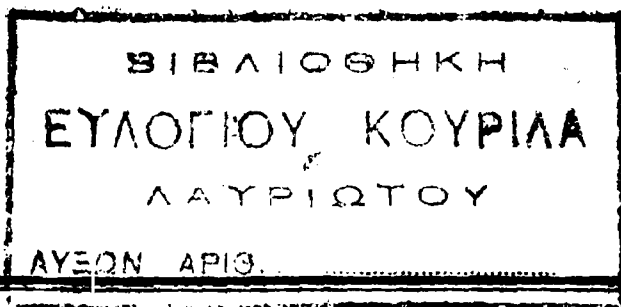
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

LIBRI QUINDECIM

EDITIO NOVA, APPENDICE AUCTA

ANIMADV. LIBROS XI—XV. CONTINENS.

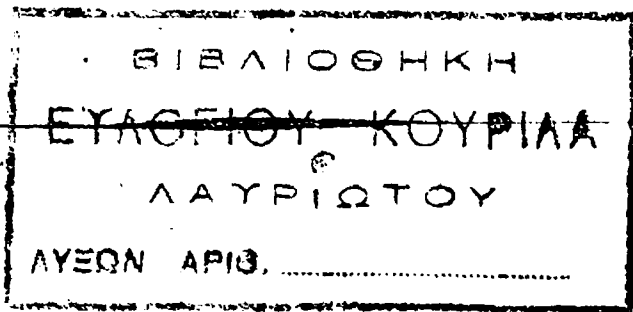

LIPSIAE 1843

IN LIBRARIA KUEHNIANA.

(T. O. Weigel.)

ISAACI CASAUBONI p. 771.
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER UNDECIMUS.

CAPUT PRIMUM.

Libri hujus nexus cum superioribus. Vinum in convivii veterum ad tria. Adraſti convivium. Polyidus: κατακλίειν. Θαλλία. locus Aeliani. Athenaeus in ſcribendo interdum minus diligens: interdum nimis. Mortuorum πρόθεσις. alia quaedam obſervata.

VETERES in convivii ſuis vino utebantur ad haec tria, neceſſitatem, voluptatem et pietatiſ officium. Quod neceſſitati dabatur, promiſcuae inter edendum ſumebant, ut quemque ſitiſ admoneret, et bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatiſ cauſſa, et diiſ libationeſ facere, finiſ demum epuliſ, aut ſaltem primis menſiſ comeſiſ, incipiebant. poſcere illi tum majoribuſ, et pocula diverſi generiſ expedire: et ſimul in hilaritateſ omnibuſ modiſ ſe effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeuſ in textura horum libroruſ, ut ſaepe diximus, et ſemper meminiffe Lector p. 772. debet. Opportune igitur conjeſta eſt in locum iſtum totiuſ δειπνοſοφιατικῆſ Φιλολογίαſ pariſ ea qua de poculiſ agitur. Cum autem plurimaſ ſpeciſ, figuraſ et nomina vaſoruſ poterioruſ haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae fuit ejuſ ſingulariſ diligentia, et κατά ſτο.χείου digeſſit: quaedam priuſ in genere de poculiſ et voce
Cauſaub. Anim. in Athen. T. III. A

ποτήριον praefatus. Eum sermonem reliquis convivis silentibus, ita orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ ἄνδρες φίλοι, καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσι. Non est Adraustus hic, neque poetae nomen, neque poematis ullius titulus, ut falso crediderunt: sed hic est ille rex Argivus Talai filius, qui Tydeum et Polynicem, avibus parum bonis generos sibi conciliavit. Hunc ajunt veteres, ut Polynici regnum patrium restitueret, domi proceres Graeciae convocasse. Apollodorus disertè scribit libro tertio Bibliothecae, eum συναθροῖσαι τοὺς ἀριστείας. quin eorum catalogum habes apud Statium libro 4. Thebaidis, et ipsum Apollodorum, et Diodorum quoque p. 773. Siculum lib. 4. Nulla autem pars fuit historiae fabularis, quam plures poetae tractaverint. Ex eorum aliquo haec nunc sumit auctor, et nisi fallor, ad Epicum Cyclum respiciebat cum haec scriberet Athen. aut, quod pene certum est, ad Antimachi Thebaidem Cyclicam. nam similia his ex eo poeta proferuntur infra in δέπαστρον. Verisimile enim est, poetas Graecos id argumentum tractantes convivium descripsisse, quibus Adraustus excepit principes a se advocatos. Quanquam referre possumus ad convivium nuptiale, cum Tydeus et Polynices uxores suas duxerunt. Observat autem Athenaeus, sedisse tum convivantes proceres, non decubuisse. apud Statium tamen Papinium, ubi convivium Adrausti describitur, tori nominantur. canit enim poeta primo Thebaidos,

— vario strepit icta tumultu

Regia: pars ostro tenues auroque sonantes

Emunire toros, altosque inferre tapetas,

Pars teretes levare manu, ac disponere mensas.

et mox de Adrausto,

— jamque ipse superbis

Fulgebat stratis, solioque effultus eburno.

Etiam quod ait de Polybio in via sacrificante (propter viam fortasse faciebat καὶ ἐξιτήρια ἔθουεν) et praeter-euntem Peteoum ad epulas detinente, ex quo Cycli epici poeta petitum videtur. Polyidus ille est opinor, de quo Apollodorus libro tertio, non is de quo Homerus in Iliade. aetate enim prior fuit et antiquior: nam Peteos, sive Peteous Menesthei pater est, quem bello Trojano Atheniensium copiae ducem habuerunt. Imago pristinae simplicitatis et antiqui aevi in historia quae hic commemoratur. Polyidus sacra facit in via ipsa publica, sicut Menelaus apud poetam in littore, suorum liberorum

γάμους ἐστὶν cum forte illac iter faceret Peteous, benigne eum ad epulas invitavit Polyidus, detinetque: et jussu sedere in floreo gramine, θαλλίαν κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν τυθέντων, frondem virentem defringens, futuram pro mensa, partem victimae ei apposuit. κατακλίνειν fere significat collocare aliquem in lecto: vel facere discumbere. hic pro facere sedere: nam loquitur auctor de more veterum sedendi non accumbendi ad mensam. θαλλία et θάλλος et oleae termitem κυρίως, et omnem frondem virentem significant. [ut dictum est libro primo capite 19.] Corrige Aelianum in hac voce Ποικίλης libri 13. capite 16., ubi loquens de colle semper ardente, qui in agro Apolloniatarum: καὶ περὶ αὐτὸν ἐστὶ δένδρα εὐθαλή, καὶ πολλὰ χλωρὰ, καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυκαῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθλυῖαν †. non debuit appingi defectus nota: sed erat scribendum οὔτε τὴν θαλλίαν. Addit deinde, etiam Autolycum non discubuisse in mensa, verum sedisse, cum ei finita coena nutrix Ulysssem adhuc puerulum attulit, et super genibus collocavit. Haec quidem nota historia est: Homerum enim habemus, unde sumitur. Sed adire ad fontem neglexere interpretes. Itaque non viderunt structuram rectam orationis, quae est hujusmodi: Αὐτολύκω ἢ τροφός, καθήμενῳ δηλονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείπνουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν ἕστησεν. Haec praesatus ad rem accedit, his quidem verbis: Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα. Et si hunc scriptorem facio ut par est plurimi: fatendum tamen quod res est, posse interdum in textura horum sermonum aut judicium aut diligentiam desiderari. Nam quae haec consequentia est? postquam dixit sedisse veteres ad mensam inferre statim Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα. Plenum etiam otiosae περιεργίας quod hic observatur: primum ex omnibus scriptoribus (ita intellige vocem πρῶτον.) Simonidem Amorgium ποτήρια ὀνομάσαι. Quid enim refert hoc didicisse? et sunt qui dissentiant de Simonide Amorgio: nam Julius Pollux ejus loco Ionem Chium nominat. τὸ ποτήριον, ait, Ἴων ἐκάλεσεν. Simonidis versus scribe sic: Ἀπὸ τραπέζων εἶλέ νιν ποτήρια. sustulerunt illum mensae pocula. Verba quae ex Alcmaeonide recitantur, ita melius scripseris: νέκυσ δὲ χαμαιστρώτους ἐπὶ τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκεν· αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ

κρᾶσιν ἔθηκεν. Refer haec ad morem τῆς προθέσεως, et collocationis mortuorum. de quo alibi multa dicimus. Artemidorus lib. 1. cap. 14. οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐνειλοῦνται ῥάκεσιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τίθενται. explicant ista vocem χαμαιστρώτους. sequentia verba quibus ait ornatos mortuos fronde virenti, poculis et coronis capiti impositis, pertinent ad veterum funerum consuetudinem. Soliti enim antiqui his similibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. Θαλίαν malo quam Θαλείαν. Verum haec alius loci. Non erat autem Alcmaeonis, ut videtur, poëma: sed soluta oratione conscripta historia: cujus auctor jam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro 1. ita citat: ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς. Proxime sequentes periodi in omnibus libris antiquis sunt corruptissimae. Obscurum est quod additur: ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. quorsum vox ἔκπωμα? cujus quidem in subjectis testimoniis nulla mentio. Legendum videtur, ὡς τὰ ἐκ πίωμα οἱ Ἀττ. id est, Attici utuntur vocibus a πίωμα deductis, tam de aquae, quam de vini potu. adde, sive alius cujuscunque rei. nam in proximo Aristophanis exemplo neque vini mentio fit, neque aquae, sed sanguinis. Scribe, Πολλῶ γ' ὁ Βάνικς ἐχρῆτο τῶ ποτηρίῳ: non διεχρῆτο. et, Κρείττων μί' ἐστὶ χιλ. vide inferius in κύλιξ. Ait, ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῶ ποιητῆ· οἰνοποτάζων γὰρ εἶρηκε. Graecos cum τὸν ποιητὴν dicunt, Homerum intelligere sciunt et pueri. Ita possumus hic accipere: nam canit poëta Ἰλιάδ. ῥαψ. υ.

Αἰνεῖα Τρώων βουληφόρος, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;

interpretes de Anacreonte ceperunt, cujus proxime facta mentio. ferri potest: nam habetur paulo post hic illius versus, Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων. erit igitur παρὰ τῶ ποιητῆ, apud hunc poëtam. Sequitur, p. 775. Καὶ Σαπφῶ δ' ἐν τῶ δευτέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφης. Vetus lectio καλλέφης. Scribo, καὶ Σαπφῶ δ' ἐν τῶ δευτέρῳ, Π. δ. ἀν. π. καλὰ, ἔφη. At testimonium Alcaeï pro deposito non injuria habuerim. Sed tentare quid vetat? Ἀλκαῖος, ait, ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης † δειννομένη παρίσδον. Scribo, ἐκ δὲ ποτηρίων πίνοντες, δειπνουμένη παρίσδον. cum e poculis bibissent: illi coenanti affederunt. vel Δεινομένει π. Dinomenes usitatum Graecis nomen. κατὰ τὴν Ἀνθών χῶραν verte, in

agro Anthensium. Anthea urbs Peloponesi apud geographos: cujus εθνικὸν ἐστὶ Ἄνθεις.

CAPUT SECUNDUM.

*Mos apponendi pocula in altera mensa. κυλικεῖον.
Heroes picti cum poculis ἀύλακισμένη γῆ. τέ-
μενος. οἰνόπεδος. Cylicranes. Scythinus Tejus
poeta. Syracusanorum libatio quam mari facie-
bant aut diis marinis.*

SOLET interdum Athenaeus orationem suam longiusculis hyperbatis obscurans, minus attentum lectorem fallere, ut libro superiore dicebamus, capite sexto. Idem observare licet etiam hic, cum scribit: "Ἄξιον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλήρες ἐστὶ τὸ κυλικεῖον τοῦτο. εἴρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων, σκευοθήκη. manet suspensa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam ubi definit haec multorum versuum παρενθήκη. Vertendum: *Sed quaerendum vobis censeo, prius quam recensere pocula instituimus, quibus est refertum hoc κυλικεῖον: ita enim appellatur poculorum theca, etc.* quid sit quaerendum non hic dicit: sed dicitur infra, ἄξιον δὲ ἐστὶν, ibi inquit, ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Hic vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus. Simul veteris consuetudinis nos admonens: quae fuit, ut in divitum conviviiis cum cratere apponeretur poculorum ingens theca, magis ad opum ostentationem quam ad usum. Propria autem erat mensa ubi κυλικεῖον spectandum exhibebant, quam Servius poculorum mensam vocat. Lucianus in Lexiphane, ποτήρια δ' ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. μοχ, κυμβία δὲ ἦν καὶ φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά, ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. De Alexandridae Meliloto dictum libro sexto, capite 18. Cratini versus ita distingue, et scribe,

— πολλοστῶ δ' ἔτει
ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ὡς ἦκον πάλιν
τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας καὶ δημότας
εὐρῶν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφη.

mirum autem est, Athenaeum ita proferre hunc locum, quasi accipiatur hic κυλικεῖον in vulgata significatione:

cum longe alia sit mens poetae. Ait qui ista loquebatur: se diu patria a fuisse, in hostico retentum: unde longo post tempore domum redux, vix agnoscere potuerit suos cognatos, tribules, cives. tandem invenisse tamen: et p. 776. fuisse statim ascriptum ἐς τὸ κυλικεῖον. voluit dicere album tribulum, quod servabatur in curiis. oratores saepe illius mentionem faciunt. Sed ludens in tribules suos, homines vinosos, ait se ascriptum in cylicium: quasi tribules omnes ejus essent nihil aliud nisi cotylae, et οἴνηρὰ ἀγγεῖα, sive ἀμφορεῖς νενασμένοι. sic enim vulgo vocabant vino deditos ut libro superiore dicebamus, et ad Theophrastum. Locus Chamaeleonis quo asseruntur caussae cur dynastae et magna pars divitum poculis sese oblectent, lucem accipiet ex simili disputatione apud Platonem in Protagora Τοὺς ἥρωας, inquit, δημιουργοῦσι πίνοντας ἐκπέμασι μεγάλοις, id est, pictores statuarii, plastici, sculptores, caelatores, aliique id genus artifices heroas faciunt e magnis poculis bibentes: propterea ρυτὸν quod nomen est potorii vasis percapacis, heroibus proprium assignarunt. Causam pluribus exsequitur Athenaeus. Ita autem debemus accipere hic vocem δημιουργεῖν. Et nota sis hanc de antiquissimis heroum imaginibus observationem. Addit, οἱ Φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον Φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι. Libro quinto, καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ Φρέατος· καλῶς γάρ τις τὰ μέγала ποτήρια οὕτως ὠνόμασεν. Causam cur tertio poculo depositus fuerit Cyclops, ait posse ascribi praestantiae vini illius, ἣν αὐτὸς Ὀμηρος ἐξηγήσατο. respicit illum versum: Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόρροξ. aut haec erit causa, inquit, τὸ ἀηδὲς τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος. Emendabam ex conjectura ἀηθες: nam bibere sine voluptate nihil ad causas ebrietatis: at insolentia bibendi vinum ad eam rem efficacissima. deinde ita scriptum offendimus in Excerptis et Eustathio. Post haec sermonem de calycibus et poculis habiturus, Plutarchus, ita orditur, Ἀλλὰ μὲν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γὰρ ἀύλαισμένον, ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι. [Locus est vitii manifestus. vir magnus emendabat οὐ γὰρ ἀύλαισμένας ἀρῶν. ingeniose et proxime ad vestigia lectionis corruptae. Nos tamen aliter paulo sententiam explicamus, et corrigimus.] Lego οὐ γὰρ ἀύλαισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ σκ. elegans sane locus: emendatio etiam elegantissima. sed cujus laus magna ex parte Hoeschelianis Excerptis debetur, ibi invenimus, οὐ

γᾶν ἀυλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. sed ille scriptor more suo Pratinae locutionem immutavit praecipuum illius verbum excerpisse contentus. Pratinae sunt non quaecunque putarunt interpretes, verum ista tantum, οὐ γᾶς ἀυλακισμένας ἐρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. [notanda est oppositio inter ἐρῶν γᾶς, et μαστεύων σκύφον.] Olim bene meritis agri portio solita praemii loco dari: τέμενος proprie vocabant. ἀυλακισμένη γῆ, arvi est periphrasis. Atque haec Pratinae verba sententiae suae accommodat Plutarchus, plane venuste. locatur autem in vocibus κυλικηγορεῖν et Κυλικράνες, cum subjicit, οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, id est, *quomvis eorum unus non sit, qui appellati sunt Cylicranes*. Cylicranes (quorum et Macrobius meminit, ut videtur ex Athenaeo) tanquam viles melligiae habiti, οὐς, ait noster, χλευάζων Ἑρμιππος ὁ κωμωδοποιὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις Φησὶν, εἰς τὸν 777. Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην. ridicula vox σπληνόπεδον: si quid in literis judicamus. Ac censeo equidem emendandum esse, vel οἰνόπεδον. vineta sic proprie vocantur: sed pro agro simpliciter acceperunt. ut in illo Theognidis, Δηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον. vel Φηλόπεδον. Distinguendum autem,

— εἰς τὸ Κυλικράνων
ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην.

Non dubito hunc ipsam Hermippi locum ab Hesychio indicari, cum scribit: Κυλικράνων. Πολέμων Φησὶν ὅτι τοὺς ὠμούς κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῆ Ὀίτη Ἑρακλεώτας ἀπὸ τινος οὕτω ὠνομάσθαι. Ascripti haec ut legi debent: nam in Hesychii editionibus multa corruptissime scribuntur. Cylicranas autem ex quorundam sententia nomen invenisse scribit Athenaeus ἀπὸ τινος Κύλικος γένος Λυσοῦ. arbitror verum esse Λυδοῦ, ut paulo post, τινὲς ἀφικόμενοι ἐν Λυδίας. vel si diversa fuit traditio, γένος Λουσίου. a Lusis urbe Arcadiae, de qua Stephanus. *Scythinus Tejus* is est quem Diogenes Laertius in Heraclito appellat τὸν τῶν ἰάμβων ποιητήν. in Physicis Stobaei laudatur ejus liber Περὶ Φύσεως. Locum illum in Illyrico vel in Epiro, ubi tumulus Cadmi et Harmoniae visebatur, geographis non est praetermissus. De eo etiam Dionysius Periegetes, de montibus loquens,

Κεῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον Ἰδοίς περιηγέα τύμβον
τύμβον δὲ Ἀρμονίης Κάδμοιό τε Φῆμις ἐνίσπει.

videtur poeta verbo περιηγέα figuram loci respexisse, cujus gratia appellatus fuerit Cylices, quod Athenaeus ait. At Festus Avienus aliter describit:

*Tunc prorepentis quae sunt vada turgida Nerei
Harmoniae et Cadmi sustentat gleba sepulcrum.*

Quoties lego insequentem observationem Athenaei de calyce Syracusanorum, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tradito more a majoribus, quotannis despondent. Simile quid factitatum esse olim a Syracusanis, videmur posse colligere ex Athenaei verbis: quanquam ille non plane descripsit vetus hoc illorum institutum. Polemo narrat, inquit Athenaeus, ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρα τῆς νήσω πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς Φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ νεῶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν ἐς τὴν θάλασσαν, κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄθρα καὶ κηρία καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τούτων ἀρώματα. *Syracufis in extrema Insula juxta Olympiae templum extra urbis muros est quidam focus, unde calycem navi deducunt tendentes in altum. usque dum clypeus Minervae templo impositus, videri posse desinat. ibi tum calycem hunc fictilem in mare dimittunt: con-jectis prius in illum floribus, favis, thuris granis integris, et aliis praeterea quibusdam aromatis.* Insula quae hic nominatur, una fuit e quinque urbis partibus. fuit enim haec urbs πεντάπολις: qua de re olim ad Strabonem. Lege, τὴν κύλικα ναυστολ. nisi hoc loco p. 778. aliud significat κύλιξ quam calycem quia sequitur κεραμέαν κύλικα. non puto tamen, at qui ἀναπλέοντες mutant in ἀναπλιπλανται, et calycem cineribus plenum hic comminiscuntur, infeliciter hariolati sunt. quod ait de floribus et caeteris rebus solitis in pateram illam conjici, ad ritum pertinet ornandi jactu florum et aliarum rerum: de quo multa ad Suetonium.

CAPUT TERTIUM.

Oĩnos ἀνθεος ἰσδόμενος. Modus bibendi. νίζειν pro effundere. Critiae antiqui scriptoris Πολιτεΐαι. Praebibendi modus. ἐπιδέξια. μανία vehemens studium. γυναικομανεῖς et similia composita. Mos Atheniensium edendi in theatro. Gloriatio veterum de poculis. πάσασθαι et πάσσασθαι. Aga-

thoclis tyranni dictum. πάνξενοι. Gras. Pausaniae locus.

QUOD vulgo Graeci anthosmiam vinum appellabant, Xenophanes intellexit illo versu apud dipnosophistam: Μελίχρος ἐν κεράμοις ἄνθεος ὀσδόμενος. Legitimum bibendi modum definit idem poëta hisce versibus,

Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὅποσον κεν ἔχων ἀΦίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος.

Tantum vini bibere licet, inquit, quantum te non impedit domum redire sine puero qui praeluceat, aut sine itineris duce. hoc significat ἄνευ προπόλου. Mediocris potationis utrumque est indicium. Disciplina Laconum ut Spartanos sobrietati assuesceret, jubebat eos e convivio domum redire δίχα λαμπάδος, ut Xenophon et Plutarchus scribunt. Illa, μὴ πάνυ γηραλέος, in contrarium sensum vero ab interprete sunt detorta. Exceptio enim est, qua permittit senibus Xenophanes, ut propter aetatem domum a coena redeant non soli. In 13. scribe ὕμνεϊν. 20. ita scribam, ὅσσ' ἢ Μνημοσύνη, ἢ τὸν ὄσ' ἀμφ' ἀρετῆς eos sermones probat inter pocula, qui nos reddant aut doctiores aut meliores. 23. † Φένδονας τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι. acute Scaliger Φλεδόνας vidit reponendum. Versum ita concipio, Οὐδ' ἄλλας Φλεδόνας, ταῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι. Θεῶν δὲ προυηθείην, etc. Omnino autem secundum et tertium versum Ionis Chii scribe sic: Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων. προχύτχισιν ἐν ἀργυρέοις. non κρητῆρ, neque προχοαῖσιν. vide infra in προχύτης. hoc modo quam προχόοισι. Quod addit, ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος: periplirasis est liberationis: quam fieri praecipit ex aureo poculo vini pleno, manu prehensio, et in terram effuso. χειρῶν νιζέτω, effundat e manibus. νιζειν proprie est lavare. sed quia lavantur manus effusa aqua, hic positum pro effundere. Hanc interpretationem sequentia confirmant: Σπένδοντες δ' ἀγῶας. at χειρῶν ἔδαφος positum esse pro manibus, quis ferat? deinde quae voluptas est tanta, manus vino lavare? Scribebam, συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς ταύτας θαλίαις. sed λαλιάς etiam Excerpta. paulo post vix feram, πρὸς οὐς λευτέον. sed πρὸς p. 779. οἷς vel τούτοις. praeterea, sive, praeter illa quae jam exposita sunt, dicendum est, antequam instituat enumeratio poculorum. Critias, cujus laudatur mox ἡ Λακεδαιμονίων πολιτεία, librum edidisse olim videtur non

de sola Spartanorum Rep. sed in universum de Rebus-
publicis. nam Julius Pollux libro 7. cap. 13. eum citat
ἐν ταῖς πολιτεῖαις. Ex eodem opere promptum scibis, lo-
cum pulcherrimum, quem relatum a Clemente in Sextum
Stromat. non possum quin adscribam: Κριτίας γράφει.
"Ἀρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτι-
στος τὸ σῶμα γένοιτο, καὶ ἰσχυρότατος. εἰ ὁ φυτεύων
γυμνάζοιτο, καὶ ἐσθίοι ἐρρωμένως, καὶ ταλαιπωροῖη τὸ
σῶμα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἔσσεσθαι
ἰσχύοι τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο. Sequitur: Τοῦ δ' ἐπιδέξια
πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξ. Alibi notamus fuisse pecu-
liarem praebendi modum, qui vocaretur ἐπιδέξια. Pollux
libro secundo, παρὰ Εὐπόλιδι προπόσεως σχῆμα (καλεῖται
ἐπιδέξια) "Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. In ecloga Choe-
rili poetae scribendum duce Gulielmo Cantero — οἷά τε
πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀπτάς.
est enim sermo allegoricus. Vocem πνεῦμα, nisi ita scrip-
seris, nunquam recte exposueris. recte mox libri nostri,
αἱ Ῥοδιακαὶ Φησὶ προσαγορευόμεναι χυτρίδες. emendan-
dus est Eustathius, in cujus codicibus ἰτρίδες perperam
pro χυτρίδες. ad nonam Odysseam. Quia sequitur statim,
οὐ δεῖ οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν: sumit auctor occasionem
ex verbo ἐκμανῶς, docendi obiter vocabulum μανία multis
dictionibus solitum adjungi a Graecis quarum studium
vehemens vellent declarare. Sane ita est: μανία dicitur
omne vehemens desiderium cujuscumque rei. Omitto
poetas. Eunapius in Proaeresio, ὁ δὲ χρυσῆς τινὸς αὐτὸν
μανίας ὑπολαβούσης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα: id est, cum eum
cepisset aurea cupiditas insanum magna visendae Grae-
ciae. [inde μανικὸν Φίλον appellarunt amore ferventis-
simo conjunctum. B. Chrysostomus homilia prima adversus
Judaeos καὶ θεὸν ἔξεῖς ἴλεων, καὶ τοῦτον κερδανεῖς, καὶ
Φίλον κτήση μανικὸν, τῇ πείρᾳ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα]
caeterum quam vim habeat τὸ μανία, cum quosdam vo-
camus γυναικομανεῖς, ὀρνιθομανεῖς aut χρυσομανεῖς ex-
pendit Galenus in quarto De dogmatis Hippocratis et
Platonis, adversus Chrysippum disputans: a quo (Chry-
sippum dico) sumit noster hanc observatiunculam. Scribe,
οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἀμαρ-
τάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτω-
μένοις. non abs re posito nomine μανίας in talibus: seu
peccantibus furiose, quibus illae appellationes tribuun-
tur, et a veritate plurimum recedentibus. Deinde ita
interpunge, ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐγένετο,

ἅμα ἀκροώμενοι τῶν γελωτοποιῶν καὶ μίμων, ἔτι δὲ τῶν
 ἄλλων τεχνιτῶν ὑποπίνωμεν. nihil pote planius. In Philo-
 chori testimonio de more Atheniensium edendi in theatro
 inter spectandum, notemus illa. καὶ τραγῆματα παρεφέ-
 ρετο. nam et philosophus in decimo operis pulcherrimi
 De moribus ad Nicomachum id confirmat. χαίροντες p. 780.
 ὄψωϋν σφόδρα, inquit, οὐ πάνυ δρῶμεν ἕτερα, καὶ ἄλλα
 ποιοῦμεν ἄλλοις ἡρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς Θεά-
 τροις οἱ τραγηματίζοντες ὅταν Φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ᾧσι,
 τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι. Eustratius qui verba Aristotelis
 interpretatur de Circensibus, docet nos simile ejus aevo
 fieri solitum esse Constantinopoli. Verum de his alibi.
 Euripidis versum scribe: Αἰθόπα πεπαίνοντ' ὀρχάτους
 ὀπαρινούς. In Timothei verbis e *Cyclope*, Excerpta ha-
 bent ἐνέχευεν. ἀνέμισγε δέ. et πηγᾶν pro νυμφᾶν. Apud
 Eustathium extat verbum quod hinc excidit: nam scri-
 bendum εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν. Veteres ita pocula
 adamarunt. ut reperti sint, qui gloriarentur non adeo
 de divitiis, atque ἐπὶ τῷ κεντῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα
 ex auro argentoque. Hoc probat auctor exemplo Pythaeae
 Arcadis: qui monumento suo inscribi mandavit moriens
 hoc elogium: plura se pocula possedisse quam mortalium
 quemquam. In ultimo versu, Τῶν προτέρων πάντων
 πλείονα πασσάμενος: recte Dalecamp. quod editum est
 expressit. nam πάσασθαι prima brevi, vel πάσσασθαι
 poetice, idem ac γεύσασθαι. Sed neque ea lectio placet
 neque sententia. Scribo, πασάμενος. πάσασθαι prima
 longa est possidere. Verte igitur Qui plura nempe po-
 cula possedi quam omnes priores. emenda, Αἰψα δὲ
 παισὶν ἐοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀράς Ἀργαλέας ἡρᾶτο.
 pro ἀράς ἐπηρᾶτο. Penultimum sic lego, Ὡς οὐ οἱ πα-
 τρῶά γ' ἐνὶ Φιλότητι δάσαιντο. vel ἐν ηἷ Φιλότητι δ. est
 autem ἐνηῆς, benignus mitis. Oedipi diras habes apud
 Sophoclem in Oedipo Coloneo, et alios. Exposuimus
 lib. 6. cap. 21. illa, Caecilius rhetor ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς.
 Agathocles Siculus de figulo tyrannus, cum multa po-
 cula aurea possideret: solidus est amicis illa ostendens
 dicere, Ex stictilibus quae finxerat haec esse confecta.
 Hoc ita Athenaeus. ἐξ ὧν ἐκέράμευσε κατεσκευασμένα
 ταῦτα. vel ut membranis, κατεσκευηκέναι. Jocus est Aga-
 thoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentis
 inter familiares. Verba sonant, quasi ille ex artis suae
 quaestu in eas opes pervenisset. Dalecampius legit ἐξ
 οὐ. inepta et falsa sententia. Menda est in primo versu

e *Larissaeis* Sophoclis. Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξενα κηρύσσεται. Lego, πανξένοις. omnibus hospitibus et peregrinis. πάνξενοι, ut πανάχαιοι et πανέλληνες. *Gras* qui dicitur hic dux fuisse Coloniae in insulam Lesbum deductae, is est opinor, quem Pausanias in Laconicis κτιστὴν fuisse Aeolidis, Echelati F. Penthili nepotem, Orestis abnepotem: nam Aeolicarum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut ait Strabo. *Grais* tamen hic Pausaniae dicitur non *Gras*. Ego hoc malo: ac scribam lubens apud Pausaniam, συνήραντο δὲ τῷ Γραῖ: non ut editum est Γραίδι. Invenias usitatum hoc nomen apud Graecos: et scribit de eo antiquissimus grammaticorum Dionysius Thrax, τὰ εἰς ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπᾶται· οἶον ὁ Γραῖς, τοῦ Γραῖ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ. *Enallus* mox in MSS. est *Enalus*, diversa nominis origine. In ea historia quae de hoc p. 781. *Enalo* narratur postrema verba confuderunt exscriptores cum versibus Alexidis, propter aliquam similitudinem, ut dicturi sumus sequenti capite.

CAPUT QUARTUM.

Exhibetur fragmentum libri hujus nunquam hactenus editum. idem postea leviter percurritur.

Mutili sunt editi codices Athenaei, amissis, temporum injuria paginis aliquot statim post illa verba, de quibus novissime tractatum est a nobis. Summam eorum quae desiderantur, inventam in illo optimo libro Excerptorum Davidis Hoeschelii, et altero parili huic, qui fuit penes eruditissimum virum Joannem Levinium, ut accepimus a nobilissimo Marco Velfero descripsimus, et infra subjecimus. Sic igitur in utroque eorum libro scriptum, non enim ficus ficui similior, quam haec duo exemplaria: in hac certe parte: imo ut persuadeo mihi, etiam in caeteris. facile enim ex unguibus leonem. nam Levinianus codex nobis invisus.

Καὶ ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι. ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω Θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτήμα. Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξείρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα δέπας. οὐδέ τις ἄλλος οὔτε θεῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ,

Οὕτως θεῶ σπένδασκί, ὅτι μὴ Διί. Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρούμενος τοῖς ἐπισημοτάτοις κειμηλίοις, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλές. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνη ποτήριον, ὃ περ Ἀμφιτρώωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν. Ἄ δ' ὑποδεξαμένα θαῆσατο χρύσειον αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στῆσιχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν Φησὶ τὸν ὠκεανόν. ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὀρμῶντα. Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἄθλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλείστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ Θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. Χρυσέοις γοῦν δεπάεσσιν ἀλλήλους δεξιοῦνται. Ἐλευθέριον δὲ Φησὶ καὶ ἐμμελὲς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον, μηδὲ Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν· ἀλλὰ τῷ πόματι Φάρμακον ὑγείας ἐγκιρῶναι τὸν λόγον.

Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἀκόλαστοι ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λιθοκολλήτοις ἐκπώμασι. Μένανδρος δὲ πού Φησὶ καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς

† ἀφρῶ σκιά, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μεστὸν κύκλῳ χορεῦον ἔλιουτιν γνάθοις.

ὀλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένοις,

τ' ἄνω κάτω δεικνύντες. Φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος,

Ω χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδης τὰ παρσκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾶ, τρώφιμε, νῆ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν. Κρατῆρες ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ.

Ὅτι Παρμενίων συγκεφαλαιούμενος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα, ποτηρίων, Φησὶ, χρυσᾶν σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια ογ, μναὶ ιβ, ποτη- p. 782. ρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια νς, μναὶ λδ. Ἔθος δὲ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης,

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχεάς, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρέων. Φέρ' ὕδωρ, Φέρ' οἶνον ᾧ παῖ, Φέρς δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. ἔνεικον, ὡς μὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Πρὸ δὲ τούτου Ἡσίοδος. Κρήνης τ' ἀεναίου καὶ ἀπορρύτου ἦτ' ἀθόλωτος τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἴεμεν οἴνου. Θεόφραστος, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ

τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἑλλήσιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχειῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ἴσως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέστερον χρωῖται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἤττον ὀρέγοντο τοῦ λοιποῦ. Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ἐνδοξοὶ δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων, καὶ Μῦς. οὗ εἶδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικὸν, τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορνευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε,

Γράμμα Πηρασίοιο, τέχνα Μυός. ἐμμί δὲ ἔργον

Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἔλον Αἰακίδαί.

Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησῖν οἱ ἐρώμενοι. σπουδῇ δὲ αὐτοῖς παιδᾶς ἀρπάζειν, καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν ἐραστοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἀρπασθέντες παρασταθέντες. διδῶσι δὲ τῷ ἀρπασθέντι στολὴν καὶ βούν, καὶ ποτήριον. ἦν καὶ πρῶτον γινόμενοι φέρουσι, ἵνα δηλοῖ ὡς κλεινοὶ γινόμενοι.

Ὅρας δ' ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε,
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ἀφελούσι τοὺς φίλους.

αὐξοῖ γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβῇ, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἐκάστου νοῦν, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀνὴρ ἀνθρώπων καματώδεις οἴχοιται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου πάντες ἴσα νέομεν ψευδῇ πρὸς αἰτάν· ὅς μὲν ἀχρήμων ἀφνειὸς τότε· τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες· εἶτα ἐπάγει, ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοισι τόξοις δαμνέντες.

ΑΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῆ. ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστα ἀκράτου δύο χοεᾶς Πίνουσι ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα Ἰησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. καὶ Βακχυλίδης, Εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης Ἰησι τοῖς νεανίαισι λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν. Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ, καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης, ἥτοι τῆς δεξιᾶς χειρὸς. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον, καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προέσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόνουσι μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὖ ἀκοντίζεῖν· ὠνδμάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐρρίπτουσι εἰς τὸ κοττάβιον. Καὶ οἴκους δὲ ἐπιτηδείους κατεσκειάζουσι εἰς ταύτην τὴν παιδιάν.

Ὅτι παρὰ Τιμαχίδα ΑΙΑΚΙΣ ἢ κύλιξ καλεῖται.

ΑΚΑΤΟΣ, ποτήριον ἑοικὸς πλοῖω. Ἐπικράτης, Κατάβαλλε τὰ κάρτια κυλίκια αἴρου τὰ μείζω, καὶ εὐθύ τοῦ παρχησίου ἀνέλκε τὴν γραῦν τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας, Πλήρωσον ἐντρεπῆ τε τὸν κότυον ποοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἐκλυε, καὶ χάλα πόδας.

ΑΩΤΟΝ. παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. p. 783. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὐκ οὐκ ἔχον.

ΑΡΟΚΛΟΝ ἢ Φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ.

ΑΛΕΙΣΟΝ καὶ δέπας τὸ αὐτό. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα περὶ Πεισιστράτου, ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσεῖω δέπαϊ. εἶτα παρακατιῶν, τὸ αὐτό, τούνεκά σοι δάσω χρύσειον ἄλεισον· καὶ ἐξῆς τὸ αὐτό πάλιν, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δοκεῖ μοι Φιαλῶδες εἶναι τὸ δέπας· σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέγει γοῦν Ὅμηρος δέπας δι' οὗ Διὶ μόνῳ σπένδουσεν Ἀχιλλεύς. Καλεῖται δὲ δέπας, ἦτοι ὅτι δίδοται πᾶσι τοῖς σπένδειν βουλομένοις, εἴτε καὶ τοῖς πίνειν· ἢ ὅτι δύο ὦπας εἶχε (ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὦτα) τὸ δὲ ἄλεισον, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λείον εἶναι· ἢ ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο ὦτα εἶχε δῆλον. ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρῦσειον, ἄμφωτον. Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτό, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἦν ἀμφικυρτόν. Σιληνὸς δὲ ἀμφικύπελλον φησὶ τὸ μὴ ἔχον ὦτα. ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περι εἶναι· ἴν' ἢ περίποτον τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δὲ διὰ τὸ περικυρτώσθαι τὰ ὠτάρια. κύφον γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ τὸ μὲν κύπελλον φησὶ Φιάλην εἶναι· τὸ δὲ ἀμφικύπελλον ὑπερφιάλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν· εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ ἄλεισον θέλει τις ἀκούειν, ἐξω λειότητος ὄν. Πείσαιδρος δὲ φησὶν Ἡρακλέα Τελαμῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

Ὅτι ἐστὶ ποτήριον ΑΜΑΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ καὶ ΕΝΙΑΥΤΟΣ καλούμενον.

ΑΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλήτας φησὶ τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτό, καὶ οὕτω πίνοντας.

ΑΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τις, ἣν ἐστὶν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀφ' ἧν ἐστὶ πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐξεμύστισε, φασὶ, τὸ ἐφ' ἐν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων.

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ ἴησιν εὐθύς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος ἔπειτ' ἀκρατον καὶ τεταργανωμένον ἔπινα, καὶ ἐμύστισεν.

Ἐπινον δὲ τὴν ἄρυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου
πρὸς ὠνύτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,

Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ἄδεις πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι
δ' ἐγώ.

τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄρυστιν λάμβανε.

οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θυητὸν ἄνθρωπον.

ἀλλ' ἐραῖν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα Φεΐδῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΙΣ. ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου,
ὡς ἀπὸ Σελεύκου σελευκοῖς καὶ ἀπὸ Προυσίου προυσίς.

ΑΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμοποτις παρὰ Κρησίν.

ΑΡΥΒΑΛΛΟΣ. ποτήριον κίτῳθεν εὐρύτερον, ἄνω
δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ
διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Ἀριστο-
Φάνης Ἰππεῦσι· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυ-
βάλλῳ ἀμβροσίαν· οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ τοῦ ἀρυστίχου ὁ
ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ
πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς,

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,

ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐνώμασας.

ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰώνων Ἄρυστις.

p. 784.

ΑΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ.
Ἀναξίλας. καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλαφος, πρίστις, πο-
τηρίων οἰόματα. Περσικὴ δὲ Φιάλη ἢ βατιάκη. Ἀλεξάν-
δρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς
ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας φέρεται τις ἐπιστολή, ἐν ἣ ταῦτα
γέγραπται, ἀργυραῖ κατάχρυσοι τρεῖς. κόνδυα ἀργυρᾶ ροσ.
τούτων ἐπίχρυσα λγ. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀρ-
γυροῖ κατάχρυσοι λβ. λαχανοθήκη ἀργυρᾶ μία· οἰνόφορον
βαρβαρικὸν ἀργυροῦν ποικίλον ἐν· ἄλλα ποτήρια παντο-
δαπὰ μικρὰ κθ. ἄλλα ποτήρια μικρὰ ῥυτὰ, καὶ βάτια.
καὶ λυκουργοὶ ἐπίχρυσοι, καὶ θυμιατήρια, καὶ τρύβλια.

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον
ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς Σώπα-
τρος ὁ παρωδός, βαυκαλὶς ἢ τετράκυκλος· καὶ πάλιν, νᾶμα
μελισσῶν ἠδὲ μὲν ὄρθρου καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολ-
λῆς κραιπαλοβότκου δίψης κατόχοις. κατασκευάζουσι δὲ
Φησὶν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὑάλον, μεταρῥυθμίζοντες
πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχό-
θεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύ-
σιππον τὸν ἀνδριαντοποιὸν Φασι Κασάνδρῳ χαριζόμενον,
ὅτε συνώκησε τὴν Κασάνδρειαν φιλοδοξοῦντι, καὶ βουλομένῳ
ἰδίον τινα εὑρέσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξέχυσθαι τὸν

Μενδαῖον οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, Φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ γένη παραθέμενον κεραμείων, ἐξ ἐκάστου ἀποπλυσάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα.

ΒΙΚΟΣ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ, Κῦρος ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιόσεις. Ἔστι δὲ Φιαλῶδες ποτήριον κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύην.

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ, Θηρίκλειον ροδιακόν· οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης Φησὶν, οἱ μὲν ἐκ Φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγῆσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἔκπωμα ὁμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις· τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὧτα συντεθλασμένον σφόδρα. Ἐχον κύκλω τε γράμματα.

Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῶ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ καὶ τῶ εἴ ἀντὶ τοῦ ε. σαν δὲ, etc. A descriptione poculi quae narrationem Anticlidis de Ἐναλο clauderat, transiit librarius ad alius poculi descriptionem, quae Alexidis versibus continebatur in sermone de literatis poculis. Errori, ut videtur, ansam praebuerunt vocabula aliquot tam ab Anticlide quam ab Alexide usurpata. Atque hic error semel commissus in uno libro, in omnia deinde exemplaria de quibus aliquid nobis compertum, propagatus est. Saepe jam de hoc genere mendae questi sumus. Non temere ullum invenio scriptorem antiquum, cujus codicibus non sit aliquod simile ex eadem causa vulnus impositum. Sed enim hoc insigne exemplum est: Neque enim ut fere fit, periodi aliquot, sed integrae paginae sunt praetermissae. p. 785. Anticlidis verba ita, opinor, Athenaeus scripserat συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐμβῆσαι, ἔχοντα κύπελλον, στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιόν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου. ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῶ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Alexidis autem versus sic: Γραμματικὸν ἔκπωμα. τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα Ἄλεξις.

Τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιόν, ὧτα συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλω τε γράμματ'. ἄρά γ' ἔνδεκα
χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὔν.
τοιούτον, etc.

Ἀχιλλεύς οὖν ὡς ἐξείρη. Locum respicit qui est Ἰλιάδ.
Cassaub. Anim. in Athen. T. III. B

ραψ. π. de Priami poculo vide ραψ. ω. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς. vide infra in sermone De carchefio, et de scypho. Stefichori locum de Solis poculo habes infra in *Herculeo* poculo. Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον. Nota historia ex Diogenis Laertii Thalete. De eodem aliquid iterum infra in ΠΕΛΛΑ. Χρυσέοις οὖν δεπάεσσι ἀλλήλους δεξιούνται. dii videlicet, apud poetam. alludit ad hos versus.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο,
 χρυσέω ἐν δαπέδω· μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
 Νέκταρ ἐωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
 δειδέχατ' ἀλλήλους.

Ἀντιφάνης. ἄλλοι δὲ καὶ δὴ Β. Quatuor hic senarii jambici, et pars quinti. Sed versus secundi prima ταυτοποδία in utroque Excerptorum libro similiter scripta, quomodo sit restituenda non possum conjectura assequi, τάλαντα Βαβυλώνια οὔ, μναῖ ἰβ'. Ita Hoescheliana Excerpta: at Levinii, μναῖ νβ. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτ. Durat hic mos hodieque in Narbonnensi Gallia: ubi pueri a poculis aquam in scypho offerunt, deinde vinum ex oenophoro aut lagena insundunt. In Anacreontis verbis, Φέρ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. Aeolicum est, ἀνθεμεῦντας pro ἀνθεμοῦντας: hoc autem pro ἀνθεμόεντας. affer nobis floreas coronas. In neutro libro per-scripta erat haec dictio: sed notata compendio eodem. Ratio medica moris hujus quae ex Theophrasto assertur, ut epoto prius, quod erit magis aqueum, minus avide vinum expetatur: subtilior est quam verior. Nam contra: cum aquae prius infusae vinum superfunditur, prius quam aqua vinum bibitur: utpote labro propius aquam voco et vinum, quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur videamus. At illud recte: remedium adversus temulentiam fore, si potu τοῦ ὕδαρος naturae satisfactum fuerit prius. Nec dissimile est quod libro tertio dicebamus, capite trigesimo tertio. οὗ εἶδομεν σκύφων Ἡρακλεωτιῶν. quid appellet scyphum Heracleoticum discite ex iis quae dicuntur infra, ubi agitur de scaphide. Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησίν. Ex istis Excerptis divinare non possumus quomodo delatus sit Athenaeus in hunc sermonem tam alienum huic loco, nam alibi plura auctor p. 786. de hoc Cretenfium furore. Sed de occasione digressiunculae hujus licet facere conjecturam ex simili loco infra in Χόννοι. vide fragmentum alterum capite 15. descriptum. Caeterum de voce κλεινός adi Hefychium, et Eustathium

qui haec citat. Subjecti versus Ὅρας ὅταν πίνωσιν, etc. Aristophanis sunt ex equitibus. αὕξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. Libro duodecimo. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἡδαισθαι καὶ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέρων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὕξει et in hanc sententiam alia multa. ΑΓΚυλή. Vide libro decimo quinto et Hesychium. Sed et infra hoc libro in Κοτταβίς eadem pene verba. Αἰανίς ἢ κύλιξ καλεῖται. Perperam apud Hesychium, αἰανίξ. Eustathium lege haec describentem. Ἄκατος. acatum pro poculo usurpatum esse, etiam grammatici nos docent. In Epicratis verbis κόντος est quam vocabant nautae καταπειρατηρίαν. Festus in voce *percontor*. χίλα πόδας Hoefsch. Exc. πόδα Levinii. notum quid *pes* in re nautica. Ἀρολλον. Videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. De poculis quae vocabant *amaltheae cornu*, et *eniautum*, Eustathius ex Athenaeo. καὶ τεταργαυμένον. hoc est τάργανον. de quo capite decimo tertio. τισιγίτης ἀργυροῦς εἶς. Disertim ita scriptum in utroque exemplari. Barbaricum et nomen et poculum. ἐξ ἐκαστοῦ ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα. In utroque libro erat ἰδία, superscriptis τῷ α litteris ον. Puto scribendum, ἐξ ἐκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι, πλάσματα, vel ἰδιάζον πλάσμα. De bombylio dictum libro sexto, capite 18. Γραμματικὸν ἔκπωμα. quicquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. ut *frons literata*. et in Rudente, de urna, *Nam literata est: ab se cantat cuja fiet*. γραμματικοῦ ποτηρίου meminit Lexiphanes Lucianeus.

CAPUT QUINTUM.

Pocula literata. Veteres pronuntiasse τὸ ο, ου. γυάλαι. δεῖνος et δῖνος. ἔργον ποδῶν. Eriigenes vetus criticus. poculum δακτυλωτὸν et ἀχραντον πυρί. Cypselā. ἐμβασικοῖτας et ἐμβασιχύτας. προπίνειν κόμην τινί. Pollucis locus. Veterum figmentum Solem in poculo vehi. Manis haeresiarchae ad sine commentum. plurima emendata.

LITERATI poculi exemplum commemorat sophista coenarum, Capuae visum sibi, Dianae consecratum, ex Ho-

mericis versibus petito caelaturae argumento: ipsis etiam insculptis inibi versibus poetae: tanquam esset Nestoris poculum: non quod voluerit artifex persuadere hominibus, esse hoc illud ipsum poculum, quo Nestor usus: sed hanc fuisse illius figuram, auctore poeta. Similes poculo huic videntur fuisse illi duo scyphi Homericæ Nestoris, de quibus Suetonius in vita, cap. quadragesimo p. 787. septimo. Faciunt injuriam industrii artificis manibus, qui stolidum hic illum appellant. Sed non assecuti sunt viri boni mentem Athenæi: qui infra in Νεστορικῆς scribit, vulgus Capuanorum pro vere Nestoreo id poculum habuisse. Subjicitur huic aliud literas inscriptum poculum ex Achæi tragici Omphala: cujus versus male in vulgatis codicibus acceptos ita scribimus. Loquitur unus satyrorum.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ Θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα Φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὄ, νῦ τ' αὖ πάραστι, κ' οὐκ ἄπεστιν ὕ.
ἐκ τοῦ πέκεινα σάν, τότε ὃ κηρύσσετον.

Dudum est cum me dei scyphus vocat, literam ostendens, Δ. I. et tertiam O. etiam N adest: neque abest Υ. Uterius praedicant dei nomen duae literae Σ. et O. Ut plenum sit Διονύσου nomen unum a fine v desideratur: quod a caelatore fuerit praetermissum, vel ab Achæo potius, explicat accurate Athenæus. Est autem ejus rei causa: quod veteres (legendum enim ex Epit. πάντες οἱ ἀρχαῖοι non οἱ Ἀχαιοί) vocalem o pronuntiabant ου. Unde factum ut pro simplici vocali interdum scriberent ου: ut libro superiore capite vigesimo, et contra pro diphthongo simplex o: ut in hoc loco. Addit Athenæus, παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ὕ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. Ut o pro ου scripserunt: sic etiam υ pro diphthongo υῖ. Ita quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam in Excerptis summa hujus τηρησείδιου. ita proponitur. Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὔ ἀντὶ τοῦ ὄ στοιχείου προσεχρῶντο. παραπλησίως καὶ τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ s. Fortasse non male. De san Dorico, vulgo notum ex Herodoto et aliis. Pindari verba exercuerunt nos libro 10. capite 11. Eubuli locus per nos haut desinet esse stigmatias. Ad alia. ΓΥΑΛΑ. vel invitis libris omnibus γυάλαι scribendum. legi apud Euripidem γυάλα κρατήρων: neque abnuero etiam γυάλα κυλίκων posse dici. at γυάλον pro poculo non leges: sed γυάλης. sic in omnibus deinceps exemplis.

Pro ΔΕΙΝΟΣ scriptum in Excerptis Δεινιάς: quod est idem: et additur, λέγεται δὲ ἡ δεινιάς καὶ δῖνος. Versus est elegans veteris comici, Ποτήρι' ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν βλέπει, sententiae ejusdem cum Latinorum proverbio, *Anus ad armillum*. In Archedici versu non Σκοτοδείνην, ut hodie, sed Σκοτοδίνην legit Eustathius: atque hinc probat etiam poculi nomen per ι scribi solitum. neque obstat quod etiam in Graecorum Lexicis per εῖ scribitur. nam ut alibi diximus εῖ et ἰ passim confusa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αι et ε. Scribo igitur verba Archedici.

A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
δῖνόν ποτ' ἤρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.

B. δῖνον; κακὸν γε τοῦτο δεινὸν ὧ θεοί.

Ait, Cyrenensium dialecto δῖνον significasse τὸν ποδονιπτῆρα, *pelvim* sive *pollubrum*: affini significatione usurparunt alii pro *psyctere*, ut postea dicitur. In ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. videtur scribendum παρὰ Κλειτοροῖς τὰ ποτήρια δέπαστρα καλεῖσθαι. In ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ. versus sunt Ionis, p. 788. ubi οἴσει δῶρον exponere debes, *auferet praemium*. non *afferat*: et, Κάστωρος δ' ἔργον ποδῶν. *opus pedum Castoris*. id est, quod olim Castor praemium cursus est consecutus. Epigenes qui laudatur deinde, antiquus fuit criticus, multorum poetarum interpretes. Scripserat in Ionem Chium ut hinc apparet: item in Orpheum, ut docent ista Clementis Alex. lib. 5. Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφείως ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐπιτιθέμενος, Φησί. Hujus verba sunt explicantis δακτυλωτὸν ἔκπωμα apud Ionem, τὸ ἀμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἶόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἐκατέρωθεν. *poculum utrinque aurium, in quod digitos inserere possis ab utraque parte*. perperam vulgati libri et interpretes *διαρεῖν*. quod emendavimus primum ex ingenio, deinde ex Eustathio et Excerptis. Idem error paulo post corrigendus, in verbis Philemonis. In illis Ionis versibus quibus poculi digitati sit mentio, idem ἔκπωμα etiam ἀχραντον πυρὶ nuncupatur. Id quoque explicatur Athenaeo: et quidem multifariam: ut satis appareat, parum constitisse inter veteres criticos cur Ion sic esset locutus. At Didymus in enarratione ejus fabulae Ionem reprehendere ausus est ac dicere poculum illi dictum esse ἀχραντον πυρὶ, quia male accepisset Homeri versum in decursione Patrocli, πέμπτῳ ἀμφίθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. de quo vide infra

in Φιάλη. putavit Ion, ait Didymus, Φιάλην illo versu poculum dici falso: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admodum, lebeti simile, suscipiendae frigidae aptum. Dalecamp. quod de lone dixerat Didymus ad Erigenem transtulit. melius Breviator, Δίδυμός Φησιν ὅτι παρήκουσεν Ἴων Ὀμήρου. Sed hoc leve praeterea quod volunt iidem pro δράματος scribendum esse δρομήματος. nam quid absurdum si hoc non est? simile illud, cum in Homeri versu πέμπτῳ exponunt quinto conivinae, cum debuissent, quinto equorum agitatori. Μοχ, προθεῖς κάλπις, Φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα. id est, praeposita ad exponendum voce κάλπις, ait esse poculum digitatum. de hoc usu vocis προθεῖς saepe diximus de hoc poculo infra. in ΕΛΕΦΑΣ scribe, ὡς Δαμόξενος Φησὶν ἐν ἑαυτὸν περὶ τοῦντι. meminit Suidas ex hoc loco. et, τὸν ἐλέφαντ' ἤκει Φέρων ὁ παῖς. et versum tertium, Δίηρουνον. ἤλικον τι; τρεῖς χωροῦν χόας. necnon in extremo προὔπιεν δέ μοι ποτὲ Ἐν Κυψέλοισιν ἠδέως. melius quam ut alii emendant. *Cyrsela* nomen arcis in Arcadia: et oppidi cujusdam in Thracia. ΕΦΗΒΟΣ. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασιοίταν οὕτως Φησὶ καλεῖσθαι Φιλῆμων. Eustathius legit ἐμβασιχύταν. quod sum miratus. nam et membranae et Excerpta et Petronius Arbiter ἐμβασιχοίταν tuentur. In versu Stephani, Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, sic erat exponendum προπίνειν κώμην τινί, ut apud Demosthenem, προπίνειν τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν et τὰς πόλεις. pro inter pocula dare et prodere. veteres explicant χαρίζεσθαι, ut illo Anacreontis, ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινούς ᾧ Φίλε μηρούς. Sic libro 12. de Alcibiade, προπιῶν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν

p. 789. ἐπὶ τῷ κυλικίῳ. id est, cum propinasset *Thrasyllo* *dimidiam partem poculorum*, quae in poculorum theca erant. vel, *super mensa poculorum* propter ἐπί. At κώμην esse poculi nomen tam alienum a vero quam quod maxime. Versu isto, Εἰς τὰσδ' ὁ διακὸς ὄλωσ ἀπηνέχθη ἐγὼ, quid sit restituendum quaero adhuc, nisi cui placeat, Εἰς τὰσδε διαβολὰς ἀπηνέχθη. εἰ. judicent eruditi.

ΗΔΥΠΟΤΙΔΕΣ. Apud Pollucem libro sexto, capite decimo sexto, ita scriptum est in poculorum censu. καλοῦνται δὲ καὶ ἠδυποτίδες, ἀβρώμιοι, ῥυταί, δονοί. nihil hic sani, sed sanatu facilia omnia. scribe, καὶ ἠδυποτίδες αἱ ῥόδιαι, ῥυτὰ, δῖνοι. Finxerunt olim poetae et pictores, Herculi ad Geryonis boves naviganti pro navi magnum poculum fuisse: sicut etiam superiore capite dictum est.

Caussam ejus figmenti [varie prodiderunt veteres. Servius sic, ad librum septimum, Hercules Geryonem vicit: qui ideo fingitur ad eum olla (sic vocat, quam alii phialam) aenea transvectus; quod habuit navim fortem et aere munitam.] Athenaeus vero caussam suspicatur esse hanc: quod magnis poculis solitus Hercules delectari. Sic ille *μή ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις, ὁ ἥρωσ, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν; puto verius, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γραφεῖς.* nam pictores et poetae talium figmentorum fabri extiterunt, non οἱ συγγραφεῖς. per pictores intellige omnes simulacrorum artifices de quibus dictum capite secundo, cum in gemino huic loco explicaremus verbum *δημιουργοῦσιν*. Addit auctor, fuisse qui dicerent vehi Solem ab Oriente ad Occidentem in poculo. Inepti homines cum nunquam totus appareat Solis globus, induxerunt in animum credere, id quod oculis cernimus esse τὸ κυρτὸν cavi cujusdam quo Solis corpus contineretur. atque illud cavum appellarunt poculum, sive navigium. nam olim utriusque eadem ferme fuerunt et figura et nomen. ut *κύμβη, κύμβιον, ἀκάτιος, σκαφίς, et κἀνθάρος*. Quid hoc fingi queat magis ridiculum? tamen etiam sapientes de Sole et Luna disputantes nomen disci videas usurpare. [Sic et auctor Quaestionum quae Athanasio tribuuntur. *ἐπὶ τοῦ ἡλίου δίσκος, ἀκτίς καὶ Φῶς*. et ita saepe in explicatione mysterii sacro sanctae Trinitatis, discum vocat Solis orbem, sive corpus.] Videtur autem Manes haeresiarcha [ex illa veterum oblivione] mutuatus suum illud ridiculum dogma: Solem et Lunam navigia esse quibus defunctorum animae in beatorum regionem transportarentur. Theodoretus Polymorphi libro primo: in Manetis haeresi, *τοτὲ δὲ πλοῖα λέγοντες εἶναι*, intellige Solem ac Lunam, *τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὕλης μετάγοντα πρὸς τὸ Φῶς*. Eriphanus, *πλοῖα ἤτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει. Manes, τοὺς δύο Φωστήρας*. Improbissimi hominis commentum tale fuit eodem auctore: *ἐλθὼν, Dei filius, καὶ ποιήσας τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν συνεστήσατο ἔχουσαν δώδεκα κάδους, ἧτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στρεφομένη ἀνιμάται τῶν θνησκόντων τὰς ψυχὰς. καὶ ταύτας ὁ μέγας Φωστήρ p. 790. ταῖς ἀκτίσι λαβὼν, καθαρίζει καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῖν προσαγορευόμενος*. [Sed hujus sententiae fons et origo repetenda nobis e penetralibus primaevae philosophiae,

ψελλιζούσης adhuc et balbutientis. Nam quum didicissent antiquissimi mortalium vel e libris Mosis, vel e sermonibus majorum, spiritum Dei incubare super aquas, veritatem hanc miris commentis deformarunt. Inde illud figmentum inter caetera: et daemones et animas caelitus missas, ut corporibus se insinuent non insistere solido, neque terrae, sed aquis. Quam ob causam Aegyptii daemones, Solem et caelestia corpora alia, ut navigio vecta pingebant. Extant opinionis hujus vestigia et apud priscos Graecorum Philosophos, quod Porphyrius nos docet in disputatione de antro Nympharum. Sic autem ille vir eruditissimus. Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προεστῶσας δυνάμεις ἰδίως. ἔλεγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἀπάσας· ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνῶ ὄντι, ὡς Φησιν ὁ Νουμῆνιος. διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην (Mosem intellige) εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. τοὺς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας ἅπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ στερεοῦ, ἀλλὰ πάντα ἐπὶ πλοίου, καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ὅλως πάντα.] In Antimachi verbis metricae legi ita possumus consulere: τότε δὴ χρυσεῖω εἰνὶ δεπάστρω Ἥελιον π. Aeschylea ex Heliadibus sunt corruptissima. Erit aliqua sententia si ita concipias: ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτέυχες δέπας. ἐν τῷ διαβέλλων πολὺν οἰδματόεντα περᾶ δρόμου πόρον. ὅτ' εἶτι μελχνίππου προφυγῶν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Verba sunt cujusdam qui Heliadum unam alloquebatur. *in occidente est poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in quo trajiciens, longum et aestuosum curriculum conficit: cum ad orientem abit relicta Noctis venerandae silentio.* ἱερᾶς scribimus ex MSS. Lucretius, *et noctis signa severa.* Scribe, ὁ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἴπ. et, ἧ νῦν ἀνίσχει ὁ ἥλιος. vel ἧ δὴ.

CAPUT SEXTUM.

Ἡθάγιον. *Thericlea vetustissima fictilia fuisse. Pinius notatur. veterum vocabulorum metalepses. iphicratides. ἔλκειν bibere. Alexidis Hippiscus. Pollux emendatur. Ritus consecrandi simulacra Jovis (tesii. καθίσκος et κάδος unde. οἶος ἄωτος. Ἐρμῆν ἔλκειν. cantharus γύλιον. item alia.*

HOANION, nusquam alibi, opinor, extat vox Ἡθάγιον quam in Hellanici loco quem auctor subjicit. et si autem

suadet vocabuli origo, colum hanc voce significari: puto tamen non sine gravi causa inter pocula esse hic positum id nomen. illud certum ex verbis Hellenici, ad coenaculi atque adeo mensae suppellectilem spectasse quicquid est quod hac voce significatur. οἴκοι Αἰγύπτιοι non sunt aedes Aegyptiorum, sed triclinia, sive oeci Aegyptii: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, capite sexto. *Θηρικλείω Φησὶ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα.* Alii ἐν *Θηρικλείω*. nihil hic affirmat auctor. *Θηρικλῆς ὁ p. 791.* *Κορίνθιος κεραμεύς.* Erant igitur initio thericlea fictilia: neque sine ratione pater ille stribiliginum Lexiphanes, ait apud Lucianum, *ποτήρια γηγενῆ πολλά, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα εὐρυχαδῆ.* postea e ligno fieri cepere auro et argento. atque istorum fere mentio apud scriptores. Plinius vero 16. cap. 40. Thericlem *τορνευτήν* non figulum vult fuisse. sed errasse Plinium arbitror: nam Araros aequalis aut suppar Thericlis, aperte fictorem figulinorum facit. *Ἔ γὰρ κεραμίτις σ' ὁ Θηρικλῆς ποτὲ ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάρους.* In altero versuum Theopompi lege, *οὐνομί σοι τί θώμεθα;* caetera non satis assequor. Scripti codices nihil variant: nisi quod in hoc versu *Φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν.* Huraldinus habet *δέξαι.* contra modulum metri: nam *δέχου* saltem scribendum foret. sed rectum est *δεξιάν.* Deinde malim, *Πιοῦσα δ' ὀπόσον ἄν σοι θυμὸς ἦ, ἐμοὶ Παράδος τὸ πρῶτον.* τὰ τοίνυν εὐρήματα καὶ ὅσα τ. sententia parum plena. sed hoc voluit: veterum inventa ut plurimum nomine ipso auctorem suum esse professa: attulerat plura ejus rei exempla: quibus haec adjicit: *οἷον Θηρικλείος, δεινιάς, Ἰφικρατίς* (ita scribendum non *Ἰφικράτης*): *ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστόρει τοὺς εὐρόντας. φαίνεται δέ τι καὶ νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβλημὸς ἄν εἴη μικρὸν τοῦνομα.* id est, ut *thericleum, dinias, iphicratis*: nam ista prius inventores simul indicabant. quod et fit nunc quoque aliquo modo. *sin hoc non sit, mutatum nempe est paulatim id nomen.* ut haec melius intelligas, titulum cogita libri unde sumuntur: in quo tractabat auctor *περὶ μεταλήψεως*: hoc est, *de translatione dictionum ab una significatione ad aliam.* Sensus est: nomina hujusmodi naturam suam et genuinam significationem mutasse. Exempli causa: Thericles prima notione viri propriam fuit: thericleum inde derivatum, poculi et inventoris illius significationem habuit: sed olim: nam et paulatim extincta vulgo memoria Thericlis, solam poculi

indicationem id nomen habere cepit. quia tamen, penes eruditos remansit veritatis cognitio, addit, *Φάλνεται δέ τι καὶ νῦν*. est hic manifestus error interpretum. Noli putare *Iphicratidis* sive *Iphicratidum* nomine poculum significari. quod falsissimum est: nam calceos ita vocabant: ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore Cleanthe dinum sive diniadem poculum a Dino inventore nomen habuisse. *συνιστόρει* necessario scripsimus, non *συνιστορεῖ*.

τοὺς Θῆρας κλονεῖ σπένδοντα ταῖς κύλιξι. Melius in Excerptis, *σπεύδοντα*. Inde etiam in primo versu ex Eubuli *Aleonibus* scribo *μάλ' ἀνδρικὴν grandem*: non *μελανδρικὴν*. Pro *παρὰ Κωθωνόχειρος*. Excerpta, *παρὰ κωθωνόχειρον*. In fine *ἐπικαλούμενοι εἶλκον Διὸς Σωτῆρος*, *poculum istud conivnae singuli bibebant, Jovis Servatoris nuncupantes*. *ἔλκειν* et *σπᾶν* significant *educere et siccare calycem*. Teleclides, *μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἠδυπνύου λεπαστῆς*. et ita saepe in his libris. In Epitoma scriptum *ἐπικαλούμενος*. Ita *εἶλκον* erit primae personae.

p. 79². Lego etiam in Antiphanis testimonio, *σεμνοπότου σταγόνος πλήρες*. ita melius, opinor, quam *σεμνοπόου*. Vini generosi haec est periphrasis. *ὦ γαῖα κεραμῖτι σ' εἰ Θηρικλῆς ποτέ*. Scrib. *κεραμῖτις σ' ὁ Θηρ*. vel ut MSS. *σὲ Θηρ*. Non dubitabunt periti corruptum esse statim, ἐν *Ἠτιάκῳ*. ego non dubito scribendum ἐν *Ἰππίσκῳ*. qui titulus est fabulae Alexidis, quem leges in multis locis operis hujus. Etiam haec depravata, *Κοίλην ὑπάρ θύουσαν*. Scribe cum eruditissimo Sylburgio, *ὑπερβρύουσαν*.

Ἐκ τῶν τοιούτων ἀίσχρα ποτηρίων. Scribe *Αισχύνα* vel *Αισχύνη*. *εἶτ' ἐλευθέραν ἀΦῆκε βαπτίσας ἐρωμένως*. An *ἐρῶμένως*? *valide multum*. Pro *ΙΣΘΜΟΝ*,

scribo cum Excerptis et Eustathio *Ἰσθμίου*. ΚΑΔΟΣ.

Σιμμίας ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος. *Ἠρίστησαμεν ἴτρ*. Desunt initio hujus periodi *Φησὶν εἶναι*: nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum esse, proferens ex Anacreonte Ἠρίστησα*, etc. errant qui sequens testimonium putant esse Simmiae: cum variis locis ea verba Anacreonti auctor tribuat: ut lib. 14. similis error interpretum in simili loco, in *λεπαστῆ*. Testatur et Pollux Anacreontis esse hoc testimonium: etsi mire deformata lectio quae in ejus libris. In decimo ait, cap. 20. de voce *κάδος* loquens. *Καὶ Ἀνακρέων δέ Φησιν, Οὐδ' ἐξ ὀπίων κάδον*. Lege ex hoc loco, *οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον*. vel *κάδον*. Mox in Epigenis senariis turbant codices, qui praeferunt constanter, *ὀλκεῖα, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνίαναι*.

nam postrema mendo non carent. et sine illis locus idem est descriptus infra in λουτήρια. contra in κρούνεια, clarum eorundem vestigium. Ultimus Hedyleorum corruptus manifesto, Ἡδύλε μεσώζην εἰς κενὸν οὐ μεθύων: ex opinione sic restituumus, — καὶ λέγε, παῖζε Ἡδύλε; μισῶ εἰς κενὸν οὐ μεθύων: *rigato me aliquis vini Chii cadis: et hoc mihi accinat lude Hedyle: odi vivere frustra, non ebrius.* quasi dicat, unica est vivendi causa bibere. Placet Dalecamp. conjectura in isto, Εἰς ἧῶ πίνει τετραχόοισι κάδοις, *quatuor congiorum cadis.* at proximorum verborum, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινίκη οὐ Φησιον οἴνου κάδον. et lectio prava et interpretatio. Scribe, Η. δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινικίου οἴνου κάδον. Pollux quoque laudat hunc locum. Atque ille κάδον vel κάδδον, (nam utrumque invenias) non inter pocula, verum inter vasa recenset ubi vinum habetur aut portatur. Neque debemus existimare omnia nomina hoc libro exposita ad potoria vasa tantum pertinere. Ne longe abeam, ΚΑΔΙΣΚΟΣ statim non solum ποτηρίου εἶδος esse dicitur, sed etiam ἀγγεῖον diversissimi usus. Nam ait: ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι. Antiqui praeter publicas religiones, et ea numina quae in templis colebant, privatos habebant multiplices deos. alium enim pro foribus statuebant, alium in vestibulo aut atrio, alium in cubiculo, (unde cubicularum imagines, de quibus apud Suetonium) alium ad focum, alium in domo intima. postremo etiam in promptuariis cellis posita signa. Hi sunt quos Δίας κτησίους Anticlides mox vocat, et cum eo hic Athenaeus. Harpocration: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς p. 793. ταμείοις ἰδρύονται. Ritus dedicationis horum signorum insequentibus verbis exsequitur Anticlides. Illa vero mendis sunt deformata multifariam. Symbolam ad eorum emendationem Excerptorum confector contulit: pleraque de ingenii conjectura ita emendabamus. Διὸς κτησίου σημεῖα ἰδρῦεσθαι χρὴ ᾧδε. καδίσκιον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα στέψαντα ᾧτα ἐρίω λευκῶ, καὶ ἐκ τοῦ ἄμου τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἄωτον κρόκινον κρεμαννύναι: καὶ ἐννυσθαι ὅ τι ἂν εὐρησῆς; εἰτὰ οἱ χεῖραι ἀμβροσίαν. ἢ δ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνές, ἔλαιον, παγκαρπία. ἄπερ ἔμβριχε. Jovis Ctesii signa ita statuenda. *Cadiscum novum utrinque ansatum opercula tegendum; simulacri auribus coronam e lana alba imponito, ex humero ejus dextro lanam suspendito coloris crocei: amicitio etiam, ut erit tibi commodum. deinde ambrosiam*

illi effundito: est autem ambrosia, aqua pura, oleum, et fructuum omne genus: haec omnia misce ad ambrosiam. Signa quae domi colebant collocabant in larariis: et erant simulacra haec armariis inclusa, quae ad facellorum modum consuebant. Graeci vocant vulgo *ναΐδια*: Anticlides hic *καδίσκους*. recte enim Dalecampius existimavit cadiscum hoc loco signi esse receptaculum, non ipsum signum, ut summi quidam viri sunt arbitrati. Hesychius, *καδίσκοι, σιπύαι εἰς ἃς τὰ ἱερά ἐτίθεισαν.* Ac videtur ea primum significatione nota vox *κάδος* vel *καδίσκος* fuisse Graecis: ab Hebraeo *שֵׁר* unde est *שֵׁרָה* *sedes rei sacrae.* etsi non ignoramus *κάδος* pro mensura esse *כַּד* Syrorum. Videtur autem peculiare signis Jovis Ctesii fuisse, ut auribus coronas haberent impositas, non toti capiti, ut mos est omnium. non est aliter interpretari illa. *στέφαντα ὦτα ἐρίω λευκῶ,* sed fortasse non erraverit qui scripserit, *στέφαντα ἄνω λευκῶ* poetae, *οἶος ἄωτον,* aut simpliciter *ἄωτον* lanam vocant. saepe autem in sacris usi veteres remotis ab usu communi verbis Perperam mox libri omnes, *Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Ληυνομέδῃ.* Legendum *Στράτις*, ut ostensum est libro septimo, cap. 23. In versibus Strattidis qui laudantur hic, *Ἐρμῆς* est nomen *πόσεως*, qua de re libro primo, capite ult. *Ἐρμῆν ἔλκειν* est *educere illud poculum quod sic vocabant.* ineptissime enim interpretes *Mercurium precari atque invocare.* quoties legitur in his libris *ἔλκειν* pro *hibere*? *ΚΑΝΘΑΡΟΣ:* ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. *Cantharus pro navigii nomine translaticium est:* quod etiam poculum significet, docet deinde Athen. Macrobius plane aliter: *Cantharus pro poculo quidem nota res est, vel ex ipso Virgilio; qui aptissime proprium Liberi patris poculum assignat Sileno: sed id. ut supra polliciti sumus, etiam pro navigio poni solitum debemus ostendere.* tum assert locum e Naclero Menandri, qui sequitur non longe. In trochaicis Alexidis, ἐν Κρατεῦῃ, scribe, *πλοῖον δὲ κείμενα Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.* Haec militis supellex: stragula et pera in qua soliti poculum allia et cepas circumferre. Graeci ita describunt. *γύλιον ἀγγεῖον ἐστὶ ὁδοιπορικόν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται.* Athenaeus infra non p. 794. longe cothonem scribit fuisse Laconicum poculum *ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ.* Postquam de cantharo testimonia tria attulit ex Eubulo comico, subjicit, *Ἀρσείας, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε τὸν*

κάνθαρον. viri docti haec male confuderunt cum Eubuli verbis: est enim diverſi poetae locus. ſed *Arefias*, nullus opinor fuit. Lego *Ἀριſτίας*. is eſt de quo libro 2. cap. 19. Verum cogitemus: nam etiam Huraldinus retinet vulgatam ſcripturam *Ἀρεſίας*: ſed leviter immutatam: et punctorum alius ibi ſitus. Ita legitur in eo lib. καὶ ἔτι. Ἄμα δὲ λαβοῦσα ἠΦάνικε· πηλίκου τινὰ οἷςθε μέγεθος ἀρεſίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρόν (dele καί: aut ſcribe κατὰ ξηρόν) ἐποίηſεν εὐθέως τὸν κάνθαρον. Ξηρόν ποιεῖν τὸν κάνθαρον eleganter, ut, *ſiccare calyces*. Horatius. In ecloga e Phrynichi *Comaſtis* (cujus fabulae meminit Pollux libro 4. cap. 7.) ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου, κανθάρους, non intelligo: et verius puto, εἶλεν. In Menandrea pericopa legunt veteres quidam, Πρῶτος λέγω σοι: deinde Macrobius τὸνδ' ἐχρύσουσιν κάνθαρον. Ποῖος; τὸ πλοῖον. οὐδέ μ' οἶσθα σὺ ἄθλιε. vel οὐδὲν οἶσθα. Fortaſſe autem ſcribendum in iis quae ſequuntur, Τὴν ναῦν ſεσωσθαί μοι λέγεις; ἐγώ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλλιπλῆς ἐποίηſε. τότε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα Θούριος. conſtanter mox omnes codd. et Epitom. χρυſῶ τὰ χεῖλη περιτεραμνίſας aut παρατεραμνίſας. quod quid ſignificet? Lego igitur περιτεραματίſας. aliis verbis idem dicit paulo poſt, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

CAPUT SEPTIMUM.

Carchesium poculum. Macrobii locus emendatus.
 ληνὸς ἐν πανί. κέρχνος et κερχνοειδῆ, Theodoridas poëta. Athenienſium δημιόπρατα. poculum περισκελές. Κέρνος, cernophori. μήκωνες λευκοί. *Vannus mystica. pocula hederacea.* Ciffybium. Polis. κήθιον. Ciborium. exploſa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. condy. Κονώνιος et κώνιος.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ. ex Callixeno ita deſcribit Athenaeus: ποτήριόν ἐſτιν ἐπίμηκες, ſυνηγμένον εἰς μέſον ἐπιεικῶς, ὧτα ἔχων μέχρι τοῦ πυθμένος καθῆκοντα. Vertit ad verbum Macrobius. *Carchesium eſt poculum procerum et circa mediam partem compreſſum, anſatum mediocriter, anſis a ſummo ad infimum pertinentibus.* Ita omnes hactenus Macrobi ediciones: abſurde: neque enim an-

fatum mediocriter potest dici cujus anfae ad infimum pertingunt a summo. medicina quam facere conati sunt quidam, medicina non est, verum sententiae διαφορά. nihil hic opus audacibus conjecturis. peccantem vocem restitue in suum locum, et scribe ex verbis Graecis, *circa med. par. compressum mediocriter, ansatum, ansis. a s.* Δηνὸν in navi μοχ vocat, quam poetae ἰστοδόκην et μεσόδοκην. Quae aspera sunt κερχνά sive κερχνώδη dicuntur, illa proprie quae in superficie densas habent asperitates millio similes: nam Ionibus millium appellatur p. 795. κέρχνος pro κέγχρος. Fuere qui hinc deducerent vocem κερχήσιον, ut sit poculum cujus superficiem tales ἀνωμαλῖαι protuberantes exasperent. Atheniens, ὠνομάσθη τὸ κερχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κερχροειδῆ. καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ε πρὸς τὸ α ἀντὶ τοῦ κερχήσιον. διὸ καὶ "Ομηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατούμενους κερχαλέους εἶπεν. Πηιδίς βραψ. Φ. δίψη κερχαλέοι κενονιμένοι ἐν πεδίοιο Φεῦγον. alii legunt κερφαλέοι, et in hoc et similibus locis.

ΚΑΛΠΙΟΝ. Hesychius paulo aliter Κάλπος, εἶδος ποτηρίου. Supra in δακτυλωτὸν dicebatur κάλπις.

ΚΕΛΕΒΗ. Scribe, ἀδελον δὲ ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται. et in versu Antimachi Ἄσκον ἐνίπλειον. [id est ἔμπλεον. ut ἐνικάτθεο et similia.] tolle ὑποστήγην ex illis, Διονύσιος δ' ὁ Λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα μέλος, id est, *Dionysius Leptus interpretans Theodoridae carmen in Amorem.* noli quaerere apud Graecos *Theodoridem* carminis genus. nullum unquam fuit. Theodoridas poetae Syracusanus doctis non incognitus. Post dictionem ΚΕΡΑΣ multas adjecimus ex membranis. Pindaricum testimonium scribe ex librorum fide;

Ἀνδροδάμαντ' ἐπεὶ Φῆρες
δάεν βίπαν μελιθέος οἴνου·
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
χερσὶ τραπέζαν ὄθειον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Falso scriptum paulo post, Ἐρμιππος Μύροις. Scribe Μοίραις. ut saepe alibi male etiam ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλον κεράτων· puto, μεγάλων κερ. Solita fieri Athenis pocula argentea, quae vocabant κέρατα, sic probat, ἐστὶν οὖν τοῦτο εὐρεῖν ἐν τοῖς δημοπρατοῖς ἀναγεγραμμένον οὕτως. Ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἢ τὰ ἀναθήματα περιέχει. κέρας, ἔκπωμα χρυσοῦν καὶ περισκελές, πρόσεστι κέρνος ἄγγ. etc. Atheniensium mos fuit,

cum alicujus fontis bona publicabantur, vaenum illa in auctione exponere, atque omnia quae ita vendebantur, minima, maxima in columna insculpebant, quam vel in Arce dedicabant, ut illam cujus auctor meminit: vel in aliis locis urbis, aut vicinorum pagorum. nam profetae Eleusinae statuae meminit Pollux libro decimo, capit. 24. de voce *δημιόπρατα* loquens: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις*, inquit, *αἱ εἰσιν ἐν Ἐλευσίῃ, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τῶν θεῶν δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὀνομασμένα, καὶ μολύβδου κρατητάι.* Capite autem septimo ejusdem libri meminit Pollux illius statuae in qua fuerant bona Alcibiadis publico iudicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaenerant. ac singula fere decimi ejus libri capita, testimoniis τῶν δημοπράτων sunt referta. Quid sit *περισκελές* poculum, viderint docti. habet haec vox duplicem originem. a *σκέλλω exsicco*, et a *σκέλος*. e priore deductum huic loco non convenit. *περισκελή* enim vocantur quae sic exaruerunt, ut sint praedura: unde appellant poetae contumax et refractarium ingenium *Φρένας περισκελεῖς*. [Marcus Antoninus *περισκελές ἦθος*, libro 4.] et libro 14. *περισκελή καύματα* sunt *aestus difficiles toleratu* ut ibi p. 79b. exponimus capite 20. quare nisi vox artis est, ut argenti genus quoddam appellarint aurifabri Athenienses *περισκελές*, quo modo haec notio ejus vocis locum hic habere possit non video. Quid si igitur a *σκέλος* deducamus, [(unde est vox *εὐσκελής* apud Platonem, et *ποῦς εὐσκελής* apud B. Chrysostrum.)] et exponamus de poculo quod binis pedibus tanquam cruribus insillit? Quid si ita? *ἐκπ. ἀργ. καὶ περισκελές προσέτι.* *Ceras est poculum argenteum, et praeterea intortum.* ut non sine causa cornu nomen credamus huic poculo fuisse tributum. Cum istis quae ex antiqua sunt inscriptione, confunduntur pessime sequentia verba. nam ΚΕΡΝΟΣ literis grandioribus scribi debuit et a prioribus, quibuscum commune habet nihil, sejungi. in voce enim *προσέτι* desinit tractatio de ceras. Ita accipit Auctor Epit. accedit series literarum, nam ordo institutus postulat, ut post *Κέρας* sequatur *Κέρνος*. Nec te moveat quod non ut poculum describitur hic *cernus*: nam auctor, quae fuit ejus diligentia, vel levem figurae aut usus similitudinem justam censuit causam, cur de eo nos hic doceret quae observaverat. Fictile vas fuit multos cotyliscos in se continens, quos sexto die quodam fructibus omne genus implebant,

et ex religionis avitae ritibus ad sacra deferebant, proprium id fuit ministerium eorum, quos vocabant cernophoros: sicut alios ob simile ministerium lignophoros, cestophoros, ofchophoros, thyrsophoros, pastophoros. Quae solita indi in cerni cotyliscos enumerat his verbis. ἐν οἷς Φασὶ μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πίσοι, λάθυροι, ὄχροι, Φανοί. haec Athen. hoc loco: idem infra in Κότυλος multo plura hujus generis recenset repetens ista ipsa. Non est novum in hoc scriptore saepius legi eadem: sed repetitionis istius non obscura causa. At non debuerat Dalecamp. transferre huc quae studio brevitatis auctor hic praetermiserat. Μήκωνες λευκοί interpretor de ea quam Theophrastus μήκωνα Ἡράκλειαν nuncupat, cujus est, inquit, ὁ καρπὸς λευκός. vel ita distinguendum, μήκωνος, λευκοί πυροί. *frumentum candidum* leges apud Plinium in versu Sophoclis ex Triptolemo. Addit, ὁ δὲ βυστάσας αὐτὸ, οἶον λινοφορήσας τούτων γέυεται, id est, *qui cernum gestavit nescitur iis quae sunt intus: sicut faciunt qui vannum mysticam Liberalibus ferunt, aut aliis sacris.* hoc addimus: quia scribere Harpocratonem meminimus, vannum πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον. Colligere est ex isto loco vannum quae πομπεύεσθαι solita, pancarpium et fructus omne genus continuisse, non minus quam cernum de quo dictum est. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. alii κισσύμβιον. vide Macrobius. Ex hederæ ligno pocula fieri solita, sicut etiam hodie. Serenus Samonicus, *Molibus ex hederæ tornantur pocula lignis.* meminere et alii. In Euripidis versibus placet distinctio Macrobii librorum et Dalecampii. ut πόνων ἀναψυκτῆρα ad vinum p. 797. referamus, non ad lac. Varro de Vino, *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* male apud Eustathium πίνων pro πόνων. Rusticum et pastoritium poculum fuisse cissybium ex Homero probat: qui faciat Cyclopem cissybio bibere: et Eumaeo alterum tribuat. de illo versus est hic nono Odysseae, Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλατος οἴνοιο. de Eumaeo iste, ραψ. π. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιηδέα οἶνον. Athenaei verba ita scribe, Πολύφημος μέντοι κισσυβίῳ ἐχρῆτο. Πατέρω δὲ Εὐμαίος. Placeat statim Καλλιμαχος δὲ εἶοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὀνομάτων. tamen omnes codd. συγχρήσει. At, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι ἐστιαθέντος. optime. non ut emendant πολίτη. *Polis et Poles* propria virorum nomina Athenis non rara. Illa, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδὲ χεῖσται male referunt ad Eteoclem, et Polynicem: pejus emendant. Apud poetam ait Ulysses de

se et Iro, *Hoc limen ambos capiet.* Scribe, *καὶ κήθειον τὸ χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους.* Vult dici κήθειον translata Ionico more aspiratione, quod ex analogia erat dicendum χήτιον, a χεῖσθαι. sic κισθῶν Herodotus pro χιτῶν et similia. Scripsimus cum oronibus membranjs, Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου. vulgo περὶ τοῦ Κύκλωπος. convenientissime subjectis verbis. sed κύκλου etiam alibi. idque expositum libro septimo, cap. 3.

KIBΩΡΙON. Graecis peregrinum poculum: opinor et nomen. etsi potest videri derivatum unde et κισωτός. sed constat in Aegypto primum cepta fieri cibotia, ex Aegyptiae fabae ciboriis: deinde ex alia materia, figura eadem. Hesychius disertè, *Κισώριον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου.* Ecclesia usu fecit suum hoc nomen. sed nungantur interpretes Graeci sacrorum rituum, qui voce hac significari volunt κισωτὸν Φωτισμοῦ Θεοῦ. τὸ γὰρ κίβ, ajunt, ἔστι κισωτός, τὸ δὲ ῶριον Φωτισμὸς Κυρίου, ἢ Φῶς Θεοῦ. hoc est, כִּי רַחֵם color esset aliquis. si in eum usum dicerent excogitatum id nomen. quod scimus esse antiquius nomine Christiano. Syris כַּבַּב vasculi nomen est. Scribo statim, *λαβὼν ἐν τῶν κισωρίων ὡς ἔξοινος ὦν καὶ μεθύων ἐνεούρησε.*

KONΔΥ. Hoc poculum Persis proprium fuit, ut testatur Pollux, et sequentia docent, et ratio nominis. nam *condy* est appellatum, quia simile erat aliquomodo vesti quam *candym* vocabant, quae etsi diversa fuit a tiara, 70. tamen interpretes cum exponunt vocem כֹּנְדוּ in Historia Josephi *πειράζοντος* suos fratres, verterunt *κόνδου*. id fortasse spectantes, quod כֹּנְדוּ ejusdem originis vox, tiaram significat. fuisse autem poculi hujus usum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod Nicomachus in libro de festis Aegyptiorum, ejus meminerit. Extat id vocabulum et in Isaja apud 70. ut observavit etiam Hieronymus in Genesim. [Eustathius *Eroticon* lib. 4. *οὐκέτι νέκταρ ἀλλὰ κόνδου πικρίας μετακινεράσουαι* et lib. 7. *καὶ κόνδου πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσης ὄλας ἐυπέπωνα.*] Locus Menandri extat et libro 10. Verba Nicomachi male accepta ab imperitis: et deesse aliquid videtur. concinnare potes hoc modo: τὸ δὲ κόνδου ἔστι μὲν Περσικὸν τὴν ἀρχήν. εἶδος δ' ἔχει ὡς Φησιν "Ερμιπ. p. 798. *πος ἀστρ.*

KONΩΝΙΟΣ. In excerptis *Κώνιος*. et posset videri ducta appellatio a forma, *cononius* vero a Conone inventore, ut *thericleum* et *dinias*. atque hoc verum, ut dicitur infra in *λυκοεργεῖς*.

CAPUT OCTAVUM.

Κότυλος et κοτύλη. *Cratetis fabula Παιδιαί. ἡμίνα. Sophronis ὁ ἐπιγραφόμενος μῖμος. Calyces Φοξαί, vasis nomen: Alembix. Προν. δάκτυλος ἡμέρα. et id genus alia multa observata et emendata.*

ΚΟΤΥΛΟΣ, τὰ μόνωτα ποτήρια. Hesychius inter alias interpretationes vocis κοτυλίσκος, τινὲς, ait, τὰ μόνωτα ποτήρια. Horum plurimus usus, addit auctor, παρὰ Σικυωνίοις. Excerpta παρὰ Σ. καὶ Ταραντινοῖς. Lege, καὶ νέμει, ὅσοι ἂν ᾧσι τὸ κέρνος περιενηνοχότες, id est, et dividit omnibus qui cernum circumgestaverunt. de hoc satis capite superiore. Vocem ὄρμενος ex libris adjecimus: scribe, οἶος ἔριον ἄπλυτον. vel οἶειον. in testimonio Aristophanis e *Cocalo* suspecta vox μεστὸν et verius censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ. *magnis cotylis vinum infundebant in suum corpus nullo pudore.* Manca est oratio in his, Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἔτι τε Ζηνόδοτος. nam ita interpretandum: *roculi hujus meminerunt Silenus, Clitarchus, et Zenodotus quoque.* subjectus versus, Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρρυτον ἔρρεεν αἶμα. nullius est istorum, sed poetarum principis *Iliad.* ψ. Inapte μοχ, Σιμάριστος δὲ τὸ λευκὸν ποτήριον οὕτω καλεῖσθαι. scribe cum Excerpt. et Eustath. τὸ λεπτὸν ποτ. quasi dicatur proprie κότυλος, roculum capiens quantum cava manus. nam κοτύλη, *caia* manus est. Nec recte Κράτης ἐν Παιδείαις: sed ut Dalecampius Παιδιαίς. Pollux enim veterum lusiones explicans, plerasque earum in hoc *Cratetis* dramate commemoratas scribit. Ἡ δὲ κινήτινδα, ait, ἀπὸ τοῦ κινεῖν, ὃ ἐστὶ καταφιλεῖν ὠνόμασται. ὅπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παιδιαίς: σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. Contra istud recte, Θουκυδίδης. ἐδίδοσαν αὐτῶν ἐκάστῳ ἐπὶ ὀκτῶ μηνῶν κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου. non ut apud Eustathium, δύο κ. κριθῶν. neque ut apud Pollucem libro septimo, capite ultimo, δύο κ. οἴνου. Locus est extremo libro septimo nobilissimae historiae. sed ex ipso Polluce error clarus: profert enim verba *Thucydidis*, ut *cotylam* probet mensuram esse et liquidorum et aridorum. Cum dixit Aristoph.

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας εἶκος ἀπολογίζεται: et δεούσας scribi potest, et δεούσης. cum farinae hordeaceae tres choenices emisset, et deesset justae mensurae, cotyla una viginti obolos de convento pretio detraxit. εἴκοσι scripsimus ex Italicis membranis. prius erat οἴκαδε. quod, ut multa alia quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus in Huraldino. Παιδιά ἐγκοτύλη etiam ἐν κοτύλη, dicta vide Eustathium et Pollucem. Locus ex Acharnensibus, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος p. 799. ἀποκεκομμένον, hodie sic habet apud comicum, κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. et de postrema voce firmant Excerpta et Eustath. Quae subjiciuntur tanquam Epicharmi, alius sunt poetae, ut observatur libro 14. Ad ista Sophronis, Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίαν, addit Eustath. sed opinor, de suo: περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς. μήποτε ἡμίνα ἢ τὸ ἡμισυ τοῦ ἴν. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον, πλέον ἢ περ ἴν. Ait, καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς κοτύλας εἶρηκεν. Habes Aeschyli illum ipsum quem respicit locus apud Strabonem libro decimo. Ibi lege. Pro, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, leges apud alios καὶ οἷς χρῶνται οἱ μ. ut in Hesych. ΚΟΤΤΑΒΙΣ. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτ. Libro quarto capite 13. postrema verba testimonii hujus emendavimus. Sequitur, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄλλα κοττάβια κελούμενα. Plato comicus ita vocat illo versu, Παίζειν τίθεμαι κοττάβια σφῶν ἐγώ. de quo ad librum 14. in Hesychio perperam κοτταμία. Οἴνοι κυκλοτρεῖς, sunt triclinia, sive coenationes. ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἐκπωμα. cratanium pro poculo leges alibi: κράνειον, quod sciam, nusquam. an igitur κρούνειον? de qua voce mox. In Polemonis laterculo scribe χύτρος ἀργυροῦς: aut Ionice κύτρος, non κύτρος. et βατάνιον, non βατιάνειον. patina est, ut alibi diximus. ΚΡΟΥΝΕΙΑ. Ἐπιγένης Μνηματίω, κρ. vide supra in κάδος. ΚΥΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκες αἰ τὰν θ. Quemadmodum libro superiore capite 19. suspecta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιῆν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi proprium lemma non est adjectum, sicut fieri amat: ita etiam haec eandem ob causam Sophronis *Viriles et Muliebres mimi* ex Athenaeo et Stobaeo noti omnibus. Si sunt tituli operum duorum, quorum utroque plures, ut videtur, mimi continebantur: partim in viros, partim in mulieres scripti. quare non possumus multum

tribuere conjecturae nostrae, valde alioquin probabili, τὸ γυναικίαις mimi epigraphen esse. Scribi autem potest, αἱ τὰν θεὸν φαντὶ λέξαι. et post, τριτὸς ἀλεξιφαρμάκων. *tria alex.* Argis elaborati calyces, ut observat dipnosophista, formam habuerunt diversam a caeteris: erant in summo et circa labra fastigiati: cum fere pocula omnia ab ea parte plus pateant: hoc ita Athenaeus: Φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. αὕτη δὲ Φοξύχειλος, ἢ εἰς ὄξυ ἀνηγμένη, οἷον εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. [ambix. Integrum Simonidis versum referunt grammatici αὕτη δὲ Φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ.] vasis nomen est, quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod sermo vernaculus *alambicem* vocat. ejus mentio in Graecorum medicorum libris: ut apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graeca alia dictione, quam istam retinere. Arabes primi frequentarunt hujus vasis usum, a quibus nos didicisse testatur p. 800. nomen hybrida. Ejusdem naturae cum alia vocabula quaedam sunt: tum in primis famosissimae artis *Alchymiae* nomen. nam quod ajunt ita dictam quasi ἀλὸς χυμείαν, quia finis ejus scientiae proximus ultimo sit, sal illud θαυματουργὸν de cunctis rebus extrahere: cinniflonum recens commentum est, parum falsum, et omnino falsum. Scribendum, Ἀχαιοὶ ὁ Ἐρετριεύς. non Ἀρχαῖος. imperiti homines tragici hujus nomen varie corruperunt in his libris. Achaei versus lego ad hunc modum,

Ἄλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
κανόντε (vel καινόν) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας.

Subjicitur Alcaeï locus elegans, qui ejus poetae Φιλοῖνταν de qua dictum est libro decimo arguit manifestissime. Πίνωμεν, αἶτ, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέτρα. Antiqui cum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et computationes suas eo reservabant. Tempus autem coenae erat, vespera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam instituebant, hi et tempestiva agitabant convivias: et ad pocula de die acceptabant. Hoc igitur Alcaeï poetae vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales, horam lucernarem cogatur expectare. Quid moras trahimus? inquit, quid expectamus ut vespera sit? Ecce jam qui restat dies digitus est, sive digito non longior. Rerum mensura pro varia ipsarum natura varie injiri solet. Sed poeta locutionibus suis naturam rerum interdum pervertunt. Tale hoc Alcaeï δάκτυλος ἡμέρα. Nam digitus non est mensura temporis

conveniens: verum locorum intervallis. et corporibus continuis: dies per horas, semihoras, et vigilias metimur. Simili elegantia dixit comicus Alexis, *Κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμω.* et Aristophanes in *Ranis* quosdam adolescentes ait esse *Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίω λαλιστέρους.* idem in *Nebulis*, τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, nonnullos insolentia locutionum πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον. Assentior autem doctissimo et de literis Graecis optime merito Henrico Stephano, existimanti, dictum istud Alcaeī δάκτυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiisse: quod Graeci paroemiographi per imperitiam corruerunt, et in *Δατύλου ἡμέρα* perperam commutarunt. Epigrammatarius poeta eodem sensu dixit *δάκτυλος ἀώς*: nam ἡώς, inter caetera, etiam diem significat, ut observant poetae interpretes: neque dubium est, quod primus omnium recte eruditissimus idem ille Stephanus observavit, Alcaeī superiora verba respexisse eum poetam epigrammatarum, cum faceret.

Πίνωμεν Βάνχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.

ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Alcaeī verba, quia parum emendate scribuntur isto loco, partim ex libro superiore, partim ex conjectura emendata nobis, adscribemus.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;

δάκτυλος ἀμέρα. κἀδ' ἀνάσιρε

κυλίχλαις μεγάλαισι καὶ πυκιναις.

οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς

λαθικηδέ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.

ἔγχευε κίρναϊς ἓνα καὶ δύο πλέαις.

p. 801.

CAPUT NONUM.

Κυλίχλαι, culignae. καρῶν et ἀναχαιτίζειν de vino.

Cymbium. Phiditia Cyprenesium. κύπελλον unde.

ῦ, pro ὄ in multis. κόπαιον, sive κόπεον. multa emendantur et illustrantur.

Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθорῶς ἔρχομαι. mendae manifestus versus: metrum legem excedit: et mulier est non vir quae loquitur. Scribe, *διεφθορς*. redire ait e balneo nimis calido, esseque jam cocta, imo tosta. quare hoc

dicat, sequentia palam faciunt. Γλαίσχρόν τε μου τὸ σίαλον, νῆ τῶ θεῶ. Scrib. γλίσχρον. id est, κολλῶδες. at νῆ τῶ θεῶ, per geminas deas: non, per deos. Cererem et Proserpinam intelligit, ut alibi dictum.

Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσην μηδαμῶς. Potes emendare, Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσην; μηδαμῶς. Ancilla loquitur aut famulus, et ait: quando ita scitis, vim summam in manus culignam, ut tibi ministrem? minime, ait hera. κυλίσηναι et κυλίσηναι sine κυλίσηνιδες (Latini veteres *culignas* dixerunt) sunt caliculi, id est, parva potoria vasa oris compressoris: quare etiam pro cucurbitulis, si forte earum copia non erat, calculis utebantur, teste Cornelio Celso libro 2. cap. 11. Κούχι δωροῦντ' οὐδὲ κόγχην. Scrib. χωροῦντα.

Φασὶ δ' αὐταῖσι βαθείας κύλικας ὄσ. mulieres sibi fieri praecipiunt calices altos. repetendum est verbum κερამεύειν. Calices autem describit ventriosos et doliolo similes, habentes infra labra rotundam figuram vini capacissimam. hoc significant. sequente versu illa verba, μέσως γαστρίδας. in Excerptis μεστάς offendimus: quod non habet locum. ἀνεκλογίστως πλείστον οἶνον ἐκπίνειν, est plurimum vinum bibere, quod tuis rationibus non inferatur. CYMBĪI magnitudinem demonstrat hoc argumento: quia Ulysses tertio cymbio (sive quod idem est cissybio) Cyclopem deposuit. Huic argumento quid responderi possit dictum supra initio hujus libri. ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ῥυτὰ καὶ κυμβία.

Locus Demosthenis quem ex ea contra Midiam adnotavit hic Macrobius, et ex eo Dalecamp. is ipse est dubio procul, quem respexit auctor haec scribens. quamquam hodie in nostris libris vox ῥυτὰ non extat eo loci: sed aliquando post, ubi ait orator, καὶ τρεῖς ἀκολουθούτους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ Φιάλας ὀνομάζων. Athenaeus vero more suo duos locos in unum contraxit. Cum apud Anaxandridem dixisset aliquis Κυμβί' ἐκάρωσεν ἡμᾶς. subjicit quidam, ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν. non profus, ait, ἐκάρωσεν, sed tamen ἀνακεχαίτικεν. allegoricus sermo est: de vino enim loquitur tanquam de equo. κερῶν dicitur vinum, quod dat in somnum gravem, vel de statu mentis

p. 802. deturbat, equus, quando dejicit in caput fessorem, quod majus est, quam cum ἀναχαιτίζει, id est, jubas caputque erigens, vectori praebet se immorigerum. prioris versus sine lege, καὶ μέστ' ἀκράτου μετ' ἀκρ. ἀλλὰ κυμβιον μόνην Φιάλην προσεκέκτητο. Non aliter apud Ma-

cyathum: tamen scribendum est, ἀλλὰ κυμβίου μόνον Φιάλην πρ. mirari licet quod qui cyathum nullum haberet prae summa egestate aut parcimonia, sed solum cymbium, idem phialam possideret. Ex his intelligere est cymbium alicubi Graeciae poculum fuisse pauperum, qui neque cyathum. neque aliud vas potorium honestius parare sibi poterant. Quae sequuntur post verbum παρειληφέναι incertum est utrum sint Athenaei an Eratosthenis. Macrobius quidem ea non descripsit: sed puto tamen esse Eratosthenis: quod vel illa arguant, καθὰ καὶ νῦν παρ' ἡμῶν ποιῶσιν ἐν τοῖς Φειδιτλοῖς. nam παρ' ἡμῶν, interpretor Cyrenae: quae fuit patria Eratosthenis. ibi servata pleraque instituta Lacedaemoniorum: ergo etiam phiditia more Spartiatarum agitabant. Cyrenenses enim Lacedaemoniorum sanguis fuerunt. vel legendum παρ' ὑμῶν, Lacedaemone. Scribit enim ad Spartanum Hagetorem. Ephippi versus ambo cum interrogatione legendi. Διονυσίου

δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δεοί. intellige Dionysii tyranni comoedias: vide libro primo de Philoxeno. Proximus versus est corruptus, Καὶ Δημοφῶντος ἅτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην. nescio an rectum εἰς Κότυν. depravatus etiam qui sequitur. fortasse Ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγοι. ut mihi coenanti veterum poetarum versus recitet. etiam reliqua sunt mendosa.

Κύμβα ποτήριον. Ἀπολλόδαρος Παφλοῖς. Inutiliter haec posita isto loco. vide mox in κύμβη. tamen in Excerptis hoc ipso loco, ἐστὶ δὲ καὶ κύμβα ποτήρια.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ. Τοῦτο πρότερόν ἐστι ταυτὸν τῷ ἀλείσῳ, καὶ τῷ δέπαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει. Locutio digna quae nos advertat: nam erat dicendum; καὶ ὀνόματι μόνον διαλλάσσει. rem claram non explicabo pluribus. ἀπὸ τῆς κυφότητος, ait, τὸ κύπελλον. Hoc verum: prius dicebant κύφελον, ut Lycophron aliquoties. omne cavum sic vocabant, in quo aliquid poterat contineri. Inde etiam nubes κύφελλα dictae quae ea obtegunt quibus insident. Lycophron eleganter Xerxis militum sagittas, tanta copia in Graecos missas, ut coelum illis eriperent, κύφελλα ἰῶν appellat. Utraque significatio, et vocis origo ab Hebraeo fonte. nam רבב est curvare, κάμπτειν et κυφὸν facere. inde רבב vola manus, qua aliquid potest capi: item acetabulum: ponitur etiam pro nube. Inde etiam κύφων, torquendi instrumentum, quod collo applicabant. in paraphrasi Chaldaïca appellatur דַּבְּבִין χρύσειον ἄμφωτον, quod legi ait apud poetam. versum respicit Ὀδυσσ. χ. Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι

ἔμελλε χρύσειον ἄμφωτον. Refert ex Simaristo κύπελλον. quibusdam dictum esse, τὸ δίωτον ποτήριον. apud Hesychium scriptum τὸ ἄωτον. nisi est mendum. nam α et δ saepe deprehendimus invicem corrupta. Ita Cyprii: at p. 803. Syracusani, κύπελλα appellasse dicuntur, τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα: reliquias mazaе aut panis: quae Evangelistis quatuor κλάσματα nuncupantur. hac notione κύπελλον originem habet a κόπτω, ut κλάσμα a κλάω. In loco του ὃ positum est ὤ, ut in ὄνομα pro ὄνομα: ἀσσύτερον pro ἀσσότερον. Posterior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud Suidam, et in aliquot Glossarii locis κόπαιον five κόπεον legere est, pro frusto rei et fragmento.

CAPUT DECIMUM.

Critiae locus de supellectile Lacedaemoniorum, Cothonis Laced. figura. ἄμβων. ambon. περιχέισθαι verbum balneorum. λαβρώνιον. Menandri Ἀλιεῖς. ejusdem Philadelphi. Diphili Tithrausta. δέμας λάπτειν. anus βρυτική vel βρυκτική. Philyllii Auge. πτερόν. lepastae ex diversa materia. Teleclidis Prytaneis. alia non pauca.

ΚΩΘΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Putes dicere Xenophontem sic roculi hujus meminisse, tanquam Laconici: quod non ita est. Verba ejus sunt, de Persarum institutione loquentis, Φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρδαμον, πσιῖν δὲ ἦν τις διψῆ κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. Locus Critiae qui sequitur, est male acceptus ab exscriptoribus. initio enim deest aliquid perficiendae sententiae. Ait autem Critias, Lacedaemonios uti supellectile et instrumentis vitae minimo pretio parabilibus, et commodissimis. profert exempli gratia, calceos Laconicos, vestes, et cothonem. Non est dubium hanc esse Critiae mentem: sed verba praestare facta tecta non possumus. Vocem σμικρότατα suspicor cubare in mendo: et pro ὑποδήματα scribendum esse δημιουργήματα. Suadet Plutarchus, qui in Lycurgo hunc ipsum Critiae locum ita expressit. δι' ὃ καὶ τὰ πρόχειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγκαῖα ταῦτα, κλινηῆρες καὶ δίφροι, καὶ τράπεζαι. βέλτιστα

παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖτο. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμει μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. ὡς Φησι Κριτίας. eadem Porphyrius libro quarto De abstinentia ab animalibus.

οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, πολλάκις ἀν. Hic quoque deest aliquid. Sententia hujusmodi lectionem suggerit. οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι, τὸδ' ἔστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν. Cum igitur cogantur saepe milites aquam bibere impuram, prima commoditas quam ex cothonibus capiunt est, τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πόμα. In poculis altioribus, quam latioribus, ut illi Scyphi sunt quibus pharmacopolae medicamenta aegris propinant, quod intus continetur, minus est conspicuum. Plutarchus ad colorem cothonis refert. Ait enim τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῇ χροᾷ. Altera sequitur commoditas poculi hujus. εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπειν τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ. Legendum ὑπολείπειν ποιεῖ: vel ὑπο- p. 804. λείπει. Sed videamus quid sint ἄμβωνες in poculis: nam qui margines vertunt longe errant: sunt enim diversissimae res κρηπίς et ἄμβων. neque audiendi viri eruditissimi, qui apud Plutarchum vertunt *amfractus atque finus*. Est vero Graecis ἄμβων. Latinis *umbo*, quicquid in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut κωνοειδῆ. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν, sive ἀναβαίνειν. In veteri historia Ecclesiastica suggestus Episcopi in templo concionantis *ambon* Graecis et Latinis multis dicitur. In poculis et ollis ἄμβωνες sunt, inquit Pollux, αἱ ἐκατέρωθεν πλευραί: id est latera et ventres, quales sunt in ollis, et argenteis pateris quibus vulgo utimur forma ollae dimidiatae. quorum autem poculorum recta assurgunt latera, ea ἄμβωνας non habent. Atque haec figura vasorum ambonem habentium, aptissima est ad detinendam aquae impurae ὑποστάθμην et sordes: ut recte sensit Critias. sunt etiam phialae vitreae, quarum fundum introrsum adactum et admodum prominentem, recte ambonem appellaveris. estque etiam illa forma apposita nimis ad id de quo agitur, sed cothones ita fingi solitos non puto: nisi quod more istarum phialarum collum habebant, ut sequens Theopompi locus indicat. κώθωνα παῖδα Φάρυγγος. Postrema vox est corrupta: aut aliquis mihi exponat cur poculum dicatur gutturis filius. nam potius τροχοῦ filius dicatur, id est figulinae rotae. Non puto omnes cothones στρεψάχωνας fuisse: itaque

cum dicitur μοχ, ἐγὼ γὰρ κῶθωνος ἐκ στρεψαύχενος
 πιοίμαν, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης. interrogationis
 notam cenfeo adjiciendam. *Egone ut e cothone curvi-*
cervice bibam, cui collum obtortum et reflexum?

κῶθωνες διάμετροι δύο. Ex libro quarto recte Dalecamp.
 διμέτρητοι. ἀναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος. Verbum

balneorum est τὸ περιχεῖσθαι: quod non observant qui
 vertunt *stragulis circumtectus*. Atqui περιχεῖσθαι dicitur
 qui affusa aqua aut oleo perfunditur, ut loquitur
 Suetonius libro secundo. lib. 1. αἱ γὰρ ἐμβάσεις περικε-
 χυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι
 τὴν τῶν ἰδρώτων ἔκκρισιν. Galenus Methodi libro quinto,
 ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ τὸ ἔλαιον ἔστω χλιαρὸν, ὡς εὐθέως
 περιχυθῆναι τῷ κάμνοντι. et passim. Hoc ministerium
 fuit in balneis eorum qui λουτροχόοι et παραχύται dice-
 bantur vel περιχύται, ut scribitur libro sequente: τῷ
 μικρῶς sive μετρίως περιχεῖσθαι statim opponit auctor
 πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι. Non est rectum singulare
 ΛΑΒΡΩΝΙΑ, sed plurale. nam λαβρώνιον dicebant non
 λαβρωνία. Hesychius, λαβρώνιον, εἶδος ποτηρίου πλατέος.
 Sic accipe etiam in sequente versu, κάκτυπωμάτων πρόσω-
 πα, τραγέλαφοι, λαβρώνια. extulerunt et genere mascu-
 lino ὁ λαβρώνιος ut ex allatis testimoniis apparet:

Μένανδρος Ἀλιεῖ. vel Ἀλιεῦσι. nam Menandri Ἀλιεῖς
 citat Pollux libro decimo, capite 30. sed numero singu-
 lari idem fabulam hanc inscribit capite 30. libri ejusdem.
 Totus locus inde allatus disruptus est, nec sanari facilis.

p. 805. *Philadelphos* ejusdem comici Pollux libro 10. nominat,
 ubi locus indicatur hic descriptus: τὴν μυιοσόβην ἐν τοῖς
 Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὐρεῖν. sed *Philadelphas*
 idem, libro eodem cap. 31. Non assequor quo spectaret
 lemma fabulae Diphileae de qua mox, Διφίλος Πιθραύ-
 στη. videor reperisse alibi scriptum, Τιθραύστη. Forte
 Τιθραντι. Tithras nomen vici unius Attici. Inde nomen
 fabulae, ut *Anagyro* Aristophaneae, ab alio vico. Ita
 multae fabulae inscriptae. vel scribendum Τιθρασίσις, ut
Acharnenses, et aliae non paucae. ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

non praetermittit Hesychius, Λάκαινα, κυλίνων τὶ εἶδος.
 Locus Aristophanis pluribus libro sequente describitur. At
 qui mox citatur in ΛΕΠΑΣΤΗ ejusdem poetae locus,
 ex ipsius libris ita scribendus, τί δῆτ' ἐπειδὴν ἐκπίης
 οἴνου λεπαστήν; Nimium vero faceti sunt qui putant se-
 quentia verba, ἀφ' ἧς ἔστι λάψαι, τοῦτ' ἔστιν ἀθρόως
 πιεῖν, Aristophaneae esse, cum manifestissime Athenaei sint,

veriloquium vocis λεπαστή explicantis. ex eo sumit Eustathius et pluribus persequitur. Idem Eustathius proximo versu, τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμὸν ὠναξ δέσποτα, scribit τὸ δέμας. quod et nos in membranis inventum probamus. Favet Athenaei interpretatio, οἶον ἄθρου μ' ἐξέπιας. versus ita stabit: τὸ δέμας δὲ λέλαφας τ. Praeterea ibi, ἐνέχει τε σφόδρα κυανοκευθῆ, legit Eustathius, κυανοβενθῆ. et accipit tanquam lepastae epithetum: quod in nostra lectione aliter habet. In Epitom. sic, κ κενθῆ. mentem poetae explicant proxima verba, τὸ βάρδος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Videamus de istis quae statim recitantur ex Antiphanis Aesculapio, τὴν δὴ γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι τὴν βρυτικὴν ρίζιον τρίψας τι μικρὸν, δελεάσας τε γεννητικῆ τὸ μέγεθος κοίλη λεπαστή, τοῦτ' ἐποίησεν ἐκπιεῖν. ingeniosa est interpretatio Dalecamp. qui βρυτικὴν exponit rugosam et squallidam, ut sunt τὰ βρύτεια. id est, vinacei. sed ut possit ea interpretatio doctis probari dubito: imo ne quid dissimulem, veram non puto. Legam potius τὴν βρυτικὴν, illam voracissimam. nam βρύκειν est vorare cibum avidius, et cum aliquo dentium sono. Vocem γεννητικῆ mutavit idem in γευστικῆ. ita erunt otiosae et tollendae voces τὸ μέγεθος. nostra emendatio clementior et verior, γεννητικῆ τὸ μέγεθος. Jam ante exposuimus quid sit γεννητικὸν κρέας et similia. ita hic γεννητικὴ λεπαστή, id est, magna. loquitur de medico qui aniculam aegrotantem sefellit, et vaegrandem vini lepastam ei propinans, potionem medicatam fecit haurire. pharmacum indicat cum ait ρίζιον τρίψας τι μ. In Glossis Hesychii, βρυτονία radicis est cujusdam nomen. an igitur hoc verius? de hac radice loqui comicum. Philyllii sequitur locus ex Auga, sive Aegeo: (nam Suidae in ἀνάλφιτον, inscribitur haec fabula Αἰγεὺς, non Αὐγή: idem tamen in iis quae de Philyllio scripsit, duas illius fabulas commemorat Αὐγὴν et Αἰγέα.) πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν μερμηρίων πινόντων, ὁμοῦ δ' ἄλλων γραῖδίων μεγάλοισιν οἴου χαίροντα λεπασταῖς. ait πάντα, nempe τὸν χρόνον. ea vox aut deest, aut repeti debuit ex praecedentibus. χαίρόντων autem scribendum est. Non p. 806. est perfecta sententia in his ex Theopompi Pamphila. σπόγγος, λεκάνη, πτερὸν λεπαστή, πάνυ πυκνὴν ἐκπιεῖσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος τέττιξ κελαδεῖ. falluntur qui primis verbis mundum muliebrem describi putant. verius est, luxus instrumenta intelligi, et supellectilem tricliniarem. Spongia opus ad analecta [mensarum. pelvis et

πτέρων ρίππα, ad provocandum stomachum, ut vinum nimia copia sumptum rejiceret. Alibi diximus de hoc more veterum. Cratinus "Ωραις. Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω. Vides similiter ut hic jungi λεκάνην et πτερὸν. Deinde scribendum, vel λεπαστήν πάνυ πυκνήν; vel πάνυ πυκνὸν ἐκπιούσ' ἄκρχτον. Aliquanto post reperitur idem hic Theopompi locus aut simillimus alius. In penultimo hexametrorum qui ex ejusdem Medo referuntur, lege, Οἶον δ' οὐ κήλησε. solum non demulfit Rhadamanthum. Moschus paulo post lepallam esse ait, κεραμεῶν ἀγγεῖον: sed et aeneae quaedam fuerunt. Varro De vita populi Rom. lib. 1. *Lepastae etiamnum Sabinorum fanis pauperioribus plerisque, aut fictiles sunt, aut aeneae.* addit Moschus, similem esse lepastam ταῖς λεγομέναις πτωματίσι. quarum non inveni nomen alibi. constant tamen sibi MSS. quidam maluerunt πωματίσι. Hefychio sane πῶμα est idem atque ἐκπωμα. sed malo ἐπέχειν. Inepta est lectio versiculi ex Apollophane, Καὶ λεπαστὸν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Lego, Καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινοσ μ' εὐφραίνει δι' ἡμ. vel cum Dalecampio λεπαστὰν ὁσφραίνειν. Incredible prope negligentia Dalecampii in verbis quae adscribam, Νικάνδροσ δ' ὁ Θυατειρηνοσ, κύλιξ, Φησὶ μείζων παρατιθέμενοσ Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἠδύπνοου λεπαστῆσ. id est, *Nicanter Thyatirenus, Lepasta est, inquit, calyx major: afferens locum e Teleclidis Prytanibus, Καὶ μελ. etc. et mellitum vinum educere ex suavis odoris lepasta.* At vir doctus quo Deus bone praeceps abiit? Oblitus est Nicantrum Thyatirenum veterem criticum fuisse qui Glossas ediderat. Harpocratio citat hujus librum, Ἐξηγητικὰ τῆσ Ἀττικῆσ διαλέκτου. Noster quam multas dictiones ex eo interpretatus est? Oblitus est Teleclidem veterem comicum fuisse qui Πρυτάνεισ fabulam docuerat: cujus in his libris toties mentio. Distingue et scribe verba ex Hermissippi *Moeris*, vel ut veteres dixere, *Mortis*,

— εἰάν δ' ἐγώ

πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιῶν
τῶ Διονύσω τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
δίδωμι.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. ut λείβειν et σπένδειν in re sacrorum pro eodem sumi solent: ita inde orta λοιβίς, λοιβάσιον, et σπονδεῖον prima notione idem significant. Usus distinxit, ut sit hic ab Athenaeo. Latini patera vinum in conviviis deo dabant, ut ait Varro.

CAPUT UNDECIMUM.

p. 807.

Eustathii error: forte et Athenaei super voce λέσβιον apud Hedyllum. Hujus epigramma de muliere Tricongia illustratur. διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. Paphia Epigenis Mnematium. De vocibus λυκοεργής, et λυκιουργής. Lycius statuarius. Plinii locus correctus. μέλη et ὠδὸς poculorum nomina. Calyx metaniptris sacer Ὑγείας.

ΛΕΣΒΙΟΝ poculi cujusdam nomen esse, probatur Hedylli testimonio. Scio non solum Athenaeum hujus sententiae fuisse: verum etiam Eustath. qui λέσβιον significare ait genus aliquod ποτηρίου καὶ λουτηρίου. Mibi tamen videtur hoc mirum, neque ἀβασανίστως admittendum. Eustathius quidem parum aut nihil nos movet: quem scimus auctoritatem unius Athenaei secutum esse. quin etiam fallitur manifesto Eustathius: cum illa addit καὶ λουτηρίου. nam Athenaeus nunquam dixit, vas ullum ad lavandum λέσβιον esse dictum. Decepit nimirum etiam hic Excerptorum auctor Eustathium: qui per incogitantiam male accipiens quae de altero genere poculi quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo scribuntur, retulit haec in suas Eclogas: "Ὅτι λέσβιον ποτηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ, sive λουτηρίου. Athenaeus vero sic Λέσβιον. ὅτι ποτηρίου εἶδος Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὐτωςί λέγων.

Ἡ διαπινουμένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα
κού ψευδές, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.

ἦστο δέ οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα θυωθὲν
κεῖται πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὕλου.

ἦν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.

In quarto versu κεῖται qui recte exponi queat non capio. Lego itaque αλεῖ et elegantissimum epigramma ita interpretor. *Callistium, quae solita potu cum viris certare: (mira res, sed non falsa) jejuna tres congios ebibit. Affidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum, Lesbium admetiens subinde ex purpureo vitro. Hanc tu, o Bacche, serva omnino: ut per illam omnium suavium computationum spolia tua parietes consequan-*

tur. Apparet in vivam non autem mortuam scriptum esse ab Hedylo hoc epigramma: cui occasionem et argumentum praebuit nobile facinus Callistii strenuae potatrici: quae convivio quodam tres ipsos vini congios hauserat. quod cum jure videri queat incredibile, poeta ne quis figmentum putaret cavit illis verbis *θαῦμα κ' οὐ ψευδέες*. Magnum re vera mirum est, mulierem posse reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo sit habitum virum quendam tres congios capere. Plin. libro decimo quarto, *Gloriam bibendi virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanensis, ad proconsulatum usque e praetura honoribus gestis, tribus congiis, (unde et cognomen illi fuit) epotis uno impetu spectante miraculi gratia Tiberio principe.* Non excidere memoria quae diximus alibi de quorundam vinosorum capacitate: p. 808. verum illi et viri erant, et fere athletae: quibus studium omne a primis annis erat distendere sese cibus et potu: quam maxime fieri posset. quare nihil propter istos minuit foeminae hujus tricongiae miraculum. *διαπίνεσθαι ἀνδράσιν* interpretor, *certare cum viris περὶ πολυποσίας*. Egregia haec Callistii laus, quod non solum cum sexus sui foeminis certaret poculis, sed cum ipsis etiam viris in epigrammate de Cleone multibiba. — *ἴσα δὲ πίνειν* *Ὅς τις οἱ ἀνδρώπων ἤρισεν.* ubi *ἀνδρώπους* intelligo *ἀνδρας, viros*. Ita necessario exponendum *τὸ διαπινομένην*. unde enim illa spolia quorum postremo versu fit mentio, nisi ex victoria? illa autem unde, nisi ex bibendi certamine? In tertio versu *Paphia* nomen est ancillae, genere Paphiae: sic enim peregrinas Athenis nominabant sive liberas sive servas. ut Mysis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Dorias. ridiculum est de Venere accipere: quomodo enim dicetur Venus isti mulierculae vinum ministrare? *ζωρὸν* intellige *μέθυ* non *οἶνον*. quia neutro genere dicit *θυωθέν*, sive potius *θυῶεν*. ita enim emendandum censemus, quoniam *θυωθέν* vinum quid sit, conjectura assequi non valemus. *θυῶεν* est bene olens, et *ἡδύπνου*. In quarto versu *λέσβιον* interprete Athenaeo poculi nomen est: nobis placet *Λέσβιον* dici *Vinum Lesbium*, quod sciunt omnes in magna fama fuisse, jam inde a Troicis temporibus: sicut passim *Χῖον πίνειν* Graeci pro vinum Chium bibere. *Ἦν γὰρ σαίου πάντως*, apostrophe est: non ad Venerem, sed ad Bacchum. est namque Liber pater communis omnium vinosorum et vinosarum

προστάτης deus. Ad Venerem quidem referre nullo modo possumus: non enim hic agitur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus referebantur praemia ex hoc certamine, Baccho non Veneri suspendebant omnes, qua viri qua mulieres. Phalaecus in epigrammate Cleus,

Χρυσωτὸν προκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
τοῦτο Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Quae deinceps scripta sunt in ΛΟΥΤΗΡΙΟΝ, confer cum iis quae supra in Κάδος. *Mnematum* titulus est fabulae cujusdam Epigenis: nam ita cum hic, tum ibi omnes libri. Dalecamp. non constat sibi: qui hoc loco emendavit Ὑπομνηματίῳ, sed et Diphili Μνημάτιον laudatum reperies in his libris. Ex quorundam sententia scribit Athen. ΛΥΚΙΟΥΡΓΕΙΣ Φιάλαι τινές οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου. sed profecto ut a Lycone elaboratum opus λυκιουργές dicatur, neque ratio patitur, neque afferri ulla exempla possint, quae nos impellant ad credendum. nam quod subjicitur, ὡς καὶ Κονώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι, pene dixerim esse ineptum, nam ibi clara et aperta analogia. Merito igitur postquam ex aliorum opinione haec scripsit, veram sententiam postea recitat philologus. omnino λυκιουργές opus vel a regione Lycia, vel ab auctore Lycio appellatum est. Demosthenis locus de phialis lycurgidibus ex ea Pro corona non mihi nunc occurrit: et de eo Φροντιστέον. alter vero qui recitatur hic locus extat hodieque in ea oratione quam p. 809. Athenaei codices inscribunt, πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως. perperam: sive lapsus etiam hic memoria auctor ipse: sive peccatum est librariorum. nam scribendum erat πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους. Sciendum autem in Demosthenicis codicibus non λυκιουργεῖς scribi, sed λυκοεργεῖς. quare paulo post dicturus est corrigenda Athen. oratoris exemplaria sibi videri, et scribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in ea voce, et ex Athen. corrige. Emenda mox Herodoti locum. Ait ille describens Thracum Asiaticorum qui Xerxi militabant armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοίνας εἶχον μικρὰς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργεῖς ἕκαστος εἶχε, ad istud exemplum emendandi Athen. codices. inducta etiam voce ἡμιεργεῖας. Porro λυκιουργεῖς προβολούς interpretatur Athenaeus *jacula in Lycia facta*. idem affert Didymi interpretationem: τὰς ὑπὸ Λυκίου Φησὶ κατεσκευασμένας. quid exponit Didymus? si Herodoti locum, scribi debet τὰ κατεσκευασμένα. si quod editum est placet: referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de quibus propositum initio. Vi-

detur sane locus perturbatus, et Didymi interpretationem pertinuisse ad superiora Demosthenis verba constat liquido ex Suida. Addit de Lycio, ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιωτίας ἐξ ἑλευθερών, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Lycium statuarium Myronis filium etiam Pausanias memoriae prodidit. Sed quare notatur hic ex parentibus liberis eum ortum? Locus absque dubio corruptus. Legendum ἐξ Ἐλευθερῶν. Eleutheræ oppidum Boeotiae. ea fuit Lycii vera patria. quare etiam apud Plinium libro trigesimo quarto, capite octavo scribendum, *Eleutheræus Lycius Myronis discipulus fuit.* non *Buthyreus*: ut omnes libri habent. neque *buthytes*, ut eruditissimus Pincianus divinabat. istud quidem plane ἀστόχως. Atque obiter nota Plinio dici Myronis discipulum; quem Graeci constanter filium ajunt fuisse. fuerit fortasse initio discipulus: postea adoptione filius. Observabis grammaticum loquendi genus: ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. usitatius fuerit, ἵν' ἀκούηται. sed nihil mutandum temere. et est verbum κείσθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non una notione. cur mutat genus? nam erat dicendum ἵνα κέηται vel ἀκούηται, αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. sed hoc sane leve est: neque annotassem, nisi videretur hoc Suidam impulisse ut referret ad illa Herodoti ἀκόντια. itaque legit ille, Μὴ ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ γραπτέον λυκ. etc. ΜΕΛΗ. Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ᾠδῆς dictum fuit ᾠδός, ut docemur postea: sic παρὰ τὸ μέλος, quod idem est atque ᾠδή, *mele* haec nominata. ita enim esserebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet ex Hesychio. clarum ex Athenaeo, Epit. et Eustathio. In ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ, scribe verba Philetæri, ἐνέσεισε μεστήν ἴσον ἴσω μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοῦνομα. Sic concise loquebantur, πίνειν Φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσω supplē κενραμένην postrema verte, *simul dicens, esse id poculum Hygieae sacrum.* Pollux libro VI. μετανιπτρίδα calicem eum solitum appellari quem sumebant postquam lavissent: esseque habitam metaniptridem sacram τῇ ὑγείᾳ. sicut erat cratera Jovis Servatoris sacra. Philoxeni verba ita scribam, σὺ δὲ τάνδε βάνχιον εὐδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξει. ἐπὶ τοι Βρόμιος γάνος τόδε δούς ἐπὶ τέρψει ἀπάντων ἔχει. nec multo aliter Dalecampius. δούς ἔχει Atticum est.

CAPUT DUODECIMUM.

Μαστός. μαθαλλίδες, *Blaesus poeta. ἐπίχρε τῷ γλυκυτάτῳ. μάνης. Pollucis locus. Nefioreum poculum. Ars ἐμπαιστική. Opera ἐμπαιστα. Cur in multis u sis forma rotunda primis inventoribus sit placita. σεληῆναι. καρπῶν συναίρεσις. Poculum etiam ξηρᾶς τριφῆς δεκτικόν. Κυκεών. Πελειάδες. Hesiodi Ἀστρονομία et Γῆς περίοδος. Ὅς pro ὄ. et contra. Criticorum alii λυτικοί, alii ἐνοστατικοί. Pron. οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἀλίσκη. Locus Galeni et alter Apuleji emendatur.*

ΜΑΣΤΟΣ Graecis appellatum est poculi genus quoddam, ut praeter Athenaeum testatur etiam Hesychius. ratio nominis obscura non est: atque ad alia multa similis figurae, id est, quae dimidiatum globum referant, id nomen Graeci transferre solent. [In medicorum libris observo ideam poculi quod proprie *μαστόν* vocaveris. Caelius Aurelianus libro tertio, capite decimo sexto de hydrophobi curatione loquens, *dandus, inquit, potus in fictili vasculo, subtili caverna perforato, tanquam sunt papillae uberum*] Illud obscurum quod statim sequitur, **ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ**, vel ut scribit Hesych. *Μαθαλλίδας*, poculorum aliquod genus fuisse dictum. sed videntur et nomen et res nomine significata in Graeciam aliunde invecta, ut alia infinita. Blaesus comicus qui solus ex antiquis omnibus nisi fallor, ea voce usus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit et scripsit Dorice, quod pocula haec ejus verba declarant, *ἐπίχρε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ. ut ἄρτου Φαγεῖν, sic ἐπιχεῖν οἴνου.* nam male τὸ ι subscriptum. **ΜΑΝΗΣ** quoque pro poculo usurpatum est: sed translatione dura, et a paucis: nam longe aliud in instrumento cottaborum id nomen significat, ut docet nos Athenaeus. citatur Athenaeo *Νίτων Κιθαρωδῶ* qui usurparit pro poculo. Et Julius Pollux eodem auctore in eandem rem utitur, libro sexto, capite decimo sexto, cujus codices ex Athenaeis emendabis. Rursus ex Polluce scribe in Athen. *λαβέ, non εἶχε. cape, ait, hunc manem.* pro-
Casaub. Anim. in Athen. T. III. D

bant ultima haec, *Χαροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.* ita distinguendum. qui mutant *πέντε* in *δέκα*, agant cum Polluce, qui falsi eos arguit. Antiphanis locus e *Veneris nualibus*, habetur et libro 15. conferant studiosi utramque lectionem. Tertius versus est hypermeter: *ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις.* constabit si tollas aut *ἄνω* aut *μικρὸν.* et speciem habet absurditatis, p. 811. dici aliquid *ὑποκείμενον ἄνω.* non aliter tamen lib. 15. ac fortasse desunt verba pluscula. Etiam locus Hermippi extat lib. 15. ibi aperimus ejus mentem. Scribo autem, *μάνης δὲ οὐδεις· λατάγων δὲ τὴν ταλ.* Deinceps explicatur *ΝΕΣΤΟΡΙΣ* Homericæ (*κύλιξ* nempe) de cujus artificio libros integros quidam veterum criticorum ediderant. Sunt hic nonnulla quae manum sculptoris desiderent, potius quam verba. Sed nos alio vocamur: cum erit plus otii, et haec et similia his alia figuris illustrabimus: si modo vitae longioris usuram largiatur nobis ὁ ὑπεράρρητος Θεός. Proponuntur initio quaestiones aliquot super hoc poculo, vel potius Homericis versibus in ejus descriptione. cujusmodi est hoc de clavis aureis quibus ait poeta fuisse hoc poculum argenteum *πεπαρμένον.* quod ita explicatur, *οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita scribe) ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἤλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην.* sic legimus ex libris et Eustath. quidam codd. *κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης.* Fabrilis artis verbum est *ἐμπαίειν*: quod significat clavis bullisve adactis et infixis opus aliquod ornare. Opus ita elaboratum, *ἐμπαιστόν* vocabant: quae indebant *ἐμπαίσματα*: artem ipsam *ἐμπαιστικὴν.* Eustathius, *ἄλειςον, οἶονεὶ τὸ μὴ λείον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι.* Idem alibi, *ἄλειςον, τὸ μὴ ὄν λείον, ἀλλὰ περιφερές ἢ ἐμπαιστόν.* Inde etiam vestes auro squallentes, et clavis aureis insignes *χρυσεμπαίστους* appellarunt, translato verbo ab arte fabrorum et caelatorum. Joan. Chrysofostomus homil. quinquagesima in Matth. *τί τὸ ὄφελος εἶπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων;* Lego, *χρυσεμπαίστων.* De hujusmodi operibus quaedam ad librum secundum Suetonii notabamus. quibus potest addi locus Senecae epistola quinta. *Non habeamus argentum in quod solidi auri caelatura descenderit.* Adjicimus et hoc exemplum non quidem admodum antiqui, sed magni tamen scriptoris, Pauli Jovii: cujus sunt verba e libro vigesimo octavo: *Abduxit Buda Solymannus, tria inusitatae magnitudinis operosique artificii tormenta:*

quum passim ad ornamentum insignia et literae, argento sculptoria arte aeri incluso, essent admiranda. Apellis tornatoris (utamur ea voce cum Firmico) demonstratio quomodo anfas quatuor haberet Nestoris, in Graeco textu satis plana: sed non pauca obscurant interpretes. Haec est summa. Poculi τὸ κυρτὸν ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob similitudinem virgas vocat. Hae non simplices erant, sed duplices. simul enim currebant binae parallelae a fundo ad labrum poculi. octo in universa superficie virgae erant, sed quatuor solum paria. omnium idem initium, ab ea nimirum parte, qua pes poculi centro illius committitur. quatuor ista paria aequalibus intervallis a se distita, in quadrantes pares superficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam συστοιχίαν faciebant, producebantur aliquantum (puto duos transversos digitos) supra labrum poculi: ibi committebantur earum extrema. Ita p. 812 fiebant anfae quatuor: sive aures Nestoridis: quibus etiam fulciebatur si in mensam aliquis eam invertisset. Ita capimus descriptionem Athenaei: non tamen negamus posse quaedam paulo aliter accipi: maxime propter illa verba, καὶ τ' ἐκάτερον οὖς. Sed, ut diximus, alias haec ut speramus, examinabimus pensculatius. Saeculo Athenaei cernebatur adhuc ea figura in quibusdam manus antiquae poculis: μάλιστα δὲ, inquit, ἐπὶ τῶν λεγομένων σελευκίδων. Epit. ἤκιστα δέ. scribo, οὐχ ἤκιστα δέ. Erunt qui suspecta mox habeant ista, σκῦφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὠτα non aliter tamen omnes libri et Eustath. Subjicitur Asclepiadis Myrleani dissertatio prolixa de Nestoride. Primis illius verbis docemur, quid causae sit, cur primi rerum inventores, figuram rotundam in plerisque vitae hujus instrumentis usurparint causam assert hanc: quia auctores primi qui ab agresti vita ad hanc humaniorem nos traduxerunt, universi figuram, et Solis ac Lunae imitandam in istis sibi proposuerunt. Haec pars editur corruptissime, hoc modo: Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἡμέραν τροφήν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς ἀνθρώποις, πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν αἰθέρων τροφήν τῶ περιέχοντι κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δικαίον ἐνόμιζον. nemo haec satis intelligat ita scripta: omnes facillime intelligent, si ita scribamus οἱ παλ. etc. λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ τῆς σελήνης

σχήματος ἐναργεῖς τὰς Φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀν-
 θρώπινον (erat scriptum ἄνινον, ut semper in MSS. hoc
 imperitos fefellit) τροφήν τῷ π. et reliqua. deinde adji-
 ciuntur exempla rerum diversarum in quibus amor appa-
 ret rotundae figurae, et imitatio summi artificis. Scribe,
 καὶ τοὺς Φθόεις κυκλοτερεῖς, et fortasse, καὶ ἄς καλοῦσι
 σελήνας. Graeci enim σελήνας appellarunt non illas stel-
 lulas, quibus ornabant τοὺς Φθόεις, sed liborum peculiare
 aliud genus. Ἄρτου etymum vulgo explicant grammatici,
 sed aliter quam hic Asclepiades. In Arati versu scribe,
 οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν. Paulo post καρπῶν συναίρεσις Myr-
 leano dicitur, quae vulgo aliis συγκομιδή. Deinde postquam
 docuit Homerum poculo Nestoris Pleiadas insculpsisse,
 quia sint et generationis et maturitatis fructuum indices,
 addit, καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἐτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον.
 Legebam, καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τῆς ἐτέρ. nam et hoc vas
 etiam alterius generis alimentorum (intelligit τὴν ξη-
 ρὰν τροφήν) capax est. vel καὶ γὰρ τοῦτο ἐνατέρας τρ.
 Probatum infra τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι
 δεκτικόν. quia in poculo τὸν κυκεῶνα exhibebant. Erat
 autem cocetum, medium aliquid inter esculenta et potu-
 lenta. Multa de eo Galenus et alii interpretes Hippocratis:
 qui non semel κυκεῶνος meminit, vide infra ubi de pen-
 taploo agitur. Haec cum scripsissemus, in Eustathii locum
 incidimus, qui vulgatam lectionem sequitur atque explicat.
 Eum lector vide: atque ipse iudex esto. Simonidis locus
 p. 813. ubi Peliadas appellavit, quas alii Pliadas, propter Dori-
 cae dialecti usurpationem prave scriptus est. Lego δίδωται
 δ' αὐτὸς Ἑρμῆς, ἐναγώνιος Μαίλας εὐπλοκάμου παῖς. ἔτι τε
 δ' Ἄτλας ἐπὶ ἰοπλόκαμωσ θυγατέρας, τῶν ἔξοχον εἶδος
 αἱ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι. In quinto poetriae Moerus
 versu scribe cum Camerario, Γαμφηλῆ Φορέεσκε ποτὸν
 Διὶ μητιόεντι. Circumferebatur olim sub Hesiodi nomine
 astronomicum quoddam poema: de quo Athenaeus, καὶ
 ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας ἀστρονομίαν
 etiam Theon Commentariis in Aratum laudat Hesiodi
 ἀστρικὴν βίβλον. Strabo libro septimo citat ejusdem Γῆς
 περιόδου: ut videatur cascus ille vates coeli et terrae
 descriptionem aggressus: de quo vel cogitasse illis tem-
 poribus, satis luculentum magni ingenii testimonium. Ait
 διπνοσοφίῃσιν, τὸ δὲ ἀντὶ προτακτικῷ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέ-
 ποτε τιθῆσι. non dicit δὲ pro ὁ nunquam usurpari: sed
 Homerum ita nunquam usurpasse, qui est norma Helle-
 nismi: at hoc poetae alii sibi licere voluerunt, Nicander

initio Alexiphar. *τέων ἀναδέγμεθα βλάστας. τέων est τῶν.* illud positum pro ὦν. quod reprehendit scholiastes: quem iterum vide sub finem ad ista, *τέης ἐχθήρατο κλωνας.* Contra Homerus: ut hic observatur *ἀντί τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ παραλαυβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ.* ut Odyss. *ῥαψ. β. Κλυθί μου ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες.* Sequitur postea, *Σωσίβιος δ' ὁ λυτικός προθεῖς τὰ ἔπη Ἄλλος μὲν μοι.* etc. *γράφει κατὰ λέξιν οὕτω.* Veterum grammaticorum alii appellati sunt *ἐνστατικοί*, alii *λυτικοί*: illi quod propositis quaestionibus sui ordinis homines saepe vexarint: hi quod solverint. Eustathius ad Iliad. *σ. ἐκ δὴ τούτων δῆλον, ὅς οὐχ ὄριστα ὁ χιτῶν κατὰ τοὺς ἐνστατικούς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί.* Idem ad Iliad. *χ. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας.* et ita multis locis. Sed hujus tanti dubiorum solutoris frigidiuscula saepe videntur fuisse commenta et violenta. Itaque rex pereruditus et urbanus Ptolemaeus Philadelphus cum imitatus parum probabiles ejus inventiunculas hominem illuisset, *teneris*, inquit, *non alienis sed tuis ipsius technis*, hoc ita Graece *καὶ ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμασίον Αἰσχύλον, ἀλίσκη.* Proverbium est Graecorum, quo videtur primus omnium scriptorum usus Aeschylus in Myrmidonibus: ut observat comici enarrator ad Aves. Galenus libro quarto de Hippocratis et Platonis scitis, disputans adversus Chrysippum sibi passim contradicentem in suis scriptis, *καὶ τάχ' οὐχ' ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πικροῖς ἀλίσκόμεθα.* Lege, *καὶ ταῦτα*, et *πτεροῖς ἀλ.* Apulejus in Apologiae epilogo: *imo contra ubique, si cum septem pennis eum tenui.* olim quæsti sumus de menda hujus loci. Sed videtur idem plane dicere voluisse cum Galeno. Itaque legimus, *imo contra ubique, si suis captum pennis eum tenui.* aut, *si captum suismet pennis eum ten.* [B. Chrysostomus homilia 38. in priorem ad Corinthios. *εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον; καὶ πῶς τοῖς οἰκείοις ἀλίσκονται πτεροῖς.*]

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

p. 814.

Ἰολμος. Cratini Pytina. *σποδεῖν. Cratini Thrattae. πελικά. Clearchus glossographus. τάργανον vinum, sive lora. πέτακνον, pocula. πεταχνον et*

πέδαχρον. Critias tyrannus. ξέοντα. Cratini Le-
ges. Diphili fabula Αἰρησιτειχεύς, et Στρατιώτης.
Hedyli obscurum epigramma illustratur. Βήσα.

ΟΛΜΟΣ. ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενε-
σθένης ἐν τετάρτῳ Πολ. Et poculi cavum, et pila in
qua pinfitur, globi dimidiati figuram habent. Inde illa
nominum catachresis: cujus testis etiam Hesych. Pro Με-
νυσθένης docti ex conjectura Μεγασθένης: cui parce in
talibus fidendum. non meminimus sane legere hoc nomen,
at *Menestheus*, probum est et Graecis usitatum nomen.
Pro: ἀλβατάνης, MSS. αἰθατάνης. nihil video: nisi sit
nomen foeminae. Primus versus et Cratini *Pytina* in
OXYBAPHO allatus legitimam superat mensuram, nisi
tollas vocem λίαν: aut initio illa τις ἄν. πότου autem
scribe non ποτοῦ. Caeterum fabulae hujus argumentum
habes fufe expositum apud Aristophanis interpretem ad
haec verba ex Equitibus, γενομένη ἐν Κρατίνου κώδιον.
Tertio versu, Καὶ τοὺς καθίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν:
non dubitabis scribendum συγκεραυνώσω σποδ. *cadiscos*
simul omnes conteram tundendo. σποδεῖν etiam παῖειν
significat, et quoquomodo perdere aliquid. De Antiphanis
loco e *Mystide* vide libro superiore.

ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ. οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν Φησιν Π. De hoc
more dicebamus ad Characteres Theophrasti. Servabatur
non Athenis solum: sed et alibi Graeciae. Varro in Lo-
gistorico. *Itaque Ambraciae primum capillum puerilem*
demptum, item cirros ad Apollinem ponere solent.

ΠΕΔΙΚΑΙ. Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήμασι Θρατῶν Κρα-
τίνου ἀποδίδωσι κύλικα. id est, *Call. in commentariis ad*
Cratini fabulam Thrattas interpretatur calycem. Cratini
Thrattas, sive *Threicias*, laudant passim multi veterum.
Pollux vero hunc ipsum locum affert lib. 10. cap. 19.
προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου πελίχας, ἢ κύ-
λικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας. Hesych. πελικᾶν, εἶδος
ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι. scribendum πε-
λίχ. vel in quarto casu πελίχην. Callistrati interpreta-
tioni vocis πελίχαι, subjicitur expositio Cratetis alius
critici qui Ionis Chii locum citat in haec verba, ἐκ ζα-
θέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ἔλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κε-
λαρίζετε. ubi vocem ὄλπαις varie acceperunt. Ergo de
ea quoque hic Athenaeus, etli non suo loco τὴν δὲ ὄλ-
πην, ait, καὶ τάριχος Κορινθίους μὲν Φησὶ καὶ Βυζαντίους
καὶ Κυπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν

πρόχουον. quod nondum, credo, quisquam animadvertit, foede inquinatus est hic locus. quorsum enim per omnes Musas, pertinet vox τάριχος? nam qui existimarunt ὀλπην aliquando *salsamentum*, significare, plus quam toto coelo errarunt. Enim vero faventibus Musis veram lectionem odorati sumus. Nam legendum, τὴν δ' ὀλπην Κλείταρχος Κ. id est, *Clitarchus scribit vocem ὀλπην*. 815. *Corinthiis quidem et Byzantiis ac Cypriis ampullam significare: at Thessalis guttum.* Clitarchus, cujus hic dissimulatum fuerat nomen, Glossarum auctor fuit: quas passim, Athenaeus laudat, vel vide statim sequentem ex iisdem locum. In ΠΕΛΛΑ debuerant Hipponactis scazontes vere Hipponactei ita distingui,

Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et postea, ἐκ δὲ τῆς πέλλης

ἔπινον ἄλλοτ', αὐτὸς ἄλλοτ' ἀρύτη προὔπινεν.

ubi malim, αὐτὰρ ἄλλοτ' ἀρυταίνη προὔπινεν. Phiala de qua recitantur Phoenicis versus, illa est de qua tam multa Laërtius in Thalete. Describitur et alter locus ejusdem poetae: quem depravatum omnes codices nobis exhibent.

Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῆ γαίῃ
κωλοῖσι δακτύλοισί τ' ἡτέρῃ σπένδει
τρέμων οἶνον περ ἐν Φορητίῳ νωδός.

eruditus interpres censuit emendandum τῶ τ' Οὐρανῶ
καὶ τῆ Γαίῃ. et versu sequente, Κολοβοῖσι δακτύλοισι
τῆ τ' Ἡρῆ σπ. non absurde ille quidem: sed longius tamen recedens ab editae lectionis vestigiis: quae nos magis premimus, et scribimus, Ἐκ πελλίδος τάργανον, καίτοι γυίοις κωλοῖσι, δακτύλοις τε, ἡτέρῃ σπένδει. vel τῆ τ' Ἡρῆ. hoc est, *ille quamvis debilis artus et digitos, altera manu (vel, alteri deae) targanum libat.* Loquitur de sene paupere et vieto: quem ait libasse non vinum quidem, sed quod ad donum aderat. τάργανον Hesych. interpretatur πόμα ἐκ στεμφύλων, *locam. οἶνον στεμφυλίτην* alii vocant. comicus Plato οἶνον τεταργανωμένον dixit iis versibus qui recitati sunt in ἄμυστις. ΠΕΛΛΗΤΗΡ agnoscit etiam Hesych. sed et πελλῆρ pro eodem. Scribe in ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐΦήβων δρόμου. quod nuper editum est, habent antiquiss. libb. sed malo lectionem priorem quae et in Excerptis. De oschophoriis Atheniensium, passim grammatici, et Photius aliique.

ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον οὐ μνημονεύει Ἀλεξίς ἐν Δρωπίδι. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ. Poculum

istud et *petacnum* et *petachnum*, per κ aut χ scribi auctor est Hesychius. sed ecce aliam γραφήν ex ejusdem libris, πεδαυνά, ait, τὰ ἐμπέταλα καὶ Φιαλοειδῆ ποτήρια. Lego, πεδαχνά. nam et verbum agnoscit idem. πεδαχνοῦσθαι, quod exponit, ἐξυπτιοῦσθαι καὶ τρυφᾶν. Quod ait, jam ante recitatum esse Alexidis testimonium ubi petachni fecit mentionem, per emendationem nostram verum est hodie. vide libro tertio, capite ultimo. In Excerptis constanter πεντάχνον. mendose. Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστοφάνησ ἐν Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. De iis fabulis Aristophanis quae *Dramata* vocatae sunt disputatum satis libro septimo, cap. decimoquarto, quae hic citantur ex illis mendosa habeo. quid enim significat vocabulum πεταχνεῦται? Ego vero censeo legendum, πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται. aut sic potius, πᾶς τις δ' ἔνδον πεταχνοῦται. non dubitabunt p.816. periti harum literarum hoc posterius esse verissimum: neque alio Hesychium respexisse, cum scriberet, πεταχνοῦται, ἐξυπτίωται, τρυφᾶ. Critias ille qui in ΠΛΗΜΟΧΟΗ appellatur tyrannus, unus erat e triginta tyrannis quos Lyfander Atheniensibus imposuit: sed omnium fere immanissimus et scelestissimus: ut non injuria ἀπλῶς tyrannus nominetur. Verba illius haec, ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. non προσχ. loquebatur de inferiis quae mortuo siebant, effusa in soveam libatione. vide extremo libro nono locum ex Clidemi Exegetico. ΠΡΙΣΤΙΣ. ὅτι ποτηρίου εἶδος προείρηται ἐν τῷ περὶ τοῦ βακτικίου λόγῳ. Ad fragmentum quod capite quarto descripsimus. vide etiam in λαβρώνια. in sermone de PROCHUTA nescio quid sit, μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τηγόνι. Vereor ne plus aequo velim mihi concedi, si pōstulem rescribi auctore me. Ἀλ. ἐν Ἀλιεῖ. ita tamen Athenaeus alibi. ΠΡΟΥΣΙΑΣ. ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι προείρηται. Obiter hoc dictum supra, ubi actum de *celeba*. Pocula autem ΡΕΟΝΤΑ videntur quibusdam appellata quae aliis ρυτά, sola nominis formatione inter se differentia. Posteriores versus Atydamantis sic scribendi,

Ῥέοντα δάδεχ'. ὦν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρύψ ἐν, ἕτερον πήγασος.

ΡΥΣΙΣ. Φιάλη χρυσῆ Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις, ρυσίδι σπένδων. De rhyfide eadem Hesychius. Legum Cratini fabulae meminit Pollux libro sexto, capite decimo, et libro septimo, capite vigesimo secundo, item Aristophanis

interpres ad *Equites*: ΡΟΔΙΑΣ. Δίφιλος Αἰρησιτει-
 χεῖ. τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλιμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον.
 auctore Hesychio, ῥοδιακὸν et ῥοδιας species sunt ποτηρίου
 καὶ ἐκπώματος: sic enim loquitur. Diphili fabula cum
 primum in scenam prodit, Αἰρησιτειχεὺς nomen habuit:
 ut si dicas *Pyrgopolinices* aut *Poliorcetes*. deinde a
 poeta emendata, et denuo edita est, novo titulo Εὐνοῦ-
 χος ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles gloriosus*. Auctor
 Athenaeus paulo post, sic enim τὸ διασκευῆ exponimus
 libro tertio. Epinici locus ex *Hyroballomenis* descriptus
 in ΠΥΤΑ, ante fuerat promissus in descriptione *elephantis*
 poculi: quem locum vide. Ibi fiebat mentio elephantis,
 qui capiebat tres congios: is de quo hic Epinicus, duos
 solum. Illius verba perturbata vulgo, ita concinnabis.

Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ῥυτὸν
 χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι
 ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
 οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύγε.

In τοῦτο est figura πρὸς τὸ σημαίνόμενον: non enim con-
 gruit cum ἐλέφας: sed cum ποτήριον. De sequentibus
 Theoclis Ithyphallicis versibus dictum est libro sexto,
 capite decimoquinto. Dionysii Sinopenfis locum quo nos
 statim rejicit in superioribus, opinor, non invenias. Sub-
 jicitur Hedyli epigramma de rhyto quodam machinoso,
 quod Ctesibius mechanicus consecerat, et Veneri Zephy- p. 817.
 ritidi, sive Arsinoae consecraverat. Videtur Hedyllus epi-
 grammatis suis descripsisse donaria quae in Arsinoae templo
 ejus aetate visebantur. nam hoc nisi fallor, indicat, cum
 ait Καὶ τοῦτο. in primo versu. Sane pleraque Hedyli
 quae extant hodie epigrammata, donariorum sunt ἐπι-
 γραφαί. De Arsinoae cultu et variis nominibus dictum
 libro septimo cap. 19. Cum autem et mutilum et multis
 modis depravatum istud Hedyli epigramma hactenus sit
 editum: quae desunt quidem, ea nos ex fide membra-
 narum supplebimus: sed corrupta emendare non possu-
 mus. Sic igitur libri chirographi,

Ζωροπόται καὶ τοῦτο Φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
 † τὸ ῥυτόν· εἰδείης δ' εὖ τι δέ τ' Ἀρσινόης
 ὀρχηστὴν Βήσαν Αἰγύπτιον· ὃς λιγὺν ἦχον
 σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἠττωμένου †
 καὶ πολέμου σύνθεμα. διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν
 κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
 Νεῖλος ὀκοῖος ἀναξ μύσταις Φίλον ἰεραγωγοῖς
 εὖρε μέλος θαίων πάτριον ἐξ ὑδάτων. .

ἀλλὰ Κτησιβλου σοφὸν εὔρεμα τλετο τοῦτο;
δεῦτε νέοι νηῶ τῶδε παρ' Ἀρσινόης.

Compotores suos allatur poeta, et ad rhyti contemplationem vocat, quod arte subtili elaboratum a Cteſibio hydroaulicorum inventore, (ut libro quarto cap. 33. dictum) Arſinoae Veneri fuerat consecratum. [In secundo versu scribebat ὁ μακαρίτης Scaliger εἰδυίης δεῦτ' ἴδερ' Ἀρσιν. sic in ultimo versu δεῦτε νέοι.] Tertio versu lego βήσαν minore litera initiante. Ait poculum hoc quod Graeci alii ρυτὸν appellant, Aegyptium esse *befam*. ita vocabatur Alexandriae genus potorii vasis: quod in fragmento capitis quarti ita describitur, Βῆσσα (forte βήσας) ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. haec figura convenientissima est poculo istius, quod ad instar hydrauleos fecerat Ctesibius. cur ὀρχηστὴν appellet nescio, et fortasse locus est corruptus. Quarto versu lego, πρὸς ῥύσιν ἰσμένου, [vel cum Scaligero ἀττομένου] ait, effluente liquore edi aliquando acutum sonum et quodammodo bellicum. ideo comparat tubae classicum canenti, aliquando vero mollem edi sonum, et conviviis atque commensationibus convenientem. Quarto disticho comparat sistro dulcisonum hoc poculum. et est locus insignis de inventione sistri, imitatione sistrum quem Nilus edit per confragosa quaedam fluens. si quis malit ad hydraulica respici, per me licet. Sistrum tamen Aegyptiorum sacrorum mystis familiare fuisse omnes mihi concedent. [Pro ἐξ ὑδάτων Scaliger emendabat, ἐξ ἀδύτων. de quo iudicet lector.]

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Σκάλλιον, et σκαφή. Euripidis Euryſtheus. Pollucis locus correctus. Dercyllidas dictus Scythus et Sifyphus. tabaetas. aeromeli sive δροσόμελι. fabula Κοινιάτης Alexidis aut Amphididis. ψυχρήλατα. Theopompi Altae. Telestes comicus. Quaedam ex libris antiquis nunc primum edita.

p. 818.

ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Et σκαλλιον et σκαλλὸν poculorum esse nomina etiam Hesychius observat. Ratio autem appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac σκάπτειν fodere, cavare. Quemadmodum igitur a σκάπτω deductis

nomiſibus *σκάφη, σκαφίς, σκαφίον, et σκύφος*, varia instrumenta nominarunt, quae cavando fieri videbant, sic a *σκάλλω* cavatum lignum in usum poculi appellarunt *σκαλλόν*. In ultimo versuum allatorum e Melampodia Hesiodi, in ΣΚΥΦΟΣ scribendum est, "Ἐστειλεν Φύλακος majuscula litera initiante. *Phylacus* enim regis nomen est, ut ex praecedente versu apparet, et Bibliotheca Apollodori aliisque. pro *ἔστειλε* MSS. *ἔστειχε*: quod minus placet. Scribendum *Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ*, non *Εὐρυσθεῖα*. nam τὸ α male adhaesit fini hujus dictionis ex sequentis initio. Fabulae argumentum ex ipso nomine satis notum. Nam Herculem novit nemo quin Eurystheum norit. de Eurysthea muliere, nugae. Praeterea Euripidis *Eurystheum* non semel apud Stobaeum invenies laudatum. Pollux libro 10. cap. 24. tragicum hunc laudat, *ἐν Εὐρισθένει σατυρικῶ*. an pro *Εὐρυσθεῖ*? potest dubitari. Locus ex *Omphala* Achaei pluribus descriptus est in sermone de literato poculo. *πολύφωνος ἔορτὰ* scribam potius in Alcmanis loco, et initio versus Stesichori, *Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας*. ΛΑΓΥΝΟΝ. *καὶ ἐν Πάτραις δὲ Φησι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τὴν λάγανον*. quis Φησί? verius est *Φασί* et *τὴν λάγυνον* Epit. non *λάγανον*. Verte, *τῶν κατεσταμμισμένων ἡμῶν λαγύνων*. *Lagenarum* quas *diffudimus*. Pollux libr. 7. Malim, *καὶ δυσχερῆς λάγυνος οὗτος πλήρης ὧν ὄξους*: quam *πλησίον ὄξους* et *ἐδίδουν δ' ἐνάστῳ λαγ*. Locus Diphili ex *Adeiphis* comicum aliquod figmentum continet, imperfecta sententia. Pollux lib. 10. cap. 20. hunc ipsum Diphili locum intelligebat, cum scripsit *τὸ δὲ λαγύνιον εἶρηκε Δίφιλος ἐν Δελφοῖς*. corrige igitur *ἐν Ἀδελφοῖς*. Inquinatissima quae sequuntur. *τὸ δ' ἐν Γηρουίδῃ λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει*. nullum dubium respici versum Stesichori qui praecedit non longe, *Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον*. Ergo ita emendandum, *τὸ δ' ἐν Γηρουίδῃ Στησιχόρου, λαβὼν δεπ*. etc. pertinet autem observatiuncula haec ad genus vocis *λάγυνος*, de quo hic agitur. interpretes plane hic hallucinantur. Dercyllidam Spartanum appellatum fuisse *Scythum* ex Ephoro narratur aliquanto post: et caussae dicitur fuisse, quoniam inerat moribus illius *πολὺ τὸ πανούργον καὶ θηριῶδες*. tales erant et habebantur vulgo Scythae. inde homines truculentos et immanes dixerunt Graeci *σκυθρούς*. inde etiam peculiare istud Dercyllidae cognomen. At Xenophon, non

Scythum, sed *Sisyphum* prodit esse hunc appellatum. an quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? illud p. 819. propter feritatem, hoc propter vasritiem. nam utrumque fuit Spartanus hic, et πανούργος et Δηριώδης. de Sisyphi illius antiqui dolis nemo jam monendus est. an locus Xenophontis ex isto Ephori emendandus nobis hodie?

ΤΑΒΑΙΤΑΣ. Subjectus locus Amyntae ex Asiae itinerario non Graecum sed Barbarum hoc vocabulum esse nos docet. arculam proprie significatam puto illa dictione ab Hebraica non obscure deslexa. ἀερόμελι hodie in officinis *mannam* vocant. Galenus δροσόμελι et ἀερόμελι. [*aërium mel* leges apud summum vatem. *Protinus aërii mellis coelestia dona Exequar.* sed diverso sensu.]

ΤΡΑΓΕΛΛΑΦΟΣ. "Αλεξίς ἐν Κονιάτῃ. Julius Pollux libro 7. cap. 27. καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. καὶ τὸ ῥῆμα κονιάν. καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα κονιάτην. "Αμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα Κονιάτης. in dabo mihi est animus, Athenaeumne ex Polluce censeam emendandum, an ex Athenaeo Pollucem.

ΥΣΤΙΑΚΟΝ, ποτήριον ποιόν. In Excerpt. Ὑστικόν. perperam. Notanda Hesychii verba. ὑστιακὸς, ποτήριον ποιόν Ἰταλιῶται.

ΦΙΑΛΗ. "Ουηρος μὲν ὅταν λέγῃ ἀμφιδετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. de hoc versu aliquid supra in δακτυλωτόν. Vocis ἀπύρωτος duplex sequitur interpretatio: ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. Vocant autem ψυχρήλατα Graeci, non *frigidis malleis ducta*: id enim est ineptum. sed τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῶ βαφέντα: quae postquam sunt malleo ducta, in frigidam fuere mersa. Scribe, τὸν μὲν ἐμπυριβήτην, τὸν δ' ἀπύρωτον. et mox, Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, δέχεσθε Φιάλας τάσδε βηλ. ut statim. Scribe etiam, "Ἰτ', ἐκφορεῖτε. Suspectus fabulae titulus, cum laudatur Theopompus ἐν "Αλθαίς. Hesych. ἄλθαν interpretatur θερμασίαν ἢ θεραπείαν, *calesfactionem aut curationem*. luxum balneorum, de quibus hic loquitur Athenaeus, fortasse ea fabula traduxerat poeta. nisi est verius, scribendum ἐν Ἄλφαια. Pollux libro decimo, cap. 46. Θεόπομπος ἐν Ἄλφαια,

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὖρον εἰσελθὼν ὄλην.

κίστην γεγонуῖαν Φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Mox lege, Τελέστης δ' ἄκρατον ἠνόμαζεν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκρατον τὴν Φιάλην εἰρηκίτος. Prima verba sunt Timarchi: sequentia Athenaei, ea velut explicantis. Telestes comici nomen, ut scimus ex Athenaeo et Suida. quam absurde ista docti acceperint, piget dicere. In Cra-

tinis versu. Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεισι πιεῖν δι-
 δούς. malim, τοῖς σοφοῖς π. δ. Post Hermipri versum,
 allatum in sermone de *Chryside*, iterum lacuna fuit no-
 tanda: etsi vulnus acceptum dissimulant antiquae mem-
 branae. In Excerptis tam Levinianis, quam Hoeschelianis
 legebantur isto loco quae hic descripsimus Ἐκαλεῖτο δέ
 τις καὶ ΒΑΛΑΝΩΤΗ Φιάλη, ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέ-
 κειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δήλῳ ἀνακείσθαι Φησι
 χαλκοῦν Φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρνωτὰς Φιάλας
 χρυσαῖς. Ἀναξανδρίδης δὲ Φιάλας Ἄρεως καλεῖ τὰ ποτήρια
 ταῦτα. Αἰολεῖς δὲ τὴν Φιάλην ἀρακὶν καλοῦσιν. ΦΘΟΙΣ.
 πλατεῖαι Φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὐπολις, σὺν Φθοῖσι προσ-
 πεπτηκώς. [Fortasse melius προπεπτηκώς.] ἔδει δὲ ὀξύνε- p. 820.
 σθαι ὡς Καρσί παισὶ Φθειρσί. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. κύλιξ τις
 ἦν κατὰ Φιλίαν προὔπινον, ὡς Φησι Πάμφιλος. Δημο-
 σθένης δὲ Φησι, καὶ Φιλοτησίαν προὔπινεν. Ἀλεξίς, Φι-
 λοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα
 προπίνομεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συνευωχούμενον
 Φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης, ἐπτάπους γοῦν ἢ σκιά ἔστιν ἢ
 πὶ τὸ δεῖπνον, ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (vel χρόνος nam
 in utroque est: χρόος.) ὁ Φιλοτήσιος, διὰ δὲ τὴν τοιαύτην
 πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ.
 Δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ΧΟΝΝΟΙ. παρὰ
 Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον Θηρικλείῳ. χάλισον, ὃ
 δίδοσθαι τῷ ἀρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ Φησὶν Ἐρμῶναξ.
 ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ. ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρα-
 κικῆς εὐδοκίμοῦντα. ΧΥΤΡΙΔΕΣ. Ἀλεξίς, Ἐγὼ Πτολεμ.
 etc. praetermisit fabulae nomen: quod corruptum extat
 in vulgatis libris: ubi hodie poetae nomen desideratur.
 Scribe, Ἀλεξίς δ' ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Ἐγὼ Πτ. Scribe,
 χυτρίδια βαθεῖα δώδεκα.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Ὁ ψυκτηρεῖς. Φωνῆς καταλλαγή et Φωνῆς ἀποτι-
 σις. Aegimius veteris poëmatibus nomen. Aegimius
 vetus scriptor Περί παλμῶν. Περαίνειν Ἀρμόδιον.
 Platonis quaedam χρονικὰ ἀμαρτήματα Prov.
 δεῖν ταῦτα τοῖς εὐχομένοις. Platonis dictum de
 ambitione. Ερῆϊορι locus elegans explicatur.
 Θρασυμαχειοληψικερμάτων. ἀνάγκη ληψίμισθος.

*calcei elegantiorum. ἐλίγματα, fasciae tibiales.
Baculus in manu ex Attico more.*

ΨΥΓΕΥΣ ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμπόσιω. Platonis locus e convivio definit in verbo ἐγχεῖν, sequentia male cum praecedentibus continuarunt. quae quidem unde sint descripta non indicatur in nostris libris, deficientibus etiam hic vocibus aliquot. Sequitur Διώξιππος Φιλαργύρω, παρ' Ὀλυμπίω δὲ Θηριλευίους ἔλαβεν ἐξιτάτους δύο ψυκτηῆρας. Lego, ut deleatur vox mendosa et palam corrupta, Ψ. ἐλ. ἐξ. εἶτα τοὺς δύο ψ. Eclogam Alexidis ex *Hippisco*, lege pluribus et melius descriptam libro sexto, sed prima verba valde hic corrupta. Ita scribere possumus: certe quidem, ita distinguere,

— ἀπῆντων τῶ ξένω
εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ' αἰθῶν ἀνὴρ.
τοῖς παισὶ τ' εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴνοθεν)

τὰ ἑκπώματ' εἰς τὸ Φ. et caetera ut libro sexto.

In primo versu Euphorionis, Ἐπὸν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν. scribendum τὸν ψυκτ. Eustathius ad nominam Odysseam: genera, ait, poculorum sunt apud Athenaeum, τὸ ψυκτηρίον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. Postremis verbis Euphorionis, εὖ γὰρ εἶπον ὡς περ χρυσίου Φωνῆς ἀπότισιν Πυργόθεμι καταλλαγήν. appellatur Φωνῆς καταλλαγή, vocis et sermonum commercium: cum duo aut plures, sermonis vices dant inter se atque suscipiunt. Φωνῆς ἀπότισις. est sermonis tanquam debiti solutio: necessitas nempe respondendi cum fueris interrogatus. Paulo aliter Pindarus χρέος ᾠδᾶς, et p. 821. λόγου τίσιν dixit, in oda quam diu ante promissam misit tandem Agesidamo cum senore. Qui dicebat apud Antiphanem, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς ψυκτηῆρ, hoc voluit, *pulchra haec cassis erit pro pulchro psyctere*. Hesych. πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περικεφαλαίας. etiam Latini *galerum* et *galericulum*, pro galea usurpant. ψυκτηῆρας, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους. idem Hesychius: sed scribe apud illum ψυκτηρία, non ψυκτηρίαι. Tragoediam Aeschyli *Νεανίσκου* laudatam mox, reperies in indice fabularum ejus poetae, et apud Hesychium in ἀφοίβατον. Ejus versum edi jusseram ex libris, Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. malim etiam in versu Euripideo, Φιλαισιν ὠλέναισι δέξεται: quam λέξεται. Addit Athenaeus, καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶθ' Ἡσιόδός ἐστιν, ἢ Κέρκιωψ ὁ Μιλήσιος. Aegimius

quidam fuit scriptor antiquissimus, quem Περὶ παλῶν, sive de pulvis, scripsisse omnium primum fuisse qui traderent, ut legimus apud Galenum in quarto De differ. pulvis. Callimachus quoque Aegimium inter antiquissimos πλακουντοποιῶν librorum recensuerat, teste Athenaeo libro 14. At poema Αἰγίμιος inscriptum, quem auctorem habuerit, etiam prisca critici ignorarunt. Scholiastes Apollonii ad librum tertium, ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως Φησὶ προσδεχθῆναι. idem librum secundum ejus operis alibi citat. Cercops Milesius historiae fabularis auctor fuit antiquissimus, laudatus Apollodoro libro secundo Bibliothecae. Περαινεῖν Τελαμῶνα aut Παιῶνα, aut Ἀρμόδιον in versibus Antiphanis, mox recitatis in sermone de Ο ΔΟ poculo, est, recitare antiqua scholia, quorum et argumenta et tituli illis nominibus declarantur. habes de his, imo haec ipsa libro ultimo.

ΩΝ· Δίνων ἐν τρίτῳ Περσικῶν Φησὶν οὕτως· ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρτος κριθίνος, καὶ πυρ. Barbarum et ut videtur Persicum vocabulum est ποτίβαζις. nisi cui placeat conjectura ἐπὶ τραπέζης. ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δωρήσεται. Poeta scripsit, ἀμπέλου δρόσω καχλάζοισαν. Pindari verba, initio odae quintae Olymp.

καὶ ὁ τοὺς μίμους δὲ πεποιηκώς. Sophron celeberrimus mimorum poeta: quem scribunt veteres ita studiose lectitatum a Platone, ut ei non solum invigilaret, sed interdum etiam indormiret. Sed descriptis hic verbis nihil fingi potest corruptius. Interpretes, debellando huic monstro vires desuerunt. Utinam majorem difficultatem alibi non essemus experti. Legendum haut dubie, κῆν κερρατηρίσαμεν· ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν. vel κερρατηρίσαμεν. Sophronis est locus, productus ut probaret κερρατηρίζειν significare idem ac πίνειν, ut declarat interpretatio Athenaei. Elegantissime dictum a Xenophonte quod statim sequitur: plantas nimis ubertim et ἀθρόως rigatas, non posse erigi, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι. manu tamen exarati quidam, οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι. neque aliter in Excerptis. De aemulatione et simultatibus Platonem inter et Xenophontem, A. Gelli notus est locus. Cum p. 822. ait, μονοουχὶ εἰπῶν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. ad Stesichori palinodiam alludit, Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, Οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, Οὐδ' ἴκεο πέργαμα τροίας. Scribo, ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξάπλῶς κακολογήσας. ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπῶν, ὅταν οἶμαι δ. Locus est in octavo De repub. Athenaeo jam non semel

descriptus. quid autem in his sit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video. Ait, Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἢ ἡλικία συγχωρεῖ. Auctore Diogene Laërtio Parmenides florebat circa tempora Olympiadis sexagesimae nonae: jam grandis natu, et πάλαι ἀνδρωθεὶς. natus autem Socrates Olympiade septuagesima septima. Itaque etiam si concedamus Parmenidem quam diutissime vixisse: incidet tamen juvenus Socratis in aetatem illius decrepitam. De secundo Protagorae adventu Athenas, satis libro quinto disputatum est capit. 18. Sed consideremus Athenaei verba, Ἄλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περικλέους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρωταγόρα διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις. οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες. Qui assuetas Hellenismo aures habebunt, concedent mihi non gravate mendum subesse in illis ἔτι πρότερον. consulamus Hellenismo, et scribamus: ἔτει πρότερον. habemus jam orationem Graecam, sed ἀνιστόρητον, ergo etiam huic malo medeamur, et legamus ἔ ἔτει πρότερον. Vera omnino et certa haec emendatio, nam anno quinto prius quam Protagoras veniret iterum Athenas Periclia filii peste fuerant extincti. anno videlicet altero Olympidis 78. per urbem grassante pestilentia. Protagoras erat Athenis anno tertio Olympiadis sequentis. Hujus χρονικοῦ ἀμαρτήματος etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo. *Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora apud Platonem differunt, secundo adventu Athenis morante, quos multo ante infamis illa pestilentia Athenis absumpserat.* Platonis dialogus *περὶ ἀνδρείας*, is est cui titulus Laches. Scribe deinde ἔτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρησε κριτήν. non ὅτι. plenius eadem statim repetuntur. Euphraeus Orita. is est qui paulo post vocatur Εὐφρατος. perperam: Suidas Εὐφραῖος ὄνομα κύριον. Ὀρείτης δ' ἦν τὸ γένος. μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς. [Scribe μοχ, ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ καταδρομῆν ἔχων. non πρὸς τὸ per o parvum.] Platonis animi erga omnes maligni hoc inter caetera assertur argumentum: καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη, *deprehensus est*, inquit, *cum institueret actionem vindictiarum contra Phaedonem.* constat hunc philosophum duram servitutem Athenis servientem, Socratis familiarium beneficio nactum esse libertatem. Plato, si vera haec sunt, id moliebatur, ut per aliquem status ei controversia

moveretur et in fervitute sententia iudicium retraheretur, sed ubi patuerunt ejus confilia, ab incepto desistit. hoc auctor voluit. Pulcherrimum Platonis est dictum, quo alludit Athenaeus aliquanto post, τὴν κενοδοξίαν, inquit p. 823. Plato, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἢ ψυχὴν πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Tacitus, etiam sapientibus cupido gloriae novissima exiit. [Olympiodorus in Phaedonem: ἔσχατος χιτῶν καὶ μάλα δυσφαίρετος κατὰ μὲν ὄρεξιν ἢ φιλοτιμίαν, κατὰ δὲ γνώσιν ἢ φαντασίαν.] Euagrius scholasticus libro primo, capite 21. et ex illo Nicephorus Callistus, libro 14. cap. 50. Sed Beatus Chrysostomus aliter. nam etiam post cineres durare ambitionem eorum exemplo demonstrat, qui superba funera sibi fieri mandant. τὰ μὲν ἄλλα παθήματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδεινυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σώματι, ὅταν σήματα λαμπρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκοντα τὴν οὐσίαν ἐπισκῆπτωσι τελευτῶντες αὐτοῖς ἀνιστᾶν, καὶ ἐν ταφῇ ἀσωτίαν πολλὴν σπουδάζουσι προαποτίθεσθαι. Lege quae sequuntur [in morali parte homiliae 17. Commentariorum in Epistolam ad Romanos.] Atque hoc est, quod Platoni hic ab Athenaeo objicitur: ipsum qui exui tandem gloriae cupiditatem dixerat, suae φιλοδοξίας impressa vestigia reliquisse in iis quae post obitum sibi fieri testamenti tabulis cavit. [Platonis gnomen fusius explicat Georgius Pisida, poeta pius juxta et elegans: cujus versiculos ita scribe: Ὁν (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente versu:) οὐκ ἀκόμψως ὡς δοκεῖ μοι καὶ Πλάτων Προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ, Ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἀμαρτίας.] Lege postea, ὅπου γὰρ μήτ' ἀνάμνησίς ἐστιν οὐ ποτε ἤμεν, μήτ' αἴσθησις, εἰ καὶ τὸ σύνολον ἤμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανασίας; Legis definitio Aristotelica quam in hac disputatione auctor recitat, extat in praefatione Rhetorices ad Alexandrum: nec multo aliter in ipso opere. Vetus fuit Graecorum proverbium: fracta nave non esse precibus locum: sed prehendi debere quicquid primum fors objecerit. multi enim e naufragio arrepta tabula evaserunt: ut Ulysses κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Horsum respexit Athenaeus scribens de Platone, ἔχρην οὖν ἂν πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταυτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Scribo, ἐνίους δὲ καὶ τῶν Ἀντισθέους. Ait, Ἄλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἄπερ ἐπαγγέλλεται, etc. quae si mendosa non sunt, ita inter-

Casaub. Anim. in Athen. T. III. E

pretor. caetera, inquit, non melius discas ex Platonis libris, quam ex aliorum scriptis: sed ea solum quae ad Socratem pertinent: quanquam ne illa quidem recte sunt ab eo tradita, non abest mendi suspicio. *Euphræus* non *Euphratus* scribi debere jam dictum. *Euagon* hic, aliis est *Euæon*. ut Diogeni Laertio. Hic *Euagon*, ait Athenæus, δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρω τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἀποστερήσας, τυραννεῖν ἐβουλεύετο. non facile dictu quid faciant in hac narratione illa, καὶ ἀποστερήσας.

p. 824. nam id verbi Lampfacenis potius conveniat qui pecuniam *Euagonis* detinebant: quam ipsi, cui pignoris loco arx fuerat tradita. In Excerptis scriptum invenimus ἀφυστερήσας: quod etiam interpreteris non facile. Forte ἀφυστερησάσης, aut καθυστερησάσης. id est, cum civitas non restituisset dicta die pecuniam suam *Euagoni*. πολυτελῶς ἀσκεῖσθαι extremo libro eleganter, quod alii dicerent ἀσκεῖν πολυτέλειαν. Postremo recitatur *Ephippi* comici elegantissima ῥῆσις, qua philosophi quidam Platonicæ sectæ comtuli et venustatis plus aequo studiosi traducuntur. multa hic perperam accepta a viris doctis: velut cum tertium versum Βρύσων ὁ δρασυμαχειοληψικερμάτων, emendant nescio quomodo. atqui recte Βρύσων. ex *Aristotele* et aliis veteribus notus *Bryson* quem tetragonismi demonstratio etsi minus recta, tamen nobilitavit. de hoc videtur poëta loqui. Hunc igitur vocat δρασυμαχειοληψικερμάτωνα, hoc est, insolentem in disputando et similem *Thrasymacho*, de quo tam multa *Plato*: et sordidi *Lucelli* avidum. ingeniosa nimis hujus dictionis compositio. nam quicquid dixit *Plato* prolixissima illa disputatione qua *sophistæ* naturam vestigat, id omne hac sola voce complectitur poeta. addit Πληγείς ἀνάγκη ληψιγομισθῶ τέχνη. caret analogia vox penultima. Legendum, ληψιμισθῶ τῇ τέχνη. septimus versus, Εὐδ' ὑποκαθιῖσα τὰ μὰ πώγωνος βάρη. Scribe, Εὐδ' ὑποκαθιῖς τε μακρὰ πώγωνος βάρη. 8. Εὐδ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεῖς ὑπὸ ξυρόν. videbatur deesse aliquid ad sententiæ συμπλήρωσιν. sed postea animadverti ὑπὸ σφυρόν legi debere non ξυρόν. loquitur de calceis quos istiusmodi homines ornabant lunalis, ut et *Romani*. Nono, Κνήμην ἱματίων ἰσομέτροις ἐλίγμασι: belle describit fascias tibiales. de quibus et diximus jam multa, et dicemus plura, si *Dei* benignitas siverit, in commentariis de re vestiaria. 11. Σχῆμ' ἀξιοχρεων ἐπικαθεῖς βακτηρία. nihil ferè eorum praetermittit *Ephippus*, quae propria iis erant quos *Φιλοκαλία* et cultus

faciebant notabiles, cum simulata quadam gravitate. σχῆμ' ἀξιοχρῶν est vultus tristis eorum hominum, quos cum videas putes quantivis esse pretii. Atque hos Scipionem solitos in manu habere indicat profus ex more Atheniensium, ut pridem ad Theophrastum demonstravimus. Antiphanes delicatum philosophum ita describebat in Antaeo:

Λευκὴ χλαυίς, Φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
 πηλίδιον ἀπαλὸν, εὐρυθμὸς βακτηρία,
 βαιὰ τράπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
 αὐτὴν ὁρῶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοῦν.

ἐπιναθεῖναι σχῆμα ἀξιοχρῶν βακτηρία est, vultus tristitiam praeferentem, baculo incumbere. Nihil dici poterat elegantius. Scribe, πεπεραιώσθω καὶ ἡδε ἡ συναγωγή.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DUODECIMUS.

CAPUT PRIMUM.

*Libri hujus argumentum. verbi ellipsis Attica. ἀπό-
λαυσις. μέλιτα μέλιττα, proapes. ζουθαὶ ἡδο-
ναὶ diversi generis, sed κατ' ἔξοχήν corporis.
ἡδὺς βίος. Ἀφροδίσιος ὄρκος. καθομιλεῖν τοὺς
καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς.*

CONVIVIALIUM sermonum contenta libro duodecimo
pars, ad tria capita potest referri. Primum de voluptate
differitur: quam auctor hic et oppugnat initio libri levi-
ter, et statim propugnat idem, molli item brachio. Deinde
ex antiqua historia catalogus gentium voluptuosarum in-
stituitur. Postremo virorum: si viri sunt dicendi, quibus
amor voluptatum, et luxus mollitiesque non vera virtus
nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab excusatione:
ait Timocratem suum compellans, non fuisse se hos de
voluptate et voluptati deditis dipnosophistarum sermones
in literas relatarum, si sui arbitrii res fuisset: nunc vincit
se assiduis ipsius Timocratis precibus. Notemus venustam
ellipsis in his illius verbis: ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρῶς
ἡμᾶς ἀπαιτεῖς καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τροφῇ διαβοήτων γε-
νομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας. ἢ γὰρ ἀπό-
λαυσις δῆπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον ἔπειτα μετ' ἡδονῆς.
Familiaris est scriptoribus Atticis hujusmodi ellipsis ante
voculas εἰ δὲ μὴ, ut lib. 5. cap. 2. dicebamus: hic eadem
est figura post ἀλλ' ἐπεὶ. nam ita fuit dicendum, ἀλλ'

ἐπεὶ ἀπαιτεῖς λόγον, etc. ἀποδώσομεν καὶ τοῦτον. Sed auctor animum intendens ad voluptatis naturam de qua dicere parabat, ab inchoata nec dum finita periodo ad aliam fertur. Ex Aristotelis Nicomacheis accuratius discere licet quid sit ἐπιθυμία, quid ἡδονή, quid ἀπόλαυσις. item quae voluptates ἐπιθυμία sint conjunctae, quae contra ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. Perceptionem rei cupitae, sive illa vere sit bona, sive opinione solum, Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. Hanc ait Athenaeus fieri primo cum appetitu sive concupiscentia, ut vulgus loquitur: deinde cum voluptate. significans obscure, ut videtur, duabus de causis expeti voluptates a voluptuosis hominibus. primum quidem ut desiderio satisfiat, quod in omnibus mortalibus natura excitatur. est enim quidam appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris, et caete- p. 826.
rarum voluptatum quae ad reliquos sensus pertinent. Huic causae alia accedit postea, non jam naturalis: aut non ita certe ut illa prior: amor ipse voluptatum propter ipsas, non propter illum finem, cujus gratia illae Φυσι- καὶ ὄρμαι nobis sunt inditae. Haec est illa fruitio voluptatum quam peculiari notione ἡδονήν vocat, vel ἀπόλαυσιν μετ' ἡδονῆς. Subtilius ista et accuratius tractari poterant: sed memor philologus noster suae professionis, non tam quid sit voluptas inquirat, quam quid de ea priscis scriptoribus dictum sit commemorat. Ejus vestigia sequemur nos, et recensendo huic voluptuario libro, temporis aliquid, pro instituto nostro impendemus. Empedoclis locum habes etiam apud Porphyrium Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων libro 2. Inde scribas melius, Ξουθῶν τε σπονδαῖς μελιτῶν. poeticum est ξουθός pro ξανθός. et μέλιτα pro μέλιτα. Melius etiam in Homeri versu χωλός ἐὼν τέχνησι. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Homericum est τὸ pro eo quod alii τῶ. ut ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισι Εὐχέσθαι τὸ κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Ait, οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Σ. Sic est: cum sint animi, sint corporis voluptates, usus loquendi obtinuit, ut illae quae tactu et caeteris corporeis sensibus percipiuntur κατ' ἐξοχήν ἡδοναὶ et voluptates nominentur. ergo etiam illa proprie ἡδέα quae hujusmodi voluptatem participant. Sic cum honorum tria genera sint, animi, corporis et quae fortunae vocant: tacito tamen omnium prope populorum consensu bona ἀπλῶς cum dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae praestantissima sunt omnium: neque etiam corporis, quae

sunt illis proxima: sed τὰ ἐπιτός quae sunt postremissima omnium. Melius autem et verius vitam illorum de quibus Athenaeus loquitur ἀπολαυστικῆν cum philosopho, quam ἡδεΐαν appellaveris. Adjicit, οὐδὲ τὸν Ἀγησιλάου τοῦ Λ. βασι. ἀλλὰ μάλλον εἰ ἔτυχεν τὸν Ἄνανιος οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. quis hic Ananis? equidem non scio. ac vereor ne nimis ineptum sit velle hodie lucifugam tenebrionem e latebris in lucem protrahere: quem neget auctor ullum nomen dum viveret unquam esse adeptum. hoc enim est, ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Frustra est vir eruditus qui de Anaco vetustissimo rege nescio quid hic muginatur. In Excerptis nulla varietas. In membranis p. 827. sic τὸν ἀνανίονος ἀοράτ', neque sane vox οὕτως locum hic habet. Scribe, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἱ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι. Quod ait de impunitis amantium perjuriis, apud eundem Platonem in Convivio sic Pausanias, ὁ δὲ δεινότατον ὡς γε λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐμβάντι τῶν ὀρκῶν. Ἀφροδίσιον γὰρ ὄρκον οὐ φασιν εἶναι. mitto quae passim poetae utriusque linguae. Quae de Hercule mox dicuntur, libro 9. et decimo fuisse probata sunt. στολὴν Ὀμηρικὴν intellige, quam Homer. tribuit. heroibus suis. nam de ornamentis Herculis nihil poeta, neque in ejus hymno, neque usquam alibi. Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, quod fecisse dicitur Ulysses, cum apud Phaeacas fingeret se voluptati deditum, est, ut poetae interpretes loquuntur, κολακεύειν καιρῶς: scire uti foro, et πολύπου ὀργὴν ἴσχειν, accommodare sese eorum ingenio quibuscum verseris. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς, ut observatum nobis non uno loco apud paroemiographos, explicantes, cur Theramenes Cothurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. *astu demereri Ph.* [vide infra cap. 9.] Scribe τὸ παρεῖν δ' ἐπαινέσας, vel τὰ παρόντα.

CAPUT SECUNDUM.

Σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων Φωνῇ τὸ κρίνον. *Parthorum regiae variae. Hecatompylus. χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς Malophori Persarum. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Chirothecarum usus incognitus Graecis et Latinis. Locus Xenophontis.*

*Mos τρυφητῶν, ορηγι ὀφθαλμῶν ὑπογραφή
καὶ χρώματος ἐντρέψει.*

INTER voluptuarios populos notissimi iidemque nobilissimi Persae fuerunt. Jure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν primi Persae recensentur, De his loquens Athenaeus ait, σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων Φωνῇ τὸ κρίνον. *su sum enim Graeca lingua* (id est, Graece loquentibus) *κρίνον esse.* potest scribi, τῇ ἑκείνων Φωνῇ. *su sum enim ipsorum Persarum lingua esse κρίνον.* sed contra librorum consensum nihil mutandum. nimis rudes sunt harum literarum, qui similes ἀμφιβολογίας inter legendum veteres non observarunt. Interpretes cui persuadebunt σοῦσον *lilium* dici Graecis? Hebraei *ליליון* quasi foliorum fenorum florem dixerunt. Mutilus est locus de Parthorum regis: οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum censeo. διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro 11. Hecatompylum regiam Parthorum fuisse indicat. Diodorus Siculus lib. 17. urbem appellat *εὐδαίμονα*: in qua magna sit copia omnium eorum quae ad beatè vivendum solent expeti. Tresne Parthorum regias an quatuor (tot enim Persarum sunt relatae) Athenaeus recensuisset hoc loco, deficientibus libris, θεὸς ἂν εἶδείη. Dinonis locum de cidari Persarum pluribus p. 828. descriptum habes in Hesychii Glossis. conferant studiosi. Ait, reges Persarum CCC. mulieres solitos habere in aula sua. quae totam noctem canentes psallentesque ad lucernas eum oblectent. et addit, *χρηταὶ δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς.* in multis loquendi generibus propositiones *διὰ* et *ὑπὸ* eleganti sermonis compendio vim participii ad perficiendam sententiam necessarii. ut *διὰ μαρτύρων κλαίειν*, id est, *praesentibus testibus.* sic igitur hoc loco, *χρᾶσθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς,* uti foeminis per aulam admissis. vel, *per aulam ad eas adeuntem.* vel *διὰ* accipe pro *ἐν.* ut cum dicimus, *διὰ τῆς πρώτης βίβλου,* libro primo. paulo post, *ιστορεῖ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶ,* in tractatu de republ. illorum. Sed de hoc loco statuatur eruditus lector. *Malophori* Persarum interpretibus *clavatores* inepte dicuntur, nam Graeca vox erat retinenda. Mille numero erant satellites regis, sic appellati a colore vestis melino: incedebant enim *πορφύρεας καὶ μελίνας*

ἡσθημένοι στολάς, ut legimus apud Aelianum, et infra quoque in Athen. et si hic caussa alia affertur. Subjicit, *εἰ δὲ ἐπὶ θύραν ἐξείη, καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῶ συνεξήσαν.* Lego non dubitans ἐπὶ θήραν, ut in simili ex parte loco apud Xenophontem, primo Παιδείας. ὅταν δ' ἐξείη βασιλεὺς ἐπὶ θήραν, ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς Φυλακῆς. neque aliter Excerpta. Sequitur, καὶ τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν, μὴ μόνον ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἦλθον ἀνανδρίας ὑπόμνημα. Interpretes hic sani nihil, Clearchus hoc voluit. Persas cum Medos coegerunt sibi satellites esse malophoros, non solum suas injurias esse ultos, quas a Medis acceperant dum illis parebant: sed ipsos etiam tali servitio monuisse sui pristini luxus, et quo devenissent ignaviae. ἀγύρτας ἀποφαίνειν membrarum est lectio. quidam tamen codd. ἀργυρίτας. Sequentia Clearchi verba de praemio dari solito ei qui novum aliquem cibi paratum regi Persarum indicasset, vitio omnium exempl. intelligi a nobis non sunt quita: et si mentem utcumque per nebulam videmus. sed desunt, opinor, nonnulla. νοῦν ἔχων valet, *si mentem haberet.* scripti tamen quidam, νοῦν οὐκ ἔχων. Non semel dolui elegantissimum locum ita male acceptum esse ab imperitissimis hominibus. Nam quod iterum hoc libro idem Clearchi locus tangitur ab Athenaeo, nihil admodum id nos juvat. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν, periphrasis est panis, et eorum omnium quae locum panis obtinent ut placentae. Persae, inquit Xenophon apud nostrum, non contenti caput, corpus et pedes tectos habere, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δαντυλήθρας ἔχουσι. Neque Graeci neque Romani habuere in usu manuum tegumenta, quibus etiam rustici hodie utuntur. ideo inter caetera luxus et mollitiei Persarum argumenta hoc quoque Xenophonti recensetur, quod digitabulis contra frigus manus suas munirent. Chaldaei jam olim, ut p. 829. videtur, iis usi. nam in Lexico Talmudico, כַּבַּב exponitur manuum indumentum. Graeci veteres, ut diximus, et horum et tibialium usum ignorarunt. Postea corrupta antiqua disciplina, cepere etiam apud illos, qui erant molliores, et manibus extremis et pedibus consulere: non sine sapientum indignatione. Musonius οὐδαμᾶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκεπτεῖν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατελεῖν, οὔτε χεῖρας τε καὶ πόδας περιδέσει πύλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακαῦειν τοὺς γὰρ μὴ νοσοῦντας.

Romani temporibus Plinii jam eorum usum didicerant. nam de ipso scribit Plinius junior, *In itinere quasi solutus caeteris curis, huic uni vacabat: ad latus notarius cum libro et pugillaribus: cujus manus hieme manicis muniebantur, ut ne coeli quidem asperitas ullum studiis tempus eriperet.* Sequitur ex eodem, *νῦν δὲ στρώματα πλεῖω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Stragula nunc habent super equis plura quam super cubilibus. quis credat? equidem falsum puto. nam si in altero luxus Persarum crevit, cur non et in altero? aut quae ratio cur sedere in equo mollius studerent, quam in lecto jacere? Lego, ἢ τότ' ἐπὶ τῶν εὐνῶν. vel ἢ πρίν. et si aliter hodie in libris mellitissimi scriptoris. Demum ait Xenophon, habere Persas suos *κοσμητάς, οἱ ὑποχρῖουσί τε, καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰλλα ῥυθμίζουσι.* refer ad oculorum pigmenta, et intritos colores ex more Medorum: nam illi soliti ornari *ὀφθαλμῶν ὑπογραφή, καὶ χρώματος ἐντρίψει,* ait Xenophon idem alibi. unde infra in sermone de Sardanapalo. Eadem consuetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Philostratus non solum oculorum *ὑπογραφάς,* verum etiam *ζωγραφίας παρειῶν* et *χειλέων βαφάς.* Multa de his nobis observata in Commentariis de re vestiaria. apud Julium Pollucem leges *στιμμιν ὀμματογράφου.* habes etiam apud Galen. titulos tractatum quos olim Crito medicus ediderat in libris *περὶ τῆς κομμωτικῆς* indices similis studii in mulieribus Romanis, quarum gratia videtur Crito eos commentarios conscripsisse, medicum agens Imperatoris. Ejusmodi sunt tituli, *ὀφθαλμῶν ἐπίχριστα. et στιμμίσματα ἔγχριστα.**

CAPUT TERTIUM.

Lydorum παράδεισοι κηπαῖοι. ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Γλυκὺς ἀγὼν et γλυκὺς ἀγκών. Paxamus scriptor Ὀψαρτυτικῶν: item Criton. Etruscorum Resp. similis Platonicae. ἔῃγμα λαμβάνειν. Nani σκωπαῖοι. anserum. πλατᾶγισίς ἀνδρωποὶ οὐκ ἀνδρωποὶ. Formula veterum Senatusconsultorum, εὐνοίας ἕνεκα· τῆς εἰς τὸν δῆμον. Πύελοι balneorum Sybariticorum. Amyris sive Thamyris. Caussa deletae Sybaris.

PERSAS Lydi sequuntur: de quorum delitiis multa veteres auctores. [Initio observat auctor primos Lydos *γυναῖκας*

p. 830. εὐνοῦχισσαι faeminas castrasse: ejusque inventi primum facit auctorem Andramyten Regem. sed melius scribetur sine ὑ Ἀδραμύτην. nam Adramyten regem Lydum conditorem Adramytii oppidi in Lydia, commemorat Graeca historia. Stephanus in Ethnicis filium ait fuisse Alyattae notissimi regis Lydiae. Sed mirum, in libello Hesychni illustris de Sapientibus, auctorem hujus inventi ex eodem scriptore Xantho prodi, non Adramyten regem, sed ipsum Gygem, de quo Herodot. *Ξάνθος, inquit, Λυδὸς ἱστορικὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν Φησὶν, ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο ἀείψνεαζούσαις.*] Sed et spectaculorum primi Lydi inventores fuisse crediti: unde Latinum vocabulum *ludi* esse dictum, praeter Latinos scriptores etiam Graeci adnotarunt. Lydi igitur, ut ex Clearcho narratur hic, *διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατραφοῦντο: prae luxu constructis viridariis, et ad hortorum similitudinem redactis: ibi in umbra debebant.* et Hebraeum *בַּרְדֵּס*, et Graecum *παράδεισος* proprie septum locum arboribusque constitutum significant. fere tamen Graeci paradisos vocarunt vivaria, id est, septa ubi vivae ferae alebantur. sive in hac, sive in priorē significatione accipias, differunt *παράδεισος* et *κήπος* sive hortus: sicut Hebraeis aliud *גַּן* aliud *בַּרְדֵּס*. In veris *κήποις* aut pomariis, non erant nisi *ἡμερὰ δένδρα*, quemadmodum scribit auctor inferius: in paradisis ubi ferae pascebantur, arbores pangebantur omnis generis. haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, *κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες*. nam Dalecampius legit *αὐτοὺς*, et interpretatur longe aliter. Ἀγνεῶνα vocem frustra quidam habent suspectam, propter sequentem ἀγνεῶνα, tumentur membranae, Excerpta, et Eustathius. Brevis et σύντομος est oratio, cum ait, *καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθληνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον.* nam accipiendum, quasi esset scriptum *ἠλλάξαντο τὸν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον. virilem vitam muliebri commutarunt.* Legunt omnes libri qua scripti, qua editi, τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἀρχεσθαι ὑβριζομένους, σημειῶν ἐστι βίας. non ut video emendari. ὑβριζομένης. et si eam emendationem stabiliunt praecedentia, quibus dicitur, Omphalem faeminam, regnum Lydorum occupasse *μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν.* Vulgata lectio sententiam hanc habet. Est enim signum coactae nec spontaneae subjectionis, quod imperio faeminae pararent quotidianis contumeliis ab ea

affecti. Nihil mutandum etiam in istis, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκορίζομενοι τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα. γλυκῶν ἀγῶνα. etsi habent Excerpta γλυκῶν ἀγῶνα. perperam et exscriptoris vitio: nam etiam Eustathius, utramque agnoscit vocem ἀγῶν et ἀγών. neque aliter paulo post. Non erat attendenti arduum cognoscere quod etiam Excerpta, et membranae quaedam me docuerunt: post ista, τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε, deesse aliquid. nam de amborum Midae et Omphalae suppliciis dicere aggressus, in Omphala nostram expectationem eludit. recte igitur in Excerptis post illa quae diximus verba, p. 831. erat additum τὴν δὲ forte τὴν δὲ κτείνας. In accurata eorum scriptorum enumeratione qui Ὀψαρτυτικὰ ediderant, omittitur Paxamus, nisi vitium est in nostris codicibus. Sed causa hujus praetermissionis esse potuit, quod de antiquis solum loquitur Athenaeus: non de aequalibus suis, ut hic fuit, ut ipsius testimonio cognoscitur libro nono. At Pollux in simili catalogo eum non praetermisit: etsi paulo natu grandior, sicut existimamus nos, Athenaeo. Locus est libro sexto, capite decimo, ubi quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athenaeum dico, fugere potuerunt. Criton qui in hoc albo nomen suum profitetur, non est opinor alius ab eo qui περὶ κομμωτικῆς καλίας, ut loquitur Galenus, accuratissime scripserat. sunt enim adfinia argumenta, et τοῦ αὐτοῦ ἡθους. Alexidis de candaulo ῥῆσις, non integre descripta est, et multis modis corrupta. poteramus multa restituere nullo negotio: sed malumus integrum negotium iis relinquere, quibus vires ingenii hic periclitari libitum fuerit, nam otium majus nonnulla desiderant. Quintum et sextum ita velim conceptos:

Θαυμαστὸν ἐμὸν εὖρημα· πάνυ πολλὴν δ' ἐγὼ
 ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους.

mirus sum artifex, inquit, parare candaulum: cujus si vel maximam copiam tibi apposueris tu nihilominus quantumcumque fuerit appositum, totum comedes et tuos tibi insuper digitos arrodes. Menandri locum alibi exposuimus. etiam De Heraclidis *Parascevaesticis* ante dictum. Rex ille Arabiae thuriferae qui dicitur hic αὐτόνομος καὶ οὐδενὸς ὑπήκοος. sui juris fuit, et nemini parebat: nempe majori regi, ut infiniti alii in Oriente reguli. male Dalecampius. Lydis subjiciuntur orti Lydis Etrusci veteres. Olim magnae ejus populi opes, ut scimus ex historia Romana. luxus igitur et delitiae pro opibus.

Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a Platone multo post institutae. Ait enim τρέφειν δὲ τοὺς Τυρρῶνους πάντα τὰ γινόμενα παιδία, οὐκ εἰδότας ὅτου πατρός ἐστιν ἕκαστον. Sed eripiamus nos ex his cloacis. In sermone de Sybaritis narratur haec historiola. ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρὸν ποτε πορευόμενος, ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν. homo delicatulus cum videret qui agrum foderent, ita offensus est aspectu laborantium, ut sibi ipse videretur fodi. id dixit auctor ῥῆγμα λαβεῖν: sic enim maluit quam ὄρυγμα. cedo autem quid aliud est ῥῆγμα λαβεῖν nisi ὀρύττεσθαι? non assentior eruditissimo medico, qui ῥῆγμα hic ex arte sua aliter interpretatur, proxima narratiuncula nostram expositionem satis firmat. De athletarum aemulatione in fodienda terra satis in Theocriticis lectionibus. Nani σκοπαῖοι, in antiquis per ω magnum scribuntur σκωπαῖοι. recte. Eustathius, ἴσως δὲ τῶν σκώπων, (id est nomen avis imitatrix et saltatrix) παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκωπαῖοι, παρὰ Λάκωσιν ἐπιχωριάζοντες. ἀνθρωπάρια ἐκεῖνοι μικρὰ, καλούμενα παρὰ τισὶ στίλπωνες. incogitantia dixit παρὰ Λάκωσι: cum debuisset παρὰ Συβαρίταις. Massanicae apophthegma, sive, ut auctor vocat ἀπόκρισιν, imitatus est Caesar eo dicto quod refertur Plutarcho in vita Periclis. Distingue versus Eubuli,

Καὶ γὰρ πόσω κάλλιον, ἰκστεύω, τρέφειν
 ἀνθρωπὸν ἐστ' ἀνθρωπον, ἂν γ' ἔχη βίον;
quanto honestius est, obsecro, hominem alere hominem, si cui opes suppetant. addit Eubulus, Ἡ χῆνα πλατάγιζοντα καὶ κευηνότα. anserum πλατάγισις sive πλατύγισις sonus ille est, quem in lacu edunt aut stagno aquas alitundentes. nam quando gratitant aut gingriunt, παππάζειν Graecis dicuntur, si modo recte scriptum in libris Pollucis: quod alibi considerandum. Lego cum Excerptis, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα αἰεῖ, τούτοις παρὰ τὴν διαίταν ἀφινομένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἦδεσθαι, *Archytam cum plurimos semper haberet servos, solitum oblectari si ipso cibum sumente, illi in coenationem venirent.* Haec ita in Excerptis. vulgo ἀφινομένοις εἰς τὸ σ. Sed quorsum hoc? jure quaerat aliquis. nam agit hic auctor non de moderatione clementis domini erga servos: verum de oblectatione quae ex infantibus capitur honestius, quam ex pumilis aut simiis. Constat nobis quaesito verborum compendio, depravatum esse hunc locum. Nam de eodem loquens Aelianus ita narrat: Archytam vernulis suis

plurimum esse oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ Φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτριβῶν παίζων. μάλιστα δ' ἐφίλει αὐτοῖς τέρπεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur institutum ab Athenaeo sermonem spectes, sive Aeliani testimonium, scribendum paret hoc modo. τοῖς τούτων παιδίοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἦδεσθαι. *solitum oblectari, si ipso cibum sumente, eorum nati in coenationem venirent.* convenienter huic narrationi addit auctor, ἀλλ' οἱ Συβαρίται ἔχαιρον τοῖς Μελιταίοις κυνίοις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις. appellat *homines non homines*, non ut in veteri gripho, eunuchos, sed pumilos: quos et similes ipsis Augustus vocabat *ludibria naturae et mali ominis.* de his ad Suetonium. Pergamus. Sybaritae, inquit, publica convivia saepe agitare soliti: καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὐνοίαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, si quis de republica bene esset meritus, huic corona praemium dari solita: quae ejus capiti imponebatur cum vel sacrorum vel ludorum causa maxima undique turba hominum convenisset. accedebat praeconis elogium, et ut dicam cum Jurisconsultis superdictum, proclamantis, haberi τῷ δεῖνα hunc honorem. ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. At Sybaritae cum lautos convivatores donarent coronis usitatam formulam, quae fuit eorum vesania, in istam mutarunt: ΧΟΡΗΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ. MAGNIFICENTIAE ERGO QUAM p. 833. IN EPULIS PUBLICIS EXHIBUISSET. Interpres cum non animadverteret quam vim haberet praepositio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam sententiam corruptit. Atqui manifesta est allusio ad formulam a praecone solitam coronandis superdici. In Ctesiphontis decreto quo decernebatur corona Paeanieo oratori, fuit scriptum. Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφάνωσαι τὸν Δημοσθένην τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνεπιεῖν τὸν κήρυκα. ὅτι ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΑ Ε Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΣΥΜΠΑΣΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. Cicero vertit: *Ctesiphon scitum fecit, ut corona aurea Demosthenes*

donaretur, eaque donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur, EUM CORONA VIRTUTIS ERGO BENEVOLENTIAEQUE QUAM ERGA POPULUM ATHENIENSEM HABERET. Sic in Senatusconsulto: quo decernitur statua Demetrio Diodoti F. Syracufano ita scriptum ΕΔΟΞΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΑΥΤΟ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ· ΤΟΔΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ ΥΠΟΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ. et in altero decreto in ejusdem honorem facto a Melitaeis: ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ. Alludit apud Aristophanem in Philonida, qui de hero dicebat, *ἔμοι ὁ δεσπότης Φηρίκλειον ἔδωκεν, οἷμαι χρηστότητος ἔνεκα.* Sequitur aliud luxus argumentum, *παρὰ Συβαρίταις δ' εὐρέθησαν καὶ πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.* non sunt πύελοι caenacula, sed balnearum folia aut cellae. Neque aliud voluit auctor quam fuisse inventam a Sybaritis novam cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intelligit autem *πυριατήριον*, sive cellam sudatoriam: aut solii machinosam aliquam formam, quae esset *ἀντὶ πυριατηρίου.* De matulis tricliniaribus dictum libro primo. Deesse aliquid videtur in istis, *Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτι.* puta *σημεῖον* aut *τεκμήριον.* et periodi ejusdem postrema verba sunt corrupta. nisi ita concipias, *συμπαροξύναι πάντας ἐκτροφῆσαι καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως.* sed meliorum librorum expecto hic auxilium. Corrupte mox, *ἔπεμψαν δὲ ποτε καὶ εἰς Θεοῦ τοὺς χρησομένους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις.* nam scribendum, *ὧν ἦν ὁ Ἄμυρις:* vel: *ὁ Θάμυρις.* hic est, qui proverbio celebratur *Ἄμυρις μαίνεται:* aut *Θάμυρις.* nam utroque modo scribitur. Consule Eustathium et paroemiographos. Versus primus sortis editae Sybaritarum legatis, *Εὐδαίμων σὺ ἔση τιμῶν γένος αἰὲν ἑόντων,* ex duobus conflatus est. Nam alibi scriptum,

p. 834. *Εὐδαίμον Συβαρίτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἶσι
ἐν Θαλίσι Θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἑόντων.*

Insignis est historia, quam et alii narrant, deletae Sybaridis ira Deum, unius ob culpam. *πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.* Ea culpa fuit: reverentia erga patrem quam erga numen major. Simillima caussa et Coriolanorum perdidit, plus enim apud illum matris

nomen, quam patriae majestas, aut deorum religio valuit. Scribe, *γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας.* Elegans historia est de Sybarita illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, conducto navigio pactus dicitur cum navis magistro ἐφ' ᾧ οὐ βανθήσεσθαι ne aquae guttis aspergeretur. recte Dalecampius accipit de aqua palmulis remorum tufa. illud non recte, quod navigationem hanc in fluvio factam censet: neque ad locorum situm, neque ad auctoris sui verba attendens.

CAPUT QUARTUM.

Lex Syracusana super veste muliebri floridi coloris.

Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Lex alia Sybaritica de praemio coquis proposito. Sybaritarum conatus abolendi ludicri Olympici.

Syracusanae legi qua fuit tantum ne qua mulier vestem gestaret floridi coloris, aut purpura praetextam, nisi quae inter publica scorta nomen profiteri vellet: addit Eustathius velut interpretans, *καὶ οὕτω οἰκεία εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρᾳ. et ita pertinere ad auream Venerem, quae etiam ἑταίρα cognominatur, est autem, pertinere ad Venerem.* cenferi inter mulieres illi sacras quae corpore in ejus templis merebant et Corinthi et alibi. Strabo *ἱεροδούλους* vocat. Legi huic frugalitatis magistrae, subjicitur Sybaritarum lex contraria, vere nepotina. *Συβαρίται, inquit, ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις.* Nemo harum rerum peritus aestimator negabit postquam attenderit diligentius, corrupta esse in istius legis verbis nonnulla. quoquo enim te veritas, nunquam recte illa exponas, *ἵνα ἀξίως ποιούμενοι, etc.* Non clam me est, quid de hoc loco magni viri scripserint: quorum sententia est, verborum aliquot traiectione depravatum eum esse, neque alius indigere medicinae. Nobis tamen aliter videtur: nam et detractio et mutatione vocum nonnullarum censemus hic esse peccatum. Sic autem scribimus, *καὶ*

τούς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλήσιν
 ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρα-
 σκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν
 οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. id est: *saxerunt mulieres ac-
 festorum epulas vocandas: et ut ii qui illas ad sacri-
 ficia vocaturi essent anno prius invitarent: ut pro spatio
 temporis digne praeparatis vestibus, et caeteris orna-
 mentis, sic prodirent ad convivia.* Omnino ita scri-
 bendum esse omnes mihi assentientur viri cordati, si legi-
 de qua auctor loquitur non aliam fuisse sententiam pro-
 baverimus. Esto igitur mihi ejus rei testis Plutarchus qui
 in septem sapientum convivio ita scribit, *Συβαρίται ὡς
 ἔοικε πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν.
 ὅπως ἐκγένετο κατὰ σχολὴν παρσκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ
 χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.* *Sybaritae ante annum
 mulieres ad convivia vocant: ut per otium instructae
 vestibus auroque ad coenam veniant.* En sententiam hoc
 loco reponendam: nam ex lege quam Phylarchus hic
 commemorat morem illum manasse, quem ait Plutarchus:
 ne dubitandum quidem est. Vera ergo et firma emen-
 datio quam proferimus. Quod autem putarunt doctissimi
 viri, ad vocatores designatoresque epuli sacri haec per-
 tinere, probarem si probari posset, solitum aliquando
 fieri ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς, ut mulieribus invitatis
 de publico vestes darentur. Quo loco scribimus, πρὸ
 ἐνιαυτοῦ τὴν κλήσιν ποιεῖσθαι: possumus servata lectione
 edita ita emendare, πρὸ ἐνιαυτ. τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν
 κλήσιν ποιεῖσθαι. quod dixit Plutarchus, *Φοιτᾶν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον*, Phylarchus, *προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις.* est enim
προάγειν, progredi, prodire. atque haec vox appositissime
 hic usurpatur, nam ut ait comicus, *χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναι-
 κῶν ἔξοδοι.* id autem est *προάγειν.* ut cum *προάγειν* agmen
 dicitur. Non capio proximam legem latam in eadem
 urbe de coqui praerogativa, qui novum aliquem ciborum
 paratum invenisset. *εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγειρῶν, in-
 quit, ἴδιον εὔροι βρώμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ
 εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἑτέρῳ πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ αὐτῷ
 τῷ εὔροντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὔρων καὶ
 τὸν ἐργασίαν ἔχη πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐ-
 τοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις.* Posterior periodus sine
 dubio corruptissima. Scribendum, *ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὔροντι,
 ὅπως τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πρῶτος εὔρων, καὶ ἐργασίαν
 ἔχη. πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλ-
 λεσθαι τοῖς τοιούτοις.* planissima sententia. Lex hoc jubet.

Si quis cocus peculiarem et excellentem aliquem cibum invenerit, ne cui alii fas sit eo uti ante annum, nisi ei qui invenerit: ut toto illo tempore auctor ejus inventi quaestum inde faciat: quo laborent et alii omni studio sese invicem talibus inventis superare. De Telis tyrannide lege Diodorum Siculum lib. 12. Historiam de improbo conatu Sybaritarum abolendae, quod in ipsis foret, solemnitatis Jovis Olympici quae in Elide celebratur, paucis perstrinxit Athenaeus: idemque mox addit, auctores non deesse qui de Crotoniatis id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Sybaritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetusissimus Periegeseos auctor, jambicorum poeta, de Sybari loquens:

Λέγεται γὰρ αὐτοῖς μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
τοῖς τοῦ Ζαλευκού τ' ἀκόλουθα συντελεῖν.
τρυφήν δὲ καὶ βράθυμον ἐλομένους βίον
χρόνω προελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ κόρον:
σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ὅπως
ἀγῶνα καταλύσωσι. τὰς δὲ τοῦ Διὸς
ἀνέλωσι τιμὰς τῆδε τῆ παρευρέσει.
ἀδρομίσθιον Διὶ γυμνικόν τιν' ἐπετέλουν
κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἠλείοις. ἵνα
πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοισ ἀγόμενος
σπεῦδοι καταντᾶν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.

p. 856.

CAPUT QUINTUM.

Θοινᾶσθαι τὴν ὄραν. αἱ ἐξ οὐρανοῦ βολαί. Γεργί-
θων Φόνος ἀπτολεμίστων. συναλοιᾶν. πισσήρων
μόρος. *Prov.* ἀπεσκυθίσθαι. χλιῶς. *Callinus*
antiquissimus poeta. ῥόμβοις ὕφαντὰ vestimenta.
vestium nomina sarapis, calafiris, actaea. Prov.
βαδίζειν ἐς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.

Tarentinorum luxuriam describens Athenaeus, ἐφόρου, ait, καὶ παρυφήν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. vel ἦ: scribendum pro οἷς: vel ita potius concipienda sententia, ἐΦ. καὶ π. διαφανῆ, πάντα τε οἷς νῦν. Sicut dicimus ἐστιᾶσθαι vel εὐωχεῖσθαι simpliciter pro explere desiderium alicujus rei: sic Athenaeus hoc loco θοινᾶσθαι τὴν ὄραν dixit, pro libidinem explere, ait, loquens de captivis Carbinatibus, quos in loca pu-
Casaub. Anim. in Athen. T. III. F

blica Tarentini concluderant: καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῆ παραπηδῶν ἀγέλην ἐθροῖνατο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλιστα δὲ ὧν ἥμιστα ἐκεῖνοι προσεδόκων θεῶν. postrema accipiunt male, qui ἐκεῖνοι referunt ad Carbinates. de Tarentinis cape, et verte, omnibus spectantibus, diis quoque de quibus ipsi minime cogitabant. Sequitur in sermone de luxu Japygum, ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόρρω κεχαλυνευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βολῶν. videtur deesse vox σημείων vel potius εἶδωλα, aut alia similis: et βελῶν scriberem non βολῶν. hoc enim dicit: mansisse diu facta ex aere simulacra fulminum, quibus icti fuerant Japyges. more poetarum fulmina appellat *coelitus missa tela*. Deesse item vox una cum istis mox jungenda, ut sit plena sententia, καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες ἦν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ ὑπὸ Κολοφωνίων supplendum ἀνεκτίσθη: aut tale quid Oraculum quod Milesiis editum narratur,

Καὶ μοι Γεργίθων τε Φόνος μέλει ἀπτολεμίστῳ
πισσῆρων τε μόρος καὶ δένδρον ἀειθαλές.

neque integrum est: aliquid namque deest a fine posterioris versus: et tertius etiam, ut puto fuerat adjunctus aut etiam plures: neque menda caret. Legendum enim ἀπτολεμίστων. quod etiam in Excerptis invenimus. Γεργίθων Φόνος ἀπτολεμίστων, est caedes puerorum patratum a Gergithibus. ἀπτολέμιστοι, imbelles, infantes et pueri sunt. praecedit de Gergithibus qui divites urbe ejecerant, conduxerunt, ait, τὰ τέκνα τῶν Φυγόντων εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες (forte, βοῦς ἐπαγαγόντες) συνηλοῖσαν. male editum συνηλοῖσαν, quod leviculum mendum de recta sententia deturbavit interpretes. Significant autem haec verba divitum liberos a junctis bobus fuisse con-

p. 837. tritos, tanquam in area frumentum tritulantibus. et ideo ait misellos esse congregatos εἰς ἀλωνίαν. At πισσῆρων μόρος, est mors eorum qui pice illita fuerant combusti et perierant πισσοκωνήτῳ μόρῳ, ut locuti sunt Aeschylus et Cratinus. addit, καὶ δένδρον ἀειθαλές. quia, ut dictum est, ad tanta scelera quasi exhorruerat et exaruerat sacra olea. Agitur deinceps de pristina Scytharum felicitate et calamitatibus quae corruptam illorum vitam sunt secutae. Crudeles in subditos captivos et servos fuisse: unde manarit proverbium ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: eorumdem postea miseras alteri proverbio locum dedisse, quo celebratur *tonfura Scythica*. nihil est mendii in explicatione prioris

expositio non sine ratione suspecta nobis. quia tamen consentiunt MSS. potes ita vertere: *Igitur propter multitudinem calamitatum quas perpeffi sunt, quando simul cum opibus suis, etiam comis universi per luctum fuerunt spoliati: alii populi tonsuram quae contumeliae causa fit, vocarunt ἀποσκυθισιν.* Graece sic: διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπᾶσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τῆν ἐφ' ὕβρει κούραν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. vel ut in Excerptis ἀπεσκυθίσθαι. In Hermippi versibus de Abydenorum molitie, cum alia non recte videntur scripta: tum hic versus manifesto corruptus: Gaude, inquit, κόμη τε νεανιῆ, Φρίγει τε βραχιόνων. Scribo, χλίδει τε βρ. paulo post, ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίσι. poetica sunt vocabula χλίδη, χλίδημα, χλιδῶν, et χλίδος, pro ornamentis quae collo aut brachio appenduntur. Super Ionum moribus citantur versus Aristophanis ex *Triphalete* ejus comoedia: quam invenies apud Julium Pollucem libro nono et decimo, saepe nominatam, cap. autem trigesimo septimo, libri 10. extat hic versus ex eadem fabula, καὶ τῆν κυνῆν ἔχσειν με κυρβάσιαν δοκεῖς; perperam vulgo editum κοινῆν. Tertium versum hic lege Ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει ἔς Χίου. pro, πωλήσειεν ἔς Χίου. ut statim: Ἐτερος δ' ὅπως ἔς Κλαζομένας. Nota etiam ex proverbio antiquo Magnetum mala: quae illis contigerunt ex amore infano voluptatum, ut hic scribitur. Ait enim: Ἀπόλοντο δὴ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλεον ἀνεθῆναι, ὡς Φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχιλοχος. meminerunt, inquit, calamitatum quas Magnetes ad Maeandrum passi sunt, Callinus et Archilochus. de Callino videtur Clemens dissentire: qui Antiquiorem eum poetam facit Magnetum rebus adversis. Sic ille primo libro Stromat. de Archilocho et Simonide locutus, Καλλῖνος δὲ πρᾶσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν γὰρ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχιλοχος ἀπολωλότων. ὁ δὲ εὐημεροῦντων μέμνηται. Theognis, Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις. De Callino Strabo libro decimo tertio. Quid sint vestimenta ῥόμβοις ὕφαντὰ quaerimus accurate in commentario De re vestiaria. Eustathius scribit in primum Odyss. δοκεῖ ὁ ῥόμβος καὶ τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὕφαινειν, asserens hunc ipsum locum. Sed in antiquo exemplari Athenaei quo usus est is qui Excerpta con-p. 838. fecit, scholium fuit adjectum: quod a Breviatore con-

fervatum hic appingemus cuiusmodi illud sit. Sic autem is grammaticus. ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου ὅθεν αἱ Παρεμβολαὶ τὰδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου, ῥόμβός ἐστι τροχίσκος ὃν τύπτουτες ἰμάσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. ῥόμβον δὲ αὐτὸν Εὐπολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ. *farapis* hic vestis Persicae nomen est coloris melini: aliis dicitur fuisse coloris μεσολεύκου. Scribe, καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς. εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ τούτων, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δ' ὑακίνθιναι. nec aliter Eustathius, Athenaeo auctore *actaea* vestis dicta est Graecis ἡ σπαθητή, densa et contraria rallaе. Plinius vocat *crebram paveratam*. de voce ἀνταῖα multa Eustathius. [Proverbium, cuius obiter mentio sit ex Duride βαδίζειν Ἑραῖον ἐμπλεγεμένον, inveni alicubi ita conceptum a viris doctis βάδιζε βλέμμα Ἑραῖον, *Incede vultu Junonio*; sed vera lectio est, quam hic refert Athen. vertendum *Incedere Junonium habentem capillos implexos*, sive diligenter pexos et in humerum demissos, ut modo dicebat Duris. Ἑραῖον hic est, non Junonis more, sed more eorum qui Heraea id est Junonis festum celebrabant. Hos autem peculiari quadam gravitate incessus fuisse insignes declarant etiam verba Horatii, satyra tertia lib. 1. *saepe velut qui currebat fugiens hostem: persaepe velut qui Junonis sacra ferret.*]

CAPUT SEXTUM.

Emendantur et illustrantur Aſii poetae vetustissimi. versus de luxu Samiorum. κόρυμβαι διασκεῖσθαι τὰς κόμας. ἡ χρυσῆ παροιμία testis luxus Ioum. συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. Pronax.

ANTIQUISSIMI poetae Aſii versus de luxu Samiorum pessime scribuntur in omnibus libris: ita nempe.

Οἱ δ' αὐτως Φοίτησκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
εἰς Ἑρας τέμενος πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς
χαῖται † δορευτανέμω χρυσεοῖς ἐνὶ δεσμοῖς
δαϊδαλέοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοισι †
νησάντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Primus versus et secundus ex Duridis paraphrasi clari

sunt. Tertio significat poeta, sformata eos gestasse, et vestes albas, poderes sive ad terram pertinentes. interpret nescio quid legerit pro εἶχον. sed ferri potest, εἶχον πέδον χρυσοῦς, pro pertinebant ad terram eamque tangebant. Quarto vocat κορύμβας cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους infertis cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους infertis cicadis ornatos. Samii ab antiquis Atheniensibus hunc morem retinuerant: quod non est obscurum ex praeclara magni illius historici praefatione. ubi notabis illa verba, διὰ τὸ ἀβροδαίτον: quod huc in primis facit. Sed locum praestat ascribere: mire enim illustrabit Aſi hos versus: καὶ οἱ πρῶτον, αἰτ, τῶν εὐδαιμόνων, διὰ p. 839. τὸ ἀβροδαίτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσοῦν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κρητικῇ τριχῶν. Quintum sic emendamus, Χαῖται δ' ἠώρευντ' ἀνέμῳ χρυσοῖς ἐνὶ δεσμοῖς. agitabatur coma flatu venti aureis adstricta vinculis. Intellige autem capillos extremos: nam capiti pars proxima quae vincta erat, agitari non potuit. Sextum et septimum ita scribo, ἀμφὶ βραχίσιον ἦσαν, Ὡσπερ ὑπασπιδίῳ πολέμιστῇ. partim certa, partim probabili conjectura. Scribe, διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὡσπερ Συβαρίτας τὴν πόλιν ἀπολέσαι. In Phylarchi testimonio, προήεσαν διησημένοι τὰς κόμας χρυσοῦ κόσμῳ. non est τὸ διασκεῖσθαι simpliciter, exornari, sed discretim ornare comam, hoc est, διακριδὸν ἀσκεῖσθαι. Nam ita soliti homines ἀβροδαίτοι et facere et loqui. Lucianus in Amoribus, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαιστραὶ μέλουσί μοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς, μέχρι ποδῶν τὴν [παρυφῆν (ita scrib. non τροφῆν.)]. καθεμένη, διακριδὸν δ' ἠσημένης κόμης ἐπιμέλεια. Quartum versum Xenophanis, Οὐ μέλους ἦτερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, accipe de astypolis, qui fuerunt Colophone haut pauciores mille, sicut mox sequitur. Lege, ὄγε καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότε ἦν. vel ὅπερ. non ὄθην. et ἠδυπαθῆς ὄχλος. Haereo in sequentibus: Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ ἠδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνάς φησι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσοῦ παροιμία διαμεμένηκε. Oratio primum offendit me. neque dubitaverim affirmare deesse aliquid. deinde, quoniam illa aurea paroemia? ego sane non scio. nisi eo respexit Theophrastus, quod omnia delicata et mollia dicuntur παροιμακῶς Ionica: et homines ἀβροδαίτοι, Ionici. ut apud

Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ, ὑποστάσεις ποιῶν. et Μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ saepe. etiam apud Latinici *Ionici motus*. Aristophanis locum e fabula cui nomen fecerat *Δαιταλσις*, et mutilum et corruptum ita restituendum monemus. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἄλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαριτιδᾶς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακωνῶν κυλίκων μέθυ. non ea didicistis quorum causa vos illuc miseram: sed potius bibere, deinde Syracusanas mensas, Sybariticasque lautitias assidue habere in ore: et Chium merum e lacaenis calycibus. leviter nos MSS. adjuverunt. at lacunam ex libro superiore explevimus. Posidonii locum de Syrorum molli vita, restituimus libro quinto: capite 13. Ait de Capuanis, διόπερ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. Tolle vocem δεινὰ auctoribus libris et est sine dubio alterius glossema. Capuanorum mollitiei opponitur Petellinorum constantia, qui, deserentibus Romanos omnibus vicinis populis, manserunt in fide soli. sed hi cum diurnam obsidionem passi essent οὐδενὸς βοηθοῦντος οὐδὲ συνευδοκοῦντος Ῥωμαίων παρέδοσαν ἑαυτούς. ita narrant Athenaei omnes codices. Ego non capio quid ad Petellinorum gloriam faciat, quod nemine Romanorum consentiente deditioem fecerint. nam inde contrarium potius sequatur: tandem eos patientiam rupisse, et Romanorum amicitiae renuntiasse. Legendum p. 840. vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντος τὰ Ῥωμαίων. cum nemo opem ferret, neque Romanorum partes cum ipsis sequeretur. Livius, Petellini uni ex Brutiis manserant in amicitia Romanorum. De Curetibus docte et ubertim Strabo libro decimo. Πρόναξ statim, Talai filius est, Adraști frater, Lycurgi pater, de quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, et Pausanias in Laconicis: apud quos Πρόναξ melius per ω magnum. Scribe, Κόμας ἐνσιράμεσθα (Φησι) μάρτυρας τρυφῆς.

CAPUT SEPTIMUM.

Mos veterum mollium, supercilia pingere et unguentis illinere. Etiam mulieres supercilia atramento infecerunt. Exempla veterum qui vivicomburium omnibus mortis generibus praetulerunt. Ἐ' ἀλλὰ οὐκ ἄξια τούτου. non hujus

facio. λωλογεῖν. ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. παίζειν
et ludere.

IACTENUS de publica variorum populorum intemperantia et studio voluptatis: dein aget Athenaeus *περὶ ὧν κατ' ἄνδρα*. Initium ducit etiam hujus partis a Barbaris. Ait, *καὶ οὕτως οὖν ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν*. Melius, *καὶ οὕτως*. non enim solus Ninyas: sed et alii plerique omnes reges Assyrii casarii fuerunt, et domi latuerunt. Ait de Sardanapalo, *ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον τὰς ὀφρῦς, γυν.* non est obscurum deesse participium cum illis jungendum *τὰς ὀφρῦς*. nisi malumus in alium locum eas voces transferre, et scribere *μοχ, καὶ ὑπερέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς*. Et pingebant supercilia *οἱ παλαιοὶ τρυφῆται*, et unguentis illinebant. Antiphanes, *Thoryciis, Ἀμαρακίῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν ὀμην*. Alexis, *Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζῶγραφοῦσιν ἰσβόλῳ*. Clemens Alexandrinus Paedagogi libro tertio, *καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν ἀσβόλην ἀναματτόμεναι*. et moris fuisse scribit Artemidorus libro primo, ut formae studiose mulieres atramento supercilia sibi inficerent. *αἱ γυναῖκες, αἰτ, ὑπὲρ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρῦας*. Quae mox notis parentheseos includuntur, ut inventa sunt in membranis, eo loco descripsimus, penitus tamen integra non arbitror. Porro Sardanapalum per infames voluptates, et omnis generis delicias actam vitam spontaneo finivisse vivicomburio, cum Ctesia scribunt alii e veteribus multi. Atque ego miratus sum saepe, cum sit ignis supplicium *τῶν κολαστηρίων τὸ μέγιστον*, ut ait Clemens Alexandrinus: aut inter maxima certe tormenta censeatur: qui factum sit, quod tam multi olim, quibus liberum erat mortis arbitrium, hanc potissimum leti viam probarint. Nam praeter Sardanapalum sic Zimri periit, cujus historia legitur Regum primo libro, capite 16. sic Calanus Indus: sic vulgo Indorum sapientes: sic passim multi incolae insularum Chenerag, quos Dugbiin vocant, ut narrat Benjamin in Itinerario. Eundem exitum fecit et Judacilius Asculanus, de quo Appianus libro primo *Ἐμφυλίων*: Scapula etiam miles Pompejanus, de quo p. 841. idem auctor libro 2. item Statius Samnis et Cestius quidam, de quibus idem Appianus lib. 4. qui et lib. 5. alius Cestii similem interitum narrat. Memoriae etiam proditum est, Timanthem Cleonacum athletam, cum fractis prae senectute viribus, queis olim plurimum praestiterat,

vitae afficeretur taedio, pyra extracta se combussisse. Taceo de Hercule, de Aesculapio, quod in prisca aevi fabulis legitur. Taceo etiam peregrini historiam, de quo extat Luciani liber integer. Quid quod universi populi genus hoc mortis aliis omnibus, quae quidem infinita sunt, anteposuerunt? Exemplo sint Saguntini, Astapenses, Metulii, et in Lycia Xanthii. quorum omnium miserabilem inter ardentis ignis flammam exitum narrant historici. sed Xanthiorum insignis fortuna prae caeteris. non semel enim sed saepius factum, ut ejus urbis populus incendio sese ab hostili manu liberaret. bis ait Plutarchus: semel ἐπὶ τῶν Περσικῶν: iterum cum a Bruto obsiderentur. Appianus ait ter: semel ob Harpalum: iterum ob Alexandrum: tertio propter Brutum. Sed ad Sardanapalum redeamus: qui, ut scribitur mox, δείκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς δακτύλοις, οἷου καταγέλωτός ἐστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν πεποιήται † ποιούμενος δις ἐν χορῶ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδῆ. In monumento regis hujus post illud praeclarum praeceptum, *Ede, bibe, lude*, sculptum erat in ima tabula, ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. quia caetera omnia non sunt facienda hujus. quid significaret illud τούτου, declarabat erecta manus, habens duos digitos, pollicem nimirum et medium, in summo junctos. Strabo et Athenaeus τούτου explicant τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκοπήματος. sic in Adelphis Terentius, *hujus non faciam*. defectum codicem ex conjectura explere atque emendare non facile est. Post Aristobuli verba, male accipiuntur haec, τοῦ ἀποκοπήματος ἔοικε λέγειν. quae ex superioribus plana sunt. *Androcotus* aliis dicitur *Sandrocotus*, ut ad Strabonem observabamus. Versus quem dicitur Aristoteles usurpasse de Xenocrate, *Χεῖρες μὲν ἀγναί, Φρήν δ' ἔχει μιάσματα*. Euripidis est ex Hippolyto coronato. sed male scriptum *μιάσματα* pro *μιασματί*. Phoeniceae ῥήσεως de Nino rege versus quartus, Ὅς οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐδ' † ἕζων ἐδίξητο, ita corrigendus, οὐδ' ἰδεῖν ἐδίξητο. nunquam domo egressum significat. Etiam octavus est corruptus, Οὐ λεωλογοεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμιόθησαι vox *λεωλογοεῖν*. quam alibi vix invenias, nihil aliud significare potest, nisi *loqui de populo*. ut *θεολογοεῖν loqui de Deo*, *φυσιολογοεῖν de natura*: *παθολογοεῖν, de morbis*. prorsus inepta vox hoc loco. Lego, οὐ λεπτολογοεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιόθησαι, neque litteras didicerat, neque numerare. studia literarum vocat

λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρήσαι clarum erat scribi debere ἀριθμήσαι: nisi constaret nobis ita etiam dixisse veteres, facta literarum metathesi, quemadmodum in aliquot aliis. Hesychius, Ἀμιθρεῖν ἀριθμεῖν. sed omnino legendum, ἀμιθρεῖν. praecedit enim ἀμιθρος, ἀριθμός. hunc opinor p. 842. Phoenicis versus respiciens Eustathius, κεινολόγος τις ποιητής, inquit, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Addit postea Phoenix. ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθλεῖν τε καὶ πίνειν, Κερῶν. postremum verbum, quod non animadvertunt viri docti ita scribi debuit, Κ'έρῶν. quis ignorat semper haec tria conjungi, edere, bibere, ludere: Homerus, ὦν ἔφαγον τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. et paulo ante in Sardanapali tumultu, ἐσθιε, πῖνε, παῖζε. nam παίζειν et ludere, nihil aliud significant nisi ἐρῶν. Interpretibus ruborem exprimat versus decimus octavus. Χ' ὠκόσσο' ἐράσθη. At versu 17. cum ait, Ἐχω δ' ὠκόσσον ἔδαισα. χ' ὠκόσσο' ἤεισα. per δαίσειν, intelligit esum et potum: per αἰεῖσειν caeteras voluptates convivorum comites, quae auribus percipiuntur. 18. autem mutilum hodie ita licet expleas, Χ' ὠκόσσο' ἐράσθη. ταῦτα μὲν ἔχω λοιπά.

CAPUT OCTAVUM.

Παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. διαιτᾶσθαι. οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες. Theopompri liber De iis quibus Delphicum templum spoliatum est. Notantur Excerptorum auctor et Eustathius. Bacchicum simulacrum Athenis habitum pro imagine Pisistrati. τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. Acrati facies Athenis. ἄρμα ζεύξασθαι ἑταιρῶν. Themistoclis apophthegma.

ΠΑΡΑΚΙΝΕΙΝ πρὸς τὰς ἡδονὰς male interpretati sunt, ad voluptates titillari. est enim contractum genus dicendi, quod si velis implere, dicendum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, πρὸς τ. ἢ. deflectere de via virtutis ad voluptates. Sic loquitur Theopompus apud nostrum. καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἐκείνων παρακινεῖν πρὸς τὰς ἡδονὰς, ὥστε οἱ μὲν. et tanto magis quam illi ad voluptates exhorbitaverat, etc. Ponitur aliquando simpliciter pro furere: Libr. 13. Ἀντίμουραν αὐτὴν Φάσων

κληθῆναι, ὅτι συνέπινε παρακινουῖσι καὶ μωμῆνοσι. minus recte etiam διακτασθαι *imporari* verterunt, cum de quodam loco Thraciae dicitur fuisse illud πρὸς τῷ διακταθῆναι κεχαρισμένον. Solent enim Graeci id verbum usurpare de iis qui genio indulgent, et molliter ac delicate se habent. De Charete scriptum paulo post, τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὑβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν Ἀθήνησι. Dalecamp. legit, τὰ δ' αὐτοῦ. *sua domi relictata*. verum est, αὐτοῦ. *partem ibi reliquit Athenis*. Proxima his verba. τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφουσι. demagogorum Atheniensium periphrasim continent: neque aliter erant accipienda. Ambigua sunt quae sequuntur, καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς διακταζόμενοις. potest ita accipi, pecuniae partem Athenis relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea divideretur: partim privatis, si quis litibus torqueretur, aut iudicio condemnatus iudicatum solvere non posset. Ita omnes Athenienses sibi conciliabat Crates. vel accipe quasi esset scriptum, τοῖς

p. 843. διακταζόμενοις αὐτῷ. *si quis privatorum absentis litem intenderet*. Theopompi liber quem interpretes inscribit *Syngramma*, titulum habuit, *De iis quibus Delphicum templum spoliatum fuit*. quis credat communissimam appellationem omnium scriptorum praesertim historicorum, ulli historiae narrationi fuisse pro titulo praescriptam? Sic accipe haec verba, ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεοπόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐν Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι Φησὶ τῷ Α. Ievicula trajectio verborum viros doctos fesellit: lib. 13. Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφῶν χρημάτων. Qui historiam belli sacri norit, et libri huius argumentum norit. Initio Theopompei testimonii verbum deest: Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἐξήκοντα. supple εἰδὸςθη, vel simile aliud. Scribe, ἀφ' ὧν ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ. Sed et in Heraclidis versibus eadem de re mendae insunt plures: quas ex Epit. tolle et scribe:

Κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
εἶτα κατακόψας μάλα συχνοῦς, ἐδείπνισε
Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν.

Narratur postea ex Idomeneo, Pisistrati filios Hippiam et Hipparchum εὐρεῖν θαλάσσης καὶ κώμου· διὸ καὶ ἰππων καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπικολάσαι τὸ πλῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρβαρίαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν. Excerptorum auctor non agnoscit quaecumque hic leguntur inter duas

voces κώμους et ὕδρευ. credo illi mirum esse visum, equos dici adhibitos aut ad Θαλάσας epulas, aut ad κώμους, comestationes. et merito; nam neque ad convivia, neque ad lascivorum juvenum nocturnas comestationes equis est opus. Forte, διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἑταιρῶν π. De Cimonis liberalitate, eadem Plutarchus in Pericle: nam et hic non minus suarum rerum profusus populo largitor. Clarum est de Cimone loqui auctorem, cum scribit mox, καὶ λέγουσιν ὡς περιήγετο μὲν αἰεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, etc. Errant igitur auctor Excerpt. et Eustath. eum secutus, qui de Pisistrato haec accipiunt: contra apertissimam Athen. narrationem. et ait quoque Probus in Cimonis vita, *Semper eum pedissequi cum nummis sunt secuti, ut si quis opibus ejus indigeret, haberet quod statim daret.* vide caetera: nam ille auctor quasi ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus in medium sermonem de Pisistrato, interjecit quae de Cimone commemorat. Redit enim postea ad Pisistratum, et ὁ δὲ Πεισίστρατος, inquit, καὶ ἐν πολλοῖς βαρῦς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινες Φατὴν εἶναι εἰκόνα. Vult probare Pisistratum gravem et exosum multis Atheniensium fuisse. Id ex eo constare dicit, quod multi existiment simulacrum aliquod Bacchicum, quod Athenis fuit, esse Pisistrati imaginem. Verba quae adscripsimus habent hanc mentem, non quam putarunt viri docti. Sed quomodo hinc probatur quod erat propositum? Arbitror imaginem Bacchi de qua loquitur auctor ejusmodi fuisse, ut tristitiam vultus prae se ferret, et animum truculentum. Cum igitur duraret apud Athenienses πατροπαράδοτος opinio, eam esse Pisistrati expressam ad vivum figuram: recte qui ita crediderunt, ex p. 844. ea imagine colligebant, talem ipsum cum viveret fuisse. Sed de eo simulacro aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, sentiebant. Mirum sane Pausaniam nullam hujus rei fecisse mentionem, virum adeo omnium ἀρχαιολογιῶν diligentem. Ille vero, ut existimo, ne hoc quidem praetermisit: huc enim refero quod de Acrati effigie narrat. ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἀμφὶ Διόνυσον, Ἄκρατος. πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον τοίχῳ ἐνφυκοδομημένον. *Est in fano Bacchi Bacchi unus comitum deus Acratus: faciem solam habet parieti inclusam.* prorsus de hac facie loqui Athenaeum censeo. nam quod effigies eadem habita sit ab aliis δαίμονος Ἄκράτου, sive Meribibi, ab aliis hominis saevi et truculenti, rationem manifestam

habet. Lego igitur in Athenaeo, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησιν ἐν Διονύσου πρόσωπον. *cum etiam facies quae Athenis in Bacchi templo etc.* non τοῦ Διον. qui articulus non est in Excerpt. Idomenei de Themistocle verba, quorum ancipitem esse mentem Athenaeus ait, quia ipse non adscripsit, nos adscribemus. Οὐχ ἄρμα ζευζάμενος ἑταιρῶν πληθυσύσης ἀγορᾶς, εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν δὲ αὐταὶ Λαμία καὶ Σκιώνη, καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. vide libro sequente. Quod si loquendi genus attendimus, non potest ζεύξασθαι ἄρμα ἑταιρῶν, aliter accipi quam de junctis more jumentorum scortis ad trahendum currum non dubium est eo interdum progressam lascivorum hominum petulantiam: qua de re plura in Circensibus nostris. Si aliter interpreteris similis de Antonio historia in secunda Philippica. Narrat ex Clearcho Themistoclem exstructo Magnesia triclino pulcherrimo, dixisse, ἀγαπᾶν εἰ τοῦτον Φίλων πληρώσει *existimare se belle secum actum iri, si triclinium oecum amicis posset implere.* cum magnos fecisset sumptus Themistocles in ornanda omnibus modis coenatione, quam aedificandam curaverat trium lectorum capacem: reprehensus est a familiaribus suis, quod nimis angustam fecisset. iis igitur respondens vir sapientissimus hoc ἀπεφθέγγετο. ita significans quod planius dixere multi. ut Pindarus in Nemeonicis: παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν. Triclinium non multos homines capit. novem convivae tribus lectis fere capiebantur. Lecti autem tres solum in triclinio: alioquin non τρίκλινος οἶκος, sed vel τετράκλιμος, vel πεντάκλιμος esset dicendus.

CAPUT NONUM.

Artemon ὁ περιφόρητος. Εὐρυπύλη μέλει. μέλημα, mea cura. Βερβέρια καλύμματα. Βερβένιοι. Βερβίνια. σατίνας. καθέματα χρύσεια. παῖς Κύκης. καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. Κλεύμβροτος. καλιδεῖν διὰ τινῶν ὑπολαμπάδων. Aegyptiorum templa secundum Nilum. Eretrienses ἀνασκευασθέντες. περισχιδεῖς calcei. Scriptores varii Ὄρων.

NON obscurum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς Artemon ille nomen habet, quem ex Anacreonte potissimum

nobis describunt veteres. Athen. igitur hoc loco primum p. 845.

Anacreontis haec de illo verba recitat *Ξανθῆ δ' Εὐρυπύλη μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων*. Interpres τὸ μέλει in *μένει* vel *ἀμέλει* aut utrumque mutari voluit frustra.

Verte, *flavae Eurypylae curae est*. amatorium est verbum unde etiam *μέλημα*, ut latine: *mea cura*. familiaria amantibus verba. Cur autem Artemonem *περιφόρητον*, vocarit Anacreon, causam affert dipnosophista, *διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι*. quod *delicate vivens, in lectica gestaretur*. Alii causam adferunt, quod propter pulchritudinem raperetur ab omnibus. Volunt enim *ταχθῆναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἀρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός*. praeter grammaticos, Plutarchus in Pericle. Deinde ut probet Athenaeus e paupere factum esse Artemonem divitem et luxuriosum, describitur ejusdem lyrici canticum: cujus prima verba tenebricosa mihi quidem. Ait, *Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια καλύμματα Ἐσφηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσίῳ*, etc. Haec lectio est omnium exemplarium, prius erat *βερβέριον κάλυμμα τ' ἔσφ*. Utraque vox necessario derivanda nobis a dictione Barbara, *βέρβερι*, quae conchae margaritariae genus significat, de qua libro 3. ex Androsthene. Sed qui convenient berberina integumenta Iro alicui? nam certum est paupertatem Artemonis his verbis describi. Eruditiss. Dalecamp. *βερβένια* legit: quia scribit Hesych. *Βερβενίους* esse *γένος τι Ἀρκαδικόν*. neque est alienum a similitudine veri, egenae gentis, ut fere omnes in Arcadia, vestes fuisse pretii minimi. Idem Hesych. auctor est *βερβίνια* dicta fuisse ligna clavis confixa, ex quibus lychni pendebant in pauperum cellis. Quare videndum an legi possit hoc loco, *Πρὶν μὲν ἔχων βερβίνιον κατάλυμα Κ' ἔσφηκωμένον*. ut dicatur Artemon domo caruisse (quod supra dicebamus extremae paupertatis habitum esse argumentum) et gallinis fuisse similem, quae noctu ad sua petaura se recipiunt, et tabulas illas, in quibus solent cubare. Vulgatam lectionem qua ratione exponamus recte non video: nisi cui placeat *βερβέρια καλύμματα*, appellari pauperum gurgustiola angusta, et conchae similia. Pro *ἐν ὠσίῳ*, quod defendunt MSS. docti viri *ἐν ποσί*. ut puto, non male. Extremo cantico Artemonis luxum significans poeta, *νῦν δὲ*, ait, *ἐπιβαίνει σατινέων*. veteres *σατίνας* exponunt *ἀμάξας*. Anacreon vero non plaustrum sed currum vel *ἀρμάμαξαν*, aut lecticam ea voce designat: quod ex superioribus verbis

Athenaei clarum. Addit, χρύσεια Φορέων καθήματα. Ita codd. melius quam vulgo, καὶ θέρματα. Legendum autem, χρύσεια Φ. καθήματα. Hesychius, κάθεμα, ὁ ἵατος στήθους ὄρμος. monile in pectus demissum. [Lege Hieronymum in caput Ezechielis 16. alioqui καθήματα fuerint, quae aliis ἔρματα nominantur. Odyss. σ. Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δὺν θεράποντες ἐνεικαν.] Quod autem vocatur a Poeta Artemon παῖς Κύνης. suspectum habuerunt docti viri: haud scio an jure: nam servum servatum videtur significare, quod enim emendant iidem, p. 846. ἄνικος, non dubito falsos esse iudicii. Cyca, servile nomen foeminae, ut Manes viri. Sequitur inter alia de Alcibiade, τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν ὡς ἕτερος ἐπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς. nisi deest aliquid ante haec verba: prorsus legendum est Ἄγιδος pro αὐτοῦ. utique autem ἑταῖραν pro ἕτερος. Scribe, κάλλιστός γε ὤν. quod sequitur de quatuor urbibus, quarum opibus ad suam libidinem abutebatur Alcibiades, melius capias ex Plutarcho. Lysiae locus extat et libro decimo tertio. Καθομιλεῖν Φαρνάβαζον, exposuimus capite primo. atque hoc illud est, quod Plutarchus scribit de Alcibiade. ἦν μία δεινότης αὐτῆ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεχομοιοῦσθαι. καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Libero metu illos qui Κλεμβρότου contra Hellenismum scribunt in epigrammate Pausaniae, ne fiat versus hypermeter. συνίησις huic incommodo satis medetur, alioquin Κλεμβρότου scribendum foret. Paulo post refert philologus, Ptolemaeum secundum κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὡς ποτ' οὖν ἐράϊσε, καὶ κατεῖδεν διὰ τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους, παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπὶ τε τῆς ἄμμου χύδην ἐρρίμμενους εἰπεῖν, ὡς τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. Domi in valedudinario adhuc inclusus, semiaeger Ptolemaeus, aërem apertis fenestris admittebat: sed per specularia aut simile quid aliud foras prospiciebat. Hae sunt quas ὑπολαμπάδας auctor vocat: quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut sublustis noctis imaginem in illud inducerent. Ita interpretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendimus: et sibi non intellectam confessus est auctor Epit. Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convivia agitent Aegyptii. Ego divino id factum per occasionem alicujus festi et δημοσελοῦς ἑορτῆς. Tunc soliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis

hostiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa quae erant circa Nili ripam, πανσυδεῖ exiissent Alexandrini: pars in ipsis aedibus sacris, pars in adjunctis τεμένεσιν epulabantur: plerique secundum Nili ripam. Mos fuit Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius libro quarto capite quinto. *Si secundum flumina aedes sacrae fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis ripas videntur spectare debere.* Praeterea constat veteres si quando vellent genio indulgere, riparum virideis vestitus, et littorum amoenitates solitos sectari: quas Graeci Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi sermone tritum, Σήμερον ἀκτάσωμεν, quoties sese liberalius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam cum per religionis suae ritus non cogentur, frequentia ad Nilum agitalle convivia. Photius in Excerptis ex Isidori vita. αὐτῶν δὲ ποτε παρὰ τὸν Νεῖλον ἐστιωμένοις ἀμφοτέροις, παρῆν δ' ἐν τρίτων ὁ ἡμέτερος Φιλόσοφος, ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλίναμος, ὡς ἰδεῖν, πεντάπηχυς. Ait προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν. Tolle alterutrum duorum verborum γενέσθαι ποιῆσαι. nec multum refert utrum potius. Ait, καὶ ἀνασκευα- p. 847. σθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἐρετριέων. Interpr. omnibus Er. occisis imo vero translatis alio, μετοικισθέντων. Eretrienfes fuisse omnes occisos nemo historicorum dixit: sed everfa ipsorum urbe translatos esse in Asiam. Ehippi Olynthii verba de Alexandro confer cum iis quae ex eodem historico habentur libro decimo. Περίσχιδεῖς in narratione Ehippi, calceorum genus quoddam, pretiosorum ut vel ex hoc loco apparet. In quorum albo Julius Pollux σχιστάς et λεπτοσχιδεῖς recenset. at Hesychius calceos πολυσχιδεῖς inter viles vult fuisse. Miro errore ubi est scriptum, Καὶ ἔντοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξάνδροκόλακες ἐκλήθησαν, habent Excerpta, Διονυσοκομιχοὶ et Ἀλεξανδροκομιχοί. at in membranis, Διονυσιοκόλακες. de his satis libro sexto. In testimonio Posidonii de Antiocho Grypo, scribe ex libro quinto, στεφάνων ἐν σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, σὺν ἀνδρομήνεσι λημνίσκων πιλήμασι, πλήθη. Sequitur, Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὄρων. Non hic solum, sed et libro sequente, Alexidis Σάμιοι aut Σαμιανοὶ ὄροι laudantur. ut nullam excusationem mereatur docti viri περιεργία, cui placitum hic scribi ὄρων: ut esset libri titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei concesserit vel ἀκροθιγῶς Graece doctus, librum eo argumento

quod ipse hariolabatur, posse inscribi *Περὶ ὠρῶν Σαμίων*. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, et vertamus *De Samiacis finibus*. Familiaris hic antiquis scriptoribus titulus, cum alicujus urbis *τοπογραφίαν* instituerent. aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere qui *Ἀθηναίων ὄρους*, vel *ὀρισμοὺς* inscriptos libros ederent: quorum mentio in scholiis Aristophanis ad Aves. Libro septimo laudatur Heropythias in *Κολοφωνίων ὄροις*. libro octavo Chreophylus *ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὄροις*. Ita Alexis Samiaci fines descripserat. De hoc opere sensisse Antigonus Carystius videtur, cum scribit, *ὁ δὲ τοὺς Σαμιανοὺς ὄρους συγγεγραφὼς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, Φησὶ χελιδόνα λευκὴν Φανῆναι*. Sed et Duris Samius, et Aethlius quidam eodem titulo libros conscripserant. quorum non uno loco Athenaeus meminit. [Quum autem omnibus iis quos indicavimus locis ὄρων constanter scriptum sit: quumque eam lectionem manifesto confirmet, quod dicebamus laudari scriptorem incertum in scholiis Comici, in *Ὀρισμοῖς Ἀθηναίων*, non potest dubitari interpretationem quam attulimus rectam esse. ὠρογράφοι igitur sunt qui regionem aliquam descripserunt: quos cave confundas cum iis qui a veteribus Graecis dicti sunt. ὠρογράφοι, quasi dicas *Annalium Conditores*: nam ὦρος illis erat *annus*. Censorius, *Sunt qui tradant hunc annum trimestrem Horon instituisse: eoque ver, aestatem, autumnum, hiemem, ὦρους et annum ὦρον dici, et Graecos annales ὦρους, eorumque scriptores horographos*. Sic accipiendum in Plutarchi libro de Herodoto, *οἱ Ναξίων ὠρογράφοι, qui Annales Ναξίων scripserunt*.]

p. 848.

CAPUT DECIMUM.

Samiorum λαῦρα. στενή pro στενωπός. λαῦρα vicus. Beatorum λαῦρα quae Alexandria, λαῦρα et λάβρα. λαυρὸν et λαβρὸν, et similia. Epirhanii locus exponitur, male a quibusdam acceptus λαῦραι diversae sub Archiepiscopo. Alexandrino ἄμφοδος idem ac λαῦρα. Veterum monachorum laurac vel labrae. Euagrii locus emendatus.

POLYCRATIS Sami tyranni luxuriam commemorans dipnosophista, sic insit ex Clearcho ὅθεν τῷ Σαρδέων

ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρά τοῖς Σαμίοις
λαῦραν ἀντικατσευάσεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille
infamis Sardinum urbis locus Γλυκὺς ἀγκῶν dictus: de
quo satis supra hoc ipso libro. aemulatione Sardinorum
Polycrates exstruxit in urbe Samo eam quae dicta est
λαῦρα Σαμίῳν. quid sit, mox explicatur. ἡ Σαμίῳν λαῦρα
στενὴ τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν
καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων. ὧν ὄντως (vel οὗτος)
ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα postrema verba ita scribi et di-
stinguī, debent, in editis male concepta. *Samiorum laura*
inquit, *vicus fuit ubi habebant mulieres quae placentas*
et dulciaria opera conficiebant, et omnes cibos ad
voluptatem et luxuriam. nisi est mendum, στενὴν ἀντι-
στενωποῦ posuit, id est pro vico aut via in urbe: erit
igitur ellipsis nominis ὁδός: sed fortasse verius est, omis-
sam vocem incuria libroriorum restitui debere: et scri-
bendum, στενὴ ἀμφοδός τις. vel στενωπός τις ἦν. Grae-
cum est purum putum vocabulum λαῦρα Latino *vicus*
respondens. utraque dictione significatur et via in urbe,
et συνοικία, sive plures domus conjunctae, quae unam
magnam insulam efficiunt. [Herodotus lib. 1. de Baby-
lone: πυλίδες ἐπήεσαν, ὅσαιπερ λαῦραι.] Eadem voce et
Alexandrini sunt usi: de quibus statim subjicitur, οἶδα δὲ
κἀγὼ παρά τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦράν τινα καλου-
μένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ἣ πάντα τὰ πρὸς
τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Novi ego quoque apud Alexandrinos
meos quendam vicum, qui vocatur hodieque Beatorum
vicus, ubi quaecumque ad delicias faciunt, vendeban-
tur. Alexandriae Λαῦρα εὐδαιμόνων, ut Romae Tuscus
vicus. nam ut diximus λαῦρα et vicus idem. Nihil au-
tem interest sive λαῦρα scribas per υ sive λάβρα per β.
etsi enim aliud proprie λαῦρον aliud λαβρόν, vulgo ta-
men et pronuntiatio et scriptura eadem. Sic λαυρόν ὕδωρ
apud Homerum et Hippocratem, et λαυρόν ἐπαιγίζειν
apud Apollonium in Argonauticis pro λαβρόν. sic καλαύ-
ροψ et καλάβροψ passim. νεβρίδιον et νευρίδιον, πέταβρα
et πέταυρα apud Suidam. et cum significato longe diffe-
rant ἄβρα delicata, et αὔρα aura, tamen ἀπὸ τῆς στε-
ρεᾶς ἄβρας ἐμπνεῖσθαι, leges apud Epiphanium libro
tertio. Quamobrem errat insigniter vir ille magni nomi-
nis, qui vocem λάβρα apud eundem Epiphanium quae
nihil aliud est quam λαῦρα, peregrinam dictionem vult
videri. Locus Epiphanii eximius, et dignus qui obiter
hic a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tractatus de
Cusaub. Anim. in Athen. T. III.

p. 849. Ario et Arianorum secta. Φασιν αὐτὸν Δίβυν τῷ γένει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς προϊστάτα τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκάλως οὕτω καλουμένης. ὅσαι γὰρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ ἓνα ἀρχιεπίσκοπον οὔσαι, καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσὶ πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρεῖας τῶν οἰκητόρων πλησίον ἐκάστης ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἀμφοδῶν, ἧτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων, ὑπὸ τῶν τῆς Ἀλεξανδρέων κατοικούντων πόλιν. Sedebat Alexandria Archiepiscopus et patriarcha, regendae universae Ecclesiae totius regionis. Erant praeterea in singulis urbis vicis constituti presbyteri qui Ecclesiastica negotia suorum vicique vicinorum curabant. Uni harum minorum Ecclesiarum Baucalis nomen fuit: quia videlicet in vico ejusdem nominis erat sita: nisi fuit aliqua peculiaris causa ejus appellationis. Ἀμφοδῶν appellat Epiphanius, cum omnibus Graecis vicum in urbe, id est plures domos cohaerentes invicem ad modum magnae insulae. quod et nomen declarat: nam ἀμφοδος est συνοικία περὶ ἣν ἐστὶν ὁδός, multae domus quos via publica ambit. et addit Epiphanius has ἀμφοδῶν Alexandrinis dici vulgo λαύρας. Alexandrinos Graece locutos esse, imperitissimi sunt veterum historiae qui nesciunt, impudentissimi qui negant. Illi igitur vicos suos, et ἀμφοδῶν quidem ut alii Graeci sed magis usitate λαύρας vocabant, aut quod idem ἐλάβρας. Credamus ita esse, vel quia Epiphanius hoc scripsit: vel propter Athenaeum hominem Aegyptium qui vocem λαύρα pro vico solitam esse usurpari Alexandriae ita clare demonstrat, ut clarius nihil queat. [Athanasius in epistola ad solitariam vitam degentes, de persecutione fidelium in urbe Alexandria: πολλοί, ait, καὶ οἴκους μετῆλθον καὶ μετέστησαν ἀπὸ λαύρας εἰς λαύραν καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια. etiam hic lauras dicitur Alexandriae vicis: non ut putarunt viri docti porticus] At viro illi docto de quo diximus, ne credamus: qui tantum verborum perdidit ut de voce ἐλάβρας et loco isto Epiphanius ea nobis persuaderet quae sunt falsissima. Omnino enim quaecunque sunt ab illo, partim in Academia, partim in notis ad Biblia super hoc adnotata, ἀρρήτα sint ἀμείνω. An negabit vir eruditus ἀμφοδῶν ab Epiphanio dici vicos? atqui sic veteres interpretantur: quorum testimoniis superfedeo. Galenus in 16. De usu partium, τὰς ἐν ἀμφοδοῖς κρήνας appellat fontes vicinos. Procopius de aedificiis Just. διελὼν τοῖς

στεινωποῖς τὰς ἀμφοδους ἀπάσας. alii ἀμφοδα potius dixerunt. vide Suidam in Ἀγυιαί. Significat ἀμφοδος et viam in urbe, ut Latinorum vicus, Procopius De aedificiis Just. libro quinto, loquens de Hierosolymis τὰς ἀμφοδους ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὀρθίου εἰς τὸ πρηνές κατατείνοντες. Porro quemadmodum plura in urbe aedificia invicem cohaerentia λαύρας vel λάβρας dixerunt: sic etiam monasteria ubi plures monachi habitabant in diversis cellis, sub uno tamen praefecto Abbate *lauras* Ecclesia vetus appellavit. Enagrius lib. 4. cap. 7. *συνήκ. p. 850.*
μαζε τῷ Ζωσιμῷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοῦνομα, ταῖς ἀρεταῖς παραπλήσιος, ἐν Χουσιμῷ τῇ λαύρα. cap. 38. Εὐστόχιος κατακρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλουμένῃ νέᾳ λαύρα τῶν τὰ Ὀριγένους πρεσβεούντων δόγματα, πᾶσαν ἔθετο σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι. Apertius idem lib. 1. cap. 21. loquens de Eudocia Theodosii uxore, quae pietatis zelo Hierosolyma venerat, et multa ibi devoti animi monimenta reliquit: ὥστε, ait, καὶ εὐαγγῆ δείμασθαι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύρας. ἐν αἷς ἡ μὲν διαίτα διάφορος. ἡ δὲ γε πολιτεία ἐς ἓνα τελευτᾷ Θεοφιλῆ σκοπόν. ita scribendus hic locus, qui in editis libris corruptus est. Phocas Imp. in constitutione quadam, Κελλία δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἴργομεν. Alibi λάβραι indiscriminatim pro eodem scriptum offendes. In constitutione Manuelis Comneni qua immunitas Ecclesiasticis et monachis conceditur. διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλου θεσπίζει καὶ διορίζεται πάντα τὰ σήμερον νεμόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν ἀνωθεν ἀριθμηθέντων μοναστηρίων, ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἢ καὶ ἀναχωρητικῶν κελλιῶν, ἢ λαβρῶν, καὶ ἀπλῶς κατοικητηρίων μοναχικῶν. Auctor historiae miscellae, libro 24. *monasteria duarum magnarum labrarum, sanctae videlicet memoriae Charitonis et Cyriaci Sabae. paulo post Similiter autem et laurae eremi opinatissimae, sancti Charitonis et sancti Sabae, et reliqua monasteria et Ecclesiae desertae factae sunt.* Etiam hodie montis Atho incolae monachi: suas monas *lauras* vulgo nuncupant. Haec si observasset eruditus ille vir nunquam de superiore Epiphanii loco adeo alienam vero sententiam in medium protulisset. [Postremo non praetermitteremus dicere aliud fuisse *lauras*, aliud coenobia. nam in vita S. Euthymii anachoretæ, quam Cyrillus quidam scripsit, ita scriptum est. *Te oportet venire ad meam lauram, et fratrum quidem cellas diruere ab ipsis fundamentis, caenobium*

vero aedificare illic, ubi meum aedificasti caemeterium. Non enim lauram, sed caenobium potius esse locum Deo placet.

CAPUT UNDECIMUM.

Aristotelis τὰ Θαυμάσια. Diodori Siculi τὰ περὶ βιβλιοθήκης. παραδρομή. ἔδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. μουσιῶν et μουσιῶται. Demetrius Phalereus fratris sui τὰ ἐπιφάνεια θυῶν. Parrhasius habrodiaetus. πέπηγεν οὔρος. ἀμώμητον οὐδέν. voluptas μονόχρονος. alia nonnulla.

HISTORIA de panno illo mirabili Alcisthenis, defun-
dicitur ex Aristotele ἐν τοῖς Θαυμαστοῖς. intelligit librum
Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi extat hodieque totidem
pene verbis planeque iisdem narratio haec. Merito igitur
prioriorem lectionem, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς Θαυμαστοῖς re-
scripsimus, falsa est enim. Scribe ex Aristotele, καὶ τῶν
δεικνυμένων μάλιστα πάντων ἐκεῖνο Θαυμάζεσθαι. Ex-
cerpta sic, καὶ δεικνύμενον ὑπὸ πάντων ἐ. θ. Ait, κεν-
τοῦντες ὑπὸ τοῦς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνείλοι
αὐθάς. de hac historia adi ad Strabonem libro sexto
p. 851. Paulo post, Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ βιβλιο-
θήκης, Ἀκραγαντίνους Φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμ-
βήθραν πολυτελεῆ. nunquam factum, ut Diodorus Sicalus
historicos suos annales inscriberet *De Bibliotheca*, sed
Bibliotheca, quod longe est aliud. Praeterea apud Dio-
dorum Siculum libro undecimo, non est vox Γέλωνι in
sermone de hac piscina: neque ex ejus verbis possit
eam tueri. Adde quod Agrigentum non Gelonis, sed
Theronis in potestate tum fuit. haec παραράματα sunt
hujus philologi, dum Excerptorum suorum fidem sequi-
tur. De Siculo Damophilo auctore belli Siculi lege ejus-
dem Diodori reliquias lib. 34. παραδρομήν eleganter Athe-
naens vocat homines ad utrumque latus accurrentes cum
Damophilus rheda aut lectica veheretur. Ait, ἀνθινά τε
πολλὰ τῶν ἔδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο διαπε-
ποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. multo in andronibus ravi-
menta consuebant florida. picturata ab artificibus musi-
variis. Graeci veteres hos artifices ψηφοθέτας vocabant,
ut dictum est ad Suetonium. recentiores imitati Latinos
μουσιῶν usurpant pro *picturare de musivo*. μουσιῶμα illis

opus ejusmodi. μουσιώτης, *artifex musivarius ἀνθινὰ* pavimenta appellat, vel picta multis diversis coloribus: vel in queis veri flores depicti. Quod autem Demetrius ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως, arguit *Calliblephari* cognomen. ab hoc studio illi inditum. assentior mox Dalecampio, legenti ἦδεν ὁ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Καστορίωνος τοῦ Σολέως. ejus poetae facta mentio libro decimo extremo. Sequitur, Demetrium occiso fratre ipsius Himeræo ab Antipatro, cum Nicanore versatum esse, αἰτίαν ἔχοντα, ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύοντα: id est, credente vulgo, fratri suo *epiphania sacra ipsum facere*. Impietatis crimen est, quod hic Demetrio impingitur: quasi ille fratrem suum in deorum numerum retulerit, et more caeterorum deorum stas sacrificiis festisque colere instituerit: consecrato honori ejus die, quem *Epiphania* appellabat. Graeci ἐπιφανεῖας deum vocant eorum praesentiam in terris: quando vel oculis spectandos se exhiberent, vel aliquo modo praesentiam suam testatam facerent. Dionysius Halic. libro secundo: πάντα δ' ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορηῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν ἐπεδείξατο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις: idem paulo post Epicureos graviter reprehendit, et omnes philosophos, τοὺς διασύροντας τὰς ἐπιφανεῖας τῶν θεῶν. In Graecorum historiis frequens dictio est ἐπιφάνεια. hoc sensu, Cicero praesentiam Latine vertit, cum ait in secundo De natura deorum: *Itaque et in nostro populo et in caeteris deorum cultus, religionumque sanctitates existunt in dies majores, atque meliores Idque evenit non temere, nec casu, sed quod praesentiam saepe suam divi declarant. ὅτι πολλάκις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ ἐπιδείκνυνται.* et libro extremo. *Praeterea ipsorum deorum saepe praesentiae quales supra commemoravimus, etc.* Inde sunt instituta festa Epiphania ad celebrandam memoriam alicujus deorum ἐπιφανεῖας. Sic populus Christianus Epiphania appellavit diem consecratum in honorem et memoriam τῆς πρώτης ἐπιφανεῖας. Domini nostri p. 852. JESU-CHRISTI. Sic Demetrius Phalereus, ut ex hoc loco apparet, Epiphania fratris sui, crudeliter ab Antipatro trucidati, (ut legere est apud Plutarchum in Demosthene, et in Excerptis Photii ex Arriani historiis τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον) agitabat. [Existimo autem Demetrio fratrem in quiete visum, aut tale quid accidisse, quod eum impulerit, ut ei Epiphania faceret, et privatam hanc solemnitatem institueret. Veteres Athenienses

impietatis eos arcessisse, qui defunctis honorem ullum diis proprium haberent, testis est Attica historia. et nota omnibus calumnia in Aristotelem. *Theognis* deliciae Demetrii in MSS. est. *Δίλογις*. De Lucullo plura auctor libro sex tosub finem. De Parrhasio iterum lib. ultimo. *Habro-diaetum*, inquit Plinius, *se appellavit Parrhasius*. respiciens versum hic descriptum, Ἀβροδῆαιτος ἀνὴρ ἀρετῆν τε σέβων τόδ' ἔγραψε. Alibi diximus, ὄρον aut πέρας alicujus rei dici, quod volumus intelligi summum esse. sic πέρας Φιλίας, ὄρος πενίας, *summa amicitia, summa paupertas*. πέρας τέχνης, ars perfecta cui nihil possit addit. cocus apud Hegesippum: Οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης Εὐρημέναι τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμὲ. Sic in descripto hic epigrammate, postquam dixit Parrhasius sibi inventa artis suae τέρματα: addit, ἀνυπέβλητος δὲ πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς. pessime viri docti ista acceperunt, qui οὖρον live ὄρον *tumulum* interpretati sunt. nihil ineptius, nam Parrhasius pergens in gloriatione consummatae artis, *haeret*, inquit, *terminus, nulli pictori superabilis. caeterum nihil est in rebus humanis quod reprehensionem non sit obnoxium*. venusta plane epigrammatis clausula. ubi autem legerunt interpretes *μωμήσασθαι* pro *conqueri*. lidem, cum in praecedentibus hisce verbis, *ἠύχης δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοις καὶ ἀπίστα κλύουσι λέγων*, negationem desiderari animadvertissent, quod nimis certum est: ante vocem *ἀνεμεσήτως* eam collocarunt: quod non probamus nos qui ita potius scribendum censemus: Ἡ. δ' ἀν. ἐπὶ τούτοις, ἄτε οὐκ ἀπίστα τοῖς κλύουσι λέγων. id est, *gloriatus est citra invidiam, facile credentibus, qui audiebant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps sequuntur. Si cui placeat magis τὸ, οὐκ ἀνεμεσήτως, dicemus respexisse Athenaeum, iudicium illud quo magnis suffragiis superatus est Parrhasius a Timanthe Sami. Μονόχρονον voluptatem mox appellat auctor ex Aristippi sententia, cujus sit unum tempus. Vulgo tempus dividitur in praeteritum, praesens et futurum. at voluptas Aristippo unum dicitur habere tempus: praesens nempe: quia praeteritae voluptates non sentiuntur amplius: futurae, nondum. auctor ipse explicat se: neque aliter accipiendum. Tertius Alexidis versus vulnus accepit in medio. Expleri sic potest:

— καὶ Φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνησι Κυρηναῖος ἦν
ὡς Φησ' Ἀρίστιππος.

Deinde scribe, *πρωτεύων ἀπάντων τῶν τότε*. In fine scribe, p. 855.
 ἣν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε. vel ἀρτυλίαν. artem μαγειρι-
 ἣν intelligit, ut recte Dalecamp. tamen ἀρτηρίαν MSS.
 in quarto Antiphaneo scripsimus, *πιδίδιον ἀπαλόν, πλεο-*
us delicatus. ex MSS. prius legebatur *πολίδιον*, inepte.
 nec minus inepte qui initio *Βεβρία τράπεζα*. renuente
 tiam metro.

CAPUT DUODECIMUM.

καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Voces *Epicuri*
καταιγισμοὶ et ἐπεντρώματα. χορηγίαι καὶ λει-
 τουργίαι. περίστασις pro vita non philosophica,
 συμπεριφοραί. *Ανακίλα Δυροποῖός ὡς κολάπ-*
τειν. Annuli velares. *Προν. παχὺς ὡς ἔκειτ'*
ἐπὶ στόμα. ἀχρημαία κρέα.

NE membranae quidem antiquae manus aliter haec
 nobis exhibent quam ut vulgo eduntur: Ἀριστόξενος ὁ
 μουσικὸς ἐν τῷ Ἀρχύτα βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ
 εωτέρου πρεσβευτᾶς. cum tamen manifestissimum sit
 φησι scripsisse homines imperitos pro ἀφικέσθαι φησι.
 in Polyarchi dissertatione qua probare nititur sapientis
 esse ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς, turbant ista verba, τὸ δὲ
 ἐπιθυμῆσαι καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε εὐ-
 δρονος οὔτε εὐτυχούς, οὔτε ξυμμέντος εἰδέναι τίς ἢ τῆς
 ἐπιθυμίας φύσεως σύστασις. Illud quidem non dubium,
 εἶναι perperam scriptum esse pro εἶναι. non esse ejus
 cui intelligat. etc. Sed est in voce καταδουλοῦσθαι non-
 ulla difficultas. Apud philosophos, et sacrarum etiam
 literarum auctores servi cupiditatum appellantur, qui
 otos se illis dediderunt. Si ita hic accipiamus, sensus
 erit: parum sapere qui advertebantur et quasi reluctantur
 naturae cupiditatibus: et item eos, qui ita sese illis man-
 iparant, ut ipsis quasi dominis serviant. optima quidem
 sententia: sed an hoc Polyarchus (sive Polyarchus: utro-
 que modo enim scribitur) voluerit, id vero quaestionis
 est: non enim videtur haec sententia ei thesi quadrare
 quam ipse propugnat. Itaque καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπι-
 θυμίαις, potius interpretor, invitum parere cupiditatibus
 de incontinentibus loquitur, qui assidue cum cupiditatibus
 suis pugnant, assidue succumbunt, et illis ἐκόντες ἀδ-

κούτι θυμῷ manus dant. serviunt igitur et isti voluptatibus
 non minus quam intemperantes, sed serviunt coacti: qui
 poterant, imo debuerant ex hujus Θαλῆτις praecepto
 naturam ducem secuti carere ea molestia, et aequo animo
 frui voluptatibus. Cum ait, ἐκείνω μὲν γὰρ ἢτε Ἀσία
 ὅλη χορηγεῖ. deesse aliquid apparet nisi legas, ἢ Ἀσία
 vel ἢγε Ἀσία. sed verius opinor desiderari unum aut
 alterum verbum. nam Persae tunc temporis praeter Asiam
 parebat Europae etiam pars aliqua, et Aegyptus, fortasse
 quam plerique ab Asia separarunt. Mox scribe, Μήδου
 δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν non τοιαύτην. Ait, καὶ
 τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, Φησὶν ὡς
 ἀμφὶ κρ. locus quem respicit est in Necyia, ἑδυσσ. λ
 Ait, ἵνα μὴ τοὺς καταγιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπενθρώματα
 ἄπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργα
 p. 854. λισμοὺς καὶ νύγματα. his quatuor vocabulis solitus ut
 Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruentis imp
 petus. Sed vocem ἐπενθρώματα quis ferat? [Equidem
 referebam id verbi inter eas Epicuri dictiones, quae dam
 natae antiquis criticis; de quibus olim ad librum 10
 Diogenis Laertii aliquid observabamus. sed haereo non
 nihil; quia apud elegantissimum scriptorem Philonem id
 vocabulum observo. Proferam ejus locum, ut discat lec
 tor, quo sensu novam vocem usurparit Epicurus. nam
 Dalecampius qui vertit vulnera, non simpliciter errat.
 Philo in Allegoriis. ὁ προκόπτων, inquit, λέγεται τὰ
 ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἵνα
 νόσος γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ
 εἶναι τὰ ἐγκοίλια αὐτῆς· τούτέστι, τὰ ἐπενθρώματα, ὅ
 φασιν οἱ Φιλήδονοι ἐπιδύσεισ εἶναι τινὰς τῶν προηγουμέ
 νων ἡδονῶν, ἃ γίνεται ὀψαρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων
 περιεργία. Non est hic locus explicandi allegoriam in
 terpretationem quae ibi persequitur Philo verborum Moysis
 Levitici capite primo, 13. sed apparet mediocriter atten
 denti, ἐπενθρώματα Philoni, vel potius ei quem laudat
 Philo, (is autem est proculdubio Epicurus): esse gulae
 scitamenta, quae non ad alimonium eduntur, sed ad
 voluptatem, qualia sunt, ait Philo, quae parantur ab
 artificibus condimentorum et a panificibus, hoc est a
 confectoribus aut confectricibus panum vel placentarum,
 vel similibus cupediarum. Ex his constat ἐπένθρωμα non
 deduci ab ἐπεντιθρώσκω, sicut apud Hippocratem τρώμα,
 quod significat vulnus: sed ab ἐπενθρώγω quod est edere
 aliquid supra consuetum cibum. puta panem et obsonium.]

Subjicit auctor, Καὶ Μητρόδωρος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Φησὶν, ὃ Φυσιολόγος Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὃ κατὰ Φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδὴν. Conferenda sunt cum illis M. Tullii verba e libro primo De natura deorum. *Metrodori vero qui est Epicuri collega sapientiae, multa impudentiora recitabat. Accusat enim Timocratem fratrem suum Metrodorus quod dubitet omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: neque id semel dicit: sed saepius.* Epicurei Roma pulsi consulto senatus nominantur. mox Alcuius et Philiscus Aelianus libro 9. cap. 12. *Alcaeum* vocat. In fine edicti Antiochei contra Philosophos, scribe, καὶ μὴ ἄλλως γένηται. supple ὄρα. Lyconem philosophum, qui familiam Athenis duxit, ita damnosum et πολυτελεῖν fuisse scribit diptosophista, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀρθῶδεῖν καὶ βουλομένους προσιέναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλήρες σύλαβουμένους προσάγειν. ad scholam hujus sophi, inquit, sic verebatur accedere et illi nomen dare, quemadmodum jure aliquis metuat civis fieri male institutae civitatis: cujus videat cives ordinariis pro republica impensis, esse exhaustos. Duabus vocibus auctor complexus est omnes sumtus, qui olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro rep. necessario fiebant. *Χορηγίαι*, sumtus ad solennia sacrorum et ludos. *λειτουργίας* multa erant p. 855. genera: ut propter bellum, aut annonae angustiam. Athenis, maximum onus fuit trierarchia, et illae quas vocabant ἐπιδόσεις. Hujusmodi quaedam onera sustinenda erant iis qui Lyconi vellent operam navare. ἃ δὲ πάντα inquit mox Athenaeus, ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ Φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. opponit philosophiae *περίστασιν*, id est, vitae alienae a cura rerum humanarum, occupatam et sollicitam, qualis solet esse vulgo hominum. *περιστάσεις* dicuntur casus qui hominibus usu veniunt laeti aliquando, saepius adversi et tristes: hic *περίστασις* est vita exposita hujusmodi casibus: in sacris literis est ὁ κόσμος, cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. frequens vox in Stoicorum libris et ejusdem aetatis scriptoribus: de qua plura alibi. apagehinc *coronas et circulos* interpretum. Mox ante haec, οὐ γὰρ ἵνα συβρένετες, defunt aliquam multa verba. nam superioribus non cohaerent sequentia; loquitur enim de conventibus et sodalitatibus aliorum philosophorum: quos ait non voluptatis ergo una esse solitos: ἀλλ' ἵνα Φατ-

νονται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φυσικῶς ἀλλήλοις συμ-
 περιφερόμενοι. Nicolaus Sturio emendabat Φιλικῶς. et es-
 sententia optima. non probo tamen, quia in omnibus
 libris diferte Φυσικῶς. id est, *secundum naturam homi-*
nis. homo enim est, φύσει ἀγλαῖον ζῶον et societatis
 amans. hoc maximum coagulum est sodalitatis καὶ συμ-
 περιφορᾶς, id est, mutitationum. id enim est συμπεριφέ-
 ρεσθαι, *mutitare*, sive *mutuitare*. vide libro quarto.
 addit, ἐνεκεν ἀνέσως καὶ Φιλολογίας. Excerpta Φιλολο-
 γήσεως. quid ἀνεσις quid Φιλολόγησις hoc loco eleganter
 explicat A. Gellius libro decimo octavo, capite secundo.
 In narratione de Anaxarcho multa pervertunt interpre-
 tes. Studiosi eorum peccata emendabunt. nos ad alia
 properamus. Scribendum, τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιού.
 non Ἀύροποιού. ex ipso Athenaeo et Polluce ὡς κολάπ-
 των, οὐα *tundens*, recte omnes libri non λάπτων. ovum
 in calido cinere coctum qui vult esse, tundat oportet,
 id est, κολάπτειν. Ne quem decipiant qui ista paulo
 post corrigunt, ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτήν καθάπερ
 τοὺς στρωματεῖς εὐτελή, id est, *super tapete laevi an-*
nulos habente, ut illa *segestria quibus annuli invol-*
vuntur. Habuisse τοὺς στρωματεῖς annulos quibus utebantur
 in constringendis stragulis, testis locuples Theophrastus
 Historiae Plantarum libro quarto, loquens de arbore
 cuncifera, quam et ipsam Plinius vocat *cuci* habet, in-
 quit, πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρόν. ἐξ οὗ τοὺς κρί-
 κους τορνέουσι, τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικί-
 λους. Plinius verlit, sed accommodans sententiam seculo
 suo, *lignum intus grande, firmaeque duritiae, ex quo*
velares detornant annulos. uberius ista in commentario
 De lectis veterum. I nunc, et lege κρικωτήν cum Dale-
 campio, ac de croceo colore interpretare. Historia de
 Dionysio Heracleae tyranno, qui ὑπερσεάρκησεν, extat
 etiam in Memnonis fragmentis, et apud Aelianum libro
 nono, capite decimo tertio. Qui apud Menandrum dice-
 p.856. bant, παχὺς γὰρ ὤς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, exules erant
 Heracleotae, qui liberam sibi fuisse in patria facultatem
 quaerendi de suis malis negabant. metuisse enim tyran-
 num quem vocabant παχὺν ὄν. ut Latini *porcos* appel-
 lant, quos edacitas obesos reddidit. Est autem allusum
 ad proverbium. βοῦς ἐπὶ γλώττη μέγας, quo usus Ae-
 schylus, et alii tragici. Scribe: ἔχοντα πολλὰς χολάδας
 κείσθαι πάνν. *aucto ventre et bene farcto*: cum ait
 Menander, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω. intelligit quam

edici vocant ὀρθόπνοιαν. Scribe in verbis Ptolemaei, ἀλλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἐγχεῖται. ex libb. et Eustath. *crinam* vocant ἀγριμαῖα. adjicit Ptolemaeus *πολλάκις τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκου προσδιδόασιν*. non potest θάριον aliud significare quam *parvam cytharam*. quod enim est. qui accipiunt pro *κιθαριστήν*, negligunt *αναμίαν*. Legendum *καθάριον*, *mundum*, *elegantem*. fere ad auctores mundities opponitur τῇ πολυτελείᾳ. ita hic accipiendum. significat datum, puerum a pedibus non ignae rei: sed quem cultus mundities commendaret. Scriptis impensis quas priores sacerdotes soliti facere, erat Ptolemaeus, se omisis illis omnibus, phialas ex argento consecisse, τὸ τίμημα ἔχουσαν ἐνάστην, ἧς προήμαμεν δαπάνης: id est, quae tanti constabant singulae, tanti totus ille apparatus quem ante descripsit, contabat. Scribe, *εἰ ἢ τὸ σχῆμα*, non *εἰ ἦν*. pendet enim ratio ab ἐφαίνετο. De hoc Lacedaemoniorum instituto Plinius Variarum historiae libro decimo quarto, cap. septimo. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον καὶ τοῦτο. ἀσκεῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ ὑγιάστους. τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς νῆς μέτρον ζημιῶσθαι.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

ἠεροφίδης. Thumantis. *Melitus tragicus. notata levitas Graecorum super quorundam prodigiosa tenuitate.* βάλλειν λήκυθον κενήν. *Mercurius θεῶν προπομπός. Proverb. πεφιλιπιδῶσθαι. Cephalodori Trophonius. Antiphanis Thoricii. Cratini Chirones. Mos veterum florem gestare auri impositum. Cur flores, fructus, et id genus alia prae manibus habere sit moris.* συντυχία. προὔπογράφειν. ὠραινέσθαι.

posteaquam multa dixisset Athen. de praepinguibus quibusdam et catasarcis, ad Timocratem suum converso sermone, πόσω οὖν, inquit, κάλλιον ἐστὶν ἀγαθὸν Τιμόκρατες, γινόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν κηταλέγει Ἑρμιππος, etc. pendet oratio haec, usque ad illa quae intervallo satis magno sequuntur. πολλῶν οὖν κάλλιον ἐστὶ τοιοῦτόν τινα γινέσθαι τὴν ἰδέαν, ἢ ὡς φησὶν Ἀντιφάνης. et quae sequun-

tur. Inter haec sermo interjectus est de quibusdam minutitatis hominibus, atque adeo prodigiosae. talia enim vera sunt nonnulla eorum quae hic narrantur exempla. Primi in hunc censum nomina sua deferunt *Latrephides* et *Thumantis*, quorum simul meminit Hermippus in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi locus p. 857. antiquis comici scholiis ad *Aves*. atque ibi scriptum *Λετροφίδης*, non solum apud interpretem, verum apud ipsum poetam, qui hujus meminit illa in fabula. Versu Hermippi pro *Θουμάντιδος* rescripsit Dalecampius *Θαυμάντιδος*, et de Iride interpretatur *Φιλοσοφικώτερος*. Quam vellem acumine isto ingenii esset usus alibi. nam hic quidem non licuit ei esse ingenioso, propter frigiditatem sententiae quam invehit: propter constantiam vulgare lectionis in omnibus exemplaribus etiam apud scholiastam Aristophanis, qui haec ipsa describit. postremo propter ipsum etiam Aristophanem, qui *Thumantidis* hujus meminit in *Equitibus*.

Μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
 λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ·
 καὶ γὰρ οὐτοσί φίλ' Ἀπολλοῦ
 πεινῆ, θαλεροῖσι δακρυόις
 σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας
 πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ex quibus verbis duo licet cognoscere: et prae fame et succum ac macilentum hunc fuisse: et fatidicam Apollinis laurum solitum mordere. atque inde nomen, nam *Θουμαντις*, est *Θεόμαντις*. ita nullus *Taumantidi* illae supposititiae locus relictus. Versus primus *ρήσεως* Aristophaneae ex *Gerytade*, sumptus est, ut plurimi a ejus poetae de Euripide initio *Hecubae*. Quartus manifeste corruptus initio, *Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοίτας*. nisi enim illa significant, *οὐ σημαίνοντας*. praeterea lex mendam arguit. Legebam: *Ἐκεῖ μένοντας*. sed quia legitur, *Ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας*: melius, *Ὡδὲ μένοντας*. qui etsi habitant inter vivos, inter mortuos tamen saepe comparent. *Μέλητος* constanti errore ter mox scribitur pro *Μέλιτος*. ita igitur posthac emendemus. nam τὸ η in media syllaba vocis hujus versus respuunt, qui hic recitantur, et omnes alii in quibus miselli hujus tragici sit mentio. Aristoph. *Ranis*, *Σκολιῶν Μελίτου* καὶ *Καρικῶν αὐλημάτων*. Enarrator vetus: *τραγικός ποιητὴς ὁ Μέλιτος*. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. omittit Aelianum *Ποικίλης* libro decimo, capite sexto. In

esiae gracilitatem, extant et alii Aristophanis joci: ut
in Ranis,

Ἔτις πτερώσει Κλεόκριτον Κινησίαν,
 αἴροισιν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάνα.

Habes apud Galenum in septimo Commentario ad Aphorismos H. Platonis Comici de hoc Cinesia lepidos versus.] proximi tres versus qui apud poetam non longe a praecedentibus erant collocati, habent hanc sententiam. Eorum qui legatos istos adeo tenues et leves in Orcum misissent, spes esse admodum tenues: quia periculum ingens esset, ne istos parvi ponderis legatos Diarroeas levius correptos secum deferat, si ejus aquae forte innumuerint. Poetae verba sunt leviter a nobis emendata.

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτὸν ἐλπίδων ὠχρεῖσθ' ἄρα.
 τούτους γὰρ, ἦν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβῶν
 ὁ τῆς Διαροίας ποταμὸς, ἐξοιχῆσεται.

Quartum his versum adjicit Dalecampius de Sannyrione. sed locus apparet mutilatus. neque est caussae, cur cum p. 858.

illo sentiamus. Quoties lego quae de Philetæ et vatis Arcestrati parvitate et gracilitate narant Graeci scriptores: non possum quin satyrico poetae subscribam, cujus est dictum *et quicquid Graecia mendax Audet in historia*. De Phileta probabilior saltem Aeliani narratio: qui gestasse eum scribit non globos, sed soleas plumbeas, et quaerit idem non injuria, si tanta fuit Philetæ imbecillitas, qui potuerit haec inter eundem pondera trahere. De altero quis adeo communi sensu caret, qui credat quod hic narratur? repertum esse cum appenderetur ὀβολοῦ ὀλίγην ἔχοντα. nam in librarios culpam conjicere, haut scio an sit licitum. Aelianus enim per omnia huic narrationi consentit. Etiam Hipponax inter Homunculos de quibus hic est sermo, recensetur. sed additur fuisse eundem adeo ἀκρότονον et validis lacertis, ὥστε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα. id est, *ut praeter alia roboris argumenta quae edebat, etiam inanem ampullam jaceret longissime*. Duplex hic non poenitendarum virium specimen. quod ampullam longe vibraret, quod vacuum. facilius enim plena quam vacua ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐρμῆς impulsæ feratur: male in Excerptis καινήν pro κενήν. Alexidis versus de Philippide, Ἐρμῆ Θεῶν πρόπεμπε καὶ Φιλιππίδου: duplici nomine suspectus mihi. προπεμπὸς Graecum non est, sed προπομπὸς. Mercurius autem non est deorum προπομπὸς, sed mortuorum. Lego, Ἐρμῆ

νεκρῶν προπομπὴ καὶ Φιλιππίδου. Supra dicebantur αἱ Φοῖται similes Philippidae homunciones. id ipsum alii verbis significat Alexis. similiter statim Aristophon motus accenset Philippidam a quo manavit, sicut observatur hic, ut supra modum extenuatum dicerent πεΦιλιππίδωσθαι. Ita bis scriptum in plerisque libris omnibus, imo bis peccatum. nam πεΦιλιππίδωσθαι rectum est, illud falsum: etsi non nescimus ita scribi apud Suidam quodque: falso: ut cum analogia, tum lex metri arguunt. De iisdem dici solitum, *posse ipsos per annulum trajice*. Aristophanes διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διεκλύσαι. Locum Alexidis ita lege.

Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀναρῆς νῆ τὸν Δί' εἶ,
πεΦιλιππίδωσαι. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταλαιπώρου πάθους.

Morem fuisse veterum delicatorum pedes unguentis unguere probatur testimonio Cephisodori in *Trophonio*. cuius jus versus ita distingue

Ἐπειτ' ἀλείφουσθαι τὸ σῶμά μοι πρίω
μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον.

Ejus fabulae Pollux meminit, libro septimo: Τὴν δὲ σμηκτρίδα, inquit, sic enim legendum. Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἴρηκεν. meminit et aliis locis. Citantur in eandem rem et Antiphanes ἐν Θορυκίοις. Scribendum per Θορυκίοις. plena inscriptio est libro decimo quinto, Θορυκίοις ἢ διορύττοντι. traducebat haec fabula Thoricios Thoricus unus erat τῶν δῆμων agri Attici: Versus Anaxandridae scribendi sic ex libro decimo quinto.

p. 859.

Μύρω δὲ παρὰ Πάρωνος οὐπερ ἀπέδοτε
ἐχθρὸς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Sequitur, Teleclidem in fabula *Prytanibus*, luxu disfluentem exagitasse τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. haec scriptura non Themistoclem privatim, sed omnes qui ejus saeculo vixerunt accusat. Interpr. τὸν τοῦ Θεμ. β. dissentiunt libri. Mox, Κρατῖνός τ' ἐν Χείρωσι τὴν τρυφήν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιότερων, Φησὶν, ἀπαλὸν δὲ σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὓς ἐθάκει, παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων, σκίπωνά τ' ἠγόραζον. Alibi, ut in *Pericle* Plut. et scholiis Aristophan. inscribitur haec fabula non Χείρωνες, *Chirones*, sed Χείρωνες. *Deteriores*. Hesyech. contra in *αὐτόφορος*, Χείρωνα, *Chironem*: notum nomen ex fabulis. Ex hoc autem Cratini loco apparet varie ad oblectationem aut voluptatem floribus esse usos

veteres. Caput, collum, et pectus coronis ornasse illos
 notum omnibus. multa libro 15. de ejus generis coronis.
 Sed etiam auribus flores aut solutos aut fertos impone-
 rant. argumento sunt Cratini verba, *molle sisymbrium,*
aut rosa, aut lilium auri infidebat. legimus namque
παρ' οὐς, non παρ' οὐς: quod ferri non potest. Reman-
 sit in moribus nostris haec consuetudo: cujus hic testimo-
 nium habes antiquissimum. praeterea tribuit Cratinus
 Habrodiaeto quem depingit, malum in manu, et scipio-
 nem sive baculum. de malo quaeritur mox: de scipione
 dictum extremo libro undecimo. Proponitur deinceps
 haec quaestio ex Eroticis Clearchi: cur flores, fructus,
 et id genus alia manibus gestamus. Summa responsionis p. 86o.
 est: quoniam per ista, et occasionem colloquendi nanci-
 scimur. et praebendi exemplum desiderii nostri: id est,
 docendi sub exemplo quid ipsi expeteremus. hoc ita Cle-
 archus: *ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βου-*
λήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων. quid appellat *ἀρχὴν*
εὐτυχίας? an principium amoris? quam isti summam
 felicitatem putant. nugae. Legendum *συντυχίας. collo-*
γυῖ. declarat quae subjicitur ab eodem explicatio. *αἰτη-*
θεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι. δοῦσι δὲ προῦπογράφειν
ἵτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. Cum habet ali-
 quis prae manibus aut flores, aut fructus et bellaria,
 qui vident, concupiscunt. movet enim, ajunt, objectum
 potentiam. petunt igitur. inde colloquiorum occasio et
 principium. qui dant autem, ait Clearchus, hoc ipso
 satis indicant quid postulent, et quid sibi dari aequum
 censeant. *ὑπογράφειν,* ut dicebamus ad Strabonem est
 loqui tacendo, et recte aliquid significare. Lege mox
 sublato asterisco, *καλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς ὀπώρας καὶ τὸ*
τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον. Parum usitatum verbum est
ὠριαίνεσθαι quo utitur Clearchus: *οἱ ἐρῶντες οἶον ἐντρο-*
φῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὠριαίνόμενοι τοῖς ὠραίοις
ἀβρύνονται. pro eo quod usitatus dicitur *ὠραίζόμενοι.*
 Lege, *ὅθεν καὶ αἱ περὶ Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται.*
 Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in Raptu
 Proserpinae, et alii. Qui dicitur extremo libro *Ἀξωνεύς*
Θρασύλαος, Thrasyllus est Aeliano libro 4. cap. 25.
 omnino autem *Ἀξωνεύς* scribendum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSTERTIUS.

CAPUT PRIMUM.

Argumentum libri hujus. Notata veterum in scriptis περιεργία et lascivia. Lacedaemoniorum conjugia. Aristotelis liber Περὶ εὐγενείας. ὁ κρείων Meta prima Herculis conjunx. Pbilippi regnum παράνομότερος pro παρανομώτατος. Proverbia ἄλλ' ἐξέπεσε πορθεῖς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, vel facere. ἢ νόμῳ γαμετή. Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnasiis dedicari soliti.

LIBRI hujus argumentum verbo declaravit Athenaeus qui Ἐρωτικὸν, sive τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον illum inscribit. Videtur auctor aemulatione Platonis hujusmodi sermones dipnosophistis suis attribuisse. nam in Convivio Platonico, de Amore solum disputant convivae. Sed ille ut philosophus, amoris naturam, ortum et causas eo commentario nos docet. hic, ut philologus, quae de amore et rebus ad eum spectantibus apud veteres legerat, quorum hodie scripta desideramus, ut plurimum αὐτολεξείῃ commemorat. Finis hujus scriptionis quem ob oculos Athenaeus habuit, est πολυμάθεια, et illa rerum omnium antiquarum cognitio, quae et per se expetitur, et ad intelligendos veteres scriptores, sane quam necessaria est: maxime autem comicos: ad quorum lectionem totum hoc

opus *εἰσαγωγὴν* quandam esse et *παρασκευὴν*, ubertim docuimus suo loco. Ibi satis detestati sumus veterum eruditiorum hanc lasciviam sive petulantiam, aut immanem certe *περιεργίαν*: qui bonas horas talibus sermonibus male p. 86r. perdere non erubuerint. Non est profecto viri sapientis, doctrinae et *πολυαναγνωσίας* laudem, pudoris, vel leviculo damno, nedum jactura, ire sibi ascitum. Verum haec quia reprehendere quidem possumus, sed mutare non possumus: quod solum in nobis est, leviter adeo illam partem attingemus, ut facile omnes intelligant, nos hic, ceu in aliquo aedilem metuente loco, non lubenter aliquot horas esse versatos. Igitur *ἐγκαλυψάμενοι* diphrosophistarum sermones raptim percurramus. Scripsimus cum omnibus libris, *ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδεικνηκέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλ.* edebatur *παρὰ ἑταίρας.* interpres, *παρὰ ἑταίρα.* neutrum probo. Postea distinguendum et legendum, *Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν· (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαιστῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) οὐκ εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν M.* negationem ante εἰδόσι restituit etiam Dalecamp. sed minus recte interpretatur. nam hoc ait Athenaeus: nos qui convivio interfuimus, historiam hanc nescientibus volentes exponere. Eratonem prius invocabimus, etc. De Lacedaemoniorum conjugiis scribit Plutarchus in Lycurgo, *ἐγάμουσιν δὲ δι' ἀρπαγῆς.* hunc raptum videtur mox auctor intelligere etsi rem narrans paulo aliter quemadmodum et coelibum alias poenas leges apud Plutarchum. In sermone de Socratis uxoribus olim ex conjectura scribendum monueramus in Notis Laertianis *Περὶ εὐγενείας,* pro *συγγενείας.* et sic postea in antiquis libris invenimus. Cassandram, ait, *εἰς τὴν ἐλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο.* sic omnes MSS. durum plane, nisi alluderet ad Homericam verba. Herculis sobolem et τὸ τῶν τέκνων πλῆθος recenset Apollodorus libro secundo Bibliothecae. Hopletis filiae de qua noster, πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν Aegeus τὴν Ὀπλήτος θυγατέρα. *Μεταε* fuit nomen. Apollodorus libro tertio, *γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὀπλήτος.* Mox de Alexandro ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο *παλλακίας.* id esset, *de summa rerum rugnans.* sed aliter libri, *παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον.* Philippum regnasse ait annos viginti *ἐν ἔτσει γοῦν εἴκοσιν οἷς ἐβασίλευσεν ὡς Φησι Σάτυρος.* historiae non congruit hic numerus. Scripti quidam, *εἴκοσι καὶ δυοί.* minus male id quidem. Diodorus

Casaub. Anim. in Athen. T. III. H

Siculus annos regnasse viginti quatuor, scribit libro decimo sexto.

Οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομώτατα Φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναιτο. superlativus pro comparativo, ut apud Herodotum Musa tertia: ὁ ἀνὸς ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων.

Ἡ δὲ Ναννῶ τί γὰρ διαφέρειν Σκύλλης·δοκεῖ; Excerpta Ἡ δὲ Ναννίον τί,

Et Nanno et Nannium ejusdem farinae mulieres in h

libris. Elegans proverbium est quod Anaxilas usurpa

ἀλλ' ἐξέπεσε πορθημῖς ἐλατίνῳ πλάτῃ. *navicula evas tandem ope remorum.* de eo qui ex summo pericu

emerfit. [Melius autem scribas ἐξέπαισε, per αι. videt libro tertio capite vigesimo.]

Ἐπειτ' ἔχειν προῖον οὐχ' τιμὴν πάσχομεν. Nicolaus Sturio emendabat Φάσιν

μεν. placet. tam fatui, ait, sumus, ut auctoramentum servitutis nostrae vocemus dotem. In sequente versu χ

λὴν *Iram* male vertunt: cum omnino *fel* debuissent propter id quod subjicitur.

Ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι *curare*, posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id est, magistratum officium est, curam habere eorum quibus praesunt.

sic interpretor haec, Ὡν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ἢ δ' ἄρχειν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. etsi non displicet acciperetur.

cum Dalecampio ἄρχουσι, *instituant, facere aggrediuntur.* Alibi dicebamus, et Graecos ἄρχεσθαι ποιεῖν pro ποιεῖν,

et Latinos, *instituire agere*, pro simplici agere solitos usurpare. Corrupto paulo post nuperus corrector hunc Amphidis versum in comparatione legitima

et amicae illegitimae. Ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσα ἔνδον μένει. prius fuit νόμῳ. doctissimi viri censuerunt esse mendosum locum. et νόμων scripserunt, et σωφρονοῦσα pro καταφρονοῦσα. frustra. rectum est νόμῳ. uxorem legitimam περιφράζει sic: ἢ νόμῳ supple γαμετηρ

συζευχθεῖσα. Vertendum. *Nam uxor quidem maritum negligens, intus manet.* opponit delicias et illices amoris blanditias amaliae severitati legitima

conjugis. [Menandri versus ex Arrhephoró distinctione personarum recte illustravit Dalecampius. In sexto scribe. Εἰς πέλαγος αὐτοῖσ' ἐμβ. pro σεαυτόν. e duobus autem sequentibus versibus tres conficiebat unica voce suppleta quam verisimile est excidisse, illustrissimus Scaliger, hoc pacto:

Οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον
οὐ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία
πλοιάρια· γήμας δὲ οὐδὲ εἰς σέσωσθ' ὄλωσ.

Docta prorsus et necessaria conjectura.] Καὶ Θεόφιλος δ' ἐν Νεοπτ. superiora duo disticha Theognidis Theophilus

iste senariis quatuor eleganter expressit. *πρώτον γε-
νέσθαι πόλεμόν Φησι δύο γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυ-
δικῆς.* Significant haec verba: primum omnium bellorum
exitisse cujus fuerint auctores duae mulieres Olympias
et Eurydica. falsum hoc: quis dubitat? etiam si restringas
ad bella propter mulieres excitata. omnino super nobis
vox *πρώτον.* et fortasse *Ἡπειρωτικόν* recte emendaveri-
mus. suadent et mulierum harumce nomina. Duris autem
Samius unde haec historia describitur, Macedonicarum
rerum historiam multis libris erat persecutus. meminit
saepe Athenaeus ejus historiae. et vetus comici interpret
ad Nebulas librum decimum quintum *Μακεδονικῶν* citat.
addit de Eurydica. *ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ καὶ παρὰ
Κυάνη τῇ Ἰλλυρίδι.* non est *Cyana* loci nomen, ut vo-
luerunt: sed foeminae virginis Illyricae, quae Eurydicae
pro campidoctore fuit. Sed pro *Κυάνη* melius legas,
opinor *Κυνάνη*. Adi sodes ad Photii Excerpta ex Arriani
libris τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον. Locus est pagina centesima
vigesima quinta, editionis quam Augustae Vindellicorum
curavit optimus doctissimusque Hoeschelius. Euripidei
cantici de amore prima verba eduntur perperam. Scribo,
Παίδευμα δ' Ἔρως (vel Ἐρωτι) σοφίας ἀρετῆς τε πλεῖ- p. 863.
στον ὑπάρχει. Καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁδ'. Senarius Eu-
ripideus qui mox habetur imperfectus, nullo negotio sic
potest expleri, *Ἡ μὴ δίδασθε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς.*
Ait Amorem in gymnasiis solitum *συνιδρῦσθαι Ἐρμῆ καὶ
Ἡρακλεῖ.* notabunt studiosi de Cupidine: non enim passim
obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuisse
omnium gymnasiolorum, passim testantur Graeci et Marcus
Tullius ad Atticum. itaque fuerunt qui unum ex duobus
signum conficerent. Hermeiacam vocat idem Tullius.

CAPUT SECUNDUM.

*Cupido Thespiensium. Erotidia festum apud eosdem.
Halia Rhodiorum. Erxias scriptor. συννενημένος.
Sophoclis locus exponitur et emendatur. ἐξοπτᾶν.
μετρεῖν ὀφθαλμόν. πλουσιακόν κακόν. ἰππόπορ-
νος. κάττυμα. calcei egenorum. αἱ εὐανδρίαί.
Sparta καλλιγύναιξ. alia quaedam.*

Perperam scriptum est, *Θεσπεσιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τι-
μῶσι, κατὰ Παναθήναια Ἀθηναῖοι, Ῥόδιοι τὰ Ἄλια.*

Legendum, *Θεσπιδίς*. Thespiæ urbis in Boeotia nomen, ubi Cupido factus a Praxitele, dedicatus autem a Phryne vel Glycera colebatur. auctores Cicero, Strabo, Plutarchus, Pausanias, Sidonius Appollinaris, alii. De festo hoc sic Pausanias, ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἑρωτι ἄλλα οὐ μουσικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. *Halia* Rhodiorum qui putant fuisse monumentum veteris *Θαλαττοκρατίας*, errant. non enim ab ἄλς id festi nomen deducendum, sed a voce Dorica Ἄλιος pro Ἡλιος ut apud Plautum *Alis* pro *Elis*. Quis nescit Rhodios Solem apud se natum (ita credebant) præcipua religione coluisse? Adi Strabonem libro decimoquarto, et Aristidem in Rhodiaca. qui etiam in altera oratione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum τὴν ἱεράν τοῦ Ἡλίου πόλιν nominat. Scribit Eustathius, fuisse apud Rhodios templum Soli sacrum; quod Ἄλειον vel Ἀλείιον appellabant. Noli dubitare et festos Soli dies *Halia*, [vel potius *Halĩa* Ἀλεία.] fuisse illis nuncupatos. Thebanorum ἱερός λόχος pluribus expositus nobis ad Polyaenum. Ἐργίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur mox: alibi quod sciam nusquam. libro octavo laudatur Ergias quidam, qui de Rhodo scripserat. fieri potest ut idem sit, corrupto aut hic aut ibi nomine. Scribe in Alexidis ecloga e *Phaedro*, ἀλλὰ συννενημένος Πανταχόθεν, ἐν ἐνὶ τύπῳ πόλλ' εἶδη Φέρων. est enim, a νέω *accumulo*. unde frequens apud poetam νήσας. et in fine. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν. ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι τοιοῦτον. ἔγγιστ' εἰμι δὴ τοῦ ὀνόματος. Legit mox Dalecamp.

Ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστὶν ἢ τὸ θεωρικὸν αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμειν ἐκάστοτε.

non displicet lectio: interpretatio displicet: nam *θεωρικὸν* est pecunia quae publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent. Videtur poeta fecisse p. 864. haec loqui ipsum Atheniensium populum. Reperi in quibusdam libris scriptum aliquanto post, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ. τοὺς ἐραστάς, etc. sed non dubium ex ora libri irrepisse illa τῶν Ῥητορ. πρῶτων cum fuissent adnotata ad sequentia haec, ἐν οἷς τὴν αἰδωὴν κατοικεῖν. Extant enim in Rhetoricis similia istis quaedam: ubi ait philosophus, ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς αἰεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφοτέρω. non est tamen hic locus in primo, sed in secundo libro. Vide etiam in *Problematis*:

ejusdem Sophi. Proximus Sophoclis locus, ex Hippodamia tragoedia est, nisi fallor. is ita habet.

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ἴγυγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
εἶδ' ἄλλεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾶ δέ με
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν ὥστε, τέκτονος παρὰ
σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

Loquitur, ut monemur ab Athenaeo, Hippodamia de Pelopis erga se amore. Pelops, inquit: ita fixos in me oculorum radios, amoris illices habet, ut quamvis in currum insiliens, eique insitens citis rotis agitato, nihilo tamen minus rectis oculis me semper intueatur. Aspicere rectis oculis et immotis, eorum est qui gratissimae alicujus rei spectaculo fruuntur. Poeta ὀρθοῦς ὀφθαλμοῦς qui dicuntur in proverbio periphrafi extulit: quae depravando huic loco fuit. nam legendum, ὥσπερ τέκτονος Σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Verbum ἐξοπτᾶ accipit Dalecamp. pro ὀρᾶ cernit. sane etiam λινοπτᾶν est *retia servare*: unde λινοπτῶμενος in Aristophanis Equitibus potest verti, *urit me* aspectu suo. μετρεῖν ὀφθαλμὸν poe- tice dictum pro radios oculi aliquo intendere, sicut linea qua aliquid mensuratur. quare pergens in eadem translatione, comparat hos radios lineae perpendiculari, quam facit materiarius sabet demissa norma vel amussi. Quod autem τὸ ἐρᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρᾶν γίνεται, passim testantur poetae, ἐρωτικοί: quorum testimoniis superfedeo.

Τούτων ἔχει τι θάτερον. Tolle interrogationem, et transfer in finem praecedentis versus. Vides ne aliquem resinatum aut rasum? hic duorum alterum habet: illa duo sequentibus verbis explicantur. vel ignavus est, inquit, et qui militiae nihil faciat pro viro forti, cujus indicium est barba: vel divitum morbo laborat, id est, mollis et impudicus est, ac virum quaerit. Scribe, "Ἡ πλουσιανὸν τι τούτῳ προσπίπτειν κακόν. τί ἐστὶν ὁ ἵππόπορνος, νῦν δ' εὐρηκέναι. Jocatur Diogenes: quasi ἵππόπορνος vulgo diceretur *equus moechus*. quod falsum est. nam in hac voce τὸ ἵππος significationem solum auget, et magnum stupratorem designat: ut in ἵππομάραθρον, ἵππολάπαθρον, et similib. sic βούς in βουπόνηρος aliisque. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττ. Distingue ac lege, εὐρίσκεσθε ἐπὶ ταῖς τῆς Φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντες, καὶ τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλασθε ὦτα, καττύματα καὶ νιναιδούς καλοῦντες, etc.

Vos stocaces miseri non solum sordide et squalide vivitis: p. 865.

verum etiam, si quos videritis elegantiae studiosiores, convitiis illos proscinditis, *καττύματα* et *cinaedos* appellantes. τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε, *sonis aureis impletis*, dixit pro *assidue clamatis*. *Κάττυμα*, proprie est solea quae calciamento suppacta usu teritur: hic est convitium in hominem pathicum, et ut veteres locuti sunt, officiosum, sic prorsus apud Latinos *scortum*, ἀπὸ τοῦ σκύτους, id est, *corio*. Haec scripseramus cum inspectis diligentius antiquae manus libris, reperi ἤλων pro ἤχων. neque ὦτα, sed ὁ τὰ. quae lectio sententiam diversam suggerit nobis, oppido elegantem. Scribendum, καὶ τῶν ἤλων ἐμπίπλασθε τὰ καττύματα. *κιν.* id est, *clavis calceorum soleas impletis*. rusticitatis et sordium argumentum, clavis sup-
 pactos calceos gestare. qua de re ad Theophrasti Characteres multa. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι. Dalecamp. *nam quibus in civitatibus magnus est virorum bonorum fortium ac bellicorum numerus, pulcherrimos seligunt.* non est negandum τὸ εὐανδρεῖν hoc significare: hic tamen locus aliter sine dubio est exponendus. *εὐανδρίας* appellat selectos juvenes ex omni pube, ad ritus religionis obeundos. declarat cum addit, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. neque enim *πρωτοφορεῖν* est *obtinere primas*: sed *primum, vel inter primos ferre aliquid.* puta thyrsam, vel vannum, vel cistam, vel cernum, aut simile aliud: cum pompa ducitur thyrsophororum, aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic interpretationi Hesychius, qui *εὐανδρίαν* exponit *πλήθος νέων*. [Aristeas scriptor vetustissimus τῶν πόλεων ὅσαι μέγεθος ἔχουσαι, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν εὐανδρεῖν. hic *εὐανδρεῖν* significat florere *πλήθει νέων*, ut ait Hesychius: id est, validae et elegantis juventutis, aut etiam simpliciter, copia virorum. Aliquando *εὐανδρία* est ipsa fortitudo, et robur virile, ut in illo Carcini. οὐδεὶς ῥάθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ. Ἄλλ' οἱ πόνοι τίπτουσι τὴν εὐανδρίαν. Hoc vero loco errorem aliter accipientium, quam ut sumus interpretati] palam faciunt sequentia verba, τῷ πρώτῳ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται. Quod autem antiquitus spectata sit forma in ephebis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve cerimonias adhibebantur, certa et nota res est. Atque eo referenda moneo Ciceronis verba De natura deorum lib. 1. *Est enim vis tanta naturae, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse. et quidem formica formicae. Sed tamen cujus hominis? quotus*

*nim huiusmodi formosus est? Athenis cum essent e gre-
 ribus epheborum vix singuli reperiebantur. Cum autem
 it, ο δὲ τρίτος τὰς θυλάς ἐπιτίθει vertendum erat;
 ertius liba et fruges falsas hostiae imponit. monem
 unc exposuimus fufse ad Theophrastum, capite πὲρ μί-
 ρολογίας. interpretum infulae, vittae, coronae, nihil
 d Bacchum. Spartanæ foeminas a forma fuisse com-
 hendatas indicant illa, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης
 ἄς γυναῖκας. fidem facit huic dicto vetus oraculum,
 ππον Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα. ideo Spar-
 am καλλιγύναικα nuncupant poetae. Discipulus Phae-
 ita quem suus praeceptor Aristoteles deperisse dicitur, p. 866.
 Theodectes, opinor est, non alius. sed mirum, hunc
 otius quam Hermiam Atarnensem in medium esse pro-
 uctum. Καὶ ὁ Κύνουλκος, ταύτη καὶ τολμᾶς σὺ
 ἐγειν οὐ ῥοδοκίτυλος οὔσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ
 βολίτινον ἔχων θάτερον σιέλος. MSS. ταῦτα καὶ τ. Cra-
 ni nomen restitutum hic ex antiquis: alii Καρνῖνον.
 itfi non extat integer poetae locus ad quem alluditur:
 amen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Em-
 usam. hoc enim docuit nos Aristophanes: qui alienis
 verbis, ut saepe solet. sic loquitur in Ranis.*

Δι. Ἐμπουσα τοίνυν γ' ἐστὶ. Ἐαν. πυρὶ γοῦν λάμπεται
 ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σιέλος χαλκοῦν ἔχει.

Δι. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.

κείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην φορῶν. Fuit
 uidam poeta comicus Atheniensis Myrtilus. sed de eo
 non loquitur Cynulcus: verum de alio qui ea aetate in
 ordibus et paedore vitam degebat. nam ait δαιτᾶται.
 ut legendum διητᾶτο. quia dicit μνήμην φορῶν.

CAPUT TERTIUM.

*Timoclei dramatis titulus correctus apud Athenaeum
 et Haerocratonem. ἐπικαίρωσ, ἐπὶ κέρωσ, et
 ἐπισχερῶ sive ἐνσχερῶ. Pindari locus correctus.
 νόσοι, vitia. πατρίδιον et ἀπφάριον. Prov. ἐν
 τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. ἐμπορεύεσθαι γυναῖ-
 κας. Laidis patria incerta. item alia nonnulla.*

ΛΑΧΑΝΟΝ τι τρώγων ὠκίμον διεφθάρην. *vescens ocimo
 colere sum corruptus. sermo est figuratus. intelligit con-
 suetudinem quam habuit cum Ocimo scorto. vel lectio-*

nem fabulae spurcidicae cujusdam, cui fuerat nomen inditum Ocimo ab illa nobili meretrice. hanc interpretationem sequentia nonnihil adjuvant. ὁ τῶν

Κορινθίων σοφιστής. Dalecampius *rerum Corinthiarum sophista*. melius, *qui Corinthi sophistam egisti*. Sophistam vocabat aetas illa, qui acroases apud discipulos de

eloquentia aut literis humanioribus haberent. horsum respiciens paulo post Myrtilus, ἀρχάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς

Κορίνθου, ἐπειδὴ μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνειδίσας. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ. . . . δράματα. Sic erat

in MSS. Prius editum, ὧν ναιδές. Legi potest, πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα. vel πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα

λέγειν, ὁρ. his autem fabulis quas exempli gratia profert, multae addi possunt: ut Alexidis *Polyclea*, de qua

libro decimo quarto Antiphanis *Archestrata*, et cum ejusdem tum etiam Alexidis *Antea*. Timoclis *Neaeralia*.

Καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δορεὺς τατοκλείδης Harpocraton de Parabysto Atheniensium foro loquens

μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταντοκλεῖ. Constat liquido de eadem fabula loqui utrumque. quare non potest, quin alterius horum

corrupta sint exemplaria: imo ut equidem judico utriusque. Alibi quod sciam aut meminerim, non invenies nominatam hanc fabulam. MSS. ab edita lectione nibi demutant. Sola est in subsidium relicta ingenii conjectura. Suspicamur scripsisse Athenaeum Καὶ ἐν τῷ ἐ. δ. Ὀρεσταντοκλείδης. exagitabatur hac fabula sceleratus quidam Atheniensis, quem poeta vocat *Orestautoclidem*, ceu conflatum monstrum ex Orestis et Autoclidis vitiis. Orestis notum parricidium. Autoclidides infano puerorum amore vulgo infamis. Harpocraton, *Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο*. Ita emendabis et in superiore Harpocratonis loco. Atque haec videtur esse Timoclis fabula quam simplici nomine Suidas *Orestem* vocat. τ' ἄλλα αὐταῖς περίεργα γίνεται

Lege ut apud Clementem Alexandrinum, Πρῶτον μὲν γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας Πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται. Φελλὸς ἐν ταῖς κωμικαῖσι Ἐγκεκᾶτται. In Excerptis βαυκισι. ita scribe. In iisdem non legitur pars illa tota hujus ῥήσεως, quae mulierum artificium declarat celandae ventris amplitudini. Scias jam tum sic depravata Athenaei exemplaria: ut putaverit satius eruditus ille vir aliquot versus ita praetermittere, quam operam ludere exscribendo quae

p. 867.

non intelligeret, nec multo melius apud Clementem Alex. haec scripta invenias Paedagogi, lib. 3. cap. secundo. Quaesivimus tamen nos diligentissime de poetae mente, in nostris de re vestiaria commentariis. Eo te lector rejicere fas et jus esto nobis. Quod si spes humanae nos non frustrantur, ne nos quidem tuam expectationem σὺν θεῷ εἰπεῖν frustrabimur. Legebatur mox, τοῦ κρηπιδοποιοῦ πρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτῃ βλέπειν. non difficili ad corrigendum mendo. quis enim non videat πρὸς loco πατρὸς esse scriptum, ut sere semper in manu exaratis? Ante annos 30. de hoc errore monuerat eruditissimus vir Henricus Stephanus in Appendice sua ad Erasmi Chiliades. Studiosi inde petant totius istius loci interpretationem. nam interpretis excusari non potest, qui recte praeuntem virum doctum sequi voluit. Πῶλους Κύπριδος ἐξησημημένας. Deest verbum sulciendo versui necessarium puta, Π. Φιλομήδους Κυπρ. vel χρυσηῆς τε Κυπρ. Γυμνάς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας. Aldi editio et scripti quidam ἐπικέρως. pro ἐπὶ κέρως. cui lectioni suffragatur lex metri. sed ἐπικαίρως omnes membranae meliores, etiam Excerpta, cum hic tum in sequentibus aliquot locis. ea vox idem significat cum ἐφεξῆς. Suidas, ἐπικαίρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἐτέρᾳ. Suadet tamen lex metri, ut ἐπὶ κέρως potius scribamus, aut ἐπισχερῶ, quod est continua serie, ἐχομένως, et κατὰ τάξιν. elegans Homeri vox et aliorum poetarum. Pindarus non ἐπισχερῶ, sed ἐνσχερῶ dicere solet ut oda sexta Isthmionicarum, μυρία δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐνσχερῶ κέλευθοι. Restitue hanc dictionem oda ultima Nemeonicarum, et scribe, ἐνσχερῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναί καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι. id est, arua non ferunt fructus continuos: sed per intervalla, et ut statim addit poeta, ἐν p. 868. ἀμβιβοντι, alternis. Sexto versu scrib. Παρ' ὦν βεβαίως ἀτθαλῶς ἔξεστί σοι: non παρών. Καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν αἰσχίστην ὄσων Πασῶν διώκειν. Lego, αἰσχίστην νόσων Πατῶν. omnia vitia Graeci vocant νόσους. alibi dicitur Euripidi ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος. Postremi duo versus hujus ῥήσεως quomodo praecedentibus cohaereant non video. Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. Eustathius postquam docuit nomen πατρίς non esse diminutivum aut ὑποκοριστικὸν, addit, Τὸ μέντοι πρὸς τοῖς ὕστερον πατρίδιον, Φανερωῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. οἶον, αὐται, ἡγουν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελ-

δοῦσαι (scribe εἰσέλκουσαι) τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπι-
 καλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς
 δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατὰ τι-
 νὰς τὰ ἀδέλφια· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς
 γὰρ Δωρικῶς ὁ πατήρ, ἀφ' οὗ δηλαδὴ τις ἔφυ. non probat
 Eustathius, ut ἀπφάρια exponatur *fraterculi*. discedit
 non solum ab aliis, verum etiam a seipso: nam saepius
 idem scribit alibi ἀπφὰ vel ἀπφὰν usitatum Atticis no-
 men fuisse inter blandientes invicem fratres aut sorores.
 et ita praestat hic accipere. ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυ-
 χὴν ἔχοντα. Proverbium est elegantissimum, de eo qui
 versetur in summo discrimine, *habet animam in manu*.
 Praeter Xenarchi hunc locum, non occurrit veterum
 Graecorum quisquam aut Romanorum qui eo sit usus.
 Hebraei vero scriptores passim usurpant venustissime.
 David rex et propheta in divino illo Psalmo 119. וַשׁוּ
 יִתְקַוַּה אֲנִי בְּיַדְךָ יְיָ אֱלֹהֵי מִי *anima mea assidue est*
mihī in manu mea. id est, quotidie in periculum vitae
 vocor. tractat hunc locum Hieronymus in epistola ad
 Suniam et Fretelam. Samuelis libro priore, capite 19.
 de Davide, καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐ-
 τοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον et capite 28. ait mu-
 lier fatidica ad Saulem, ἰδοὺ δὴ, ἤμουσεν ἡ δούλη σου τῇ
 Φωνῇ σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχὴν μου ἐν τῇ χειρὶ, id
 est, *ut tibi obtemperarem grande periculum adii*. Sic
 et Jobus loquitur capite 13. et auctor libri Judicum ca-
 pite 12. [Et Moses ben Maimon in More Nabokim li-
 bro 2. capite 39.] Josephus ben Gorion libr. 5. ἡμῶν
 ἔθετο τὴν ψυχὴν ἐν τῇ χειρὶ μου ἐθέμην, id est, καὶ
 πόλεμον τόνδε ὃν πεπολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν
 τῇ χειρὶ μου ἐθέμην. Homerus idem dixit paulo aliter,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. [Mutuatur
 interdum genus hoc dicendi a septuaginta Interpretibus
 B. Chrysostomus, ut in epistola ad Ephesios. τὰς νύκτας
 ἀγρυπνοῦντα περιιέναι, καὶ τοίχους διορύττειν, καὶ ἐν
 σιότητι βαδίζειν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερσὶ, καὶ πρὸς
 Φόνον παρατετάχθαι, καὶ τρέμει τῷ καὶ τεθῶναι δεῖ.
 sic in Acta Apostolor. homilia 20. et alibi. In posteriore
 autem orationum de cruce quae sub nomine Chrysostomī
 circumferuntur eadem sententia proverbio paulum di-
 verso exprimitur: *Sanguinem suum in anima sua cir-
 cumferre?* ubi nomine sanguinis vita significatur per
 animam vel animum, voluntas prompta subeundi peri-
 cula, et mortem etiam si opus sit, obeundi. Sic ibi: ἵνα

ὅς τοὺς κινδύνους ὤμεν παρατεταγμένοι, τὸ αἷμα ἡμῶν
ταῖς χερσὶ περιφέροντες, πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον
οἱμοὶ καθήμερινόν.] Καὶ Φιλήμων δ' ἐν Δελφοῖς.

pete ex superioribus, ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοι
ῶσι, et putabit non nemo scribendum Ἀδελφοί. quo
mine editae sunt a multis fabulae. sed Δελφοί legi-
s et alibi.

Σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον.
est ultima vox. Fortasse, πρῶτον βροτῶν. vel μάλα
od jungetur cum sequentibus. Postea lege,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
πῶς ἢ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεωγμένη.
εἰς ὀβολός· εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ'.

est, Non bene se tuae res habent, habes quomodo
per tibi fores patebunt. Unus obolus petitur irruere,
mo erit, etc.

Καὶ Ἀσπασία δ' ἡ Σωκρατικὴ ἐνε-
ρεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, *Etiam Aspasia Socra-
ta multas habuit forma praestantes foeminas ex qui-
s quaestum faciebat* ἐνεπορεύετο non est praebuit:

Id id quod diximus. Gallice dicimus, *faire marchan-
se de quelque chose*. Sic in illo veteri versu, Λόγους
ν' Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται. Locus Aristophanis de Aspasia
in Acharnensibus: ibi vide.

Τοῖς αἰετοῖς, οὔτοι
ρ' ὅταν ὦσι νέοι. Scribe, Τοῖς αἰετοῖς· οὔτοι γὰρ ὅταν
ιν νέοι. et sequentem versum Μετέωρ' ἀναρπάζοντες

τὸ τῆς ἰσχύος, ita interpretare, sublimia rapientes at-
tollentesque pro viribus quibus sunt praeditae aquilae
venes. Proximus ἀρτίπους non est. Ὅταν δὲ γηράσκω-

ν ἤδη, τότε. Scribe, γ. ἤδη, δὴ τότε. vel ἤδη ποτὲ,
τε. Μοχ, Δέχεται δὲ καὶ στατήρα καὶ τριώβολον. olim

steribus multis noctes singulas vendebat: nunc etiam
iobolos lubens capit, nedum stateres singulos. ingeniose
men Dalecamp. Δέχεται δὲ καὶ στατήρος ἀντὶ τριωβό-

υ. Versu ultimo extremae paupertatis argumentum quod
' ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει: *pecuniam por-
cta manu cariat*. hoc quam vim habeat non intelli-

unt omnes. clarum est autem ex iis quae de cavae
anus protensione observabamus ad Suetonium libro se-
undo, capite 91.

Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαίδ' οἶσθα;
ῶς γὰρ οὐ; Τὴν ἡμέρειον. postremum verbum negotium
cit nobis. ineptum sit accipere ἀντὶ τοῦ ἡμερος. For-

asse, Τὴν νῦν ἔρημον. nam hoc vetulae Laïdi usuenit.
ut, Τὴν Ἰμεραίαν. quae nata est Himeræ in Sicilia
lt Homeri et aliorum celeberrimorum virorum, ita et

Laïdis patriam veteres ignorarunt. nam ut Solinus ait,

eligere ipsa maluit quam fateri patriam. Corinthiam vulgo
appellarunt, quia Corinthum illa sibi patriam elegerat.
Fuere qui Pancarpiae in Phrygia natam dicerent: plerumque
aut Hyccaris, aut Crafti: quae erant Siciliae oppida.
quidam Himerae, ut conjicimus ex hoc loco.

CAPUT QUARTUM.

Metagenis fabula Aurae vel Mammacythus. Aristagoras. Menandri Παρακαταθήκη. Pollucis locutus. Eufchemus poeta parum notus. Oscula passerina.
p. 870. *Veneris Samiae cognomina. ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς
παρεῖναι. εὐνῆς μαλακώτερον.*

ΚΑΤΑ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκουθου. Haec lectio duos poetas Metagenem et Aristagoram, itemque dramata duo *Auras* et *Mammacythus* sive *Mammacuthum* nobis prodit. sed istum Aristagoram unde repente prodisse poetam existimabimus? nam veterum, opinor, nemo hujus meminit, ne Suidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* Epigenis fabulam fuisse, ex libro octavo et Suida constat satis. certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras* aut *Mammacuthum* fuisse inscriptum. vide libro octavo, capite 14. Faciunt ista, ut suspecta illa habeam τὸν Ἀρισταγόρου, atque adeo aut inducenda sunt, meo iudicio: aut in aliam sententiam concinnanda. Solebant comici emendati a se fabulis nomen novum imponere. exempli gratia Diphilei dramatis quod erat inscriptum *Haeresiticheus* ἢ διασκευῆ nomen habuit *Eunuchus* aut *Miles*. Puto idem usavenisse in hac fabula Epigenis. poeta cum illam primum edidit, Αὔρας inscripsit: cum eandem recentavit, titulum fecit, Ἀρισταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec non ita divinamus. qui aliquid probabilius excogitaverit, id esto μάντις ἄριστος. Interea legemus hic, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθου. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. Menandreae hujus meminit Pollux libro nono. proferam ejus verba, non alio finem nisi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθῃ. προειπὼν γὰρ, Ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοὶ παιδίον ἔστηκα τηρῶν ἑπάγει μετὰ ταῦτα περι-

ῥῷ αὐτοῦ λέγων, Μακάριος ἐκεῖνος, δεκατάλαντον κατα-
 λαγών. etiam Harpocraton eandem nominat: item Hesy-
 chius: cujus verba in libris editis perperam scripta, ita
 estitue, "Ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια Μέναν-
 ρος ἐν Παρακαταθήκῃ τοὺς ὄφεις λέγει. Καλοὺς γέ μοι
 γόρασας ὄφεις. Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων, ταῦτα
 ὄντα γράμματα. Versus hic non est versus: super-
 unt enim legitimae mensurae nonnulla. Sine dubio hic
 quoque solennia peccarunt librarii, et genus mendae
 commissum est de quo dicebamus libro 11. capite quarto.
 Lege igitur,

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων νῆ Δία,
 μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταυτὰ δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὖσημον ποιεῖ.

Ita aperte quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς
 ἑταίρους διαστέλλει. appellat προσαγόρευσιν οὐκ εὖσημον,
 parum honestum ἑταιρῶν, id est, *meretricium* nomen.
 Περί δὲ τῶν ἑταιρῶν Εὐσχημος ἐν Ἐμπολῇ τάδε Φησί.
 extremo libro octavo descriptus est hic idem locus, sub
 Ephippi comici nomine, non *Euschemi*. An igitur hic
 quoque sic legemus? non videtur de eo dubitandum.
 Suidas tamen legit ut nos hodie Εὐσχημος. sed non se-
 mel depravati codices illi grammatico fraudi fuerunt.
 expectabimus tamen eruditorum super hoc sententiam. p. 871.
 Primum hujus poetae versum ita lege, "Ἐπειτὰ γ' εἰσιῶν
 εἰάν λυπούμενος Τύχῃ τίς. et versu tertio κατεφίλησε
 non κατεφίλησε. Postea sic,

— ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις
 χαυνοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
 ἐποίησέ θ' ἰλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφείλε πᾶν
 αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἴλεον.

Graecis στρούθια Φιλήματα vel στρουθιακὰ appellantur
 oscula libidinosa. nota passerum salacitas: etli vocem
 στρουθία generalius accipit in hoc loco Eustathius. Tur-
 nebi emendatio est τὸ ἦσε, qua nihil certius. ἀλλ'
 ἐκάστου μικρὸν Ἀνεπέτευ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία. quid
 sit ἀναπετεύειν, ne Apollo quidem omniscius scivit. πετ-
 τεύειν enim nihil ad hunc locum. interpretes longe abiit,
 ut mentem auctoris fugeret. Scribendum est, ἐκάστου
 μικρὸν Ἄν ἐπέγευ', ὥσπερ π. M. *similis virgini Milesiae
 de singulis parum degustasset.* τ. positum loco γ. ut
 saepe. non poterat felicius emendari hic locus. Ἐκ
 γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. cum in vicinia prope
 ejus aedes habitaret quaedam lupa. eam intelligit de qua

sunt sequentes versus. at Dalecamp. *Cum quandam a-*
xisset uxorem e vicinia. putavit κατοικεῖν et συνοικεῖν
 esse idem. magno errore. μέτρια λέγουσα Τοῖς δὲ
 μένοις. Excerpta, τοῖς δυναμένοις. in acrotelentio voc
 transponendae, λέγουσα μέτρια. Lege mox, ὁ δ' ἡμέ-
 ρος σοφὸς Φιλομειρακίσκος, τοιοῦτ'. Epherri exemplum
 Σαπφοῖ, ita legimus,

— ὅταν γὰρ εἰσελθὼν νέος
 ὦν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

juvant Excerpta, ubi est ἀλλότριος non ἀλλότριον. Pau-
 post volui editum, τοὺς Φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτὲ θ.
 σαντας. ἦν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐ-
 ἐλειατικαῖς. Malim, ἐλειατικοῖς. id est, ἐλείοις τόποι
 Venus ista, in ea parte Sami fuerat dedicata, ubi Peri-
 cles castrametabatur. ad littus nempe maris, ubi erat
 paludēs, et in iis arundineta. Idco Venerem hanc al-
 vocabant ἐν καλάμοις, quasi dicas, inter arundines con-
 secretam: alii ἐν ἔλει, vel ἐλειατικοῖς, propter naturam
 loci.

ἐν Ἐφέσῳ Φησὶν ἱερὰ ἰδρύσασθαι. Lege Brea-
 viatoris fide, ἱερὸν ἰδρύσθαι. Mox, Δημοσθένης δ' ὁ ῥή-
 τωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, ὃν Ἀπολλό-
 δωρος εἴρηκε. etsi multa Apollodori mentio in ea Demo-
 sthenis oratione, non tamen Apollodoro, sed Theomnesto
 scripta est. quare fallitur et hic Athenaeus. In editionibus
 summi oratoris legimus hodie, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ'
 ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. Athenaeus, ut omnia
 ejus exemplaria testificantur legit, τῆς καθ' ἡμέραν παλ-
 λακείας. τὴν αὐτόθι σοφιστεῖαν ὠνείδισας. quod Co-
 rinthi literas docuerim mihi vitio vertisti. dictum jama
 capite 3. quam absurde haec viri eruditi. καὶ ὕστε-

p.872. etiam mox, τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετεῖαν, καὶ ὕστε-
 ρον παρούσας. neque putemus παρεῖναι τοῖς ἱεροῖς idem
 esse ac ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν. Oda Pindari cujus initium
 Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον, decima tertia est libri
 primi. Verba haec scholii quod cecinit idem poeta, sic
 scribe, Ὡ Κύπρου δέσποινα τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος Φορβύ-
 δων κορᾶν ἐς ἀγέλαν, ἐκατόγγυον, Ξενοφῶν τελευταῖς ἐπήγα-
 γεν εὐχλωαῖς ἱανθεῖς. et junge ἄλσος ἐκατόγγυον. nemus
 centum jugerum, id est amplum. Scribe etiam, ἤρξατο
 δ' οὕτω τοῦ μέλους. In sequentibus non pauca meliorum

librorum auxilium desiderant: multa enim corrupta: ut ista, ὧ παιδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώτερας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι scribendum, ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι. vel μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν δρ. Omnia suavia lectorum molliciei comparant non solum poetae, verum alii quoque scriptores. Philostratus, ἢ γῆ δὲ ὑπεστόρνυ πῶας μαλακώτερας ἢ αἱ εὐναί. Idem in epistolis, ῥόδα ἄψασθαι μαλακὰ καὶ πάσης στωμνῆς ἀπαλώτερα. Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκῃ πάγκαλον. Addit, ἀρξάμενος δ' οὕτως, ἐξῆς Φησὶν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαντι ὁμοῦ δεσπότηι, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχάν εὐράμενον σχολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί. Primum λέξοντι scribendum pro λέξουσι. deinde quaerendum quid illa sibi velint ὁμοῦ δεσπότηι. Cave enim putes generosi spiritus virum appellasse Corinthios suos, δεσπότηας. Ignorabat adhuc melior illa aetas istiusmodi blanditias. An scripserat ille, ἰσθμοῦ δεσπότηι? nam re vera Corinthii erant Isthmi domini: quorum oppidum vocat idem vates in carmine cuius quasi appendix fuit hoc scholium, ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδάωνος ἀγλαόκουρον. Non est plena sententia in istis ex eodem scholio, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κινδάρῃ βασιάνῳ. et, ut videtur, κινδάρῃ, melius.

CAPUT QUINTUM.

Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. Soli oppidum Cypri. Mania nomen Phrygiacum foeminae. ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα. Κύβδα Atticum et Caricum vocabulum. χιμῶν ἐπ' ἐρίφοις. στραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολαῖς. Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam.

PULCHERRIMA illa sive fabula sive historia est, quae deinceps narratur super Odatidis Homartae regis filiae, cum Zariadre nuptiis. Videtur autem moris fuisse cum affinitatem inter se divites contraherent, ut gener a socero, vel a sponfa sponsus phiala donaretur. De sponfa exemplum est in istis, Ἡμεῖς ὧ θύγατερ Ὀδάτις νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεωρήσασα πάντας, λαβοῦσα χρυσῆν Φιάλην, καὶ πληρώσασα, δὸς ὧ θέλεις γαμηθῆναι. Aliquanto post in alia historia,

ἔδει μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα, Φιάλην κε-
 κραμένην ᾧ βούλοιο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων.
 De focero testimonium praebent Pindari haec, in septima
 Olympionicarum:

p. 873.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
 φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλῶν
 ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
 σαν δρόσω δωρήσεται
 νεανία γαμβρῶ.

Atque hinc fortasse esse, quod Φιαλεῖν Graeci usurparunt
 pro rem aliquom aggredi, et πράγματος ἄρχεσθαι, ut
 exponit scholiastes Aristophanis: qui et in Pace, et alibi
 ita usus ea voce. Si quis tamen ad ritus libationum
 referre malit, per me licet. Verba Idomeni de Themis-
 tocle expensa sunt libro superiore. De Thaïde et in-
 censa Persepoleos regia Diodorus Siculus lib. 17. et alii.

Εὐνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. Inter-
 pret. quae Solonis Eunosti regis Cypriorum uxor fuit.
 imo vero, Eunosti regis Solorum quod est oppidum in
 Cypro insula. Solos urbem recenset Ptolemaeus in Cypri
 descriptione inter duo promontoria, Crommyon et Seli-
 nusam. Legi Aristophontis quae lata dicitur praetore Eu-
 clide ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, si remple
 legem de jure connubiorum habes in ea Demosthenis
 contra Neaeram. Χωρὶς ἑταῖρα, fortasse non Chorīs sed
 Chloris vocabatur. Περαινεσθαι in Machonis verbis, non
 est migrare, sed aliud quod non dicam. Scribendum
 μοχ, νάρδον τινὰ Διένευσ' ἐνεγκεῖν τῇ χειρὶ τ'
 αὐ- Δοῖον ἀποτριψας. in lacuna deest, κ' ἐγχείειν.

Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν. nam Phry-
 giacum, servile nomen est Manes: cujus foemininum
 Mania jure videatur. Ἡ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι
 π. Legendum cum interrogatione Ἡ τὴν Ἀθηναίων τί
 κωλύσαι πόλιν, ὅς ἢς ἅπαντες εἰσιν ἐπηνωρωμένοι;
 quis satis objurgaverit Athenienses, a quibus honestas in
 reliquos Graecos censetur propagata, si Phrygiacum no-
 men civi Atticae indi siverint? τί κωλύσαι, quid coe-
 gerit in ordinem, et sui officii admonuerit. aut scribe
 τί κολάσαι ἄν. τῷ μὲν μεγέθει. potest versui con-
 sulī per dialysin, hoc modo, τῷ μεγέθει. Notemus autem
 poetam, qui facit istis verbis Melittam staturae mediocris,
 postea tamen καταπληκτικὴν ipsam appellare, propter for-
 mae venustatem. Ait enim, Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὔσα
 καὶ καταπληκτικῆ. Vulgo tamen καταπληκτικᾶς aut κατα-

πλήξεις infanī amantes vocabant, quas staturae proceritas et amplitudo commendabat. Lucretius, *Magna atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris.* Μανίαν τὴν Μέλιτταν ὡς καλήν. apparet veteres cum aliquid vehementer extollerent, solitos tanquam exclamantes orationi suae vocem *μανία* inferere. unde manarunt illae locutiones, *μανικὸν ὅσον μέγα*, et *Insanum magnum molior negotium.* hoc genus loquendi cum plurimum usurparet Melitta, suaviludii homines cognomen illi fecerunt Maniae. hoc ita Machon, *Διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημ' ἐυτείνας δοκεῖ Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν.* Sensus est, quia plurimum in ore habebat Melitta nomen *μανία*, quidam amatorum eam appellare cepit Maniam, producta prima syllaba, quae in voce *μανία* est brevis: *ἐπίρρημα* est cognomen quod priori nomini accedit. prima in *μανία* semper corrigitur. in *Μάνης* quod servi est nomen, producitur. ergo etiam in *Μανία*, cum est mulieris proprium, p. 874. prima producet. Ita exponendum est τὸ *ἐυτείνας*.

Ἐνομοθέτητο τοῦθ' ὑπὸ Διφίλου. Adde a fine ποτὲ, ut ille versus. Non tam facile expleveris similiter defectum mox versum *Πληγὴν τί δῖω.* *Ἀγαμέμνωνος παῖ, υ.* Duo versus sunt ex prologo Sophocleae Electrae.

Εἰς τόνδε . . . ἦν συμπαρειληφὼς τινάς. Lego *Ἦν δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμπ.* *Ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα.* cum assurgeret saepe, ut ad leporem qui mensae erat appositus pervenire manus ipsius posset. Quid sit *ἀνιστάσθαι εἰς δασύποδα*, non ignorabunt, qui recaverint in memoriam Plautinum versum in Milite, *Sed procumbunt et se percellunt, dimidiati dum appetunt. dimidiatum aliquid appetere*, est, *ἀνιστάσθαι εἰς τι τῶν παρατιθεμένων.* *Ὁ δὲ στρατιώτης ὑπό τι σκυθρωπάσας.* Scribe, *ὑπό τι τότε σκυθρωπ.* ob metrum. de illis *ὑπό τι*, et statim, *ὑπό τι δέδοικά σε* satis ad Suetonium.

διαλιπούσα δ' ἡ ἑταῖρα. Scribe propter versus legem *διαλιπούσ' ἡ ἑταῖρα δέ.* *Λήθη δ' ὑπ' αὐτῆς ἐπτενωῶς ἀγαπώμενος.* Forte, *Ἄτ' ἀεὶ ὑπ' αὐτῆς.* vel, *Ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῆς.* Scribe, *Ἦν παίδι τ' ἐπέταξ' ἐγχ.* et *Εἰ, Φησὶν, ἦδειν ἢ Γυ.* Ille versus *Ὄντα γ' ἐν Ἀθήναις Καρικοῖς χρῆσθαι σταθμοῖς*: docet nos in idiomate Carum βαρβαροφώνων, ut ait poeta, mensurae nescio cuius nomen fuisse *κῦβδα*. Athenis vero id verbum inter obscena, ut scimus ex Aristophane. Ianius usurpaverat *Ἀττικιστί*: significans obscure se vix tribus obolis empturum, ut cum illa anu caput posset limare. scortillum accipit *Καριστί*.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

Καὶ διψᾶν ὑπολειπόμενοι δ' εἰς τὴν αὔριον. corruptus locus: nec video qui corrigam: nisi cui placet, Καὶ διψᾶν ὑπολειπόμενά τιν' εἰς τὴν αὔριον. Interpres simplicem narrationem unam in duas divisit: quod non oportuit factum. Auctor Epitomae summam hoc verborum compendio est complexus. Στρατοκλέους δ' ἐρίΦους δὲ δόντος τοῖς γνωρίμοις λοπάδας τε συνάλμους, ἀφ' ὧν συνβαινε διψᾶν τε, καὶ μακρὰς εἰς τὰ λοιπὰ συμβολὰς Γνάθαινα ἔφη, Στρατοκλῆς ἐπὶ ἐρίΦοις χειμῶνα ποιεῖ id est, cum Stratocles suis familiaribus in coena delectaret hoedos et patinas salitas probe, ob quas continebat ut sitirent illi, et Stratocles magni pretii symbolas pro caeteris quae fuerant apposita. exigeret. Gnathæna dixit, Stratocles in hoedis tempestatem excitat. Acumen omne hujus dicti est in illis, ἐπ' ἐρίΦοις, quae verti possunt, postquam dedit haedos. et, in hoedorum exortu: id signum valde procellosum est. Theophrastus Thalysiis.

Ἔσσεται Ἀγεάναντι καλὸς πλόος εἰς Μιτυλάναν
 χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίΦοις νότος ὑγρὰ διώκει
 κύματα.

Sic autem res habet. Promiserat Stratocles suis sodalibus, se illis hoedinam apposituram si ad se venirent venerunt, et quod erat appositum comederunt. Sed ut pecunia suos convivas emungeret Stratocles, id egerat callide, quo diu pitissantes, et aliud semper ex alio poscentes sibi dari, ut sit, ad multam noctem convivium p. 875. traherent. id autem effecit, praefalsa condimenta illis exhibens. inde convivas sitis occupat: quam dum conantur extinguere, improbi convivoris dolo tanguntur. Erant autem mos eorum qui e symbolis aut collatitia sipe una fuerant, mensa remota impensarum rationem inire. Male editur Ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἐωθινόν. corriges βουλόμενος. cum id ageret Stratocles ut vespertina coena ad diluculum produceretur. Ferat aliquis fortasse, Στρατεύομενον ὀρῶσα περὶ τὰς συμβολὰς. cum videret Gnathæna unum e convivis pugnantem de symbolis. Scimus quidem τὸ μάχεσθαι sic solitum eleganter accipi: sed στρατεύεσθαι hic aures nostrae non ferunt. Lego στραγγεύομενον. Eleganter στραγγεύεσθαι usurpavit de eo qui rixatur de pretio. in idiomate nostro, barguigner: sed Graecum verbum generaliter id significat, quod vulgo dicimus, marchander à faire quelque chose. Scrib. Οὐ γὰρ μεθ' αὐτῆς συμπ. Mutilus paulo post versus duos ita licet concinnare,

Εἶπεν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.

οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι.

Ἐπειθε πῶς οὐχ ὀραῖς. Scrib. Ἐπειτα. Τὸν μηθὲν ὠφέλημα τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. et hic et qui sequitur Euripidis aut alius tragici sunt versus: sed in aliam sententiam ingeniose detorti. nam τῶν ὑπὸ τὰς στέγας, periphrasis est τῶν ἐταιρουσῶν, in lenonis pergula prostantium. falluntur qui mutandum censent versus sequentis principium. Πινακὰ καὶ γραφεῖον ἐξηρητημένον ἔχοντα.

id est, *habentem tabellam in manibus, et thecam atramentariam appensam.* sive, de zona pendentem. Quod hodie fieri amat a recoctis formulariis, ut scribendi instrumenta cingulo appensa gestent, id ipsum et olim fiebat. Testis est hic locus, et similis alius prophetae Ezechielis, cap. 9. καὶ εἷς ἀνὴρ ἐν μέσῳ ἐνδεδυκὼς λινῆν, καὶ πινακίδιον γραφῆως ἐπὶ τῆς ὀσφῆως αὐτοῦ. Sic ex Hebraeo vertit eum locum Symmachus: melius quam 70. alii servata voce Hebraica, κάστου γραμματέως. Σο-

Φοκλεῖ δῶς Φησι παρ' ἐμοῦ λαβὼν Φίλτατε. Scrib. Σοφοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ὦ Φίλτατε. Καλλι-

στοῦς δὲ τῆς Ἰὸς καλουμένης. Restitue metrum et scribe, Καλλιστόος. postremo autem narratiunculae hujus versus ita legendus, Ἄλλ' ἢ Κορώνη χ' ἕτερ' ἐκείνη μέμφεται. id est, *alia quaeritur Corone, alia autem illa.* allusum est ad proverbium ἄλλο μὲν γλαυξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum est.

Τὸν ἐπὶ τοῦ χίρτου ποτὲ Γενόμενον. qui Ptolemaeo regi fuerat a cura stabuli et jumentorum. Daos versus in hoc sermone depravatos ita restituo, Ἄλλ' ἐγχεσόθω μοι ποτοῦ τίς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λευκάνην μὲν οὖν. Explicat pluribus Eustathius ad ῥαψ. Φ. Iliadis.

CAPUT SEXTUM.

Ἀπαντήσεις. εὐθικτος et εὐθηκτος. ἐρωτικά σοφίσματα. ἔγχαλκα. *Efus ampullarum aut calceorum.* Lycus et Eleutherus *fluvii.* hamae. Abydus. *Hyperides κατὰ Μαντιθέου αἰκίας.* Theopompri Ἀρχαϊκὰ ἐπιστολαί. Θαλλὸς νεοσπᾶς. εἰπεῖν μάτων τροχιλίας. alia nonnulla.

ΔΙΟΠΕΡ εὐθικτοὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. Sic membranae, non ἀποκρίσεις. quomodo aliquoties jam locutus.

Sed et ἀπαντήσεις vocant Graeci acuta dicta e re nata: prorsus ut sermo vernaculus, *des rencontres*. εὐθηκτος autem per ι semper MSS. non εὐθηκτος per η. et si dicitur utrumque. et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὐθηκτα, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἶον εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὐθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα. ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα. Quid appellat ἐρωτικὰ σοφίσματα? an de amore disputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, et alibi, sed ejusmodi diatribae aut scholae quare appellantur sophismata? an igitur scribendum ἐρωτητικὰ? nam sophismata semper interrogabantur. τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῆ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην. De bolbophace diximus libro quarto, capite 15. Dalecampium hic sequor scribentem, βαλλομένων ἑαυτοὺς τῆ βολβοφάκην.

ἔγχαλκα ἔφη παιδίου. *sunt aerea*, inquit, hoc est, aere paranda, si quis velit edere. τίς δὲ μᾶλλον ὑπερήφανος; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχη. Jocus est in particula οὐδέ: quae juncta verbo ἔρχη sententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias*. id autem superbi hominis. eadem juncta participio καλούμενος eum significat, qui veniat invocatus, ut parasitus Plautinus. ἦτοι τὴν λήμυθον ἔφη ἢ τὰ ὑποδήματα. Jocatur in parasiti egestatem. Negaverat ille se triduo quicquam comedisse, vim morbi sui ita declarans: illa aliter accepit: et, Rogas, inquit, hoc triduo quid te putem edisse? ego vero, aut ampullam tibi comesam arbitror, aut calceos. In summa rerum inopia, ut cum deest annona, aut in obsidionibus, et calceos et ampullas scortear, quae ὄλπαι dicebantur proprie, aliaque talia fuisse manducata, testis est Graecorum historia, et nostrorum temporum confirmat experientia. Parasitorum epulae domesticae quales fuerint docet ejus ordinis homo Ergasilus.

parasiti, ait, rebus prolatis latent

In occulto miseri victitant succo suo.

δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος. duo sunt fluvioli sive torrentes agri Attici, qui in idem barathrum praecipitant. inde est jocus. ἐνηνοχέναι γὰρ διέλλας ἄμας. Haec ita jungunt MSS. ut in aliis scriptoribus saepe. Hamarum in hunc usum meminit Jurisconsultus lege tertia, Digest. De officio praef. vigilum.

Sed locus leviter castigandus, et aliter accipiendus quam factum est ab interpretibus *διέλλας ἅμας τε. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἔχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γνάθαινα. ἐνεχυρασθέντες τὸ μισθῶμα ἂν ἀπεστελλατε.* Negat verum esse, quod minitantes isti dicebant, habere se ligones et hamas ad p. 877. parietes fodiendum, et fores effringendum. Nam, ait, si haec instrumenta haberetis in vestra potestate, dudum ea pignori opposuissetis, et mercedem misissetis quam postulo. *μισθῶμα*, turpe verbum est, et capturam meretricis significat: ut monebamus ad Suetonium. Vir doctus pro *εἶχετε* legit *ἔχετε*: perversa sententia tota. nec minus illorum perversa mens: ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν. de quibus libro sexto, capite decimo. *Σινώπη* Ἄβυδος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. effaeta anus dicta est *Abydus*. postquam de summo splendore in quo vixerat, ad parem vilitatem est redacta, facta diobolaris. Credo causam cognominis, quia tunc jacebat *Abydus*: non autem quod *ἄβυδ* significet Hebraeis *perit*. quamquam videtur ea urbs id nomen invenisse ab Hebraea voce, propter situm ad mare periculosum: in littore impetuoso. Fieri etiam potest, ut quoniam alia quaedam meretricula *Sestus* vulgo dicebatur, (cujus nominis ratio paulo post explicatur) *Abydus* ista sit dicta lasciviorum amantium joco. ὁ δ' αὐτὸς Ἵπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθεοῦ αἰτίας. Omnino scribendum *αἰνίας*. in ea contra *Mantitheum* quae est actio injuriarum. Sic inter Demosthenicas una est, quae inscribitur ὁ κατὰ Κόνωνος αἰνίας λόγος. Θεόπομπος ἐν τοῖς περὶ τῆς Χίας ἐπιστολῆς. Editum fuerat a Theopompo volumen epistolarum: quas fuisse Ἀρχαϊκὰς inscriptas, duobus locis, ait Dionys. Halicarn. nisi nos fallunt ejus codices. Non abs re igitur dubitaveris. num et hic legendum, ἐν ταῖς ἀρχαϊκαῖς ἐπιστολαῖς. Vir optimus et eruditiss. Fredericus Sylburgius scribebat ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ. sic paulo post citatur ejusdem ad Alexandrum epistola. καὶ εἰκόνα χαλιῆν αὐτῆς ἐστάναι τολμῆσαι παρ' αὐτὴν ἑαυτοῦ. Scribendum, *ιστάναι*. et παρὰ τὴν ἑαυτ. de Harpalo intellige, non de Glycera. Αὐτοῖσι τόνων Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Inepta lectio et quae interpretationem non poterat non ineptam parere. Scribe, Αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας. Audio, ait poeta, *Harpalum misisse*. Atheniensibus, *myriadas tritici non pauciores quam Agen*. Agenis historia obscura est: de Harpalo omnia nota ex oratione Dinarchi, Plut-

archo in Demosthene, et aliis scriptoribus. Vide infra hoc libro, ubi haec melius descripta. μή ποτε δὲ

δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἀντειαυ. Cujus sit haec conjectura potest dubitari. nam etiam Harpocratione totidem verbis sic scribit, Ἀνθεία. ὅτι μὲν ἑταίρα δῆλον. μή ποτε δὲ Ἀντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὔρομεν παρὰ Λυσία. Sed verius est, Athenaei hunc locum spectasse Harpocrationem: qui et alia id genus nonnulla fatetur accipere de nostro.

Θαλλὸν χιμαίρα προσφέρων νεὸς πόδα. Vere emendamus nullum dubium est, νεοσπάδα. Θαλλὸς νεοσπᾶς, *termes olivae* aut *ramus alius recens avulsus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάννιον: cujus tamen verba libro septimo, paulo aliter

p. 878. recensuimus ex conjectura, cum hujus loci tum in mentem nobis non veniret:

Τοσαῦτα εἰπὼν μετὰ τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος. postquam haec Myrtilus dixisset cum magna festinatione et linguae volubilitate: vel cum aliqua contentione. Expressit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao.

Ἦτοι ὁ μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως.

et in Odyssæa de Ulyssæ ait Irus, Ὡ πόποι ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει. Alibi fuisse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores τὸ τάχος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως.

οἱ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκιάπτουτες ὡς πού Ἐρατοσθένης Φησί. De Aristone dixit Eratosthenes discipulus ipsius, in libro cui titulum fecerat Ariston, ἡδὴ δὲ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαινόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ. [non dissimile est, διορύττειν ἀλλότριον γάμον in celeberrimo dicto Constantini Magni, de Episcopis apud Theodorum libro primo, capite undecimo et in Anthonii Melissa, libro secundo, capite secundo. Chrysostomus de virginitate, τὸν μὴ διορύττοντα τοὺς ἐτέρων γάμους οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν τιμῆς. sic sermone tertio in Ozian et alibi.] Scribe ἔτι παρθένον οὔσαν τὴν Λ. et mox, ἐξ Ὑγκάρων Φησί Σικελικοῦ Φρουρίου.

οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους. Melius, οὐδὲ τοὺς ὑβρ. ne illos quidem repudiabat qui insolentes se erga ipsam praebebant, et contumeliosos. non debet mutari haec lectio.

ταῖς ξυλίναις χελώναις τυπτομένην. eadem narrantur in Aristophaneis scholiis ad *Plutum*. χελώνη est ὑποπόδιον.

ἐν ταῖς τοῦ Φιλοσόφου διαθήκαις. Verum est: ipsas testamenti tabulas apud Diogenem Laertium inspicere.

κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Οἴου. Ex profu-
 nus dudum ap Strabonis librum primum. ὁ δὲ Ὑ-
 περίδης συναγορεύων τῇ Φρόνῃ ὡς οὐδὲν ἦνσε λέγων.
 Alciphron in epistola Bacchidis ad Phrynen. Μηδὲ τοῖς
 ἔγουσιν ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρηξάμενη τὰ μα-
 τρία τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει,
 εἶθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηται σοι, ἢ
 κείνου παρέσχε συνηγορία. ὑπισχεῖτο τειχίσειν τὰς
 ἡβας. Propertius.

*Nec quae deletas potuit componere Thebas,
 Phryne tam multis facta beata viris.*

ῶν τότε χρόνων εἶη, τ. Scribe, τῶν τότε χρόνων εἶ,
 ὅν γ' ἀγῶν ἀνήκοας.

CAPUT SEPTIMUM.

στάσιμον genus carminis. Stasimus poeta. αἱ γλαῦ-
 κες ἐπὶ τάφῳ. Alcidas Elaeita. ἐπὶ νοῦν
 βάλλεσθαι vel λαμβάνειν. Discrimen inter
 mortuorum monumenta publico sumptu facta,
 et facta decreto senatus. Sapphones duae. alia
 multa.

ΓΑΥΤΑ μὲν ἐστὶν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων.
 Sic est: nam in Homeri vita cujus auctorem titulus facit
 Herodotum, habentur praecedentes versus, tanquam Ho- p. 879.
 neri. In tertio versu scribe Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω. pro αὐτῇ
 λέ. Quartus, Ἴσχυς ἀπήμβλυνται τῶν. νοῦς θεῖος δὲ με-
 νοινᾷ· sic scribitur apud Herodotum, Ὡν ὄρη μὲν ἀπήμ-
 βλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Τῆς δὲ θεωρίδος μνη-
 κωνεύει λέγων ἐν τινι στάσιμος οὗτος. Carminis lyrici
 genus vocari στάσιμον veteres grammatici auctores sunt.
 ea notione si hoc loco accipimus, scribendum, λέγων
 ἐν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit et Stasimus sive Stasius
 dictus vetus quidam poeta: de quo an haec sint intelli-
 genda, esto eruditi lectoris arbitrium. ὥσπερ αἱ
 γλαῦκες ἐπὶ τάφῳ κάθεται. Tumulis interdum animal
 aliquod, velut noctuam aut aquilam: interdum aliquid
 aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum gestarum monumen-
 tum insculpebant. Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ
 Καλλήν. Interpr. καὶ καλήν aliter MSS. locus est mihi
 inspectus. καθάπερ καὶ Ἀστυδάμας ὁ Λαίτης. Le-

gendum ὁ Ἐλαίτης. Alcidamas Gorgiae discipulus patriam habuit Elaeam Aeolicarum in Asia urbium unam. inde dicitur Ἐλαίτης auctore Stephano. Apud Suidam scribitur, Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας. tu scribe Ἐλαία magnum enim discrimen. τὴν δὲ Ναίδα ταύτην Λα

σίας. Deest verbum ἱστορεῖ, vel ὀνομάζει. De conjectura Athenaei super versu Aristophanis, ubi Ναῖς scribendum censet pro Λαῖς, lege doctissimum comici interpretem Citatur Athenaei locus hic et ab Harpocrate.

τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεὺς ποτ' αὐτὸς εἶπεν. Lego περ αὐτοῦ εἶπεν. alioquin non est oratio integra. Pronuntiatio autem haec sunt a scriba in aliquo εὐθυνῶν iudicio: cum post exactum magistratus annum, ratio reddebatur omnium, facta omnibus per praekonem potestate accusandi.

ὁ δὲ συλλαβῶν καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν. Haec sunt fragmenta periodi longioris: multa enim desideramus. Res videtur sic gesta. Conspiravit in Sophronem Ephesus tyrannum, (aut illi oppido impositum ab aliquo rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) Laodicae ejus uxoris conscia Danaë, veteri amica Sophronis, et Laodicae succuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei aperit. Sophron ipsam comprehendere jubet, fingens nullam se esse fidem habere. Ac quoniam Danaë in potestate erat Laodices, petit ab uxore, ut eam sibi concedat torquendam: eam cognitionem in diem tertium differens: concedente Laodice quod postulaverat, Sophron intermedium tempore utitur ad salutem: et nihil dum suspicante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, opinor, tenemus verba amissimus negligentia librariorum. Lego autem δύο ἡμέραι et pro οὐδὲν τῶν προγεγενημένων Φιλανδρώπων ἐπισυμβαλλομένη, scribo, ἐπὶ νοῦν βαλλομένη: vel λαμβανουμένη. quod familiare est Graecis dicendi genus. Athenaeus paulo post, τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω. ἠδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτῶ προσηγορεύσατο.

Emendabamus ad Diogenem Laertium: ἠδέως ἑαυτὸν καὶ Λαμπ. πρ. nam scribit ille Demetrium ipsum et Lam-
p. 880. pitonem et Calliblepharum esse appellatum. [Ibi etiam de Dyllo vetere historico quaedam observabamus: sed quum eandem historiam recitet Laertius e Didymi Symposiacis, fortasse hic quoque melius Δίδυμος scribatur: nam Symposiacorum Didymi ut ibidem observabamus multi veterum meminerunt]

μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως δημοσίᾳ κατασκευασμένον, εἰ δὲ μὴ δεδογμένον κατασκευάσασθαι. Si quis Pythionicae monumentum spectet,

putabit sumptu publico id fuisse extractum: aut certe publico decreto factum. Ex hoc loco recte exposito rem scitu dignam cognoscimus: discrimen statuendum esse inter monumenta sumptu publico facta, et ea quae decreto tantum publico. Non enim fuit jus in Rep. Atheniensium ornare sepulcra defunctorum, quantum aut heredis, aut ipsius etiam defuncti ambitio postulasset: verum de tumulis majoris impensa cognoscebatur, neque is honos vulgo omnibus, sed claris tantum viris concedebatur. Diversus fuit publicae sepulturae honos, qui bene de Republ. meritis deferebatur. atque is interdum mausolea de publico excitabantur. ἦν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινῆς δαπάνης. Duae voces posremae παρέλκουσι. quare iis sublatis, sic lego, ἦν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινήν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. Paulo post, ἔστησέ τ' εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρως ἐν Ταρσῶ τῆς Συρίας. Legendum, ἐν Ῥωσσῶ, ex ipso auctore qui locum Theopompī descripsit ante pluribus. et statim, οὐπερ καί σε αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. non μέλλειν. memineras autem sumpta haec ex epistola ad Alexandrum scripta, quam retulerat Theopompus in suos libros, ut dixit Athenaeus supra.

ὁ δ' ἐφέτωμα. apparent vestigia vocis ἀέτωμα. sed locus est misere corruptus. Deinde scribendum, Πόρνης ὁ κλεινὸς ναός. non λαός. templum intellige Pythionicae consecratum. Postea, Ἐπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω. non ἀξιοῦσι. Scribe etiam,

Δωρῖα ὅστ' αἰ μὲν σαὶ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπροσ ἀμπεχόνη.

prius quam defunctam comburerent, crinem secuerant, et postea in urnam ubi asservatae reliquiae, conjecerant cum unguentis, et quinti initio, Σαπφούς αἱ δὲ μένουσι. Distingue in septimo. Οὐνομα σὸν μακαριστόν. ὁ N. Postremum ita scribe, Ἐς τ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνη. donec naues secundo Nilo defluente in mare.

Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἐτέρας Σαμφῶ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Palam est, voce una mutilam esse orationem. Lego τῆς ἐτέρας ὁμώνυμος Σαμφῶ. Dissentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Eresia, sed a Mitylenaea. [Johannes Meursius vir eruditissimus aliter constituebat loci hujus lectionem et scribebat, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τις ἐταῖρα Σαμφῶ τ. fortasse non male: etsi non video cur a priore conjectura mea debeam discedere. nam quia Sapphus Mitylenaeae paulo ante auctor meminerat, non sine ratione ut Eresiam ab

illa distingueret, videtur adjecisse istam posteriorem e
 prae illa priore obscuram, idem cum ipsa nomen ha-
 p.88i. buisse.] Deest et in proximis verbis aliquid, ἀλλὰ κα-
 γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Lego, ἀλλὰ κα-
 ἀπὸ γονέων ἔνδοξος κ. vel brevius, ἀλλὰ καὶ εὐγενὴς κα-
 κατὰ π. Scrib. ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Sequitur, ἐρω-
 μένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλου-
 μένην Παρόραμον. Demiror unde haec lectio. nam prius
 erat Λίμην: neque aliter membranae. At in Excerptis
 Λήμην. quasi indicaretur hac voce, meretricem istam esse
 aliis probro, dedecori ac damno, ut est glama in oculo.
 Ita dicta insula Piraeo vicina, λήμη εἶναι τοῦ Πειραιῶς,
 ut est apud Strabonem. Pro Παρόραμον quidam codd.
 habent Παρόραμα.

CAPUT OCTAVUM.

Ἐκ πρώτης παιδός. κημοῦσθαι. δουρὶ κεκλιμένη
 πατρίς. οἰνηρὰ πατρίς. ξίον. Lectum. πάσας
 κατενίσσατο λαύρας. κατεΐβειν sive ἄρδειν
 καρδίαν. πορφυροβαφοῦς χεῖρ. *Mulieres olim*
infectrices. Cleomenes Laminthius poëta Ἐρω-
τικῶν.

ἘΝΘΑ Χάρων ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχο-
 μένων. Non dubium vocem ἀκοὴν esse depravatam. non
 tamen possum emendare: nisi αἰνήν, aut πικρὰν aut λυ-
 γρὰν vel simile epithetum Charontaeae cymbae placeat.
 Dalecamp. accipit pro ὡς ὁ λόγος, ut fama est. durum
 hoc et ἀπίθανον. Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχό-
 μενος. Scrib. Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχομένην. lau-
 davit Eoëam Ascræam virginem vix pueritiae annos
 egressam, sive a puero. παῖς pro-ἡλικία παιδική. sic
 multa Graeci et Latini. ut apud poëtam εὖ εἰδὼς τόξων,
 id est, τῆς τοξευτικῆς. Quid si vero totum dislichum
 ita concipiamus, sententiā paululum diversa?

Πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράψατο βιβλους
 ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχόμενος.

id est, multa studiose scrutatus est de laudibus foemina-
 rum, et dum omnes recenset libros conficit Eoëas: in
 quibus orditur a prima puella cujus nomen in vetusta
 historia celebrabatur. Sequitur non longe,

Καλετο μὲν Ναννοῦς. πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω †
κνημῶθεις κώμους † σίχῃ συνδρακίη.

ane interfecti versus, et vix ipsi Aesculapio sanabiles.
cant tamen hic nonnullae scintillae: sed quae lucem
riant universae sententiae non magnam. Primum enim,
εσθαι Ναννοῦς cum non sit Graecum, clarum ex eo
ibendum esse Κ. μ. Ναννοῦς ὑπο. hoc certum: sequen-
m incerta emendatio. Tentabamus tamen, τῶ δ' ἐπὶ
λλάκι μόχθῳ Κνημῶθεις, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη. auc-
te Hesychio κνημοῦσθαι est Φθείρεσθαι. Mox scribe,
Φέρεκλον. Καλλίου Ἰξαον, δῆθεν ἀποπρολιπών.
It dicere, Antimachum relictis Sardibus, (eam urbem
telligit, cum canit Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ:
rdes enim ad Pactolum.) venisse Colophonem, quae
t ioniae urbs. Quare legi potest, Σάρδεις Ἰαόνων δ'
θεν ἀποπρολιπών Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. Οἰνηρὴν
ῦριν κενλιμένην πατρίδα. Inepta lectio. Scribendum, p. 882.
ῦρι κενλιμένην. armis subjugatam. ita passim loquun-
r poetae. Οἰνηρὰ non est proprium alicujus loci nomen:
l commune omnium vini feracium. Vetus poeta in
holiis Herphaestionis, ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανή-
ς ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου. Sequitur,

Λέσβον ἐς εὐοιον. τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτρον.

πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

id appellat τὸ μυρίον λέκτρον? non est verbis opus,
falli convincatur haec lectio. Scribo, τὸ δὲ δῆ ῥιον
σιδε Λέκτρον. vera et perspicua emendatio. Lectum pro-
ontorium Aeolidem et Troadem determinans, insulae
esbo est oppositum. ῥιον poeticum vocabulum ἀντὶ τοῦ
ερα, promontorium. πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ
νοχῶν. Postrema vox nulli pretii est. Legi potest, ἐκ
κέων Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας. Verte, Ajo etiam illum
ētam semper abstinentem, et qui omnium odium sibi
nflavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, in-
uam, ictum tandem, etc. πάσας κατενίσσατο λαύρας,
t, omnes Macedoniae vicos lustravit. neque enim λαῦρα
t lupanar, sed id quod libro superiore dicebamus.

αργείων μέθῃεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην. Malim Ἀργεῖαν.
i vita Empiridis historia aliter narratur. omnia incerta.

Ἐρᾶ μὲν ὄμβρου γαῖα. Egregius locus, quem gra-
issimo sermoni accommodavit M. Antoninus Imperator,
e et appellatione Philosopher libro 10. Συμφέρει, in-
uit, ἐκάστῳ, ὃ Φέρει ἐκάστῳ ἢ τῶν ὅλων Φύσις. καὶ
ὅτα συμφέρει, ὅτε ἐκείνη Φέρει. ἐρᾶ μὲν ὄμβρου γαῖα.

ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθήρ. ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃν ἂν μέλ
γίνεσθαι. Terram fingebant Coeli uxorem. Virgilius:

*Tum pater omnipotens foecundis imbribus aetheri
Conjugis in gremium laetae descendit.*

Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὸν ὤμων. Legendu
ἐπιδέξια νωμῶν. ex Homero. et ita in Excerptis.

penultimo MSS. ἐπ' ἄκραισι καθίξει. Mox de Alcman
Ἄλκμανα, γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, ἢ
ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τ
γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μουσαν εἰς τὰς διατριβὰς

Tota periodus male affecta. non negabunt eruditi c
attenderint paulo diligentius. Lego sic, καὶ ἐκδοῦναι πρ
του μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα περὶ τὰς γυναῖκας

καὶ τὴν τοιαύτην μουσαν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς δ'. Sub
ciuntur Alcmanis verba, Ἔρως με δ' αὐτὴ Κύπριδος ἔκα

γλυκὺς κατεῖβων καρδίαν λαίψει. *Amor dulcis rige
animum me oblectat.* Κατεῖβειν est ἄρδειν. Jam ἄρδει

καρδίαν pro oblectare et recreare elegantissimum est. S
apud Hebraeos ποτισμὸς ὀστέων dicitur, quod suave

et conducibile: ut Proverbiorum cap. tertio. et ἄρδει
ψυχὴν. Jeremiae cap. 31. nam hoc significat τὸ πηγὴ νε

μεθύειν ut verterunt 70. Καὶ τόπον δεικνύντες Ἄ
πάγιον καλοῦσι. Alii aliter tradunt. Strabo libro 1

Stephanus Ἀρπάγιον οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον, ὃθ
ἠρπάσθαι Φασὶ Γανυμήδην. οὐκ ἀπειθήσας, πάλ

ἀνακλάσας ἐφίλησεν. Non poterat melius exponi τὸ οἰ
ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalecamp. Ego fortal

p. 885. nimis suspectiosus, qui censebam legendum οὐδὲν ἐρ
θριάσας. vel ἀπερυθριάσας posito omni pudore. aut, οἰ

ἀπωθήσας. delicias non repulit, ut par erat, sed osci
lum repetiit. Θάψας εἰς αὐτό. Lego, imo leger

dum est, τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας εἶσατο καὶ ἱερ
αὐτόθι. Stephanum lege in Ἄργεννος. πορφυροβ.

Φοῦς χεῖρος καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσεις. fecerit mani
convenientes purpurei coloris infectrici potius quam pu

chrae mulieri. πορφυροβχφῶς infector est purpurei color
mulier πορφυροβχφῆς quae eam artem exercet. Olim

artificium fuit muliebre. Homerus,
Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίμηνη

μηνοῖς ἢ Κάσιρα.

Statim, γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τὴν
ἐπιβράβεισιν, cum illi risissent, Eretrieus pudore suo

confusus est, quod fuerat a Sophocle, objurgatus. asper
nimis verbo ἐπιβράβεισιν usus hic Athenaeus: nam S

Socles puerum hunc non objurgaverat, sed leviter tantum reprehenderat: aut ut dicam melius, erroris sui adonuerat. ἐνωπεῖσθαι si ita scripsit auctor, nove usuravit pro δυσωπεῖσθαι. ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι. Non ret mendo vox postrema. hoc certum habeo: quid autem rescribam incertus sum. καις νον χρυσῶν. Laudo conjecturam Dalecampii. κισσύβιον χρυσοῦν, τοῦ Πεπαρηθίων. cissibia ex hedera fiebant: sed istud erat inauratum. εὐρέθη διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. Scribe, διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. ἐρωτικά μεμάθηκα. Verba sunt ex bula Epicratis *Antilaïde*. quare ita debes distinguere.

— ἐρωτικά

μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς μέλη
ἢ τοῦ Κλεομένους τοῦ Λαμινθίου.

Quid quis iste poeta *Cleomenes*; et unde ille dictus *Lyndius*? Ineptum censeam de Cleobulo Lyndio aliquid aspicari: etsi Lyrica carmina eum fecisse scimus ex veteribus. Hoc igitur quia longius vulgata lectione recedit, assiduum faciamus. Lego τοῦ Λαπηθίου. Lapethus, vel Lapithus Cypri urbs fuit. inde est *Λαπιθία* γῆ apud Dioscorum Siculum libro decimo nono, atque ille scribit per non per η. quomodo videtur et Epicrates: nam articulus τοῦ non est in optimis libris. Notemus igitur, de Cleomene poeta *Ἐρωτικῶν*: cujus rara admodum ac pene nulla in veterum scriptis mentio. Athen. libro decimo quarto, ὁ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωροῦς, Γησιππου τινος μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς Ἰλαῆς μούσης λέγων οὕτως. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γησιππος ὑδ' ὁ Κλεομένης Ἐν ἐννέα χόρδαισι κατεγλυκάνατο. In *ermone* de elephanto, scribe, τὴν σιάφην ἐκίνει καὶ ατεκοίμιζεν αὐτό.

CAPUT NONUM.

Stoicum dogma. legati Θεωροί. νεανικός. προστιθεῖναι, addicere in auctione. σεληνόφως. haeremonis Alpheisboeae. flores dicti ἔαρος τέκνα. plantae novellae νήπια. τιθήνημα. Χαλκίς καλλιγύναιξ. Sacas vel Sacadas. poeta antiquissimus. p. 884. Pollucis locus. Sophocles qui Athenis philosophos expulit. τί μαθών. vel τί παθών. Phere-

*gratis Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς. locus emendatus
Polluce. alia multa qua illustrantur, qua emen-
dantur.*

Discedit a suae sectae placitis Persaeus cum ait apud
dipnosophilam, καὶ ὁ καλὸς κάγαθος ἀνὴρ μεθυσθεῖν ἀ-
nam Stoicorum sententia erat, ὁ σοφὸς οἰνωθήσεται μέ-
ου μεθυσθήσεται δέ. Idem cum scribit, ὁ καὶ πρῶην ἐγ-
νστο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν πρὸς Ἀντίγονον παρ-
γενομένων, legatos appellat θεωροῦς, non πρέσβεις: quae
quam vim habeat, dictum libro sexto, capite decimo
tertio. Sed adulatur Persaeus Antigono regi, tanquam
servus hero suo: aut libertus patrono, nam et inter
ministros ejus fuerat, τροφεύς et bajulus filii ejus, cu-
nomen Alcyoneo: auctor Diogenes Laertius. ἐν τῇ
ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. Scribendum, νεανικὸς τέ-
merarius, animosus et cupidus emptor. sic Graeci lo-
quuntur. [De hujusmodi venditionibus, Suetonius in
Augusto, capite septuagesimo quinto.] καὶ τῶ πα-
λοῦντι ἄλλῳ τινὶ θᾶττον προσθέντος ἀμφισβήτει. Legit
προσθέντι. rixatum ait cum vendente, quod alteri citius
addidisset, nec sibi facultatem licendi fecisset. Interpre-
προσθεῖναι hic accipit pro *licere*, πληστηριάζειν. ego pro
addicere. Sequens narratio Antigoni Carystii de Zenone
qui discipulum suum reliquias pudoris servantem bene-
et naviter reddit impudentem, male accipit Dalecampy
Ἐκεῖτο γὰρ ἢ μὲν εἰς σεληνάφως. Vetus lectio, σεληνό-
φως. melius: nam ita dictum, ut λυκόφως. Ait, hujus
mamam splendorem albescentem emisisse qualis est
Lunae. Τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνα τὴν ἀριστεράν
ἔλυσε. Forte, Τῆς δ' αὖ βορείας λ. hujus boreas, nu-
davit latus. aut χορεία. nam inter saltandum et tripu-
diandum idem fieri amat. nonus versus, Ἡ δὲ κλαγέτων
χλανίδων ὑπὸ πτύχας. Scribe: ἐκτραγέτων. 15. Πέπλω-
οικίας εἶδωλον εἰσομόργνυται. Nemo ista assequatur. Sed
legendum vel monente versu Π. σκιᾶς. ἐν Ἀλευ-
σιβοῖα Φησί. Non est vox Graeca. lege Ἀλφεισιβοῖα
Auctor Suidas. Μοχ, ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσηγό-
ρευσε τὰ ἀνθη. Etiam Theophrastus novellas plantas vo-
cat νήπια. Historiarum libro octavo. Ἐνιοὶ δὲ καὶ περὶ
τὴν Ἑλλάδα πάντα προῖσπορεῖν εἰώθασιν, διὰ ψυχρότητα
τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φωκεῖς, ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ
νήπια καταλαμβάνωσι. In subjecto versu ubi dicuntur
rosae τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον. quid intelligi volue-

rint interpretes per *veris nutricem*, ne ipsi quidem sci-
 verunt. est vero *τιθήνημα*, idem ac *θρέμμα*, *τέκνον*,
κόβολες. Si Ctesiae fidem habemus, omnia sunt corrupta
 in istis. ὅτι ἡ βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὀμοπάτριος Ξέρξη
 ἀδελφῆ, ὄνομα "Ανουτις, καλλίστη ἦν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ
 γυναικῶν, καὶ ἀκολαστοτάτη. nam illa mulier impudicissima
 de qua loquitur, non *Anutis*, sed *Amytis* vocabatur:
 neque *Xerxis* fuit soror, sed *Xerxis* quidem filia, *Ar-*
taxerxis vero soror. postremo ejus maritus, non *Βα-* p. 885.
gazus, sed *Megabyzus* Ctesiae multis locis nominatur.
 Quare ita constituenda lectio fuerit ex hujus mente, ὅτι
 ἡ Μεγαβύζου γυνή, ἥτις ἦν ὀμοπάτριος Ἀρταξέρξη ἀδελ-
 φῆ, ὄνομα "Αμυτις καλλ. De hujus impudicitia multa
 idem Ctesias. ὡς Ἀθηναῖς πείραν εἶδος ἔχουσα. In MSS.
 bibl. Palatinae, legere memini cum is liber esset in
 manibus meis, ὡς Ἀθηναῖ πειρῶν. utrumque mendosum:
 neque nos Clio Herodoti quicquam docet, quod sit sa-
 mando huic vulnere. Hesiod. cum τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα
καλλιγύναικα εἶπε, non aliquam foeminam laudavit cui
 esset *Chalcidi* nomen: sed urbem in Euboea notissimam
 ex historicis et geographis. Hanc poeta vocat *καλλιγύ-*
ναικα habentem pulchras mulieres, ut Homerus veterem
 Helladem, Οἱ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα *καλλιγύ-*
ναικα. Scribe, τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι *μυρίνης*.
 sic melius quam *μυρίην*. Animadvertenda nobis sequentia
 verba sunt. Si quis te roget, inquit, nomina eorum qui
 Durium equum sunt ingressi, ἐνὸς καὶ δευτέρου Ἴσως ἐρεῖς
 ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐν τῶν Στησιχόρου (σχολῆ γὰρ)
 ἀλλ' ἐν τῆς Ἀνάτου Ἀργεῖου Ἰλιοπερσίδος. primum τὸ
 σχολῆ locum hic non habet: nisi scribatur, σχολῆ γὰρ
 τοῦτό γε. ita Graeci loquuntur. deinde quis hic est *Aca-*
tus auctor antiquissimus? Tu vero ne quaesiveris. non
 enim invenias. Legendum est, geminata litera σ, quae
 semel posita duabus dictionibus infervit, ἐν τῆς Σάκας
 τοῦ Ἀργεῖου Ἰλ. *Sacas* veteris tragici nomen est. Sui-
 das, Σάκας, ὄνομα κύριον, τραγωδίας ποιητής. Potest
 etiam legi, Σακάδου Ἀργεῖου. vel Σακάδα τοῦ Ἀργεῖου.
 haec certissima conjectura est. constat enim *Sacadam*
Argivum poetam fuisse, qui et odas et elegias scripsit.
 Plutarchus De musica. γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος
 ποιητής μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ'
 αὐτός καὶ ποιητής ἀγαθός. καὶ τὰ Πύθια τρεῖς νενικηκώς
 ἀναγέγραπται. Moneo etiam emendandum apud Pollucem
 nihil verbum *σακοδονόμος* et scribendum: ὁ δὲ Σακάδα

νόμος lib. 4. cap. 10. Sequitur, Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τὴν ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας Φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. non erat praetermittendum illud τις: velut otiosum: non enim. sed eo adjicitur, ne quis putet hunc esse Sophoclem Sophili F. poetam, cujus noti omnibus cothurnis nam qui Athenis Philosophos censuit exigendos alius fuit Anticlidiae filius, Suniensis. Pollux lib. 9. ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν Φιλοσοφούντων γραφεὶς, οὗ Σοφοκλῆς Ἀμφικλείδου Σουνιεὺς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατὰ αὐτῶν προσιπῶν, ἐπήγαγεν, Μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοφιστῶν διατριβὴν κατασνευάσασθαι. Paulo post de Diagora ὅτε καὶ πλεόν ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Conatus est vir doctus istud πλεόν interpretari, sed frustra fuit: nam πλεόν omnino legendum est. id est, cum quidem navigans, naufragium fecit. Scribe αἰσθήσει τε πολλῶ ὑστεροῦντες non πολλῶν. Apparet ex antecedentibus: Addit, Ἄλλ' ὄγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφουένῳ λόγῳ οὕτως, Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέους. Meminit hujus Lyliacae orationis Harpocratio in κατὰπληξίς, itemque Dionysius Halicarn. nisi fallor. Cogitemus de alio Harpocratiois p. 886. loco, Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφουένῳ Ἀσπασία. Videtur significare dialogum a Lyfia fuisse conscriptum contra Aeschiniam: cui dialogo fuerit titulus Ἀσπασία. non obscure hoc verba illa designant: si modo inutilem vocem διαλεγόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, ut dixi, de eo loco adhuc cogitemus nam dialogi illius Aeschines auctor fuit teste Diogene Laertio, non Lysias. Desunt fortasse quaedam verba: et hoc potius voluit Harpocratio de illo turpiculo Aeschinis scripto verba apud iudices Lyfiam fecisse. Quid sit ἀφορμῆς δέομαι clarebit ex iis quae in superioribus dicebamus de notione hujus vocis inter Graeciae mercatores. Interpretes haec non sunt affecuti. Novem illi oboli qui ab Aeschine proximis verbis promittuntur, menstrua usura sunt minae unius. Corruptissima sunt Pherecratis quae subjiciam: καταμυροπολεῖν τί, μαθῶν τάνδε χρῆν καθήμενον: ita sine controversia emendanda: κατὰ μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἔχρησεν καθήμενον; quid accidit, inquit, cur oporteret sedentem unguenta vendere? Non venditabimus hanc emendationem: cujus elegantiam soli capient γόνιμοι κριτικοὶ purum putum Atticum dicendi genus, τί μαθῶν, vel τί παθῶν. pro simplici τί, quare. Dicitur autem hoc testimonium e Pherecratis fabula, cui titulus Ὑπνος ἢ Παν-

γχις. Pollux libro decimo, capite quadragesimo septimo.
 omnium simpliciter inscribit. Φερικράτης ἐν Ἰπνῶ, Σιηνῆ
 περιερκτος περιβολος κἀνναισι. Sed docuit nos Harpocra-
 tion utrumque auctorem hac parte esse depravatum. De
 pce enim Ἰπνός, quae caminum significat, loquens, ita
 scribit. Ἰπνός μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται. τὸ λεγόμε-
 νον παρ' ἡμῶν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δράμα Φερικράτει,
 πνός ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦνται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς
 κίας ἐστι. Pessime etiam vulgo ista capiuntur: ὄσους
 ἐράνους συνείλεται, τὰς μὲν ὑπολοίπους Φορὰς οὐ κα-
 ατίθησι, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κἀπηλον, ὡς περὶ στήλην
 αΦθείρονται. Sensus est: Pecunia omnis, quam ab amicis
 potest Aeschines corradere nomine erani, non impendi-
 ur ab eo in solvendis bona fide reliquiis pensionum quas
 debet, atque adeo propter quas a sodalibus sipe collatitia
 nit adjutus. sed universa illa pecunia, quanta quanta est,
 cut navis quae ad columnas impegit. Cicero ad Pi-
 onem: *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad colum-
 am adhæresceret, in tribunatus portum profugerat.*
 Non est illepidus jocus Lysiae in anum decrepitam: ἦς,
 it, ῥᾶον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακ-
 ῦλους. notata est dicti hujus venustas Demetrio Phalereo,
 in libello De interpretatione. A mala manu sunt ista
 ὄσου ἐλάττους ἦσαν: quae in multis libris post verbum
 ἀριθμῆσαι comparent. Studiosus quidam lector ad vocem
 ἐλάττους adnotaverat in ora sui libri, velut causam ex-
 plicans dicti hujus. παρ' ὄσου ἐλάττους ἦσαν. Inde error
 librarii qui primus Lysiae verba illo emblemate vermi-
 culavit. Postremo ait Myrtilus, Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν Ἀρί-
 σταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν, Τὰδ' οἶχ' ὑπάρχων, ἀλλὰ
 τιμωρούμενος, καταπαύσω τὸν λόγον. quem dicit esse Ari- p. 887.
 Marchi versum, reperio apud Demosthenem, aut quicum-
 que auctor orationis contra Neaeram ὥστ' οὐχ' ὑπάρχων,
 inquit, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα του-
 τονί. [Suidas e Philemonis Therista petitum esse versum p. 888.
 ait: alii e Menandri Olynthia.] Bene est: emerimus
 jam ex hoc ingratisimorum nobis sermonum coeno:
 quod suspenso pede calcasse, fraudi nobis, spero, apud
 aequum lectorem, non erit.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

Argumentum libri. Bacchus μαινόμενος. ἔξοιτος. Πιζομαι vox servorum ἀκολούθων. Servorum nomina unius aut duarum syllabarum. σχολή καὶ σπουδή. δήμιος pro δημήτριος. alia nonnulla

DUAS partes ὀλοσχερεῖς habet iste liber. Prior, reliquias continet sermonum illorum de quibus diximus lib. decimi initio. Atque hic de acroamatis et gelotopoe agitur. solebant enim sub coenae finem admitti qui partim seriis recitationibus, partim dictis factisque ridiculifatos convivas exhilararent. audiebantur etiam cantores, tibicines, citharoedi, et quicumque alii musica instrumenta tractare, pulsare, aut inflare nosset. Acroamata uno verbo Graeci Latiniue hos omnes vocant. De his loquuntur eruditi convivae ad haec usque verba τσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξελεθόντος περιενέχθησαν καὶ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι. Ibi posterior libri pars incipit: cujus praecipua materia sunt mensae quae dicuntur secundae, et bellaria. Praeterea conjecit auctor eo loci analecta quaedam observationum suarum superius quae prioribus libris sunt exposita: quemadmodum suis locis indicaturi sumus. Sermoni de dictis ridiculi convenientissimam observationem praeposuit Athenaeus Bacchum μαινόμενον dictum esse et Homero Ὀδυσσ. ζ. et aliis, quia non nisi bene potui ut plurimum dicta di-

ere ridicula soleant, aut ea facere quae sint aliis ludicio et risum argumento, et ut cum Herodoto dicit uictor, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέει κακὰ πτα καὶ μαινόμενα. Obiter de voce ἔξοινος aliquid etiam hic. de ea Pollux quoque libro 6. cap. 3. qui tamen censor, deductum ab ἔξοινος vocabulum ἐξοινία improbat, surpatum Athenaeo haut semel. adeo interdum diversi iustus sunt vel eruditissimi critici. Scrib. οὔτε τῶν πλεῖστον τινόντων ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων. Anaxandriae verba super inventoribus τῶν γελοίων ita legerem, καίτοι πολὺ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὖρε γελοῖα λέγων Ῥαδάμανθους καὶ Παλαμήδης. Sed non descendendum temere ab edita lectione: τὸν δ' ἀσ. εὖρε γελοῖα λέγειν Ῥα. quam ita interpretor, *Inventum est Rhadamanthi et Palamedis, ut is qui symbolam conferre non possit, ridicula dicta diceret.* Cum ait Philipp. scurra apud Xenophi. unde noster recitat, Καὶ τὸν παῖδα δὲ γάνυ πιέζεσθαι, διὰ τε τὸ φέρειν μηδέν, καὶ διὰ τὸ ἰνάριστον εἶναι, dicti hujus pessime a Dalecamp. accepti, elegantiam non capiet, qui non meminerit ejus quod ad Theophrastum dicebamus capite περὶ βδελυρίας: solitos a aetate comicos in omnibus prope fabulis suis servum liquem inducere, qui gemens sub iniquo sarcinarum pondere, clamaret Πιέζομαι. Comicos igitur Atticus hic curra imitatur: et ait suum quoque puerum πιέζεσθαι, ut deficere: non quidem prae oneris gravitate: sed quod nihil adhuc ederet, et quod deterius est, nihil habeat quod possit edere. Mox, ὡς Φησι Φύλαρχος ἐν τῇ ἔντη τῶν ἱστοριῶν. at libro sexto, ἐν τῇ δεκάτη. Solitus dicere rex Demetrius Lysimachi aulam comicorum scenae esse similem, ἐξιέναι γὰρ ἀπ' αὐτῆς πάντας δυσλλάβους. Servorum apud Graecos nomina vel unius syllabae fuerunt, ut *Mus*, servus Epicuri: estque verbum vetus, πᾶς βούλος δεσπότη μονοσύλλαβος. vel duarum, ut *Davus*, *Geta*, *Manes*, *Stichus*, *Mysus*, *Dromo*, *Sabas*, *Adon*, *Telus*, *Cion*, *Babys*, *Crexus*, et similia his. per servos autem pleraque in comoediis administrantur. Contra in tragicam scenam reges ut plurimum et proceres prodeunt. Tragoedia enim non sit nisi de principibus: neque tragoediae argumentum ingrediuntur meretrices: sine quibus nulla fere Plauti nec Terentii comoedia: neque veterum Graecorum τῆς νέας κωμωδίας, quos Latini sunt imitati. ideo dicebat Demetrius quidem, πάντας ἐξιέναι παρ' αὐτοῦ Πευκέστας καὶ Μενελάους, ἔτι δὲ Ὁξυθέμιδας. Lysima-

chus vero, ἐγὼ πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ἐώρα
 p. 889. ἐξιοῦσαν. non vidi, ait, e tragica coena prodeunt
 in pulcritum meretricem. male capiunt interpretes in
 οὐχ ἐώρακα. De Sylla locus quo rejicimur est libro sexto
 Pro Ἑρμιππος ὁ Λυσιμάχος scrib. ὁ Λυσιμάχου, vel Λυσιμάχιος.
 Asteriscum mox tollas licet per hanc lectionem
 quam libris tacentibus comminiscimur, λαβόντες οἰκτα
 ἔννοιαν ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις. Ait, περὶ τῶν θαυμα
 ποιῶν ἤδη προειρήκαμεν. de praestigiatoribus dictum est
 inquit, in praecedentibus. libro nempe primo, ut ex illi
 fragmentis paret. nam Athenaei quidem verba οἴχετο
 nos in libris De venatione amphitheatrali et Circensit
 pridem multa scripsimus. Novi, inquit, Cephisodoru
 planum, τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου κατ
 χρώμενον. Lego cum Dalecamp. τὸ γένος τοῦ β. vel β.
 εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου κατ'. Vita
 partiuntur etiam sapientes in otium et negotium, σπι
 δὴν καὶ σχολήν. plano huic pro negotio erat otium.
 Proxima et obscura sunt, et ut puto corrupta. Reper
 in Excerptis non μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι
 sed ὑπὸ τοῦ Δημητρίου. male notatus accentus hanc le
 tionem peperit. nam si acutus paululum productior in
 clinetur, hoc modo, δημίος, ipsissimum fuerit vocis Δ
 μήτριος compendium, quo nihil frequentius in membran

CAPUT SECUNDUM.

Κακότης. ὀλοσιαλοκάλαμος et ὀλεσιαυλοκάλαμος
 Διβὺς αὐλός. Sirites auctor τῆς αὐλητικῆς
 αὐλήσεις modi tibiales. Comus et tetracomus
 μέλος et αὐλησις confunduntur. ficinnis, fici
 notyrbe. κνισμὸς et κνησμὸς. multa emendata

POSTREMA sunt verba eclogae Melanippideae, de M
 nerva tibias projiciente: ἔρρετε ἀσχεα σώματι λύμ
 ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; ita scribendum cum inte
 rogatione. egone animum applicem rei turpi? κακότη
 appellat τὴν ἀσχημοσύνην, indecoram vultus compositi
 nem tibias infantium. Clemens Alexandrinus Paedago
 libro secundo, προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης
 ἢ καὶ τὴν Ἀθηναίων Φησὶν ὁ μῦθος, ἥτις ποτε ἦν, πρ
 μηθουμένην αὐτῆς, τῶν αὐλῶν ἐπιβρίψαι τὸ ἐπιτερεπὲ

ἀ τὸ ἀπρεπές τῆς ὄψεως. Corrupta sunt paulo post ista,
 ἡ γὰρ παρθεναία ἀγαυὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμυ Κλωθῶ.
 ego, καὶ γὰρ παρθεναία ἀγαμου καὶ ἄπ. Et μοχ, σὺν
 γλαάνω † κυτᾶτι χειρῶν κίμψω † δέ. Scribo, σὺν ἀγλαᾶν
 κυτᾶτι χειρῶν κομψῶ γε. In hyporchemate Pratinæ le-
 unt et veteres, οἷά τε κύνου ἄγοντα. opinor, pro ἄδοντα.
 am cygni non ἄγουσι μέλος, neque ducunt choreas:
 ἢ ἄδουσι canunt. Postea scribe cum Dalecamp. ὁ δ'
 ἄλλος ὕστερον χορευέτω. ex superioribus Athenaei verbis
 et Excerptis. At pro depravatissimis hisce, κατὰς †
 ἰπτερεῖς βασιλεία: censeo legi posse sublato puncto a fine
 superioris vocis αἰοιδᾶν, hoc modo: σοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασι-
 λεία. In Epit. scribitur statim, Θηρομάχαισι τε πυγμα-
 λιαῖσι νέων θέα. prima dictio Θηρομάχοις scribatur melius.
 Nulli pretii vox est quae sequitur, Φλέγς τὸν ὀλοσιαλο. p. 890.
 ἀλαμον. mutato spiritu vox Graeca fuerit, non inelegans:
 qua significaverit poeta tibiam nihil esse aliud nisi arun-
 cinem sputo plenum. vel ita scribe, ὀλοσιχυλοκάλαμον.
 Phippi *Empolam* qui mutant in Ἐμπορον castigandi non
 audandi sunt. exposuimus pridem ad Suetonium. Prima
 jus verba ita scribe,

— κοινὴ γὰρ ὦ μεῖράκιον
 ἢ ἔν τοῖσιν αὐλοῖς μουσική.

Quid sit συναυλία habes apud Pollucem et in scholiis
 promici initio Equitum. Eustath. Athenaei super ea re
 verba describit ad Ἰλιάδ. Φ. Antiphanis sequens ecloga,
 numerum Augiae stabulum. expectandus νέος Ἡρακλῆς. in-
 terea videamus an postrema sic possint emendari:

Ἡδυντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλῃ
 συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς συμαίνεται
 ἕκαστα.

tantum hic video: caetera relinquo τοῖς ὀξυδερκεστέροις.
 Ait, Λιβὺν δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί. Eu-
 ripides Hercule furente, παρὰ τε χέλυος ἑπτατόνου Μολ-
 πᾶν καὶ Λιβὺν αὐλόν. Σειρίτης, inquit, δοκεῖ πρῶτος
 εὑρεῖν τὴν αὐλητικὴν. Tibias Phryges invenerunt Olym-
 pus et Marfyas. Plinius et Clemens Alexandrinus. *Sirites*
 hic, non tibiae reperit, sed viam excogitavit inslandi
 arte tibiae. Adi ad Julium Pollucem libro quarto, capite
 10. Atque hic Sirites κατηύλησε τὰ μητρῶα πρῶτοι, id
 est, *primus ad matris deum sacra tibiam adhibuit.*
 Αὐλήσεις quarum species et nomina deinceps enumeran-
 tur, *modos tibiales dicam potius quam cantiones tibiales.*
 et si scio αὐλεῖν Latinis dici, *canere tibiis*, et αὐλησιν,

Caelio Aureliano *cantionem tiliarum*. Sed ea interpretatio confundit discrimen quod est inter ᾠδὴν, sonum humanae vocis, et αὐλησιν, quae tiliarum inflatu editur. Erant autem tibiales modi pro diversitate argumenti, diversi. Κῶμος est ille tiliarum inflandarum modus qui utebantur quando ibant comessatum: qua de re multo observamus alibi. Idem sentiendum de caeteris αὐλήσεως appellationibus. De *gingra* dictum est libro quarto Hefychius, Γίγγρος αὐλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον. scribit γίγγραν. De *tetracomo* audiamus veteres potius quam interpretem. τετράκωμος, (verba Hefych. μέλος τι συνὸρχήσει πεποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι. appellat μέλος quam noster αὐλησιν: qui miscebatur in tetracomo cantus cum tibiis. Similiter πελεικὸν Athenaeus inter αὐλήματα recenset. Hefychius vocat μέλος: utrumque recte. Eadem ratione ἡδύκωμος Athenaeo est αὐλησις. Hefychio γένος ᾠδῆς. et *mothone* ei grammatico est saltationis genus: modus tibialis cum saltatione cani solitus. et ut redeamus unde sumus digressi, τετράκωμος a Polluce inter saltationis species refertur, sicut et κνισμὸς et μόθων. Unde autem dictus sit tetracomus quaerit Pollux eodem loco. Ἐπίφαλλος in Excerptis est ἐπίφαυλος: sic mox in iisdem Φαυλοφόροι scriptum pro Φαλλοφόροι. Eustathius ἐπίφαλλος. recte non est obscura nominis ratio. Χορεῖος, apud Hefychium p. 891. est χορεῖον αὐλημά τι. At καλλίνικος eidem saltationis nomen est. Jungebantur nempe tibiae cum saltatione. Sic ille, καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρος ἀναγωγῇ. Fuit *sicinnis* genus cantionis et saltationis, atque ut puto etiam αὐλήσεως, pyrrichae adfinis: militum nempe et σύντονος. *Sicinnotyrbē* quae hic recensetur inter αὐλήσεις, quid distaret a *sicinne* parum explicant veteres. erat fortasse non militaris αὐλησις, sed in circulis et stationibus coactae hominum turbae usurpata solita. Species est aut pars comi tibialis ille modus qui hic dicitur, θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. Nam comissatores inverecundi, cum incaluerant vehementius, fortes pulsabant, tibias simul inflantes convenienter ei quod agebant. Eiusdem argumenti sed remissior modus est παρακλαυσίθυρον. Qui est κνισμὸς in nostris libris, apud Eustathium κνησμὸς per η. sed Hefychius, Κνισμὸς, μέλος τι κνισμῶ αὐλούμενον. De *Mothone* consule comici veterem interpretem.

CAPUT TERTIUM.

Explicantur veterum cantionum appellationes aliquot. ἱμαῖος, ἐπανταῖος, ἐπιμύλιος. ἱμαλῖς et νόστος. Εὐνόστος. ἔλιος, sive αἴλιος. ἀμάλλαι, ἴουλοι. Ceres Chloa. οὖλον ἴει. Nutricum naeniae. Pollux emendatur. ἐώρα, pro αἰώρα. lityersa, τὸ πτιστικόν. Nicocharis Hercules Choragus. οὐπιγγοί. horcus. Cassander rex et criticus. alia non pauca.

DEINCEPS enumerantur ὡδῆς ὀνομασίαι, appellationes tantus variae. Prima est, ἱμαῖος ἢ ἐπιμύλιος καλουμένη, παρά τοὺς ἀλέτους ἤδον. eadem cantio et ἐπανταῖος dicta, et ἐπινόστος, auctore Hesychio. si scriberemus ἀντλαῖος, esset eadem fere nominis ratio, ac τοῦ ἱμαῖος. ἡ ἱμαῖον est ἀντλεῖν. etsi videtur Athenaeus noluisse hanc ἱμαῖος inde esse derivatam. Manifesta etiam sit ratio, si ἐπανταῖος scriberemus: ab ea quae dicitur poetis τῇ Cerealis, id est, farina. Exemplum ἐπιμύλου sive plaris cantilenae extat apud Plutarchum in Convivio sapientum, hoc. Ἄλει μύλα ἄλει. καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ τρυγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Sunt auctores qui hanc cantilenam propriam scribant fuisse aquam haurientibus, quod Graeci dicunt ἱμαῖον. Callimachus, Ἀεῖδει καὶ πού τις ἀνὴρ ὕδατηγὸς ἱμαῖον. Aristophanes in Ranis vocat ἱμονιστρόφων μέλη. Subjicit Athenaeus, Ἰσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλῖς δ' ἐστὶ παρά Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. Falluntur eruditi viri qui νόστος hic in ea significatione accipiunt, quam vulgo apud Homerum habet et alios, pro *reditus in patriam*. Eustathius postquam Athenaei hunc locum descripsit, sic locum explicat: λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Διμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλὰ τινὰ δαίμονα ἐπιμύλιον ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὐνόστος ἐλέγετο, οὗ παρώνυμον ὄστιμον. id est, *Significat νόστος in hoc Athenaei loco, non quod apud Homerum et vulgo, sed molarem quem-* p. 892. *nam deum, molitoribus praefectum, qui et Eunostus dicitur: inde est νόστιμον, haec Eustathius. sed de voce ὄστιμον quod ait, recte accipe: nam apud poetam νόστιμον ἢ μαρ, nihil ad hanc dictionis νόστος significationem.*

sed significat et καρποφόρον, ut explicant veteres. Est *Himalis* inter Cereris cognomina, ut *Sito*. vide lil. decimo. Pro ἐπίμετρα τῶν ἀλεσῶν, legitur apud Helichium, τῶν ἀλεύρων. id est, qui efficit ut farinae mensura sit cumulata. Telam texentium cantilena ἄλιμος omnibus Athenaei codicibus nuncupatur. sed melius Epit. αἴλιμος. Cave autem confundas αἴλινον cujus l. ex Epicharmo sit mentio, cum aliorum scriptorum aelino nam illi aelino nihil commune cum textoribus: sed t. illis cujusdam cantilena est nomen, ut in versu int. calari apud Aeschylum Agamemnone: αἴλινον εἶπέ· δ' εὖ νικάτω. Eustath. de lino et aelino cantilenis d. putans, ἢ μὲν τοι, ait, ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆσις ἐθέλου τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἰστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λί τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἴλινῳ βούλεται. ἀλλὰ τὸ λίν Ait, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ πρῶτον, ἀμάλας. alii scribunt ἀμάλλας. inde ἀμυλλοδετή apud Homerum et Theocritum. utraque γραφή in optis libris. Sequitur, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μιν γεινόμενα δέσμη, οὐλους καὶ ἰούλους. appellarunt οὐλο tanquam ὄλους: nam ex pluribus manipulis fiebat ut οὐλος: vel a torto vimine quo constringebatur: nam ὄλον est τὸ συνεστραμμένον. id vinculum veteres ἀμάλλι posteriores οὐλόδετον dixerunt. At ἰούλοι appellati facti isti, inquit Eustathius, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως, ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἡβὴν ἰούλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολυπόδος ζαφίρου· ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὀλότητα. In totum quae similitudinis similia sunt, ἰούλοι Graecis dicuntur. Cerere inquit, vocabant ἰτὲ μὲν Χλόην, ὅτε δὲ Ἰουλώ. *Chio* cognomine colebatur in Attico agro, ubi fuisse scribit Pausanias Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. idem scriptor cupiente scire ejus cognominis causam, ad sacerdotes rejicit: quae tamen magis est anceps quam obscura. Eurpolis *Mari* Ἄλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ Κριὸν Χλόης Δήμητρι. Sophocles Oedipo Coloneo, Τῷ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον Πάγον μολοῦσαι. Multa ibi scholiasta. Lego ut orationi consulam et veritati; οἱ αὐτοὶ καὶ ἐκ μνηστρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. καὶ πλεῖστον οὐλον οὐλον ἰούλον ἰεῖ. antiquum erat verbum ἰεῖω: cujus postea locum obtinuit ἰήμι. Cum paulo ante dixerit esse *iulum* ταλασιουργῶν, deinde ex aliorum sententia manipulorum victoribus attribuisset, repetit postea id quod prius dixerat; ἄλλοι δὲ Φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν: *iulum* nempe. De nutricularum naeniis quae hic nominantur

καταβρυκαλήσεις, dictum adfatim ad Theophrasteas Notationes morum, capite *περὶ λαλιᾶς*. Quintilianus libro primo, capite decimo. *Chrysiippus etiam nutricum quae adhibentur infantibus, allecationi, suum quoddam carmen assignat.* Positum est s pro αι cum additur, ἦν δὲ και ἐπὶ ταῖς ἐώραις τις ἐπ' Ἡριγόνῃ. nam αλώρας intelligit. multa ita scripta in Glossographorum. at in Pollucis p. 893. libris ἄσμα ταῖς ἄραις προσαδόμενον. male. Recte autem eruditissimus Leopardus, ἦν και ἀλήτιν λέγουσιν ὠδὴν. Vae illis qui viri tanti observationum reliquos decem libros nobis invident. Ne errent tyrones in subjectis verbis, ἀπέθανε δὲ και αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ· λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι. legendum enim τρυφητῆς, aut litera minuscula τρύφων τις. eadem sententia. τρύφων, ut τρῖβων. Messorum cantilena dicta est λιτυέρσης, a Lityersa Midae filio, de quo multa in Lectionibus Theocriticis. vide etiam Pollucem libro quarto, capite septimo. [Et Servium viri optimi Danielis ad illum versum, *Ducite ab urbe domum mea carmina ducite Daphnin.*] Oda pincentium mulierum dicebatur τὸ πιστικόν. Phrynichus *Comastis*, Ἐγὼ δὲ νῶϊν δὴ τερεττιῶ τὸ πιστικόν. vel simpliciter πισμός. Nicophon, *Chirogastoribus*: Ἄλλ' ἴθι προσάυλησόν σου νῶν πισμόν τινα. *Thesmorphoriazusas* accipe non illam quae extat fabulam: sed alteram ejusdem nominis: de qua libro primo. *Herculem choragum* Nicocharis appellat etiam Pollux libro 7. cap. 12. Docuerat hic poeta et Herculem γαμούμενον: cujus idem meminit lib. 7. cap. 11. Epicharmi fabula dicta hic *Ulysses Naufragus*, simplici nomine Polluci Ναυαγός nominatur libro 10. cap. 30. *Phitelas* Apollini sacra sic appellata est ab intercalari versu, qui proprius ei asmatis, ἔξεχ' ἔξεχε ὦ φίλ' ἥλιε. *Uringi* Dianeī, ab ejus deae nomine Οὔπις. Callimachus in ejus hymno, Οὔπι ἀνασσ' εὐῶπι, Θεοφόρε. *Linus* et *aelinus*, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν ἀλλὰ και ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῶ κατ' Εὐριπίδην. Scribendum μολπῆ, ut apud Eustath. et Breviatorem. at μολπὸς est poeta vel cantor. Legam lubens, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. *Ius* noti errores per omnes fere orbis plagas. tamen Ἰουῦς libri scripti. *Borcum* Helychius duobus locis *Borrum* nominat. Βῶρμον, ait, θρηνον ἐπὶ Βῶρμου νυμφολήπτου Μαριανδυνού. accedit scriptura Excerptorum, ubi *Borbus* appellatur. β. at μ. ut scimus passim permutantur. ἀφανισθῆναι hic

est, correptum a Nymphis disparuisse ut Hylam. ideo Hesych. *νυμφόληπτον* dicit. *Μανέρως* melius quam *Μάνερος*, ex aliis scriptoribus. Importunitatem vero spectat Lector istorum correctorum: qui versus inveniunt, etiam in soluta omni lege oratione: quod cum alibi factum iis perperam: tum isto loco sane quam ridicule, in his verbis, *Οὐκ ἀπέλιποντο δὲ ἡμῶν*, etc. Cassander Macedo, inquit, adeo *Φιλόμηρος* fuit, ut et plurimos poetae versus memoria teneret: et haberet Iliadem atque Odyssæam *ιδίως γεγραμμένας*. Puto hoc velle Athenæum: Homeri poemata a Cassandro fuisse emendata: quemadmodum ante fuerant ab Alexandro et Aristotele. Cassander igitur poesin utramque Homericam habuit non ex publicis, et vulgatis codicibus descriptam: sed propria ipsius industria correctos. De Homeristis Diomedes lib 3. *Olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est virga, pronuntiabant, qui ab eodem* p. 894. *Homero dicti sunt Homeristæ*. Clearchi liber qui *Παραγραφῶν* hic inscribitur, alibi nomen habet *Περὶ γραφῶν*: quae lectio placet magis, ut dictum initio septimi. tamen ne id quidem verum censeo: sed *Περὶ γραφῶν*. vide infra cap. 15. Totum locum ita debes vertere, *Clearchus libro priore De graphis, Simonides inquit, Zacynthius sedens super sella in theatris Antilochi versus recitabat*. Sed quis iste fuerit Antilochus, discam lubens si est qui me doceat. In Excerptis *Ἀρχιλόχου* invenimus non *Ἀντιλόχου*. juvat quod modo nominatus Archilochus inter eos poetas quorum versus recitabantur. Quare ita legamus: aut certe *τὰ περὶ Ἀντιλόχου*. ut intelligamus eam partem *ράψ. ψ.* Iliadis, quae est de Antilocho. Scrib. *Μνασίωνα τὸν ῥαψῶδὸν λέγει non λέγειν*.

CAPUT QUARTUM.

Magodus. σχινίζεσθαι, et σχοινίζεσθαι. σχοινή φωνή. σχοίνων saltatio. φλοίαξ. ἐπιττοτίλα. serpia. φλέφουρα. κριαδέμεν, ridere. Hesych. corrigitur. γεασπάτωτον. σπάτς, σπατοῦν. ῥῆσιν περαίνειν. σχέδην, ἄρνια. φωνάριον περιχυγές. multa emendata.

MMAGODUM esse dictum ajunt docti convivæ, τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecampius

igit, ἀνδρεία γυναικείοις. repugnant veteres codd. et dicitur Eulath. ad Ὀδυσσ. ψ. sed virum eruditum non absque moverunt sequentia, τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείοις λυσιώγη. Praeterea aliquanto post tribuuntur magodo πάντα ἐπεὶ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεία. Magodo dicitur esse *Magodus* σεμνότερος, quoniam οὐδὲν σχινίζεται. Etymologici auctor postquam retulit hominum delicatorem, lentiscum habendi in ore, ut dentibus candorem concilient: inde, ait, dicitur σχινίζεσθαι. Vellem adisset de significatione ejus vocis aliquid. neque enim huic Athenaeo illa significatio convenit, qua sumitur pro lentiscum rodere: sed insignem aliquam in gestu molliem designat: qualis fuit pantomimorum, aut Gaditarum puellarum in theatro Ro. saltantium. Ita autem libri omnes σχινίζεσθαι: quorum consensus facit ut discedam conjecturae meae: scribendum esse σχοινίζεσθαι: quoque verbo notari impudicos et omnisarios mimorum motus. nam σχοινίζεσθαι est flectere se instar junci. et vocem fractam atque effoeminatam Graeci vocant σχοινίην vel σχοινίην. Hesychius, σχοινίην Φωνήν, τὴν σατραν καὶ διερρωγυῖαν. Fuit etiam genus quoddam saltationis, σχοίνων Hesychio, σχοινίων Plutarcho De musica, nominatum similem, ut probabile est, ob causam. Arbitrium esto docti et acuti lectoris. Caeterum quid ea dictione significari auctor voluerit, claret ex sequentibus verbis, σχινίζεται τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, etc. Magodiam vult auctor sic dictam, ἀπὸ τοῦ οἰονεῖ μαγικά προφέρεσθαι. Hesychius magum profert nomine Thrylogonum, a quo μαγωδὴ saltatio est nominata. Legit Eulath. οἱ δὲ Φλοῖακας ὡς Ἴταλοι per οἰ. vulgo Φλύακας. p. 895. vide lib. 3. capite 9. Italos hic accipe, magnae Graeciae incolae. in his erant Tarentini. Stephanus de urbibus, ἐνεγράφη καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος Φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. tamen illum locum aliter acceperunt eruditissimi viri. Recitantur Strattidis elegantes versus e Phoenissis, quibus probatur Boeotos aliter locutos esse ac Graecos alios. Sepiam, inquit, vocant ἰπιτοσίλαν, vel ὀπισθοσίλαν, ut Hesych. scribit et Eulath. apud quem omnium harum vocum Thebanae dialecti interpretationem legat qui volet in commentariis ad Odyss. β. ρ. Pons sive γέφυρα, Thebanis Φλέφυρα. ita codd. Athenaei Brev. βλέφυραν. Falsum est Thebanorum dialecto dici τὸ γελαῖν ἐκριδδέμεν. verum est quod reponemus, τὸ γελαῖν δὲ κριαδέμεν. auctor et fundus nobis

hujus emendationis Hesych. qui Boeoticam esse hanc vocem scribit, significantem γενναῖν. sed narro tibi, Lectori vitiosi etiam hic doctissimi illius critici sunt codd. et scribendum ex Strattidis versibus γελᾶν. nam, ut contra Strattidem ex Hesychio emendemus, lex metrica vetat. Quare ita scribe in optimis illis Glossis, Κριαδέμεν, γελᾶν. Βοιωτία ἢ λέξις. Non dubitabis Strattidis versum hunc ab Hesychio esse spectatum. Claudit postremus versus Strattidis, Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον. Scribe, ἦν τι ἢ νεοκάττυτον. Emendationem Dalecamp. vitii manifestam lex metri arguit, ut alia taceam. Significat calceos, νεοκαττύτους, id est quibus suppecta recens solea, dici Boeotice νεασπάτωτον, vel νεοσπ. Ex hac voce licet conjicere, Boeotis σπάτος corium dici. quare de illis accipio Glossographi verba, σπάτος, δέρμα σκύτος. non dicit, ut fere solet, cujus vox ea sit, sed hoc nos docet hic Strattidis versus. Idem interpretatur σπάτειον, δερμάτινον. Ergo etiam σπατοῦν, opus ex corio facere aut sarcire dixerunt, id est, ut exponit Strattis, καττύειν. Scribe Semi Delii testimonium, quod homines infruisti versus constare existimarunt οἱ αὐτοκάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῶ σχέδην ἐπέβαινον ῥήσεις. non autem ἐπέββαινον. neque enim est ab ἐπιββαίνω. nam id quidem ineptissimum: sed a περαίνω. ῥήσεις sunt integri poetarum loci. περαίνειν ῥήσιν plane est ῥαψοδεῖν. alii dicunt ῥήσεις εἰπεῖν. nam et περαίνειν pro εἰπεῖν usurpant Attici. σχέδην est ἡσυχῆ, et cum lentitudine quadam decorata. vel ponitur pro βάδην, cui mox opponitur στάδην. Paulo post αἰνάνας τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. alii has vestes appellant καυνάνας. et ita fortasse scribendum hic quoque. Cogitemus de proximis verbis, οἱ μὲν ἐκ παράδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῶ. Venerat in mentem κατὰ μέσας τὰς χορείας. sed nihil pronuntiare tutius est. In tertio versus distingue post ἀπαρθέρευτον majore distinctione: et postea scribe, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσι. Omnino autem in primo Eubuli, ἔστημας ἐν πύλαις. Nono versus, Παρεγκέκαπται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα. non displicet conjectura Dalecamp. τ' ἄρνια. agniculi. magis tamen placet vel ἄρνια pro ἄρνεια. supple κρέα. ut dicimus λαγῶα, simpliciter pro leporinae frustis. vel στερνία: ut ea significantur, quia in superioribus libris στηθύνια et στηθείδια dicebantur. culinae et macelli sunt vocabula. Decimus Antiphaneae ῥήσεως olim corruptus est, Κεστρεύς λει-

σθεῖς καὶ † σπασθεῖς, χρωσθεῖς, στραφεῖς. Dalecamp.
 ἄλλ' πασθεῖς: recte: si negligere modulum versus rectum
 est. Idem dixeris de Breviatore, qui scribit, Κ. λ. πα-
 σθεῖς, στραφεῖς, χρωσθεῖς. Non legimus, Κ. λ. κατα-
 πλυθεῖς, χ. στ. servato metro, plana sententia. In pen-
 ultimo. Ὡστ' εἴσιθι μὴ μέλλε, χῶρει. δεῖ γὰρ ἤριστη-
 μότας, versus corrumpunt prima verba ὥστ' εἴσιθι: quiae
 non sunt Antiphonis, sed Sophonis qui Antiph. ῥήσιν
 pronuntiabat. quanquam fieri potest, ut ea fuerit ultima
 dipodia praecedentis versus, cujus caetera omnia, more
 suo, Athenaeus praetermiserit. Depravatus est et Cle-
 archi ultimus, Τὸ Φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεται.
 Legam, περιαιυγον, aut περιαιυγές, vox clara, cur non
 ita dici queat, sicut Φωνὴ λαμπρὰ et μέλαινα?

CAPUT QUINTUM.

Musica παιδιᾶ. et παιδεία. διάφοροι τὰς γνώμας.
Musicae vis ad sedandas animi perturbationes.
ἀνῆς τοῖς ἡθροῖς διαφορᾶν. Cationes ad mede-
lam morborum adhibitae. καταυλεῖν τοῦ τόπου.
Ananius poeta item alia.

DE musica deinceps tractatur. Ait, πάντων ἐπαινούτων
 τὴν παιδιὰν ταύτην. musicam vocat παιδιάν, non male.
 Est enim animi quaedam oblectatio ad modum lusus.
 Censeo tamen παιδείαν ταύτην scripsisse Athenaeum. con-
 firmant sequentia. Ait, καὶ γὰρ τὰ ἡθροῖς παιδεύει καὶ τοὺς
 θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφοροῦς καταπραῦνει. furiosi
 et qui mente non constant διάφοροι τὰς γνώμας dicun-
 tur: quasi in diversa rapti. Quod autem musica gravio-
 res animi motus demulceantur, componanturque ignorat
 nemo. Illustre et certum in Saule exemplum, omnibus
 Christianis notum. Multa in hanc sententiam proferri
 possent ex antiquis scriptoribus: quibus lubens superse-
 deo. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis
 commentariis libri Hermogenis Περὶ ἰδεῶν. non enim
 omnium manibus teritur ille liber. Probaturus scriptor
 ille musicam vim quandam in animum habere, ὁ Τιμό-
 θεος, ait, αὐλήμασιν ἐκίσει πρὸς θυμὸν καὶ ὄπλα τὸν
 Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ
 αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρου. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς
 Πυθαγορείους εἶποτε κινήσειεν αὐτοῖς τὰ πάθη, ἢ τινὰς

ἐτέρους ὑπ' αὐτῶν κατεχεμένους θεάσαιντο, διὰ τῶν
 αὐλοῖς τε καὶ κιθάρας ῥυθμῶν μετάγειν ἐπὶ τὸ ἡμερώτα
 ρον τὴν ψυχὴν. καὶ Πυθαγόρας δὲ ὡς Ἰάμβλιχος Φησι
 ἐν τῷ Περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μέσω νυκτῶν
 ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινα σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετ
 λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος (scripti καὶ αὐλητρ. sed de
 esse aliquid patet.) τὸν τε οἶνον αὐτῆς ἐμπρῆται σπει
 δοντα διὰ ζήλοτυπῆν, ἐπέσχε τῆς μανίας παρακελευόμενε
 τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπὶ τι καταστῆ
 p. 897. ματιώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον. Ἐμπεδοκλῆ
 δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὁ Πυθαγόρου μαθητῆς, ὁ Κωλυσαν
 μας ἐπίκλην, σπασαμένου τινὸς ἤδη κατὰ τοῦ πλησίον τ
 ξίφος, ὃς ἐδόκει τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου ἀνηρηκένα
 ἀνακρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κιθάρα μέλος, ἢ
 ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διενώλυσε τὸν φόνον γενέσθαι
 χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθακωτέρῳ ῥυθμῷ.
 Habes hic nonnulla quae non temere alibi legas: ad
 quod de Pythagora narrat, paucis perstringit Quintilianus
*Pythagoram, ait, acceperimus, concitatos ad vim pudici
 cae domui afferendam juvenes, iussa mutare in spon
 deum modos tibicina, composuisse.* Sequitur ex Cha
 maeleone Pontico, Κλεινίας καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἡθεσ
 διαφορῶν, etc. Aelianus eandem historiam recitans ex
 eodem, ut puto, et saepe observavimus, scriptore. pro
 istis habet, Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον. Ut
 igitur eadem sententia sit etiam in Athenaeo, scribendum
 διαφέρων. pro διαφορῶν. *vir excellens vita et moribus.*
 sed cogitemus amplius de hoc loco. Scripta lectio, καὶ
 τῇ γνώμῃ καὶ τοῖς ἡ. ut videatur ad ista alludens Athe
 naeus scripsisse, τοὺς τὰς γνώμας διαφοροὺς καταπραΰνει.
 Addit, "Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικῇ Θεόφραστος ἰστό
 ρησεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Apollonius in historiis
 mirabilibus. "Ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα Θεο
 φράστῳ ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν
 μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων
 παθῶν ἰατρεύειν. καθάπερ λειποθυμίαν, φόβους, καὶ τὰς
 ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. ἰᾶται γάρ
 Φησιν ἢ καταύλησις καὶ ἰσχυιάδα καὶ ἐπιληψίαν. Et testa
 tur idem paulo post, plurimos adhuc sua aetate prae
 fertim Thebanos, cationem tibialem ad morborum me
 delam adhibuisse. mitto quae scribit Galen. Καταυλεῖν
 τοῦ τόπου est, *super loco affecto tibia canere.* Caelius
 Aurelian. ita expressit, *Philistionis frater scribit quendam
 fistulatorem loca dolentia decantasse.* Lege et distingue.

τρία γὰρ καὶ γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας, οὐ μικρᾶς ἐνούσης διαφορᾶς ἐν τοῖς τούτων ἤθεσι. Δ. etc., οὐ πανοῦργον δὲ ἀλλὰ ἐξηγμένον καὶ τετραβήκός. cum Dalecamp. De Lafo et ejus hymno in Hermioneam Cererem satis lib. 10. et de *Clymeno*: qui est Plutus. ejus conjunx Proserpina Graecis dicta et *Μελίβοια* et *Μελιτώδης*. estque, opinor, duarum harum appellationum eadem ratio. Lege Theocriti scholiasten ad idyllium 15. et Porphyrium in disputatione de antro Nympharum. In Lafo verbis perperam scribuntur multa; quae ita pro virili emendare conabamur: *Δάματρα μέλω κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ' ἀνὰ βαρύβρομον ἄρμονίαν.* *hymnum meum redigens ad Aeolicam harmoniam.* id est, aptans ei harmoniae. Sujicitur, *ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, καὶ τὰ μέλη εἰνότως Αἰολίδα Φησὶν εἶναι τὴν ἄρμονίαν ὁ Λάσος.* manifesto παρέλκουσιν haec verba καὶ τὰ μέλη, nisi aliquid latet hic gravioris mali. Caeterum *Αἰολίδα μολπὴν* dici eam quae sit Dorica, Strabo nos dudum admonuit. Paulo post e libris nonnulla adjecimus, sed est oratio adhuc suspensa et ἀκατάλληλος. Fortasse aliquid deest amplius. In quibusdam scriptum offendimus, *Δώριον μὲν οὐ νομίζων.* pro *νομίζουσι.* neutrum rectum est. Scribo, *νομίζειν.* non ausi sunt, inquit harmoniam Aeolidem Doricam appellare: sed hypodoricam, ceu paulo minus quam Doricam, dixerunt. Scribe, *Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἄρμονίας ταύτης ποιῆσαι σκιαῖά μέλη.* aut fortasse σκόλια. Sequitur de hoc Pythermo. *οὗ μνημονεύει Ἀνάγιος † Ἰππώναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις.* *Ananii* nomen mutavit Dalecamp. in *Clazomenius*: et Hipponactem qui fuit Ephesius, Clazomenium ab Athenaeo putat appellatum. haec vero conjectura immanis est. Lego, *Ἀνάγιος ἢ Ἰππώναξ.* ita solet loqui Athenaeus de iis scriptis quorum incertus auctor. Ananio vetustissimo poetae non semel iniqui fuerunt operis hujus interpretes. Plura de eo nos in superioribus. Si cui servandus potius videatur locus vacuus, ad denotandum deesse Ananii testimonium non repugnabo. Non longe post scribendum, *τρεις οὖν αὐται, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν, εἰσὶν ἄρμονίαι, ὅσα καὶ τὰ ἔθνη.* *Sipylum* assignat Lydiae: alii Phrygiae. Lege Strabonem. Polybii locus insignis paulo mox descriptus, extat libro quarto magni historici. Ita autem ille incipit: *Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν ὡς Ἐφορός Φησὶν ἐν τῷ προομιῶ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδαμῶς ἀρμόζοντα*

λόγον αὐτῷ ῥίψας, ἐπ' ἀπάτη καὶ γοητεία παρσιῆχθαι τοῖς ἀνδράποισ. pro οὐχ ἠγητέον dixit Athenaeus, παραληπτέον. nisi ille scripserat, οὐ γὰρ ὑποληπτέον. Mox, χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταὶ praebent se chori loco Bacchicis tibicinibus. scriptum haec est omnium exemplarium Athenaei: in Polybio et αὐλοῖς. Supple mox cum labe sententiae omissa verbi et scribe, οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπειρήκτων ἀκροαμάτων. scribe etiam aliquanto post, παραχρῆμα αὐτοὺς ἐξεκλήρουξαν. et vide Polybium. item Κυναθεῖς per υ non ι. Φρύγιος ὄδμη, venusta translatione sensu auditus ad sensum olfactus, dicitur odor suavis et mollis, qualis est Phrygia harmonia. Ita accipiendum in illis. Ἀγίας ὁ μουσικός ἔφη τὸν στύρακα τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὄδμη τοῖς αἰσθανομένοις.

CAPUT SEXTUM.

Χαλκιδικαὶ σπάθαι. νόροψ χαλκίς. κύπασις. *Virtus bellica olim maximo in pretio. Aeschyl. epithaphium. Laedaemonii ter Musicae vindice Saltantium σχήματα. λέγειν κατὰ τὴν ὀρχηστικὴν ὑπορχήματα. Phialia et Phigalia.*

IN Alcaei versibus non capio illa, θώρακές τε νέω λίνα et cenfeo scribendum, νέω λίνω Dorice. *thoraces novini.* id est, linei novi. vel, ἀσπίδες τε νεόλινοι. Parum etiam intelligo proxima verba. Κοῖλαί τε κατασπίδες βεβλημένον, sed neque alius quisquam mortalium capiat quin emendarit prius. Lego, κείνται δὲ καὶ ἀσπίδες βεβλημένων, *jacent in meis aedibus, et clypei occisorum* vel Κεῖθαι καὶ ἀσ. Scripti quidam βεβλημένοι: quod etiam ferri potest. Quemadmodum autem necessario haec erant emendanda: sic errant graviter qui haec Πάρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, *prope sunt Chalcidicae spathae* censent corrigenda et legunt Χαλυβδιναί. Veteres Chalcidica appellabant opera ex ferro aut aere aliove metallo: quia Chalcide in Euboea cepta conflari opera ex aere: quod probant antiqui argumento ex ipso nomine petito. Stephanus, τινὲς Χαλκιδεῖς Φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. vel *Chalcidicas* expone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit

cytharum, cujus meminit idem Stephanus. Utriusque
 interpretationis subobscurè meminit Hesychius. Similiter
 apud poetam *νώροπα χαλκόν* existimarunt quidam e ve-
 ribus dici a gente illa quae postea leviter mutato no-
 mine appellata est Norica: ibi enim antiquissima ex aere
 ferro facta esse opera. Clemens Alex. *Νώροπες ἔθνος*
τὸ Παιονικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατεργάσαντο
χαλκόν, καὶ σίδηρον ἐκὰθ' ἑαυτῶν πρῶτοι. Ait Alcaeus, Παρ'
ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες. Lego κυπασίδες. He-
schius, κύπασις, περιζώμα καὶ χιτῶνος εἶδος. ex Alcaeo
Illigas, cingulum militare ita dictum, aut aliquam aliam
in naturae partem. plura Suidas: apud quem scriptum
κύπασις. Postremo addit lyricus: ἐπεὶ δὴ πρῶτιστα ὑπὸ
ἡμῶν ἔσταμεν τόδε. Corrigo, πρῶτιστοι. quia primi ste-
pnus in ea pugna. Vulnus acceptum dissimulat periodus
ec, οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην
ἐν πολιτικῶν ἀρετῶν, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν
τοῖς ἄλλοις. In Epitoma est τὰ πολιτικὰ non τὰ πολλά.
ergo, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ, (vel τὰ πολιτικὰ) δεῖν προσ-
νέμειν οὐ ταῖς ἄλλαις: et huic virtuti censebant defe-
ndam esse reipublicae administrationem, non aliis.
Et τοῖς ταύτην ἔχουσι τὰ π. δ. π. οὐ τοῖς ἄλλοις. bellica
virtute praeditis committendam esse Remp. non aliis.
 nanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Ro-
 manis ἀπλῶς *virtus* est dicta, ut observat Justinianus
 oper. non est hic locus exponendi pluribus. Ipsa utri-
 que linguae vocabula multa, primorum hominum judi-
 cium hoc fuisse, arguunt clare: ut omittam gravissimas
 rationes ex penetralibus tum philosophiae tum historiae,
 quibus id possit demonstrari. Aeschylus, inquit noster,
 et tantus in poesi, nihilominus inscribi monumento
 praecipit fortitudinem, et fortia sua facta ποιήσας: id
 est, *factis versibus*, qui sequuntur. Ἀλκὴν, etc. In
 Aeschyli vita legimus, Geloos apud quos extremum ille
 vitae diem obiit, publicum ei funus fecisse virtutis ergo:
 usque tumulo tetraëchum inscripsisse, cujus pars po-
 sterior haec sunt versus, quos adfert Athenaeus, et ab ipso
 Aeschylo scribit esse compositos: quod in ipsius vita non
 negas. minus commode ista docti acceperunt. Lege verba
 Pindarum, οὐκ ἔστι διθύραμβος ὄνυχ' ὕδωρ πίης. Soliti
 oritari Lacedaemonii se τρεῖς ἤδη σεσωκέναι διαφθερο-
 ῦν τὴν μουσικὴν. hoc est, ter a se musicos esse coercitos,
 ut in emendanda veteris musicae harmonia perverse
 erant ingeniosi. Recte scriptum τρεῖς: consentiente hi-
 Casaub. Anim. in Athen. T. III.

storia, quae in tres musicos Terpandrum, Timotheum
 et Phrynidem similem ob causam animadversum testatur.
 Φορτικῶς ὀρχήσασθαι ἐστὶ, inepte et indecore saltasse. r.
 p. 900. laboriose non etiam graviter. neutrum horum significat
 τὸ Φορτικῶς. Fallitur eruditus interpres, qui in ἱ
 συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις,
 ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων
 σχήματα interpretatur de iis quas vulgo musici tabl
 turas vocant. Atqui sic exponi mens auctoris debuerat.
Poetae saltationes liberis assignabant: et figuris saltationum utebantur tantum pro signis eorum quae videri solebant: semper in iis animum servantem virum et generosum: quam ob causam ὑπορχήματα appellant, quasi dicas, saltationes voci subservientes. quis autem figuras exprimeret non servato modo, congruentibus congruens nihil diceret in saltatione esse improbabant. διατίθεσθαι τὴν σχηματοποιίαν, ut libi
 primo, διατίθεσθαι ὑπόρχημα. Venuste dictum est,
 γειν κατὰ τὴν ὀρχησιν, pro exprimere aliquid saltationis
 congruentia saltationis cum eo quod voce canitur. Hic
 vocat λέγειν: ut apud poetas indices animi oculorum
 nutus dicuntur loquaces. Quas nominat *figuras saltationis*,
 Aristoteles *rythmos figuratos*, inquit in libro
 De poetica, οἱ ὀρχησταὶ διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν
 μιμοῦνται καὶ ἤθη, καὶ πάθη, καὶ πράξεις. Proprium
 huius studii vocabulum est σχήματα. Aristophanes *Pa
 μηδαμῶς πρὸς θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε
 τὰ σχήματα.* id est, *saltationis causa.* et *σχηματίζω*,
 idem ac *saltare.* ibidem, Ἄλλ' ἐγὼ γ' οὐ σχηματίζω
 βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς Οὐκ ἐμοῦ κινουῦντος αὐτῶν
 σκέλη χορεύετον. Quod ait de appellatione *hyporchem
 tum*, illustrat Lucianus in libro De saltatione. Ἐν Δη
 δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ
 μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐ
 καὶ κισθάρρα, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι
 προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τούτοις ἄσματα, ὑπόρχήματα ἐκαλεῖτο. Lege Athenaei
 libro primo. In veteri epigrammate quod inferius recitatur,
 scribebam ἦν δ' Ἄνακος Φιγαλεύς. Phigalia veteris
 Arcadiae oppidum, non obscuri nominis. sed rectum
 Φιαλεύς, cuius vocis pars est nobis Stephanus De urbibus.
Phigalia eadem quae Phigalea. Postea lego, ἦ
 θεοῖσιν Ἐν Σικυῶνι κ. Distingue et scribe, ὅθεν ἐκιν
 θησαν αἱ καλούμεναι πυρρίχαι, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος
 τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν.

CAPUT SEPTIMUM.

Saltationum plures modi. Nomina quaedam eo spectantia illustrantur. Scamon vetus scriptor. Pyrrhichus nomen Laconicum. προσώδιον sive προσόδιον. apostolicus modus. Pronomi inventum.

SALTATIONIS olim multi modi schematis et nominibus discreti. Extrema aliquot referuntur ab Athenaeo, et Julio Polluce libro quarto, capite 14. sed multas appellationes ab utroque esse praetermissas, non est dubium. Lucianus Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, ἣν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν κα-ρ-θοί. καλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυ-ιαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. auctores qui de saltatione scripserunt, indicatos hic a Luciano, habes enumeratos infra post aliquot paginas. Saltationem ἀπόκρινον, inquit Athen. ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. Pollux, Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκρινος, καὶ ἀπόσεισις ἀσελγῆ εἶδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσχύος περιφορᾷ. *Mactrismus* et *bactrismus* sive *bactriasmus*, idem. β. pro μ positum ex prava consuetudine scribentium. nam verior lectio nostra quam Pollucis. Hesychio μακτῆρ appellatur. Scribitur, ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ἀρχοῦντο, ἃς καὶ μαρνυπίας ὀνομαζόμενας οἶδα. videtur postulare analogia, ut μακτροποιούς scribatur. caeterum incerta veritas. *Dactylum* saltationem describit Hesychius: ex quo et Polluce multa hic studioforum diligentia illustrabit. *νικατισμὸς*, Hesychio dicitur *νιβατισμὸς*. In Excerptis *νικτισμὸς*. et *μύγγας* pro *μόγγας κερνοφόρος* ea est quam saltabant cerophori, de quibus libro septimo. *Anthema* saltatio, a Choribus est appellata, ut ex nomine patet: nam ἄνθος et ἄνθεμον significatione non differunt. patet etiam ex subjectis verbis, quae quidem ita concipiuntur in Excerpt. ποῦ μοι τὰ ρόδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα; ποῦ μοι ταδὶ τὰ ρόδα; ταδὶ τὰ ἴα; ταδὶ τὰ σέλινα. *Chitonae* sive *Chitoneae* Dianae propriam saltationem, fuisse et ipsam nominatam Chitoneam, per est verosimile: quia tamen hoc Athen. non dicit, interpretes ipsum potius sequi par erat. *Angelica* πάροις Hesych

est ἀγγελίη παρόλιος. Inter schemata saltantium nominantur *Xiphismus, calathismus, callabides*. auctore Hesychio, ξιφίζειν etiam *saltare* significat. saltationem autem *Xiphismum*, alio nomine *cola* vocabant, teste eodem in voce κῶλα. καλλαβίδες alibi in hoc libro κολλαβίδες minus probo: nam existimo esse Hesychii καλαβίδα. Aeschyli *Theoros* invenio duplicem habuisse titulum et multa alia dramata. nam Hesychius in λαμβίς nomina Θεωρούς ἢ Ἰσθμιαστάς. Sunt e schematis etiam *Θαυμαστρίς* et *κατερίδες*. imo *Θερμαστρίς* et *ἐκατερίδες*. ita legendum ex Polluce. cuius verba, ἐκατερίδες καὶ Θερμαστρίδες ἔντονα ὄρχήματα. Aliis criticis thermastris exponitur ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. Sic *cinnus* ille Barbarus a quo dicta est *sicinnis* saltatio, ipse est liberorum Themistoclis paedagogus, homo Persa: qui meruit astutia sua inter claros Graeciae propugnatores illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandr. locus. Καὶ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος, οἰκέτης βιάθυμος ἦν. ὄρχεῖσθαι φασὶν αὐτὸν κασικιννίζειν εὐρηκέναι. Super sicinnide laudatur Σκάμων ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων. Paulo post dicitur idem Scamno. apud Eusebium *Scammo*. Clementis *Scamo* u hic et omnino rectum Σκάμων. ut apud Suidam. Porro antiqua saltatio pedum motu solum peragebatur: postea accessit motus et gesticulatio manuum: quae etsi recens inventum non est: nam Lesbonax auctor antiquissimus p. 902. χειρισόφους appellavit, quos alii ὄρχηστάς: ante Augustum tamen perfecta non est. Tunc consummata est artem pantomimorum, solertium quicquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea scribitur hic πρώτη δὲ εὐρητα ἢ περὶ τοὺς πόδας κινήσεις τῆς διὰ τῶν χειρῶν. recte paulo post scribitur, Φεύγειν μηδὲ μένειν, μήδ' αἰδεῖσθαι κακοὺς εἶναι: etsi apud poetam unde habet, erat, μήδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. Pyrricham dixere quidam a Pyrrico Lacone esse nominatam. qui opinionationis suae hanc afferebant rationem, Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν πύρρικον. quoniam agebant, *Lacoticum nomen etiam nunc est Pyrrichus*. intellige nomen viri proprium. Non est vanum argumentum. nam etiam in propriis nominibus differentia potest observari inter Graeciae populos. πύρρικός autem Dorica vox est, et cum est κύριοι ὄνομα, et cum ἐπιθετικόν. Theocritus: Λεπτὸς μὰν χεῖρ' αὐτοῦ ὁ πύρρικός. Saltationis τρόποι ὄσχοφορικοί ἵσθησθαι sunt, qui ab ὄσχοφορις servabantur cum ὄσχοφορία

celebrabant. Excerpta ὠσχοφορικοί. quam scripturam alibi
 ynaque observavimus. nota celebritas Atheniensium ex
 Harpocrate, Plutarcho, et Photii grammaticis Excerptis.
 Errant qui confundunt modos *profodiacos et Apostolicos*.
 diversi enim sunt. Προσώδιον sive προσόδιον (nam utrum-
 que praeferunt multorum scriptorum codices) carmen est
 ab iis cantari solitum, qui ad Apollinem accedebant.
 Exempla quae passim sunt obvia non adferemus, ne
 operam abutamur. Inde et προσωδιανόν sive προσοδιανόν
 μέτρον, apud metricos: et *profodiaca* saltatio hic. *Apo-*
stolicus modus quod ex ipso nomine licet conjicere, is
 est, qui convenit, τοῖς ἀποστόλοις vel ἀποστολεῦσι: quae
 erant apud Graecos praefecturae nauticae vocabula. Redit
 deinde Athenaeus ad sermonem de tibiis. Olim inquit,
 ἦσαν ἴδιοι καὶ ἐκάστην ἁρμονίαν αὐλοὶ, καὶ ἐκάστοις
 αὐλητῶν ὑπῆρχον αὐλοὶ ἐκάστη ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν τοῖς
 ἁγῶσιν. Πρόνομος δ' ὁ Θηβηῖος πρῶτος ἤλυσεν ἀπὸ τῶν
 αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. prior periodus planissima. fuisse olim
 et harmonias tres, et tria genera tiliarum diversarum.
 posterior de Pronomo obscura est, quia corrupta. desunt
 enim nonnulla, ut facile intelligent eruditi, qui medio-
 crem attentionem adhibuerint. Eruditissimus vir ita vertit.
Pronomus Thebanus primus pro varietate tiliarum mo-
dos distinxit. haec sententia neque praecedentibus co-
 haeret, neque ex edita lectione potest elici: et omnino
 falsa est. nam contra: primus omnium Pronomus dis-
 crimen tiliarum quod obtinuit apud vetustiores sustulit.
 Pausanias in Boeoticis: τῆς μὲν γε ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκ-
 τῶντο οἱ αὐληταί· καὶ τοῖς μὲν αὐλημα ἤλουν τὸ Δάριον.
 διάφοροι δὲ αὐτῆς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπεποίηντο οἱ
 αὐλοὶ. τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ἠυλεῖτο ἄλλοις.
 Πρόνομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπενόησεν αὐλοῦς ἐς ἅπαν ἁρ-
 μονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύειν· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον
 μέλη ὑπ' αὐτοῖς ἤλυσεν τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita emen-
 dabis, Π. δ' ὁ Θ. π. ἠλ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς
 τρεῖς ἁρμονίας.

CAPUT OCTAVUM.

p. 903.

Μουσικὴ πάνδημος. ἐκβολή. ἠλήγουσα. μέλος. *Homeri*
poesis μεμελοποιημένη· Choragi qui. sambuca.
Polybii et Plutarchi loci animadversi. alia multa.

ΚΑΙ ἐς μεγάλην διαφορὰν προσήλυθεν ἡ πάνδημος αὕτη
 μουσική. Omissio literae unius depravat totam sententiam.

Legendum διαφθοράν. tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines. qui etiam non animadverterunt allusum esse voce πάνδημος ad Volgivagam Venerem quae Graecis πάνδημος cognominatur. et de hac et de coelesti Apulejus in Apolog. multa. Videtur, ait, antiquae Graecorum sapientia τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένην. putem scribendum, δεδεμένην. duriusculum hoc, fateor. at illud plus quam durum. Versus acephali exemplum ex Homero assertur. Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς Ἴφι κταμένοιο. cui licet addas ex eodem poeta. Ἐπίτονος βέβληται βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Extremum versum appellat ἐμβολήν, quando scribit, Μειουροί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Eustathius descriptis verbis Athenaei: ἔνθα, inquit, σημείωσαι ὅτι ἐμβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐμβολῶν. Vulgarum grammaticὸν τὴν λήγουσαν appellant syllabam dictionis ultimam. si ita accipit hic Eustathius, incogitanter nimis ἐμβολὴν in hoc Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν. nam exempli gratia, hic versus Καλὴ Κασσιόπεια θεοῖ δέμας εἰκουῖα, iniurus est. vitium tamen non in ultima syllaba postremae dictionis: sed in prima syllaba. sed Eustath. opinor, λήγουσαν intelligit dictionem non autem syllabam. Non puto Graecum verbum esse εὐτυχος. Itaque lego mox cum Excerptis Λάκων ὁ τέττιξ, εὐτυχος εἰς χορόν. vel εὐτυκτος. *Laconicus est musicus, aptus a choreus.* Sequitur: διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διετέλουν οὕτως προσαγορεύοντες τὰς ᾠδὰς. propterea poetae sua canticum sic nominare perseverarunt. quomodo? nempe μέλη colligo ex superioribus. Proprie μέλος dicitur carmen μεμελοποιημένον: id est, in cuius compositione habitatio ratio harmoniae ut cani possit. talia sunt Lyricorum imprimis carmina. sed et aliorum antiquorum poetarum carmina habuisse μελωδίαν, ut Homeri, Xenophanis, Solonis Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri, ante dictum est Athenaeo. qui nunc ait, ex eo factum esse, ut omnes poetae sua carmina appellent ᾠδὰς et μέλη. Exemplum quod adjectum est, imperfectum ad nos pervenit: ut neque de auctore constet, neque de sententia multo magis. Quis enim dubitet illa esse corrupta? καὶ μέλεα μεληπτερώτα Μούσων. Scribendum καὶ μέλεα. μέλη πτερωτὰ Μούσων. *carmina alata Musarum.* Poetae se vocant alites et θεῖους ὄρνιθας: versibus suis tribuunt alas, vulgata res. Mox, καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Non bene ista cohae-

nt: neque enim alia hic incipit sententia, sed conti-
 nenda ista cum superioribus. *Choragos*, inquit, hodie
 cant eos, qui pecunia sua chororum conducunt et in- p. 904.
 nunt: at primitus *χορηγός* dicebatur is qui erat vere
ἐπιμὼν τοῦ χοροῦ: cujus erat officium, videre ne imperitia
 ori aut lascivia vetus musica corrumperetur: sed pura
 ue sincera servaretur. Lege sic integrum locum, *ἐκά-
 ον δὲ καὶ χορηγούς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους
 οὺς χοροῦς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (κα-
 περ αὐτὸ τοῦνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομῶσαι,
 ἵ μὴ παραβλῆναι τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.*
 si autem verissimum est, hanc esse genuinam vocis
choragus significationem: vix tamen reperias ex omnibus
 quibus scriptoribus Graecis qui ita usus sit eo verbo:
 sed in historia praesertim Attica frequentissimum est.
 henis enim inter publica munia divitibus necessario
 eunda, fuit τὸ *λειτουργεῖν*. Inde postea manavit latius
 us verbi significatio. [Nam simpliciter accipi cepit *χο-
 γεῖν* pro *παρέχειν* et necessariis praesidiis instruere.
 otio prima vocis *χορηγός*, ut ait Athenaeus, chori ma-
 strum designat. (qui et coryphaeus et mesochorus) ut
ρατηγός exercitus praefectum. Atque in hac primaeva
 gnificatione accipit Chrysostomus, homilia duodecima,
 epistolam ad Philipp. *καθάπερ ἐν χορῶ καὶ στρατο-
 ἔδῳ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμῆσθαι τοὺς λοι-
 οὺς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως* appellat hic *chora-
 um* quem alii coryphaeum. quare idem alibi, *κορυφαίου
 στρατηγόν* solet jungere: ut in simillimo huic loco,
 omil. trigesima tertia ad Hebraeos.] Homeri locus de
 chille fortium laudes ad Iyram canente extat in nono
 ad. cogimur hoc dicere propter interpretum incuriam,
 si falsissimam Athenaeo sententiam affingunt. Antiquos
 iam Barbararum gentium musicos graves fuisse viros, et
 ni a rerum actu alieni non essent, illustri exemplo
 docet nos dipnorhetor. Astyagi enim praedixisse canto-
 rem quendam futuram Cyri virtutem, et bellum ab eo
 contra Astyagem suscipiendum. Profert Dinonis qui *Per-
 sica* ediderat locum, non sane obscurum, neque depra-
 atum: perperam tamen ab interpretibus acceptum. Graeca
 onant. Quo tempore Cyrus, (qui in Astyagis aula, initio
 satellitum praefectus fuerat, deinde militum, postea
 ibiit) relicto Astyage ad Persas se contulit: rege cum
 amicis convivente Aggares quidam, omnium ejus can-
 orum clarissimus. vocatus in coenationem, cum alia

pro more tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti i paludem feram apro truculentiozem, quae si semel locorum circa se fuerit potita, facile cum paucis adversus multos pugnabit. Musicum instrumentum quod sambucam dicebant, Parthis et Troglodytis paulo post assignat Euphorion. Certum est, vetustissimos Orientis populos eo organo esse usos. inde transiit postea ad Graecos et res et nomen. Daniel propheta, capite tertio, ἀν ὅρα ἀκούσητε τῆς Φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, κα κιθάρας, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis est כסבס *sabecca*. Sambucam vero militarem cuius fit statim mentio, descripserunt Graeci et Latini scriptores nonnulli: sed obiter, et parum plene aut exacte. Extat ac p. 905. curatior ejus descriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex Bitone aut Andrea Panormita, ad quos rejicitur nos hoc loco dipnosophista: verum ex Damio quodam Colophonio. Plura nos de his rebus in Polybiana editione, quam defuncti molestissimo hoc labore, aut curabimus Θεοῦ δίδόντος, brevi, aut aeternis tenebris semedamnabimus. Nihil demutant ab edita lectione veteris libri, cum de sambuca militari scribitur, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι. Placet tamen jure clarissimi viri Justi Lipsii conjectura, haut temere suspicantis ἀπὸ δύο νεῶν potius esse scribendum. Allegoricus sermo est, quo usus Marcellus cum diceret, τὰ μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, τὰ δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὡσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνῃ ἐκπεπτωκέναί. *Archimedes*, inquit, *navibus meis cecyathis aquam haurit e mari: sambucae autem colaphis percussae, tanquam e computatione cum dedecor sunt ejectae*. Interpretes cum allegoriam non animadvertent, integerrimum locum emendare aggressi sunt nam pro ἐκ πότου scribit Dalecamp. εἰς πόντον. plane absurde. Apud Polybium legitur hodie, ὡσπερ ἐκ πόντου. de quo in editione Polybiana cum bono Deo. se videtur scripsisse, ἐκ σπονδῶν: quod more suo velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Refert e Plutarchus Marcelli jocos. sed κυαθίζων ibi scriptum pro κυαθίζων. emenda igitur.

CAPUT NONUM.

Phyllis *vetus scriptor*. *Hesychii locus*. παλαιθετος
Diogenes *tragicus*. τύπανον et τύμπανον. κρέ

κειν μάγαδιν. *iambycae et sambucae. Delia palma. Pythagorae tripus* Τρίψ, ὁ τοὺς Εἰλωτας πεποικηώς. *Dare chorum poëtae, vel scenam, quid. λαμβάνειν χορόν. locus Aristophanis illustratus. ejus scholiastes notatus. Cratini Bulci. Locus Hesychii emendatus. ἐμοὶ διδάσκειν. Homeri Epicichlides. ποίησις διὰ λόγου.*

ΟΤΔΕ Φύλλις ὁ Δήλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ αὐλητῶν. Melius Φύλλις. Hic est Phyllis quem musicum appellat, et cum Aristoxeno bis terve laudat scholiastes Aristophanis. De illo versu, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν, diximus libro quarto, capite 25. μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κισσαριστήριον. eadem interpretatio apud Hesychium: sed quam in vulgatis libris pessime acceptam ex Athenaeo emendandum esse studiosos velim monitos. παλαιδετῶν Ὑμνων αἰδοί. Ferri potest, pro *dudum compositorum. τιθέναι* pro *ποιεῖν*, translaticium. tamen haec dictio nescio quomodo parum satisfacit. an παλαιδετῶν? Hesychius παλαιδέτης, πρεσβύτης pro παλαιετής. vel potius παλαιοέτης. Διογένης δ' ὁ τραγικός δ. Hic etiam Oenomaus dictus: Atheniensis fuit, et plures fabulas edidit. Tertii versus initio scribe τυπάνοισι, non τυμπάνοισι. utrumque dixerunt Graeci: hoc usitatius est: illud ἀνὰ λόγον magis: ἤγη τύπανον. p. 906. Quarto versu, Βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χειρὶ κυμβάλων, malim βρόμοις: et quia hoc Ἀττικώτερον, et quia praecedit vox βόμβοισι. videndum etiam an scribi oporteat ἀντίχερσι. Postea scribe,

Ψαλμοῖς τριγῶνων πηκτίδων τ' ἀντιζύγοις
ὄλκοις κρεπούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῶ
νόμῳ ξυνωθεῖς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Ita dictum κρέκειν μάγαδιν, ut apud Aristophanem κρέκειν αὐλόν. Late patet verbi hujus usus. κρέκειν ὕμνον dixit Telestes Selinusius: Τοὶ δ' ὄξυφῶνοις πηκτίδων ψαλμοῖς Κρέκον Λύδιον ὕμνον. male in editionibus κρεκούσαις: nam jungi debet cum superiore voce Λυδάς: caetera ante nos restituerat optimus Sylburgius. σαμβύκαι, ἱαμβοὶ καὶ τρίγωνα, κλεψίαμβοι. In hac enumeratione ἀσυνδέτῳ mendii suspicionem movet τὸ καὶ ante τρίγωνα. Legendum est, σαμβύκαι, ἱαμβύκαι, τρίγωνα. Separat *iambycas* a *sambycis*, quid autem *iambycae* fuerint mox declarat. Utrumque et Hesychius

verbis pacne iisdem. Ἰαμβύκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ἤδον. ἢ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὄψις εὐρημένον. De *barito* et *barmo* dictum in quarto. τὰ μὲν ἐγγχορδα, τὰ δ' ἐνήχα κατεσκευάζον. *alia fidibus intendebant, alia sonora faciebant.* id est, ut mox loquitur, ψόφου μόνον παρασκευαστικά. exposuimus libro quinto, capite quarto.

τὰ τ' ἐν Ἑλλησι ξόαν' ἠδυμελῆ. Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem ex his tam paucis verbis, ne Oedipus quidem capiat. Delia palma ex qua facti erant ancones phoenicis organi, illa est de qua multi Graeci poetae Latinique. Homerus,

Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωτος περὶ βωμῶ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Marcus Tullius, *Quod Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dixit, hodie monstrant eandem.* καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους.

Hic musicus tripus Pythagorae, etiam τρίψ est dictus: quasi triplex, aut triam speciem vel usam praestans: quod postea explicatur Athenaeo. Coniicimus ex Hesychio in cuius commentariis leguntur haec ἀνιγμωτῶδη verba. Τρίψ ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. Ex hoc Athenaei loco facienda lux optimo scriptori. Sensum hunc elicimus. Τρίψ est illud musicum instrumentum, quod sub Pythagorae nomine vel Pythagoreorum Delphis in Apollinis templo visebatur et tripus vulgo appellabatur. De auctore hujus organi dissentire Athenaeum et Hesychium, non mirabitur, qui meminerit eorum quae Dionysius Halicarnassensis et Diogenes Laërtius de duobus Pythagoris scripserunt.

πρῶτον κισθάρσαι Μέναιχος. Verbum λέγει in sequentem periodum a fine hujus translatum videtur. Tertius versus Anaxandridae Εἶτ' ἐσχέδιασε δριμύως ἐν παπαί, claudit. Tolle vocem inutilem ἐν, et scribe, παπαί παπαί. Mox autem lego cum Dalecamp. ὁ τοὺς Εἰλωτας πεποιηκῶς, non Ἰλεώτας. ita conceptum poematis hujus indicem.

p. 907. memini alibi observasse. Totum locum jure arbitrario ita constituo; male scriptum, καὶ ὁ τοὺς Εἰ. δὲ π. τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλμαῖνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνήσιππὸν ἐστὶν ἀκούειν· κείνος νυκτερι. etc. nam et sequentia ejusdem sunt poetae non Athenaei verba. et ita auctor Epitomae. Corrige haec Cratini, τίς ἄρ' ἐρωτά μ' οἶδεν ᾧ Γνήσιππε. Scribe, Τίς ἄρ' ἐρωτά μ', οἶδας ᾧ Γνήσιππε; Sed expendenda sunt quae statim subjiiciuntur Σκώπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βου-

λοισ. quis est ille quem ait traduci a Cratino in *Bu-*
ulois? Si praecedentia respicias, non potes αὐτὸν aliter
 interpretari, quam de Gnesippo: si ad versus ipsos co-
 mici oculos referas, de Cleomacho videbis eum loqui.
 ense defecti codicis notam esse ponendam ante verbum
 κώπτι. deesse autem haec aut similia his verba, Τῷ δὲ
 νησίππῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. σκ. Ac fortasse in
 versu Chionidae paulo ante recitato. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία
 νησίππος. οὐδ' ὁ Κλεομένης, scribendum, οὐδ' ὁ Κλεό-
 μαχος. ab illo versu egit de Gnesippo: nunc testimonia
 refert de Cleomacho. vulgatam γραφὴν probavimus li-
 ro superiore, capite ultimo. Nunc Cratini verba con-
 deremus.

Ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφουλέσι χορὸν
 τῷ Κλεομάχῳ δ' ὃν οὐκ ἂν ἤξιουν ἐγὼ
 ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

loquitur Cratinus de sordido aut imperito divite: qui
 Athenis choragus cum esset, et instruendum chorum ha-
 beret, possetque Sophoclis poetae praestantissimi opera
 uti, cum Cleomacho ignobili et inepto poeta pacisci ma-
 nerat. nempe hic pecuniae tenacior quam gloriae cupi-
 lior fuit. Nam quo melior et celebrior poeta erat qui
 fabulam fecerat, eo carius docebat. Sed nullius sumptibus
 parcere soliti paulo qui essent honoris publici avidiores,
 quo possent quam optimi poetae fabulam producere, et
 ornamentis chori sui alios choragos superare, cujus stu-
 dii cum alibi in his libris certa sunt testimonia, tum in
 Midiana Demosthenis illustre habetur exemplum. δοῦναι
 χορὸν alicui poetae est, ejus opera uti in choro in-
 struendo, et docenda fabula: quas partes qui suscipit,
 dicitur λαμβάνειν χορὸν. Aristophanes Ranis, de qui-
 busdam malis poetis,

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα
 χελιδόνων μουσεῖα λωβηταὶ τέχνης.
 ἢ Φροῦδα θᾶπτον, ἦν μόνον χορὸν λίβη
 ἄπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγωδίᾳ.

Mali poetae non facile suorum dramatum emptores in-
 veniebant propter illam quam diximus *Φιλοτιμίαν* et ae-
 mulationem. Ideo ait Aristophanes, ejus farinae tragicos
 incredibili gestire gaudio si semel operam suam ad sce-
 nam locaverint, et fiat illis potestas unam aliquam tra-
 goediam producendi in theatrum ac committendi. recte
 vetus comici interpretes Φροῦδα explicat hic ἀφανῆ γίνε-
 σθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. sed quid significaret λαμβάνειν χορὸν

non intellexit eruditissimus ille grammaticus. sic enim explicat poetae verba. *ἐπερ ἄπαξ τοὺς περιστῶτας ἐπαί-
 p. 908. νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.* Atqui non aliud est, *chorum accipere* quam id quod diximus. Sunt enim relata *δοῦναι* et *λαμβάνειν*. perspicuum autem est superioribus Cratini verbis *dāre chorum* dici choragum, qui poetae alicui curam committit instruendi chori, tota enim ornamentorum ratio ex argumento fabulae pendeat. Constat autem in delectu poetae spectatum aliquando fuisse, non choragi solum aut tribus unius voluntatem, sed universi populi. Auctor vitae Aescyli scribit, Athenienses tanto opere eum poetam fato jam functum amasse, ut lege sanxerint, *τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν*; id est, *ut qui vellent docere Aeschyli fabulas, caeteris praeferrentur, et chorum acciperent.* Quemadmodum autem de poetis dramaticis dicebant *δοῦναι χορὸν* et *λαμβάνειν*, sic de aliis qui in theatrum prodire solebant, *δοῦναι σκηνὴν*. Athenaeus libro primo, Ἀθηναῖοι Ποσειδῶ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐρύπιδην. Haec alibi exposita non legimus: quare interpretibus facile ignosco, in Cratini superioribus verbis plane caecutientibus. Observent autem studiosi desumi istos Cratini versus ex ipsius *Bubulcis*: in cuius fabulae prologo graviter conquestus erat poetae choragi cuiusdam contumelia, qui alii nescio cui comico potius quam ipsi chorum dederat. Hesy chius: Πυρπερέγχει, Κρατῖνος ἀπὸ θυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν περὶ τοῦ ἀρχοντος ἐστίν οὐ ἠτήρει. vix est alius in toto Hesy chio aequè male acceptus locus, atque hic est. Lego vero, Πῦρ πῦρ, ἐγγχει. Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχοντος παρ' οὐ ἠτήρει. De eodem Archonte accipiendos censeo et versus istos qui ab Athenaeo hic recitantur. Quare tam insignem Hesy chii locum praetermittere nostrum non erat. Cum ait poeta: ὃν οὐκ ἂν ἠξίου ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἀνελεῖς Ἀδώνια, hoc vult. Si mihi choragi munus fungendum esset, nollem Cleomachum mihi docere vel adoniis, quod festum fuit Athenis non magnae celebritatis: nedum ejus opera uti velim ad Quinquatrus aut Liberalia, quando edebantur ludi omnium celeberrimi. *ἐμοὶ διδάσκειν* non est *me docere*: sed *docere me chorago*: *ἐμοὶ* pro *ἐμοῦ χορηγοῦντος*. sicut *militare alicui* dicitur qui ejus ductu vel auspiciis militat. et jure ita loquitur: poetae enim

a theatro docebant non suo magis quam choragi peri-
 clo. Sequitur non longe, ex Clearchi Ἐρωτικῶν libro
 secundo, ἐς δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὀμήρου ἐπικι-
 λιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου ποιήσεως τούτων ἔχε-
 αὶ τινος τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν
 Ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν γένος, ἐρωτικῆς τινὸς
 διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστι. Quis ista interpretetur? nemo
 scire nemo: qui quidem non emendaverit prius. Ita
 autem scribendum, οὐ μόνον δὲ (vel ἔτι δὲ) τὰ Ἀρχιλό-
 χου καὶ τῶν Ὀμήρου Ἐπικικλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐ-
 μ. τ. ἐ. τ. τ. παθῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν Ἔρωτα,
 καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρωτι-
 κῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν. nihil apertius verbis
 misce ita scriptis. Ait Clearchus, amatoria fuisse et Ar- p. 904.
 hilochi carmina, et Epiciclidum Homeri magnam par-
 tem, quin etiam quae scripserat Asopodorus de Cupidine,
 et omnes in totum amatoriae poeseos in oratione soluta.
 Haec omnino mens Clearchi est. Epiciclidum Homeri-
 arum nomen saltem ex libro secundo nosse debuerant
 interpretes. Pessime edebatur διαλόγου, quod ex libris
 mendatum est in nupera editione. Vere autem dixit
 Clearchus non multum interesse inter poetarum scripta
 Ἐρωτικῶν, et ejusdem argumenti epistolas: quales videlicet
 hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Aristaei et alio-
 rum ἐρωτομανῶν Graeculorum.

CAPUT DECIMUM.

*Mensae secundae non semper appositae. Sacaea festum
 Babylonium. Mos arcendi servos a quibusdam
 sacris. ἀκλητῆρες βότερος. κλητῆρες. Athenien-
 ses Φιλόδοκοι et sycophantae. πύος, πυριάτης.
 Platonis Atlanticus. alia nonnulla.*

Sequitur pars libri hujus posterior, qua agitur potissi-
 mum de mensis secundis. Has non omnibus conviviis
 esse solitas adjici, docent nos haec verba, αἱ δεύτεραι
 καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ μόνον
 ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις. Qui in Homeri poesi versati
 sunt, agnoscent loquendi genus poetae aliisque non in-
 frequens, Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστιᾶν τοὺς οἰκέτας,
 αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκτῶν λειτουργίας ἀναδεχομένους. Nar-
 ratur mox ex Beroso, ἀγεσθαι ἐορτὴν Σακεαν προσαγο-

ρευομένην ἐν Βαβυλωνί. In Hesychii Glossis, *Sacaea* dicitur
 fuisse Scytharum quoddam festum: et Scythae ipsi nomi-
 nantur *Sacaei*. Sed Babylonio potius Beroso credamur
 qui solemnitatem *Sacaeam* vel *Sacaeorum* suis populis
 tribus asserit. Dio Chrysostomus oratione quarta de regni
 τὴν τῶν Σακκίων ἐορτὴν nominat, et Persis attribuit. Ius
 autem describit: Οὐκ ἐννεόημας τὴν τῶν Σακκίων ἐορτὴν
 ἣν Πέρσαι ἄγουσιν; λαβόντες τῶν δεσμοτῶν ἓνα τῶν ἐπι-
 θανάτων, καθίζουσι εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα διδόνασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τροφᾶν καὶ τακτικὰ
 παλλακαῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλέως
 καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κωλύει ποιεῖν ὧν βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα
 ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. An *Saccarum*
solemne ignoras quod Persae celebrant? Vincitorum qui
duci ad supplicium debent, aliquem in sella regis con-
locant, et veste regia ornant, faciuntque ei potestatem
delicate et molliter vivendi regisque pellicibus per eos
dies utendi: neque illum quisquam impedit. quominus
quicquid voluerit faciat: deinde exutum et flagellatum
suspendunt. sed fortasse scripserat Dio Σακίων vel Σακκίων.
 etli videtur verum nomen hujus Babyloniorum
 ἐορτῆς fuisse *Sesacaea*, quod more suo Graeci corrupserunt
 decurtaruntque: nam apud Hieremiam prophetam
 duobus locis Babylon nominatur *Σεσακ*. inde haec
 solemnitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma. *Zō-*
 p. 910. γάνην per o parvum scribunt quidam MSS. Ait, Ζῶν
 ὅταν τῇ Ἡρᾷ θύωσιν δοῦλα οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐα-
 χλίαν. Non solum Coi a suis istis sacris servos arcuerunt
 sed et alii Graeciae populi sacris quibusdam mancipiis
 sua excluderunt: puta Athenienses, cum rem divinationis
 Furiabus facerent. testatur Philo in commentario quo pro-
 bat omnes qui virtutem colunt esse liberos. ejus verbum
 descripsimus libro quarto, capite vigesimo primo. iterum
 Aeginetae monophagi, quorum ritus describit Plutarchus
 Κεφαλαίων Ῥωμαίων quaestione quadragesima quinta
 [Etiam apud Romanos in sacris Herculis nec servi inter-
 erant, nec liberti. Lege Servium ad librum octavum
 αὐτῷ positum pro αὐτῷ, cum dicitur, τὴν τράπεζαν
 ἀφ' ἧς αὐτῷ κεκκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι
mensam sibi paratam Peloro apposuit. res vulgatissima
 doctos tamen fugit. Torserunt eruditos viros ἀκλήτηρος
 βότρως quorum mox fit mentio in versibus Eubuli. ne
 mirum: nego enim alibi usquam legi racemos istos *acle-*
teres. Sed poetam audiamus.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
 ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
 γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
 μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
 πύος, πυρεία τε, μύρτα, κληρωτήρια,
 ὑάκινθος, ἄρνες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

Quid igitur sunt ἀκλητῆρες βότρυς. iterum nego tibi Graecam eam dictionem esse: nam qui accipiunt pro ἀκλητος. honestius tacuissent. Legendum, Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ κλητῆρες, βότρυς; vel οὐ καλητῆρες, β. Jocatur poeta tota hac pericopa, et specie laudantis Atheniensium τὸ Φιλόδιμον acriter infectatur. Eum populum litium et judiciorum fuisse amantissimum, omnes sciunt, qui Aristophanem saltem legerunt. Ideo ingeniosus poeta Athenas laudare simulans, ut omnium rerum ad vicium necessariorum copia abundantes, simul ea commemorat ex quibus veteratorum eorum ingenium appareat. Eo spectant insertae voces singulae singulis versibus, secundo, tertio, quarto et quinto: κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κληρωτήρια: in ultimo vero tres istae, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί. Omnia haec forensia sunt vocabula: quorum exponendi non hic est locus. Etsi sunt multorum ingenia a veritate averfa: non putamus tamen reperiri aliquem posse qui de nostra hac emendatione vel dubitet. κλητῆρες dicebantur, qui reos in jus vocabant. Scribe in quarto χόρια per o. ut in illo Theocriti, χαλεπὸν χορίων κύνα γασῶσαι. In quinto versu nihil significat quod ad rem faciat τὸ πυρεία. Potest legi πύος πυρός τε colostrum et frumentum. Verius tamen censeo, πύος, πυριάτης, μ. Aristophanes Vespiis, ἔζων ἐν πᾶσι λαγωοῖς, Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύω καὶ πυριάτη. utrumque nomen lac significat, sed cum aliqua differentia. Scholiasten vide. Ferri potest paulo post, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδοροπισμάτων εἴπη. ut sit oratio Ulpiani de Pontiano ad convivas directa, non ad ipsum Pontianum. aut scribe εἴποις. In versu Philippidae, Ὀλην λέγοντά μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν, absurdissima lectio ferenda nobis non est: sed ad hunc modum corrigenda. ὄλη λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ' ἢ ἡμέρα: vel integer dies me deficiat si narrare aggrediar. Non video difficultatem ullam in Sophili ecloga e Deposito. Ἐδύγε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνάγειν. etc. in versione tamen Dalecampii vix aliquod vellegium deprehendas verae sententiae: quae est haec: *Jucundum semper est cum Graecis hominibus convivere*

*agitare: res est plane elegans: nemo ibi clamat, Im-
funde duos cyathos: nam commissatum est eundum a
Tanagricam: ut ibi decumbens pro secundis mensis
comedat asininas mattyas. συνάγειν accipe, ut Athe-
naeus ipse docuit libro octavo. Qui haec loquitur como-
parabat Graecorum elegantiam et modestiam in convivio
cum petulantia Barbarorum, puta, Thracum, aut Asia-
ticorum. Platonis locus de quo Athenaeus, Πλάτων ἐστὶ
τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ καλεῖ ἐν τούτοις, extat
in Critia dialogo, qui et *Atlanticus* inscribitur, propter
illum de Atlantide insula sermonem. Sed more suo Athe-
naeus alienam sententiam partim auctoris, partim sui
verbis refert. At Dalecampius putavit esse versus Platonis
comici. Non capio prima verba: πάντα τε εὐώδη
ἐφαίνετο τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῆ. Sed accedendum propius
ad Platonis mentem simul et verba, scribendumque, πάντα
τὰ εὐώδη ἔφουε τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῆ. in haec verba
contraxit, quae dixit Plato pluribus: ὅσα εὐώδη τρέφου-
σιν γῆ τανῦν, ῥίζων, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν
στακτῶν, εἴτε ἀνδρῶν, εἴτε καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα κα-
τέφραβεν εὖ.*

CAPUT UNDECIMUM.

*Philyllii Φρεωρύχος. ἐπιδορπίσασθαι pro comedere
Prov. Ἀβυθηνὸν ἐπιφόρημα. Hesychii locus. ἐπι-
τραπεζώματα. bellaria dicta παροψωνήματα
ἀμφὶ δεύτατα apud Pindarum. alia quaedam*

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησι. Pollux lib. 7. sub
finem, καὶ Φρεωρύχος εἶη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ γὰρ
δράμα τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ Φρεωρύχον ἐργαλεῖον παρὰ
αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. ita scribendum, non τόρευσις
aliis hoc instrumentum vocatur τόρος. at vide ejusdem
Poll. lib. 10. cap. 31. cur autem paulo post repetantur
haec verba ab Athenaeo, causam video nullam, et sus-
pecta hic nobis librorum fides. καὶ Ἄρχιππος ἐν
Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Nulla prorsus causa
est cur hic nominentur duo isti scriptores: nam statim,
id est, suo loco, eadem verba repetuntur, nescio qua
occasione bis posita, cum semel debuissent. Postquam
docuisset auctor secundas mensas dici ἐπιδορπίσματα et
ἐπιφορήματα: nunc addit, veteres aliquando usos voce

ἐπιδορπίσασθαι pro ἐντραγεῖν comedere simpliciter, non
 bellaria comedere. parique ratione ἐπιφορήματα appel-
 lantur cibos omnes praeter panem, id est, opsonia et τὰ
 ἑπιδορπίσματα. Usus hunc verbi ἐπιδορπίσασθαι nullo ex-
 emplo firmat: dictionis alterius duo affert testimonia,
 Scipii unum, alterum Herodoti. His cognitis de lec- p. 912.
 tione facile statuet acutus lector. Sequitur, τὸ μέντοι
 τὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, τέ-
 λος τί ἐστὶ καὶ † ἐναϊμένον. Lego, τέλος τί ἐστὶ καὶ
 ἐλλιμένιον: [sive ἐνλιμένιον (nam utroque modo scribi
 potest.)] Vectigal est aliquod et portorium. posterior
 ex priorem explicat: nam τέλος generale nomen est
 huius species ἐλλιμένιον: vectigal quod in portu penditur,
 qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athe-
 naeus voluit: proverbio isti occasionem praebuisse illud
 portorium: quod cum acerbè exigeretur, improbi-
 simis portitoribus anam saepe dedit multa per calumniam pe-
 grinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Sue-
 tinius in Augusto, calumniarum seges et benigna materia
 est. Ex his intelligimus quod scribunt Graeci in pro-
 verbii huius explicatione. εἴρηται, ajunt, ἡ παροιμία καὶ
 πρὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συνοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὁ δὲν
 Ἀριστοφάνης τὸν συνοφάντην Ἀβυδηνοκόμην (Hesych.
 et Aulath. Ἀβυδοκόμης) εἶπεν. Usus adagionis docent: caus-
 am non aperiunt: quam nostra huius loci emendatio et
 interpretatio palam facit. Porro quod apud Hesychium:
 Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα scribitur pro ἐπιφόρημα, mendosum
 est, ut alia multa in eruditi illius critici Glossis.
 quod non animadverterit ille vir doctus, quem Hesychii
 librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei
 loco absurda quaedam scriberet. Ita saepissime errorem
 signavit error. Non video causam cur Athenaeus in isto
 Platonis versu, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων,
 exponat ἐπιτραπεζώματα bellaria. melius Hesych. qui
 simpliciter exponit, cibi mensis impropositi. hoc enim est
 ἐπιτραπεζοῦσθαι: quod non est proprium mensis secun-
 dis: sed omnium commune quae mensae imponuntur
 quaecunque de causa. Ita dixit Sophocles, Ἀπυδάκωτος
 οὐ τραπεζοῦται κῦλιξ. λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
 τραγάλια. Videtur ita scriptum fuisse ὑπὸ τῶν
 ἀρχ. τραγάλια: τραγάλια γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. habes
 post aliquammultos versus eundem locum Aristotelis ple-
 nius descriptum: unde haec et exponenda sunt et cor-
 rigenda. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον. Et

Clemens Alex. et Eustath. sola haec sine sequentibus verbis proferunt. Idem Clemens eleganter alicubi τὸ τραπέζιον vocat παροψώνημα: nam ut opsonia adjiciuntur pani: sic bellaria opsoniis deliciarum causa acciduntur.

Ὅρας τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Viden' quae sit jucunda eorum vita inter struices delicatarum pertinuarum? Ex mente Athenaei Pindarica haec τραπέζαν δ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν Σέθεν διεδάσαντο, καὶ Φάγαν debebant vertere interpretes, In mensas circa ultimas (id est, exitum convivii) tuarum carniū frustra disserunt et comederunt. aliter exponunt alii: nihilo fortasse deterius. sed cum secundas mensas probare hic velit auctor, ineptum est, aliter hic interpretari. Postea producit testimonium Achaei: in cujus interpretatione viri docti nihil nisi peccata peccatis cumularunt. Primum ita lege totum locum.

p. 913.

A. Θολίη σε πρῶτον τέρψομεν. πάρεστι γάρ.

B. τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;

A. μύρω σὲ χρίσω πάμπαν εὐδῶμα δέμας.

B. ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;

A. ναί. καὶ τράπεζά γ' ἐμποδῶν ἐπαίρεται.

Ita autem explica: A. *Epulis primum te oblectabimus. adest enim earum copia.* B. *deinde autem quo me oblectabis modo?* A. *Unguento odorato corpus totum [v. Ung. prorsus odorato corpus] tibi inungam.* B. *Quidam aquam lavandis manibus non prius dabis?* A. *Sane atque e vestigio mensa auferetur.* Mensam hic intelligit secundas mensas. nam auctoris mens, de qua ne minimum quidem suboluit interpretibus, haec est. Probam instituit, veteres sine distinctione primae aut secundae mensae, τραπέζαν simpliciter appellasse et primas et ultimas epulas. Achaei locus de ultimis intelligendus est quae sunt aliis secundae mensae. sic etiam accipiendus apud Xenophontem in Symposio, ὡς δ' ἀφῆρθέησαν τὰ τραπέζαι. et fortasse etiam in hoc Platonis versu, τὴν τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; atque omnino quoties apud poetas mensae remotae dicuntur. Aristophanes et loco quem auctor subjicit, de primis epulis loquitur sicut passim Homerus et alii scriptores, quando τραπέζαν παρατεθῆναι dicunt. Scribe mox, οὕτως γὰρ ἐπιδορπιὰ μὲν τραγηματισμός τις ἐστι. sic etiam Eustath. recte: non οὕτως. Antiphonis versus ita distingo et scribo, juvenibus MSS.

Οἶνον Θάσιον πίνεις ἄν; εἴτις ἐγχεάι.
 πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς.
 μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέει.
 μελίπηγτα δ' εἴ σοι προσφέρει; τρώγοιμι ἄν.
 κ' ὦν δὲ καταπίνοιμ' ἄν, οὐδ' ἄλλου τινός.

tertium versum praestare nolim sincerum. sane in Excerpt. unde Eustath. describit ad ῥαψ. α. Ὀδυσσ. pro μαλακὰς σφόδρα, solum est μάλλον. Postea scribe cum Calecamp. ἐν δὲ Ὀμοίαις. Fabulam Antiphanis Ὀμοίαις inscriptam, laudat dipnosophista non semel.

CAPUT DUODECIMUM.

Ἀλληλεσμένος βίος quid dicatur. grati cibi Θεοὶ
 nunciati. καλῶς ἔχει, formula gratias agendi.
 ἐπαίκλια vel ἐπαίκνια. καυναβίδες. ἀεριστότητα
 μέλεα.

NILHIL nobis membranae conferunt ad salutem horum
 versuum ex Amphidis *Gynaecomania*:

Ἦδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεμένον·
 αἰτοῦ. τυχεῖν ἔστι σαφῶς. †

Est vero scribendum in priore quidem ἀλληλεμένον: poste-
 rior autem sic: Αἰτοῦ. τυχεῖν γὰρ ἔστι τούτου σοι σαφῶς.
 Pulcherrimis versibus describit poeta beatorum hominum
 vitam, rerum omnium honorum et lautarum copia abun-
 dantem. atque hanc vocat *Amphis vitam molitam*: id
 enim est ἀλληλεσμένος βίος. Scio emendatum a viris doctis
 ἀλληλιμμένον. ut sit *uncta vita*. sed errasse illos graviter,
 id quoque scio. Inter Graecorum paroemias refertur etiam p. 914.
 ista ἀλληλεσμένος βίος: cui similes sunt aliae paroemiae,
 βίος μεμαγμένος, et βίος ἐξηυλημένος. Opponitur *vita*
molita, vitae primorum hominum, qui, ut creditum est,
 glande se sustentabant: item eorum qui primis proximi
 frugibus non molitis sed tantum frefis vescebantur. His
 successit tertium genus hominum, qui et fruges molere
 ceperunt et circa victum esse curiosiores. Haec illa est
molita vita, jure caeteris praelata. Porphyrius *Περὶ ἀπο-*
χῆς ἐμψύχων. lib. 2. de prioribus duobus vivendi gene-
 ribus locutus; τοῦ δὲ ἀλληλεσμένου βίου παρὰ τὰ πρόσθεν
 μακαρισθέντος, ἀπήρξαντο τῆς ψαισθείσης τροφῆς πρῶτον
 εἰς πῦρ τοῖς Θεοῖς. omitto quae Graeci paroemiographi
 et Eustath. Ultimus versus ῥήσεως hujus ita habet, Ὀνό-

ματα τῶν δώδεκα Θεῶν διελήλυθας. quem si capio rec-
 voluit dicere qui eum pronuntiabat, superioribus versibus
 nominata esse genera duodecim eduliorum, non minus
 sibi gratorum quam duodecim qui dicebantur dii. Sed
 apud aliam poetam, pisces a proceribus gulae expr
 soliti, Θεοὶ nominantur, ut expositum est libro 3. cap
 quarto. Cum igitur praecedentibus Amphididis versibus n
 duodecim, sed septem solum ciborum nomina invenia
 tur: desiderantur, opinor, quinque aliorum eodem spe
 tantia nomina, simili versu comprehensa ut hic est Γε
 γυλίδες, ἄπιοι μῆλα, βότρυες, ῥοαί, vel ῥόδα. Ement
 et hunc Anaxandridae, Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων
 τς: ac lege, οὐπω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὡς ἔζων τότε
 nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tu
 vixi. In proximo versu Clearchi. Λάβ' ὕδωρ κατὰ χε
 ρός. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. λάβ' ὦ γαθή. τὸ καλῶς ἔχ
 formula est qua utebantur cum vocati ad coenam i
 nollent, sed gratias agerent, ut dicebamus ad Theocr
 tum. Deinde scribe. Οὐδέν χειρόν. παῖ ἐπιτίθει ἐπὶ τ
 τράπ. Postea, Κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.
 ποχ, Ὅψοισι καὶ ζωμοῖς ἀηδοῦμ' ὦ Θεοί. Sequitur, Ἀπί
 δὴ καὶ Διόδωρος ὡς Φησι Πάμφιλος, ἐπέκλεια Φησι κα
 λείσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα. Pro Διόδωρο
 melius in nonnullis scriptum, Ἡρόδωρος. ut semper alibi
 Et si autem ἐπέκλεια scriptum in omnibus libris etiam
 Excerpt. tamen ἐπαίλεια legendum aut ἐπαίνεια. ita dicit
 tum ἐπαίλιον Doribus, ut aliis ἐπιδόρπισμα. nam αἰήλα
 aut αἶνον idem ac βρώμα, plura lib. 4. et Eustathius
 Legitur statim in Excerptis, Ἐφιππος δὲ τραγήματα ἀπα
 ριθμούμενός Φησι. Pro Φοινίκου βίκος, melius Φοινικιοῦ
 et libro primo. item παραμασύντας τινὰς παραβόσκομεν
 vel παραμασήτας. nam utrumque dicitur, non παραμα
 σύλτας. venuste allusum est ad parasitorum nomen verbo
 παραβόσκειν. Veteres dictionem βράχος non agnoscunt
 βρύγμος quid sit nescio, nisi si ἐρσιγμός scribendum
 κανναβίδες auctore Hesychio interea censebantur quae
 sufficiebant. sed scimus nos relatam a Galeno etiam can
 nabi semen inter ea quibus vescerentur. alioquin tentare
 poterat ex libr. 4. num καμματίδες, sit legendum, quod
 nobis quidem non probatur. De Philoxeni Cytherii loco
 dictum libro quarto, capite 11. In pericopa Antiphanis
 p. 915. de Philoxeno ineptissime hodie legitur, πρῶτα μὲν γὰρ
 ὀνόμασιν ἰδίῳις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ. quae so quid
 pote absurdius? tamen et excerpta et membranae con-

tiunt. sed scribendum ut et versui consulatur, et sententiae, τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι π. et versu 4. Ἐπειτα τὰ μέλη μέτ. Sextus eget icine qui labantem fulciat. Scribe, Ἐκεῖνος εἰδὼς ὡς θῶς μουσικῆν. Penultimi versus scripturam refutat lex tri. Potest legi Ἄνθεσί τε παστὰ μέλεα. sed premenda gis censeo vulgatae lectionis vestigia: praesertim cum m in Excerptis sit scriptum, Ἄνθεσίποτα. Lego, Ἀερ-ότητα μέλεα μελέοις ὀνόμασι Ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ὀτρια μέλη. Quae sublimia sunt Graeci dicunt ἀέρι ᾤσθαι. Euripides de Tantalo in Oreste, Ἀέρι ποτᾶ-καὶ τίνει ταύτην δίκην. inde ἀεριπότητα, vel ἀερσι-τητα carmina tumida et inflata. μέλεα μέλη, inf- a et fatua carmina.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

μφοθεις pro πέμψας. ἀσπλαγχνος. ἀπλάκουντος. Parianae placentae. Alexis ab Athenaeo reprehensus. Πάρος pro Πάριον Samiae placentae. Placentarum aliquot genera, et nomina exposita. enchytos, amulus. Menandri Πτωχὴ ἢ Ῥοδιά. Hecatae insula. ἄττανα et ἄττανίτης. epichytus. κρήϊον.

ΥΧ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει. vel scribendum τοῦ ὑπ' Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος. vel formationi assivae agendi significationem attribuit: ut solent Graeci epissime. Deest aliquid ex quo possit intelligi mensurorum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. Non tam intelligo, quid sit in Platonis versu, ἀσπλαγχνος καυγίζομαι. [an est verius ἐνιαυτίζομαι?] sine visceribus et carnibus perennes. σπλάγχνα Graeci appellant, alibi dicebamus viscera victimarum et quaecumque tractis sacris edebantur. inde ἀσπλαγχνος Platoni qui pret illis epulis. licenter more comicorum usus est hac voce. itaque Galenus cum libro tertio De dogmatis Hipp. Platonis varias hujus dictionis significationes accurate explicaret hanc non attigit. Platonis sunt et illa duo vocabula, Ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. sine placenta, sine hure. mirum fuisse qui aliter sentirent. nam Athenaeus, solum ob vocem ἀπλάκουντος Platoniam χρῆσιν recitavit.

Alexidem reprehendit Athenaeus, quod Parianas placentas, quae olim in fama erant, putaverit ab insula Paros sic dici: cum ab Hellepontii urbe Paro ita dicerentur ibi enim fieri optimas, non in Paro insula, de qua tamen sensisse Alexim, non potest ambigi. clara enim sunt illius verba:

Ὡς τὴν εὐτυχέα ναίων Πάρον ὄλβιε πρέσβυ·

ἢ κάλλιστα Φέρει χώρα δύο τῶν συναπασῶν

κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, Ἰνῆτοῖς δὲ πλακοῦντας

constat vel ex Plinii lib. 36. cap. 4. marmor Parium non aliunde quam ex insula Paro fuisse petitum. quae non licet hic poetam excusare, quasi Parum appellasset p. 916. quae vulgo dicebatur Parium. cuius excusationis venerit in mentem nobis, recordantibus Aristophanei versus est Vespiis, Ἐγὼ δὲ τεθεώρημα πώποτ' οὐδαμοῦ Πλήν ἐς Πάρον. nam vetus interpres *Parum* hic manifesto accipit pro *Paro*, nisi imponunt nobis vulgati codices, τὸ Πάρον, ait, πάντου πόλις. καὶ παροιμία, Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες. *Samias placentas* fuisse in pretio et Julius Pollux observat: εὐδόκιμοι, αἱ καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. Deinceps genera placentarum recensentur, quarum nomina legerat dipteris apud scriptores priores. Conferendus hic locus cum iis quae libro tertio de panum variis nominibus et formis sunt scripta. Omnia hoc genus ἄρτου appellatione sunt complexi. Et primo Galeni de facultatibus alimentorum discere est, quid differant ἄρτος, πέμμα πλακοῦς, ἴτριος ENCHYTOS unde nomen invenerit, declarant Catonis verba in eo capite, quo docet quemadmodum fieri debeant. *ita in unguen caldum fundito*. De subjecto Menandri loco diximus libro quarto capite 21. Inde corrigi, Σεμίδαλιν ὡς πάντα γὰρ τάναντία. Fabula Evangelicae quae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, consentientibus libris omnibus, Suidae est Ἀνακαλυπτόμενος. Videtur autem Athenaeus parum integre locum Evangelii descripsisse. ut plane sit ἀδύνατον, mentem poetae in his versibus per videre. Duorum qui una fabulantur, alter nuptialis convivii apparatus fufe persequitur, alter indignabundus ut videtur, ipsum aliquoties interpellat: ut cum ait, αἰ ἀλαζῶν ὁ κατάρτος. et καὶ Δρόμων. quae a praecedentibus sequentibusque separanda sunt τελείαις στιγμαῖς. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. Neque est necesse corrigi, ἐγχύτους πλακοῦντας. Nam et Graecis et Latinis *enchytus*, ut alia id genus nomina

omnia, simpliciter usurpare moris est. Scribam deinde, *ἀνδύλον, ὡς τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρασ, ὕψος τῆς τραπέζης* *ἰσχυρῶν ἔστω τριῶν.* enumeratis sigillatim omnibus quae epulas voluit adhiberi, In summa, inquit, patinarum per mensa struicem fac esse trium cubitorum. AMHΣ, placet grammaticis dictus est ab aviditate comedentium ἀπὸ τοῦ ἐξαμᾶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς *ἰλιτι καταρδόμενον. quod prae voluptate cupide dirigitur, ut melle rigatum.* vel ab ἄμα. mutato spiritu, saepe in derivatis: quod multa in unum conjiciant in amietum faciunt, sive *amulum*: de quo M. Cato in epite octuagesimo septimo, Menandri corruptissimum *Amimonium*, τὸν ἄμητα χαιρίσπου καὶ εἰς πέττιν τινὰ, *re arbitrario sic constituimus: τὸν ἄμητα χαιροῖς που ἔπεττόν τινά;* At Iones, ἄμην αὐτὸν καλοῦσιν. Hesy- chio neque ἄμη neque ἄμης rectum est, sed ἄμην. ut *ἰγι possit, ἄμην αὐτὸν καλοῦσι.* ΔΙΑΚΟΝΙΟΝ quid sit arum explicat noster: Suidam omnino lege. Erat edim, *Φιλήμων ἐν Πτωχῶ Ἡροδία. Ἄρτεμι Φίλη δέσποινα,* *tc. Dalecamp. emendavit Ἐνοδία Ἄρτεμι.* nos fecimus *t esset Πτωχῆ ἢ Ῥοδία,* ut extat alibi. videtur esse id rama quod *Ῥοδίας* inscribit Pollux libro decimo, cap. 31. *Hecaten* Diphili nominat idem scriptor lib. 10. cap. 20. p. 917. **ΑΣΥΝΙΑΣ** placentae nomen Barbaricum. de eo sic scribitur ex Semo. *ἐν τῇ τῆς Ἐκάτης νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι* *Δήλιοι τοὺς βασιυίας καλουμένους.* omnia hic corrumpunt interpretes. Hecatae insulam putabamus esse unam earum parvarum quas *Hecatonnesos* vocabant: sed appellationis illarum aliam causam affert Strabo libro 13. Audiamus igitur Hesygium, *Ἐκάτης νῆσος ἢ περὶ Λέσβου.* vel Suidam: cujus verba notatu digna. *Ἐκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖται τι νησίδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω Φασίν αὐτὴν, διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν.* ΨΑΜΜΙΤΟΝ δὲ ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Lege etiam Harpocracionem unde habet Suidas. *Iris* notae ex Homero et aliis poetis deae nomen est: non autem loci, ut absurde existimarunt. **ΣΤΡΕΠΤΟΙ** καὶ **ΝΕΗΛΑΤΑ.** τούτων μνημονεύει Δημοσθένης. Verba oratoris, *μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στρεπτούς καὶ νεήλατα.* plura de his vocibus grammatici. ex iisdem, *pete vocis δενδαλίδες* in Nicocharis versu, interpretationem. **ΕΡΙΧΥΤΟΣ** cum *euchyto* pene idem. dicebatur et **ΑΤΤΑΝΙΤΗΣ**, vel ut in Excerpt. *ἀττανίστης.* Ἄττανα, vocabant τὰ τήγανα. inde *ἀττανίτης* πλακοῦς,

pro τηγανίτης. in sartagine frictus. sic libro tertio ἄρτος τηγανίτης. Fuerunt et attalides, diversum ab attaniti placentarum genus. Hipponacteos tres scizontes ita distingue, ac scribe,

Οὐκ ἄτταγάς τε καὶ λαγῶς καταβρύκων.
οὐ τηγανίτας σησάμοισι Φαρμάσων,
οὐδ' ἄττανίτας κηρλοισιν ἐμβάπτων.

KPHION placentam, carnes immixtas habuisse: aut intus recepisse, instar earum quas vernaculus sermo pasta vel *pastes* vocat, suadet nomen. nam κρήϊον apud nesci quem exponitur ab Hesychio κρεσόδον. ΓΑΥΚΙΝΑΣ aliis cum duplici νν scribitur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Ἐμπέπται. Hesychii locus emendatur. encrides epicyclii. spirae. γῶρος. κριβάνας. κριμνίτης. κρίμνε ἐσχαρόπεπα. χαρίσιος. ἐπίδαιτρον. nanus et natus ἄμορα. χόρια. παισά. echinus. cotyliscus

ΕΜΠΕΠΤΑΣ, ὁ αὐτὸς Φησὶ πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπίδων· εἰς ἃς ἐντυθενται τὰ διὰ τοῦ πυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Conferri debent cum istis verba Hesychii non semel corrupta sed multifariam. Ἐμπιπα, πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντυθενται τὰ διὰ τυροῦ ῥόδιοι. liquido claret de re eadentrumque loqui. Itaque ἔμπεπται scribē: nisi melius apud utrumque legere ἔμπεπτα pro πλάγια τὰ, scribendum πλακούντια. et εἰς ἃ, non εἰς ἃς: nisi defuit vitio Librariorum quae habet hic Athenaeus: apud quem recte εἰς ἃς. describit istas κρηπίδας Pollux libro sexto, capite 11. dictum aliquid de istis supra libro secundo. Illud probo in Hesychiana lectione τὰ διὰ τυροῦ σκ. non πυροῦ, ut in omnibus Athenaei codicibus. inde censeo corrigamus. In Excerpt. corrupte διὰ κηροῦ. ENCRIDES verbis pene iisdem grammatici describunt. Extat id verbum aliquoties in bibliis Graecis. ΕΠΙΚΥΚΛΙΟΣ spirae Catonis fuerit potius quam globulus. nam aliud κύκλιος aliud σφαῖρα. spirae vero sive σπεῖρα, quid aliud nisi κύκλος ἐπὶ κύκλω? ut cum serpens conspirat se, aut cum ora soluta conspiratur. idem igitur epicyclus et spirae Deinde subjicitur ΓΟΥΡΟΣ ὅτι πλακούντος εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις Φησὶ. In Excerpt. est γῶρος. et

praetermissa voce *κυριβάνας*, quae statim sequitur, goro
 ve guro tribuuntur, quae in libris nostris de cyribanis
 sicutur: esse nimirum placentae genus Laconicum. Ve-
 res membranae stant ab edita lectione. esse tamen La-
 conicam vocem γῶρος Hesych. indicat, cum scribit, Γω-
 ρῦται, σαρκοῖ, Λάκωνες. Solonem in *Jambis*, laudat
 Pollux quoque libr. 10. cap. 24. καὶ Ἰγδὴν δὲ τὴν θυσίαν
 ἐκλήκει. Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων, Σπεύδουσι δ' οἱ
 ἐν Ἰγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος. Ita scribimus illum
 locum. deest verbum φέροντες, aut simile aliud. Remansit
 hoc pistorii operis nomen in Gallico sermone, leviter
 corruptum: *gaufros* enim dicimus. ΚΥΡΙΒΑΝΑΣ ex-
 plicans inquit auctor, καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκ-
 μᾶνος τὸ σχηματοειδὲς εἶναι φάσκων αὐτοῦς. non facile
 est divinato quid hic significet vox σχηματοειδὲς. prae-
 terea illud τὸ mendam arguit. Membranae, ut saepe,
 constituunt nos. Excerpta sic, Γῶρος. οὗτος τῷ σχήματι
 σχηματοειδὲς ἐστὶν ὡς φησὶν Ἀλκμᾶν. Audiamus Athenaeum
 ipsum scribentem libro 3. Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκ-
 μᾶνος, κυριβάνας φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας, τῷ
 σχήματι μαστοειδῆς. Inde nobis emendandus iste locus.
κυριβάνας autem scripsimus, non ut vulgo *κρίβανα*. ne-
 que ut hic editum *κυριβάνας*. id enim rectum non esse
 evincit Hesych. Scribe ex MSS. Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκ-
 μᾶνι. ΚΡΙΜΝΙΤΗΝ placentam intelligi existimo ab Hip-
 pocrate Ἐπιδημίων libro quarto, cum scribit, ἀντὶ σιτίων
 ἐσχαροπέπτων κρέμων ἀποφαγόντι, ἢ γαστήρ συνέστη. et
 fortasse ἐσχαροπέπτων melius. ΧΑΡΙΣΙΟΣ deinde recen-
 setur: vel *χαρίσιον*. caussa nominis explicatur libro se-
 quente, ubi est *χαρίσια τά*: et sic Hesychius. sed τὸν
χαρίσιον habes hic in Eubuli versu. ΕΠΙΔΑΙΤΡΟΝ vi-
 detur esse quod omnium postremum dividebatur convivis.
 Hesychius ὄψον interpretatur laxe nimis: ΝΑΝΟΣ qui
 interpretatur ἄρτος πλακουντώδης, libro tertio *ναστός* di-
 cebatur inter genera panum. ut ita sentiam adducit me
 Hesychius, qui *ναστόν* exponit ἄρτον εἰς θυσίαν πλα-
 κουντώδη. Pollux quoque in tractatione de placentis,
ναστοί, ait, οἱ αὐτοὶ καὶ σακτοὶ καλοῦνται. *nanos* in censu
 placentarum non legi alibi. Athenaeus tamen diserte et
nanum et *nastum* placentas agnoscit separatimque ex-
 plicat. ΨΩΘΙΑ praeter Athenaeum invenias vix alius
 qui annumerarit placentis: et verior est altera expositio.
 ΑΜΟΡΑ Hesychio est *similago cum melle cocta*. eidem
ἀμοργῆται dicuntur quaedam placentae. Athenaeo paulo

post AMOPBITHΣ. Notatu dignum, in album placenta-
 p. 919. tarum referri et ΧΟΡΙΑ: eo videlicet nomine, quod
 in melle et lacte pararentur. ΠΑΙΣΑ nusquam invenio:
 huc tamen referri debet quod scribit Hesychius, πάσσαρον
 dici eum qui panem aut vendit aut facit. Scribe mox
 καλλαβίδας δὲ βάλνει, ut superius. pro σησαμίδας δὲ
 χέζει, Epit. ὄζει. non est vera emendatio, etsi honestior
 oratio. ΕΧΙΝΟΣ auctoribus Hesychio et Polluce libum vel
 placenta fuit νησιωτικὴ, id est, Rhodi et in aliis insulis
 fingi solitus. ΚΟΤΥΛΙΣΚΟΣ, inquit Athenaeus, placenta erat
 ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος. appellationis causam continent
 haec verba: nam choenix tres solum cotylas capiebat. In
 CHOERINARUM descriptione scribit Eustath. γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ
 πυρῶν πεφρυγμένων. id enim erat usitatus quam πεφωσμένων,
 quae vera est γραφή. sic πεφωσμένος Φακός apud Hippocratem
 et similia in his libris.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Chryssippi Tyanei Ἄρτοκοπικόν. ἄρτοκόπος. ἄρτοκοπεῖν.
 Percurritur locus illius ab Athenaeo relatus. Ταραντίνος.
 Κρασσιανός, Σικελός. Crustus Siciliae. κλοῦστρον pro κροῦστον,
 crustum. Error Graecorum in peregrinis vocabulis. crustum
 Julianum, Apicianum, Canopicum, pellucidum. ἠγλαῖσμένα.
 ἐλαιουῖσθαι. πλίκιος πλακοῦς. γουττάτος. crustum
 Coerianum. κροῦστον τουττάτον. Ταβωνιανόν.
 μουστάκια. κρ. πούριον. scriblita, subitillus, savillus.
 λούκουλλοι. λίβος, κίρκος. κλουστροπλακοῦς. catillus ornatus.
 ostracites, irneus. τυροκόσκινος. ὑποτυρίδες. Φλαβέλλιον
 et Φραγέλλιον. Locus Joannis Evangelistae. Hesychius
 emendatur saepius. γάστρις.

HACTENUS de placentis ea retulit dipnosophista, quae apud antiquos scriptores legerat. deinceps subjicitur prolixus locus e Chryssippo Tyaneo, qui non multo ante Athenaei tempora, ut videtur, librum ediderat *De panis conficiendi ratione*. Opinio nostra est, vixisse hunc Romae, aut in aliqua alia urbium Italicarum, professione

edicum: ut mirandum non sit tot peregrina vocabula
 contra Graecorum morem isti scripto immiseri. Nam
 si Graecus genere auctor hic erat, qui tamen inter
 Gallos et Romanos viveret, merito id operam dedit, qui
 posset etiam illis profuturum commentarium in lucem
 haurire. Quemadmodum autem in Latinis libris Graeca
 saepe semper corruerunt superiorum saeculorum imperiti
 librarii, Latine solum docti: ita vicissim in hac parte
 Graeci librarii, pleraque Latina vocabula turpissime de-
 formarunt. Frustra autem MSS. hic opem imploraveris:
 omnes enim depravati: et ut vetus dictum fuit, Sardi
 venales, alius alio nequior. Breviator hoc solum adno-
 taverat isto loco, Χρύσιππος δ' ὁ Τυανεύς μυρία εἶδη
 πλακούντων ἐν τῷ Ἀρτοκοπιῶ καταλέγει, βάρβαρα τὰ
 γλῶσσοι. Videamus igitur ista Barbara vocabula, ut iis p. 920.

quoque aliam, si possumus, lucem afferamus. Chryssippi
 commentarius libro tertio inscribatur Ἀρτοκοπιῶν: hic
 vero Ἀρτοκοπιῶν. quod est Ἀττικώτερον verbum. artop-
 tas enim et pistores Attici ἀρτοκόπους dixerunt, ut Xeno-
 phon: et ἀρτοκοπεῖν vetus comoediae, pro ἀρτοποιεῖν.
 In hoc igitur libro, inquit Athenaeus, recensentur εἶδη
 πλακούντων καὶ γένη τάδε. Ταραντῖνον, Κρ. Placentarum
 relata hic ex Chryssippo nomina, aut patriam illarum
 indicant, ubi ceptae eo modo fieri, ut Ταραντῖνος: aut
 inventorem, ut Ἀπικιανός: aut formam et figuram, ut
 περλουκίδιος, et πλίκιος: aut aliquid eorum quae inde-
 bantur, ut ὄρυζιτης, et μουστάκια σησαμᾶτα. Ταραντῖνος
 itaque placenta est Tarentinarum more confecta. Κρα-
 σσιανὸν Σικελὸν quid appellet nescio: sed lego Κρασσιανὸν
 Σικελὸν, et placentam interpretor *Crassianam Siculam*.
 Crastus vel Crastis oppidum fuit Siciliae. Turnebus Apollo
 literarum, Κρασσιανὸν legebat: *Crassianam*, ut *Apici-
 anam*. Non etiam intelligo, Κλοῦστρον, Ἰουλιανόν. et cen-
 seo scribendum, κροῦστον Ἰουλιανόν. *crustum Julianum*.
 Generale nomen est dulciariorum ex melle operum *cru-
 stum*, *crustarii* et *crustularii* dicti. non abluat ab hac
 dictione τὸ γινωσκῶν quo utitur auctor Targum pro
 crusto vel crustulo, ut etiam Bahal Aruck interpretatur.
 Scripti libri constanter et hic et in sequentibus κλοῦ-
 στρον per λ. et fortasse non aliter Chryssippus scripserat
 neque Athenaeus. nunquam Graeci ῥωμαίζουσι aut ἐβραί-
 ζουσι, quin voces peregrinas male pronuntiantes faciant
 suas. *Juliani* cognomen his crustis ob praestantiam for-
 tean inditum: Ἀπικιανὸν πλακούντα unde appellarint

nemo dubitat. vide lib. primo, capite sexto. Κανωπιόν: excogitarunt Canopitae τρυΦηται, de quibus Strabo libro ultimo. περλουκίδιον interpretor *pellucidum*: a tenuitate operis, aut peculiari quodam artificio pellucidas placetas vocarunt. Graecis poetis uncta pingui edulia ἀγλααί et ἡγλαϊσμένα dici solent. iidem ἐλαιοῦσθαι accipiunt pro splendere, ut in Troilo Sophocles, θριξ ἐλαιοῦται. Addit, Καππαδοκικόν. etiam libro tertio panis Cappadocicus commendabatur. proxima duo verba, ἡδύβια, μαρυπτόν nullus capio. flagitium in illis vocabulis non dubito admissum. Turnebus *dubiam placentam* ex his eliciebat. fors suat etiam in tertio, πλίμιον error est. nisi putamus ab implicita figura ita esse quasdam placentas nominatas. γουττᾶτον accipio *guttatam*: id est, guttis olei aut mellis conspersam, *guttare* est στάζειν. Μουτιανόν unde ita cognominarint, non divino. Μουτιανός, esset *Mutiana*, a Mutio quodam. vulgata lectio neque ἐλληνίζει, neque λατινίζει bona fide. κλοῦστρον sive κροῦστον κοιριανόν, non extrico. κουριανός esset a curiis. *placenta curialis*, qua vescebantur cum dies curiae agitabant. alio sensu apud Plautum *agnus [curio]*, in Aulularia. Scaliger suspicabatur scribendum, κροῦστον Κοιλιανόν *crustum Coelianum*] κροῦστον, τουττᾶτον corrupte p. 921. scriptum pro γουττᾶτον. vel quoniam guttatae facta mentio, τουτουλᾶτον *placenta tutelata*, quae flaminicarum titulos referret. aut τιτουλᾶτον. At κροῦστον Ταβωνιανόν unde censuimus nomen invenisse nisi a Tabonio quodam? Μουστάκια Chrysippo, Latinis *mustacei*. conficiendi rationem explicat M. Cato. κροῦστον πούριον, *crustum purum* est, opinor. γωσγλωάνιος, nobis imo omnib. credo hodie incognitus. Παυλιανός, ut Ἀπικιανός. Sequitur, ἐκ τυροῦ δέ Φησι γίνεται πλακουτήρὰ τάδε, ἔγχυτος, σκριβαιτήσου βίτυλλος. monstra haec: sed non difficilia ad debellandum. Lege, σκριβλίτης, σουβίτυλλος. *scriblita*, *subitillus*. enchytrum et scriblitam Cato describit. *subitillum* Chrysippus videtur appellare quem *savillum* idem Porcius, capite 84. nisi obstat, quod alicam hic desiderat Chrysippus: Cato ad *savillum* farinam simpliciter. Sed hoc leve argumentum est: quotidie enim confectiones et paratus huiusmodi innovantur, servatis iisdem nominibus. Sic statim *spiram*, fieri ait immixto caseo. quem tamen non adhibet. Cato, cap. 77. λούκουλλοι fieri potest ut a Lucullo sint denominati. alludit tamen id nomen ad *lucunteres*: quod erat operis pistorii nomen. ἀργυρο-

ούφημα vox, quid hoc loco faciat, aliis quaerendum
 relinquo. λίβος, mutato genere *libum* est. κίρκος, *circus*
 vel *circulus*. αἰξάφας folium Sibyllae, nobis quidem.
 λουτροπλακοῦς, mixtum aliquod genus pistorii operis
 ex crusto et placenta. Φθόις notus ex Graecis Gramma-
 ticis. κάτιλλος ὀρνᾶτος, *catillus ornatus* pluribus Chry-
 sippo describitur: sic tamen ut ex illius verbis ratio
 hominis parum intelligatur. *catillus*, πίναξ exponitur in
 veteri Glossario. Apud Catonem in savilli descriptione,
 et catini mentio et catilli. Subjicit Chrysippus, ἄλλα πλα-
 ούντων γένη, ὄστρακίτης, ἄττανίται, τυροκόσσιον. post
 ista poni debet στιγμή τέλεια. *ostracites*, in figlino testu
 coquebatur: et fortasse Catonis est *irneus*, in irneam fic-
 ilem indi solitus, quae demittebatur in aulam aheneam
 quae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *at-*
acitae Chrysippo sunt, opinor, qui paulo ante dice-
 antur *attanitae*. de *amylo* quaedam mox Larenfis: et
 hoc ibi. τυροκόσκινος poterat videri depravatum nomen
 pro τυρόνηστος. sed repugnant omnes codices. Erit igitur
 placenta cui adjiciebatur caseus per cribrum succretus.
 Cato in placentae confectione, *Deinde cribrum fari-*
varium purum sumito, caseumque per cibrum facito
transeat in mortarium. ὑποτυρίδες placentae erant ex
 lacte multo, melle et farina factae, caseolorum formam
 referentes. Quod ait, Φλαβέλλοις καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς
 τὸ πῦρ ῥιπίζεται, poterat brevius, ῥιπιστήροις χρῶ, vel
 ῥιπίσι. Glossarium, *stabellum*, ῥιπιστήριον. sed vocem
 Latinam pridem jure civitatis donarunt Graeci: sicut et
 affinem aliam, verum significatione diversam, *flagrum*
 aut *flagellum*. dicunt enim Graeci Φραγέλλιον: estque
 ea dictione usus Evangelista Joannes. Aristophanis scho-
 liastes quodam loco ἱμανθᾶς explicat λῶρους, Φραγέλλια.
 addens τὸ γὰρ παλαιὸν Φραγγέλαις (melius Φραγελλοῖς)
 ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. quae annotatio locum p. 922.
 Joannis illustrat, ubi Dominus noster flagellis collybistas
 caedit. inde verbum Φραγελλοῦν, quo usus Matthaeus.
 Non possum non obiter lucem facere et simul medicinam
 Hesychio. Σκυτάλαι, inquit, ὀφέων εἰσι Φλαγέλλια, λῶ-
 ροι. inepta lectio, etiamsi de scytala serpente coneris in-
 terpretari. Lego vero τῶν ὀχούντων Φρ. et refero ad
 agitatorum flagella: quae in antiquis nummis passim cer-
 nere est, et in antiquis scriptoribus observare. Juvenalis
 libro tertio,

— clara Lateranus luce flagellum

Sumet, et occursum nunquam trepidabit amici.

Placentaceum edulium quod γάστριν Chrysippus nuncupat, Hefychius γάστριον. γάστριον, ait, πέμμα τι σαμῶδες παρὰ Ἀκρισίω. sic vulgo editum. sane deformiter. primum σησαμῶδες scribendum erat. etiam Chrysippus festum infriari solitum huic placentae auctor est. deinde quis hic Acrisius? quaerant alii: nos interea legemus παρὰ Κρησίν, non παρὰ Ἀκρισίω. diserte Chrysippus, κρησίν ait hoc dulciarium γίνεσθαι. elegans emendatio et certa. Scribe, εὐρύθμισόν τε αὐτό. ab εὐρύθμιζε. non εὐρύθμειν.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Pancarpia *Alexandrinorum*. itrium. *placentae* εἰς θρυπτοι. byblus ad edulia adstringenda, aut folia ficulnea vel malvarum. *Luciani locus* Πόλτος *Graecorum* et puls *Rom.* χίδρον quo varie traditum ab antiquis. *Veteres* esitas tritici grana tosta. granae. *Vetus Bibliorum* interpres χίδρα confudit cum polenta. *Cruda* grana comesta. *Aristophanis locus illustratus Rusticorum* προν. ἤσθα χίδρα καὶ σωτηρία.

CHRYSIPPEAE eclogae subjicitur brevior alia ex Harpocratonis cujusdam Mendesii libro De placentis. sed aliud nihil ex isto recitatur, nisi pancarpiae Alexandrina confectio. Graeci παγκαρπίαν appellarunt quicquid ex pluribus diversi generis rebus compositum est: sicut diximus in commentario De Circensibus. Itaque non sine exemplo dulciarii Alexandrini edulium hoc pancarpian dixerunt. Harpocraton ita describit: ἴτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἃ μετὰ μέλιτος ἐψόμενα καὶ μετὰ τῆς ἐψησιν σφαιρηδὸν συντεθέντα περιδεῖται βύβλω λεπτῇ ἕνεκα τοῦ συμμένειν. non recte sentiunt qui separant ista a superioribus, quasi nihil ad Alexandrinorum pancarpian pertineant. Faciebant igitur pancarpian ex itriis contritis et cum melle coctis: quae ubi coxissent ad instar globulorum sangebant, et tenui byblo adstringebant. Paulo ante itrium describebatur ut sui generis libum aut placentam, a caeteris peculiari aliqua nota distincta. hic adhibentur itria ad conficiendam pancarpian. Sic lib. 3.

libum Romanum induntur itria. Nam ait Athen. ibi, *αισηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτριῶν τε καὶ μέλιτος, Ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι.* Erant placentae quas *ἐνθρύπυς* dicebant, ut attalides apud Hefychium. ad hoc genus ferri potest ista Alexandrina, ob vocem *συντεθρυμ-p.923. ἐνα.* Quod ait de byblo, id ita fiebat in Aegypto ubi multa byblus. in Graecia ficulnea folia eundem usum tractabant, ut docent nos veteres. cum describunt quae vocabantur *θηρία* Athenis, utebantur et malvae foliis. *Ποικιλιανός, Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. κατάκεισαι μάρτυρας μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο ἐχρησσοῦ, καθάπερ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς ἀλάχης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν.* Fortasse scribendum. *ἢ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν.* Postea scribit doctor *benarum. Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμάν οὕτως. ἤδη ἀρέξει πυάνιον τε πόλτον, χίδρον τε λευκόν, κηρίαν ὀπώραν.* In hac parte operis *δειπνολογικοῦ*, quae *beliria* et secundas mensas complectitur, multa explicantur, quae pertinuisse ad mensas secundas, existimare non debemus. Ejus generis est quod *περὶ πόλτου* hic disputatur. nemo enim facile mihi persuadeat, *πόλτον* in veterum Graecorum conviviiis solitum apponi inter opera *ulciaria*, plenis et probe fartis conviviiis. sed quoniam e edulis quae parabantur e farina hic tractabatur, satis iustam causam ex eo putavit se nactum Athenaeus, ut sic potissimum *περὶ πόλτου* ageret. Porro Graecorum *πόλτος* et Romanorum *puls*, praeter nominis vicinitatem, et generis (ambo enim *ἐψημάτων* genere vel *ροφημάτων* continentur) nihil admodum habuerunt commune. quare etiam scribit Plinius pultem ignotam Graeciae fuisse. *Πόλτος* ex sabacea farina fiebat: nam veteres interpretantur, *τὸ πυκνέψιον ἔψημα*, vel *πυάνιον*, ut hic Alcman vocat. sed eam vocem interpretans Athenaeus multa alia fuisse adjecta sabaceae farinae non obscure indicat. *ἔστι δὲ, inquit, τὸ πυάνιον πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἔψημένη.* similia legere est apud alios. *Πόλτος* qui describitur a Graecis medicis, ut Galeno libr. 6. De facult. simplicium medicamentorum propior est Romanorum *pulti* quam veterum Graecorum. Addit Alcman, *χίδρον λευκόν.* Athenaeus *χίδρον* hic exponit *ἐφθούς πυρούς. cocta tritici grana.* ita legit Eustathius ad Odyss. β. αψ. ζ. et cum eo omnes antiqui codd. sed videtur Athenaeus *ἐφθόν* *ἀντιπεφρυγμένου* usurpasse, nam ut frictum cicer vulgo Romani edebant, sic fricta tritici recentis grana, aut tosta,

multi olim populi. *graneas* Latini vocarunt, Graeci χίδρα vel χίδρα έρεικτά, quia haec grana prius frangebantur quam torrerent. Subiit saepe mirari veterum Grammaticorum incertitiam nescio dicam an inconstantiam in explanatione hujus vocis. Exemplo sit eruditissimus commentarius interpres, cujus verba sunt, χίδρα, τινές άγρια λάχανα, οί δέ τὰ όσπρια, ή τὰ έξ όσπρίων άλευρα, ή κριθα, σταχύες νεογενεΐς. κυρίως δέ τὰ άπό χλωράς κριθής κριθόμενα έρεικτά. χίδρα δέ είρηται παρά τὸ χείσθαι. Idem alibi, χίδρα τὸ άπό έλύμου γινόμενον όσπριον έδεσμα πεκαρίαν. ήτοι τὸ άπό χλωρών κριθών, ή είδος βοτάνης. έρεικτά έν κριθής νέας γινόμενα. Omitto alia caeterorum magistrorum interpretamenta: a quorum lectione incertiore quam antea lectorem discedere necesse est. Nam et eam maxime expositionem probamus quae ait esse πυροσ p. 924. νεογενεΐς. *novella tritici grana*. Levitici cap. 2. tomate 14. ita legitur in Graeco textu. Έάν δέ προσφέρωσιν θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ νέα πεφυγμένα χίδρα έρεικτά. Quod dixit Moses כרמל פרוק contusionem spicae virentis, verterunt χίδρα έρεικτά. Eusebius ita interpretatur, χίδρα έστιν, όταν άπό τῶν άκμυσάντων σταχύων λαβῶν διαθρύψη τις χερσίν, οίονσι άλέσας. έρεικτά γάρ τὰ έν μύλῳ πτισθέντα, και τὸν Φλοιὸν άποβαλόντες όσπριώδη λάχανα. Paraphrastae Chaldaici diverse expresserunt. Oncelus hoc modo, ביב קלי בנור פירוכז רכיכז id est, *spicas virentes, tostas igni, contritas et teneras*. τὸ כרמל significat, *exficcare et frangere*. unde כרמל *fragilis*. deductum inde פרוק non male Graeco έρεικτὸν respondet: *είρεικειν* enim est frangere. concinit et Hebraicum פרוק nam פרוק sive פרוק est *contundere, frangere*, a quo non multum differt significatione. τὸ כרמל unde est vox כרמל quam exponunt Rabbini, *triticea contusa*. Jonathanis paraphrasis ita habet, קלי כרמל בנור פרוק *spicas tostas igni, farinam tostam et contusas spicas*. Hieronymus libro Quaestionum Hebraicarum in Paralipomenon, *Primitiae spicarum quando deferebantur, torrebantur, et grana comederantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant*. Levitici capite 19. και άρτον και πεφυγμένα χίδρα ού φάγεσθε έως τής αύριον. etiam hic in Hebraeo est, קלי וכרמל. Vetus interpres. *Panem et polentam et pultem non comedes*. confudit χίδρα cum pulte et polenta, quae res erant diversae. Narrat Galenus populos quosdam esse qui *alphaltis* hoc est, farina facta e probe tostis hordei res

his granis utantur loco panis: καδάπερ, inquit, ἐπὶ
 ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι
 τον. hoc quoque ad *rolentam* pertinet, non ad χίδρα.
 ceci fere cum dicunt ἄλφιστα, *rolentam* intelligunt.
 Plinium lib. 18. cap. 7. locus Galeni est in primo
 οὐ τροφῶν δυνάμει. Quin et cruda grana tritici es-
 ant, si amor edendi stimulare, neque esset ignis co-
 Lucas Apostolus cap. 6. ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευ-
 οπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. καὶ
 λλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἥσθιον,
 χοντες ταῖς χερσὶ. Porro inter praecipuas delicias
 bus se rustici oblectabant, fuere τὰ χίδρα. probat hoc
 nifestissime chorus rusticorum qui apud comicum ad-
 ientem Pacem his verbis excipiunt:

Τοῖς ἀγοίμοισι γὰρ ἥσθα
 χίδρα καὶ σωτηρία.
 ὡς τέ σε τὰ τ' ἀμπέλια
 καὶ τὰ νέα συκίδια
 τ' ἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ
 προσγελάσεται σε λαβόντ' ἄσμενα.

madmodum ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, *mel* appellatur is cujus
 ssumus conspectus est: sic ruris pleni homines χίδρα
 em appellant: quia soliti cum maxima voluptate chi-
 comedere. [Simillime quia vesci carnibus divitum
 beatiorum censebatur, quod et B. Chrysofomus ait in
 teriorem ad Corinthios, Hebraei בשרוהו hoc est,
 am *carnium* rem volupem et suavem vocabant. etsi
 er interpretantur alii in Salomonis Proverbiis capite p.925.

imo quarto. At doctissimo viro, et utriusque linguae
 entissimo, scribendum in superiore Aristophanis loco
 ebatur χύτρα pro χίδρα. cui emendationi pene assen-
 imus moti auctoritate tanti viri: sed mox in contraria
 nia rapuit nos hic ex Equitibus ejusdem poetae locus,
 suppar et plane geminus. Ita enim Aristophanes:

Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρέψῃ,
 καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθάρρησῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον
 ἔλθῃ.
 νώσεται οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρενόπτου.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

λικηρίδες et μελικηρες. Hesychii locus. τὰ εἰς
 Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα. ἄμυλος,
 asaub. Anim. in Athen. T. III. N

amyllum. κοπτή. σκεύη ἕμοια. Οὐα. *inter be-
gia. πιστάκια vel Φιστάκια. ὁ Ποντικός λεσ-
νευτής. Nicandri locus varie jam olim lect-
Aria Peloponnesus. Alexidis Βρευτία. Aristome-
Dionysius. Boeotica vox σίδη pro malo Pun-
a Sida oppido.*

MELICERIDAS placentas nusquam legere memini,
in istis Athen. καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μ-
μονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως ὡσπερ τῶν α-
δίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικῆρας. Atque hic lectio
vides inconstantiam, μελικηρίδας et μελικῆρας. Non
plicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. N
ecce Hesychii verba turpiter accepta, quae huc, nisi
limur, omnino spectant. *Μελίκακι σκεύασμά τι βρω-
διὰ τυροῦ. Lego, μελικαρὶς σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυ-
Ait lautus convivator, τὴν ἡμίαν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρ
ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἶδασι. Adhibe
loci hujus lucem, quae scribit auctor lib. 11. in *Cor-
Quid hic appellet poemata vulgo attributa Epichar-
declarant proxima verba: quae Latina faciemus, quia
terpretes Athenaeum non sequuntur: Fabulas quae s-
tribuuntur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chryso-
nus nempe tibicen eam quae inscribitur POLITEI-
ut scribit Aristoxenus libro octavo Legum politicarum
Axiopistus autem genere Locrus an Sicyonius CAN-
NEM et GNOMAS, teste Philochoro in libro De de-
natione. Ait, τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλεκλειδης
Graecis ἀμυλος ὁ vel ἡ Latinis amyllum τὸ Aristophan-
Pace, Ἐπειτ' ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
Scholiastes, ἀμυλοι, πλακοῦντές τινες. οἱ δὲ ζῶμοι π-
κουντώδεις, ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν. Plato comicus si-
liter amyllum turdis conjungit illo versu, Πλακοῦς ἐ-
χης, ἀμυλος ἐγκύμων, κίχλαι. Eubulus, Ἀμύλων παρόν-
ἐσθίουσ' ἐκάστοτε Ἀνηθα καὶ σέλινα καὶ Φλυαρίας. The-
critus, ἔχω δέ τι οὐδ' ὅσον ὄραν Χεῖματος, ἢ νο-
καρύων ἀμύλοιο παρόντος. Adjiciam et interpretis Grae-
verba, ἀμυλός ἐστι τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβριγμε-
καὶ σεσημένου, καὶ ἀποκεπισμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξη-
p. 926. νόμενον. Confer cum Catone, cap. 86. et Graecis medi-
Galeno praesertim libro 1. De facult. alimentorum.
Plinio lib. 18. cap. 7. Κοπτὴν pro marino porro agno-
etiam Hesychius: pro pistrinorum opere nominatu**

archo Solense ἐν τῷ Περὶ γραφῶν, inquit Athenaeus.

Scribendum sine controversia Περὶ γραφῶν. constat iudo ex sequentibus Clearchi verbis, σκεύη κελεύοντα εἰν ὅμοια εἰπεῖν, etc. si quis ea conferat cum aliis eisdem scriptoris e libro De griphis, quae exposuimus in decimo, capite 16. Inde et ex libri illius sine perspicuum erit. quomodo debeant haec accipi, σκεύη κελεύοντα εἰν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, etc. Vasa vocantur ὅμοια, *similia*, quae melius dicantur ὁμοιογενῆ quam ὅμοια. parum enim habent inter se similitudinis pleraque unquam quae hic nominantur: sed sunt omnia ejusdem generis, ad culinae instrumentum spectantia. Dictio una ἀνταῖα, de qua cogitandum. In Clearcheis verbis bellaria recensentur, ἐντιλος, quid sit parum litum: item quid ῥοδῶν. sed de hoc satis acceptum nobis scribi debere ῥόαι. ὄν. ut etiam Sylburgius conjectat. Etiam ova inter bellaria censebantur. Ephippus, Ἰτρια τραγήματα θῆκε. πυραμοῦς, ἄμης, ὄν. et auctor paulo ante. ἐδίδοτο καὶ ὄν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. Nino autem aliquanto post scribendum, παράκειται ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ΦΙΣΤΑΚΙΑ, vel ΠΙΣΤΑ-

ΚΙΑ, cum interpretibus membranae omnes corruptae. In Excerptorum vacillat fides, modo Φιττάκια, modo Πιστάκια scribentium. Pistacia ex Plinio, medicorum licet et usu quotidiano satis nota: nam et hodie sic vulgo vocant. ὁ Ποντικός λεσχηνωτής, opinor est Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides Ponticus. Sequitur Nicandri versus, Πιστάκι ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια. Locus ita habet.

Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

πιστάκι ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται

καυκαλίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις Φιμώδεα μύρτα.

Quae aliam agnoscit lectionem Graecus interpres, homo stultus, et non indiligens. Olim diversa γραφή obtinuit, vides: sed vulgatam Nicandreorum codicum annotat iter Athen. γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια ἀμύγδαλα πέφανται. absque dubio corrigendum, Φιστάκι ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται. Criticorum vox propria γράφεται, cum lectionis diversitatem indicare volunt, quomodo accepta sit a Dalecamp. aestimabit eruditus lector. Sic etiam καρπὸν ἀφίσι λευκόφλοιον ὄντα. et si erat in alio. λευκοφαῖ. De conparo et paliuro sic Hesych. παλιούρω, καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρω. Fort. ὁμοίου λέγει. Habent MSS. μέγεθος κατὰ Φαυλίαν ἐλάαν. Μοχ,

Τούτων δὲ πρῶτον ἐμνήσθην ἄνδρες Φίλοι. cur ait πρῶτον
 nullam probabilem rationem invenias. Scribo, τὰ ν
 Peloponnesum *Aríam* fuisse olim dictam ex Homero
 ejus interpretibus etiam pueri scire possunt. sed id
 nomen esse inditum, διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ
 Φυτόν, quod multae in ea regione pyri arbores nas
 p. 927. rentur, alibi temere non legas: et omnino falsum pu
 Corruptus est titulus Alexideae fabulae, quam libri om
 Βρευχίαν mox inscribunt. Dalecampius Βρεττίαν appel
 et *Brutiam*. Sed non fuerunt aetate Alexidis ita n
 Atheniensibus Italiae Brutii, ut de eorum nomine com
 suas fabulas inscriberent. Fort. ἐν Ἀντεία vel Ἀλειπτ
 vel Κρατεύα. quibus titulis editas Alexidis fabulas conl
 Prima verba ita distingue,

— εἶδός ποτε
 πεινώσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
 ἐν ὕδατι πολλῶ;

dictum de hoc veterum et nostro etiam more aliquo
 libro secundo, capite undecimo. Aristomenei *Dion*
 plenior epigraphe extat libro tertio extremo Polluc
 ubi laudatur Aristomenes ἐν Διονυσίῳ ἀσκητῇ. Indicat
 hic Aethlii locum, habes paulo post. Non obscurum
 esse aliquid illo loco, Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ γεωργικῶν
 Φωκίδας Φησὶ εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ συληροκόκκων
 Sanaveris aut vere, aut certe in speciem, si haec ῥοῶν
 δὲ σκλ. transtuleris in suum locum infra non longe p
 vocem ὑποκοριστικόν. ut sic legatur, Ῥοῶν δὲ συληροκ
 κων Ἀντιφάνης Βοιωτία. repete ex proxima perío
 μνημονεύει. Interjicitur locus Aristophanis ἐν Ἀγῆ
 sive potius ἐν Ἀναγύρω, ut dicebamus libro quarto
 δας, inquit, τὰς ῥοίας καλοῦσι Βοιωτοί. etiam Empedoc
 eo versu quem interpretatur Plutarchus in quinto Sy
 pos. οὐνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαί καὶ ὑπέρφλοια μῆλα. Cas
 sam deinde exponit Athenaeus Ἐραμινονδαῖς ver
 Sidam agrum eo argumento Boeotiae afferentis con
 Atheniensium vindicias, quod σίδαη Boeotis diceretur qu
 Atheniensibus ῥοά. ὁ δὲ τόπος, ait, τοῦτ' ἔχει τὸ Φυ
 ἐν αὐτῷ πλείστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προ
 γορίαν, καὶ ἐνίκησε. Videntur initio σίδαί appellatae
 mala quae in Sideno agro nascerentur? paulatim v
 obtinuisse, ut omnia sic vocarentur a Boeotis. Pote
 contrarium verius videri: copiam nimirum σιδῶν ἰδ
 Sidae nomen dedisse, nam multa loca de iis rebus qu
 rum feraces erant nomen adepta. cum Eraminonda tam

oria consentit: quae oppidulum Sidam a Danaï filia
 a fuisse denominatum testatur referente Pausania.
 Et et Pamphyliae Sida: de qua Stephanus. Scribo post
 hoc, Λέγεται δέ τι καὶ Φυτόν ἄλλο σίδη ὅμοιον ροίᾳ:
 ἢ ἐν αὐτῷ σίδη. quod recte nunquam exposueris. Eisi
 em multa Theophrastus quo loco Sidam Orchomeniam
 commemorat, de Aegyptiis Niliacisque plantis scribit:
 Sed tamen hic refert Athenaeus, ceu inde petitum, ibi
 in leges.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Athenaei lapsus memorialis. Φοίνικες ἔγορχοι. Phor-
 mus comicus. Atalantae drama. nicolai palmulae.
 nicolai panes. ἰσχάδες παράσημα τῶν Ἀθηναίων.
 Thymum Atticum. Phoenicidae Phylarchus et
 Misumenus. Suidae locus. τὰ προπύλαια cari-
 cae Aegilides. προκνίδες caricae. mendae multae
 sublatae.

DE palmulis tractans Athenaeus, Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ p. 928.
 πρώτῃ περὶ Βαβυλωνίου λέγων Φησὶν, Editio Aldi habuit
 τῇ δευτέρῃ. Corrector Basiliensis qui sciret Herodoti
 cum haberi libro primo, ex ipsa re sic emendavit.
 Membranae omnes et Excerpta stant ab Aldina lectione,
 et Athenaei memoriam accusant hic quoque. Ait infra
 non longe. Μελανιππίδης ὁ Μιλήσιος ἐν ταῖς Δαναΐσι,
 φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιού-
 μενος περὶ αὐτῶν. Τῶν γὰρ αἰδῶν οὐ γὰρ ἀνθρώπων
 φόρευν, μορφὰν ἐνείδος οὐδὲ τῶν αὐτῶν γυναικίαν ἔχον,
 ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἀνευηλια-
 δέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον
 εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα. Corrupta
 hic multa: quibus sine libris medicinam facere frustra
 fortasse tentavero. Proponemus tamen ejusmodi lectio-
 nem, quae neque a lectione edita longe recedit: et sen-
 tentiam continet non malam. Ita igitur labantem locum
 lataminamus, aut lapsum potius erigimus. Τῶν γὰρ αἰ-
 δῶν οὐκ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐ δὲ τῶν
 αὐτῶν γυναικίαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυ-
 μνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολλάκι θῆρες φρένα
 τερπόμεναι. ἱερόδακρυ λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας, καὶ

κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. id est
Melanippides Milesius in Danaidibus, fructum ipsi
palmæ nominat Φοίνικας, ita loquens de Danaï fili-
bus. Plutonicam istæ non humanam formam, ac spe-
ciem gerebant: neque etiam vocem habebant muliebrem
sed in curribus sellam habentibus per sylvas monteisque
arboribus vestitos, ut facere amant ferae se exerci-
bant, thus sacrum, et suaveolentes palmulas castiamque
manibus tenentes, et mollia Syriæ unguenta. Scripsim
ἀν' ὕλας ἰδᾶς τε, quia videbantur utriusque vocis exta-
vestigia in corrupta lectione ἀνευη λιασδᾶ. si quis ex-
stimabit priorem dictionem posterioris esse glossema, ne-
pugnabo contra. Ἰδῆ pro sylva ἀπλώς, non solum poët-
sed etiam aliis scriptoribus. Postrema etiam hoc modo
scribi possunt, τέρενα Συρίας τε ρεύματα. periphrasis
unguentorum liquidorum, aut Συρίας ἀρώματα. Pro Φο-
νίκων ἐνόρχων, Dalecampius scribit, ἀνόρχων. favet con-
jecturae quod iidem vocabantur Eunuchi MSS. alit
Phormi comici Suidas meminit. et fabulae illius qua
Ἀταλάντην vocat, non Ἀταλάντας. sine nomine cit
Hesychius, ὁ τὰς Ἀταλάντας συνδεῖς. Fuerunt apud v-
teres non solum palmulae nicolai dictæ, de quibus h
Athenæus: sed etiam placentaë quaedam aut panes; qu-
bus ab eodem Nicolao Damasceno impositum nomen est
scribit Photius in Bibliotheca. Palladius in vita Abbatis
Apollo, nicolaos panes maximos vocat. Ait Dinon e
Perfidis regum diaeta loquens. ξενικῶ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρο-
ματι οὔτε ποτῶ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλε-
χρησθᾶι. Non est caussa: cur hæc lectio repudictu-
nec male tamen scribas, ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς τοὺς βασ-
λεῖς χρ. non putavit rex Persarum primus, cibus pere-
grinis uti reges debere. Rex ille primus, Cyrus et
conditor regni Persici, et multorum regni illius instituto-
rum auctor. In subjecta historia de caricis Atticis reg-
Perfarum ab eunucho oblatis, ut expeditionis adversu-
Athenienses suscipiendæ illum admoneret, responsu-
Perfae ita scribitur omnium librorum consensu, ἐρωτησῶ
ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηναίων, τοῖς ἀγορο-
σταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτ-
λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. id est, regem
quaesivisse ajunt unde istæ caricae? cum intellexisset
Atticas esse, jussit opsonatores emere, usque dum licere
sibi quando vellet cumque sumere, et quidem inemptas
ita clare innuit Perfa cogitare se de bello Atheniensibu

ferendo. Cedo aliquis mihi si quid hic aut obscurum
 t corruptum: ego nullus video. Dalecamp. tamen cor-
 rebat, οὐκ ἀνεῖσθαι. et mirificam ex his verbis senten-
 m eliciebat. omnia ferre possumus: modo ne auctoris
 entem pervertat: quod videtur hic fecisse sane quam
 enter. ἀγορασταί sunt *obsonatores*, ut Athenaeus ipse
 interpretatus est, libro quarto. Alexis poeta cum faceret,
 πρέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηναίων, καὶ θύ-
 νου δεσμαί τινες: jocatus est non invenisse ad navium
 παράσημα, de quibus non repetam quae docte ab eru-
 tis viris sunt observata. Ait, navibus Atheniensium pro
 signibus caricas esse: quia nusquam totius Graeciae
 nec plures nec meliores caricae reperiebantur quam in
 Attica. Ergo inde in alias oras mittebantur: et cum
 Attico naves instruebantur, non postremum locum cari-
 cae obtinebant. His adjicit thymum: merito, nam et
 purissimum et laudatissimum in Attica: unde etiam trans-
 portatum in alias regiones, et flore satum constat. Cum
 nihil demutant antiqua exemplaria ab edita lectione in
 Attis, Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένη Φησιν: Suidas tamen
 advertit nos: cujus sunt de Phoenicide verba, τῶν δρα-
 κιάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φύλαρχος μισούμενος, ὡς Ἀθηναίος
 φησιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Si ita scripsit
 fabularum lemmata in unum conflavit, imperite.
 nusquam enim *Phylarchum exosum* poetae hujus, lan-
 latum ab Athenaeo meminimus. sed *Phylarchum* quidem
 libro decimo: *Misumenum* vero aut *Misumenam* hoc
 loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισού-
 μενος, Atticae consuetudinis est, loca urbis ab iis rebus
 designare quae ibi vaenum exponuntur. ὄψον vel ἰσθῆν
forum piscarium, κρέα macellum ubi carnes venduntur.
λάχανα forum olitorium μύρα, Tuscum vicum. contra-
 rium videtur fecisse Phoenicides isto versu. Καὶ τῶν
 προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων, τούτων ἐγευσάμην.
 appellat προπύλαια, bellaria, aliasve cupedias in aedium
 sacrarum, aliorumve publicorum locorum vestibulis soli-
 tas venire. Celebrantur ex Philemone *caricae Aegilides*:
 de quibus Theocritus, — καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 Ἀδεΐαν. constat de nomine pagi unius Atticae sic deno-
 minatas. eum pagum Theocritus cum suo interprete *Aegi-*
lum vocat: noster hic *Aegila τά*: alii omnes *Aegiliam*:
 atque ita legam hoc loco. De colore caricarum chelido-
 niarum dictum libro nono, capite decimoquarto, *Tithra-*
siae, a Tithrante pago tribus Aegeidis sic dictae. Adhibet p. 93o.

mox scalpellum, et scribe ademptis supervacuis dictionibus ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην, οὐδὲν γλυκύτερα τῶν ἰσχάδων. Refertur ex Glossis Pamphili, fuisse προκηνίδας, γένος ἰσχάδων. Dalecamp. adjecta litera scribebatur προκηνίδας. nos unam detrahimus et legimus προκηνίδα. Hesychius, πρόκινις, εἶδος ἰσχάδων.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Βότρυς et σταφυλή. Staphylus. πηλὸς Vinum. Quia appellet Plato γενναίαν σταφυλήν, et γενναία σῦκα δίδου πυκνάς. Breviatoris hallucinatio Aethlius Samius. Hecatombaeon primus mensis

Uvam Graeci βότρυν et σταφυλήν dicunt. sed Athenaei saeculum βότρυς nomen frequentavit magis: contra quam factum ab Homero et aliis antiquissimis scriptoribus quos altera potius appellatione uti solitos observatur his verbis, Βότρυς ὅτι μὲν κοινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνηται καὶ τοι δοκῶντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, Κράτης, ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις Φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλήν κεῖσθαι. Asiaticum esse nomen σταφυλή, quod ait Crates, illi crediderunt, qui uvam *staphylam* nominatam a Staphylo quodam existimabant. grammatici hunc Staphylum Liberii patris filium nominant: Nonnus in Dionysiis regem Assyrium, *Botryis* patrem. Aliis placet Graecae originis verbum esse et σταφυλή quasi σταπηλήν dici, παρὰ τὸ σταζειν τὸν πηλόν, quod *guttatim vinum funderet*. πηλὸς enim vinum primitus significasse, sciunt eruditi. Verba adducta ex antiquis hymnis integrum continent hexametrum: Αὐτῆσι σταφυλῆσι μελαινησιν κομόωντες. loquebatur hymni poeta de *oschophoriis* quae in honorem Bacchi Scirradis Minervae Athenis celebrantur. nam hic versus ad *oschas* pertinet. sic vocabant palmites cum suis uvis. Quaestioni ab Ulpiano propositae, quid appellet Plato γενναίαν σταφυλήν et γενναία σῦκα, bisariam respondet Masurius: prior responso est: γενναία λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ Φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς. Vult Masurius, dici γενναία omnia quaecunque in suo genere excellunt. et ita *generosas uvas*, et *generosas sicas* appellatas esse a Platone. Hanc interpretationem etsi non improbo, malo tamen aliter paulo

cipere. puto enim magnitudinem rei indicari, voce hac. Eustathius post relatum Athenaei istum locum. *Fortasse,* quit, *magna uva est quae Platoni dicitur γενναία αΦυλή: sicut dixit comicus γεννικὸν κρέας pro ἀδρὸν μμα.* [et si paulo aliter interpretatur scholiastes ad haec uerba ex Equitibus, Ὡ γεννικώτατον κρέας, ψυχὴν τ' ἵστε πάντων.] Gallice dixeris, *une bonne piece de uair.* Atque ego cum Eustath. sentio neque mihi dubium *γενναίας μάζας* in secundo De republica esse *grandem azam*, sicut apud satyricum *vaegrandis polenta*. Non robo alteram interpretationem quae adjicitur a Masurio, τὰ ἐπιγεγενημένα. ὃ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας πλους ὀνομάζει. aut vocat Plato *γενναίας* uvas et ficus, p. 931. *quae post insitionem nascantur: sicut Aristoteles insitia pira punctione ἐπεμβολάδας ἀπίους.* apud Suidam τ' Ἀριστοφάνης. Eustath. legit ut nos: quem si lubet ge. Sequitur, Εὐβουλος γοῦν ἐν Κατακολλημένῳ Φησίν,

— ἀλλὰ παραλαβὼν

ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνάς, καὶ βότρυς
τρῶγειν ἀνάγκη' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνοῦς.

neque sententiae neque versus modulo congruit τὸ ἀκράτῳ. quid sit restituendum nemo possit certo scire: jocosum nim, opinor, aliquid comicus fingebat. Forte, Κάρα τε, el Ἀκραν τε κροῦε. incertum etiam est cum ait δίδου πυκνάς, utrum debeamus supplere, κύλικας an πληγάς. quin propter metrum videtur legendum vel καὶ δίδου πυκνά, καὶ β. vel δίδου πυκνάς, β. Istis, ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὡραις, rejicimur tacite ad libri noni principium, ubi extat Aristophaneum testimonium. errat Breviator, qui ejus loci immemor, illorum vero memorem quae de re eadem in Pace leguntur hodieque, scripsit sic ἐν Εἰρήνῃ. Gravem mendam sustulimus e proximis verbis sine omni periculo: cum enim prius ederetur, Αἰθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων ὤραιων, fecimus ut esset Σαμίων ὄρων. non solum propter ea quae observabamus lib. 12. cap. 9. sed etiam propter ipsum Athenaeum, qui paulo ante Aethlii locum huncce indicans, scriptum illius Ὁρων Σαμίων inscribit: non dissimulanda viri docti negligentia: qui vicinis adeo locis de eadem re tam diversa scripserit. Aethlium hunc laudat et Clemens Alexandrinus, in exhortatione ad Graecos. Lyncei qui sequitur locus conferendus est cum aliis simillimis ex eadem epistola ad Diagoram, de quibus non semel

ante dictum. Scribe *ἀντιτιθείς*, non *ἀντιθείς*. Eleganter vero Lynceus uvam quae totum annum servari potest incorrupta, *ἀλληγορικῶς*, tanquam de servo aliquo loquatur aut mercenario, ita expressit, *ἀντεκτρέφουσι βότρη δὲ ἀπὸ Ἐκατομβαιῶνος μηνός, ὡσπερ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὐνοίαν*. Graeci tempora sua putabant ab Hecatombaeone: qui Julio Romanorum magis quam Junio respondet. hoc igitur dicit Lynceus, Hipponiam Rhodiorum uvam a principio anni ad fines usque perennare, eadem saporis gratia.

CAPUT VIGESIMUM.

Appendix ad librum nonum. προσαναπληροῦν τι τῆς meleagrīdes. Lerus. ξυλοειδῆς color. ἀνθίζει πρὸς ἀκμαῖς. τριεβολοκρεῖσκον. Horae Atheni cultae. περισκελῆ καύματα. jurulenta ficcior quam assa.

SEQUUNTUR Athen. verba: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ἡμῶν εἶρηται περὶ τε κρεῶν καὶ ὀρνίθων, καὶ περιστεριδίων ἔρχομαι καὶ γὰρ λέξων ὅσα ἐν πολυαναγνωσίᾳ εὐρεῖν ἤδη νῆθην παρὰ τὰ προειρημένα. Masurius est quem haec loqui facit auctor. Ait, adjecturum se ad ea quae de carnibus p. 952. maxime avium, superioribus libris continentur, quicquid assidua veterum scriptorum lectio sibi suggeret, prioribus qui de iis rebus sermonem habuissent indictum. Est verò pars ista aliud nihil nisi appendix quaedam ad librum nonum. Ea legitima sedes erat omnium illorum quae hic alieno loco observantur a Masurio. Causam huius ἀταξίας suo loco expositam non repetemus. Prima observatio est super voce *περιστέριον* aut *περιστερίδιον*, verò potius super utraque: etiam dissimulata est hodie dictio *περιστερίδιον* in disputatione Masurii. Addenda haec erant sermoni περὶ περιστερῶν, qui libro nono continetur. Idem observandum etiam in caeteris. Tetraonas cum phasiani non Athenaeus est qui confundit, sed rex Ptolemaeus, cuius verba solum recitat. in quibus manifestum est ἀνακόλουθον, nisi scribas *μετεπέμπετο*. mutato numero pro *μετεπέμποντο*, quod editum est. sequitur enim ὑποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος. Ait, προσαναπληρῶνει ἂν ταῖς πολυθρῶν λήτοις ἱστορίαις τῶν Ἰπομνημάτων τούτων τῶν εἰκοσιτεσσάρων, καὶ ἄλλην μίαν. Scribendum προσαναπληρῶνει

si est iis simile, de quibus libro secundo, cap. 15. *ῥοσαναπληροῦν τινὶ τι*, dixit Athenaeus pro *supplere quod alieut rei deest*. ἄλλην μίαν ἱστορίαν, ut Latine *prima historia ἀντὶ τοῦ* primus liber historiae. Sensus est ad eos 24. libros historiatarum quos edidit, unum super adjecisset librum. Scribi mox jufferam *Στράτις κρῖστησι ἐν Πανσανίᾳ*. vide libro septimo, cap. 23. corruptus est posterior versuum Anaxandridae, quo itobatum furiosi hominis esse pavones domi alerē, ἐξόν, quit, *τοιούτους ἢ δὴ ἀγάλατ' ἀγοράσαι*. Suspicor legendum, *Ἐξόν τοιαῦτ' ἠδίω ἀγάλατ' ἀγοράσαι*. cum *libet emere talia simulacra quae sint gratiora*. Descriptionem *meleagridum* quae affertur ex Clyto Aristolis discipulo, nemo non videt gallinis iis convenire, has vulgo *Indicas* vocamus. Ejus initio scribunt veteres, *Ἰνδέρω*. neque aliter Aelianus. *Lerius* Sporadum una dicitur: de cujus incolis extat dictum Phocylidis, *Λέριοι καὶ οὐλοσιδέες*. Scripsimus *χρῶμα* cum omnibus MSS. In eo commentario quem scripsimus, De coloribus, docemus Theophrastum lignei coloris meminisse libro septimo Historiarum, capite tertio. Differunt, inquit, femina coloribus: *τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ ξυλώδη, τὰ δὲ λευότερα*. quem locum doctissimi viri depravatum censuerunt: frustra. Scribendum, *καὶ ἐρυθροτέραν τῆς τῶν ὀρέων*. sed non semper haec caro rubet. mutat enim colorem pro affectu quo movetur. Postea scribunt Excerpta, *τὰς δὲ πτέρυγας πεποικιλταὶ πριονώδεσι σχήμασι πυρώδεσι τρὸς ἀλληλα κερραμένοις*. Familiare est apud Graecos comicos. ut coqui inducantur gloriosuli, et de artis suae experimentis magna praedicantes. Sic in Epicratis versibus qui hic recitantur,

— ἐπὶ τοῖς δ' ἐγώ,
 μάγειρον οὔτε Σικελία καυχῆσεται,
 τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων.
 οὐ τ' κήλις ἐνθά δελφάκων ἐγὼ κρέα
 κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα.

p. 933.

Abstet a moribus nostris omnis vanitas. sed veram hujus loci lectionem invisam doctis, vidimus nos nullo negotio. Scribendum enim, *Οὐτ' Ἠλις, ἐνθά δ.* neque Sicilia, inquit, neque Elis talem vidit artificem parandorum ciborum qualis ego sum. Significat se cum apud Siculos ἀβροδιαίτους, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olym-

picī caussa in Elidem venerant, artis suae specimen edidi-
 disse, et nomen ac famam inde retulisse. ἀνθίζειν πυρὸς
 ἀκμαῖς est, tostura flavum reddere et κρεμβαλέον.
 Obscura vox est τριοβολοκρεῖσκον, in sequentibus versibus
 Alexidis. Si abessent duae literae σκ. posset exponi
 olla carniū triobolaris. id enim est κρεῖον. Homerus
 Αὐτὰρ ὄγς κρεῖον μέγα κᾶββαλεν ἐν πυρὸς ἀύγῃ. See
 videndum an satis conveniat ea interpretatio poetarum
 verbis, ὄγειον, ὀπτὸν, θερμὸν εὐχυλώτερον. Auctor est
 Porphyrius libro primo, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, moriturus
 fuisse Athenis pompam quotannis Soli et Horis simul
 ducere. De ea solemnitate sentit mox Philochorus, Ἀθη-
 ναῖοι ταῖς Ὠραῖς θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ' ἐψουσι τὰ
 κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπείργειν τὰ περισκελεῖς
 καύματα καὶ τοὺς ἀύχμους. quid proprie περισκελεῖς dicitur
 catur, ante est expositum, libro undecimo, capite septimo
 usurpatur de omnibus quae tolerare durum est et molestum
 et περισκελεῖς φέρειν, pro aegre ferre. Menander
 Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκαλέστερον ἅπαντα τὰ
 ἀνιάρᾳ λαμπρία φέρει. Ait, τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἐφθῶν ὠμότε-
 ρα καὶ ξηρότερα. Videtur hoc, et rationi consentaneum
 ut sicciora sint assa quam jurulenta: et ex Aristotele
 petiunt, cuius modo nomen positum est: tamen aliter
 habet utrumque. Audiamus magistrum, Meteorolog. lib.
 quarto, ξηρότερα τὰ ἐφθῶ τῶν ὀπτῶν. οὐ γὰρ ἀνασπᾶ-
 εις αὐτὰ τὸ ὑγρὸν τὰ ἐψόμενα. κρατεῖ γὰρ ἢ ἔξωθεν θερ-
 μότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράτῃ ἢ ἐντός εἴληεν ἂν εἰς ἑαυ-
 τήν. Mendose scriptum, ταύρων ταξιτέρων φλογίδες
 Dalecamp. τακερά φλογ. propius ad editam lectionem
 accesseris, si scribas, Ταύρων τ' ὀξυτέρων φλ.

CAPUT VIGESIMUMPRIMUM.

Λαγῶν. Simonidis sordes. Nota sordium, munera
 missa vendere. ὄτριχας, οἰετέας. δέλφαικα δεραϊο-
 τατον. ἴάρος. ε et ω confundi. ἀδρουσθαι pro
 ἀνδρουσθαι insigni loco restitutum. Refutantur
 qui Strabonem negant esse Strabonem. Περναε-
 Κιβυρκαὶ et Κανταβρκαί.

ΟΥ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν καθάπερ καὶ
 τοῖς ἄλλοις λαγῶν. nou est a recto λαγῶς, ut putarunt.

interpretes: sed a nentro λαγῶον. frustra leporina solita
 agulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῶα, ut mo-
 bamus libro nono, capite decimo quarto. Neque exi-
 mandum est in eo convivio cui Simonides interfuit,
 agulis convivis integrum leporem fuisse objectum: sed
 nicum mensae fuisse illatum, et a carpo in partes tri- p. 934.
 tum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec
 rba, οὐδ' εὐρύς περ ἑών. Est autem Homeri versus
 enuste παρωδήθεις. Ait, ὄντως δ' ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ
 Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής. Hoc multi testantur. Ari-
 ophanes de Simonide jactatum fuisse proverbium indi-
 at, Κέρδους ἕκατι κἄν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Taceo quae de
 usus poetae avaritia et sordibus Pindarus et Theocritus
 xerunt. Callimachus, — οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν
 οὔσαν ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους. Addit, solitum Simo-
 idem quotidiana munuscula quae sibi ad victum mitteret
 ieron, venderet. Magnum hoc restricti animi indicium
 emper est habitum, habeturque. Nicetas Choniates de
 oanne Puzeno, καὶ σμιμρολογίαν νοσῶν, καὶ γλισχροτήτα,
 αὶ τὰ πεμπόμενα πολλάκις τῶν ἐδωδύμων ἀνέπεμπεν εἰς
 ὁ πωλητήριον. et narrat idem de hoc Joanne accidisse
 onnunquam, ut res easdem ter sibi missas ter venderet.
 sed qui hoc faciant facile excuset et culpa liberet Ti-
 erii Imperatoris exemplum: qui nullum ingentis formae
 nissum sibi in macellum deferri et vaenire iussit, ut
 narrat Seneca epistola nonagesima quinta. scribendum.
 Οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης μνημονεύει ἐν Στεφροῖς. vide
 libro nono, capite decimo quarto. ibi etiam de voce
 ὑπογάστριον. In parodico versu Matronis legebatur Ἄτρι-
 χας οἰετέας. etli non inepte, falso tamen: nam sine omni
 tubio imitatur Homeri versum, Ὀτριχας, οἰετέας, στα-
 Φυλῆ ἐπὶ νῶτον εἴσας. quare verte unius coloris, unius
 aetatis. Scribe deinde, πολὺ δέλφαξ σιτευτὸς ἔτρυξε.
 Sequitur, Δέλφανα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκα Πλάτων ἐν Ποιη-
 τῇ, δέλφανα δεραιότατον. Non facile credam verbum
 Graecum esse δέραιον, pro eo qui amplas cervices ha-
 beat MSS. optimae notae, δέλφανα δὲ ραιότατον. ne id
 quidem agnoscimus pro Graeco. auctore Hesych. ῥάρος
 veteribus Graecis idem significavit atque ἰσχυρός. an ea
 vox locum hic habeat nescio. Lego vero, δέλφανα δ'
 ῥαιότατον. porcum grandiusculum, et mactationi op-
 portunum. ω et ε passim in MSS. confunduntur. inde
 error. Locum Eupolidis quo probatur dici τὴν δέλφανα.
 ita editum: οὐκ ἀλεύθειον δέλφανα † ὀδόν θ' εἰστία, καὶ

μάλα καλήν, ita emendamus ex vestigiis corruptae lectionis: ὁ γαλαθηνὸν δέλφακα ἀνόδοντά θ' εἰστία, καμάλα καλήν. id est, qui convivio exhibuit lactentem, adhuc sine dentibus porcellam, valde puichram. qui sit δέλφαξ γαλαθηνός scimus ex libro nono. Ait, Ὅτι δὲ τοῖς εἰλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδ. Haerant illis adjicienda, quae de fervorum variis generibus disputata sunt libro sexto. Ἀνδροῦσθαι nihil aliud Graeco loquentibus significat, nisi pervenire ad virilem aetatem. Quare si verum est quod narratur mox, Lacedaemoniorum leges certam constituisse poenam heris illorum, εμὴ ἐπικόπτοιεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους: sequitur fuisse Hotes omnes ἡβηδὸν occidendos prius quam viri fierent: sed hoc quis credat? cum ne infensissimi quidem hostes id fecisse nisi rarissime legantur. Non abest quin fraudem p.935. hic aliquam impuri homines sint fraudi. atque adeo ita est: nam auctor scripserat τοὺς ἀδρουμένους. Omnino Lacedaemonii ἀνδροῦσθαι quidem suos servos, et voluerunt et siverunt. at ἀδρουῦσθαι eosdem, id est corpulentos evadere et nitere, neque voluerunt neque siverunt. En quam ridiculam sententiam literulae unius adjectio efficiat. τὸ ἀδρουῦσθαι proprium est τῇ εὐεξία, quam esse ait Aristoteles πυκνότητα σαρκός, id est, ἀδρότητα. Athenaeus hoc verbo expressit quod pluribus modo dixerat, ὑπερακμάζειν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. contra, strigosum esse macilentum, squallidum atque horridum, signa sunt hominis miseri et male habiti. Non est autem mirandum, Spartanos qui legitimum cinguli modum liberis suis praefinierant, quem non liceret impune excedere, erga servos suos fuisse iniquiores. Ut probet Strabonem Γεωγραφουμένων eruditissimum scriptorem, non adeo recentem auctorem esse, ac videretur nonnullis, ita scribit, λέγει γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐγνωμέναι Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς Φιλόσοφον, οὗ πολλάκις μεμνήμεθα, συγγενόμενον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα ἐλόντι. In libris Strabonis hodie ista non legas. Sed o bene quod discrete Athenaeus librum nominat, ubi de se et Scipione Africano magnus auctor erat locutus. ni fecisset, color aliquis futurus erat tenebrioris illius calidissimo mendacio, qui probare hinc nititur dudum Strabonem fuisse: neque Strabonis sed Stratonis nomen praescribi debere iis libris quos hactenus pro Strabonianis omnes omnium aetatum eruditi habuerunt. Tu vero marrucine libri septimi jacturam sarcis, et lacunam

ple si potes; atque ego spondeo tibi, quod ex integris
 ris suis Athenaeus prompsit, fore ut reperiamus et
 s in nostris integratis. Ejusdem farinae alterum quo-
 e Lucumonis illius argumentum est, non esse Strabonis
 ec, quia scriptum sit hodie in codicibus Strabonianis
 ἡς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι: non ut hic ταῖς Κιβυρικαῖς.
 liculum caput: nam si pondus habet haec ratio, per
 ne monstrificam Circen neque Plato fuerit Plato, neque
 Aristoteles Aristoteles, neque Theophrastus erit Theo-
 phrastus. Plurima enim, ut saepe indicavimus, ex isto-
 m libris aliter descripsit philologus, quam habeantur
 die in vulgatis editionibus. Omnia denique si huic
 gumentationi locum damus, ἐνχλλα γενήσεται, ut ait
 eta. Sed valeat infrunitus criticus, cum perverso isto
 dicio. Porro de lectione Strabonis ad Strabonem egi-
 us: hic autem fidei nostrae causa eam expressimus
 αΦήν, quam scripti omnes exhibebant. Culpam hic
 mmissam Athenaeone attribuam an exscriptori, incer-
 s animi haereo. nam illa μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στρά-
 ων, si ita accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo*:
 nihil vetat credere locum Strabonis ab Athenaeo bona
 de recitatum, a librario fuisse corruptum, qui pernarum
 antabricarum nomen audiverat nunquam: *Cybiricas*
 ero sive *Cybiraticas* modo nominatas Athenaeo memi-
 erat. Sine causa autem voci Πομπέλων defectus et vitii p. 936.
 otam praefixerunt. eam tolle: nihil enim deest.

CAPUT VIGESIMUMSECUNDUM.

τροφαλις Σικελική. *Casus Τρομιλικός. Prov. ex
 depravata lectione fictum, Jovis lac. ἀποστρά-
 γημα Maeson cocus et tettix. Megarenses Ni-
 saei. Olim iidem cocci et popae. Alexander vic-
 timarum e Macedonia accersit. ὀργιαστικὰ sacra.
 Olympias iis dedita. serpentes ad illa sacra
 adhibiti. iis nomen ἀργόλαι vel ἀργαῖ. Volumen
 epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexan-
 drum.*

ΕΠΕΙ δὲ καὶ Σικελίας αὔχημα τροφαλις ἦδε ἔστι Φ:
 alludit ad poetae alicujus verba. Aristophanes Vespis.

Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδουκε. et rursus in eadem
 Ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν Κατεσικέλις
 Caseus qui Τρομιλικὸς nominatur in libris editis, Brevi
 tori est, Στρομιλικός. quod si rectum est, Στρομιλι
 utique mox scribendum. alterum malim. Noli quaere
 quid appelletur *Jovis lac*, isto versu quem recitat di
 nosophista: Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. e Cy
 clope Euripidis est hic versus. Ibi hodie scriptum βο
 γάλα, quae vera est proculdubio lectio. Faceti sane ho
 mines, qui bovem in *Jovem* mutarunt. quanto hoc ma
 jus, quam ex musca elephantum. Eruditissimus paroe
 miographus si Euripidis codices inspexisset, deprehensus
 errorem emendare praeoptasset, quam Chiliadas sine
 fictio proverbio reddere auctiores. Ἀποτράγημα inter
 pretatur Athenaeus apud Eupolidem, λείψανον τῶν τρο
 γημάτων καὶ τρωξίμων. ex his emendabis Hesychii codi
 ces: ubi perperam scriptum ἀποτράγημα, λείψανοι
 βρωμα. Seq. Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς, Τοὺς δὲ πυριέφθα
 καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. conferenda haec cum il
 lae scribit Pollux libro sexto, capite nono, ubi aliam
 lectionem invenies. Postea coquus inducitur μαγειρικὰ
 multas ῥήσεις ex antiquis poetis recitans: quae illis sunt
 adjiciendae, de quibus libro septimo, capite undecim
 diximus. Observat iste dixisse veteres τὸν μὲν πολιτικὸν
 μάγειρον Μάισωνα, τὸν δ' ἐντόπιον τέττιγα. qua de re
 Festus, *Maeson, persona comica appellatur, aut cocci
 aut nautae, aut ejus generis. dici ab inventore ejus
 Maesone comoedo ait Aristophanes grammaticus.* a
 Hesychius scribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit
 οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων, ἢ οἱ τεχνῖται. sed verba sunt
 ejusdem alio loco, Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ
 Ἀττικοῖς, οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δ' ἐντόπιον
 μείσωνες. Observo etiam inter comicas personas unam
 fuisse quae *Θεράπων τέττιξ* dicebatur, auctore Polluce
 libro quarto. Paulo post pro καὶ Φιλήμων δέ που Φησὶν
 aut erravit librarius aut Athenaeus: Stratonis enim sunt
 versus, non Philemonis. vide libro nono. Megarense
 veteris et antiquae Graeciae distinguuntur ab aliis Me
 garensibus Siculis cognomine Nisaeorum. Theocritus,
 Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἐρέτμοις. et Athenaeus,
 p. 937. hic, τὸν Μάισωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ Φησὶν εἶναι Μεγα
 ρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. Nova fuit et insolens
 illa coqui gloriatio, qui apud Posidippum hos versus
 proferebat,

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δὲ τι
 νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
 ἀστεῖον, οὐχ ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

s fuit coquis cum cibos mercede conducti pararent,
 quicquid possent auferre. Ideo soliti janitores ex-
 e diligenter cum abirent. Hoc toties jam probatum
 prioribus, ut exemplis non sit opus. Iste vero co-
 , vel quod macilentas carnes habuisset despiciatui,
 quod propter tenuitatem apparatus, aut vigilantiam
 dis apppositi non potuisset, id nunc gloriatur, et laudi
 verti postulat, quod janitores se non essent in fraude
 urnium furto deprehensuri. Simillimus est apud com-
 m initio *Pacis* locus: nam ibi famulus qui sterco-
 turundas scarabaeo pinsebat, hoc unum saltem ex
 pera consequenturum se praedicat, quod nemo illum
 cecusaturus, quasi mandentem inter pinsebat: quo
 ine saepe famelici aut gulones servi poenas fordidas,
 delicatis heris dabant: nam utrosque hoc facto of-
 ebant. Aristophanis verba sunt,

Ἐνὸς μὲν ᾧ ἄνδρες ἀπολελῦσθαι μοι δοκῶ.
 οὐδεὶς γὰρ ἂν Φαίῃ με μάττοντ' ἐσθίειν.

met ex his eruditus lector quo jure, quave injuria
 tertio versuum Posidippi negationem tollendam inter-
 es censuerint. ut taceam de labe versus. Multa in
 quae deinceps recitantur, et mutila et corrupta supra
 ani ingenii conjecturam. Simonidis testimonium for-
 ita non male scribas: *χ' ὅσα θεῶν σαφῶς ἐμίστυλα
 εἰδώς. quae ad Deos spectant, ea perite paravi.*
 vide. *Τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι; non κακῶς.*
 nseamus ad sequentia: egent enim censura nostra.
*ἐμφαίνει δ' αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέ-
 ξηδρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτρεπομένη γὰρ μάγει-
 αὐτῇ πρίσθαι θυσιῶν ἐμπειρον, ἡ μήτηρ Φησί, Πε-
 αν τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. οὗτος γὰρ
 τὰ ἱερά σου τὰ πατρῶα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ
 ἱ, δικαστικά καὶ τὰ Βασιλικά ὅσα τε Ὀλυμπιάς προ-
 γαι, οὗτος οἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσης, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ
 πτεῖλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην.* Dicebat modo Athe-
 is veteres cocos rituum sacrificandi et πάσης τῆς
 κῆς notitiam habuisse. Nunc ait, posse id ipsum
 stare ex Olympiadis ad Alexandrum epistola. deinde
 Olympiadis verba profert, et quod instituerat, clare
 bat. quid dico probat? imo vero probabat olim:
 c perversa lectio hujus loci sententiam omnem per-
 ysaub. *Anim. in Athen. T. III.* O

vertit. Nam ineptissimum est quod vulgata scriptura
 tinet. Initio petit mater a filio, ut coquum sibi sacrificio
 peritum emat: deinde autem offert e vestigio eadem
 suo Pelignam coquum plane qualem se desiderare de-
 rat. Enimvero si habet bonum *θύτην*, cur usque
 ex Asia, aut India sibi petit milti? Sed neque illud
 p.938. telligo, quorsum Olympias Macedoniam inhabitans,
 desideret qui Asiaticorum sacrorum ritus norit, Gra-
 nicorum aut Macedonicorum ignoret. nisi putemus, e
 absurdissimum est, more populorum Orientis sacra
 titasse Olympiadem. Quid multa? interpretum qui
 absurda concoxerunt, stomachum nemo satis depra-
 carit. Legendum assero, *προτροπομένου γὰρ μάγε
 αὐτῷ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἢ μήτηρ Φησί.* id
 nam cum Alexander eam hortatus esset ut ad se
 teret popam sacrificiorum peritum, ait mater: *Ac-
 popam Pelignam a matre tua*, etc. Cur e Macedo-
 victimarium accersierit Alexander, obscura causa
 est: nam et pietatis intererat, et existimationis illius
 more patrio sacra faceret. quod ostendit Olympias
 nifesto cum subjicit: *οὗτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ
 τρώα.* Quaeenam autem sunt *ἀργὰ* sacra quorum Oly-
 pias meminit? quae item illa *δικαστικά*. Prorsus
 ineptire volumus, legendum, *καὶ τὰ ὀργιαστικά, καὶ
 Βακχικά.* Olympiadem valde fuisse deditam orgiasti-
 sacris et Orphicis, disertè Plutarchus scribit in Alexan-
 vita. Addit idem, solitam Olympiadem mansuetorum
 pentum genus quoddam ad ista sacra adhibere: qua-
 re multa etiam Lucianus scribit in Pseudomanti.
 Suida et Hesychio conjicere est, *ἀργόλας* vel *ἀργὰς* il-
 angues fuisse appellatos. Qui horum meminissimus,
 tavimus aliquando posse hunc locum in eam sententi-
 accommodari non magna mutatione: ut dicat Olympi-
 illa etiam sacra Pelignae esse nota, ad quae serpent-
 argae adhiberentur. Sed displicet nobis jure merito ha-
 sententia. neque dubitamus verum esse quod prius di-
 mus. Quaerant etiam doctiores quaeenam illa sint sac-
 ὅσα Ὀλυμπιάς προθύεται. nos qui frustra quaelivim-
 legemus interea, ὅσα Ὀλυμπία. ea sacra intelligit, quae
 Olympiae fiebant ab agonistis prius quam certamen in-
 rent. Sciendum autem, extitisse olim in doctorum bibli-
 thecis epistolas Alexandri, et aliorum ad Alexandrum
 multa harum mentio apud veteres scriptores, ut Pluta-
 chum, Athenagoram, Athenaeum, alios, sed et Grammati-

um testimoniis aliquando utuntur. Hesychius, in voce ἰδος, quae Macedonum lingua praetorem judicis effectum significabat, ἡ λέξις κεῖται, ait, ἐν ταῖς ἐπιλαῖς Ἀλεξάνδρου. meminit et in Ἀρόπανοι. ejusdem verba sunt quae subjiciam, Γητικὰ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιλαί. ποτήρια οὕτω καλούμενα. corrigendum, παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν ἐπιστολαῖς. Epistolarum Olympiadis ad hunc meminit A. Gellius libro 13. capite quarto et Pollux lib. 7. cap. 9. observans nominari Olympiadi ὑργεῖον, qui dicitur vulgo ἰστών: nam ita scribi debet locus. et iterum mox legendum βέλτιον δὲ ὁ ἰστών, ἰστεών, ut in Glossario scribitur. pessime libri Polluxis οἴστεύων. Earum quas ad matrem scripserat Alexander mentionem fecere item multi. Octavius Minutius lib. 1. c. 1. *Alexander ille Macedo insigni volumine ad matrem suam scripsit metu suae potestatis proditum sibi* p. 939. *diis hominibus a sacerdote secretum.* Pollux lib. 6. c. 12. ἐν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολῇ, μέγιστα ἐν ἄλλοις σκεύεσι καὶ τὸν μύστρον εὐρών.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

Ceryces Atheniensium. ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν. ἔρδειν. θύειν. δρᾶν. antiqua sacrificia. ἀναγραφαὶ παλαιαί. Clidemi Atthis. Prov. Καινὸς οὗτός ἐστι Παλαιόφατος. Palaerhatu mythographus. τὸ οὐχ ὀράμενον λάχανον. περισποδεῖν τὸν δεσπότην. σποδεῖν. myma et mimarcys. νομάς, gallina. Numidica. Philemonis. Ἀρπαζόμενος.

AMILIA fuit Athenis Cerycum, quos ait Diodorus Siculus μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων παστοφόρων. Sunt sane et pastophori Aegyptiorum, et Atheniensium Ceryces sacrorum administri, popis et victimariis non dissimiles. Propterea scribit Athen. ὅτι σεμνὸν ἢ μαγειρικὴν κερσεῖν ἐστὶν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων. inepte facias Libertas hic κήρυκες praecones. Homerus, inquit dipnophista, τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει. id est, quod ἡμεῖς θύειν dicimus, victimam Deo mactare, id Homero ῥέζειν: vel simpliciter absque ulla adjectione: vel adjecta voce ἱερῶν, aut alia simili, ut — Φοίβῳ θ' ἱερὴν κατόμβην ῥέζειν ὑπὲρ Δαναῶν. sic Latini cum faciam

vitula. Plutarchus de iis loquens, qui diis hostias p
mactarunt. *ταραττόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἔρδειν ἐνάϊ
καὶ ῥέζειν, ὡς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἔμψυχον.* Ath
verba non recte accipiunt interpretes. Addit, τὸ δὲ θύειν
ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμιάων. antiquissimi homin
cum sacrificia cruenta ignorarent: hostiarum loco
folia et glandes dum ipsi adhuc ἐβαλανηθάγουον: vel ἔ
στα et fractas fruges diis offerebant. atque hoc illi
cabant θύειν inquit Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἔμψυχῶν
libro 2. et observant critici nunquam apud poetam
θύειν mactandi significatione esse positum, sed τοῦ
θυμιάων. Sequitur, καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζαν
id est, δρᾶν veteres usurpabant pro mactare et jugul
victimas, quod nos hodie θύειν dicimus: etiam gram
matici δρᾶν exponunt θύειν. et ita statim accipitur. ἔδ
οὐ κήρυκες, id est, *sacrificabant ceryces*. at verb
θύειν significare ἀπλῶς *agere*, quis docuit interpret
Μοχ, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζαν
reddit rationem cur sacrorum ministros κήρυκας app
larint ἀπὸ τοῦ κηρύττειν, quod est, *aliquid proclamare*
a praestantiore, ait, parte muneris quod obibant sic di
lidem namque et hostias mactabant adolebantque, et c
fiebant sacra, populum initio jubebant favere ling
acclamantes, *Εὐφημεῖτε. σιγῇ πᾶς ἔστω λεώς.* perac
vero solennibus religionis, populum demittebant his v
bis, *Δαῶν ἄφεις.* id est, *extemplo*, vel *ite*: *Missa*
Haec pars est ministerii cerycum, quam vocat auc
priorem et praestantiozem. Quod sequitur, ἀναγέγραπ
τε οὐδαμοῦ μαγεῖρω μισθός, ἀλλὰ κήρυκι, qui de H
p. 940. mero putant accipiendum multifariam errant. Non d
bitamus nos, aliorum esse haec referenda: puta ad leg
sacrificiorum, qualis illa regia lex fuit, cujus meminit
Pollux et noster libro sexto. Ea lege et similibus ali
definiti erant sumptus sacrorum, et quantum cuique d
de publico deberet. Ait igitur Athenaeus, in nullo h
jusmodi monumento vetustatis fieri mentionem μαγεῖρω
sed semper κηρύκων. Legebatur, Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ
Ἄτθιδος Δῆμος. emendavimus Κλειδῆμος. cujus scripto
Atthidem et Athenaeus, et alii laudant saepe. Atheni
neae ῥήσεως versum duodecimum, scribe hoc modo, Ἐ
ἦν δὲ τὸ κρέας ἡδίου ἀνθρώπου κρεῶν. *cum visa est
occisae victimae caro suavior humana.* sic statim,
δ' ἀπαξ τῆς ἡδονῆς Ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον. Deinde m
tata distinctione, τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι φλο

ας οὐ προσάγοντες. De sale quod ait Athenio, verum
 Lege omnes sacrificiorum descriptiones apud anti-
 simos poetas: nulla usquam salis mentio. Praeterea
 ait Plutarchus in 8. Symposiacor. ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς
 τῶν ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους· ἀγνεύοντες δὲ καὶ τὸν
 Θεύγουσιν, ὡς μήτε ἔψον προσΦέρεσθαι μηδὲν ἄλεσι
 αττίοις μειγμένον. vigesimo septimo. Καινὸς γὰρ ἐστὶν
 τὸ Παλαίφατος. Omnino καινὸς legendum, non κοι-
 ut placet Dalecampio qui etiam παλαίφατος vertit
 ra publica: quasi esset παλαιὰ Φάτις. tam aliena vero
 tentia ne resutari quidem meretur. Eustathius post-
 am de Palaephato nobili mythographo locutus esset,
 it, Παλαίφατος δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἐνθα
 εἰρου σοφιστομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύ-
 οτος, ἔφη τὸ καινὸς οὗτος Παλαίφατος, ὃ δὴ καὶ
 οἰμιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογούντας τὰ μὴ οἶα τε
 ποχὴν ἔχειν. Palaephatus antiquissimus auctor de fa-
 is veterum ita docte et accurate scripserat, ut locum
 verbio fecerit, quod hic usurpatur. nam ut de exi-
 e fortitudinis viro dicebant ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς:
 de eo qui mendacia fingere probe nosset, ac rebus
 redibilibus πιθανολογίαν περιάπτειν, dicebatur, καινὸς
 ος Παλαίφατος. Est vero observandum in Athenionis
 ei pronuntiari hunc versum non a coquo, sed ab eo
 cum loquebatur coquus. Eiusdem personae est hic
 que versus paulo post: "Ἀνδρῶπε χαῖρε περιπόσει τῷ
 ποτῇ, de quo mox dicemus. 30. versus est hyperme-
 : sequens foede corruptus. auxilium a libris cenfeo
 pectemus. hoc solum tuto videmur posse tentare, —
 λαβε Περικομματίοισιν ἐπιβράνας. μετέπειτα δὲ Ἰχθ.
 te coquorum ita interdum cibi dissimulantur conditura,
 cum eos edas, nihil minus putes esse quam quod
 s re vera. Exemplo sit ille qui de rapis fecit apuas,
 dictum libro primo. Eo respicitur versu 32. cum ait
 uictus ἐπειτκυκλῆσαι τὸ οὐχ ὀρώμενον λάχανον. infe-
 it enim coqui in convivia olus non quale solitum ver-
 in hominum adhuc ποιφαγούντων mensis: sed arte
 ratum, sic, ut olus non videatur olus. 34. et sequentes p. 941.
 accipe. Posteaquam propter dictas voluptates pluri-
 im quisque ab eo asuit, ut hominem occidere atque
 e vellent: tunc omnes cum primis auctoribus vitae
 jus volebant vitam degere: tunc coepere homines in
 um congregari, urbes condi: atque id beneficium
 ntalibus imputat ars parandi cibos. Haec mens eorum

quae dicit coquus ad versum 39. usque. Ibi interfatus alter, et ait, Ἀνθρώπε χαῖρε, περιπόδει τῷ δεσπότη. Hic cum audiisset coquum magnifica de se et arte praedicantem, ipsum salutatur ceu magnum aliquem virum et ut servile jugum excutiat, suumque herum jubeat μηκράν κλαίειν, hortatur. quasi diceret, rem esse indignam si adeo peritus homo tam nobilis artis, servitutem serviat. Existimamus hanc esse sententiam istius versus. Περιποδεῖν nulli pretii verbum ferri hic non debet. Scribo, περισπόδει τὸν δεσπότην. obscenum verbum σποδεῖν apud comicos. sed quod hoc loco nihil nisi contemptum significat. est enim extrema contumelia quae homini libero fieri potest, cogere aliquem pati mulieribus. sic apud Catullum et alios Latinorum ejusdem significationis verba capi non negabunt eruditi. 45. scribit ἄλλὰ δεῦρό μοι συνέσθις. Per u mox scribendum δεῦρο θρυμματίδες. alii vocant θρυμματίδας, vel ἐνθρυμματίδας. In versibus Posidippi scribe, Ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦψο et, χναυστικός προσχναυστικός. vel προσχναυστικός. olim Turnebus. In Ecloga Antiphanea, Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὡσπερ ἄλλοτε ἔψειν ἐν ἄλλ. In Batonis pericora, Τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῖν Ἀκτίδης. ejusdem ῥήσεως postremus versus non habet plenam sententiam p. 942. nec metrum. Scribo, Τὰ μέγιστα. πόσα ταῦθ'; ὅσα τεθνημότες. interrogatus an in arte sua novi aliquid excogitasset: *Ego vero, ait, maxima. quot autem sunt quae invenisti?* inquit alter: respondet, *quot vel omnes priores qui nunc sunt mortui.* Post tam multa exponitur tandem, quid sit *myma*: ὅτι σκευάζεται ἐν κρεῶν κοιλίαις αἵματος. Reperio aliam paraturam apud Hesychium, cuius verba ita scribenda, μῦμα, θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι. Ac videtur Athenaei *myma*, aliorum esse *mimarcys*. de quo edulio Hesychius et Pollux. *Cratinus* qui de republica Thessalorum scripserit, alibi quam hic non inventus nobis: et fortasse melius *Κριτίας*: de qua et ejus *Politiis* ante dictum est. Mox scribi potest, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε ματτήη. omnino autem, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος παρέθετο μαρτυρίου Ἀλέξιδος, non μαρτύριον. Quid appellet Athenaeus ἐκλογὴν, quid δισκευασμένον δράμα saepius jam dictum est. In tertio Alexidis versus scribe, προπόσεις πίνετε. consentiente Eustathio: non προπόσει. Deest verbum in istis, εἴτις τῆς ὄρνιθος ματτήης. videlicet ὀρέγηται, aut simile. Ait ἐσφάχθω δια τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν. juguletur immisso cultro,

os in caput. καὶ νομάδα παχείαν ἔψε. quid virum
 um impulit, ut νομάδα verteret columbam? aut cur
 c gallina Numidica vel Africana esse non queat?
 etiam confirmat vox κοκκυζόντων, quae de eo ge-
 avitii proprie usurpatur. Scribe, Ποτηρίων καὶ ματ-
 εὐφραίνετο. Philemonis fabula unde est hic versus
 hibitur hic Ἀρπαζόμενος. apud Pollucem Ἀρπαζομένη
 septimo, cap. 9. sed in ejusdem libr. 10. capite
 imo quarto, ut hic. versus primus e Nicostrateis ita
 i debet, Εὐγ' ἄνδρες, εὐ σφόδρ' ἀλλὰ μὴν τῇ ματ-
 Οὔτ.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUINTUS.

CAPUT PRIMUM.

Nexus libri hujus et argumentum. Mores veterum aliquot post finitas epulas. παραχέειν λίτρον vel potius νίπτρον. παραχέειν μύρον. νίτρον λίτρον, νίπτρον, νίψασθαι. ὕδωρ κατὰ χεῖρά. Dicaearchus Messenius. ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. Locus e scholiis Aristophan. emendatus. Cottabiffantium praemiola. Locus Aristotelis animadversus. Ἰσθμιάς.

UNIVERSAM δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν in tres partes fuisse tributam ab auctore, suo loco diximus. Harnum duas, τὰ πρὸ τοῦ δεῖπνου, et τὸ δεῖπνον, libris ipsi quatuordecim executus est. Tertia restat, unico hoc libro comprehensa: quem inscribas licet cum Athen. Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελούμενα. Habes hic prolixam eorum explicationem quae remotis mensis fieri olim solita cum surrexissent, aut inter surgendum. Cottabis nempe Indep. p.943. bant antiqui, flores sumebant, sive fertos sive solutos: unguentis etiam se perfundebant, aut ungebant: tum autem extremo poculo educto, quod vocabant ἀγαθοῦ δαίμονος, ac de more recitato aliquo scolio vel paeane, aliove carmine, domitioni tandem facibus accensis se accingebant. Haec praecipua capita sunt omnium sermonum qui ultimo hoc libro continentur. Initio locus

citatur e Platone comico elegantissimus: quo velut ob-
 olos ponitur strepitus ille qui in coenationibus solet
 citari, cum surgunt de mensa convivae, et omnia illa
 ae diximus geruntur. Servus est atriensis qui loquitur
 architriclinus: qui ministrantium puerorum alium
 ad cito facere praecipit. Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον παρα-
 ον εισέρχομαι. Moris fuit ut post finitas epulas, aqua
 nibus lavandis funderetur, deinde unguenta exhibe-
 tur. illud Plato vocat παραχέειν λίτρον, hoc, παρα-
 ειν μύρον. Nitro usos veteres in balneis et plerisque
 onibus, probari possit multis Hebraeorum, Graecorum
 Romanorum testimoniis. λίτρον Attici, alii νίτρον ex
 braeo נטר neter, ut Jerem. cap. secundo 22. et alibi.
 que haec quidem ita: sed an λίτρον pro aqua lavandis
 nibus laturi sunt qui habebunt ρίνα κριτικήν? equidem
 cuto. etsi scio non aliis solum rebus, sed et corpori
 ando, nitrum esse adhibitum. Athanasius, in sermone
 virginitate, Ὅταν νίψης τὸ πρόσωπόν σου, νίψη,
 ες δύο χερσίν· οὐδὲ μὴ ἐκτίψῃ τὰ μῆλα τῆς ὄψεώς
 ν, οὐδὲ μὴ βάλῃς πόναν οὐδὲ νίτρον, οὐδὲ τὰ ὅμοια τού-
 ες. Legam λουτρὸν, aut νίπτρον. quae dominans in hac
 vox est. nam νίψασθαι proprie de lotione post eru-
 : νίπτρον aqua in eam rem: at lotio ante coenam
 pprie ὕδωρ κατὰ χεῖρός. Lacunam in his versiculis
 notatam explere licet hoc modo, ποῦ δὴ μέλος; ἤδη
 γονε. Καὶ ἐπινόη γ' ἤδη πόρρω. Deinde scribo et di-
 nguo, — μέλος μελίξεται τοῖς συμπόταισιν, ἄλλην Τρι-
 νον εἶδον ἔχουσαν, Ἦγ' ἤδε πρ. Dicaearchus is qui
 Aristotele doctus, ut Cicero scribit, non Milesius fuit,
 d Sículus ex Messana urbe, auctore Suida non uno
 co. Falsa igitur est lectio quae sequitur non longe
 καίλαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητῆς ἐν τῷ Περὶ
 λ. melius libro 11. Δικαίλαρχος ὁ Μεσσηνίος ὁ Ἀριστο-
 λους μαθητῆς ἐν τῷ Περὶ Ἄλκ. ita igitur scribe. In
 iripidea pericopa ex Oeneo, scribe ἀθλα κότταβον δι-
 ος, cum Dalecampio. hoc enim agit, ut probet κότ-
 βον etiam appellari praemium τῶν κοτταβιζόντων, id
 : eorum qui ut loquitur Plinius, elidebant in ravi-
 ento sonum, ex vini reliquiis. Ait, Πλάτων δ' ἐν Διὶ
 κουμένῳ παιδείας εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι
 τοῖδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σνευχρίων οἱ δυσκυ-
 ούντες. id est, Plato in Jove cruciato lusus esse genus
 adit in quo vasculis suis vincenti cedebant qui in-
 liciter jaciebant. Significat philologus, etiam proposito

praemio certasse veteres cottabismo: sed praemio tenui et non magnae rei. atque illa praemia vocat *σκευάρια*, paucis verbis more suo mentem nobis exprimens insequentium Platonis versuum. quid igitur sunt *σκευάρια*: crepidae puta et cotylus, quorum in subjectis versiculis fit mentio. Haec sunt quae proprie vocabant cottabia, ut mox dicetur. In scholiis Aristophaneis ubi laudatur hic locus male scriptum, *Διὶ καλουμένω*: quod alii multi loci arguunt: et *διακυβεύοντες* pro *δυσκυβοῦντες*. id quoque male: nam *δυσκυβεῖν* probum verbum est, etiam Polluce teste. Multa in Platonis ecloga corrupta. Ita autem incipit:

Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἐσκευάσω πάνυ βούλομαι.

Scribo, τὸ δεῖπνον ὧδε σκευάσω, π. β. et deesse verbum explendae sententiae videtur. Coquus loquitur, qui ut tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabos interea ludere. 3. versus prope conclamatus. Ἄλλ' ἄνεμος ἐστάλεις *θύραν* παῖς θεόν cum adolescentes ad cottabismum hortatus esset cocus, illi expediri, proferrique omnia ad eam rem necessaria jubent. Inter alia requirebatur vas aliquod grandiusculum aquae capax: cujus usum et Athenaeus mox, et Pollux libro sexto nos docent. Scribitur libro undecimo habuisse veteres vasa quaedam ad hunc tantum usum fabricata. Quod etsi verum est, nihil tamen vetat, etiam alia formae non dissimilis, cum ad manum propria non erant, cottabismo inferuisse. Nos quidem non dubitamus, *θύραν*, id est, *mortarium*, in isto versu, locum pelvis tenere in quam solita ad cottabos aqua conjici, ut modo dicebamus. Hoc igitur ratum esto: praesertim cum aquae statim mentio fiat. Verba sic aptaveris huic sententiae. Ἄλλ' ἄγε μόνον, vel ὕδωρ στάξ' εἰς *θύραν* παιδίου. Age igitur, o puer, aquam infunde in pilam. Interdum scire cottabissantibus praemii loco concedi solitum, ut praesertim foeminarum oscularentur quam vellent. Ideo ait Plato versu quinto, παίζωμεν δὲ περὶ Φιλημάτων. Calippus,

Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοτταβεῖα, καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θέλη Φιλήσει.

Septimo scribe, Παίζειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ. id est, ego vero cottabismi praemia haec vobis statuo: crepidas nempe, quae sequenti versu nominantur, et cotylum. haec praemia κυρίως vocabantur κοτταβεῖα, vel κοττάβια, auctore Athenaeo libro 11. et Polluce libro

το. Aristotelis locus est paucis recte intellectus, ubi
 rum praemiorum fit mentio, quem ὁδοῦ παρέργον at-
 gemus. Rhetoricorum libro secundo, enumerans phi-
 losophus eos qui opportuni sunt injuriae et εὐαδίκητοι,
 ter caetera scribit: καὶ τοὺς ὑπ' ἄλλων μέλλοντας, ἂν
 αὐτοὶ, ὡς οὐκέτι ἐνδεχόμενον βουλευσασθαι· ὡσπερ
 γεται Αἰνησίδημος Γέλωνι πέμψαι κοττάβια ἀνδραπο-
 δισαμένῳ, ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων. hoc est, *Facile eos lae-*
pus, qui inibi sunt, ut si tu non occupes, alius sit-
is nociturus: jam enim videtur integrum non esse
eo deliberare. sicut dicitur Aenesidemus Geloni mi-
se cottabia, postea quam Gelo quosdam subegisset,
ibus et ipse imminebat. nihil hac interpretatione ma-
festius. non illepide hoc pacto significavit Gelo Aene- p.945.
 emo victum sic ab eo diligentia et festinatione, cum
 loquin idem et ipse meditaretur. ἂν μὴ αὐτοὶ concise
 situm ab Aristotele pro ἂν μὴ αὐτὸ φθάσωσι: vel καὶ
 αὐτοὶ ἀδικῶσι. ante vocem ἀνδραποδισαμένῳ deest
 puli a Gelone oppressi nomen, aut scribendum τινὰς
 δραποδ. viri eruditi, qui eos libros sunt interpretati,
 philosophi mentem non sunt assecuti. Revertamur ad
 atonem, cujus postremos duos versus ita scribe:

Καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. βαβαιὰξ οὐτοσί
 μείζων ἀγῶν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

ajus certamen sibi propositum ait, quam si agatur de
 nu Isthmica, sive ludorum Isthmicorum praemio. pluris
 empe facit praemia hic proposita, quam coronam ludicri
 Isthmici Ἰσθμιάδος, intellige πίτυος: nam Isthmionicae
 coronabantur πίτυϊ.

CAPUT SECUNDUM.

Cottabi κατακτοί, Pollucis locus correctus. Praemium
cottabiffantis optime. καρκινουῖν τοὺς δακτύλους.
radicum καρκίνωσις et τάβρωσις. χλανίδες καὶ
βλαῦται. collabus. et κόσσαβος. Calippus comi-
cus, sive Callistus. abstersae maculae multae.

ΑΙΤ, ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτοῦς τινὰς κοττάβους· ἔστι
 δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπύπτοντα. Intellige ex
 Polluce hunc locum, τὸ κοτταβεῖον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ
 ὀρόφου ὑπτιὸν τε καὶ τέλειον χαλκοῦν πεποιημένον, ὡσπερ
 λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λυχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. ita

scribitur in vulgatis libris. perperam, cum sit legendum
 ὑπτίον τε καὶ λείου χαλκοῦ πεποιημένον. id est *Pendebat*
ex lacunari aeramentum supinum ex aere levi factum
ei simile quod lychnum sustinet. Plura leges in Cor-
 mentariis Graecis ad Aristophanis *Eirenen.* et in ipso
 Athenaeo aliquanto post. Sequitur ex Antiphane, — αὐτὸ
 μὲν Πέντε νικητήριον Possumus hic vetu-
 stati facere invidiam, et quod ipsa iuit abolitum, resti-
 tuere in integrum. Nam paulo post Athenaeus, de prae-
 miis, ait, cottabo ludentium ante diximus ex Antiphane
 ὡς γὰρ ἐστὶ καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα. Non est dubi-
 um respici hunc locum. Quare neque illud dubium
 esse potest, scripsisse Antiphanem,

— ὡς μὲν Καὶ πέμμα καὶ τραγήμα νικητήριον.

Alibi dicit Athenaeus; praemium fuisse pyramuntem ple-
 centam. Artemidorus libro primo, ἦν γὰρ ὁ πυραμοῦ
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Videtis Plutarchum Sym-
 posiacorum libro nono, capite decimo quinto. Sextus
 et septimum versum ita emenda, Ἄφεις ἐπὶ τὴν πλα-
 στιγγὰ ποίαν; τοῦτο τὸ Ὑποκείμενον. τὸ μικρὸν πινα-
 κίσκιον λέγεις; plura diximus ad librum undecimum. De
 modo recte cottabiffandi recitantur ejusdem comici ver-
 sus plufenli: quorum primi sunt hi,

Ὡς δὲ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ,
 αὐλητικῶς δὲ καρκινουῶν τοὺς δακτύλους,
 οἶνόν τε μικρὸν ἐγγεῖλαι καὶ μὴ πολύν.

p. 946. Legendum suspicabar, Ὡς δὲ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ οὐ
 ἐνόμῳ. nam vulgatam scripturam recte interpretari non
 queas. Καρκινουῶν autem τοὺς δακτύλους dicitur tibicem
 qui tibia canens, non solum curvat digitos, sed etiam
 torquet, flectitque in obliquum, sicut cancer pedes suos
 cum se movet. Graeci de obliquis hisce motibus verbum
 καρκινουῶσαι usurpant. Observant veteres proprie dici
 καρκινουῶσαι radicum fibras et fibrillas, quae contortis
 inutisque nexibus invicem implicantur. Pherocrates *Fu-*
gitivis, ἵνα τὰ λήϊα συκαρκινωθῆ. Theophrastus *Histo-*
riarum libro primo, de differentiis radicum, μικρὰν ταύτην
 (ρίζαν ἔχει), τὰς τε ἄλλας μείζους, καὶ ὡς κεκαρκινωμένας.
 Idem, De causis, libro tertio, χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι
 πανταχῶς χρήσιμοι· ριζοῦνται γὰρ καὶ καρκινουῦνται μᾶλ-
 λον. quid sit τὸ καρκινουῶσαι explicatur ab eodem libro
 primo De causis, cap. 13. cognatae significationis verbum
 apud eum philosophum τὸ ταρβουῶσαι. quod alibi plu-
 ribus explicamus. affine etiam apud Hebraeos τὸ ἵβ

no non semel utitur auctor libri Job. Legitur in Glossis, *καρκίνος χαλκίως. forfex.* recte, nam teste etiam Eustathio, forfices appellantur *καρκίνον*, propter jugationem qua connectuntur duae *χηλαί*. Post *μάνθανε* ponenda est *τελεία στιγμή*. nam falluntur qui sequentia quae sunt Athenaei cum praecedentibus Antiphaneis connectunt. *ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα* quid sit, docent clare pluribus elata ejusdem Dicaearchi verba libro 11. in voce *κοτταβίς*. de ancyle poculo habes in fragmento libri 11. cap. 4. Corrupta sunt multa in Aeschyli versibus ex *Uffilegis*. Primo deest syllaba: in secundo *αἰνέσιους* nihil vox est. Scribe verum,

Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἤσσονας
ὑβρις ὑβρισμοῦς, οὐκ ἀνεκτέους ἐμοί.

eu alter Eurymachus, non minore contumelia me affectit. quam equidem ferre non queo. de Eurymachi insolentia vise Homeri Odysseam: eo enim respicit ὁ Φιλόμηρος tragicus. Tertio versu exponebatur magna illa contumelia de qua secundo dictum, sed lectio est conaminatissima; sic enim legitur, Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα. conjicimus, sive mavis, divinamus, dicere hoc poetam: caput ejus qui loquitur a saevo et truculento tyranno habitum loco scopi, in quem cottabiffans vina jacularetur. Scriptura ita fortasse concinnanda Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κ' ἄρα. caetera non capio. Scribe mox cum Eustathio, ἐπινεῖ τὸ ἐπ' αὐτῆς. In testimonio ex Hermippi *Moeris*, pro *χλανίδες δοῦλαι*, lego, *χλανίδες δ' οὔλαι*. hoc est, *molles et delicatae*. Describatur belli apparatus, omiſſis rebus voluptuariis, et omni luxus instrumento, ut sunt molles vestes, blautae, soleaeque convivantium, et universum cottaborum choragium. Ait, *βλαύτης δ' οὐδεὶς ἐτέρως λεύκης*. mentem istorum jam exposuimus: in verbis haeremus. quid si ita? *βλαύτης δ' οὐδεὶς ἐταίροις λόγος*. Chlanides et blautae eorundem sunt et hominum et morum: saepeque apud scriptores conjunguntur. Anaxilas comicus: *μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἔλκων*, p. 947. *βλαύτας σύρων*. Postea lege, *μάνης δ' οὐδεὶς: λαταγῶν δὲ τὴν τάλαιναν πλάστιγγ' ἴδοις π.* Sequuntur Achaei versus e *Lino*:

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες τίμου
λέγοντες ὧ κάλλιστον Ἑρακλεῖ λάταξ.

in priore malum, ἀγνύντες τὰ μά. *res meas male perdetes.* de petulantia comessantium loqui videtur. posteriore

significat, compotores istos pocula invergentes, ut Laticem cottabis illiderent, Herculem invocasse, ut sobant in conviviiis scorta, quod ait Plautus. Moris enim fuit et cum biberent, et cum cottabos vibrarent τῶν ἐρωμένων, sive τὰς ἐρωμένας appellare: ut versum hunc explicans docet Athenaeus, et repetit ex ipso compositi interpres. Inde intelligimus pronuntiata haec ab iis suis qui Herculem peribant. Non igitur κάλλιστον scribi debet, sed καλλίστω, aut certe καλλίστη. Explicatio huius moris ab Athenaeo subjecta, ita habet: τοῦτο δὲ λέγουσιν οἱ λέγοντες παρ' ὅσων τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο, ἀφίεντες ἐπὶ αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Vox λέγοντες Achaicus est, quam interpretatur Athenaeus. Potest scribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ὅσων. Videtur autem separare *coffabos* a *cottabis*. quum tamen inter eas voces nihil interesse testentur grammatici, et evincat analogia. In Hesychio scribitur κόσσαβος. In hanc rem recitantur inter caetera Callimachi haec:

Πολλοὶ καὶ Φιλέοντες ἀκόντιον ἦσαν ἔραζε,
οἶνοπόται Σικελᾶς ἐν κυλίκων λάταγας.

editum est Σικελᾶς. perperam. non enim secundus casus est, sed quartus. male in scholiis Aristophanis, οἶνοπῆταισι κενᾶς. Vocem ἀκόντιον interpretatur Critiae versus de cottabo, Ὁν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα. Calippus comicus is est, ut arbitror, qui dicitur Polluxi *Callistus*, libro 2. itaque alteruter emendandus. Additum Ὅτι δ' ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος ὄφρα δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἱ βήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι ὡς ἱστορεῖ Δικαιάρχος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκιμαχίου. Contaminata scriptura adegit interpretes de sublevis hiis hic nescio quid comminisci plane absurdum: sed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτ. triclinium intelligit sic de industria exstructa, quomodo futura erant ad cottabismum quam commodissima. libro 11. vocabatur οἶκος. Pro περὶ Ἀλκιμάχου ex aliis similibus locis scribendum περὶ Ἀλκιᾶου. Similiter ex ipso Athenaeo emendandus venit Dionysii Chalci hic versus, Φαίλακος Μοισῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλαμα πέμπει. ita nempe, Φαίλακος κυλίκων ἐρ.

CAPUT TERTIUM.

Cratini junioris Omphala. πρόποσις μινυσι. αἰοιδὰς ἀντιπροπίνειν. καλὸν νόημα. Platonis problema συμποτικόν. multa emendantur. Aelianus insigni loco restitutus.

ΚΑΤΑ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον ὃς ἐν Ὀμφάλῃ Φησι. ulius Pollux lib. 7. cap. 13. ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατῖνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In versu Cratini Πίνειν μένοντα p. 948. ὃν καλῶς εὐδαίμονα Κρεῖττον: censeo scribendum Πίνειν μελῶντα. jucundam et hilarem vitam agentem, opponit equente versu huic vitae μάχας et πόνους.

Ἄγγελιας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι. ideste hinc nuntium bonum audituri. male πευσόμενοι, vel πεπτόμενοι vulgo et interpretes. Subjiciuntur Callimachi ista.

— τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολεῦντα τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Ita vulgo editur. nos aliam lectionem invenimus. — τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολεῦντος Δένδρου ἀπὸ στ. ne hoc quidem placet. Legam potius, Τ' ἀνδρὸς ἀπὸ στεφ. vel Τῶ δὲ ἀπὸ στ. Primi versus quos ex Dionysio Chalco refert Democritus, et mutili sunt, et perverse scripti:

Τῆνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν
 ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
 σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγνεράσας χάριτας.

Vocem ποίησιν non admittit versus. Sine omni dubio legendum πρόποσιν. etsi intelligit poeta ποίησιν, id est, carmen suum, quod amico propinat, sive dono mittit, ideo munus suum vocat πρόποσιν. sic et mox loquitur, αἰοιδὰς ἀντιπρόπιθι. idem loquendi genus Athenaeo usurpatum non semel, ut diximus libri quarti initio, aliisque locis. Sed unde vox ποίησις? an ex glossemate, quia re vera πρόποσις hic aliud nihil nisi ποίησις? an ex sequentis versus initio? hoc puto verum: atque ita lacunam expleo: Τῆνδε ἐμὴν ποίησιν ἐγὼ γ' ἐπιδέξια πέμπω Σοὶ πρ. Ἀπολύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum est usitatum, sed ἐπιλύσασθαι. Quare ita scribam, Σὸν οὖν ἐστὶν ὧ μουσικώτατε τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἐπιλύσασθαι Δημόκριτε. non tamen nego etiam ἀπολύσασθαι legi interdum. διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιήρσειν.

Deest aliquid implendae sententiae. Possumus ita acceptum vulnus dissimulare, διὸ οὐκ ἀτόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμα π. Notent tyrones locutionem οὐκ ἀσχημάτιστον cum a ex Clearcho, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐρωῶντας διὰ τῆς πτοίησιν, ὡς ἔοικε, στεφανουμένους περιῤῥεῖν αὐτῶν τὸ στέφανον, ἀντιστρέφωμεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος. turbaverunt interpretes ἢ ἀλλόκοτος syntaxis: nam et verborum transpositione, et mutatione casus, oratio facta est obscurior. Ita autem capienda haec, ut si esset scriptum, ἢ διὰ τὰ πολλάκις τοῖς ἐρωῶσι στεφανουμένοις, περιῤῥεῖν διὰ τῆς πτοίησιν, ὡς ἔοικεν, αὐτῶν τὸν στέφανον. hoc modo planissima sunt omnia. Nescio quid sit νόημα in istis Lycophronis: Τόδε ἀνατίθην σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα. Fortasse scribendum, καλὸν ἄνθημα: vel τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμάττε πέδιλα. si cui placet καλὸν νόημα interpretari, o pulchra et ingeniosa amica, liberum est per me. similes locutiones exponebamus libro primo capite nono. alio sensu Anaxagoras olim Νοῦς dictus proponitur paulo post ex Platone problema συμποσιακόν, quod neque est per se obscurum: et planissime ab auctore explicatur. Quaedam tamen corrupta quae incauto interpretes in errorem perpulerunt. Platonis problema est p. 949. Numeros malorum aut coronarum invenire, qui aequi in plures ac pauciores convivas dividi possint aequis partibus. Probat Democritus talem esse numerum sexaginta, si in sex tribuatur. Sunt inquit 60. coronae in manu convivatoris: eaeque primo convivae qui in coenationem fuerit ingressus dentur omnes. hic dabit secundam partem dimidiam. uterque eorum habebit tricenas. ambo autem 60. accedat deinde tertius: et dentur huic ab utroque priorum denae, ut habeant singuli coronas vicenas. ter viginti faciunt 60. hanc partitionem inter convivas tres, ita exprimit Athenaeus: καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἴκοσι συνδιαιρούμενοι, τοὺς πάντας ἐξήκοντα ἔχουσι. Dalecampius corrigit συνδιαιρούμενος. contra perspicuam auctoris mentem. nam Athenaeus coronas facit dividi semper communi opera ab iis omnibus qui priores advenierant. ideo ait numero plurali συνδιαιρούμενοι, et statim κοινωνήσαντες. Praepositio ἐξ pro ἀνά ponitur, particula distributiva. quare etiam in Excerptis est ἀνά εἴκοσι. sed ita statim, ἐκ δεκαπέντε. Inquit enim, τετάρτῳ πάλιν ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται. Epitome auctor nullam hic lacunam agnoscit. Nos putamus legi debere, κ. ἐκ δεκαπέντε, ἴσοι γίνονται. aut potius

ad omnino verum arbitramur, τὰ πάντα ξ γίνονται.
 Equam convivae quatuor coronas inter se communi-
 verint, dividerintque in quindenae, universae erunt
 quindecim nimirum quater sumpta, 60. reddunt: qui
 numerus initio propositus. posteriores syllabae vocis
 ἀπέντε, absorpserunt sequentes dictiones τὰ πάντα.
 riorum antiquorum solenne flagitium, ut saepe di-
 nus, et exemplis multis demonstravimus. μετὰ καὶ
 ε τοῖσι γενέσθω. Aelianus lib. 4. Ποικίλης ἱστορίας,
 . 17. ἔλεγεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν
 ριθμὸς δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος.
 tissimi viri qui eum politissimum scriptorem inter-
 tati sunt, sic ista verterunt, Dicebat binarium nu-
 um esse omnium sapientissimum, eo quod nomina
 us imponeret. etsi absurda et falsa est sententia: in-
 retibus tamen succensere par non est: qui quod erat
 Graeco textu fideliter expresserunt. sed omnino ridi-
 is fuit Pythagoras cum mathefi sua, si verum est quod
 lectio significat. Non clam me sunt quae de dyade
 losophati sunt mystici veteres: quorum sententias bre-
 er relatas legere est in Excerptis Photii ex Nicomachi
 raseni Theologumenis arithmeticeis. Sed neque de illis
 tilissimis asaniis cogitavit Aelianus: neque eo con-
 so, propterea minus absurda futura est hujus scripturae
 ns. Quid? sinemus persuaderi nobis numerum secun-
 m, siue τὴν δυάδα nomina rebus imposuisse? Apage
 s ineptissimas ineptias. Enimvero nobile hic exemplum
 oemus ejus generis mendarum, de quo modo dicebamus.
 ribendum, ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμὸς
 ὡν. δεύτερος, ὁ τ. Dicebat Pythagoras, omnium sa-
 ntissimum fuisse, eum qui numeros invenit. proximum
 ic eum qui nomina rebus imposuit. quia affinitas ali- p. 950.
 i est soni et scripturae inter voces εὐρῶν et δεύτερος,
 id agens librarius, alteram harum omisit. Plane in-
 nis restitutio, si per oculos harum literarum verum
 et dicero. Redeo ad dipnosophistas: qui postremo ad-
 it: πέμπτῳ δὲ ἐν δώδεκα, καὶ τῷ ἑκτῷ ἐν δέκα. id
 , quinto communicantur coronae divisae in duodenae:
 to item divisae in denae. Theogneti locus, Οἶω μ'
 αλμων, etc. pluribus describitur libro tertio. ibi vide.

CAPUT QUARTUM.

Tenarus *vel* Taenarus *grammaticus*. τέναρος. *Car barbari: antiquissimi incolae Sami, Cares.* γου Δωράκιον. Τόνεα, *sive* Τόναια *festum*. Απο Hyblaeus, *et ab eo editae sortes*. Abae. Demetrius Antimotyras. Andrantus, *sive* Adra peripateticus. Promachia *festum* Spartanorum οί ἐκ τῆς ἀγωγῆς. στελεγγίς, *corona, sive* τ νία. Aristonis Cei Ἐρωτικά ὁμοία. Mos, *fronte coronandi*. Oda Anacreontica *non prius edi*

TENAROS δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγην. Non possumus lucem facere tenebrioni huic lucifugam quem alibi nominatum reperire non meminimus, nisi forte in antiquis Pindari scholiis, quae haec literis mandata ad manum non erant. grammaticus fuit obscuri nominis Glossographi τέναρος interpretantur nobis κακοῦργος, κοφάντης. Veterum Etruscorum ὁ ληστρικὸς βίος, sicut notus ex Strabone, et aliis. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους absolute dixit pro πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. Ait, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεσθῆναι, πρὸς τι λύγου Δωράκιον ἀπερείσασθαι, etc. Videndum erat, *at Samios, ut qui erant barbari Car suspicatos sponte sua simulacrum aufugisse, in caesulis salicis gremio illud destituisse, et attractis utraque parte longissimis ramis undique colligasse*. Prima verum male accepta ab interpretibus, quasi interpretans Braviator, ita extulit, οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες ἄτε βάρβαρ recte omnino. fidem narrationi suae conciliare voluit cum illa adjecit, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας. nam mirum et ἀπίστον poterat videri, eo dementiae quenquam esse venisse, ut crederet simulacrum loco Dei a se cultum invitum detineri usquam posse. sed hoc in hominibus barbaris mirandum negat. Cares a Graecis habitus per barbaris, cum moribus institutisque, tum lingua: cuius gratia vatum principi dicuntur βαρβαρόφωνοι. Super jam ostendamus, antiquissimos Sami incolas Cares fuisse non multum in eo laborabimus. Scribit enim Strabon lib. 14. ἐναλεῖτο δὲ Σάμος Παρθεναῖς πρότερον, οἰκοῦντες Κερῶν. deinde, τὴν δὲ πόλιν ᾠκοῦν Κᾶρες τς καὶ Λέλεγυ

terpretes non solum in horum verborum interpreta-
 one errant: sed etiam paulo post, cum ignari veteris
 storiae Etruscos faciunt Cares: ut taceam alia absurda
 ipsis sese impediunt. Λύγου Φωράκιον interpretamur,
 vum salicis Amerinae cariosae et semimortuae. Videre p. 95r.

et annosas arbores, quarum superest tantum velut quae-
 m crusta, ex eis caeteris omnibus, haec crusta eleganter
 φωράκιον, id est, lorica et tegmen appellatur ejus rei
 ae caro contineatur, ita autem omnes libri scripti
 itique. Dalecampio emendationis, quam excogitavit,
 atiam facimus. falsam enim scimus esse. Pergamus:
 καλεῖσθαι Τονεάτην ἑορτήν, ὅτι συντόνως συνέβη
 ρισιληφθῆναι τὸ βρέτας. Scribe cum aliis libris, καὶ
 λεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν. Tonea ut Nemea. porro
 νεα, sive Τόναια, a voce τόνος, in memoriam vinciti
 ulacri. Subjicitur, τῶν Καρῶν δεισδαιμονία περισχε-
 ντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς
 βλαν. Caras Sami incolae, qui Junonis delubrum vin-
 lis alligaverant, incessit postea religio, et metus: Sa-
 os inquam, non Tyrrhenos. itaque metuentes sibi ab
 Junonis, Apollinem consulunt, missis Hyblam ad
 aculorum sedem, theoris. sic quidem librorum quan-
 n est. nos Hyblaeum Apollinem nusquam legimus:
 nus fuisse unquam oraculorum sedem in oppido Hybla.
 as fortean intellexit auctor, ubi olim fortes consu-
 ntibus edi solitae. Pausanias in Phocicis, Ἀπόλλωνιος
 ἱεράς νεομῖνασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐκ παλαιοῦ. καὶ
 ρηστήριον αὐτόφι ἦν Ἀπόλλωνος. Quod sequitur de im-
 obita Prometheo poena, vitio librorum obscurum est:
 defunt opinor nonnulla. Legebatur ante nuperam edi-
 onem, Ἐγγύς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης. quae
 ctio frustra viros doctos habuit exercitos. nam rectum
 ἔστι προμάλου. prope adest cubile viticis indigenae. De-
 etrius Antimotyras apud quem vidisse ait Athenaeus
 ephaestionis librum sibi prius non visum, bibliopola
 quis videtur fuisse: quales erant Romae temporibus
 lis quam plurimi, qui libros undique conquisitos a fa-
 milia servorum quos in eam rem aiebant, describendos
 urabant. non ausim contra librorum consensum solli-
 citare hic vulgatam lectionem, ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ
 ὕρομεν, παρὰ τῷ Ἀντιμοττύρῃ Δημητρίῳ. Addit, Τοιοῦ-
 ος δέ τις καὶ ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καὶ περὶ τὸν
 αλὸν ἡμῶν Ἀνδραντὸν ἐγένετο. Dele illa verba, ὁ Ἡφαι-
 στίων συγγραφεὺς καὶ. sunt enim inutilia, ut quae ex

libri margine in contextum irreperint, quis autem isti *Adrantus*? Graecis quod equidem sciam, usitatum nomen viri non fuit: neque inter Aristotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) Andrantum reperies usquam nominatum. Adrastum peripateticum, interpretem librorum Aristotelis, multi nominant. Atque hic Athenaei amicus, vel etiam fortasse praeceptor esse potuit: vix enim sub Antoninis, juvene adhuc Athenaeo, ut non sine causa ejus viri nomen hoc loco restituendum esse videatur, quod tamen non ponimus nos, sed tantum proponimus. Antiphontem sophistam memorat Xenophon Commentariorum libro primo, et Socratis cum eo colloquium. iste est de quo Athenaeus hoc loco. Scribe, οὐδὲ ἴδιον προσεξευρών. Lacedaemonii, inquit, calamo coram p. 952. nantur ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ. Sunt codices in quibus scribitur Προμυχίων: sed omnes meliores et Epitome Προμαχίων. Exillimo cultam apud Lacedaemonios (quorum dii omnes fuere armati) Minervam πρόμαχος indeque dicta Promachia, sacrum illi deae diem sic: aliis Peloponnesi locis Promachormam eandem cognominatam legimus, ut apud Corinthios teste Pausania. In hoc solemnibus verba sunt Athen. ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλᾶμω στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδας τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν, appellat τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας, juvenes Spartanos rusticorum aut ex aliis locis ditionis Spartanorum, non autem ex urbe. at οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, juvenes sunt Lacedaemonii urbani, quorum major quam caeterorum cura. horum disciplina proprie ἀγωγή dicta. Plutarchus in Agefilae ἡχθῆ τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σιληροῦ μὲν οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς νέους ἄρχεσθαι. Vocem στελεγγίδι qui vexant interpretor, quam inconsulti! στελεγγίς, idem ac στλεγγίς. et dictio praeter notissimam strigilis significationem, etiam coronamenti genus quoddam designabat. laminas nimirum fabricabant, quibus pro coronis utebantur, στλεγγίδας propter aliquam veterum strigilium similitudinem nuncupantes. Antiqui grammatici ἔλασμα χρυσοῦν interpretantur. probo quod dicunt fuisse ἔλασμα, laminam: nam et balnearis strigil, lamina erat incurva cum manubrio, ut scimus ex antiquis marmoribus. non probo quod addunt χρυσοῦν: quasi ex auro solum fierent strigiles auro ornatae. ex vili materia fuisse quasdam factitatas, testatur hic locus: item alius initio libri quarti, ubi ait; προσ-

στεφανώθη δὲ ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσοῦ.
 lam si erant omnes aureae, cur addit τὸ χρυσοῦ. Placet
 quod scribit Pollux, στλεγγίδα fuisse pellem deauratam,
 apiti solitam aptari. ἔστι δὲ, inquit, καὶ ἕτερόν τι στλεγγ-
 ἰς δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.
 rotianus quoque ταινίδιον interpretatur. Constat ex va-
 is operis hujus locis, editum ab Aristone Ceo fuisse
 brum hoc indice, Ἐρωτικά ὁμοία. quare et si non damno
 algi scripturam in istis, Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρω-
 κῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός, Κεῖος δὲ τὸ γένος,
 δευτέρῳ Ἐρωτικῶν ὁμοίως Φασίν. suspicor tamen exci-
 sse vocem unam et scribendum, ἐν δ. Ἐρωτικῶν ὁμοίων,
 μοίως Φασί. aut sine dictione ὁμοίως. Observat philolo-
 us, solitos veteres frontem sibi coronare: affertque in
 am rem Anacreontis hoc testimonium, ἐπὶ δ' ὀφρύσι
 εὐλίων στεφανίσκους θάμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν
 μινύσω. extant hodieque in Odario quodam ejus poetae
 erba haec, στεφάνους δ' ὅπως πυνάζω, Τὰ μέτωπά μου
 τιμαίει. Venit etiam in manus meas oda quaedam Ana-
 creontica poetae veteris nescio cujus: ubi moris hujus
 t mentio, ipsam carmen subjiciam: quia adhuc publici
 uris, quod sciam, factum non est. Ecce illud tibi:

Ἀνακρέων ἰδὼν με
 ὃ Τήϊος μελωδός,
 ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
 κατὰ δραμῶν πρὸς αὐτόν,
 περιπλάην Φιλήσας.
 γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
 καλὸς γε καὶ Φίλωνος.
 τὸ χεῖλος ᾤζεν οἴνου·
 τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
 ἔρωσ ἐχειραγώγει.
 ὃ δ' ἐξελὼν καρῆνου
 ἐμοὶ στέφος δίδωσι.
 τὸ δ' ᾤζ' Ἀνακρέοντος.
 ἐγὼ δ' ὃ μωρὸς ἄρας
 ἐδησάμην μετώπῳ·
 καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

p. 953.

CAPUT QUINTUM.

Mos veterum, pectus coronare, et unguentis illinere ὑποθυμιάδες. cephalalgiae paratissimum remedium, caput vincire. ὁ βίος, humanum genus vita eodem sensu. Suidae locus animadversus παραϊτεῖσθαι et περιστάσθαι, pro fugere aliquid.

Pectus etiam coronasse sibi veteres, unguentisque illivisse, deinceps Athenaeus observat: causam simul adjiciens, quod in ea parte sedes sit cordis. ἔστεφανοῦν δὲ, inquit, καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτὸ τόθι ἢ καρδία. Clemens Alexandrinus aliam rationem affert, Paedagogi libro secundo, capite octavo, Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι Φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον, μύρω χρῆσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη. Testis hujus moris est Alcaeus jubens καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοσας κεφαλάς, καὶ τῷ πολιῷ στήθεος. sed omnium primus dixerat Archilochus, ἐσμυρισμένας κόμας Καὶ στήθεα ὡς ἂν καὶ γέρον ἠράσσατο. Has coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut auctor est Athenaeus: quae etiam nominis causam aperit. meminit et Plutarchus in Sympliciis: item Hesych. Alcaei verba ita scribe, ἀλλὰ ἀνήτῳ μὲν περὶ ταῖς δέrais παρθέτῳ ὑποθυμιάδας τὸν Doricum ἀνήτῳ pro ἀνήθου. laudant haec Alcaei Pollux et Theocriti scholiastes. Cur autem veteres anetho coronati cibum sumerent. causam explicat Galenus libro sexto, De facultatibus simplicium med. ὑγρότερον καὶ ἥπιον τὸν θερμὸν ἐστὶ τὸ χλωρὸν ἐτι καὶ ἐγγχυμον, ὥστε πεπτεκώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἐστὶ μάλλον τοῦ ξηροῦ, διοφορητικὸν δ' ἥπιον. διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια. Depravata exhibent nobis omnes codices et proxima verba Sapphus, καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιὰ δέrais. Scribe, καὶ πολλαὶ δ' ὑποθυμιάδες πλέκται, καὶ ἄνθρα περιδέrais. postremorum duorum verborum emendatio est Guilielmi Canteri. sed et priora emendationibus indigebant. bis autem idem dixit ἢ καλῆ Sappho. nam hypothymiades et flores de collo pendentes ταυτόν. Scribit ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ, non ἀντίποιος. Aeschyleus

erbum est. Adeamus ad stabulum ipsum Augiae: sic ap-
 ellarim jure verba Sapphus, quae statim recitantur,
 oc modo scripta, Σὺ δὲ στεφάνοις ὠδὶνα παρθέσθ' ἐρα-
 τῆς Φόβαισι ὄρπανας ἀννήτω συνεβραῖς ἀπαλλαγείση χερ- p. 954.
 ν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον
 ποτέρηνα στεφανώτοισι δαπυστρέφονται. omnia inquinata,
 mi nihil. Sed bene consuluit nobis Athen. qui lepidis-
 mae poetriae mentem suis verbis nobis indicavit. Sub-
 cit enim. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένου μᾶλ-
 λον τοῖς θεοῖς, παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.
 ege igitur, Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίνα πάρθεό γ' ἐραταῖς
 ὀβαισιν, ὄρπανας ἀνήτω δρέψαισ' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάν-
 θεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαιρα μᾶλλον τὰ
 ἰσρεῖα. ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. adjuti sumus
 doctissimis viris Scaligero et Cantero in restitutione
 ejus plane conclamati loci. Doricae nomen loco vocis
 inutilis ὠδὶνα substituiimus ex libro decimotertio. Scribi
 portuit mox, οἱ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς ἐντροπέμενοι παρέ-
 αιον. Sequitur in sermone quo explicatur coronarum
 inventio: ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ τὴν
 εφάλην ἐπιθλιβεῖσιν. ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρό-
 κτος. Canterus, ἐξ ἀνθῶν, nos probamus, ἐξ αὐτῶν,
 empe τῶν βοηθημάτων. ex omnibus cephalalgiae reme-
 diis paratissimum erat vinculum capitis: nam et hoc in-
 er remedia, ut subjicit auctor, et probat quotidiana ex-
 erientia. Cornelius Celsus, *Quidam caput dolens de-*
inciunt: alii cervicalibus vestimentisque onerant. Ὁ
 βίος cum dicunt Graeci saepe non vitam, id est actum
 nimae in corpus intelligunt: neque etiam victum et τὰ
 πιτήδεια: quae est altera vocis βίος nota vulgo signifi-
 catio: sed ipsos viventes, sive mortales, et genus homi-
 num. Ita accipe in his Athenaei, καὶ ταύτη μοι δονεῖ
 Διονύσω ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. propterea videntur
 mihi mortales coronam hederaceam Baccho sacrasse.
 paulo post, προστίθησιν ὁ βίος ἀεὶ τι τοῖς χρειώδεσι
 τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων. libro duodecimo,
 ἐφόρου πάντα οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος.
 hoc est, αἱ γυναῖκες. Dionysius Halicarnassensis in me-
 thodo nuptialium orationum, ἀπὸ τούτων τῶν θεῶν (Jo-
 vem intelligit et Junonem) καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς
 παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις.
 et statim, παρῆλθεν εἰς ἀνθρώπους. eodem sensu. sic idem
 alibi Dioscorides libro sexto, ἐν τῷ βίῳ καθωμίληται.
 notum est vulgo Aelianus de Doctrina Epicuri, ἦν ὁ

Γαργήτιος ὡσπερ οὖν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων Φύνη
 τῷ βίῳ προσετρίψατο. id est, quae mortalibus impreg
 Epicurus. Lucianus Icaromenippo, de Epicureis iter
 ἢν ἅπαξ οὔτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίῳ
 πεινήσετε. *esurietis, ait, o dii, plus satis, si sem*
hominibus sua dogmata isti approbaverint. Extat vetu
 dictum paganorum apud Chrysostomum in commentari
 epistolae Pauli Apostoli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπ
 τῶν πάντων ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνετα
 Idem Clemens, οἱ δὲ πρὸς κακοῦ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εἰς
 δεδυνέναι τὸν βίον νομίζουσι. Vetus scriptor apud Suidam
 de Polyucto quodam, Θεοστυγῆς, βαρυόργητος, Κωκυτε
 καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Ep
 rhanus de Ario, μέγα κακὸν φοιτῆσαν τῷ βίῳ. *magnus*
malum quod inter mortales versatum est: sive, pesti
 p. 955. *quae inter homines grassata est.* et mox, καὶ αὐτὸς δε
 νόν τι ἐπειργάσατο τῷ βίῳ, et ita saepe. Apollonius
 grammaticus libro primo, καθάπερ ἐν τῷ βίῳ Φαμέ
 id est, *quemadmodum vulgo dicimus.* [Leo constitutione
 quadragesimaprima πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον
 ἐνδειαν τῆς ἀρετῆς.] Suidas de Antiphonte Rhamnusia
 nobili oratore, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροι
 μιαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν
 Locus Suidae est in Ῥάμνος: sed corruptus, itaque resti
 tuendus. Ῥαμνούσιος ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων
 Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, etc. et in fine Ῥαμνουσίους
 καλεῖν. Atque ex hoc loco discimus unde ortum sit, quod
 claros in literis viros Rhamnufios παροιμιακῶς vocarunt
 quod explicare magnus vir Erasmus non potuit. Ai
 igitur, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ. affine est apud Sene
 cam, *instruenda vita est exemplis illustribus.* πορίζου
 δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα. neque aliter Plini
 illud capiendum initio libri 25. *vitae profuit.* Idem in
 praefatione, *adjectis rebus plurimis, quae aut ignorat*
verant priores, aut postea invenerat vita. Sic apud M
 Tullium, *communis vita.* De divinat. libro primo, *ne*
que ante philosophiam patefactam, quae nuper inventa
est, hac de re communis vita dubitavit. et libro secundo
 Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis
explofit. et saepe alibi idem Plinius. Postea scribimus
 ἐντεῦθεν δ' εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμφέροι
 τεῖνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι, περισ
 φρόνου. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν, ἢ πρὸς ὄσμην ἐπιτερποῦσ
 ἐφρόντισαν. id est, *postea cum ad voluptatem animos*

convertissent homines, utilitatem quae ex coronis perci-
 piatur, atque auxilium quod illae adferebant ebrie-
 tatis incommodis, neglexerunt: translata cura ad eam
 suavitudinem, quam oculis vel naribus coronae pariunt.
 Ita hunc locum Canterus constituit recte, si quid judico,
 et acute. nisi quod pro εἰς συμφέρον debere legi censebat
 εἰς, εἰς πότον. cujus sententiae rationem video nullam.
 Quare adjecta voce necessaria quae excidit, emendavimus,
 τὸ μὲν εἰς συμφέρον τείνον. Non dubitamus hanc esse
 Athenaei sententiam: de verbis non idem affirmaverim.
 Epitome sic, τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλατ-
 τώμασιν ἀφῆκαν. In eodem libro παραιτητέον scriptum
 εἰς περιστάτεον, ubi dicitur, ἅπαντας τοὺς καροῦν δυνα-
 μένους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστάτεον. id est,
 fugiendum et rejiciendum est. quia usitatius verbum est
 παραιτεῖσθαι quam περιίστασθαι, propterea ille gram-
 maticus obscurius verbum more suo, mutavit notiore.
 Sed et περιίστασθαι interdum significat fugere aliquid,
 et declinando vitare. Ita accipe in his Jamblichi De
 Vita Pythagorae, cap. 31. Τὸν Διονύσιον τὸν τύραννον
 Φασιν, ὡς πάντα ποιῶν, οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς
 Φιλίας, Φυλαττομένων καὶ περιίσταμένων τὸ μοναρχικὸν
 αὐτοῦ καὶ παράνομον. caventibus illis ac refugientibus
 ingenium Dionysii tyrannicum et iniquum. nihil hic
 aliud significat περιίστασθαι quam φυλάττεσθαι. Beatus
 Paulus duobus locis accipit pro παραιτεῖσθαι: quod pul-
 chre Syrus expressit, servata vocis Graecae analogia,
 verbo ἤρησεν: sed haec alibi accuratius expetenda pro-
 pitio numine.

CAPUT SEXTUM.

p. 956.

Ναυκρατίτης στέφανος. *Expensa Athenaei obser-
 vatio. Θετταλὸς ποικιλόμουθος. γλώττα calceo-
 rum. στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. ἴσθμιος στέφανος.
 Antinoea corona. ἐν Μουσῶν. Πυλέων. Elliotia.
 Gymnopediae Spartanorum. ἐπιθυμίδες et ὑπο-
 θυμίδες. alia nonnulla.*

ΠΕΡΙ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στέφανου τίς ἐστὶ τὴν ἄνδρην.
 Scio ἄνδρην Graecam esse dictionem, legique etiam apud
 Theophrastum: non possum tamen mihi persuadere ullo

modo convenire id verbum isti loco. ἄνθη enim sive ἄνθησις, ipsa est florum eruptio: quod alienissimum est a loci hujus sententia. Lego. τίς ἐστὶ τὴν ἀρχὴν. *qualis omnino sit.* ita enim loquuntur Graeci. τῶ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Male isti vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: probari sibi, coronam Naucratitem non aliam esse quam myrteam, hoc etiam argumento: quia Anacreon eam gestari dicat cum rosis sive corona e rosis. Respicit descripta superius Anacreontis verba. *Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκάστος εἶχε. Τοὺς μὲν ῥοδίους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.* Rosa et myrtus belle inter se conveniunt et solent copulari. In hoc videtur est omnis hujus argumenti. non praestabo integritatem horum verborum: sententiam non aliam esse, hoc verum praestabo. Ridiculos pronuntiat philologus eos qui dicerent Naucratitem coronam esse eam quae constaret bibulo coronaria. perstringit, ut saepe, grammaticorum vulgus, quibus ita visum. Helychius, *Ναυκρατίτης στεφάνος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ Βύβλιος, ὁ ἐκ Φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχιος.* postrema interpretatio sola Polluci placuit libro 6. cap. 13. Erit qui malit *στεφανωτίδος* quam *στεφανωτρίδος*. sic tamen etiam in Excerptis. Audiamus philologum: *δειξάι οὐκ ἔχεις ὅτι διαλελυμένως τις εἶρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἴων στέφανον. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἶρηται, ναρκισσίνους ὀλίσκους.* Negat dixisse veteres ῥόδων στέφανον aut ἴων στέφανον: sed ἴχ, ῥόδα, aut στέφανον simpliciter vel certe στέφανον ῥοδίον. Videtur haec Athenaei mentem esse. Quamobrem Cratini verba ita scribenda judicamus *ναρκισσοῦ στεφανίσκους.* non ut editum est, neque ut placitum Dalecamp. *ναρκισσίνους τροχίσκους.* Sed ingenue fateor de hac dipnosophistae observatiuncula, nondum mihi liquere. Nam si negare voluit, sic locutos veteres ut dicerent, *rosae coronam* aut *violae*: sed *rosaceam* aut *violaceam*: in promptu exempla sunt quae falli ipsi arguant, nam apud poetas *στέφανος κίττου*, vel *σελίνου* aut *λευκοῖων* passim legere est. etiam apud Platonem in Symposio leges *ῥόδων στέφανον καὶ ἴων.* Falsum igitur hoc *τηρησείδιον*. An ergo fidem codicum vocabimus in dubium, quasi auctor contrarium voluerit? veteres nempe ῥόδων *στεφάνους* dixisse, non autem ῥοδίνους, aut ῥοδόεντας: neque [*ναρκισσίνους*, sed *ναρκισσίνου*.] istud verum falsissimum. Theocritus, — *ἀνήθιον ἢ ῥοδόεντα* ἢ καὶ

p. 957. *λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ Φυλάσσων.* Excipiat for-

Se aliquis, loqui Athenaeum de vocibus ῥόδον et Ἴον
 intum negareque duorum istorum nominum τὰ κτητικὰ
 esse veteribus usurpata. equidem facile concesserim de
 posteriore: non enim temere invenias, qui Ἴον στεφανον
 dixerit. at ῥόδιον leges apud antiquissimos. Anacreon,
 στεφάνους μὲν κροτάφοισι Ῥοδίνους συναρμόσαντες. Idem,
 ῥόδινοισι στεφανίσκοις Πεπυκασμένος χορσύσω. Semus De-
 us paulo mox ait, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ
 ἄλλοις τισι στέμμα προσαγορευόμενον. Canterus emendat, τὸ
 παρὰ μ. ἡ. στέφος. et statim, κέκληται δὲ στέφος ἀπὸ
 τοῦ στεφάνου. melior quidem haec lectio quam vulgaris,
 quae ineptissima est. sed sive ita corrigamus, sive ut
 placebat nobis, κέκληται (aut κέκληται) δὲ στέφανος ἀπὸ
 τοῦ στεφανοῦ: nunquam efficiemus quin grammaticum
 ingenium ejus qui haec scripsit liceat mirari quanquam hoc
 minus mirabitur qui in antiquorum sapientum scriptis
 sero fuerit versatus. Ait, σὺ δὲ οἶμι με ἔφη Θεσσαλὲ
 ποικιλόμυθε, etc. haec verba sunt Ulpiani: nam Thes-
 salus ποικιλόμυθος est Myrtilus. alibi nominantur Thes-
 sali ποικιλόδιφροι. propter singulare artificium sellarum
 Thessalicarum, de quibus libro primo. eo allusum hac
 voce. Platonis comici locus quem recitat, valet ad lo-
 quacitatis et γλωσσαλγίας exprobrationem. Platonis sunt
 verba:

Καίτοι Φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,
 στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττησιν, ὅτε πίνητέ που,
 καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

ta estis lingulae, inquit, ut etiam in calceis linguam
 vestetis. obstrigilla calceamentorum appellat γλῶτταν, lin-
 guam, sive ligulam. Secundo versu ait, coronas etiam
 in linguis gestatis in computationibus vestris. ὑπὸ saepe
 significat σὺν, ut et hoc loco. ita autem περιφράζει co-
 ronae hypoglottidis, de quibus loquitur: sic dictas a
 nexu genere: fortasse quod propendentem aliquam ligu-
 lam haberent, aut etiam plures. Sic explicamus quod
 sic scriptum invenimus in omnibus codicibus. Jure ta-
 men ex ipsis Athenaei verbis suspicemur, scripsisse co-
 micum στεφάνοις δ' ὑπογλωττίσι, quae lectio qua ratione
 sic concinnari queat, ut commodam sententiam aliquam
 habeat, viderint acutiores. In tertio scribe, Καὶ καλλι-
 ερῆτε. Euripides cum diceret Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος
 δισσῶν λόγων Ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός, hoc
 vult: facile esse disertis et facundo viro de quacumque
 re orationem instituire, aut ajendo aut negando κατά-

Φασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοῦς λόγους. Totus locus
 corona quae Ἰσθμίων dicebatur, valde corruptus est: quae
 etiam Epit. auctor nihil inde excerpsit. Ἰσθμῖος etiam
 collum significat, venusta translatione ab eo qui proprie
 Ἰσθμῖος dicitur geographis: nisi tamen antiquior est vox
 illius acceptio pro corporis nostri parte, notione ea quae
 habet apud geographos. inde est Ἰσθμῖον, colli orn-
 mentum, sive corona sit, sive torques, caetera de huius
 voce Hesychius, et Eustathius. Observandum est, de-
 derari hodie in nostris libris Callixeni veteris scriptor-
 p. 958. verba quae descripta fuerant super mentionē Ἰσθμῖ-
 coronae: quare labes codicum indicanda fuerat post illa
 verba, γράφων οὕτως. Quae enim sequuntur de corona
 Antinoea et lotina, omnino Athenaei ea sunt, non Calli-
 xeni. quem virum ego non dubito Adriano fuisse anti-
 quiolem: cuius tempore nomen Antinoeae coronae pri-
 mum est cognitum. Sane in re tam recente quid opor-
 fuerit dipnosophistae auctorum testimoniis non video. Et
 Antinoo Adriani delitiis, quem ille amissum in Aegypto
 consecravit, et coli pro Deo instituit, nota res ex Sparta-
 tiano et sanctis patribus, Justino, Tertulliano, Hieronymo
 aliis. Sequitur, ἡσθεῖς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὐρέσει
 καὶ νεότητι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρι-
 σατο. nisi est mendum librariorum, figurate dixit ἐννοῶ
 εὐρέσει καὶ νεότητι, pro, ἐν. εὐρ. αὐτοῦ νέου ὄντος. i.
 patera libamus et auro. [Sed legam potius, εὐρέσει καὶ
 καινότητι. hoc est εὐρεσιλογία καινῆ.] ἐν Μουσῶν nov-
 dictum, ut ἐν Αἴδου, pro, in aede Musarum: hoc est in
 Museo, quod fuit Alexandriae: sed puto verius ἐν Μου-
 σείῳ. [Huic autem subtilis hominis commento super co-
 rona Antinoea simillimum est illud, ut puto, ejusdem
 Pancratis, quo persuasit Hadriano, de Antinoi anima no-
 vum in coelis sidus factum esse, quod tum primum esse
 visum. auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide, et
 cum isto confer.] Cratinus, inquit auctor, lotum appel-
 lavit, στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ Φυλλάδῃ ὑπὸ τῷ
 Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Hesychius addit, κα-
 ποῶδῃ, in voce στεφανωμάτων: qui locus hinc est illu-
 strandus. ΠΥΛΕΩΝ vocabulum in censu coronarum
 ponitur, quasi is esset rectus casus. Hesychius sic, πυ-
 λέων στεφάνων. ceu esset obliquus. sed scripserat opinor
 Hesychius, στέφανος. vide infra capite octavo. In prior-
 Philetae versuum, Ἔστην ἀμφίνομα εὐώδους ἀγχόθ-
 πατρός. malim, ἀμφὶ κόμαις. nisi est proprium nomen

Ἑλλωτὶς corona ἑλλώτης est Hesychio. ἑλλώτης, ait, Εὐ-
 ῶπης στέφανος πλενόμενος (deest opinor ἐν μυθῶνι)
 ἡρχῶν εἴησι. de Ellotiorum autem festo scribit idem,
 ἑλλώτια ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. a Cretenſibus igitur
 conceperunt Lacedaemonii, ut reliquorum suorum insti-
 torum magnam partem. *Thyreaticas* coronas etiam
 Hesych. Lacedaemoniis assignat. *Gymnopaediae* numero
 multitudinis festi nomen apud Spartanos. etsi autem longe
 differunt παιδιὰ et παιδεία, in hac tamen voce promiscue
 scripturam utramque reperias, γυμνοπαιδεῖαι et γυμνο-
 παιδία. Ait, χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παιδῶν, τὸ δ'
 ἔξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὄρχουμένων καὶ ἀδόντων Θα-
 ῆτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα. Canterus corrigebat, τὸ δ'
 ἔξ ἀριστεροῦ, ἀνδ. sed cum duorum tantum chororum
 at mentio, et vocetur eorum alter ὁ πρόσω: non male
 iudicio meo scribas, τὸ δ' ἐξῆς, ἀρίστων ἀνδρ. poeta
 huius hic fit mentio, non *Thales* dictus est, sed *Tha-
 leas*, patria Cretenſis. multa de eo Plutarchus in libro
 de musica. Deinde scribendum, μελιλωτίνων δὲ στεφά-
 νων μν. cum Dalecampio de his coronis assertur Alexidis
 testimonium, στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλω-
 τίνους ἐπιθυμεῖς. nihil erat causae cur mendam in his p. 959.
 verbis suspectaremus, nisi sequeretur absurdum magnum.
 Nam subjicitur in continenti: Σέλευκός φησι τὰ πάντα
 στεφανώματα. quod aliter nequeas expronere, quam ut
 dicamus omnia coronamenta fuisse appellata μελιλωτίνους
 στεφάνους. hoc vero quis credat? ego falsissimum esse
 non opinor, sed scio, et meo periculo credi postulo.
 Quod postquam semel animadvertissemus, non difficile
 nobis fuit veram lectionem divinare, quae est huiusmodi,
 τ. τε π. κρ. μελιλωτίνους ΕΠΙΘΥΜΙΔΕΣ. Σέλευκός
 φησιν, etc. prima verba sunt Alexidis: deinde solito
 more proponit vocem explicandam: quomodo fecit in
 historia piscium poculorum, et nunc quoque in coro-
 narum recensione. Ait igitur, ἐπιθυμίδας fuisse dictas
 omnes coronas in universum: ὑποθυμίδας vero eas quae
 collo applicantur. vere Athenaeus, vere etiam nos. He-
 sychius, ἐπιθυμίδες τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. Ita libe-
 ramus scriptorem hunc antiquissima menda, quae etiam
 Breviatorem in erroris calles induit. Notemus locutio-
 nem qua usus auctor: Τιμαχίδας δὲ φησι τὰ παντοδαπὰ
 στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι.
 post verbum φορεῖν deest nomen ἕθος: sive ab ipso
 Athenaeo praetermissum, sive ab exscriptore. Quae de

hypoglottide corona sequuntur, sine caussa eo loci positi sunt: cum paulo ante eadem ex iisdem scriptoribus descripsisset.

CAPUT SEPTIMUM.

Κυλιστὸς *sive* ἐκκύλιστος στέφανος. *Pollucis loci emendatus.* Cato *sive* Batto comicus. Sophocles Σύνδειπνοι. γένειον διηλιφές. ἀνθέων γριπότητα γριπίζειν. πρᾶγμα δυσγρίπιστον. apud Libanium. διηγηθισμένοι στέφανοι. συντίθεσθαι, συμματιαῖοι στέφανοι.

Deinceps scribit philologus. Εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῦ κωμικοῦ ΚΥΛΙΣΤΟΝ τινὰ καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἄρχιππον ἐν Ῥίνωνι. Docuimus a librum secundum, capite decimo, κυλιστὸν στέφανον *sive* ἐκκύλιστον, eam coronam fuisse appellatam, quae *rotatilem* dicas: quae solidiorem et firmiorem compages haberet. Talem oportet esse, ut rotari queat: alioquin orbis non durabit, neque puncto insistere poterit, se fatiscente mole ac corrutente vitiabitur. Non aliunde est nominatum κυλιστὸν στέφανον, Eubuli locus declarat, — περιφοραῖς κυκλούμενος. Ὡσπερ κυλιστὸς στέφανος. neque aliud voluerunt qui exposuerunt ἀδρόν, firme et solide compactum. In Hesychii Glossis mecum mirentur viri docti haec, ἐκκυλιστοὶ στέφανοι, μεγάλοι, ἀδρόν, nam et antecedentia et consequentia suadent non ipsum scripsisse. apud Pollucem sic scriptum est, στεφανῶν δὲ εἶδη ἐκκύλιστος, ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ἑρωνίῳ ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων. librarii culpa manifesta. emendabis igitur ex Athenaei hoc loco. Apud p. 960. chippi verba ita concipe: minus recte vulgo scripta in libris Athenaicis:

Ἄθῳος ἀποδὺς Σοιμάτιον ἀπέρχεται
στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων, οἴκαδε.

Sequitur, Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἐαυτοῦ ἐρώντι: eundem locum innuens Pollux. καὶ κυλιστὸς δὲ inquit, εἴρημεν Ἀντιφάνης. *Catonem Graecum comicum* produnt nobis editiones quae scribunt paulo post καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατάωντι Φιλόσοφοι. sed non temere eruditissimus Canterus emendabat παρὰ Πλάτωνι. nam libro tertio et septimo

Platonis *Synexapatontes* laudati sunt: neque dubium erit
cum hunc cum superioribus conferenti, de eadem fa-
bula et hic et ibi auctorem loqui, nihilominus tamen de
veritate ejus emendationis dubitamus nos, quia scimus
Battonem comicum scripsisse eodem titulo fabulam: cu-
jus rei testis est Suidas, qui ex Athenaeo fere habet
nomina fabularum, quas in comicorum vitis commemorat.
quare existimamus ejus poetae nomen et hic restituen-
um esse, et libris tertio ac sexto, ubi editum Πλάτωνος.
Battonis poetae, et aliis locis meminit dipnosophista:
et Stobaens etiam sermone sexto. Subjicitur, *περὶ ὧν*
καὶ Σοφοκλῆς Συνδείπνοις Φησιν οὐσί σοι παραπλησίσις.
fabula Sophoclea hic laudata, ea est quam alibi vocant,
Ἀχαιῶν σύνδειπνον. itaque *Συνδείπνω* potius legendum
videatur, nisi obstant similes loci, ubi laudatur Sophocles
Συνδείπνοις. cum hoc libro tum alibi. In primo versu
inde allato, *Οὔτοι γένειον ὦδε χρῆ διηλειφές,* scribendum
ἀνηλιφές. *perunctum.* ita dictum ut *ἀνηλιφῆς inunctus.*
et istis *ἀθάνατος πάλιν ἦτις γέγονε,* menda manifesta.
Canterus emendabat, *ἀθ. κολυμβητῆς γέγονε.* Mira tra-
ductione usus auctor cum scriberet, *λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ*
ροκειμένου, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἀπολάβω-
έν σε ἀποθανόντα μεταμορφωθῆναι, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς.
ita rectum erat *κατὰ τ. θ. Π. ἐν τῷ περὶ ψ.* Scri-
endum etiam *ὑπολάβωμεν.* In Eubuli testimonio super
truthio corona, pro *ᾧ μακρήτις,* placitum Cantero *ᾧ*
κακαρήτις. non caret vitio vocabulum *εὐτριχάριστος.* forte
ἔτριχα, ἄριστος ὑπ. sed parum mihi satisfacio. Deinceps
scribitur, *καταλέγει δ' Εὐβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους.*
Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον,
ὑθέων γρυπότητον, χαριέστατον ᾧ Ζεῦ. τί γὰρ αὐτὸν
χουσα φιλήσει. ex praecedentium lectione patet, petatum
hoc Eubuli testimonium esse ex ipsius *Stephanopolide,*
et non obscurus sit eorum error, qui pro *Αἰγίδιον* scri-
unt *Αὐγή.* quia meminerant citari alibi comici illius
Augen. sed non recte ex eo colligas, ita scribendum
esse etiam hic. *Aegium* sive *Aegydiium* scorti nomen
est, ut scimus ex lib. decimo tertio. Pro *γρυπότητον,*
quod nihil significat, lego, *γριπότητον. florum rapacissi-*
num. id est, *ἐπαγωγότητον, illecebrosissimum.* Vel hoc
verbum firmaverit satis vocem, *Αἰγίδιον,* adversus quo-
rundam emendationem: nam haec verba sunt mulieris
coronariae merces suas venditantis, et meretricem plu-
rimas capturas jubentis sperare, sic hoc flore se ornet:

p. 961. hunc enim maximam habere vim illiciendis amatoribus. Ita interpretamur vocem γριπότατον. ac fortasse verius scribatur γριπιστότατον. γριπίζειν idem significat cum ἀγρεύειν, capere. inde, δυσγρίπιστος in recentiorum Graecorum scriptis, *avarus, sordidus, e quo nihil carpias commodi*. Libanius in Epistola ad magnum Basilium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. non memini legere id verbum apud auctorem Libanio antiquiorem. imo, ut arbitror, ante id seculum incognitum id vocabulum fuit ea certe notione. Itaque Basilio legenti epistolam Libanii, facessit illa vox negotium, ut ipse fatetur, ita scribens, Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται, καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἢ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἢ σοφιστικῆ σου ἡμῖν προεχειρίσατο, σκόπησον ᾧ θαυμάσιε, τίς μᾶλλον ἐστὶ δυσγρίπιστος. at sequens aetas probavit et retinuit. Nicetas Choniates de Johanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς ἄκρον, καὶ γνίφων, καὶ δυσγρίπιστος. id est, tenax, et a quo nihil extorquerent egeni, ut postea dicit. locus est libro primo. [Γρυπότατον per ὕ esset a verbo γρυποῦν, quod significat aduncum reddere. unde est in libris medicorum ὀνύχων γρύπωσις. Auralianus vertit *unguium uncatio*. Sed omnino per ἰ scribendum. In libris Graecorum de machina scriptis legas γριπίζεσθαι pro complecti et continere, sicut circulus dolei ligna continet. Mauricius eo verbo utitur libro 8. Tacticorum: Δεῖ μὴ μένον ἀπλᾶς τὰς σκούλας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ διαλάθῃ.] Ultima Eubuli non invitus scribam cum Dalecampio, τίς ἄρα τὴν αὐτὸν ἔχουσαν Φιλήσει; Non placet quod legitur mox in altero Eubuli loco, ἢ τῶν διηνηθμένων. Lego διηνηθισμένων. et στεφάνους διηνηθισμένους ita arbitror dici, ut vestimenta διηνηθισμένα, *variis coloribus picturata*. ergo et coronae διηνηθισμέναι sunt, quae ex variis diverforum colorum floribus nectuntur. his opponuntur myrteae, serpyllinae, et quaecumque unius generis flore constant. De *helictis* sive tortilibus coronis recitantur verba Chaeremonis tragici, Κισσῶ τε ναρκίσσῳ τε τριέλμας κύκλω Στεφάνων ἐλικτῶν: quorum imperfecta sententia est, et obscura. Canterus maluit τριέλκτος. omnes antiqui, etiam Epitome, stant ab edita lectione. Hellenici verba sunt in Aegyptiacis, Πόλις ἐπιποταμίη Τίνδιον ὄνομα. non opus hic emendatione: ea est urbs cujus meminit Stephanus Περὶ πόλεων: neque obest quod

e Libyae urbem vocat. causam vel initiati solum geographiae studiis norunt. Perperam editum, *αὐτὶ Θεῶν κήγυρις*. Legendum *ἐν αὐτῇ*. perperam item *καὶ ροιῆς ἄνθος*, pro *ἄνθους*. Non etiam ista concoquo, *ἄνθει δ' ἄνθος ὅταν ὦρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καὶ Θεγγές*. deest, puto, aliquid. Adi ad Theophrastum. emnonis caedem, et super eo luctum multorum, canit. Smyrnaeus libro secundo. *Συντίθεσθαι* Graecis est *accisci*. Homerus, *σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὄμοσον*. iidem *πρῶτως* appellarunt *συνθήματα*, pacta cum ergolabis et ancipibus de opere faciendo. Jureconfulti vocant hoc genus pacti, *do ut facias*. inde opus *συνθηματιαῖον* dicitur. p. 962. *ar*, quod Gallis, *besongne faicte de commande*. ita dixit *συνθηματιαῖους στεφάνους* Aristophanes. quos interpretatur Athenaeus, *ἡργολαβημένους καὶ ἐκδοσίμους*.

CAPUT OCTAVUM.

Corona nomen Graecum. κορώνη, et κορωνίδες. χορωνός. τέττιγες, mali poetae. ἄκινος herba. ambrosia pro lilio. amaracus et samplicus idem. πόθεν: unde? Ὀμήρειοι κεκρύφαλοι. Reticula purpurea luxuriae argumentum. Apollodorus Περὶ Θηρίων et Περὶ Πάρθων. chamaepitys, pinus. ἀκακαλλίς. flores iridis λύκοι dicti. Hesychii locus. κάλχη. εὐμόφαλος pro εὖσμος. ἴματα pro εἴματα. Multa emendata.

ROMANORUM vocabulum *corona* Graecum esse origine, pridem moniti sumus ab eruditissimis viris. nemo cui cor rite saliat in dubium hoc vocaverit. At derivatio vocis anceps. nam equidem a Graeco *κορώνη coronam* deducam. antiquissimis glossographis *κορώνη* exponitur *εἶδος στεφάνου*. inde sunt dictae in brachii *ἀνατομῇ coronae* live *corona* apophyses cavae duae, literam *σ* referentes. Galenus de partibus, libro secundo, *ἐστραμμένων δ' εἰς ἀλλήλους τῶν ἐν αὐταῖς κοιλοτήτων, μία μεγάλη γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, εἰκνυῖα τῷ σίγμα γράμματι. ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύσεις ταύτας κοινῇ ἀμφοτέρας κορώνας καὶ κορωνὰ, διότι περιφερεῖς εἰσὶ. et κορωνίδες apud Stesichorum sunt *corollae*. sic enim ille in *Casaub. Anim. in Athen. T. III.* Q*

Helena carmine, πολλὰ μὲν Κυθώνια μᾶλα ποτερρίπτου ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα Φύλλα, καὶ ῥοδίνο στεφάνους, ἴων τε χορωνίδας οὔλας. hoc nobis videtur aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩΝΟΣ. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου Φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοῦ χορευτᾶς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτοὺς τε περὶ κειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scribitur autem, αὐτ. π. κεφαλή τὸν στέφανον ἀγ. laudatur in hanc rem Simonides: sed ejus testimonium pessime acceptum animadversionis nostrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδων ἐπιγράμμασι ἰδεῖν ἐστὶν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσαγέται Τυνδαρίδῃσιν αἰοῖδῃσαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαν χορωνῶ. Meminisse nos oportet, sumptam esse hanc χρεῖδα de Simonidis epigrammatis. hoc posito, nihil cunctabimur ita locum et digerere et corrigere:

Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν αἰοῖδῃσαν,
τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.

id est, *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem quam cicadae modorum nesciae coronarunt corona.* hunc vult Castores musicam didicisse ipso Apolline magistro multasque reportasse coronas ex certaminibus cum imperitis cantoribus. τέττιγες sunt mali poetae, aut castores. mediam autem in hac voce producunt poetae ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, suadente metro et sententia *θαρρόντες* restituimus. prior versus pentameter est: sed quod in fine positum vides vocabulum, id sine dubio a proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero in suo, non versui, sed sententiae consulens, vocem necessariam alterius loco posuit, in qua momenti nihil erat. nam ita erat apud poetam:

— αἰοῖδῃν
Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλήν
τὰν ἄμ. etc.

Hesiodus, καλήν ἐδίδαξεν αἰοῖδῃν. [Porro Athenaei sententiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco *χορωνός*, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Brutum nomen *corona* inter illa ponit, quae si analogi spectetur desiderant aspirationem: licet usus populi Romani eam non admitteret, certe non desideraret.] In sermone de ACINNIA corona scribe cum doctis, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ. non ἀκίδος. Hesychius, ἀκίνοσ πῶα τίς ergo et ἀκίνιος uno ν. Florum coronariorum catalogum ex Theophrasto hic subjectum ab Athenaeo, ex ipsius

bris emendare non est arduus labor, praesertim post Alecampium. Ipsum igitur Theophrastum studiosi con-
 plant. Scribe, *ἐάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανῶνται*, et confer cum Theophrasto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba sunt depravata non uno modo: *καί τιν' εὐχομαι φέροισαν τόνδε ἐλιχρύσω πύλεω ἀνηράων κυτέρω*. Lego, *καί τιν' εὐχομαι φέροισα τόνδ' ἐλιχρύσω πυλέωνα καί ἀνηράτω κυτέρω*. Dorici casus sunt, *ἐπὶ supra, ἀνήτω στέφανος*, et *τίν' pro τοί*. Junonem aliquit sacram ei coronam dicens, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta *πυλέων*, aitque hanc esse factam ex helichryso et illibato cypero. Scribe cum eruditissimo antero, *καί τέρευνα δάφνα*. *Lilium*, inquit, *Corinthii vocant ἀμβροσίαν*, et Hesychius, *ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ κρίνον*. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle *σάμψυχόντες καλοῦσι*. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui casu lapsus dum ferret unguenta, majorem ex confusione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic postea in herbam sampsucum dicitur versus, quam nunc amaracum dixit*. Sed coronam amaracinam a sampsuchina diversam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Postquam dixisset ex Clearcho, *Lacedaemonios τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντας ἐντραχηλιοθήναι*: addit, recte de illis dictum esse ab Antiphane in *Citharista*,

*Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;
 νῦν δ' Ὀμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κερυφάλους.*

Erit fortasse qui hanc lectionem probet, quam tamen olim suspectam habuimus. Si nihil mutet sensus erit imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii sufflabant, id est, superbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis sese ornant reticulis. Nobis aliquando visum est ita scribendum.

p. 964.

*Οὐκ ἔφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
 οἱ νῦν γ' Ὀμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς
 κερυφάλους.*

Non sunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii, non. qui quidem luxui jam se, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum pristina instituta deserant, vinci facile posse sunt existimandi. *ἔφυσαν* legimus non *ἐφύσων*: quod modulum versus corrumpit. neque *πότε*, sed *πόθεν*, quod Atticis scriptoribus cum interrogatione enuntiatum, negationis vim habet. Dionysius Halycarnassensis libro 4.

ἄρα γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γε-
μενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Arrianus Di-
sertationum Epicteti lib. 2. cap. 21. οὐ γὰρ ὡς ἀποδη-
μενοι, ἢ ἐπανορθώσοντες, ἢ ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ληψόμε-
ἔρχεσθε. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. Latini sunt imitati. Plin-
Epistolarum libr. 4. *Quae nos refugimus, non quae
superiores: unde enim? sed quia timidiores sumus.* quae
appellet Ὀμηρείους κερυφάλους, non satis scio: et scire
esse mendam suspicor. mens tamen ea est quam dixi-
mus: nam in argumentum luxuriae proferuntur reticuli
purpurea: qualia erant corpore merentium foeminarum,
ut in epigrammate,

Ἴδε Φιλοπλέτσιο νόμας σφικτῆρα Φίλαινας
βαπτὸν ἀλὸς πολιῆς ἀνδρσι κερύφαλον.

[Si vocem κερυφάλους liceat exponere de subligaribus
vel fasciis cruralibus, pro Ὀμηρείους legam μηριαίους
enim est crurales. Olim apud Romanos fascias crurales
gestare elegantiores, aut coloris insignioris specimen habere
morum. Notum quam suspicionem de Pompejo commo-
verint fasciae albae. Si tale quid fuit in moribus antiquae
Lacedaemoniorum, nulla fuerit hic difficultas.] Quod si
quitur, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ Θηρίων Φησὶ χαμαιπίτη
οἱ δ' Ἀθήνησιν ἰωνίαν, dubitationem aliquam habet: nam
paulo post in eodem argumento laudatur hic scriptor,
δ' Παρθινῶν. quare videndum num sit alterutro loco
menda. quod literarum similitudo aliqua suadet. Vise-
confer locum utriusque. *Chamaepitis etiam pinus* Li-
tinis dicitur. Virgilius quarto Georgicor.

Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis.

Ἀνακαλλίς pro narcisso Creticum vocabulum fuit ut o-
servat Hesychius: qui tamen eo verbo non narcissum
sed narcissi florem significari scribit. Lege statim
Theophrasto, ubi de serpyllo, τὴν ἄγριον κομίζοντες
τῶν ὀρῶν. non ut hic editum, ἐκ τῶν ἀγρῶν. Flores in
dis λύκους esse dictos ex Philino observatur. Hesych-
scripturam emendabis, λύκος τὸ τοῦ ἱερέως ἀνδρος. im-
vero τῆς Ἰριδος. nisi scripserat Ἰρεως. Recte scribitur
omnibus codicibus, ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. ne-
que audiendi qui mutant. Hesychius, κάλχη, βοτάνη
ἀνθοφόρον. Ajunt dipnosophistae, Τιμαχίδας δ' ἐν Δε-
πνοις, τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον
ἀντὶ τοῦ εὐοσμῶν. Vulgo Graecis ὄμφη est vox, dicti
p. 965. at dialecto Dorum ὄμφα est ὄσμη, odor. inde ὄμφαλις
et εὐόμφαλος, *suave-olens* Hesychius. Scribe cum Car-

ρο, ἐν ταυτῷ μένουσιν ἠνωμένα. De auctore Κυπρίων
 ὡν libro 8. cap. 3. ubi tractavimus proxime sequentem
 cum. In primo versu ἱματᾶ pro εἴματᾶ, vel ἱμάτια
 entur omnia exemplaria: quorum auctoritas insuper
 benda non est, cum adstipuletur et Hesychius. ex quo
 tet dictum fuisse utrumque. Scrib. ἡδέϊ, νεκταρέω, ἐν
 ἀμβροσίαις καλύπτεσσι. et, καλλιῤῥόου, οἶ' Ἀφροδίτη.
 θεαὶ λιπαροκρήδεμοι. notum verbum ex Homero.

CAPUT NONUM.

*Percurruntur Nicandri versus e secundo Geor-
 gicorum, quibus flores coronarii a poeta
 explicantur.*

OBSCURISSIMA est Nicandri ῥῆσις tota e libro secundo
 eorgicorum, quae septuaginta ipsis versibus florum co-
 ronariorum historiam complectitur. Jam olim cum adhuc
 brariis antiquis conflaret fides, poetam hunc Φιλαρ-
 αῖον et πολυμαθῆ, ut eum jure appellat noster libro
 tertio, posse recte interpretari magnum videbatur et
 arduum. Quid nunc? cum ad priores difficultates perfu-
 sia exscriptorum accessit, quae omnes doctissimi vatis
 reliquias mire depravatas, foedeque inquinatas ad nos
 transmittit. Humani ingenii modum excedat longe oportet,
 qui se speret conjecturis et divinationibus suis pul-
 cherrimum quidem, sed deformatissimum fragmentum istud
 posse redivivum praestare. Omnino dux hic et auctor
 opus est, fidelis nempe codex aliquis: cujusmodi an ullus
 extet usquam hodie, nescio. Dalecampium hic, ut saepe
 mihi, mirari quam imitari sapientes malint. et profecto
 vir eruditissimus tam longe ab eo astitit, ut desperantia
 ulcera sanaret, ut quaedam leviter affecta, et de facili
 κινεστὰ, pessime acceperit: quin etiam multis locis cum
 Graeca verba Nicandri respicies, quid ille sit secutus in
 versione sua non facile divinaveris. Acuti et maturi
 iudicii lectores feliciter in hac palaestra se exercebunt.
 Nos ista raptim et solum ἀφοσιώσως ἐνεκα animadver-
 tebamus. Octo primis versibus de violis agit poeta. Graeci
 eum florem ἴον appellant. Nicander ἰάδα licentia poetica:
 et appellationis hujus originem ex antiqua fabula assertit
 istam. Ionidas sive Iadas nymphas Ioni primo coronam
 ex isto flore dedisse, cum ipsis dormituro post occisum

aprum, qui agrum Pisanum qua fluit Alphaeus, infestabat vivus. Scribe sic primos duos versus,

Ἄλλὰ τὰ μὲν σπείροίό τε καὶ ὠραῖα Φυτεύοις
ἄνθη Ἴαονίηθεν· γένη γὰρ μὲν ἰάσι δισσά.

poetica violarum periphrasis est, ἄνθη Ἴαονίηθεν, id est ἰα. allusio est ad nomen ejus floris obscurior: nam aliquid quia ἄνθη Ἴαονίηθεν, omnes flores dicantur ex Ionia afferri soliti. sicut οἶνος Λεσβόθεν, et apud Varronem p. 966. *Vinum Lesbo*. ita autem recte et vere, nulla fere mutatione, editam scripturam, quae perversissima est, Josephus Scaliger correxit. In 3. scribit Canterus, ὠχρόν τε χρυσῶν τε Φυὴν εἰς ὧπα εἰκοῦς. propius ad vestigia depravatae lectionis accesseris, si scribas, εἰς ὧπα ἰδέσθαι. Observemus, separari hoc versu ὠχρόν et χρυσοειδῆ. colore: nisi deest aliquid post istum versum. Nam mirum sane est, cum sint violae quaedam luteae (κροκίας istae vocant Graeci) quaedam albae. Nicandrum in luteas auro similes eas distinguere. nihil enim aut parum discriminis est inter ὠχρότητα et auri colorem. taceo quod purpurearum violarum nullam facit mentionem. cuius omissionis causam asseremus aliquam ad versum 59. In 4. σεάτο quid sit nescio. Forte, ὄσσα γ' Ἴωνιάδες v. In 5. ποθέσασθαι quam ποθέσασθαι mavult Scaliger. at pro ἐνὶ κλήροισι. Dalecamp. ἐνὶ κήποισι, sine causa. Sextum ita emendamus, Ἦνυσσε γὰρ χλοῦνην γε μετεσσύμενον σκυλάκισσι. aprum, inquit, confecerat, persecutus cum canibus. potes etiam sic et fortasse verius, Σὺν ἄγρῳ χλοῦνην δὲ με. ut semper apud Homerum. Nonus et decimus rosarii instituendi rationem aperiant. eos ita concipimus cum Scaligero et Cantero:

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνο βλαστάς
τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὄδον διπάλαιστα τελέσσω.

Fossam vult cavari, in qua rosae virgae defigantur, nam pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt, *terrae tumulis*. posteriore hemistichio dicere videtur, vacuum locum ad viam secundum fossam ubi rosas plantaveris palmorum duum esse relinquendum. Proximis tribus indicabatur a poeta locus ubi rosae omnium praestantissimae, et quidem sexagenis foliis insignes, circa Philippo et Pangaeum montem fuisse etiam centifolias auctor est Theophrastus. an de eo tractu senserit Nicander, viderint eruditi. nos de 11. versu nihil habemus dicere. corruptissimus namque est: etiamsi pro Ὀδονίης scribamus cum Cantero Ὀλενίης. 12. ita habet, Λεῖπωμεν κλήροισιν

ἑστρεφε νηματίοισιν. Canterus emendabat, Λείπων ἐν
 non multo melius. Audax fortean videbitur, at non
 inen inepta conjectura, cujus nobis nunc primum ve-
 in mentem. Πηλέω ἐν κλήροισιν ἀντρέφεται Ἡμα-
 ρισι. vel, ἀνατρέφεται Ἡμ. Thessalicas rosas etiam alii
 emendant. λείπωμεν traiectione literarum corruptum
 cabulum est, pro Πηλέω ἐν. aliter medicinam facere
 hic loco nequimus, quod si hic rem acu tetigimus:
 τιδος scribam in superiore versu, non Θέμιδος. Scribe
 distingue cum doctis, Δεύτερα Νισσαίης Μεγαρηίδας·
 δὲ Φασηλῆς Οὐδ' αὐτῇ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμ-
 ρῆς Ληθ. secundae existimationis rosae sunt, quas fert
 regaris Nisaea. sed neque Phaselis, neque Leucophrys
 nomine fuerint contentu dignae, verum admiratione
 dignae. In 16. Ληθαίου Μάγνητος ὕδατα, periphrasis est
 vii ad Leucophryn se exonerantis. Haec geographia
 tibi nobis expendenda. nam in 12. Strabonis aliquanto
 inter. 17. Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλώνες εὐρύζου καπέτοισι. p. 967.
 ego, κλώνας, et σκαπέτοισι. Dalecamp. recte, scrobι-
 τες. Hesychi. σκάπετος, τάφος. Ridiculum est quod
 quens versus videtur dicere: interdum coronam ipsam
 ederaceam cum suis racemis esse plantandam. sed ne
 probata aliter Nicandrum scripsisse. 19. ita concinnant
 octi, Δάσκιον, ἀργοπόδην ἠδὲ κλαδέεσσι κομήτην. 20.
 caliger et Canterus, Βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς
 ἵαν ὄρεο κόρσην. 22. Canterus, ἐπιζυγέοντε κόρυμβοι.
 scribe deinde causa metri, συνουρίζωσι. et ἐπηρεφές.
 lecto casu. Nec vigesimus quintus menda caret: Σπερ-
 ματικὴν κάλυκες κεφαλήγονοι ἀνταλεύουσι. postrema non
 sequor: priorem partem ita scribam, Σπερματικὴν κά-
 λυκες κεφαλὴν. appellat Nicander σπερματικὴν κεφαλὴν,
 quam Phantias peripateticus in historia plantarum, σπερ-
 ματικὴν κορύνωσιν, qua de re dictum est in superioribus
 libris. 26. Ἀργήεις πετάλοισιν, scribo Ἀργυρέοις. 29.
 ἤρισε γὰρ χοροῖῃ. Dalecampius ἤρησε. 31. ita Canterus
 concipiebat, Ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγάλλεται· ἢ ὑακίνθω
 Αἰαστῇ προσέοικεν. et in extremo versu τέλλει non τίλλ-
 λει. Deinde lege cum Scaligero, αἴτ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλ-
 λάδα μηλείην ἐκχεύετον. 35. Εἰδόν τ' ἠμνοῦσαι. Lego,
 Εἰδούτ' ἠμύουσαι. et in fine praecedentis versus malim
 ἀρτίγονοι δὲ, non enim placet Dalecampiana distinctio.
 36. Σὺν καὶ περ τοξία χοροῖῃ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ
 πορφυρέα λυχνίς. cum his censeatur et purpurea lychnis.
 Dioscorides tamen sic, Λυχνίς στεφανωματικὴ. ἀνθος ἐστίν

ὄμοιον λευκοῖω, ἐμπόρφυρον δέ. non tribuit purpureum
 lychnidi colorem: sed purpureo adfinem. trigesimo octavo
 scribe, Οὐδὲ βοάνθεμα κεῖν' ἄγ' ἐπηέτανον κάρα ὑψη
 quam rhizotomi buphthalmum indigetant, poeta boanthem
 non dixit, poetica voce: et florem hunc anthemidi sub
 junxit, cui multum est similis, ut etiam Dioscorides in
 dicat. Sic et Dalecampius accipit. Si quem moveat, quod
 in 63. buphthalmi poeta meminit, scribere potest, οὐ
 γε ἀνθεμα κ. Scribit deinde Scaliger, Φλόξ δὲ Θεο
 αὐγῆσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα. notum floris nomen e
 scriptis veterum. Tres sequuntur de serpyllo versu
 quos palam vitium profitentes ita refingimus. "Ἐρπύλλο
 δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βάλωσι φυτεύσεις. "Ὀφρα κλάδοις μα
 κροῖσιν ἐφερπύζων διάηται, Καὶ κε κατακρεμάσαιτο ἐφ'
 μείρων ποτὰ νυμφέων. 45. Scaliger emendat, Φύλλα σίνι
 γὰρ πάντα. ἀνοιγομένοισι δ' ἐφίξει Ἐρπετά. et statim
 ἄλλοτε ριπῆς Ἡῖξαν σαρκοτύπησι. item, οὔτε τί πω βί
 et in sequente ἐνιχρίμψαντα. Quaecumque autem c
 papaveris cultura docentur hic a Nicandro, non temer
 alibi legas quo etiam nomine δυσνοητότερα sunt nobis
 Scribe in 52. cum Scaligero, βαθεῖ ἐν πάχει, non το
 χει. Lego etiam, νέους κλάδας. non ut editum est νέα
 neque hoc nihil refert. In 55. παιδὸς ἔρωτες dialysi poe
 tica, pro παιδέρωτες. quod plantae est nomen Dioscoric
 ἄκανθα dictae versu proximo. λευκὴν populum Dalecam
 pius interpretatur. convenientius videtur, ut de ea acci
 priamus. quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, spinam albam
 p. 968. Latini nominant; ἀνθη πορφυρᾶ ei tribuit Dioscorides
 Septimus supra quinquagesimum versus claudit, principi
 mutilus. sic enim editur, κὺπρός τε, σισύμβριον
 ὅσσά τε χ' οἶα. explemus nos et scribimus, Κύππειρον
 κυπρός τε, σισ. Sequitur, "Ἀσπορα νεομένοισι πότοις ἀνε
 τρέψατο λειμών. Legendum, ναομένοισι, vel ναιομένοισι
 nam et νάειν et νάειν pro βέειν usurparunt. et fortass
 τόποις non πότοις. id est, locis irriguis, et per quae aqua
 fluit. *Jovis florem*, ex Theophrasto, Plinio, Hesychio
 et botanicorum libris omnes norunt. Dalecampio non
 assentior, qui dictionem εὐώδες censuit esse damnandam
 contrarium enim posuit, *inodorus*. Versu 59. male scrip
 tum Χάλλιας, pro Κάλχιας. nam κάλχην appellarunt Graeci
 parvulam quandam herbam, cujus florem in festa et co
 ronamenta legebant. auctores, Atheniensis paulo ante
 Hesychius, alii. Vulgatam lectionem Χάλλιας, tueri possu
 mus per Ionicam tenuium et aspiratarum transpositionem

in nem versus scribo cum Scaligero, *ἰωνιάδας τε χαμηλάς*.
violas vocat ἰωνιάδας, ut supra *ἰάδας*, et *ἄνθη Ἰαονίηθε*.
 requiritur autem poeta non in univcrsum de omnibus
 violis, sed de iis solum quibus est color *ὀρφνότερος*, *ma-*
is fuscus: nam addit, *Ὀρφνοτέρας ἄς τεῦξε μετ' ἄν-*
εσι Περσεφόνεια. *quas violas fecit Proserpina inter*
colores esse obscurioris coloris. Purpureas violas intelli-
 git, quarum facit distinctam speciem ab illis de quibus
 dixit initio. nec male convenit purpurearum colori vox
ὀρφνοτέρας. nam errat Dalecampius, qui *ὀρφνοτέρα* emen-
 savit, ut ad Proserpinam posset referri. sane perperam.
 Quid? nonne Dioscorides in purpureae violae descrip-
 tione, voce *μελάντερον* usus est? [Theocritus, *Καὶ τὸ*
ὄν μέλαν ἐντί. et Virgilius, *Et nigrae violae sunt*]
 sed haec *δαιτήσομεν* alibi accuratius, si otia Deus fecerit.
ὑψήεντα πανόσμιον quid appellet Nicander non divino
 ex argumento hujus eclogae, et ipso nomine, conjicere
 licet florem aliquem coronarium ea appellatione fuisse
 veteribus cognitum, notabilis, inter alios generis ejusdem
 altitudinis: cui ab odoris praestantia, aut pro temporis
 varietate, inditum nomen *πανόσμιος*. sic Pausanias in
 Messenicis, medicatae cuidam aquae tribuit *εὐωδίαν πᾶ-*
ταν, καὶ χροῖαν, καὶ ὄσμην. Absurdum est *πανόσμιος* in-
 terpretari Panis arbor: absurdum de pinu accipere: ab-
 surdissimum omnium existimare, posse pinum inter *στε-*
φανωματικὰ ἄνθη nomen suum profiteri. In extremo
 versu *τύμβοι* potest ferri: *τύμβοις* tamen malim. Porro
 sequentibus ad finem usque hexametris sepulchrales qui-
 dam flores recensentur: quos ad mortuorum honorem
 solita vetustas adhibere. Causa fortasse fuit, quod in
 sepulchretis flores hujusmodi sua sponte nasci viderent.
 caeterum ampla hic quoque mendarum seges. In 62.
 scribebat Canterus, *Φάσγανα παρθευικᾶς νεόχου ποσὶν*
ἀμφιχέονται. neque nos aliquid videmus, quod potius
 amplectamur. etsi durum verbum *νεόχου*, pro, *recens*
tumulata: aut, cui recens *χοαὶ* factae: id est, *νεόφθιτος*
κόρη. ut alii poetae loquuntur. In 65. *ἐφελνόμεναι* valet p. 969.
 allicientes, et gratiam hominum sibi conciliantes. varia
 lectio quae annotatur, ex depravata glossa est orta.
 Scrib. *παρακάββαλε*. Non intelligo illa *Πολλάκι θέλκια*
καλά. et non dubito esse mendosa. *Λείρια* rectum mox,
 non *λήρια*. Postremi versus ita scribuntur:

Καὶ γεραὸν πώγωνα, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου.
σαύρην τ' ἢ χθόνιον πέφαται στέφος Ἠγεσιλίου.

poetica dialysi γερων πώγωνα appellat, herbam dictam rhizotomis γεροντοπώγωνα: quae vel tragopogoni similis est, vel etiam fortasse eadem. Sed gerontopogonis nomen in veterum medicorum aut philosophorum libris legere non meminimus. Quare aliquando scribebamus Καί γε τράγου πώγωνα. Deinde scribe, εὔτραπέας, vel εὔτρεπέας κυκλαμίνους. et sequente versu Ἀγεσιλάου. herbam quandam sepulchralem vocat terrenam coronam Agefilai. id est. Orci ima terrarum habentis. poetae Orcum nominant Agefilaum: quod cum diserte nos docuerit Athenaeus libr. tertio: prorsus excusatione carenti interpretes qui nugas nugacissimas hic de Lacedaemonio Agefilao effutierunt. Nec meliore iudicio utuntur iidem, cum principio hujus versus, pro Σαύρην τσ, fecerunt Κάρδαμον. quid enim vetat omnia γίνεσθαι ἑναλλα, ut ille ait, si temerariis hujusmodi conjecturis locum damus? *sauram* tamen in plantarum censu ne nos quidem usquam reperimus. emendemus igitur si placet: sed probabiliore et commodiore aliqua via. Existimamus autem, rejecto initiali sibilo in finem vocis praecedentis, unde manifesto excidit, veram lectionem esse hanc: Ἄρην θ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἀγεσιλάου. quam probabilis conjectura, ἄρην pro αὔρην vel σαύρην? neque aliena vero, ut arbitror, sententia. Videntur enim veteres e lolio mortuis festa et coronas texere soliti. Non semel apud Virgilium legas *Infelix lolium*. quod ad morem hunc referri potest. paulo aliter in veteris legis carmine *arbor infelix*.

CAPUT DECIMUM.

Θήσειον. λειμάξ et λειμάς pro λειμών. μεθύσης. ἐπίκωπος, ἢ μαζαγρέτας. ἄδου τραπεζεύς. Coronae unguento delibutae. Xenophontis locus illustratus. μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὸ λεγόμενον ἔλευθερίον. *pictura e numero liberalium disciplinarum sublata quibusdam. multa qua illustrata, qua emendata insigniter.*

ΚΑΙ Θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος. Hesych. Θήσειον, Φυτόν τι ποιόν. Λευκερώης ἱερὸν, περικαλλές, ὃν ῥα μάλιστα Φίλατο. Prima dictio est corrupta.

Dalecampius scribit *Λέξατο*. non assentior: nam proprium
 Leminae nomen puto hic latere. Fortasse, *Λευκοθέας*
 et inde scribe ob metrum, ὄπερ ῥα μ. imo totum versum
 concipe, *Λευκορόης ἱερὸν περικαλλέος, ὄρρα μάλιστα*
ἔλατο. Sed de Ariadnae corona lege Photii Excerpta e
 libro quinto Ptolemaei Hephaestionis F. ubi explicatur
 hic versus, *Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν* p. 970.
ουσιν. qui versus non est Crinagorae, sed Eubuli comici.
 ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Dalecampius ἐξορῶν. quod
 bene melius videtur, etsi dubitatione non caret. omnino
 autem, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον. deinde, ἔγχει, κἀπιβόα
 ῥίτον π. duce Cantero. *μαλακῶν τ' ἴων λίμακα καὶ*
ριφύλλου. Scribendum *λείμακα*. poetis *λείμαξ* et *λειμάς*,
 eadem significant ac *λειμῶν*. οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ λα-
 εῖται περὶ σ. Pone *στιγμὴν ταλείαν* post *μύρῳ* et scribe
 tum Cantero, *λαλεῖ δὲ π.* tum autem aliquanto post,
Ἰνδρίσκου Φόβη, τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κ. ex ipso
 Athenaeo. Melius etiam mox *εὐάγητον κλάδον*. et statim,
καὶ δὴ ἑτέρως, non *δι' ἐτ.* Scio esse qui in istis, *οὕτω*
ἔειρηκε τὸν μεθύσῃν Ἀλεξίς. corrigant *μέθυσον*: im-
 memores nempe sic quoque Graecorum nonnullos eam
 vocem extulisse. Ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.
 Legendum videtur, *Πρὶν ἕμοια*. *Σύνδειπνος ἢ πίνω-*
πος ἢ μαζαγρέτας. hoc est, conviva huic adest vel remi-
 gum aliquis, vel egenus e raptis mazis solitus victitare.
 non dubito recte legi *ἐπίνωπος*. nautae, remiges et navi-
 cularii omnes inter vilissimos semper habitū. At *maza-*
gretae appellatio duplicem habet vilitatis significationem:
 nam et mazam edere non panem, paupertatis specimen
 est: cogi vero mazam *ἀγρεύειν* sive *ἀγείρειν* furto aut
 mendicatione (nam utroque modo exponi potest) miserrimum est.
 Scio Eustath. Odyss. ξ explicare *μαζαγρέτης*
 voce *ἄκολος*. sed ea interpretatio quam bene conveniat
 huic dictioni, viderint alii: huic certe loco aptari non
 potest. Ferri etiam nequit in proximo versu *Αἰδοῦ τρα-*
πεζεῦς: quod vertere docti, *pudeat mensarie*. certum
 est debere scribi, *ἄδου τραπ.* *Ορεὶ κονίνα*. sic vocat
 hominem *μαζαγρέτην*, famelicum, et vivam mortis ima-
 ginem. Favet emendationi titulus fabulae, *Κῆρες, Parcae*.
ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο. versus integer ita ha-
 buit, *Στεφάνους ἐνεγκ.* Etsi autem non damno scribi in
 hoc versu *χρηστῶν*, et in sequenti *χρηστὴν* ac *χρηστῶν*:
 dubitari tamen haud, opinor, absurde queat, num ubique
 potius per *ι* sit scribendum. parat enim auctor transitum

facere ad sermonem de unguentis: quorum varius, et multiplex usus per eam quam diximus lectionem pulchre indicatur. *στέφανοι χρῆστοι*, sunt coronae delibutae unguento: nam et coronas interdum *ἐδρόσιζον τοῖς μύροις* id est, unguentis irrorabant, ut loquitur Athenaeus: et coronarum unguentis madidarum Plinius quoque meminit libro 21. capite 3. *δαῖς χρῆστῆ* fax erit ex odorato ligno inspicata: aut etiam unguento illita: quam etiam olim *καύσσαν χρῆστὸν πῦρ*. non ineleganter, etsi *ποιητικώτερον* appellaverit. quod autem etiam e facibus et nocturno lumine odoris suavitatem captarint jam olim habrodiaetia ex Homero notum et Virgilio. *οὐ σπογγιά; τίς μοι παρ.* Sequere interpretem, et sublata interrogatione p. 971. *ἵνα καὶ εὐωδίαν ἐστιώμεθα* Apud Xenophontem *εὐωδία*. utrumque rectum: nam utroque modo Graeci loquuntur: et tertio quoque *εὐωδία ἐστιᾶν*, ut *λόγων*. *ἄλλως τε ἂν καὶ νύμφαι ὥσι*. Usitatus erat, *ἄλλως τε καὶ ἂν ν*. sed etiam apud Aristidem rhetorem, *ἄλλως τε ἢν καὶ ν*. *ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τούτου καὶ Κριτοβούλου*. repete *νύμφη*, sponda aut recens nupta. Convivio Xenophonti descripto, intersunt Niceratus et Critobulus juvenes, et id adhuc aetatis agentes, ut faciant absurde interpretes, qui filias nubiles ipsis tribuant. Lege autem adjecta interrogationis nota, *μύρου μὲν τι καὶ προσδέονται*; ut monuit dudum Henricus Stephanns. Nam sensus is plane quem ait Aristides rhetor, *παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσδέονται*. Probat Socrates virum non decere unguenta: nam propter virum, sive ut sit aliquis acceptior viro vir unguento non indiget: uxoris vero caussa unguere se maritus non debet: mulieres enim quae sunt ipsae pro unguento suis maritis, quid amplius unguento alio opus habent? de elegantia quae inest huic loco, Aristidem si lubet confute *περὶ ἀφελουῶς λόγου*. Ineptissimam lectionem, *καὶ ταῦτα γὰρ τοῦτο ὄζουσι*, muta in *αὐταῖ γὰρ τοῦτο ὄζουσι*. Scribe etiam *ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὄσμῃ καὶ παροῦσα ἡδίων ἢ μύρου γυμναξί, καὶ ἀποῦσα ποθεινότερα*. Originem vocis *μῦρον* paulo post aperiemus: nam Chrysippus quem ait noster, derivasse eam dictionem *ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πόνου καταίου γίνεσθαι*, tam malus grammaticus, quam bonus Stoicus fuit. imo vero ludibrium plane debuit Chrysippus, si tam fatuus fuit, ut *μύρον* a *μόρος* deductum putaret: quod lectio haec significat. Fortasse non aliud voluit quam quod placet vulgo

grammaticorum, *μύρον* esse ἀπὸ τοῦ *μύρεσθαι*. propter
 difficultatem conficiendi unguentorum. tum foret hic
 scribendum, τὴν ὄν. Φ. λ. τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι:
 ἀ τὸ μετὰ πολλοῦ μύρου, etc. Lego cum interrogatione,
μεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυ-
φρόν; vos autem putatisne ullas sine virtute delicias
se delicatas? Sappho, inquit auctor, ἠδέσθη τὸ καλὸν
 ἢς ἀβρότητος ἀφσλεῖν. Scribendum, ἠδέσθη. *erubuit*
onestum separare a voluptate. Amoenissimae poëtriae
 verba lege ex emendatione Canteri sic, ἐγὼ δὲ Φίλημι
 βροσύναν· καὶ μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίω, καὶ τὸ κα-
 λὸν λέλογχε. confirmat hanc emendationem, Athenaei
 bene ad verbum interpretatio. Sequuntur mendarum por-
 tentia adversus quae excitandae vires ingenii, si quae
 sunt in nobis. Παρρῆσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athe-
 naeus, ex Clearcho, καὶ περ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ
 τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίω
 κητύων ποτηρίων ἐλκύσας. λόγῳ γὰρ οὖν ἀντελάβετο τῆς
 ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις
 Ἀβροδῖαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν τε σέβων, τὰ δ' ἔγραψε Παρ-
 ρῆσιος. Reprehendit Parrhasium Clearchus, tanquam παρὰ
 μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Aristoteles, quod pictor
 cum esset, et manibus opus faceret, tractans penicillum,
 cestrum, et viriculum, laudem ex eo studio sibi vindicari
 caret, debitam ingenuis et liberalibus artibus. nisi fallor
 iudicii hoc auctor voluit: oblique picturam ex albo li-
 beralium artium eradens, contra multorum veterum sen-
 tentiam. Porro ut haec eliciatur sententia, scribendum,
 καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ραβδίω τινῶν, ἕτε καυ-
 στηρίων ἐλκύσας: qui laudem liberalis instituti ut vocant,
 ex viriculis quibusdam et cauteriis traxit penicilli, ράβ-
 δοι sive ραβδία, (unde appellatus Parrhasius ραβδοδῖαιτος)
 cestra, viricula, sive viricula et cauteria, pictoris sunt
 suppellex. καυστηρίων igitur scribo, non ποτηρίων, et
 refero ad genera pingendi encausto, de quibus Plinius
 libro trigesimo quinto, capite undecimo. Tertullianus
 adversus Hermogenem haereticum ex pictore. *Praeterea*
pingit licite, nubit assidue: legem Dei in libidinem
defendit, in artem contemnit: bis falsarius et cauterio
et stylo. Conferendus autem hic locus de Parrhasii jac-
 tantia, cum iis quae de eodem scribuntur libro 12. In-
 terpres non id dicit quod Clearchus, sed verba Plinii
 sine caussa nobis hic pro Clearcheis obtrudit. pessime
 vero idem ista cepit ὡς κομψός τις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπερ-

αλήσας ρυπαίνονται τὸ τῆς ἀρετῆς ἀβρὸν καὶ καλὸν, ἀφ' ὀφθαλμοῦ μετακαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφήν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε Ῥαβδοδάιτος ἀνὴρ. *id est, cui inscriptioni aliquis eleganti vir ingenio, et mihi quidem videtur, offensus vehementer quod magnificentum et honestum virtutis nomen inquinaret Parrhasius, ut qui ἀρετὴν alieno nomine illam artem insublime appellasset, quam fortuna hominibus largita est deliciarum instrumentum, adscripsit, Ῥαβδοδάιτος ἀνὴρ. haec est mens. cujus nullum reperias vestigium in interpretatione Dalecamp. Ex his autem discimus quomodo Clearchus nomen ἀρετῆς interpretatus sit in versu Parrhasii. Ἀβδοδάιτος ἀνὴρ, ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε. Subjiciuntur Anacreontica haec, τί μὴν πέτται, συρίγγω κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρω. Lego, τί μὴ πέτται, cum interrogatione. cur non advolas, habens illitum unguento pectus, magis cavum quam fistula? hanc formam probarunt in suis deliciis veteres nequitiae magistri: ut eminentibus hinc inde mammis, cavitas esse in medio. atque hoc est quod idem poeta μεταμάζιον vocat, in pictura Bathylli. Μεταμάζιον δὲ ποίει, Διδύμα τε χεῖρας Ἑρμοῦ.*

CAPUT UNDECIMUM.

Sedes animae in corde, ex quorundam sententia
 Cor salire vario sensu dictum poetis. Voci μύρον etymon ex sententia Athenaei. Stacte sola myrrha. Theophrasti et Plinii dissensus. item Plinii et Athenaei. Ἴρις et Φοῖνιξ pro unguenti inde factis. Cyzicenum unguentum. Plinii locum cum Graeci scriptoris verbis collatus.

SEDEM animae in corde esse, quae fuit veterum quorundam medicorum sententia, probat dipnosophista argumento locutionum quarundam, quae Homerus est usus p. 973. Quod si in hac quaestione valeret argumenti hoc genus, posset haec sententia planissime ex sacris literis constitui: ubi toties, quod ait beatus Augustinus, sedes animi monstratur in corde, etiam a Christo: qui, ut omnis boni, etiam omnis sapientiae fons est et auctor. Verum ineptam esse hanc totam rationem, etiam mediocriter

teris tincti norunt. Melius Damascenus, ἡ ψυχὴ συνδέ-
 ται τῷ σώματι ὅλη ὅλω, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ
 περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτὸ, ὥσπερ πῦρ
 ἄηρον. [Olympiodorus quoque in Platonis Phaedonem
 aeclare: τοσοῦτον, αἶτ, προσωκείωται ἢ κεφαλὴ τῆ ψυ-
 χῆ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστικὴν ἔλλαμψιν,
 ἢ ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἷον εἴ τις λέγοι ἐν οὐρανῷ
 ἐν Θεόν. καίτοι πανταχοῦ, ἢ οὐδαμοῦ.] Ait recitatis ali-
 quot poetae locis, ὃ δὴ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώ-
 τερον τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα κείσθαι. quo alii τὸ ἡγεμονικὸν
 τῆς ψυχῆς, Stoici vocarunt τὸ κύριον, vel τὸ κυριώτερον.
 Galenus libro secundo de dogmatis Hippocrat. et Plato.
 ῥόκειται μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς,
 δὴ ἡγεμονικὸν τε, καὶ διάνοιαν, καὶ κύριον αὐτὸς ὁ
 ῥύσιππος ὀνομάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. non so-
 lum autem ἡ φράσις, sed et sententia Stoicorum sectae
 conveniens est: quam quidem magna contentione defen-
 derat Chrysippus lib. primo De anima, usus in hanc
 rem poetarum testimoniis infinitis. habes magnam ejus
 libri partem apud eruditissimum Galenum libro tertio,
 peris modo nominati. Primus autem Zeno hoc conatus
 est demonstrare argumento illo quod refert libro secundo
 Galenus. Zenonem secutus est Diogenes Babylo-
 nius, ut legitur ibidem. Sequitur, Θυμῷ δ' οὔτι Φαιδρὰ
 χορεύει θάρβους θυγάτηρ. Sophoclis sunt verba, sed de-
 travata. videtur appellare cor, id est καρδίαν, filiam pa-
 voris: quia cordis palpitatio oritur ex pavore, ceu ge-
 nerante causa. sic Aeschylus gloriam laboris filiam nun-
 cupat. — τῷ πονῶντι δ' ἐκ θεῶν Ὀφείλεται τέκνωμα
 τοῦ Πόνου Κλέος. Scripserit igitur Sophocles, Θυμῷ δ'
 οὔτι καρδία χορ. θ. θ. ut Sophocles καρδίαν χορεύειν,
 sic mox Anaxandrides ὀρχεῖσθαι. Plautus in Capteiveis
 subsultare dixit. alio sensu satyricus, cor tibi rite salit.
 Haec emendatio eo minus probatur nobis, quia non cor
 ipsum, sed palpitatio quae in eo fit, jure appelletur
 filia pavoris. quare satius nihil mutare, nisi accentum
 in voce Φαιδρὰ: et ita interpretari, *In animo meo jam*
Phaedra, non amplius saltat pavoris filia, id est,
 impudatio, ἢ πῆδησις τῆς καρδίας, ut Plato aliique lo-
 quuntur. In Anaxandridae versu nemo dubitat recte
 Canterum ὀρχῆ pro ἀρχῆ scripsisse. Posthaec vocis μύρον,
 quae omne unguenti genus Graecis significat, originem
 explicat philologus: sane melius quam grammatici vulgo
 faciunt: qui a Myrrha nota ex fabulis poetarum, ridicule

id verbum derivant: vel παρά τὸ μύρεσθαι *gemere* interpretissime, ut capite superiore dicebamus. Athenaei verum sententiam non sunt interpretes affecti, quia male interpretati ceperunt, μύρρα γὰρ ἢ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ
p. 974. τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο. Athenaei hoc voluit: μύρον dictum quasi μύρρον, ab Aeolica voce μύρρα, quae myrrham significat. nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quaedam etiam sola myrrha constant, ut stacte: usus obtinuit, ut ἀπὸ τῆς μύρρας, omnia unguenta μύρα nominarentur. Haec mens auctoris: cui equidem assentior: neque dubitamus μύρον vocem Homero et primis Graecorum incognitam tunc primum Graeciae innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. μύρα igitur est מירר Hebraeorum, id est, *myrrha*, ut recte censet noster. Adjicit, καὶ ἤγες στακτὴ καλουμένη διὰ τὴν μόνην ταύτης. quae dicitur *stacte*, e sola consistit myrrha. Videtur haec esse ratio, cur Latini myrrham ab unguentis sejungant. Varro, *magistratus myrrha, unguentisque ungetur*. Theophrastus in eruditissimo commentario De odoribus, ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ. στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν ὃ δὴ μόνον τινὲς Φασίαν ἀπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων, τὰ δ' ἄλλα πάντα σύνθετα. Plinius, *Myrrha et per se unguentum facit sine oleo, stacte duntaxat: alioquin nimiam amaritudinem affert*, sed scripserat idem paulo ante, *Singuli quoque succi nobilia unguenta faciunt: in primis malobathrum, postea iris Illyrica, et Cyzicena amarusacus*. quae plane evertunt illud μόνον, et τὰ ἄλλα πάντα, in superioribus Theophrasti verbis. Plinius scribit: *Quis primus invenerit unguenta non traditur Iliacis temporibus non erant, nec thure supplicabatur*. ab hac Plinii sententia discrepat noster: ὁ δ' Ὅμηρος ait, τὴν μὲν χρῆσιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μετ' ἐπιθέτων. unguenta, inquit, et Homerus novit sed μύρου nomen haud novit, ἔλαια nominans cum epitheti adjectione. Ait, καὶ ἄλλαχοῦ δὲ λέγει τι τεθυσμένον. si quis tollenda haec verba censuerit, non multum repugnvero. nam statim sequitur de voce θύμα quo haec pertinent. Fuerunt olim certis locis nobilia unguenta: quorum historiam ex Apollonio persequitur Athenaeus. Ita autem orditur: Ἴρις μὲν ἐν Ἠλίδι χρῆστος τάτη καὶ ἐν Κυζικῶ. Ἴρις pro irino unguento, ut mox οἰνάνθη pro oenanthino. sic Φοῖνιξ apud Theophrastum

unguento palmeo, et id genus alia. Plinius sermo-
 n eundem similiter ordiens, ex eodem, ut videtur
 Apollonio Herophili discipulo et sectatore, *Irinum*, ait,
Irinthi diu maxime placuit, postea Cyzici. Graeci in-
 tum vocant Cyzicenum unguentum. Pausanias Messe-
 is, ὕδωρ Κυζικηνῶν μύρω μάλιστα ἰδεῖν ἐμφερές. Com-
 piamus inter se etiam in caeteris Apollonium et Plin-
 m. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ τὸ
 Νέας δὲ πόλεως καὶ Καπύης. hic autem, *simili modo*
adinum Phaseli: quam gloriam abstulere Neapolis,
oua, Praeneste. Apollonius, κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς
 Λιλίας, καὶ ἐν Ῥόδῳ. Plinius, *crocinum in Solis Ci-*
tae, diu maxime laudatum, mox Rhodi. Apollonius,
 ῥόδινον δὲ τὸ ἐν Τάρσῳ. Plinius cum caetera omnia
 teret, haec praetermisit: credo, quod ipsius aetate
 fisset nardinum Tarsicum esse in pretio: cujus rei
 uenaens nullam habuit rationem: cui erat hoc unum p.975.
 propositum testimonia veterum de quacumque re pro-
 re. Inquit Graecus, οὐνάνθη δὲ Κυπρία καὶ Ἀδραμυτ-
 νη. at Plinius sic, *oenanthinum in Cypro deinde in*
gypto propositum. Apollonius, ἀμαράκινον δὲ Κῶν
 ἢ Μήλινον. sonant haec verba, amaracinum maxime
 dari quod ex insula Coo, aut Melo alia insula affer-
 tur. sed Plinius aliam interpretationem suggerit et
 tionem. Vertit enim *amaracinum in Coo. postea eo-*
m loco praelatum est melinum. legit, καὶ μήλινον,
 rvo μ. siebat autem melinum e cotoneis malis et stru-
 eis. Apollonius, Κύπριον δὲ προέκρινται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ,
 ὑπερον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακόν, καὶ τὸ ἐν Φοινίκη, καὶ
 ὕτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. Plinius haec paulo aliter, *Cy-*
inum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi Mendesium
metopium subito gratius factum est: mox haec abs-
lit Phoenice, et cyprini laudem Aegypto reliquit.
 argit Graecus scriptor, τὸ δὲ Παναθηναϊκόν λεγόμενον
 Ἀθήναις. et Plinius similiter, *panathenaicum suum*
thenae perseveranter obtinuerunt. subjungit ille, σκευά-
 ται δὲ τὸ μετώπιον ἐξ ἐλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πιερῶν κα-
 ων. Plin. de metopio, *oleum hoc, est amygdalis amaris*
pressum in Aegypto. sed de ejus confectione plura
 i Plinius. causam appellationis explicat Dioscorides.
 egyptiacum enim est vocabulum.

CAPUT DUODECIMUM.

Μεγάλειον unguentum, vel μεγάλλιον. Optimus unguentum quod natat in summo. Different inter αλειμμα et χρίσμα. Βάκκαρις et Βάχαρις. Ψυκτήρια πτερά. in ornatu capitis muliebris. Lydorum delicata vita. Λυδοπαθία pro ἠδυπαθία. Βρένθιον μῦρον, et Βασίλειον ψάγδα. Eurolidis Marica. Μεγάλλειον. unguentum.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ unguentum ob singularem praestantiam et ut Plinius loquitur, propter gloriam, ita esse dictum quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab inventore Megallo sic nominatum pertendentes, et scribendum esse μεγάλλιον. antiquissimi tamen Athenaei codices, hic ἐν μεγαλείῳ, constanter, et alibi quoque non aliter, ut extremo capite dicemus. Galeno, ut norunt qui sunt in ejus scriptis versati, μῦρον Αιγύπτιον, Μενόησιον, μεγάλειον differunt nihil. Quod ait, non permansit gloriam unguentorum iisdem semper locis, neque hic praetermissum Plinio, cujus adscribam verba: *primus id scire convenit, mutatam auctoritatem, et saepe transiisse gloriam.* Recte mox docti ἐν Κυρήνη, καὶ Κορήνη. Recte etiam vulgati codices. μάλιστα δὲ τὸ τελινον. Excerpta, λήτινον: quo nomine nullum unguentum novimus nos: at telinum et ex ipso nomine, et a Dioscoride, Plinio aliisque notum. Observatu digna est sequens locutio hujus auctoris, si modo ita scripsit: δὲ Περγάμῳ πρότερον μὲν ἐξοχή, νῦν δ' οὐ. μυρεψίνος ἐκπονήσαντος τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονός, ἐσκευάσθη τὸ λιβανώτινον μῦρον. breviter et duriuscule dictum p. 976. Περγάμῳ πρ. ἐξοχή, pro, *fuit cum Pergamus unguentorum laude clareret.* estque hic suspecta librorum fides quemadmodum et proxima nonnihil turbant. ac videtur deesse aliquid. Fortasse scribendum, οὐ μυρεψοῦ τινος ἐκπ. nam his verbis ivit expositum, opinor, Athenaei cujus unguenti palma olim penes Pergamēnos fuerit Dalecamp. aliter accipit, et quaedam adjicit, quaedam mutat. non assentior. Sequitur alia observatio, μῦρον ἀχρηστόν μύρω εὐτελεῖ ἐπιχεόμενον ἐπιπολῆς μένει. Un

enti eadem quae olei ratio, olei autem quod optimum in summo natat: quod deterrimum in fundum imum sit. contrarium fit in melle. causas quaerit Plutarchus, in prosiacorum libro septimo, capite tertio. In Achaei in su lege cum Cantero, *εισαργυρούντες*, et *χρισμάτων*. proponitur deinde unguentorum distinctio in *χρίσματα* *αλείμματα*. nec dubium esse inter ista discrimen standum: etsi difficile est auctorem invenire, qui is usus non sit usus promiscue. Ne testimonia procul ar- lam, scribit paulo post Athenaeus, *μυρίσασθαι* signi- care *χρίσασθαι αλείμματα*. ita enim ibi, non *χρήσασθαι*, sines MSS. etiam Epit. nec multo aliter libro duode- mo, *αλείμμασιν ἐγχρίειν ἑαυτόν*. tamen ut dixi magna ferentia est. nam *αλείφασθαι* proprium voluptuariorum mollium: *χρίσασθαι* etiam sobriis interdum et ex vir- e viventibus convenit. Clemens Alexandrinus, Paeda- gi libro secundo, *διαφέρει δ' ὅλως τὸ μυραλοιφεῖν τοῦ ὀρω χρίσασθαι. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίσασθαι μύρω καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε*. Emenda monitu Can- i, *καὶ ῥόδιον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον*. sicut statim uitur de aliis unguentis. Theophrasti locum insequen- m confer cum archetypo ipso: nam extat hodieque ille per. Pro *ἐν δὲ Κύπρω καὶ τὸ κρίνον*, corrige ex ipso ctore, *καὶ ἡ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*. appellat *κύπρον* prinum unguentum, ut *irim*, *irinum*, *nardum* *nardim* pro *φύεται ὀρεινῇ καὶ πολύγονος*. Theophrast. cod. *λύοδος*. quod magis ad rem facit. In versu primo tiphanis, scribe ex libro 12. — *λοῦται δ' ἀληθῶς· λά τί;* in testimonio Cephisodori male *μῦρόν τ' ἴρινον*. Ile copulam, ut libro duodecimo, et *Ξανθία* non *Ξαν- ου*. deinde, *Καὶ τοῖς ποσίν χωρὶς πριῶ μοι βάκκαριν*. *καὶ λακκόπρωκτε βάκκαριν τοῖς σοῖς ποσίν*. *Ἐγὼ πριῶμαι κκκόπρωκτε βάκκαριν*. Nomen *βάκκαρις* modo per ge- inum κ modo per κχ scribunt antiqua exemplaria, et riptoris hujus, et aliorum. In 2. Anaxandridae *Ἐχθὲς ελανώπῳ* propter metrum. In ecloga Theopompea Can- rus, *αὐτὸν Πέρωνι*, non *αὐτὸν περὶ μῦρον*. nihilo ta- en minus claudicat versus. Achaei versus scribe sic, auc- re eodem eruditissimo viro.

— *βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις
περοῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.*

altum molliorem nescio cujus describit qui haec loqui- ur. Ait, baccari se ipsum inunxisse, et crines anteriores rexisse, sustulisseque in altum ope crinalis: quod poeta

vocat alas: quia elata coma ab utraque parte capit
 p. 977. speciem alarum non male exhibet. quod et cernim
 hodieque in crinium compositione nobilium foeminarum
 quare etiam alas vulgo censores nostri appellitant. Etiam
 viros olim *θηλυδρίας* capiti suo crinale aptasse, nullu
 dubium. Ovidius libro quinto *Metamorph.* de Aty,
 — *ornabant aurata monilia collum:*

Et madidos myrrha curvum crinale capillos.

qui locus non mediocriter Achaei verba illustrat. *ψυκτηρίας* vocat alas istas, quoniam suscitati crines, loquitur Tertullianus, stabellis similes sunt, quibus verum facere et frigus captare soliti etiam veteres. Ad quod hoc modo composita coma, ceu expansum velum admissio vento caput potest refrigerare. [Sed viderit acutus lector num sit melius et verius quod Scaligero placebat *ψακτηρίοις*, per primam vocalem, non per *ψυκτηρίας*. Notum quid sit *ψυκτηρ* vel *ψήκτρα* a *ψήχω rado*. mihi ea emendatio admodum probaretur, nisi quod minus videtur id epithetum congruere voci *πτεροῖς*, quam non absurde, opinor, exposuimus.] In primo versu loquor scribe *βάκκαριν*. in ultimo *τόπον* potius quam *τρόπον*. Canteri haec emendatio cui assipulor, etsi de voce *τροπον* potest ambigi. *Δικβόητοι*, inquit, *ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ*. *Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθείς, ἀκούουσι ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθείς.* Aeschylus Septem ad Thebas, *Ἄβροδιᾶτων δ' ἔπεται Λυδῶν ὄχλος.* ad quem locum scholasticus notat, quae retulisse operae sit pretium: *ἀβροδίαιτον ὄντως οἱ Λυδοί· ἔθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδοπαθείτινες, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθείς. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήμοι Λυδῶν καρύκας, μηδὲ μαστίγων ψίφους. καὶ ὁ Λυδοφόιτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφήν δηλοῖ. καὶ τὸ βάκκαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν.* id est, *re venerant Lydi gens luxuriosa et mollis: unde est apud Anacreontem Λυδοπαθείς τινες, pro ἡδυπαθείς, voluptuarii. vulgo etiam dici solet, Neque Lydorum condimenta mihi contingant, neque flagrorum crepitus, ejusdem luxus testis est unguentarius qui dicitur potaetae quidam, Λυδοφόιτης, tanquam frequens in Lydi praeterea baccharim nonnulli appellarunt unguentum Lydorum.* Ait, *Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερειράτης ἐν Λήροις.* Unguenti hujus meminerunt Clemens Alexandrinus, Hesychius, Eustath. alii nec causa ulla cur *βρενθίου* hic legere quidam malint. Ait, *Βασιλείου ἐπὶ μύρου μνημονεύει Κρ.* Plinius, *Regale unguentum ar-*

Ulatum, quoniam Parthorum regibus ita temperatur,
ψαγδα unguentum in Hoeschelii Excerptis *σαγδα* semper
 catur: et ita etiam Athenaeus aliquanto post. accedit
 Hefychius, *σαγδα* εἶδος μύρου, ἢ ψέγδα. ita scriptum
 loco in litera *σίγμα*. alibi sic, *ψάγδα*, *ψαγδα* μύρον
 γόν. sic in Alexandrino, Clemente, et Galeno. Ait,
πολις δ' ἐν μάρτι καὶ ψάγδα ἐρυγγάνοντα. Prope su-
 fluum est monere scribendum ἐν *Μαρικᾷ*. Interpres
 i meminisset *Colacas* Eupolidis fabulam aliquoties
 datam fuisse in superioribus: hic quoque id verbum
 tavit sibi locandum, nulla editae lectionis habita ra-
 one. Atqui *Maricam* quoque docuerat Eupolis adver-
 s Hyperbolum, ut Equites contra Cleonem Aristopha- p. 978.
 s. Quintilianus, *Apud Eupolim Maricas qui est Hy-*
rbolus, nihil se ex musicis scire nisi literas confitetur.
 itto sciens et prudens alia Graecorum testimonia, qui
 bulae hujus meminerunt quam saepissime. proprie *Ma-*
cas servile nomen Asiaticum: vide Hefychium. Cor-
 ptus est Eubuli versus, *Αἰγυπτίῳ ψάδα ἰτρὶς λελου-*
νω. Canterus faciebat, *ψάδα ἰτρὶς λ*. tamen aliter
 lent Graeci nomen hoc efferre, ut paulo ante mone-
 mus: sed multum semper iidem in barbaris dictioni-
 as sibi permiserunt. Quid si ita? *Αἰγυπτίῳ ψάδα σὶς*
ὶς λελουμ. vel *νίτρον λελουμένη*. *Aegyptio psagda uncta,*
nitro lota. *νίτρον* pro manuum lavacro habes libri
 titio, in vulgari quidem lectione. Claudam caput hoc
 nde cepit: nam de megalio unguento sequuntur Athe-
 pei verba, *ὡς καὶ τὸ μεγαλεῖον· ἄνομάσθη γὰρ καὶ*
οὔτο ἀπὸ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον Φα-
ν εἶναι τὸν Μέγαλλον. non est dubitandum quin ita
 eripserit Athenaeus, quod etiam Eustathius probat. He-
 schius tamen eosdem laudans scriptores, Aristophanem
 idelicet ac Pherecratem, *Metalleum* hoc unguentum vo-
 at, *Μετάλλειον*, inquit, *μύρον Ἀριστοφάνης. Μεταπέυ-*
ου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὖρημα Μετάλλου. Μέ-
κλλος γὰρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ μεταλλείου μύρου
ατασκευὴν εὔρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ
Ἰστάλῃ. sunt quidem adlines literae τ et γ: sed Hefy-
 chium non aliter scripsisse literarum series arguit.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

Μίνδαξ, species suffitus, σαλακωνεία quid. Caussa canitiei ex sententia Aristotelis. Locus Aristotelis emendatus. αύοτης Attica vox. quaedam alia.

IN Amphidis versu, "Ἐπειτ' ἄλειφειν τῷ μεγαλλίῳ μύρῳ, poetarum more ἄλειφειν dictum pro ἄλειφετε. nam fatetur vir doctus qui argumento ejus vocis, sequente versum corrumpit scribens *θυμιάν* pro *θυμιάτε*. atque non ex isto fuit ille emendandus: sed contra exponendus hic ex illo. *Mindax* cujus meminit Amphis est *Σμίμα ποιόν*, ait Hesychius. In iis quae repetunt nescio quare de sagda iterum corruptus est titulus *Epipolideae* fabulae. nam scribitur, *καὶ ἐν Μαρσίῃ Εὐπολὶ σάγδα ἐρυγγάνοντα*, interpretis plane patientia nos abutitur: qui adeo vicinis locis tam diversa pronuntiat. Adeo verum est, erroris multas esse vias, veritatis unam. Lepidissimorum versuum *Alexidis* principium scribe:

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου πράγμα τι
γιγνόμενον αἰεὶ Κρονικόν.

id est, non enim ungebatur ex alabaastro, quod vulgari fieri solet, estque id institutum Saturnium. definit autem testimonium *Alexidis* in hoc versu, Ἐλειφόμενθ' ἰνὼ μύρῳ. proxime sequentia verba scribe cum doctissimo *Cantero*, πρὸς *Θεῶν*, Φίλοι, ποία ἡδονή, μάλλον δ' οὐ σαλακωνεία, *Θοιμάτια* μολύνεσθαι; Dalecanti p. 979. si ex *Aristotele* et *Theophrasto* curasset discere quod nomen vitium Graeci appellant *σαλακωνείαν*, absurdae interpretationi suae, et ridiculae scripturae quam commentatus est, facile veritatem anteposisset. Est autem *σαλακωνεία* hoc loco ἀπειροκαλία quaedam et inepta ostentatio. Philosophus vocat soloecismum hominis divitis, in opum suarum ostentatione decorum non servantis. qualis omnino fuit iste: qui dum magnificus nomine genere vult videri, suarum convivarum vestes corrumpit, novum hoc *σαλακωνείας* edens exemplum. Nimirum fatagunt, qui in subjecta disputatione de causa computationibus caput madefiat unguentis, suspecta habent haec verba. ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρὸν, ταύτη δὲ

ὑκενον, mendi habent suspecta, atque adeo corrigunt: bellat rem siccam squalens caput et nullo unquam more madens. ἀρχμῶσαν κεφαλήν modo dicebat. ad- autem, ταύτη δὲ καὶ πολύκενον, id est quodque prop- ea multum vacui habet. recte et verissime. quis com- ni saltem sensu praeditus nescit cerebrum ut omnia γγοσιδῆ, siccum angustiore loco capi quam humore num et madens? Sensus autem est: cerebri sicci va- tatem humores pravos ad se trahere ἐκ τῶν λαμβα- ἐένων, id est, ex iis cibis quibus vescimur. Atque hoc bat auctor, argumento ἐπιβρεγμάτων quae capiti im- nuntur, quando feбри corpus ardet: nam ideo caput defieri, ne si reperiretur siccum, et ex siccitate mul- n habens inanis, morbi vis eo faceret impetum. Cum , τὰ παρακείμενα, intelligit vicinas capitis partes, as morbi causa obsidet. Dalecampius, τὰ παρακαίό- να, non inepte. Illud ineptissimum, quod τὰ χρειώδη x vertunt *illitus*. et erat tamen digna sententia quam porarent intelligere. Ait enim προστιθεὶς δ' ὁ βίος ἀεί (melius ἀεί τι) τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν ἰ τρυφήν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὤρμησε. *Ujiciens semper aliquid vita utilibus, etiam eorum ae ad voluptatem et delicias spectant, unguentorum um instituit.* Addit, ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστερος Ἀρι- οτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί οἱ μυρι- μενοι πολιώτεροι. in eo qui extat hodie *Problematum pro*, haec quaestio non legitur. Adscribemus autem *lementis Alexandrini locum ex eodem philosopho de- comptum, ut claret ex ejus comparatione cum Athe- aeo.* Sic ille *Paedagogi libro*, αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖ- ες, βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσαι δὲ τὰς τρίχας. ολιώτεραι θάττον γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηρυντικὰ ντα. διὸ καὶ ἀρχμυρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ ὑχμὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὐανσις τρίχος ἢ πο- ιὰ, εἴτε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκείαν τῆς ριχὸς ἐκπινούσης τροφήν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιοῦς ἀποτε- ούσης. duas aassert sententias super canitiei causa: alte- am eorum qui dicebant ex ariditate eam manare: alte- am causantium defectum caloris naturalis. quam esse veram canitiei causam, probat philosophus, de genera- tione animalium libro quinto, capite 4. Priorum opinio- nem refellit idem *Historiae animalium libro tertio, capite p. 980.* 11. ubi moneo scribendum, ἢ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ αὐότης ἐστὶν ἢ πολιότης ὡσπερ τινὲς Φασιν. vulgo editum, ὅτι

οὐ χαυνότης. nato errore ex prava librariorum distinctione, et inscitia eorum qui ignorabant Atticos scribere οὐχ αὐότης, non ut caeteros οὐκ αὐότης. Atqui docent nos antiqui magistri proprium Atticis fuisse hunc πνευματισμόν. cujus rei certissimum argumentum in ἀφαιρέσει τέον. sic enim Attici, non ἀπαιρέσει τέον. Scribe, μύρτος Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀπαι. Poëta Cytherius, est Philoxenus dithyrambicus. Super Iano patre citatur Draccon Corcyraeus, ἐν τῷ Περὶ λίθων. nisi cui placeat πνευματισμόν, ex ipsa re qua de agitur ducta conjectura. Placuit mox Canteri sententia, scribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὸν Φῆν γήμαντα Καυίσην, υἱὸν μὲν Αἰθρηβα, θυγατέρα δὲ Ὀλιστήνην γεννηῆσαι. fieri potest, ut in liberorum Iani nominibus sit mendum: sed quia neque Graeca neque Latina historia Iani stemma et prosapiam nobis describere feramus quod mutare non possumus, nisi temerè. Camisem reperiò in Catonis Originibus, sed fratrem Iani non autem Camisem illius uxorem. Catoni assentitur Hesychius ex Protarcho Tralliano, auctore Macrobio, libro primo Saturnal. c. 7. Hactenus de coronis et unguentis deinceps de convivialibus carminibus tractatur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Harmodii melos, carmen conviviale. Σκολιά, μέλος παροιμία. Θάνατοι ἄωροι. Θάνατοι ἔνωροι. ὡς ἔτους. ὀμφακίαι νεκροί. acerba funera et immatura. Locus 70. interpretum. ἀμάρτιον πένθος ἄωρον. Ceres ὀμπνία.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ἐκαλεῖτο, παιᾶν ἤθετο. Aristophanes Atheniensibus, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται Συνακατακλιθεῖς. Solebant, ut observat ibi scholiastes, in comotationibus et conviviis, carmen canere quod vocabant Harmodii melos. Ejus principium fuit, Φιλτάτη Ἀρμόδιε οὔτι που τέθνηκας. paulo post describit Athenaeus id solum. Scribo, Θεῶν Θνητοῖς ἀπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεὺς, ὁ σωτήρ. potius quam χρησιμώτατος. Nihil ista significant, Οὐδὲν μόνης σὶ πείθει θάρρων. acute eruditissimus Canterus, οὐδὲν μέλοι σὶ πείθει θάρρων. Nicostrati versum scribe, Μετανιπτρίδα αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεσον. ex libro 11. et mox, ὡς οὐ

ὅτε νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. non est ἀρτίπους iste
 Ierfus, ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ' ὄρας. Can-
 erus ἀπώλεσε ναύτην. finem versus ita scribo, καὶ κα-
 επόντωσ' ὡς μ' ὄρας. deinde, ἐκπλή δέπας. postea, οἶνον
 ὄν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον. et statim Excerpta, ὅπως
 λάχιστον ἢ τὸ πινόμενον. non ὅπερ. in iisdem, Φησὶ
 Ἰέσμιον τεθῆναι. pro eo quod vulgo Θεσμός Φησιν ἐτέθη.
 et melius, ut libro secundo. inde corrige ista et scribe,
 προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου μόνον ὅσον
 εὐμα. Ubi dixit praecipuos scholiorum auctores fuisse
 Alcaeum et Anacreontem, de Sicyonia Praxilla adjicit,
 καὶ Πράξιλλα δ' ἢ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκιο-p. 981.
 μᾶν ποιήσει, non δὴ. Hujus foeminae μέλη παροίνια lau-
 lant veteres, ut comici interpres. ea autem sunt scolia:
 nam vulgo grammatici nomen σκολιὰ interpretantur,
 μέλη vel ᾠδὰς παροινίους. Quae de scoliis observantur
 leinceps, conferri possunt cum Hesych. verbis indidem
 petitis. Ajunt dipnosophistae, τριῶν γενῶν ὄντων ὡς Φη-
 σιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως
 (suspectus nobis hic titulus) ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας
 ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὲ ἄπαντας ἀθεῖν
 νόμος. etc. Artemon haec erat mutuatus a Dicaearcho,
 cujus sunt verba in libro De agonibus musicis: τρία γένη
 ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἓνα ἐξῆς.
 τὸ δὲ ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει,
 ὃ δὲ καλεῖται σκολιόν. deest tertium membrum, quod
 apud Athenaeum ex Artemone est secundum: inde potest
 Dicaearchi locus expleri. In descriptione scolii est cur
 lectorem advertat haec locutio καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ
 τύχοιεν ὄντες: nam voluit dicere, καὶ καθ' ὄντιναοῦν
 τόπον τύχοιεν ὄντες. tamen in Excerptis quoque eadem
 lectio. ex eo lib. scribendum τημιαῦτα γὰρ ἤδη, non
 ταῦτα. Post haec recitantur antiquissima scolia quae-
 dam, prorsus ut dicebat modo auctor, διὰ τὴν ἀρχαιό-
 τητα καὶ ἀφελειαν τῶν ποιησάντων dignissima quae non
 aboleret vetustas. In primo oratur Minerva ut praestet
 civitatem et cives ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων, καὶ θά-
 νάτων ἀώρων. immunem a calamitatibus, seditionibus,
 et funeribus intempestivis, mortes ἀωροὶ sunt, cum mo-
 riuntur homines ante naturalem fatorem conditionem,
 ut loquitur Justinus: ut quos publica lues absorbet, aut
 hostilis gladius interimit, aut qui juvenes diem ultimum
 obeunt. Observant prisca grammatici, πρὸ μοίρας quidem
 mori dici eum qui non desungitur sua morte: πρὸ ἄρας

vero qui juvenis obit, inde ἄωροι θάνατοι. sed in optimis Hoeschelii Excerptis legitur ἐνώρων. mortibus quae circa anni tempestates eveniunt. mutationes tempestatum periculosaes sunt, et saepe morborum mortisque causa, ut docet divinus Hippocrates. vel accipe ἐνώρων, quae diebus canicularibus contingere solent. ὥραν ἔτους id tempus vocant Graeci, auctore Galeno in Hippocraticis commentariis, et alibi non semel. Ego non recedam ab edita lectione. ἄωροι θάνατοι, aliter appellabantur ὀμ. Φακίαι νεκροί, ut Latinis acerba funera vel immatura. Nam, ut ait Julianus Archiepiscopus Toletanus libro primo, tria sunt genera mortis acerba, immatura, naturalis. acerba infantum, immatura juvenum, naturalis senum. Ἄωρος igitur mortes jure deprecatur poeta, et Minervae supplicat ut eas avertat: censebantur enim οὐκ ἄθεε! hujusmodi casus contingere: sed alicujus deum ira. Quamobrem etiam 70. interpretes librorum sacrorum vocem οὐρη quae peccati poenam significat, et ex Aeschylo ἀμάρτιον verti, eleganter potest, interpretati sunt πένθος ἄωρον, ut in Proverbiorum Salomonis, capite decimo. Sequitur, Πλούτου μήτηρ, Ὀλυμπίαν ἀείδω. Δημητρα. posset ferri minore litera initiante Ὀλυμπίαν. p.982. coelestem. quia omnes superi Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. ut ait poeta, sed praestat scribere, Ὀμπνίαν. nam proprium id esse Cereris cognomen auctores Hesychius et Eustathius: ille in vocibus Ὀμπνία, et ὀμπνιος λειμών: hic ad Iliad. ραψ. ο. ubi tamen Ὀμπνοίαν scriptum. Scrib. τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν. de Diana dicitur, ἀ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος, id est, quae in mulieres maximum habet imperium. Scribe Ἴω Πάν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννάς Ὀρχηστά. Lege δεύτερον δὲ καλὸν Φυὰν γενέσθαι. aut si unam volumus esse dictionem, καλοΦυᾶ. sed illud verum. Platonis locus est in Gorgia. Recte Canterus, Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον. non πίνων.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Scoliorum argumenta βιωφελῆ. septem sapientum ἀδόμενα. Explicantur aliquot scolia ab Athenaeo recitata.

Verissimum est quod paulo ante dicebatur, scoliorum argumenta fuisse vitae praecepta, quin etiam existima-

us pleraque illorum facta de septem sapientum dictis
 responsis: quae ut probavimus alibi, ἀδόμυνα olim
 cta sunt, quia moris erat ea cantare in conviviis.
 kempli gratia, recitatur hujusmodi scolium isto loco,

ἐν γῆς χρῆ κατιδεῖν πλόον,
 εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
 ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
 τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ius dixerat Pittacus, συνετῶν ἔστιν ἀνδρῶν πρὶν γενέ-
 θαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων
 ἔγεγονε εὖ θέσθαι. omnino sapientis hujus dictum
 enusta allegoria expressit scolii auctor. nam ad verbum
 oc ait poeta, *e terra oportet navigationem prospicere,*
quis possit et facultatem habeat: sed ubi semel in
vari fueris, praesenti vento currere necesse est. Sen-
 us est sapientem virum quoad ejus fieri possit, non de-
 ere se periculis navigationis committere. caeterum ubi
 emel navem conscenderis vento qui se offerat utendum
 esse aequo animo, et mutata velificatione, κατὰ δεύτε-
 ον πλοῦν tendendum esse ad portum. quid sibi velit
 haec allegoria, non est obscurum. Sic etiam sequentibus
 coliiis βιωφελῆ praecepta varia continentur separatim
 exponenda: quod non animadvertens Dalecampius mire
 omnia perturbavit. Primum praeceptum est, χάλα τὸν
 ὄφιν λαβών. sic emendamus editam a Cantero lectionem
 χαλαῶ. in Epitom. χηλῆ depravatissime. Verte, *laxa ma-*
num serpente prehensio. allegorice monemur, si quando
 cum homine improbo amicitiam contraxerimus, ut statim
 eam dissolvamus. Subjicitur praeceptum alterum, εὐθέα
 χρῆ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Ita emendavit Can-
 terus veterem lectionem quam profert. Nos in MS. ex-
 emplari ita offendimus εὐθύν χρῆ τὸν ἑταῖρον ἐν μὲν, καὶ
 μὴ σκολιὰ φρονεῖν. quae lectio ferri potest, si pro ἐν
 μὲν scribas ἔμμεν. sed in Excerptis paulo aliter, εὐθέα
 χρῆ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν fortasse pro νέμειν sensus eodem
 redit. Aliud scolium.

p. 983.

ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
 ἰσούμου, τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

monet scolii poeta, prudentia et astu interdum esse
 utendum, sicut factum ab Harmodio et Aristogitone.
 Prima verba quae proverbii speciem habent, sic inter-

prefantur veteres: ὅτι Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐ-
 μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἴππαρχον τὸν τύραννον ἀπέ-
 κτειναν. Alius scoliū principium est in illis Φίλτατε Ἀρ-
 μόδιε, ut jam ante monuimus, item in illis, Ἀδμήτου
 λόγον ᾧ ταῖρε, nec non in istis, Παῖ Τελαμῶνος. In eo
 scolio quod incipit Ἀδμήτου λ. opponuntur ἀγαθοὶ ἐ-
 δειλοὶ, non eo sensu quo putarunt interpretes: sed ut
 boni et mali. nam ita accipienda vox δειλοὶ, ut in au-
 reo Pythagorae carmine, et apud vetustissimos auctores.
 In Παῖ Τελαμ. perperam scriptum, de Ajace, ἄριστος
 ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. melius apud Eustathium
 μετ' Ἀχιλλέα. Alcaeus in Antispastico versu qui apud
 Hephaestionem. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄρι-
 στον πέδ' Ἀχιλλέα. sic olim eum locum emendavimus
 πέδα Dorice pro μετά. Ergo etiam paulo post scriben-
 dum μετ' Ἀχιλλέα. Placet Canteri emendatio, scriben-
 tis, σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, σ. Scrib. οἶον πατέ-
 ρων κύρησαν. In Hybriæ Cretensis carmine: quod sco-
 lium esse censuerunt quidam, negarunt alii, vocem τούτα
 aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertere cupi-
 hoc. nam Hybriæ voluit, *per hunc*, clypeum, id est
 virtute mea et robore omnia mihi ipsi suppedito. τούτα
 ἄρῳ, inquit: non multo aliter Theocritus de piscatore
 τὰ δὲ δίπτυα κείνω ἄροτρα. ait Hybriæ, τούτῳ δεσπότης
 μνοῖας κέκλημαι. *hujus ore herus familiae audio*, id
 est sum. nam καλεῖσθαι pro εἶναι usurpabant, ut alibi
 dicebamus. μνοῖα Creticum vocabulum est, de quo libro
 sexto. pergit miles hic gloriosus, et imbelles, ait, qui
 arma tractare nesciunt, πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυ-
 νέοντι δεσπότην, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι: *omnes
 inclinati genu meum osculantes, herum et magnam
 regem me vocant*. Subditorum mos, genu osculari, non
 manum, non frontem, nec faciem. sed non displicet
 vetus conjectura nostra: πάντες ποτὶ γόνυ πεπτηότες
 ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπότην. *omnes ad genu mihi ac-
 cidentes, me pro hero adorant*. nec multo aliter scriptum
 postea apud Eustathium reperimus. πάντες γόνυ πεπτηώ-
 τες ἐμοὶ κυνέοντι δεσπότην. id est, προσκυνούσι. Atque
 haec satis ad ea quae de scoliis scripta sunt Athenaeo.
 Id genus poeseos, sicut ante dictum, maxima ex parte
 fuisse βιωφελές, et ad vitam recte instituendam perti-
 nuille, etiam Timocreontis scolium arguit: quod ab
 auctore praetermissum, adteximus nos isto loco. Sic igitur
 Timocreon de contemptu divitiarum:

Ὡφελος ὦ τυφλὲ Πλοῦτα,
 μήτ' ἐν γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
 μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι.
 ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν ἢ Ἀχέροντα
 διὰ σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ.

p. 984.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

De natura paeanum quaedam. Georgus sive Gorgon, antiquus scriptor. ποιητῆς τῶν λεγομένων κολάβρων, κολαβρίζειν. chorus συρβηναίων. σύρβη. Eunidae familia sacra Athenis. Hegemonis Thasii parodia multis locis illustrata.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεῖς ὑπ' Εὐρυμέδοντος. Dele superfluum voculam τε. Ait, Eurymedontem in caput Aristotelis Demophilum subornasse εἰς αἰδῶ, id est, ut accusatori major praestaretur honos et reverentia.

Apparet Demophilum inter suos cives magna fuisse auctoritate. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, ετελ. duobus argumentis probat Aristotelem cum hoc armen aureolum fecit, de scribendo paeane nihil quicquam cogitasse. Prior ratio est hujusmodi. fatetur Aristoteles disertim, eum quem laudat mortem obiisse: quod Deo non convenit cui proprius paean. non igitur paeanem scribere voluit. altera est haec: omnis paean habet acclamationem paeanicam ἕι παιᾶν ἕι: carmen Aristotelis nullam habet: ergo paean dici non potest. Priori argumento responderi possit, quod etiam Castori et Poluci canebatur paean: quos e terris in coelos transcendisse, et mortem obiisse, omnes sciunt. Xenophon, Παιδείας libro tertio, ἐπεὶ ἦκε τὸ σύνθημα, ἐξῆρχε Διοσκουροῖς παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Γεωργός ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιαῶν. Hesychie nominatur quidam Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσιαῶν. qui an hic sit quem Athenaeus laudat, doctorum esto arbitrium. Locus est in voce καταρπίπτιτης. ὡς θνητῶ μνημα κατασκευάζον. Legendum κατασκευάζειν, ut conveniat cum sequente verbo ἐκοσμησατο. aut ibi scribendum ἐκοσμησάμην. μετὰ τῶν

τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων. et statim, ποιητῆς τῶν καλουμένων κολάβρων. quae de colabris eruditissimus vir Lilius Gyraldus scripsit, vero sunt aliena et

ἀπροσδιόνυσα. nos ex antiquorum scriptis tantum didicimus, Κολαβρίζειν Graecis est σκιρτᾶν, lascive saltare inde genus saltationis petulantis et lascivae, κολαβρισμὸς est dictus; cantiones quas inter colabrissandum cantabant, κόλαβροι vocabantur. parum honestas, et spurcas eas fuisse clarum nimis ex Athenaei hoc loco Julius Pollux colabrum affinem pyrrhichae saltationem facit, Thracum et Carum inventum. Vocem κόλαβρος quomodo hic capitur, pro obsceno et inhonesto carmine, non temere alibi legas quam hoc loco et simili alio libri quarti, si per impuros librarios licuisset. Itaque ibi scribitur in omnibus codicibus, ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἠδουλογίας κολάρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη παράυλα, καὶ ἀκρότητα, κύμβαλα. Frustra quaesieris quid p. 985. vocet κολάρους sophista coenarum. Neque eruditissimi Turnebo facile assentior κοβάλους emendenti. Legendum profecto κολάβρους. ἢ καὶ ὀλίγον σου πεφροντικεῖναι κύον ἀδδεές. postrema sunt poëtae: cujus est versus Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεές ἀντὶ ἐμεῖο; ἔρχομαι σοι λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. Accedit tandem ad solvendam initio libri quaestionem. Etsi autem constanter συρβηναίων scriptum in Athenaeo ubique offendimus, verius tamen scriberetur συρβηνέων quemadmodum legitur apud Graecos paroemiographos σύρβη, idem ac τύρβη, strepitus, tumultus, et confusio σ et τ literas passim commutari invicem quis ignorat. grammaticis tamen lubet esse subtilibus, et vocis hujus originem aliunde rimari. Athenaeus sub libri hujus principium, et proverbii usum ostendit, et originem veram cum dixit de Cynulco: ἐπεὶ Θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη, τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορός; chorus syrbenaeorum, est turba hominum ἀτακτούντων, et temere tumultuantium. σύρβη, sive τύρβη, est idem ac Θόρυβος. Xenophon, ἡ τύρβη τῶν ἀγοραίων. καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλαί. [Sic ἡ ποιητικὴ τύρβη apud Plutarchum in libro Quod nulla sit vita suavis ex praecipis Epic. Κλέαρχος ὃ λῶσθε ἐν δευτέρῳ Περι παιδείας. Clearchei operis hujusce meminit Hesychius in Μανέρως. Ἔστι δὲ τίς Κλεόνικος ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Scribe, ὅς. omnes autem hi versus ex Homericis leviter sunt immutati. καὶ ὅστις, ἠδέως, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὃ καλέ μου ἑταῖρε. Locus mutilus et aliquot verbis defectus. Scribo; servatis editae lectionis vestigiis, καὶ ὅς, τίς ἢ παρωδία, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὃ καλέ

ου ἐτ. καὶ Κρατῖνος ἐν Εὐνοῖδαις. alibi Εὐνοῖδαις.
 t Cerycum familia fuit Athenis, sic et Eunidarum. illi
 erorum administri erant, hi citharoedi ab antiquo.
 pra de istis Hefychius. Similis fuit apud Milesios *Euan-*
lidarum sacra familia: cujus originem explicat Conon
 ud Photium, narratione 44. Porro inter Cratini dra-
 ata *Eunidae* excellabant. cujus fabulae lectione sic de-
 ctatum ferunt Alexandrum M. ut post ejus mortem ad
 lius caput is liber fuerit inventus. Ptolemaeus τοῦ
 Φαιστῖωνος libro quinto, τοὺς Εὐνοῖδας Κρατῖνου πρὸς
 Ἄλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων τελευτήσαντος
 Φαλῆ Φασίν εὐρεθῆναι. Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα
 ετ. Describit poëta his versibus quomodo exceptus
 erit a popularibus suis Thasiis, cum longo, ut videtur,
 ertervallo repetita patria, versus suos in theatro recitare
 stitueret. Legunt autem MSS. μετρωρίζοντες ἔβαλλον
 ολλοῖσι σπελέθοισι: non μετρωρίζοντες, neque σπέ-
 οισιν, ut legebatur prius. sed in aliis membranis, et in
 olimis quoque Excerptis, est λίθοισι. ut legi queat,
 ολλοῖσιν τε λίθοισιν. Ait Thasios florum loco, qui in
 os soliti olim conjici, quorum placebat ἡ δειξίς, lapi-
 bus se petiisse, ceu aliquem rabiosum canem. plura de
 oc more libro decimotertio et alibi. Altera lectio fimum p. 986.
 isse in Hegemonem conjectum significat: nam et fimum
 lutum, et id genus alia contumeliae causa jaciebant,
 ad Suetonium lib. 8. notamus. Vox μετρωρίζοντες,
 si commodam interpretationem non respuit, non peni-
 as tamen suspicione mendii caret. Sunt et alia qua men-
 ofa qua obscura in hac parodia: quae breviter attin-
 emus. Versu 3. τίς σ' ἀνέπεισεν εἰς καλήν κρηπίδα,
 οσὶν τοιοῦσδ' ἀναβῆναι. quis te impulit pulchras adeo
 repidas talibus pedibus inducere? Sermo est allegori-
 us: nam sensus est, quis o inepte, imperite et opice
 e impulit, ut ad poëticam repente animum appelleres?
 quinto versu, μικρὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον. non est
 nastrophe, ut putavit Dalecampius pro μετὰ μικρόν:
 ed est tmesis familiaris Homero, cujus verbis loquitur,
 ro μικρὸν τοῦτ' ἔπος μετεἶπον. Sexto, Μνημ' ἀνέπεισε
 ἐρ. Non dubitandum censeo, quin τὸ μνημα alterius
 ocis locum occupet. illa vero quaenam sit quaestionis
 st. an legendum, Μοῦσ' ἀνέπεισε. an potius, Πειν' ἀνέ-
 τεισε γ. vel Πεινα μ' ἔπεισε. fames fecit me versifica-
 orem: et ut ait satyricus, *Magister artis ingenii lar-*
gitor, Venter, negatas artifex sequi voces. 8. Ἐς κού.

ρων βδελυρῶν. Epitome, Εὐκούρων. Legebamus, Ἐς χάρι-
 ραν vel χῶρον. 10. Οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηρίζων
 ἐπέθηκα. Fortasse, μετὰ τοῖσιν ἀχρηρίζων ἐπέθηκα. huius
 studio, ait, animum adjeci factus jam ἀχρηίστος, et ad
 alia omnia inutilis. 12. Μηδὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυ-
 ρον ἐγγυαλίζω. Tenebrae magnae isto loco. Quantum ex
 sequentibus verbis possumus colligere male apud suos
 Thasios audiebat Hegemon, ob crebras peregrinationes
 et uxoris totiusque rei suae contemptum. Mulieres in-
 primis cum ipso expostulabant, egestatis non ignarae
 qua absente Hegemone, ipsius uxor premebatur. Ut igitur
 calumniandi sui ansam praecidat, pollicetur se omnem
 pecuniam quam cogere potuerit, in patriam delaturum
 uxoriq̄ue traditurum, fide bona. Lego, Μηδὲν πημαίνων
 14. Πευσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαικὸν ἄρτον ἐν οἴκοις
 Verius censeo; Πεσσομένης. Dalecampius Γευσαμένης
 non male. quid appellet Achaicum panem, imo vero an
 ita scripserit, non facile dixerim. Scimus ἀχάϊναν inter
 panum genera fuisse, docente Athenaeo libro tertio. Sed
 quamvis concederetur ἀχάϊνον posse hic legi, tamen ea
 vox isti loco non convenit. Vilis enim et sordidus panis
 Hegemoni describitur: non is qui apud Delios *achainai*
 dicebatur. Sed fieri potest, ut per *achainum* panem in-
 telligat poëta vile aliquod placentae genus. nam quomodo
 sequente versu scriptum est, μικρὸν τηροῦντας ἰδοῦσα
 mendosum existimamus, scribimusque μικρὸν τηροῦν-
 τας ἰδοῦσα. Sententia, nisi fallor, est huiusmodi. Matronae
 Thasiae cum uxorem meam vident ipsam sibi placenti-
 tulas parantem, iisque tenuiter vescentem, esse me ipsam
 iniquum clamitant: qui peregri luculentum faciens que-
 ritum, misere ipsam victitare cogam. 16. Ὡς Φιλίων
 ὄρμην παρ' Ἀθηναίοισιν αἰείσας, Πεντήκοντ' ἔλαβεν δρα-
 χμάς. Si recte scribitur ἔλαβεν, non possumus haec ali-
 ter interpretari quam ut sit Φιλίων proprium viri nomen
 poëtae nimirum cuiusdam, qui in Attico theatro carmen
 recitaverat Ὀρμὴν inscriptum, et cum placuisset, prae-
 mium drachmarum quinquaginta erat consecutus. Vide-
 tur poëta narrare quomodo et quam ob causam factus
 sit poëta. Ego, inquit, dum alio vitae genere uterer
 nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae ar-
 cessebar a Thasiis matronis, conjugis meae egestatem
 iniquo animo ferentibus. atque illae mihi Philonem quen-
 dam, (Thasium, opinor, et ipsum) objiciebant: qui ex
 recitatione suorum versuum rem Athenis strenue faciebat

tu, o Hegemon, ajebant illae pauxillulum modo
 uxorem adjuves. His vocibus impulsum se ait He-
 mon, ut repente sic prodiret poëta, accedente prae-
 ium Minervae cohortatione, quam sequentibus versibus
 memorat. Haec ita exponimus, servata scriptura vul-
 ἡ ἔλαβεν. sed visum aliquando nobis scribendum,
 ἡ τήκοντ' ἔλαβες, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέμψω. mentem ante
 osuimus. verba sunt mulierum Thasiarum, cum He-
 none expostulantium, quod multa Athenis lucratus,
 scula solum uxori mitteret. Illa verba, Φιλίων ὄρμη,ν,
 umentum continent alicujus carminis ab Hegemone
 ppositi, et magna cum voluptate caveae totius reci-
 . Fortasse *Gigantomachiam* intelligit; quod Hegemo-
 carmen quod est commissum Athenis, miros plausus
 it, ut libro nono dictum est. Φιλίων aut Φίλων ὄρμη,
 juratorum impetus. Vel eo carmine Sacra Theba-
 rum cohors laudabatur, ex amantibus conflata: et
 quot fortia facta illorum narrabantur. Scio *Philinnen*
 moediam ab Hegemone fuisse editam: quam tamen
 e putem hic intelligi. 20. Δεινὰ παθοῦσα Φακῆ βδε-
 ρά, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα. Legendum ut in Excerptis,
 ἢ εἰς τὸν ἀγῶνα. vel, quia diphthongus illa temere
 di non solet, χάρει'ς τὸν ἀγῶνα. *Gravia passa, Phace*
frunita descende in certamen. Hortatur Minerva He-
 monem, ut ad poëticae studium se applicet, et recita-
 nes καὶ ἐπιδείξεις carminum suorum compendii sui
 atia instituat. 21. Καὶ τότε θάρσησα καὶ ἦειδον πολὺ
 ἄλλον. de se poëta loquitur. genus foemineum ferri
 test: quia Hegemoni cognomen adhaesit *Phace*, sic in
 accedente versu, hic tamen scribendum censeo:
 Καὶ τότε δὴ θάρσησα, καὶ ἦειδον πολὺ μᾶλλον.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

*Alexandri Aetoli versus corruptissimi et obscuris-
 simi qua emendantur, qua illustrantur.*

Quo propius ad finem accedimus eo majores difficultates p. 988.
 impetum nostrum remorantur. De parodis poëtis agens
 Athenaeus, observat Siculos olim genus hoc poëseos
 magni fecisse. assert in eam rem elegiacos versus Ale-
 xandri Aetoli tragici poëtae: in quibus omnia sic mendis
 reformata sunt, ut magnis censoribus, qui ante nos in
Casaub. Anim. in Athen. T. III. S

hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emer-
 dationem aggrediendi. Interpretibus animi plus fuisse
 quam peritiae τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς, non negaverim
 idonei harum rerum iudices. Eorum exemplo periclitat-
 bimur etiam nos ingenii vires in his quoque versibus
 Primum distichum sic habet in libris omnibus: nam ma-
 nuscripti, ut saepe alibi produnt nos in hac parte:

Ὡς Ἀγαθόκληιος λασιαὶ Φρένες ἤλασαν ἔξω
 πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὄδ' ἀνὴρ προγόνων.

non male Dalecamp. mutata distinctione post πατρίδος
 scribebat, Ὀν δ' Ἀγαθόκληιοι. ille quem patria extor-
 rem fecit Agathocles, talis erat. Nobis videbatur poë-
 Agathoclis cujusdam hieronicae reditum in patriam de-
 scribere, post partam in sacris ludis coronam. quare ἀ-
 scribebamus, pro οὕτως, et εἶσω non ἔξω. Notum est
 qua magnificentia a suis civibus exciperentur hieronicae
 cum recens quaestitam palmam patriae suae inferren-
 speciem triumphi habuit istorum in urbem introitus, ut
 testatur etiam M. Tullius. ipsi εἰσέλασιν vocabant. et ita
 hic interpretor ἤλασαν εἶσω. hoc est εἰσήλασαν. ut apud
 Artemidorum lib. 1. cap. 58. εἰσελεύειν εἰς πόλιν ἀγα-
 θὸν ἀθλητῆ· ἱερωνίκης γὰρ ἔσται. Deinde ait poëta:

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξεινοῖσιν ὀμιλεῖν
 ξεῖνος. Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρούων.

priore versu laudat Agathoclem, quod diu multumque
 peregrinatus, quomodo agendum esset cum peregrinis, et
 jura omnia hospitalia, probe calleret: posterior porten-
 tose depravatus, luxatusque in suos artus ita restituend-
 dus est. Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. si usquam alibi
 hic certe favit nobis Critice, cum absque ulla illius lite-
 rae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sen-
 tentia optima restituimus. Quis non legit apud Graecos
 εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας? Ita hic dicitur Agathocles εἰς
 ἄκρον ἰών ἔπος Μιμνέρμου, id est, calluisse eximie poësim
 Mimnermi, sive, poëseos id genus in quo excelluit
 Mimnermus. quorsum hoc pertineat, explicat statim,
 subjiciens, Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος. significat
 Agathoclem assidua Mimnermi lectione talem evasisse,
 qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poësis, Veneris
 nimirum et Bacchi juxta magnum cultorem. De ingenio
 ejus poëtae nemo expectat, pluribus hic agam: res enim
 vulgo nota. Est vero elegantissima locutio, M. εἰς ἔπος
 ἄκρον ἰών. pro εἰς ἄκρον ἐπέων. nam ita dicendum potius
 fuit, si per metri legem licuisset. Tertium distichum
 ita scribunt et membranae et vulgares editiones:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἴσον ἔγραφε δ' ὦν p. 989.
 ἤρως † παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων.

imum scribe, πότης ἴσος, quod jam exposuimus. de-
 de iterum male distractas syllabas connecte, et scribe,
 αφε δ' ὦν ἦρ Καὶ παρ' Ὀμηρ. tam plana sententia,
 am certa emendatio. Sequuntur mera monstra, quibus
 bellandis ne Aristarchus quidem, opinor, sufficiat:

Πισσυγάση Φωρᾶσαν αἰδέας, ἢ τίνα χλοῦνην
 Φλοῖων ἀθήρη σὺν κακοδαιμονίῃ.

ioris versus Chironeum ulcus ne attingendum quidem
 ximus. posterior ita fortasse sanandus: Φλοῖαν ἀταρ-
 ῶν. σ. κ. vocem Φλοῖαξ sive Φλύαξ non semel expo-
 mus in superioribus. Postremo ait:

Τοῖα Συρημοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοῦς
 ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

ego, Τοῖα Συρημοσίοισιν ἔχων χάριν ἦν δὲ Βοιωτοῦ
 e. Boeotus et Euboeus nobiles parodiographi poëtae
 erunt, ut paulo ante docuit nos Athenaeus. Atque ego
 miror eruditum interpretem aliorum haec traxisse,
 intra perspicuam Athenaei et ipsius poëtae mentem, sed
 tum doctum corrupta lectio decepit Βοιωτοῦς pro Βοιω-
 τῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτη. Transeamus ad sermonem
 lucernis et facibus.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. λοφνία, et
 λοφνίς. ἐλάνη sive σελάνη. Φανοί, λαμπάδες,
 λυχνοῦχοι. δέλετρον. νέοι νυκτερεύοντες. γράβια.
 Alexidais Midon, sive Medon. Alexandridae
 Ὑβρις ἢ Κόνδυλος. πανός. Eustathii error μνη-
 μονικός. Aceti potus. Philippidae Συμπλέουσαι.

MEN τις ἔλεγε, Παῖ, λυχνεῖον, οἱ δὲ λυχνέα. Eusta-
 us scribit ex hoc loco λυχνίον. et ita Pollux, Hesy-
 sus, alii. nostri codices λυχνεῖον. λυχνίον autem et
 λυχνία proprie vas ipsum notant, cui oleum infunditur,
 ellychnium aptatur: aut candelabrum cui lucerna im-
 nitur, vel appenditur. Diphilus, ἄφαντες λύχνον λυ-
 νεῖον ἐζητοῦμεν. Accensa lucerna quaerebamus can-
 delabrum. Sic etiam interpretor in Aristophanis loco
 nullo post relato. — τῶν ἀκοντίων Συνοῦντες ὄρθα

τρία λυχνήω χρώμεθα. intelligo enim, surrecta et in
 summo colligata jacula tria candelabri vicem praestitisse.
 At Eustathius cepit longe aliter: quasi tria jacula simul
 juncta viuctaque facis usum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων
 τετμημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ εἴτε Φανοῦ εἴτε λύ
 χνου, δηλοῖ Φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, τῶν ἀκουσίως
 Συνοδοῦντες ὄρθα τρία, λυχνήω χρώμεθα. Notemus etiam
 vocem λυχνεὺς usurpata[m] fuisse pro λύχνος aut λυχνίου
 nam vulgo lapidis pellucidi genus quoddam ita vocabantur
 Equidem nullius scriptoris memini, qui eo vocabulo ita
 sit usus. Quid quod veterum grammaticorum ne unus
 quidem est, qui hanc significationem nominis λυχνεὺς
 p. 990. observavit? non Pollux, qui περὶ λύχνου, et de vocabulis
 eo spectantibus fusa scripsit libro decimo, cap. 26. non
 Eustathius, qui ad septimam Odyssaeam, hanc totam
 Athenaei disputationem, more suo, in pauca contraxit.
 An igitur scribemus, οἱ δὲ λυχνίαν? ut sit mens aucto
 ris: e convivis alios veteri voce λυχνίον usos esse, alio
 recentiore, et quae in usu tum fuit, λυχνία. Satis con
 stat inter has dictiones non aliud fuisse discrimen. Ad
 ditur, ὁ δὲ λοφνίαν· οὕτω καλεῖσθαι Φάσηων τὴν εἰ
 Φλοιοῦ λαμπάδα. Usitatus est λοφνίς, cujus πρωτότυπος
 est ἡ λοφνία ait Eustathius. sic λοφίη dicitur et λοφίς
 Originem vocis explicant varie. non displicet quod a jun
 nonnulli. λοφνίς et λοφνία, quasi λιοφανής dicta per
 Aeolicam syncopen, ἢ λλαν Φαίνουσα. Sequitur, ἄλλοι
 δὲ ἐλάνην, ὁ δὲ τις ἐλάνας. Utraque vox aspero spiritu
 notanda, ut apud Eustathium. fuere qui aspirationi
 loco sibilum usurparent (ut in multis aliis dictionibus
 et faces vocarent σελάνας. Hesychius, σέλαιναί, λαμπά
 δες. scribo σέλαιναί. Dictae autem σέλαιναί, inquit auc
 tor, παρὰ τὴν ἑλλην. addit Eustathius explicandi gratia
 ἥτις ἐστὶν εἰλή, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται. ὦν καὶ τὸ θε
 λόπεδον. Silenum veterem Glossarum scriptorem, velut
 aspernans vocat γλωσσοράφον. aut certe γλωσσοῤῥάφον.
 Refert autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας
 Φανούς. Veteres Athenienses appellabant Φανούς quae
 vulgus Graecorum λαμπάδας. hoc etiam Pollux innuit.
 At posterior aetas Φανούς nuncupavit, quos Athenienses
 λυχνούχους, et M. Tullius etiam, eumque secutus Suet
 tonius, *lychnuchos*. testes sunt grammatici. Sed et Ar
 temidorus varium hujus usum obscure innuit, scribens
 libro quinto, Ἐδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ Φανὸν γεγο
 νέναι, τοῦτον ὄνπερ λαμπτήρα καλοῦσι. nam qui sciret

iverſis modis eam vocem capi, interpretationem adjecit.
 ἑλετρον ex Timachida interpretatur, τὸν Φανόν, οἷον
 νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. Hefychius ſic, δέλε-
 ρον, Φανός ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι. ſed quinam
 ſunt quos appellat Timachidas *juvenes pernoctantes?*
 an lucubrantes, et ſtudiis invigilantes? an comellantes?
 an potius in ſpecula et ſtatione militari excubias agen-
 tes? Erant quondam in uſu ligna inſpicata pro facibus.
 Virgil. — *ferroque faces inſpicat acuto.* Graecia pro-
 prio nomine γράβια dixit. Seleucus apud noſtrum: γρά-
 βιον ἔſτι· σὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον
 καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι.
 eſt φαſιν, aut ἔθος: ut ſaepe in explicationibus gram-
 maticorum. Ex verbis Theodoridae, πῖσσα δ' ὑπὸ γρα-
 βίων ἔſταζε, non male colligit Eufſtathius, grabium ge-
 nus fuiſſe δάδων. Exiſtimo ſane grabia factitata de ligno
 ſilicujus arborum earum quae picem ferunt: cujuſmodi
 ſunt in Europa pinus, pinaster, picea, abies, larix, et
 quae proprie dicitur taeda. Nego ſerendum eſſe libro-
 rum etiām ſcriptorum lectionem in hoc verſu Alexidis:
 εὐδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος. nam ſcribendum βέ-
 ρος. β et μ. quod ſciunt omnes, paſſim permutata ſunt
 invicem. appellat *marinarum beſtiarum telum fuſcinam* p. 991.
 five tridentem: quo plurimum eſſe uſos piſcatores, ex
 Strabone, Oppiano, aliisque ſcimus. Dixit modo Athe-
 naeus, deſcribi hiſ verſibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. et
 nota eſt: nam hic fuſcinae, ſequens laternae, continet
 periphrasim. et mirum, non hoc eſſe interpretibus viſum.
 Libro ſeptimo laudabatur Alexis *Minoe*: hic Μίδωνι. non
 arbitror reſcribendum Μίνωι. nam et in Pollucis libris
Midonem aut *Medonem* Alexidis videor legiſſe: eſſi non
 hunc ſuccurrit locus. Μοχ, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου
 κοβὺ + λαβῶν τὸν Φανόν ἄψοις μοι λύχνον. Dalecamp.
 ἐν Θησαύρω. non clam me eſt, editam eo nomine fabu-
 lam ab hoc comico, laudatam alibi in hiſ libris. ſed
 ubi ſunt veſtigia ejus vocis in edita lectione, quam et
 ſcripta manu exemplaria retinent? quin potius eamus
 quo nōs vetus ſcriptura videtur ducere. Scribo, ἐν Ὑβρει
 ἢ Κονδύλω. ſcripta fabula adverſus aliquem πλήκτην, qui
 obvius ſolitus depalmare, aut pugnis petere: quod Grae-
 cis eſt ὑβριζειν. inde geminus fabulae index Ὑβρις ἢ
 Κόνδυλος. ſic Midiana Demoſtheni titulum praefert, Περὶ
 κονδύλου, ἢ περὶ ὑβρεως. Recitantur Menandri verſus:

Ὁ Φανός ἐſτι μεστός ὕδατος οὕτοſι·

δεῖ τ' οὐχὶ ſεῖειν, ἀλλὰ ſποδιεῖν αὐτόν.

In priore scribendum πανός, ut docet ipse Athenaeus statim. appellat plenam aquae facem, quae erat confecta ex ligno viridi, et succi adhuc pleno. Eustathius, πανοῦ δὲ Φασί χρησίς καὶ παρὰ Διφίλω (Menander debuit dicere) οἶνον, ἀλλ' ὁ πανός ὕδατός ἐστι μεστός. ἦτοι ὁ Φανός ξύλα ἔχει χλωρότατα, καὶ διὰ τοῦτο ὕδατηρά. Altero versu negat posse hanc madentem facem accendi si quis eam quatiat, ut fieri solet; sed in calentibus cineribus esse siccandam, instar acapnorum lignorum. Legendum, Δεῖ τ' οὐχὶ σελεῖν αὐτόν, ἀλλὰ γε σποδιεῖν. Sententia quam eliciunt interpretes ex tertio versu Nicostratei testimonii, mutationem scripturae non levem desiderat, cum nulla sit opus, sed visum illis absurdum, si diceretur acetum vendi a caupone: cum tamen certum sit etiam acetum potui fuisse veteribus: quod non ex historicis tantum scimus, verum etiam ex libris Juris civilis Romanorum, lege 3. §. 5. ff. De penu legata. Quare ita verte, *Vicinus hic caupo sive vinum alicui vendat, sive oleum, sive acetum, emptorem dimittit, non aliter quam infusa aqua.* Φιλιππίδης συμπλεύσαις.

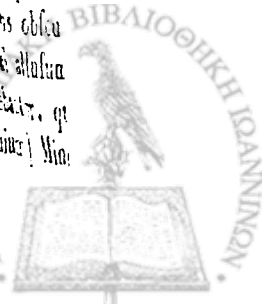
Ὁ Φανός ἡμῖν οὐκ ἔφαινε οὐδὲ ἔν.

ἔπειτα Φυσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἠδύνα;

Philippidae fabulam hanc Pollux libro nono Συνεκπέουσαν inscribit. posterius trimetrum mirabiliter suis conjecturis corrumpunt interpretes quibus silentium indicunt Eustathius, vetera exemplaria, et sententia ipsa: *at tu infelix, non poteris flutu facem excitare?* quae ex Equitibus Aristophanis describere ait auctor, in ea fabula hodie non leges.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Dionysii λύχνος mirabilis. Prytanea Graecorum Vestae sacra. Proverbium, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Locus Theocriti illustratur. Piscatio nocturna. Prytanea olim in singulis Graecorum urbibus: ut Syracusanorum, Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Milesiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thasiorum,

*Eresiorum, Mitylenaeorum, Cyzicenorum, Eleo-
rum, Naxiorum, Ephesiorum, Naucratitarum.*

ARRANT dipnosophistae, Dionysium juniorem Siciliae
 πνυτον Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυ-
 χνον δυνάμενον καίειν τοσοῦτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν
 ῥῶν ἐστὶν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν. Mos veterum fuit,
 scribit Plinius lib. 34. delubra lychnuchis pensilibus
 are. Graecorum autem prytanea Vestae erant sacra:
 cujus honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Inde
 πρυτανεῖον dictum votunt, quasi πυρὸς ταμεῖον. et si ali-
 ἑτυμολογοῦσιν alii. Propterea Dionysius in Tarenti-
 um prytaneo mirabilem hunc lychnuchum cum suis
 plius 350. lucernis dedicat. Nam ignis ille Vestae,
 icat. Nam ignis ille Vestae, nihil nisi lucerna semper
 ens fuit. Quoniam autem maxima cum religione so-
 m caveri, ne olei defectu lucerna extingueretur, na-
 ex ea re proverbium est, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ,
 utebantur, quando perpetuam et nunquam deficien-
 alicujus rei copiam volebant significare. Sane qui-
 n eo sic usus est Theocritus idyllio 22. cujus locus
 tiffimos viros mire habuit exercitos. Asphaltion pis-
 or ibi piscatorem alium alloquitur, qui cum in ipso
 cationis loco, ad littus maris cubabat, refert somnium
 oddam suum, illiusque interpretationem a sodali pe-
 ac ne forte hoc ipsi denegaret artificii lectique focius,
 iones duas affert, cur aequum sit hoc sibi concedi.
 or est: quod suppetat otium ad tales cogitationes:
 ando neque aliquid agere eorum quae postulat usus,
 eant propter noctem: neque diutius dormire propter
 ati insuavitatem. sequitur altera ratio: — τὸ δὲ λύ-
 χιον ἐν πρυτανείῳ. Παντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.
 ae ita interpretamur. Jam vero cur de victu simus
 liciti, caussae non est: certam enim habemus spem,
 s cum mane surgemus aliquid omnino capturos: neque
 agis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae quae in
 yttaneo semper ardet, deficit unquam oleum. securitatis
 ius caussam reddit, quod ea pars maris ubi piscaturi
 ant, piscosa admodum esse vulgo credebatur. Existi-
 amus obscurissimi loci hanc esse mentem, [ac fortasse
 mul allusum ad eos qui in prytaneis publico sumptu
 ebantur, quos ἀεισίτους vocabant, ut est apud Hesy-
 lium.] Minus probamus magnorum virorum interpre-

tationem, qui referunt ad genus piscationis, quae fuit
 noctu ad ignes: etsi non dubitamus eam piscationem
 p. 993. veteribus fuisse notam. putem eo pertinere legem decima-
 mam Dig. De incendio, ruina, etc. Ubi ait Ulpianus
*Ne piscatores nocte, lumine ostenso fallant navigantes
 quasi in portum aliquem delaturi, praesidis provincialis
 religiosa constantia efficiat.* [Plato ipse in Sophista
 praeclare describit, cum piscationis τῆς πληκτικῆς duas
 species ita explicat. Piscationis illius, ait, quae piscen-
 capit cum illatione plagae, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς πυρα-
 Φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν Θῆραν, πυρραυ-
 κὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δὲ γε μεσημερινόν. de eadem
 piscatione nocturna extant luculenti versus apud Oppia-
 num, Ἀλιευτικῶν libro ultimo.] Sed quod ajunt, non
 convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicin-
 piscationibus suis norant, ut de Atheniensium prytane
 loquantur: respondemus, non de illo prytaneo ipso
 sentire, quod Athenis fuit: verum de eo quod in ipso
 rum urbe, Syracusis. Nulla siquidem urbs tota Graecia
 olim fuit, quae suum prytaneum non haberet. nam
 Vesta in omnibus culta. Sed fecit splendor Athenarum
 ut ejus urbis prytaneum alia omnia obscura, et pene in-
 cognita redderet. Quare hodie etiam eruditissimis viris
 persuasum esse video, prytanei rem nomenque proprium
 solis Atheniensibus fuisse. [Atqui Syracusis quoque pry-
 taneum fuisse, testatur disertim M. Tullius: cujus sunt
 verba in ea de signis contra Verrem. *Altera autem urbs
 Syracusis, cui nomen Achradina est, in qua forum
 maximum, pulcherrimae porticus, ornatissimum pry-
 taneum.*] Etiam Tarentinos suum prytaneum habuisse
 inque eo πῦρ ἄσβεστον servasse, testis historia quae hic
 narratur. Habuerunt et Corinthii, ut ex Pausaniae Co-
 rinthiacis didicimus: facit enim mentionem Corinthiorum
 πρυτανέων: qui non aliunde quam ab urbis suae pry-
 taneo sic dicti. Simili ratione, quia πρυτανείας Rhod-
 diorum et Milesiorum meminit Aristoteles in Politicis
 prytanea Rhodi et Miletii fuisse, non male inde colligat
 et Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem
 Aristagorae Tenedii prytanei. item Argis: nam Aeschylus
 facit puellas supplices regem Argivum sic alloqui: οὐ
 δὲ πρύτανις ἄκριτος ὧν κρατύνεις βωμὸν ἐστίας χθονός·
 Μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Siphnios quidem habuisse
 constat Herodoti testimonio, in Thalia, τοῖσι δὲ Σιφνίοισι
 τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτανήϊον Παριῶ λίδῳ ἦσαν

κέννα. de Thasiis Theophrastus auctor est libro De odo-
 ribus: ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος, Θαυ-
 μαστός τις. etiam Eresus habuit: nam Phanium Eresium
 scripsisse περὶ πρυτανέων narrat noster libro octavo. Mi-
 ylenaïci mentio est libro decimo. οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυ-
 τανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Cyziceni, Livius libro 41. ubi
 scribit de Perseo, *Cyzici in prytaneum, (id est pene-
 trale urbis, ubi publice quibus his honos datus est,
 vescuntur), vasa aurea mensae unius posuit.* Pryta-
 neum Eleorum pulchre descriptum habes apud Pausaniam.
 Naxiorum meminit Parthenius Ἐρωτικοῖς, cap. 18. καὶ
 ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψικρέων, ἰκέτης προσκαθίζετο
 τῆς ἐστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ. Ephesini Achilles Tatius
 libro octavo de Cleiphontē, qui caedis damnatus Ephesip. 99⁴.
 fuerat, τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανέων κατε-
 γνωσμένους. Naucraticum quoque, licet Aegypti urbem, in
 prytaneo Vestam coluisse ait Naucratica Athenaeus, libro
 4. παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτανείῳ δειπνοῦσι, γενεθλοῖς
 Ἔστιας πρυτανίτιδος. Sed nihil opus ire per singulas
 Graeciae urbes: cum certum sit, in omnibus et publice
 cultam Vestam, et non alibi quam in prytaneo potuisse
 eam consecrari. nam ubicumque Vesta, ibi necessario
 prytaneum, ideo canit Pindarus initio odae 11. Nemeo-
 nicarum, Παῖ Ῥέας ἄτε πρυτανεῖα λέλογχας Ἔστια. et
 notat ibi scholiastes, πρυτανεῖα Φησὶ λαχεῖν τὴν Ἔστιαν,
 παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων ἐστία ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφί-
 δρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκει-
 ται. Eandem ob causam Dionysius Halicarnassensis curias
 Romanorum confert cum Graecorum prytaneis, docte
 scribens de utrisque: ἐστιατόριον ἦν κατεσκευασμένον
 ἐκάστη Φράτρα· καὶ σὺν αὐτῷ καθωσίωτό τις ὡσπερ ἐν
 τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἔστια κοινὴ τῶν Φρατριῶν.
 melius quam Plutarchus, qui de ea re sic loquitur in
 Numa, quasi Athenis solum, et in templo Pythico sacer
 ignis servaretur a Graecis. Dio Chryostomus orationē
 quinquagesima, inter sanctiora loca urbium Graeciae
 nominat, ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευτήριον, et τὰ ἄλλα
 ἱερά. [Olympiodorus, sive alius in Excerptis e commen-
 tariis Procli in Phaedonem Platonis. Κατὰ μίμησιν τοῦ
 κέντρον τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πρυτανείῳ πῦρ ἀσβεστον τῇ
 ἐστίᾳ καθιέρουν αἱ πόλεις. Urbes, ait, in prytaneo per-
 petuum ignem consecrabant, imitatione illius qui terrae
 centrum ambit.]

CAPUT VIGESIMUM.

Hermippi Phormophori. Pollux multifariam correctus in ejus fabulae mentione. σύγχοι calcei. Hesychii locus. Aeschyli vox πανός. xylolynch-nuchus. Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. λαμπτήρες. βωμοί. Locus Glossarii. Lych-norum inventum. λαμπάς unde. Metagenis Phylotyta. λυχνοκαυτία, λυχναψία et λυχνοκαία. Mos discedentium a convivio, acclamare Ἰὴ παιών. Expenſa quae de ea acclamatione scribit Athenaeus. Mos libandi in discessu. ἀρχὴ ἰσοδαίμων. Coronis operis totius.

NON plane liquet mihi de integritate proximorum verborum. Ἑρμιππος δ' ὁ κωμωδοποιὸς ἐν ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει. sed quia periit Hermippi ecloga, nihil amplius de hoc loco dicere habemus. Subjicitur, ἐν δὲ Φορμοφόροις δράματι, Ἦ δ' ἐξίουτι δεξιᾷ ᾧ λυχνίδιον. Φορμοφόροι sunt calones et caculae militares, qui storeis in usum stratorum onusti, milites aegre sequebantur. Familiare comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad Theophrastum: ubi etiam exposuimus vocem Φορμός. Hermippeae hujus fabulae titulum passim invenies corruptum. Pollux libro septimo, cap. 22. ὑπὶ χλοὶ δὲ πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρείων, οὗ Ἑρμιππος ἐν Μορφοφόροις μνημονεύει. literarum transpositione commissus error: nam scribendum, Φορμοφόροις. sed neque calceorum de quibus loquitur, recte scriptum est nomen. ὑπὶ χλους enim reperies alibi nusquam. Lego, καὶ σύγχοι δέ. *sycchos* et *sycchadas* calcei Phrygiaci genus commemorant veteres. Emendandus et ille Pollucis locus eodem libro, ubi citatur Hermippus in Ὀρμοφόροις. Libro autem decimo, cap. 26. laudatur hic idem poeta ἐν Θεσμοφόροις. scribo etiam ibi Φορμοφόροις. suadent ipsa quae inde afferuntur verba: σκεύη. ait, χαλκίδια καὶ χαλκεία. nam videntur ista pars fuisse oneris quod gestabant calones. Hesychius, Διὸς βάλανοι, Ἑρμιππος Φορμόροις. scribe, Φορμοφόροις. Pro Πανός dixerunt veteres etiam πανός. probat philologus ex Menandro

Dij

γὰρ

Αἰ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

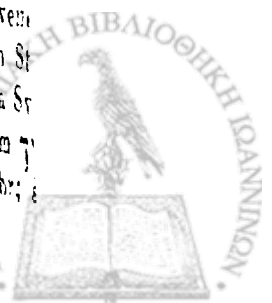
ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

ἵπ

Diphilo: tum addit, πρότερος δὲ τούτων Αισχύλος ἐν
 ἀναμύμωνι μέμνηται τοῦ πανοῦ. Legit nempe Athenaeus
 Aeschylea Agamemnone, — πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
 θῶον αἴπος ἐξεδέξατο. non ut editum hodie Φανός.
 ὁ ὀβελισκολυχνικός. Alexidi, M. Tullio ad verbum *lychni-*
us ligneolus nominatur. Scribe autem cum Epit. καὶ
 ἡλικία τούτῳ ὁμοίον ἐστὶ τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκο-
 χνιον. Porro obeliscolychnii usum et formam capere
 sumus ex iis quae scribit philosophus libro quarto
 partibus, capite sexto, et Politicorum libro quinto,
 ποίησι 15. Observatio est Athenaei, Οὐ παλαιὸν δ' εὐ-
 μα λύχνος· Φλογὶ δ' οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδός, καὶ τῶν
 ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Ita est: antiquitus, ignotis adhuc
 cernis, facibus, candelis, et similibus omnibus, in usum
 nocturni luminis taedam accendebant, aut ligna alia.
 Etymologico scriptum vere, οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο
 αἰὼ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις. Pater vatum λαμπτήρας
 nominat ligna in focolis ardentia ad faciendam lucem.
 Ὀδυσσ. σ.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν
 ὄφρα Φαείνοιεν.
 eum locum notat Eustathius, durare eum morem
 sicut rusticos. Ἰστέον, αἶτ, ὅτι λαμπτήρας λέγει ἄς νῦν
 ἀγροτικὸν λυχνίας Φασίν. ἐφ' ὧν δᾶδες κείμεναι (aut
 ἴσχυον ἰστάμεναι) κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ
 ἢ τὸ ἀκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ. Virgilius Home-
 rum imitans, *Urit odoratam nocturna in lumina ce-*
rum. Poëta alibi vocat βωμοὺς, focos sublimes in hunc
 modum fabricatos in aedibus beatorum: aut sedes simula-
 torum quae ligna vel facem tenentia praelucebant. Ὀδυσσ.
 αψ. η. quo referri fortasse possit obscurus Glossarii lo-
 cus, qui ita editur: *Lanterna, Φανός, ἐστὶ πλατέως*
εὐκλειμένη. Doctissimi viri qui non videbant quid sibi ma-
 gister hic vellet, vocem ἐστὶα putarunt esse vitiosam.
 Nos ipsum potius interpretationis hujus auctorem falli
 censuimus, ut saepe in cognatae significationis vocibus.
 Putavit Latinae vocis *laterna* adeo late patere signifi-
 cationem, ut etiam focolos illos denotaret, in cubiculis
 plurimum altiuscule aedificari solitos ad lucendum. Lychnos
 vero invenerunt Aegyptii, auctore Clemente Alexan-
 drino in Stromatibus. Lampadum quoque et usum, et p. 996.
 nomen a Syris acceperunt Graeci: nam λαμπάς est He-
 braeorum לַמְבָדָה. Lucernae διμύξου, αἶτ noster, meminit
 Μσταγάνης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις.

Metagenis *Philothytam* invenio nominatam Polluci libro 9. cap. 23: at Philonidae verba extant apud eundem libro 10. cap. 26. ὡς περ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων. Ideo libro sexto, cap. 18. λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμωδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. minus recte editum Φιλήλιος, hic et alibi. Homeri versus, ubi lampadas appellat τὰς ἐστὶν εὐρυψ. λ. Iliad. Sequitur, Λυχνοκαυτίαν δὲ οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχνάψιαν Κηφισόδωρος ἐν Ὑγίῳ. Scribendum, ἐν Ὑγί λέγει. indubitata conjectura. Cephisodori *Suēpi* novimus ex libro tertio, et libro octavo praetermisit Herodoti vocem λυχνοκαίην. Ait de Cynulo καὶ ταῦτ' εἰπὼν, οὐρανὸν ὑπήλασ' ὑπὸ λεοντόπου βάσσιν. Ita Iustinus edidit ex conjectura male vulgo conceptum versus, etiam in MSS. Dalecamp. ὑπὸ λαιῶν ποδῶν βάσσιν. sane quam ἀστόχως. nostram vero conjecturam possumus jam confirmare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrateo Lexico citat hunc senarium, ita plane scriptum nisi quod pro ὑπήλασεν habet ὑπείλλων. ex illo cognovimus Euripidis esse versus, ex Oedipode fabula. Videtur poeta leonem iratum descripsisse eo loci. Leon enim in principio irae terram cauda verberant, ut Plinius scribit. Mos olim fuit multorum, ut finito aliquo negotio, vel etiam convivio, ἰὴ Παιῶν aut Παιῶν acclamarent. Causa ejus consuetudinis fuisse explicatur in illo loco qua in parte manca est ista periodus, haut facillime sine libris melioribus sanabilis: διὰ δὲ τὸ λαιῶν ἡμῶν εἶναι σύνηδες λαυθάινειν ὃν παροιμίαι, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οὐχ ὡς παροιμίαν. Quod ex Heraclide Pōntico sibi rejicitur, frivolum est, et ut recte indicat noster, Φανέρω πέπλασται. Aiebat ille, Apollinem primum super libatione ter dixisse, ἰὴ Παιῶν, ἰὴ Παιῶν, ἰὴ Παιῶν. eaque acclamatione dedisse mortalibus exemplum trimetri versus non unius generis. nam si in utraque harum vocum ἰὴ Παιῶν priores produxeris, feceris herōicum spondaiacum. hexametros vulgo vocant metrici: sed erit trimeter si metiaris κατὰ διποδίαν. Quod si priores syllabas corripueris, erit senarius jambicus ex puris jambis corripientis in caeteris, producas in ultimo pede, Hippo nacteam scazontem concinnaveris. haec mens est eorum quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplaribus scribuntur non sine vitio. Sed distinguendum ac legendum, βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, εἰ δύο τὰς ἀπασὰς τελευταίας συλλαβάς μακρὰς ποιήσῃ τις, ὁ Ἰππώναντος γὰμβος ἔσται. Potest autem prior in voce ἰὴ produci,

luci volumus ab *λάω*, quod est sano. nam τὸ τοῦ vocis
 ρός, et τῶν συστοίχων producant poëtae. Verum in-
 si fumus nimis, si in explicandis hoc genus a faniis,
 eram nostram abutimur. Veteres inter surgendum a
 enfa, discessuri e convivio diis libabant, aut thus, vel
 ud thymiama odolebant. Non sivit hoc indictum doc-
 noster: sed debilis hodie et mutila haec periodus p. 997.
 etiam in membranis. sic enim omnes codices *Μστα*
ῦτα ἤδη μελλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπεισηλθον
εἶδες φέροντες ὁ μὲν τις θυμιατήριον, ὁ δέ.
 conjectura et re ipsa, lacunam ita explemus, ὁ δὲ
βανωτὸν, ὁ δὲ σπονδεῖον. alius, inquit, thuribulum fe-
 bat, alius in acerra thus, alius pateram ad libandum.
 alcherrimum est quod sequitur canticum in commen-
 tionem Sanitatis: Athenaeus paeanam indigetat, alii
 mpliciter *ἄσμα*. Maximus Tyrius principio diatribae 41.
ρεταί τι ἐκ ἀρχαίου ἄσμα ἐν εὐχῆς μέρει, Ὑγίεια πρεσ-
στα μακάρων, μ. etc. Pro *Τᾶς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώ-*
ρις Βασιληίδος ἀρχᾶς, in Excerptis legitur, *ἰσοδαίμονος.*
 elius. vulgi iudicio imperia et principia homines diis
 equant, redduntque *Διὶ ἰσοταλάντους καὶ ἀντιφερίστους.*
 lem liber scribit, *Τέθληε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων*
κρι. et in ora libri *ἄαρ.* neutrum placet: rectum est *ἔαρ.*
 quae post Ariphronis paeanam subjiciuntur usque ad
 ocem *ταῦτα,* quo pertineant ob vitium codicum non
 sequimur: et fortasse alieno loco sunt posita. sed prae-
 untes membranas Italicas fumus secuti: a quibus nihil
 lane variat scriptus liber, quem a praestantissimo viro
 luraldo Messaeo utendum paucos ante dies accepimus.
 Demum operi suo colophonem imponit auctor, et *Ταῦ-*
τα, αἰτ, Φίλτατε Τιμόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ
Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνο-
τοφιστῶν σπουδάσματα. Platonis locus quem respicit hic
 est ex epistola secunda. *Διὸ οὐδὲν πάποτ' ἐγὼ περὶ τού-*
των γέγραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ'
ἔσται. τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἔστι καλοῦ καὶ
νέου παίγνια. ita videtur Athenaeus eum locum Platonis
 legisse: non ut nunc editur *καλοῦ καὶ νέου γεγονότος.*
 addit postremo, *κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον, — τί*
κἀλλιον ἀρχομένοισι ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινό-
τατον; [Hic Dionysius, cujus verbis auctor hic loquitur
 scriptor fuit antiquissimus, qui quidem in iis quae affert
 Athenaeus videtur Pindarum imitatus, atque adeo illius
 verbis usus: quae et Aristophanes usurpat sub finem]

Equitum: Ait' eo loci poëta. *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν καταπαυομένοισιν, ἢ Ἰσοῦν ἵππων ἐλατῆρας αἰεῖειν;* observat ibi scholiastes: Τοῦτο ἀρχὴ προσωδίου Πινδάρου ἔχει δὲ οὕτω. *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθυζωνόν σε Λατῶ, καὶ Ἰσοῦν ἵππων ἐλάττεραν αἰεῖσαι;* Porro ne ultimæ quidem dictioni operæ hujus pepercerant isti librorum tortores. Legebatur enim prius, ἢ τὸ πιθανότατον. quam lectionem pluribus exprimere conatus est Dalecampius. frustra. nam verum est p. 998. quod ex Epitoma publicavimus. Solet Athenæus in principio omnium librorum et multorum sine, amicorum suum Timocratem affari, et nominatim compellare. nunquam quoque in extremo opere illum appellat: aitque, aliena verba, ut fere solet, sententiæ suæ accommodans: nihil esse pulchrius, quam et inchoantem aliquid et absolute, ejus meminisse quod tibi sit charissimum: putat amici conjunctissimi, qualis Athenæo fuit hic Timocrates. Certum est, nihil esse amantibus jocundius, quam suorum amorum nomina sæpe usurpare. Aristænetus: *ἦς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπῶν.* Ac quoniam hominum generi nihil est Deo amicium, ab eo incipiendum, in eo desinendum monent sapientes. Gregorius Nazianzenus in Apologia *τάξις ἀρίστη παντὸς ἀρχομένῳ καὶ λόγου καὶ πράγματος, ἐκ Θεοῦ τὸ ἀρχεσθαι, καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι.*

Sic igitur in amici Timocratis jocundissimo nomine opus istud suum claudit Athenæus. At nos, quibus dedit DEUS OPT. MAX. longi adeo, et tam molesti, nec dicam ardui, incepti finem videre, in quo potius desinemus, quam in ὑπεραγίῳ καὶ ὑπεραρρήτῳ ipsius nomine? *εἰ γὰρ νοῦν εἶχομεν,* ajebat sapientissimus senex Epictetus, *ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ Θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκᾶπτουτας καὶ ἀροῦντας καὶ ἐσθλιότητας ἀδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ ΘΕΟΣ,* ὅτι ἡμῖν παρέσχευ ὄργανα ταῦτα. *δι' ὧν τὴν γῆν ἐργαζόμεθα. Μέγας ὁ ΘΕΟΣ,* ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὔξασθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν ταῦτα ἐφ' ἐκάστου ἐφουμνεῖν ἔδει· καὶ τὸν μέγιστον καὶ Θεϊότατον ὕμνον ἐφουμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτων, καὶ ὁδῶ χρηστικὴν. Tibi ergo aeternæ, immortalis, ter sancte DEUS, tibi soli εἰάων δοτῆρι, pro absoluto opere gratias supplex quantas possum maximas, et ago nunc, et porro semper, vivus

EN.
 ορένοισιν
 εἶδεν, οὐ
 Πυθάρων
 τ. π. α. α. μ.
 εν ελίτε
 νη ορε
 ατη εν
 ρibus ex
 erum eb
 zeus in
 amicū
 re. nuno
 , alien
 s: nihil
 t absol
 : puta
 moera
 quam
 metus:
 εἶμα
 bil est
 ndum
 olog.
 ιατος
 mine
 de-
 , ne
 lesi-
 ne?
 cte-
 εἶν
 τας
 ον.
 Σ,
 ι.
 ο.
 ι.
 ι.
 ο.
 ι.
 ο.
 ι.

ec vivus agam: dum quidem vigiliae hae nostrae ma-
 bunt: quas non magis ἐπτοημένου πρὸς τὰ κάλλιστα
 εν μαθημάτων animi, quam piae mentis, et devotae
 aminis tui majestati extare apud posteros monumentum
 stamus. Tibi quoque, vir amplissime, MERICE DE
 CO, qui pro illo tuo admirabili erga literas amore,
 ia nobis ad has lucubrationes profusa quadam libera-
 ate fecisti, gratias agimus toto pectoris affectu, et porro
 mper quoad erimus agemus. Qui tibi, tuisque pro
 mmis in nos meritis tuis *μυριομακαριότητα* dicit ὁ μέ-
 γς ἐν οὐρανῷ ΘΕΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ.....

INDEX AUCTORUM.

QUI IN HOC OPERE CITANTUR, ILLUSTRANTUR
ET EMENDANTUR.

A.

<p><i>Aben Ezra.</i> 681, 60.
 <i>Achilles Tattius.</i> 113, 51.
 <i>Accius.</i> 482, 16.
 <i>Acta Apostolorum.</i> 203, 50. 373, 20. 644, 22.
 <i>Actuarius.</i> 60. 22.
 <i>Aelianus.</i> 30. 24. 91, 41, et passim. emendatur. 467. 41. 505. 15. 15. 518, 51. 628, 50. 668, 14, et 25. 709, 28, et 50. 731. 21. 734, 45. saepius, 773, 53. 949, 41. illustratur. 111, 17, et 29.
 <i>Aeschines.</i> 320, 49. 392, 15. 474, 31. 590, 38, et 43.
 <i>Aeschylus.</i> 123, 32. 188, 42. 317, 33. 336, 17. 482, 16. 682, 18. 675, 11, et 36, 718, 37. 837, 13. 856, 15. 892, 25. emendatur. 995, 27. fabularum ejus album auctum et correctum. 166. 41. Scholiastes Aeschyli. 496, 30. 977, 36.
 <i>Aetius.</i> 61, 50. 93, 23, et 27. 121, 61.
 <i>Agathias.</i> 667, 61.
 <i>Alciphron.</i> 95, 18. 662, 15, 878, 46.
 <i>Alexander Aphrodiseus.</i> 73, 32. 135, 24. 237, 19. 457, 23. 651, 23.
 <i>Ambrosius.</i> 545, 40.
 <i>Ammianus Marcellinus.</i> 178, 51.
 <i>Anacreon.</i> 590, 60. 662, 20. 788, 63. 957, 16.
 <i>Anacreontica oda non ante edita.</i> 952, 57.
 <i>Antigonus Carystius.</i> 847, 45. 647, 22. emendatur. 161, 56.</p> | <p><i>Antipater poeta epigrammatum.</i> 581, 51.
 <i>Antonius Liberalis.</i> 524, 26. 675, 27.
 <i>M. Antonius Imperator.</i> 882, 36.
 <i>Appianus.</i> 250, 30. 255, 18. 354, 56. 365, 32. 371, 66. 840, 65. 841, 12.
 <i>Apocryphi libri.</i> 734, 45. 761, 21.
 <i>Apollodorus.</i> 286, 37. 422, 20. 479, 48. 588, 42. 621, 11. 679, 35. 772, 60. 840, 11. 861, 44.
 <i>Apollonii scholia.</i> 485, 27. 487, 54. 488, 58. 489, 34. 496, 18. 700, 20.
 <i>Apollonius grammaticus.</i> 680, 48. 955, 11.
 <i>Apulejus.</i> 55, 10. 26, 40. 548, 44. 903, 22. emendatur. 813, 58.
 † <i>Ararotis poetae nomen restitutum variis locis.</i> 166, 42.
 <i>Archelaus.</i> 545, 39.
 <i>Archestratus.</i> 177, 13.
 <i>Aristaenetus.</i> 55, 33.
 † <i>Aristias comicus.</i> 123, 35.
 <i>Aristides sophista.</i> 51, 47. 332, 66. 644, 39.
 <i>Aristophanes.</i> 22, 17, et 61. 55, 60. 107, 35, et passim. illustratur. 906, 18. 925, 12. ejus scholiastes. 480, 27, et 42. 487. 63. 79, 50. 495, 37. 536, 60. 567, 42, et 60. 571, 62. 682, 30. 743, 49. 814, 32. 816, 39. emendatur. 142, 34. 425, 53.
 <i>Aristoteles.</i> 4, 63. 13, 49. 22, 29. 45, 25. 57, 45. 60, 24. 79, 18. 84, 59. 88, 13. 89, 30. 95, 24. 171, 53. 259, 32. 310, 47. 330, 56. 360, 52.</p> |
|--|---|

400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

402, 39. 437, 41. 453, 35.

459, 57. 467, 10. 468, 22.

475, 38. 494, 29. 495, 30.

497, 33. 498, 18. 503, 10.

504, 34. 508, 50. 511, 40.

522, 21. 524, 55, et 60. 525,

35, et 39. 531, 64. 533, 62.

536, 30. 538, 27. 540, 36.

542, 46. 544, 48. 548, 43.

550, 29. 551, 16, et 25. 552,

44. 554, 20. 555, 40, et 53.

557, 62. 560, 42. 562, 13.

565, 19. 569, 41. 573, 41.

576, 10. 577, 15. 578, 35,

et 55. 586, 50. 618, 53, et

64. 669, 42. 670, 50. 671,

51. 976, 17. 33, et 44. 679,

66. 683, 37. 691, 26. 724,

21. 728, 49. 744, 29. 850,

62. 900, 228.

emendatur. 499, 20. 618, 27.

944, 52. 980, 10.

illustratur. 172, 50. 329, 54.

579, 18. 619, 54. 731, 36.

ius locus varie lectus jam

olim. 532, 10.

defenditur a Timaei calumnia.

43, 41. 459, 31. 595, 48.

per chalcide pisce inconstan-

tia. 574, 10.

rianus in Dissertationibus.

130, 27. 964, 21.

rianus historicus. 284, 22.

372, 56. 446, 12.

illustratur. 708, 59.

temidorus. 130, 11. 457, 16.

561, 49. 580, 49. 774, 33.

840, 45. 963, 52.

emendatur. 54, 24. 945, 52.

conius. 534, 31.

hanasius. 943, 35.

henaeus Mechanicorum scrip-

tor. 193, 44. 905, 10.

henagoras. 196, 22.

Augustinus. 316, 52. 410, 12.

744, 44. 771, 11.

Augustus in epistola ad Tibe-

rium. 393, 45.

icenna. 60, 25. 23, 94.

ulus Gellius. 292, 10. 434, 65.

470, 36, et 46. 482, 30.

496, 34. 735, 14. 821, 66.

855, 38.

sonius. 49, 62. 161, 48. 176,

51. 246, 42.

Casub. Anim. in Athen. T. III.

B.

Basilus, 30, 28. 38, 41. 63, 24.

79, 38. 92, 52. 113, 56. 126,

56. 173, 16. 191, 21. 458,

24. 545, 49. 701, 49. 961,

20.

Benjamini Itinerarium. 840, 63.

Bibliorum vetus interpres. 476,

17.

illustratur. 924, 34.

emendatur. 556, 16.

Berosus. 909, 39.

Bion. 219, 17.

Boëtius. 613, 56.

Breviator Athenaei, passim. quis

ille fuerit. 1, 12.

negligentia illius. 2, 12. et

seqq.

C.

Caelius Aurelianus. 684, 10. 890.

39. 897, 39.

Caesar De bello Gallico. 364, 61.

436, 17.

Callimachus. 147, 40. 196, 27.

891, 51. 934, 19.

exponitur. 627, 37.

Canon paschalis M. S. 282, 59.

Capitolinus. 369, 15.

Caranus. 218, 13.

Cassianus. 282, 52.

Cassiodorus. 340, 45. 365, 33.

Cato. 75, 14. 90, 44. 217, 41.

503, 62. 921, 15. 24, 27.

37, 38. 42, et 49.

Catullus. 110, 15. 627, 41.

Celsus. 60, 23.

Censorinus. 594, 26.

B. Chrysostomus. 20, 65. 30, 26.

49, 25. 55, 26, et 36. 72,

19. 102, 39. 143, 62. 283,

10. 316, 52. 321, 26. 322,

38. 344, 44. 403, 42. 452,

63. 500, 62. 652, 23. 823,

17.

emendatur. 811, 37.

Cicero. 60, 57. 61, 60. 94, 51.

104, 37. 226, 34. 268, 30.

274, 47. 415, 21. 454, 27.

469, 28. 471, 26. 476, 16.

391, 40. 498, 54. 500, 20.

565, 38. 587, 14. 601, 20.

614, 38. 624, 43. 676, 55.

833, 23. 863, 36. 886, 52.

T

- emendatur.* 153, 47.
illustratur. 13, 42.
Claudianus. 275, 47. 860, 34.
Claudius Imperator. 471, 14.
Clemens Alexandrinus. 15, 40.
 21, 57. 37, 56. 77, 50. 169, 43. 177, 44. 191, 52. 197, 52. 221, 15. 251, 50. 272, 48. 282, 56. 284, 50. 286, 10. et 27. 399, 39. 435, 20. 446, 58. 459, 37. 473, 67. 479, 34, et 38. 480, 65. 483, 29. 486, 34. 488, 12. 490, 42, 492, 49. 496, 59. 507, 43. 515, 46. 601, 35. 628, 27. 640, 35. 683, 57. 709, 47. 720, 30. 724, 65. 743, 62. 770, 15. 779, 19. 788, 17. 837, 52. 840, 42, et 54. 867, 22. 889, 47. 890, 32. 899, 23. 901, 56. 912, 49. 931, 40. 979, 50.
emendatur. 258, 50. 548, 52. 716, 18.
Cleomedes. 300, 29.
Codex Theodosianus. 598, 18.
Cornelius Nepos. 607, 55.
Cornelius Celsus. 60, 23. 762, 17. 801, 37. 954, 30.
Cornutus in Persicum. 553, 25.
Q. Curtius. 99, 41.
- D.**
- Damascenus.* 973, 17.
Damoxenus. 200, 56.
Daniel propheta. 271, 27. 904, 58, et 61.
Demades orator. 196, 58.
Demetrius Phalereus. 48, 52. 455, 23, et 38. 630, 36. 661, 47.
illustratur. 392, 27.
Demosthenes. 78, 13. 79, 25. 101, 10. 298, 24. 331, 21. 360, 56. 410, 37. 421, 26. 445, 50. 541, 59. 564, 66. 606, 54. 612, 31. 731, 62. 753, 49. 788, 60. 809, 31. 887, 11.
emendatur. 83, 37.
illustratur. 42, 40.
Demochares. 444, 12.
Demosthenes Bithynus. 179, 57.
Deuteronomium. 410, 31.
Digesta juris. 876, 60.
Dicaearchus emendatur. 981, 20.
- Dio Chrysofomus.* 55, 26. 40. 533, 44.
Dio Coccejus. 6, 43. 99, 65. 11.
Diodori Bibliotheca. 384, 38.
Diodorus Siculus. 48, 20. 41. 387, 61. 410, 49. 434. 448, 33. 468, 55, et 574, 59. 607, 20. 713, 715, 38. 772, 64. 827, 835, 51. 860, 33. 861, 873, 18. 883, 49. 939, 2.
Diogenes Laërtius. 211, 62. 48. 460, 41. 502, 10. 18. 594, 25. 595, 51. 58. 636, 16. 716, 47. 747, 777, 30. 785, 29. 815, 823, 57. 854, 16. 878, 879, 64. 884, 28.
emendatur. 53, 27. 732, 3.
Diomedes. 893, 63.
Dionysius Periegetes. 777, 3.
Dionysius Thrax grammaticus. 780, 61.
Dionysius Sinopensis. 411, 4.
Dionysius Halicarnassensis. 35. 198, 28. 468, 49. 45. 494, 40. 672, 52. 22. 720, 15. 767, 48. 21. 851, 49. 677, 38. 55. 954, 41. 964, 19, 60, ejus epigramma. 81, 62.
Dioscorides. 58, 28. 60, 50. 61. 73, 43. 78, 31. 102, 422, 44. 502, 62. 642, 799, 63. 954, 46. 967, 4.
- E.**
- Empedocles.* 927, 33.
emendatur. 635, 27.
exponitur. 718, 31.
Ennius. 177, 20. 482, 16. 53.
emendatur. 177, 20.
Epictetus. 231, 58.
Epicurus. 498, 44.
Epigrammaticus poeta. 800, 360, 40. 628, 32. 789, 954, 61.
emendatur. 730, 14.
exponitur. 848, 60.
Erotianus. 483, 55. 486, 487, 17. 488, 53. 744, 5.
Etymologici magni auctor. 4.

38.
 13.
 34.
 35.
 36.
 37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.

- 38, 479, 62, 483, 63, 495,
14, 513, 10, et 19, 697, 64,
894, 4.
emendatur. 170, 23, 539, 27,
et 54, 571, 39, 757, 43.
Evangelii locus. 113, 55, 709,
43.
Gregorius. 823, 15.
emendatur. 850, 10.
Isidorus. 113, 48, 779, 43.
Isidorus. 11, 12, 13, 60, 15,
13, 136, 56, 158, 49, 193,
15, 203, 42, 211, 41, 384,
31, 423, 55, 437, 47, 484,
44, 549, 36, 567, 46, 644,
37, 715, 60, 722, 54, 741,
33, 750, 53, 764, 15, 765,
18, 787, 43, 841, 49, 957,
48.
emendatur. 13, 19, 716, 17,
862, 65.
Isidorus vitae auctor. 334, 19.
Isidorus. 321, 31, 478, 46, 660,
27, 924, 14.
emendatur. 169, 48.
Isidori. 21, 28, 29, 51, et
passim.
emendatur aut emendatur. 2, 21,
12, 43, 18, 50, 111, 10,
213, 40, 463, 18, 659, 38,
668, 50, 797, 11, 798, 66,
807, 22, 843, 42.
Isidorus. 831, 62.
Isidorus propheta. 875, 42.
- F.**
Filius. 708, 49, 936, 50.
Filius Avienus. 777, 40.
Fragmenta libri undecimi Athenaei, numquam edita 781, 14,
et seq.
Filius. 811, 49.
- G.**
Galenus. 35, 51, 36, 34, 38, 63,
44, 32, 51, 51, 60, 50, 61,
30, 62, 48, 71, 47, 84, 39,
85, 60, 86, 55, 92, 10, 95,
59, 104, 10, 19, et 39, 109,
38, 113, 47, 116, 37, et 56,
119, 33, 122, 64, 137, 10,
158, 20, 159, 41, 162, 13,
163, 64, 186, 30, 192, 29,
201, 27, 211, 51, 214, 22,
224, 22, 229, 15, 249, 58,
270, 52, 429, 19, 433, 51,
456, 65, 475, 38, 559, 27, et
28, 587, 36, 618, 35, 623,
63, 638, 16, 643, 25, 645,
11, 669, 28, 705, 45, et 53,
714, 55, 744, 56, 762, 23,
779, 50, 804, 51, 812, 60,
821, 27, 829, 43, 849, 53,
897, 38, 914, 61, 915, 46,
923, 43, 926, 10, 953, 47,
962, 37, 973, 26, 975, 48.
emendatur. 104, 20, 813, 54.
illustratur. 160, 25, 661, 10.
Gesnerus. 574, 19.
Gildas sapiens. 130, 33.
Glossae Aruc. 218, 29.
Glossarium vetus. 476, 37, 534, 35,
emendatur. 575, 56.
Grammatici veteres. 562, 65,
756, 56.
Gregorius Nazianzenus. 30, 31,
636, 18;
Gregorius Nyssenus. 49, 40.
Gregorius Palamas. 49, 54, 134,
33.
- H.**
Harpocraton. 323, 43, 360, 45,
413, 44, 435, 16, 447, 12,
et 24, 450, 19, 460, 60, 474,
62, 486, 39, 493, 18, 494,
56, 506, 53, 513, 22, 526,
25, 529, 26, 539, 66, 544,
10, et 66, 567, 14, 568, 27,
et 43, 599, 38, 647, 10, 649,
63, 664, 39, 673, 44, 793,
10, 796, 54, 806, 48, 866,
60, 870, 43, 922, 41.
emendatur. 179, 28, 483, 13;
492, 58, 511, 18.
Hephaestion. 764, 27.
Heracliti locus obscurus illustratur. 226, 48.
Hermogenes. 444, 25, 664, 15,
718, 58, 770, 28, 896, 50.
Hermolaus Byzantius. 230, 34,
586, 84, 737, 62.
Herodotus. 230, 40, 276, 43,
323, 31, 351, 66, 366, 35,
404, 64, 406, 47, 583, 36,
676, 43, 797, 29, 861, 55,
879, 13.
emendatur. 271, 48.
Hesiodus. 72, 64, 197, 38, 479,
52, 721, 36, 885, 18.

52. 810, 54. 818, 33. 870, 220, 32. 251, 20. 265, 40.
 37. 885, 44, et 52. 938, 62. 290, 59. 499, 60. 556, 57.
 945, 35. 959, 59. 634, 25. 765, 20. 766, 34.
 emendatur. 167, 53. 181, 19. 822, 43.
- Martianus Heracleota.* 16, 38.
Maximus Tyrius. 54, 42.
Menander rhetor. 709, 22.
Michael Pfellus. 27, 22.
- N.
- Naevius.* 457, 22. 567, 54.
Nicander. 60, 36. 618, 33. 758,
 13. 813, 29.
Nicandri interpres. 146, 27. 507,
 11.
Nicephorus Calistus. 823, 16.
Nicetas Choniates. 934, 22. 961,
 26.
Nicolaus Damascenus. 433, 54.
Nicomachus. 235, 32. 797, 58.
Nigidius. 756, 60.
Nonius. 179, 18. 589, 20.
Nonnus. 452, 11.
- O.
- Octavius Minutius Felix.* 938, 64.
Olympiodorus. 73, 27.
 emendatur. 475, 44.
Onceli paraphrasis Chaldaica.
 924, 19.
Oppianus. 173, 53. 342, 59. 504,
 45. 506, 22. 536, 34. 539,
 48. 541, 27. 542, 50. 545,
 39. 548, 12, et 56. 550, 36.
 552, 10, et 67. 554, 18, 560,
 52. 564, 18. 565, 19. 578,
 48. 664, 56. 756, 62. 757, 53.
Orpheus. 407, 16.
Orus emendatur. 106, 58.
Ovidius. 104, 37, et 52. 192,
 66. 508, 19. 566, 37. 675,
 29. 686, 29. 977, 14.
- M.
- Macrobius.* 119, 54. 431, 36. 493, 30. 495, 24. 522, 29. 651, 22. 660, 40. 776, 64. 793, 56. 794, 29. 796, 64. 802, 15. 980, 30.
 emendatur. 794, 52. 802, 14.
Manilius. 299, 46.
Manuelis Comneni constitutio. 850, 25.
Martialis. 117, 60. 120. 10. 134,
 15. 147, 41. 148, 26, et 34.
- P.
- Pacuvius.* 491, 47. 567, 53.
Palladius. 928, 56.
Panyasis poeta. 79, 51.
Paraphraetae Chaldaici. 924, 18.
Paroemiographi Graeci. 460, 61,
 485, 40. 488, 48. 495, 50.
Parthenius. 270, 31. 486, 42.
Paulus Aegineta. 457, 13.
Paulus Apostolus. 574, 22. 588,
 36. 644, 22. 652, 22. 661, 18.
Paulus Iovius. 811, 45.
- L.
- Leonidas.* 553, 29.
Leviticus. 135, 56. 677, 41. 684,
 12. 924, 19.
Leviticus locus expositus. 191, 15.
Libanius. 432, 57.
Livius. 502, 16. 734, 30. 740,
 30. 480, 12.
Longinus περὶ ὕψους. 141, 35.
 468, 51.
Longus. 59, 35. 66, 23.
Lucas Evangelista. 271, 32. 410,
 57. 924, 45.
Lucinnus. 53, 49. 59, 23. 95, 22.
 112, 15. 123, 32. 136, 29.
 164, 34. 184, 42. 193, 60.
 224, 59. 275, 30. 375, 10.
 425, 41. 577, 27. 638, 26.
 775, 49. 786, 45. 791, 14.
 839, 25. 900, 37, et 63. 923.
 15. 954, 50.
 exponitur. 190, 37.
Lucilius. 151, 14. 152, 22.
Lucretius. 247, 26. 790, 45.
Lycophron. 13, 51. 20, 57. 30,
 20. 195, 63. 324, 29. 399,
 46. 530, 36. 732, 10. 802, 52.
 scholiastes Lycoph. 582, 32.
Lysias. 225, 17. 323, 47.

- Pausanias.* 93, 41. 151, 29. 311, 11. 562, 47. 562, 57. 576, 63. 601, 45. 626, 46. 644, 27. 683, 56. 703, 13. 809, 35. 827, 13. 840, 16. 844, 13. 863, 36. 892, 41. 902, 57. 951, 29. 952, 17. 974, 52.
emendatur. 780, 59.
illustratur. 844, 13.
Perfius. 78, 18. 279, 61. 291, 29. 390, 42. 539, 52. 553, 15. 598, 35. 671, 25. 699, 16. 705, 64.
Petronius. 49, 49. 119, 65. 171, 15. 246, 47. 368, 23. 451, 36. 788, 57.
Phalaeus poeta epigrammatum. 808, 43.
Phavorinus apud Stobaeum. 155, 27.
Philemon. 726, 58.
Philo Judaeus. 30, 30. 190, 16. 285, 37. 305, 53. 354, 47. 620, 10. 910, 16.
Philostratus. 99, 20. 478, 49. 686, 22. 829, 39. 872, 25.
Philoxenus. 78, 10.
Phlegon Trallianus illustratur. 360, 60.
Phoenicides. 666, 50.
Phocae Imperatoris constitutio. 850, 21.
Photius. 478, 54. 480, 35. 582, 22. 815, 46. 902, 32. 928, 55.
Pindarus. 199, 18. 233, 31. 333, 61. 358, 32. 561, 56. 527, 55. 275, 29. 768, 12. 820, 66. 844, 44. 872, 62.
emendatur. 337, 45. 702, 42. 867, 59.
illustratur. 517, 45.
Pindari scholiastes. 479, 49. 481, 13. 483, 28. 485, 13. 490, 25. 491, 14. 492, 25. 494, 65. 601, 61. 679, 13. 722, 42.
Placidus. 130, 32.
Plato. 28, 17. 49, 20. 82, 57. 98, 13. 109, 33. 112, 36. 137, 20. 166, 29. 197, 28. 305, 50. 334, 37. 377, 24. 385, 48. 412, 15. 454, 40. 460, 12. 466, 20. 471, 22. 547, 32. 586, 54. 614, 65. 620, 20. 631, 57. 729, 59. 735, 63. 769, 19. 776, 19. 820, 39. 876, 27. 915, 40. 956, 58.
emendatur. 53, 63. 59, 10. 186, 21. 215, 62. 315, 46. 631, 19.
notatur. 322, 61.
illustratur. 680, 35.
Plautus. 97, 25. 190, 41. 223, 55. 225, 30. 236, 19. 268, 45. 355, 35. 400, 22. 474, 60. 514, 38. 549, 18. 568, 12. 591, 51. 597, 17. 601, 24. 652, 57. 678, 19. 688, 19. 689, 40. 698, 65. 718, 39. 874, 21. 973, 48.
illustratur. 42, 44. 82, 49.
Plinius. 21, 32. 63, 29.
emendatur. 578, 49. 791, 16. 809, 38.
defenditur a calumnia. 177, 51.
illustratur. 129, 63. 155, 34. 163, 24. 177, 51.
confertur cum Graeci scriptoris verbis. 974, 55. *et faepius.*
Plinius junior. 829, 21. 964, 25.
Plutarchus. 15, 27. 22, 27. 37, 59.
emendatur. 447, 37. 448, 31. 905, 34.
illustratur. 608, 55.
Polyaenus. 238, 12. 450, 30. 731, 65.
Polybius. 35, 59. 437, 37. 459, 54. 476, 20. 575, 16. 577, 61. 649, 44. 712, 47. 734, 34, *et* 64. 898, 27.
emendatur. 905, 30.
Porphyrius. 151, 38. 619, 60. 686, 29. 803, 50. 826, 24. 897, 48. 914, 18. 939, 43.
Priscianus. 169, 56. 197, 32. 204, 33. 231, 24. 564, 51. 639, 44. 720, 15.
emendatur. 231, 24.
Probus. 843, 44.
Proclus. 305, 37. 43, *et* 50. 361, 22. 365, 39. 478, 46.
Procopius. 659, 36. 849, 59.
Propertius. 878, 51.
Prudentius. 282, 50.
Psalorum liber. 868, 37.
Ptolemaeus. 468, 52. 30, 21. 648, 28. 873, 22.
Ptolemaeus Hephaestionis F. 996, 49.

Quid
 Rati
 Rufus
 Rufus
 Selen
 Sallust
 Sannic
 Senati
 m.
 Senati
 855
 Seneca
 66.
 30.
 19.
 57.
 Septim
 77.
 Sere
 Servili
 Sidoniu
 865.
 Simeo S
 Socrate
 59.
 expon
 Solinus.
 Sophocle
 33.
 38. 8
 exponit.
 20.
 Sophoclis
 58. 31
 Sophoclis
 Sophocli
 accura.
 Soter in
 719. 1
 Sotanus.
 Sotipater. c
 Sotades. 51
 Sotus. 80.
 Statua. 72
 Statua. 72
 Statua. 72
 51. 52
 51. 52
 51. 52

Q.

Quintilianus. 37, 51. 383, 30.
468, 51. 892, 59. 897, 18.

R.

Rabbini. 218, 23. 583, 27.

Rufinus. 362, 44.

Rufus Ephesius. 684, 19.

S.

Salomonis Proverbia. 882, 56.

Sallustius. 49, 39.

Samuelis locus. 868, 40.

Senatusconsultum Lacedaemoniorum emendatur. 614, 34.

Senatusconsultum aliud. 431, 11.
833, 28.

Seneca. 21, 62. 46, 48. 61, 58.

66, 47. 96, 17. 147, 25. 431,

39. 469, 31. 521, 21. 540,

19. 601, 21. 619, 50. 627,

57. 770, 66. 811, 41. 934, 29.

Septuaginta interpretes. 747, 46.
797, 51. 882, 59.

Serenus Samonicus. 796, 61.

Servius. 592, 38. 775, 47.

Sidonius Apollinaris. 231, 26.
863, 36.

Simeo Sethus 117, 54. 158, 27.

Socrates in historia Eccles. 628,
38. 667, 23.

exponitur. 668, 17.

Solinus. 869, 54.

Sophocles. 478, 14. 491, 11. 686,
33. 689, 38. 739, 49. 786.

38. 892, 45.

exponitur et emendatur. 864,
20.

Sophoclis interpres. 415, 41. 483,
58. 486, 23.

Sophoclis vitae auctor. 481, 46.

*Sophoclis fabularum catalogus
accuratus.* 482, 40. *et seq.*

Sopater in Hermogenem. 285, 43.
719, 17.

Soranus. 446, 49.

Sosipater. 651, 66.

Sotades. 514, 43.

Sotion. 88, 21.

Staius. 773, 23.

Stephanus. 83, 15. 164, 52. 449,
51. 482, 46. 486, 51. 488,

26. 492, 52. 494, 26. 495,

17. 496, 27. 530, 35. 582,

59. 719, 60. 777, 29. 882,

60. 895, 12. 899, 14. 961, 54.

emendatur. 46, 11, *et seq.*

Stobaeus. 484, 54. 485, 40. 488,

35. 489, 18. 491, 19. 493,

20. 495, 33, *et* 41. 642, 17.

777, 31.

emendatur. 114, 19. 396, 39.

Strabo. 37, 51. 45, 61. 71, 37.

89, 20. 139, 36. 233, 13.

247, 63, 278, 28. 409, 18,

et 34. 365, 37. 367, 57. 409.

17. 421, 45. 453, 32. 467, 10.

483, 28, *et* 55. 485, 62. 490,

50. 523, 38. 530, 22. 532,

65. 543, 57. 665, 38. 570, 41.

574, 59. 576, 11. 579, 46,

et 49. 600, 29. 614, 61. 629,

42. 647, 64. 683, 53. 713, 18.

731, 15. 737, 17. 767, 40.

780. 57. 790, 21. 813, 21.

827, 59. 837, 58. 840. 14.

850, 66. 863, 36. 878, 44.

882, 60. 920, 42. 935, 26.

950, 59.

emendatur. 408, 20.

Strattidis fabularum catalogus.

566, 49.

Suetonius. 234, 11. 235, 20. 321,

65. 371, 51. 422, 11. 470, 18.

609, 56. 652, 62. 693, 27.

804, 48. 832, 49.

Suidas. 28, 13. 38, 21. 46, 43.

121, 14. 133, 11. 167, 23.

240, 35. 340, 29. 373, 27.

427, 20. 447, 20. 473, 67.

425, 65. 477, 48. 479, 28.

501, 34. 502, 17. 508, 54.

515, 10. 516, 52. 537, 39.

559, 47. 566, 61. 569, 35.

585, 51. 591, 32. 596, 61.

600, 45. 601, 32. 621, 25.

416, 53. 678, 51. 684, 29.

709, 22. 726, 29. 735, 28.

737, 52. 805, 60. 809, 32.

822, 50. 848, 58. 849, 58.

858, 46. 867, 54. 870, 64.

879, 30. 884, 50. 885, 36.

917, 18. 929, 41. 931, 12.

955. 15.

notatur aut corrigitur. 23, 25.

49, 61. 52, 10. 53, 58. 419.

10. 469, 57. 549, 28. 625,

57. 648, 41.

illustratur. 465, 19.

I N D E X
G R A E C A R U M D I C T I O N U M

A U T L O C U T I O N U M Q U A E I N A N I M A D V E R S I O N I B U S
E X P L I C A N T U R .

A.

Αβήρ. 615, 17.
ἄβλεννης et ἄβλεμής. 622, 41.
ἄβρᾶ βάλλειν. 373, 35.
Ἀβρυνα. 105, 55.
ἄβυρτάκη et ἄβύρτακος. 141, 53.
 238, 12.
ἄβωρ. 615, 17.
Ἀγαμέμνων Ζεὺς. 196, 18.
ἄγατὸν pro ἀγαστόν. 56, 39.
ἄγγυροι, vox Barbara. 233, 46.
ἄγειν ὀλκήν. 94, 48.
ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινός.
 739, 38.
ἄγεληίδες ὕγκαι. 554, 59.
ἄγερός. 626, 56.
ἄγλλνεν. 625, 30.
ἄγλατζειν. 135, 43.
Ἀγνοῦς. 103, 61.
ἄγνωτιδία, vide γνωτιδία.
ἄγορὰ εὐοπος. 401, 49.
ἄγορᾷ χρᾶσθαι. 457, 67.
ἄγραϊός, panis. 208, 24.
ἄγράφως. 383, 65.
ἄγριος περὶ παιδας. 539, 43.
ἄγριμαῖα κρέα. 853, 22.
Ἀγρωστίνος Epicharmi. 232, 27.
ἄγριάλος. 580, 21.
οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς. 952, 20.
ἄδαλές. 222, 61.
ἄδελφήρ. 615, 17.
ἄδέσποτοι. 467, 61.
*ἄδιανοητότερος κατὰ τὴν προση-
 γορίαν τοῦ πατρός.* 583, 46.
ἄδικία, pro impudicitia. 522, 59.
ἄδου τραπέζεις. 969, 48.
*ἄδρουσθαι pro ἀνδρουσθαι in-
 signi loco restitutum.* 933,
 51.
ἄδριω. 162, 38.

ἄερόμελι et δροσόμελι. 819, 18.
ἄεροιπότητα μέλια. 913, 51.
ἄηδία Ἀττική. 250, 63.
ἄθρονη. 572, 47.
ἄθηρ et ἀφαρέυς. 531, 36.
ἄθυτα ἱερὰ κατεσθλει, proverb.
 35, 47.
αἰγανά. 707, 13.
Αἰγλαήρ. 615, 17.
αὔχημα. 30, 46.
αἰχέεις. 316, 18.
αἰθώρ. 615, 18.
αἰκλον. 260, 37. 264, 60.
αἰμωδιᾶν. 423, 22.
αἰρεῖν δάκτυλον. 395, 66.
αἰρεσις lecta et ratio vitae.
 337, 28.
Διρησιτευχέυς Diphili fabula.
 816, 44.
αἰσχος ἀναδήσασθαι. 659, 34.
αἰτίαν ἔχειν. 639, 32.
αἰώρημα. 30, 24.
ἀκαλάκανσιρ. 615, 18.
ἀκακαλλίς. 964, 50. +
ἀκαλος. 174, 57.
ἄκανθα. 139, 38. +
ἄκανθοφύται. 186, 52.
ἄκαπνα θύειν. 26, 63.
ἀκάραξ lupus. 566, 43.
ἄκατος. 786, 25.
ἀκίσασθαι. 532, 37.
ἄκρινος herba. 963, 27.
ἄκρη pro ἀσός. 615, 20.
ἄκλητηρες βότρως. 910, 27.
αἱ ἀκμαῖαι, et αἱ ἔωλοι ἡμέραι
 nuptiarum. 182, 37.
ἀκούειν pro intelligere. 660, 48.
ἀκούετε λαοί. 604, 27.
ἀκράτισμα. 338, 59. +
ἄκρατος ἐλευθερία. 738, 58.
ἄκρια apud Galenum. 132, 37.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

V

- ἀκρέσπερος et ἀρχέσπερος. 618, 30. ἀμφὶ δεύτατα, apud Pindarum
 ἀκρούμα. 325, 19. 912, 56.
 ἀκρούματα ἐξ Ἰταλλίας. 275, 20. ἀμφιδρόμια. 135, 36.
 ἀκροκόλιον γεννηκόν. 132, 27. ἄμφις οἶνος. 196, 10.
 ἀκρολλπαρος. 665, 66. ἄμφοδος idem ac λαῦρα. 848, 17.
 ἀκροστόλιον. 356, 17. ἀμυγδαλή arbor. 107, 47.
 ἀκρότητα κύμβαλα. 296, 61. ἄμωτα vel μότα, castaneae dic-
 ἀκχαλίβαρ. 615, 20. tae. 109, 49.
 ἄλες ἠδυσμένοι. 637, 42. ἀναβύλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι
 ἄλειμμα et χρίσμα, qui differant. de amictu. 53, 54.
 975, 35. ἀναβράττειν et ἀνάβραστα κρέα-
 ἄλεκτρον. 313, 25. 661, 26.
 ἄλεκτωρ, Pallas. 192, 46. Ἄνυγαλλις. 38, 21.
 ἄλεκτωρ, tibia. 313, 24. ἀνάγκη γλυκεῖα, apud Bacchy-
 ἄλεκτωρ ἡμερόφωνος et ὀλόφωνος. lidem. 82, 45. et 49.
 646, 55. ἀναγκαῖον πόμα, apud Plato-
 Ἄλεξάνδρου πιών. 731, 14. nem. 82, 61.
 ἀλεξίλογα γράμματα. 65, 19. ἀνάγκη, necessitudo. 322, 35.
 ἀληθινός μάγειρος. 650, 44. ἀνάγκη ληψίμισθος. 824, 34.
 ἀληθευμένος βλος quid dicatur. ἀναγκόσιτος. 97, 30.
 913, 63. ἀνάγνωσις criticorum vox. 336
 Ἄλια et ἄλλεσθαι. 83, 38. 10.
 ἄλλωοι. 558, 59. ἀναγραφὰ παλαιὰ. 939, 17.
 ἄλιτροχεῖς, piscatores. 222, 62. ἀναγροῦς. 103, 61.
 ἄλος χόνδρος. 627, 18. ἀναδησασθαι τὸν ἀγῶνα, vel νί-
 ἄλλαγήν ποιῆσθαι. 575, 37. κην. 658, 13.
 ἄλμη ἀγρία. 591, 20. ἀναικλεῖοι. 265, 21.
 ἄλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν ἀνακαλεῖσθαι. 300, 10.
 βλον. 829, 52. ἀνακεῖσθαι. 57, 44.
 ἄλς θυμύτης. 635, 33. ἀνάκλασις εὐγραμμος. 354, 39.
 ἄλύειν. 339, 57. ἀνακτες Cypriorum. 448, 62.
 ἄλφита. 291, 59. ἀνάκτορον. 372, 59.
 ἄλωναί παρανόμων. 761, 16. ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην. 437, 37.
 ἄμυθής. 391, 21. ἀνανήφειν. et ἀναπεινῆν. 209, 13.
 ἄμυθιτιδες κόγχοι. 165, 62. ἀναντα κάταντα. 256, 26.
 ἄμάλλαι, ἴουλοι. 891, 31. ἀναπεπταμένα loca. 357, 41.
 ἄμάρτιον. 981, 60. ἄναρ. 615, 13.
 ἄμαχοι. 24, 62. ἀναρῖται et νηρῖται. 165, 24.
 ἄμβων. 804, 13. ἀνάρδιον, sive ἀντίρδιον. 640, 44.
 αἱ ἀμέθυστοι. 74, 64. ἀναστόμωσις. 251, 65.
 ἄμης et νάνος. 916, 47. ἀνάτασις. 285, 35.
 ἄμια vocis etymum. 498, 19. ἀνατίθεσθαι. 77, 28.
 ἄμιδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, ἀνατριαινοῖν. 310, 16.
 mos Graecorum. 42, 38. Ἄναυρος. 306, 38.
 ἄμιδος ὄνομα, pro ἄμης. 42, 64. ἀναχαιτίλειν. 462, 60.
 ἄμιθρεῖν pro ἄριθμεῖν. 840, 26. ἀνδραχθής. 571, 48.
 ἄμνη. 647, 56. ἀνδρεία. 265, 19.
 ἄμορα. 918, 63. ἀνδροφόνος Icelestus. 398, 41.
 ἄμπιστάτηρ. 615, 21. ἀνίσθαι. 700, 24.
 ἄμυλος amyllum. 925, 54. ἀνελκύνεσθαι. 538, 20.
 ἄμύνεσθαι τὸ κάλυμμα. 449, 56. ἀνῆρ τοῖς ἦθεσι διαφορῶν. 896, 33.
 ἄμφικνεφαῖος, et ἄμφικνέφαλος. ἀνθη sive ἀνθησις. 956, 21.
 725, 31. ἀνθίζειν πρὸς ἀκμαῖς. 933, 20.
 ἄμφιδεῖα. 323, 50. ἀνθρωπίου παρακόμμα νομίσμα-
 τος eunuchus. 30, 31.

κουροὶ agri Cyrenaïci. 199, 51. Γεῦμα, sive gustus rei venden-
 ράνανα. 550, 45.
 γένθις et βοένθις. 144, 12. et 13. γηθουλίδες. 642, 62.
 ρεντάγιορ. 615, 20. γῆν ἐπιέσσασθαι. 239, 23.
 ρίσοι vel βρύττοι. 175, 49. γῆρας ἀποβάλλειν. 209, 53.
 ρίξιν, et καμβρίζιν. 581, 40. ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Hesiodi. 813,
 ρόγγος et φάρυγξ quomodo dif- 22.
 ferunt. 759, 26. γῆτειον, γῆθιον, γῆσιον et γῆθν.
 ρομώδης, et βρωμώδης. 232, 36. 143, 15.
 ροτοκέρτης. 194, 58. γίγγρος et γιγγράϊνοι ἀλλοί. 309, 52.
 ρύειν. 156, 28. γίγνεσθαι et εἶναι, quomodo
 ρύειν et βλύζειν. 463, 48. differant. 194, 61.
 ρύκειν. 805, 47. γλαῦκες αἱ ἐπὶ τάφων. 879, 20.
 ρύτον. 742, 64. γλεύκους μεμεθυσμένα παλγνια.
 ρύττοι, vide βροσοί. 312, 29.
 ρωμίνης. 220, 49. Γλοῦς, nomen proprium. 450,
 ρωτική ἀναισθησία. aut potius 27.
 ἀρωτική. 332, 68. Γλυκὺς ἀγών et γλυκὺς ἀγκών.
 υβλιακοὶ χαρακίται. 56, 44. 829, 53.
 ωμοί. 995, 55. γλήνη. 562, 49.
 ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπένδειν. 41, 58.
 γλῶττα calceorum. 606, 8.
 γνάφαλον. 216, 28.
 γραφεύς. 524, 43.
 γνώμην ξυμβάλλεσθαι. 430, 65.
 Γνώμων pro clepsydra. 86, 29.
 γνωτῖδια. 227, 60.
 γόγγρος. 589, 63.
 γογγυλόσκημος. 165, 46.
 Γοναῖς δεικνύειν. 216, 60.
 γόος, lacrymae ex gaudio ma-
 nantes. 390, 55.
 γουτῆτος πλακοῦς. 919, 36.
 γράβια. 627, 21.
 γράμματα ἀλεξίλογα. 65, 19.
 τὰ ἀπὸ τῶν στροματοδέσμων γράμ-
 ματα. 15, 17.
 Γραμματιδιοποιός. 501, 15.
 γραμματῖδιον. 501, 20.
 γραμματικὸν ἔκπωμα, et ποτή-
 ριον. 786, 41.
 γραμματικῶν οἱ χαριέστατοι. 4, 61.
 γριπίζειν. 961, 12.
 ΓΡΙΦΟΣ ὃ τι φέρων τὶς μὴ φέ-
 ρει. 752, 33.
 item alii deinceps.
 γρούλλοι pisces, et γύλλοι. 513, 25.
 γρυμαία, quisquiliae. 521, 16.
 γρυμαῖαι ξιθακώδεις. 554, 40.
 γυάλαι. 787, 42.
 γύλιον. 793, 65.
 γυναικομανεῖς. 779, 50.
 γυνή ἀκάθαρτος. 197, 15.
 γύργαθοι ψηφισμάτων. 16, 59.
 γύργαθος, reticulum. 44, 28.

Γ.

Γαλαθηνὰ κρέα. 678, 29.
 γαλιός catella. 521, 62.
 γάμβριος στολή. 69, 21.
 γάμος pro sponso et marito. 424, 34.
 γανούν. 21, 22.
 γανώματα epitheta orationis. 21, 53.
 γαστέρες et κοιλίαι inter escu-
 lenta. 179, 55.
 γάστρις. 922, 21.
 Γαστρολογίας varii scriptores. 771, 14.
 γεγαθειν. 316, 48.
 γέ ἐκ Γέλας. 547, 49.
 γέμειν. 311, 25.
 γεννῶν τέκνα, pro libros scri-
 bere. 3, 52.
 γένειον διηλιφίς. 959, 38.
 γενναῖαι μάζαι. 930, 62.
 γενναία σταφυλή, et γενναῖα σῦκα
 quid Platoni. 930, 56.
 γεννηκὸν κρέας, pro ἀδρὸν κόμμα.
 ibid.
 οἱ γενόμενοι λόγοι. 753, 48.
 γέντερ unde venter. 615, 30.
 γεραραὶ sacrorum ministrae quae
 Baccho fiebant in Limnis. 733, 25.
 γεργέριμοι, oleae. 114, 39.
 Γεργίθων φόρος ἀπολεμιστῶν.
 836, 57.
 Γέργων. 450, 25.

γῶνορ. 615, 31.
γῶρος. 917, 48.

Δ.

- Δαδῶχωρ. 615, 32.
δαῖς χριστή. 970, 57.
Δαῖς, cur ἐίση, apud Home-
rum. 32, 48.
cur ἀγαθὴ a Zenodoto. 33, 19.
Δαῖτα de solo homine dici.
33, 65.
τοῦ δαιτροῦ, et τῆς ταμίας, of-
ficia diversa. 339, 36.
δακτυλεὺς mugil. 535, 12.
δάρατος. 219, 49.
δαοῦ. 177, 63.
δάφνης φύλλα τραγηματίζεσθαι.
265, 65.
δελγματος χάριν. 406, 28.
δελινόν. 712, 61.
δέϊνος et δίνος. 787, 46.
δείξεις. 216, 57.
δειπνῆσαι. 604, 35.
δεῖπνον et πότος quomodo dif-
ferunt. 171, 41.
δεῖπνον. 306, 19.
Δειπνοσοφισταὶ titulus operis.
4, 18.
δεκάποδος στοιχείου 425, 49.
δέλετρον. 627, 17.
δέλφιακος ὀπωρινῆς ἡτριαιῶ. 184, 36.
δέλφιαξ. 647, 36.
δέμας, pro virili membro. 18,
48.
δέμας et βλος. 248, 65.
δέμας λάπτειν. 803, 26.
Δένθις. 71, 21.
† δεραιότατος δέλφαξ. 934, 38.
δέτται. 280, 49.
δεοποσινᾶται fervi. 467, 65.
δεσπόσυνοι heriles filii. 250, 27.
δευσοποιὸν χρῶμα. 237, 50.
δευτερίναρ. 615, 33.
δέχεσθαι τὴν θάλατταν, apud
Aristotelem et Theophras-
tum. 549, 64.
Δήμητρος ἀκτῆ. 927, 29.
† δήμιος pro Δημήτριος. 889, 30.
δημοκόπος. 409, 45.
δημόκριτος φακῆ. 196, 15.
δήμος et ὄχλος qui differant.
319, 45.
δημόσιαι παιδίσκαι. 733, 43.
δημιουργοὶ mulieres Athenis.
305, 23.
- ΔΗΜΩΝ scriptoris nomen.
185, 44.
τῶν δῆμων. 696, 22.
δηξίθυμος δξάλημ. 200, 22.
διάγραμμα συστήσασθαι. 617, 11.
διαγράφειν. 134, 33.
διὰ δωδεκάτης ἡμέρας. 527, 59.
διαθέσει. 352, 25.
διαντᾶσθαι. 842, 47.
διαλαιμοτόμησις. 688, 56.
διαλαμβύνειν. 624, 44.
διάλεκτος. 195, 11.
διαμασχαλλεῖν. 116, 32.
διανηστίζεσθαι, solvere jeju-
nium. 31, 36.
διὰ νυκτός, pro δι' ὅλης νυκτός.
474, 57.
διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. 808, 14.
διασάτηρ. 615, 34.
διασκεῖσθαι τὰς κόμας. 388, 39.
διασκευῆ. 212, 17.
διασκευαί. 67, 21.
διασιῆναι. 433, 30.
διατίθεσθαι. 328, 19.
διατίθεσθαι, κοινῶνεια τοῖς φι-
λοῖς. 712, 46.
διατοναία τοξοειδῆς. 359, 14.
† διατόνια. ibid.
διατριβῆ, pro τέρασις et ψυχα-
γωγία. 37, 60.
διατριβὴν παρέχειν. ibid.
διαφαιγόμεορ. 615, 34.
διάφοροι τὰς γνώμας. 896, 43.
διάφορον, pecunia. 148, 40.
διαφύσεις. ibid.
διωκαθῆν. 513, 58.
διδασκαλία, θεῖσις, vel κάθεισις.
413, 60.
διδασκαλίον utilitas ad chrono-
logiam. 416, 13.
διδάσκειν δρᾶμα. 413, 48.
διεδροι. 346, 33.
διεκπαίειν. 198, 26.
διερλῆσθαι βούν. 704, 26.
διηνηθισμένοι στέφανοι. 959, 40.
δι' ἡμέρας πέμπτῆς. 293, 34.
δίκαρ. 615, 35.
δικαστικαὶ δαπάναι. 420, 35.
διμοιρία. 717, 47.
δίνα. 580, 47.
Διονυσιακὰ ἀθύρματα. 275, 12.
Διονυσοκόλακες. 436, 61.
τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. 842, 34.
Διὸς ἀλλή. 336, 14.
Διὸς βάλανοι. 64, 39.

106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500

πορθεῖσθαι. 336, 64.
 ποφερά ὕδατα. 85, 43.
 22. ρίης. 533, 17.
 11. ρωμασία athletarum. 432, 64.
 11. ῥίλιος genus leguminis. 250, 37.
 27, 59. ροεῖν. 183, 47.
 ροεῖν ψήφους. 533, 43.
 ροξοκόπος. 409, 43.
 ῥοδων. 734, 25.
 ῥορικά ἱμάτια, apud Hippocra-
 tem. 719, 66.
 ῥοπος. 636, 36.
 ρουλορέστης. 567, 52.
 13, 14. ῥυλος et οἰκέτης. 460, 53.
 14. ῥυρι κεκλιμένη πατρίς 881, 23.
 14. ῥάματα ἐπιδιεσκευασμένα, quae.
 67, 20.
 14. ῥαν. 939, 48.
 13, 59. ῥαπεταγωγός. 293, 48.
 ῥωπίδης. 304, 42.
 ῥυπέπεις, olivae. 114, 11.
 ῥύναμις, quid proprie. 44, 37.
 ῥυσημερεῖν. 391, 17.
 ῥυσκολος. 272, 66.
 ῥυσωνεῖσθαι τὸ πωλούμενον. 604,
 16.
 ῥυσώνης. 402, 59.
 ῥωρήματα ἄρθρων μηλέων. 534, 61.
 ῥωροφορικὴ Persarum vestis. 69,
 20.

E.

13. Εβη με ἀκοὰς ἐμὰς Homericæ
 locutio. 167, 29.
 13. εδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργ-
 γῶν. 850, 49.
 13. εδέατρος. 271, 14.
 13. εδέσματα. 218, 64.
 13. εδάλια. 217, 38.
 13. εγγράφει τὴν οὐσίαν. 66, 38.
 13. εγγυθήκη. 368, 19.
 13. εγλευκισμένος. 224, 23.
 13. εγκροσιχολοί. 527, 40.
 13. ἢ ἐγκύκλιος παιδεία. 4, 59.
 13. ἐγγελίς ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς.
 525, 53.
 13. ἐγγελίς et ἐγγελυς. 526, 18.
 13. ἐγγυρίδες. 241, 35.
 13. ἐθέλειν pro πεφυκέναι. 18, 66.
 13. ἔθω pro ἔδω. 200, 37.
 13. εἶδατα. 255, 27.
 13. εἶδος, Atticis, ἦδος et ἄδος aut
 ἦδονή, acetum. 140, 16.
 13. εἰκαδιστά. 330, 40.
 13. εἰλαπίναι unde. 631, 33.

εἶναι et γίγνεσθαι quomodo dif-
 ferant. 194, 61.
 εἶρις pro ἴρις. 343, 39.
 εἰς ἀέρα et εἰς κέρας θυμοῦσθαι.
 81, 23.
 εἰς ἄκρον ἵεναι σοφίας. 988, 55.
 εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. ibid.
 εἰς subauditur. 610, 41.
 εἰσάγειν, introducere. 601, 19.
 εἴση δαίς, quid apud Home-
 rum. 31, 58.
 εἰς θαλάσσης. 72, 18.
 εἰσπλεῖν. 596, 19.
 εἶτα in indignationibus. 554, 53.
 ἐκ quomodo plerumque apud
 Atticos accipitur. 34, 46.
 ἐκατόμβη οὐ ψευδώνυμος. 10, 49.
 ἐκατὸν πάντα παρατίθεσθαι. 270,
 26.
 ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις.
 230, 14.
 ἐκβολή. 903, 35.
 ἐκκρίνειν τοῦ ἀγῶνος. 433, 11.
 ἐκκυκλεῖν, sive ἐγκυκλεῖν. 625, 31.
 ἐκλιπαίνειν. 554, 29.
 ἐκλογαί. 1, 39.
 ἐκλογή. 205, 45.
 ἐκλυρος. 57, 18.
 ἐκπιτίζειν. 238, 16.
 ἐκπωμα δακτυλωτὸν et ἄχραντον
 πυρί. 788, 19.
 † τὰ ἐκτὰ τρύπα. 714, 48.
 ἐκτορεῖς, anchorae. 195, 63.
 ἐκτυπος αὐλός. 317, 61.
 ἐκτωρ, Jupiter. 195, 55.
 ἐκτωρ χαλτῆς κεκρύφαλος 195, 61.
 ἐκφέρεσθαι πότου. 624, 43.
 ἐκχορδοῦσθαι. 310, 23.
 ελαιον ἀπὸ γάλακτος, pro bu-
 tyro. 744, 13.
 ελαιον ὄος. 744, 50.
 ελαιουῦσθαι. 920, 46.
 ελαιοφιλοφάγοι turdi. 154, 47.
 ἐλάνη sive σελάνη. 627, 5.
 ἐλέα. 135, 19.
 ἐλενηφόρια festum. 396, 28.
 ἐλενηφεροῦντες. ibid.
 ἐλεφάντινον τάριχος. 223, 54.
 ἐλιγματα, fasciae tibiales. 820, 36.
 ἐλικτὰ φρονεῖν. 13, 28.
 ἐλκειν bibere. 791, 62.
 ἐλμαρ. 615, 35.
 ἐλνος, sive αἴλνος. 891, 31.
 Ἐλλάδος ἔρεισμα, et Ἐλλάδος
 Ἐλλάς. item πρυτανεῖον καὶ

ζυμωτικός τῆς σαρκός. 111, 49.
 ζωμήρουσις. 301, 23.
 ζωμός μέλας. 653, 63.
 ζωμός λευκός. 259, 10.
 ζῶον pro πρόσωπον. 345, 60.
 ζῶον in compositione, pro magno. 718, 19.
 ζωρότερον. 717, 49.
 ζωστήρες. 486, 46.
 ζώωσις grani. 113, 28.
 ζωωτά Itragula. 98, 52.

H.

Ἡβητήρια. 720, 57.
 Ἡγεσίλαος. 196, 32.
 Ἡγητηρία ficus. 151, 34.
 ἠγλαϊσμένα. 920, 46.
 ἠδονή acetum. 623, 42.
 ἠδύγαιον. 150, 66.
 ἠδυλογία. 297, 25.
 ἠδυμα. 312, 19.
 ἠδύς βλος. 825, 14.
 ἠδύσματα. 218, 64.
 Ἡθάμιον. 790, 55.
 ἠθῆ non habent bruta. 34, 18.
 ἠκειν εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος, vel δεκάποδος. 425, 23.
 Ἡλέκτρα ἄλεκτρος. 193, 16.
 ἠμαθος nummulus. 625, 29.
 ἠμέρα ἄδικος. 193, 20.
 ἠμλαμβοι et μιμλαμβοι. 48, 44.
 ἠμιάρτιος. 213, 17.
 ἠμιλάσταυρας. 28, 32.
 ἠμίνα. 799, 16.
 ἠμίοπος ἀνλός. 514, 12.
 ἠμίοπος ἰχθύς. ibid.
 ἠμμένος φιλοσοφίας. 310, 49.
 ἠν δ' ἐγώ. 189, 31.
 ἠνίλοχος. 351, 28.
 Ἡπατος piscis. 529, 28.
 Ἡράκλεις ἀλεξίκακε. 665, 19.
 ἠτριάα. 184, 44.
 Ἡφαίστου κύνες. 655, 26.

Θ.

Θαλάμα. 550, 13.
 Θαλάμος. 688, 59.
 Θαλάσσιαι, vide ῥαφανίδες.
 Θαλάττια de piscibus. 476, 25.
 Θαλεῖαι. 83, 31.
 Θαλλαι ἀνάκτων. 742, 55.
 Θαλλια, et Θαλλός. 773, 50.
 Θαλλὸν προσείειν. 59, 11.
 Θαλλός νεοσπίας. 876, 11.

Θάλος, pro liberis et sobole. 627, 47.
 Θάνατοι ἄωροι. 980, 37.
 ἔνωροι. ibid.
 Θαοῖαι, vide ῥαφανίδες.
 ἐν Θαοῖον. 72, 20.
 Θαυμαστοί. 901, 48.
 Θαύματα. 22, 34.
 Θειοῦν ἄλλας ἐπινοίας. 238, 36.
 Θεοί. 556, 51.
 Θεοὶ grati cibi dicti. 588, 12.
 Θειοπαγές, vel Θειοφαγές. 111, 42.
 Θεομηνία. 29, 53.
 Θερίστρα. 191, 54.
 Θερμοκύματος. 113, 20.
 Θέσεις ληκυθίζειν, de Theophrasti discipulis. 247, 50.
 Θεσμοφόρος. 691, 38.
 Θετταλὸν σοφισμα, sophista Thessalus. 30, 11.
 Θετταλὸς ποικιλόμυθος, 956, 12.
 Θευγένης. 703, 50.
 τῷ Θεῷ Ceres et Proserpina. 372, 64.
 Θεῶν πρόπομπος. 856, 43.
 Θεωρίδες, vel Θυωρίδες. 343, 17.
 Θεωρῶν, vide πρεσβέων.
 Θεβαλῶν ὄνομα, pro Thebani. 43, 29.
 Θήβη, arcula. 245, 48.
 Θήλυς ἔρση. 336, 30.
 Θηραϊκά ἱμάτια. 719, 56.
 Θηραῖν. 514, 53.
 Θηρία, vitia. 49, 28.
 Θηριον τρέφειν pro vitium aliquod fovere. 49, 28.
 Θηρολέξης. 190, 18.
 Θηρολοισ. 113, 28.
 Θήσειον. 969, 53.
 Θιαγόνες. 219, 45.
 Θιασοί, quasi στασοί. 631, 13.
 Θοινᾶσθαι τὴν ὥραν. 836, 32.
 Θοῖνη ἔωλος. 473, 41.
 Θολοειδής. 358, 41.
 Θομβυκίων. 293, 49.
 Θρακίας, ventus. 715, 33.
 Θρασυμαχειοληψικερμάτων. 824, 23.
 Θράτται. 572, 36.
 Θρέμμα Καρύστου. 133, 39.
 Θρηῖσι. 449, 50.
 Θρόνον. 656, 66.
 Θρόνος. 216, 10.
 Θύειν. 939, 43.
 Θύειν pro εὐωχεῖσθαι. 27, 11.
 Θύλακος. 461, 30.

κα. 652, 39.
 μὸν ἀξέειν. 584, 27.
 θύνη. 223, 37.
 ρεοὶ ἀργυραὶ. 345, 50.
 ροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. 891,
 19.
 ρσόλογχοι. 351, 37.
 πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι, καὶ
 πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαί. 341,
 45.
 ᾠεν. 808, 29.

I.

κῆ ἀσωτία. 734, 48.
 κχον ἐξάγειν vel ἐξάδειν. 372,
 55.
 κβεῖον. 621, 55.
 κμβος viri cognomen. 507, 41.
 κδη. 693, 41.
 καὶ νόσοι 515, 47.
 κάτευμα, pro ἱερεῖς, apud Sep-
 tuaginta. 30, 48.
 κεία, omnes quibus vescimur
 carnes. 35, 32.
 κόδουλοι. 742, 25.
 κὸς τὴν τέχνην καὶ τὰ ἥθη. 6,
 29.
 κὸς γάμος. 424, 32.
 κὸς γάμος, festum apud Athe-
 nienfes. 426, 36.
 κᾶιοι, digiti. 20, 28.
 κᾶιον. 317, 43.
 κᾶρ vel εἶδαρ. 615, 40.
 κᾶη 317, 49.
 κᾶῶται. 95, 54.
 κᾶι ἱερείας τῆς δεῖνα. 411, 28.
 κᾶμαρ. 615, 42.
 κᾶλᾶς, vide ἱλιάς.
 κᾶως et ἱλαρός. 631, 52.
 κᾶῶς et ἱλλάς. 134, 56.
 κᾶλεια ludii. 610, 63.
 κᾶῶς. 891, 41.
 κᾶλῆς et νόστος. 891, 54.
 κᾶντες pro virgis. 244, 34.
 κᾶτα pro εἶματα. 965, 14.
 κᾶς viola. 965, 52.
 κᾶύλιδες ἔντερα γῆς. 533, 42.
 κᾶχάιμα alpis. 196, 33.
 κᾶνολέβης, miliarium. 193, 60.
 κᾶπον et ἱπούσθαι. 304, 32.
 κᾶπόπορνος. 864, 56.
 κᾶπουρος et ἔπουρος, piscis 532,
 47.
 κᾶρες et φοῖνιξ pro unguentis
 inde factis. 972, 59.

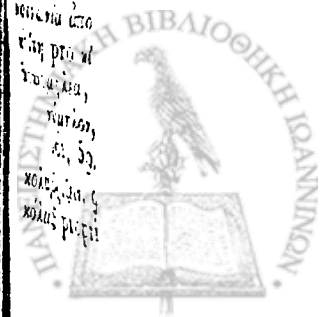
Ἰσθμιάς. 941, 59.
 Ἰσθμῖος στέφανος. 956, 13.
 Ἰσχάδες genus olearum. 114, 41. †
 Ἰσχάδες, anchorae. 196, 56.
 Ἰσχάδες παράσημα τῶν Ἀθηναίων.
 929, 28.
 Ἰσοβαλλίων. 298, 40.
 Ἰσον ἴσῳ vendere. 397, 42.
 Ἰσον ἴσῳ, mixtio. 726, 25.
 Ἰστιαεῖς καὶ Ὠρεῖται. 45, 52.
 Ἰχθυολογεῖν. 57, 32.
 Ἰχθύς ἀκανθοστεφής. 555, 44.
 Ἰχθύς λινοπληγέστατος. 558, 16.
 τὸ ἰώδες, macula. 92, 58.
 Ἰωνιάδαι, violae. 968, 31.
 Ἰωνικός πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν.
 251, 41.
 Ἰωπάτερ. 615, 42.

K.

Καδδίσκος, sine κάδος et κημός.
 758, 48.
 Κάδμου τύποι. 161, 38.
 κάδος Κλου. 11, 44.
 καθάρως. 135, 62.
 καθάρματα. 452, 39.
 καθάρσεις. 197, 13.
 ἡ καθάρσις. 446, 54.
 καθέματα χούσια. 844, 55.
 καθέματα. 845, 50.
 καθέναι εἰς ἄστυ drama. 52, 52.
 κάθοδος Ἡρακλειδῶν. 683, 55.
 καθόλου Herodiani. 70, 18.
 ἐν τῷ καθόλου, in totum. 70, 20.
 καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. 846, 19.
 καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς
 καιροῖς. 825, 14.
 καλεῖν de frigore. 191, 49.
 Καικία. 697, 12.
 Καινεύς. 424, 45.
 κακκάβη et κάκκαβος. 302, 62. †
 κακότης. 889, 34.
 καλαμαῦλαι. 312, 34.
 καλαμνδαρ. 615, 43.
 † καλαμυρῶζειν τοὺς οἰκέτας. 632,
 23.
 Καλή ἀκτῆ. 468, 51.
 ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. 468, 44.
 καλλαρίας et γελλαρίας. 548, 66.
 καλλίαρ. 615, 44.
 καλλιμέδων, pro locusta. 589, 48.
 καλλίνικος. 891, 12.
 Κάλλος, unguentum. 45, 30.
 καλὸν νόημα. 947, 60.
 καλὸν γε ἂν εἴη. 555, 25.

- κάλιον 795, 18.
 καλυπταί et ὄπται claves. 531, 23.
 κάλχη. 964, 61.
 κάλῳς ἔχει, formula gratias
 agendi. 914, 39.
 καμαρωτοὶ currus, camerae.
 262, 30.
 Καμασῆνες pisces. 581, 48.
 καμματίδες. 266, 27.
 καμμύσας ἔκπινε. 740, 35.
 καμπή et ἕλιξ, quomodo diffe-
 runt. 765, 22.
 κανναβίδες 914, 59.
 κάναθρον quid sit. 262, 22.
 κανών. 348, 38.
 Κανωπικὸν κλοῦστρον. 920, 35.
 et 40.
 κροῦστον Κοιλιανὸν crustum Coe-
 lianum. 920, 64.
 καπανικωτέρα ἐνθεοίς. 713, 44.
 κάπνη. 255, 17.
 ὁ καπνίας. 464, 54.
 καπνιστὰ κρέα. 470, 48.
 καπνοὶ homines dicti. 421, 19.
 κάπτειν. 205, 53.
 κάπτειν pro bibere. 669, 60.
 καπυροτρῶγονα κάρυα. 106, 19.
 καρδαμύλλη. 220, 62.
 καρίς et κάρις. 204, 43.
 καρκινῶν τοὺς δακτύλους. 946, 12.
 καρῶν et ἀναχαιτίζειν, de vino.
 801, 64. et 11.
 καρῶν συναρθεσίς. 812, 48.
 καρτὸν rastinacae species. 643, 10.
 Κάρυα dicta omnia ἀκρόδρυα.
 106, 14.
 Κάρυα λόπιμα sive Euboica.
 107, 42.
 κάρυον πλατύ. 108, 64.
 κάρυον λελευκασμένον. 109, 20.
 καρυκοειδῆς color. 514, 46.
 καρῶτων, carotae. 643, 18.
 κατὰ et contra in inscriptioni-
 bus. 609, 56.
 κατάγειον. 357, 27.
 καταγγέλλειν τὴν ἑορτήν. 263, 24.
 καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις.
 853, 47.
 καταιγίζειν εἰς τοῦπον, vel εἰς
 τὴν ἀγοράν. 592, 55. et 57.
 καταιγισμοὶ Epiruri vox. 853, 18.
 κατακλίνειν. 753, 48.
 καταλλάττεσθαι. 50, 21.
 κατάλογος στρατιωτικός. 7, 16.
 καταμανθάνειν. 294, 49.
 καταμισθοφορεῖν. 299, 26.
 κατανακοφόροι. 467, 15.
 κατανοεῖν. 322, 64.
 καταπυγοτέρα ἀλφηστῶν. 2, 24.
 καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν. 202, 28.
 καταριστῶν. 717, 23.
 κατασελεῖν. 726, 42.
 κατασκήπτειν. 280, 51.
 κατασπουδάζοντες, homines ferii
 319, 19.
 καταστοχάζεσθαι τοῦ σκωπτομέ-
 νου. 671, 33.
 κατατέμνειν κύβους, pro εἰς κύ-
 βους. 561, 47.
 κατελβεῖν καρδίαν. 882, 53.
 κατερίδες. 901, 48.
 κάτερθοι 122, 10.
 κατέχειν, pro meminisse. 19, 59.
 κάττυμα. 863, 27.
 κάτω βλέπον. 394, 31.
 καύματα, caumata. 191, 45.
 κάχρυος natura, et vox, καγ-
 χρωῶδες multis locis resti-
 tuta. 108, 55.
 κάψει πίνειν morsu bibere. 669, 57.
 κείσθαι, κείμενον. 5, 40. et 44.
 κεκρασμένος οἶνος ἀκρατος. 24, 53.
 κεκραμένον ὑδαρῶς. 269, 44.
 κερκρότητα τὰ συμπόσια. 328, 21.
 κερκύφαλος ἄρτων. 216, 25.
 κενεῶν. 631, 43.
 κερραία. 363, 33.
 Κεράμια Cnidia. 65, 57.
 κερραμίδες μολύβδαινα. 362, 24.
 κεράμιον. 341, 20.
 κεράμιον Χιον, vide Χιον.
 κέραμος. 404, 37.
 Κερασοῦς, urbis nomen. 103, 60.
 κέρκυρ. 615, 26.
 κέρνος. 796, 23.
 κερόεσσα ἔλαφος. 679, 12.
 κέστρα. 398, 48.
 κερχνῆδες. 136, 20.
 κέρχνος et κερχνοειδῆς. 795, 10.
 κερχημένος ζωμοῦ. 239, 47.
 κήθιον. 797, 27.
 κηκίβαλοι. 165, 16.
 κηληδόνες, apud Pindarum. 517,
 48.
 κῆπος. 362, 17.
 κηριῶδες quid apud Theophras-
 tum aliquot locis. 102, 63.
 κηροειδῆς. 502, 61.
 κήρυκες, murices. 606, 25.
 κηφὴν παλίμπλυτος. 423, 29.

- Ἰβδασος. 736, 38.
 κείν, κύνειν. 150, 50.
 Ἰάν pro cithara oblectare. 608, 43.
 Ἰμβίξ et κίμιξ. 534, 14.
 Ἰνάρα et κινάρα. 144, 39.
 Ἰσχος. 921, 32.
 Ἰσσοειδής. 502, 62.
 Ἰτίτα, piscis Baccho sacer. 562, 60.
 Ἰττεορ. 615, 45.
 Ἰτίττος pro τίττα. 360, 22.
 Ἰχλίζειν. 600, 40.
 Ἰλαυθμυρζέειν. 632, 38.
 Ἰλέπτειν ὄρη, quid apud Xenophont. 46, 63.
 Ἰκλύμβροτος. 846, 26.
 Ἰκφυλαμβοί. 315, 39.
 Ἰλήρω λαχεῖν et λαγχάνειν κληρούμενον. 42, 25.
 Ἰλίμακα κατασκευάζειν ἐξ ἑαυτῶν. 450, 35.
 Ἰλοπαὶ πολέμων, apud Xenophontem. 46, 62.
 Ἰλοῦστρον pro κροῦστον, crustum. 919, 32.
 Ἰλονοτροπλακοῦς. 921, 33.
 Ἰκλύμενος pro Pluton. 768, 47.
 Ἰνεφαῖος. 757, 34.
 Ἰνημοῦσθαι. 881, 57.
 Ἰνηστὰ et κνηστὰ λάχανα. 646, 23.
 Ἰνηστὸς panis rasilis. 215, 49.
 Ἰκνησμὸς et κνησμὸς. 889, 40.
 Ἰκνήσσα et τροφή ἄκνησσος. 122, 54.
 Ἰκνησόλοχος et κνησακόλαξ. 238, 55.
 Ἰκόγχος, conchis. 290, 46.
 Ἰκόγχος αὐσταλέη. 291, 49.
 Ἰκοθύμαλα. 159, 47.
 Ἰκοεῖν. 418, 22.
 Ἰκοιλαινεῖν. 667, 60.
 Ἰκοιλίαι, et γαστέρες inter esculentas. 179, 61. et 62.
 Ἰκοίλη aut κοιλαινομένη θάλαττα. 667, 56.
 Ἰκοιλιόδαλμων, κοιλιόδουλος. 197, 49.
 Ἰκοῖλον ἱμάτιον. 47, 60.
 Ἰκοινώνεια. 712, 44.
 Ἰκοινωνία ἀπὸ συμβδλων. 225, 43.
 Ἰκοίτη pro κίστη. 273, 27.
 Ἰκοκκυμηλία, κοκκύμηλος et κοκκύμηλον, vocum distinctio. 101, 59.
 Ἰκολαβρίζειν. 984, 53.
 Ἰκόλαξ proprie quis. 456, 33.
 Ἰκόλαξ quasi κόλλαξ. 452, 20.
 Ἰκολάρους. 296, 48.
 Ἰκολάσθαι et κόλλησις. 762, 12. et 13.
 Ἰκόλλοπες, exoleti et laones. 519, 55.
 Ἰκολλώδης, vide σικιλώδης.
 Ἰκόλυθρα, et κόλυτρα. 154, 61.
 Ἰκόμμα Ἰουδαϊκόν. 30, 30.
 Ἰκόμμαρος. 623, 27.
 Ἰκομίζας Doricum. 595, 38.
 Ἰκοנדυλώματα, κομβώματα, et κόνδυλοι Isceptorum. 705, 20.
 Ἰκομορτοί. 421, 25.
 Ἰκονώμιος et κώνιος. 798, 11.
 Ἰκόπαιον, sive κόπεον. 803, 18.
 Ἰκοπίδων συνώνυμος. 308, 20.
 Ἰκοπίς. 260, 35.
 Ἰκόπτειν et κατακόπτειν. 654, 40. et 49.
 Ἰκοπή. 925, 27.
 Ἰκορακες nycticoraces. 618, 15.
 Ἰκορακῖνος, unde. 512, 54.
 Ἰκόρμα, vel κοῦρμι. 279, 38. et 39.
 Ἰκορμός. 351, 64.
 Ἰκορύδαλος δήμιος. 670, 63.
 Ἰκορύδηλις. 535, 49.
 Ἰκορύμβαι. 388, 38.
 Ἰκορύξασθαι et κοκκύξασθαι. 241, 38.
 Ἰκόρυρ. 615, 45.
 Ἰκορώνη, et κορωνίδες. 962, 19.
 Ἰκόσμος vita hominum. 405, 60.
 Ἰκότταβις. 799, 24.
 Ἰκότταβοι κατακτοι. 945, 28.
 Ἰκοτυλλασκος. 919, 18.
 Ἰκότυλος et κοτύλη. 798, 22.
 Ἰκοῦρμι, vide κορμά.
 Ἰκουρεῖον. 484, 25.
 Ἰκουροτρόφος Diana. 260, 47.
 Ἰκοχλίας vocis etymum. 131, 32.
 Ἰκοκραναὶ ἀκαλήφαι. 174, 25.
 Ἰκοκραπάταλλος. 152, 49.
 Ἰκοκράσις, vinum. 61, 27.
 Ἰκοκράσις pro aqua. 61, 23.
 Ἰκοκρασσιανὸς Σικελός. 919, 31.
 Ἰκοκρατάνιον. 799, 30.
 Ἰκοκραυρὸς et κραιμβάλεος cibus. 132, 11.
 Ἰκοκρία τρία. 206, 20.
 Ἰκοκρέκειν μάγαθιν. 906, 17.
 Ἰκοκρεκάδια τῆς ἀλλῆς. 324, 30.
 Ἰκοκρεῖοι, vel κροῖοι. 646, 38.
 Ἰκοκρεῖσσονες, vide κύριοι.

- κρελών Ἑλικίων. 405, 15.
 κρέμβαλα. 340, 57.
 κρεμῖς et χροῦμυς. 533, 59.
 κρηῖον. 917, 39.
 κρηπῖς in operibus pistorum.
 121, 13.
 κριαδέμεν, ridere. 895, 24.
 κριβάναι. 917, 47.
 κριβάνων ἐδώλια. 217, 44.
 κριτική τις καὶ Σωκρατική ἐπι-
 στήμη. 8, 35.
 κρῖκοι. 323, 38.
 κρῖμνα ἐσχαρόπεπα. 917, 47.
 κριμνίτης. *ibid.*
 κρόκαι. 705, 60.
 κρονίδαρ. 615, 46.
 κροτητὰ μέλη. 296, 63.
 κροῖνεια. 799, 36.
 κροῦστον πούριον. 921, 15.
 κροῦστον τουττῆτον. 920, 65.
 κτίζειν ἑορτήν. 473, 68.
 κτίσται. 743, 38.
 κύαθος. 605, 40.
 κυβάδδα. 743, 21.
 Κύβδα Atticum et Caricum
 vocabulum. 872, 45.
 κυβηλῖς. 301, 40.
 Κυδωναῖα οὔκα. 155, 66.
 κυκεών. 812, 61.
 Κύκλος. 479, 19.
 κυκλοῦν θίασον. 728, 15.
 κυλικεῖον. 775, 42.
 κυλικηγορεῖν. 57, 32.
 κυλικιον et κυλικεῖον. 352, 20.
 et 21.
 Κύλισται coronae volubiles.
 959, 36.
 κυλλίχναι, *culignae*. 801, 33.
 κυλλίστις Aegyptius. 219, 59.
 κῆμα. 129, 54.
 κυματοπλήξ. 623, 48.
 Κύμη pro Κυματή. 641, 30.
 Κυναιθεῖς. 898, 38.
 κυνάρρα, *vide* κινάρρα. 144, 40.
 κυνάρριον. 427, 21.
 Κυνολογεῖν. 57, 30.
 Κυνόφοντις ἑορτή. 197, 17.
 κύπασις. 899, 26.
 κύπελλον, *unde*. 802, 43.
 κυπρίανος et κυπρίνος. 540, 21.
 κυρεία. 735, 28.
 οἱ κύριοι, *dii*. 285, 33.
 κύριος κώρυκος. 293, 21.
 κύτος στεροσώματον. 133, 45.
 κώβριοι τεμαχιστοί. 429, 14.
 κώδων. 318, 14.
 κωθοπλύτης, κωθονίας, κώθων.
 540, 56.
 κῶλα. 605, 19.
 κωλήν Ἀριστοξένειος. 24, 23.
 κωλήνες κωλεαί, et κωλεοί. 636, 41.
 κώλον. 350, 43.
 κωμῶδα, pro comico joco.
 175, 14.
 κώνειον pro venenato poculo
simpliciter. 164, 56.
 κωνίλειν, *sive* κουνίλειν. 20, 40.
 κῶνοι. 116, 41.
 κωραλλοκος. 252, 47.
 κώρυκοι. 170, 41.
- Λ.
- Λαβαντίς. 146, 13.
 λαβάργυρος ὠρολογητής. 694, 40.
 λαβεῖν σύστασιν. 670, 61.
 λαβρώνιον. 804, 61.
 λαγαρός. 158, 57.
 Λαγηνηφόρια. 474, 13.
 λάγυρον. 818, 39.
 λαγῶνα κρέα. 933, 61.
 λαγών. 631, 41.
 λάκκοι δωδεκάκλινοι. 249, 14.
 λακκοπρωκτία. 43, 19.
 λακκόπρωκτος. 250, 44.
 λαλεῖν et λαλιά. 424, 19.
 λαμβάνειν, pro conducere ad
 opus faciendum. 656, 45.
 λαμβάνειν χορόν. 905, 42.
 λαμπάδες βυσσῖναι. 348, 32. †
 λαμπᾶς *unde*. 696, 11.
 λαμπρός ἄνεμος. 589, 13.
 λαμπτήρες. 995, 44.
 λάπη. 251, 38.
 λάπτειν. 631, 35.
 λαρινεύειν. 650, 34.
 ἐν Λαρίσση pro ad Larissam.
 88, 34.
 λαρόν et λάρινον. 650, 33.
 λαρυγγόφωνος τύπος. 310, 21.
 λάσθη. 583, 35.
 λασταυροκέκκαβον βροῦμα. 28, 14.
 λάτος piscis. 543, 52.
 λαῦρα vicus. 848, 39.
 λαῦρα et λάβρα. 848, 62. et 63.
 λαῦραι diversae sub Archiepí-
 scopo Alexandrino. 848, 15.
 λαφυροπώλης. 659, 11.
 λάχανα ἔψανα καὶ ἔψητά. 142, 62.
 λάχμαν Syrorum. 218, 17.
 λαχος πυρῶν. 626, 64.

895, 24.
 917, 47.
 217, 44.
 8, 35.
 323, 38.
 917, 47.
ibid.
 705, 60.
 615, 46.
 296, 63.
 799, 36.
 921, 15.
 920, 65.
 473, 68.
 743, 38.
 605, 40.
 743, 21.
 872, 45.
 301, 40.
 155, 66.
 812, 61.
 479, 19.
 728, 15.
 775, 42.
 57, 32.
 352, 20.
 et 21.
 959, 36.
 801, 33.
 219, 59.
 129, 54.
 623, 48.
 641, 30.
 898, 38.
 144, 40.
 427, 21.
 57, 30.
 197, 17.
 899, 26.
 802, 43.
 540, 21.
 735, 28.
 285, 33.
 293, 21.
 133, 45.
 429, 14.
 318, 14.
 540, 56.
 605, 19.
 24, 23.
 636, 41.
 350, 43.
 175, 14.
 164, 56.
 20, 40.
 116, 41.
 252, 47.
 170, 41.
 Λ.
 146, 13.
 694, 40.
 670, 61.
 804, 61.
 158, 57.
 474, 13.
 818, 39.
 933, 61.
 631, 41.
 249, 14.
 43, 19.
 250, 44.
 424, 19.
 656, 45.
 905, 42.
 348, 32.
 696, 11.
 589, 13.
 995, 44.
 251, 38.
 631, 35.
 650, 34.
 88, 34.
 650, 33.
 310, 21.
 583, 35.
 28, 14.
 543, 52.
 848, 39.
 848, 62. et 63.
 848, 15.
 659, 11.
 142, 62.
 218, 17.
 626, 64.

ητοχάρων. 603, 44.
 νιανός. 227, 50.
 νλας. 529, 29.
 νειν ἐπὶ κεφαλαίου. 424, 11.
 νειν τὰ κύκλω. 13, 49.
 νειν τὴν ὄρχησιν. 898, 49.
 μαξ et λειμάς, pro λειμών.
 969, 46.
 πουργεῖν de histrionibus.
 244, 65.
 υθος. 694, 28.
 υθίτας. 215, 14.
 ὄς in navi. 794, 42.
 ῖθηρ, λεξιθηρεῖν. 190, 21.
 ῖάδες ἄσπετοι. 165, 15.
 πειν mazam. 293, 31.
 τὰ καὶ τομά, apud Plutar-
 chum. 231, 56.
 ττινος. 227, 50.
 επρέος. 703, 14.
 ῖριοι κακοί. 932, 48.
 ρχη, λεοχηνεύεσθαι. 338, 64.
 et 15.
 ὀκία et ex ea funes. 360, 11.
 ὀκίππος. 117, 34.
 ὀκοπύγοι. 206, 62.
 ὀκοπυδρόν et ἔμπυδρόν. 60, 62.
 ὀκος, ἔλευκος, διάλευκος, ἐπι-
 λευκος, μεσόλευκος, μιξόλευ-
 κος, et περιλευκος, cognatae
 voces. 344, 56.
 ὀκος λόγος perspicuus et cla-
 rus. 660, 23.
 ὀκυκία τῆς Κώας. 367, 48.
 ὀκυλογεῖν. 840, 25.
 ὀκυφρών. 11, 19.
 ὀληγουσα. 903, 11.
 ὀδιδιον. 451, 44.
 ὀληκεῖν 40, 42. ὀληκνος, ibid.
 ὀληκάζειν. ibid. 54.
 ὀληκνθος. 190, 56.
 ὀλημισκοι et λιμνισκοι. 350, 24.
 ὀληρος οὐ γενόμενος. 753, 47.
 ὀληστις. 728, 19.
 ὀληρον pro calido. 85, 30.
 ὀληρος. 921, 30.
 ὀληρκαὶ βίβλοι. 162, 61.
 ὀληρος αὐλός. 890, 27.
 ὀληγάναρ. 615, 48.
 ὀληροφόροι mulieres et viri.
 349, 22.
 ὀληροῖδες ἐρημίαι. 545, 27.
 ὀληροῦλος χλαῖνα. 761, 47.
 ὀληρπαινεῖν. 390, 46.
 ὀλητά, vel ὀλητα, 97, 55.

λιταί. 44, 13.
 λιτρον et νιτρον. 943, 29.
 λιτυέρσης. 893, 19.
 λογάρια. 575, 52.
 λογοδιάρροια. 56, 60.
 τὸ κατὰ λόγον. 633, 42.
 λόκουλλοι. 921, 29.
 λοπάς et τρυβλλον. 286, 47.
 λοφνία et λοφνίς. 990, 22.
 λόφοι ξηροί apud Hippocratem.
 92, 25.
 λυδοπαθής pro ἡδυπαθής. 975, 38.
 λύγου θωρακίον. 950, 65.
 λυκοεργής, et λυκιουργής. 807, 13.
 λύκος piscis. 504, 48.
 Λυσάνδρειον χοῆμα. 407, 32.
 λυσανίας κακῶν. 195, 26.
 λυχροκαυτία, λυχροπία, et λυχρο-
 καία. 996, 21.
 λυχνιον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς.
 989, 45.

M.

Ἡ μαγειρικὴ καπνίζομένη τυραν-
 νίς. 692, 55.
 μάγειρος et ὀψοποιός, sine διά-
 κρονος, qui differant. 690, 26.
 μαγεύειν Ταυροπολικά. 451, 16.
 μόδρα. 162, 47.
 μάζα τετριμμένη καὶ ἄτριπτος.
 218, 43.
 μάζοι vel μαζεινοί. 578, 31.
 μαθαλλίδες. 810, 20.
 τί μαθῶν vel τί παθῶν. 886, 32.
 μακρογόγγυλος. 165, 41.
 μακωνίδες. 214, 18.
 μαλάχη. 120, 42.
 μανδύλιον. 699, 28.
 μάνης. 810, 21.
 μανθάνειν, pro solere. 716, 64.
 μανία vehemens studium. 779, 40.
 μανικὸν φιλόν. 779, 46.
 μαξεινός, et μύξινος. 548, 56.
 μαργαρίτις, vel μαργαρίτης. 178, 43.
 Μάρκος, μάρμων. 192, 52.
 μάρρον. 690, 14.
 μασθλητινὴ καρὶς. 204, 37.
 μαστοὶ 810, 20.
 μασχάλη. 611, 37.
 ματαΐζειν. 155, 23.
 μάντειν, pinsere hordea. 462, 36.
 μάχαιοι. 278, 58.
 μαχάταρ. 615, 48.
 μεγάλειον unguentum, vel με-
 γάλλιον. 975, 33.

- μέθυ vide παροιμία.
 μέθυ βύβλινον. 69, 60.
 μεθύσης. 969, 46.
 μέθυ χαλκκρατον. 24, 52.
 μελαγχρής. 292, 64.
 μελάμπυγοι. 205, 21.
 μέλαν δρυός et μελανδρύαι. 548, 34.
 μελετᾶν, meditari. 688, 39.
 μέλημα, mea cura. 844, 52.
 μέλη πάραυτα. 296, 55.
 μέλη et ὤδος poculorum nomi-
 na. 807, 17.
 μελικηρίδες et μελίκηρες. 925, 24.
 μέλιτα pro μέλιτα. 826, 27.
 μέλος. 903, 46.
 μέλος et αἴλησις confunduntur.
 889, 37.
 μελωδός ἤχος. 167, 32.
 μένανδρος virgo. 192, 49.
 μένειν. 369, 54.
 μενεκράτης, columna. 192, 49.
 μεσάραιον. 181, 34.
 μετακέρασμα, et μετάκερας arua
 terpida. 84, 20.
 μεταμφιάσασθαι τετράγωνα ἐμά-
 τια. 371, 52.
 μετάνιπτρον. 809, 61.
 οἱ περὶ μετεώρων φόβοι. 498, 54.
 μετρεῖν ὀφθαλμόν. 864, 40.
 μέτωπον κίττω κεκρικωμένον.
 81, 52.
 μέτροι τῆς τύχης. 438, 59.
 Μῆδος, quis. 109, 65.
 μήκωνες λευκοί. 796, 46.
 μηλία ξαρινή. 161, 24.
 μημίλαμφοι, vide ἡμίλαμφοι.
 μηποτε δὲ dubitationis nota
 apud Graecos. 32, 23.
 μήτρα, μητρόπολις καὶ μήτηρ.
 184, 62.
 μηχανή σχαστηρία. 246, 33.
 μικροπολιτικὸν τὸ μὴ δύνασθαι
 συμπληρῶσαι, varie explo-
 tum. 611, 66.
 μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες. 248,
 20.
 μικρὸς τὴν γνώμην. 436, 37.
 μίνδαξ species suffitus. 978, 41.
 μιργάβωρ. 615, 50.
 μίσθωμα. 877, 13.
 ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξίεναι. 370, 64.
 ὁ μνημονεύομενος γρίφος. 762, 68.
 μνοία et μνώα. 459, 11.
 μόθαιες. 467, 50.
 μοῖραι. 31, 60.
 Μολιόνη et Μολιόνες. 115, 59.
 μολόχη. 120, 44.
 μόλτυος. 102, 24.
 μονοσιτεῖν, vide μονοφαγεῖν.
 μονότροπος. 435, 27.
 μονοφαγεῖν et μονοσιτεῖν. ut di-
 ferant. 94, 43.
 μόρα et συκάμινα, unde dicti
 104, 58.
 μόρον, vide μῶρον.
 Μόστηνα κάρνα. 104, 60.
 Μότα, vide ἄμωτα.
 Μουκηρόβατος nucifrangibulum
 107, 41.
 μοῦρκορ. 615, 54.
 μοῦρταρ. ibid.
 μουσική πάνδημος. 903, 12.
 μουσικός ἀγὼν ἐγκωμίων. 731, 28.
 μουσιούν et μουσιῶται. 850, 52.
 ἐν Μουσῶν. 958, 26.
 μουστάκια. 921, 13.
 μοχθηρὸς et μόχθηρος. 608, 61.
 μυθικαὶ διαθέσεις. 345, 40.
 Μυκηρὸν, Cypriae amygdali-
 praegrandes. 106, 55.
 Μύκωνος et Μύκονος. 598, 46.
 μύμαρ et μῶμαρ. 615, 55.
 μυνδοί. 538, 33.
 Μυρικοῦς. 106, 48.
 μυρμιαί, vel μύρμαι. 547, 14.
 μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. 969, 52.
 ejus vocis etymon ex fe-
 tentia Athenaei.
 μύρον ξαρινὸν sive ἡρινόν. 257, 31.
 μῦρος et μύραινα. 545, 40.
 μυστήλη. 240, 49.
 μυστήρια, murium latibul-
 192, 50.
 μυχὸς domus. 627, 50.
 μυχοὺς πόλεως. 627, 64.
 μῶρον et μόρον. 102, 32.

N.

- Νάειν et ναίειν. 968, 16,
 νόπυ, σίναπι, et σιναπεῖν. 635, 28.
 Ναυκρατίτης στέφανος. 956, 12.
 ναστός et νάνος. 463, 63. et (C)
 νεανική λοπάς. 303, 60.
 νεασπάτωτον. 895, 33.
 Νεβρωδείς, aut Νευρωδείς 334, (C)
 νενύρ. 615, 57.
 νέμεσις. 582, 38.
 νεοδάρη. 238, 10.
 νεοθήξ μάχαιρα. 535, 37.
 νέοι νυκτερεύοντες. 627, 18.

ρομητραί. 681, 27.
 ρός pro νερός. 334, 65.
 ροσπαστείῳθαι. 671, 20.
 ροὶ et παραστάται, testiculi. 661, 27.
 ροσὶ vox laxae significationis. 385, 61.
 ροσπαστείῳθαι. 883, 64.
 ροσπαστείῳθαι, vide ἀναρῖται.
 ροσπαστείῳθαι. 693, 55.
 ροσπαστείῳθαι, scriptor. 144, 48.
 ροσπαστείῳθαι. 615, 57.
 ροσπαστείῳθαι Neptuno sacra. 563, 20.
 ροσπαστείῳθαι pro effundere. 708, 59.
 ροσπαστείῳθαι Μυκόνιαι. 601, 14.
 ροσπαστείῳθαι. 615, 58.
 ροσπαστείῳθαι, vide ἄτρον.
 ροσπαστείῳθαι, Gallina Numidica. 942, 36.
 ροσπαστείῳθαι συμποτικοί. 331, 30.
 ροσπαστείῳθαι νόμῳ γαμετή. 859, 47.
 ροσπαστείῳθαι κατακλείειν. 596, 37.
 ροσπαστείῳθαι, vitia. 866, 34.
 ροσπαστείῳθαι ὄρνεις. 306, 31.
 ροσπαστείῳθαι ὄρων scriptores. 281, 54.
 ροσπαστείῳθαι λαμπρός. 589, 14.
 ροσπαστείῳθαι ὄμφαια. 346, 21.
 ροσπαστείῳθαι ὄρφ χαλκός. 898, 46.
 ροσπαστείῳθαι ὄριδανός. 522, 26.

Ξ.

ροσπαστείῳθαι ὄρνη. 218, 43.
 ροσπαστείῳθαι ὄρνησθαι δρυπέπεισι. 114, 65.
 ροσπαστείῳθαι ὄριδης color. 931, 56.
 ροσπαστείῳθαι ὄρνησθαι χυμός. 159, 14.

Ο.

ο ο ου pronuntiatum a veteribus. 786, 48.
 ο ο ου. 208, 39.
 ο ο ου pro ἔξις. 61, 51.
 ο ο ου. 156, 44.
 ο ο ου ὄκωδης saltatio. 52, 30.
 ο ο ου ὄκωδης ξύστρα. 190, 44.
 ο ο ου ὄκωδης ὄκωδης, ὄκωδης, ὄκωδης, ὄκωδης. 685, 27. et seqq.
 ο ο ου ὄκωδης ὄκωδης ὄκωδης προκοπῆς. 760, 32.
 ο ο ου ὄκωδης Αἰγύπτιοι. 790, 62.
 ο ο ου ὄκωδης. 246, 23.
 ο ο ου ὄκωδης pro πόλις. 715, 12.
 ο ο ου ὄκωδης. 434, 48.
 ο ο ου ὄκωδης. 66, 64.
 ο ο ου ὄκωδης, columba. 617, 46.
 ο ο ου ὄκωδης Πηλία ποιεῖν. 661, 34.
 ο ο ου Casaub. Anim. in Athen. T. III.

οἰνηρὰ ἀγγεῖα, five ἀμφορεῖς νερασμένοι. 776, 14. et 15.
 οἰνηρὰ πατρίς. 881, 23.
 οἰνηρὰ. 814, 38.
 οἰνηρὰ. 57, 53.
 οἰνηρὰ. 777, 13.
 οἰνηρὰ etymum. 77, 43.
 οἰνηρὰ εὐρέτης. 77, 12.
 οἰνηρὰ ὄνογλίας. 69, 63.
 οἰνηρὰ κεκερασμένος ἄκρατος. 24, 54.
 οἰνηρὰ κοκκύζει vel κοχύει. 70, 23.
 οἰνηρὰ οἰνουντιάδης. 71, 17.
 οἰνηρὰ ἄνθεος ὀδοόμενος. 778, 20.
 οἰνηρὰ ἐν οἴνω, in vino. 633, 22.
 οἰνηρὰ οἶοι εἶναι ποιεῖν. 654, 40.
 οἰνηρὰ οἴνω ὀμιλεῖν, vinum bibere. 114, 58.
 οἰνηρὰ οἶδος ἄωτος. 793, 43.
 οἰνηρὰ πρὸς οἴωνοῦ τίθεσθαι. 35, 10.
 οἰνηρὰ ὀλβιογαστρω. 197, 51.
 οἰνηρὰ ὄλκια. 343, 47.
 οἰνηρὰ ὄλμος. 814, 11.
 οἰνηρὰ ὄλολυγμοί. 424, 36.
 οἰνηρὰ ὄλολύζειν. 514, 60.
 οἰνηρὰ ὄλοσιαλοκάλαμος, et ὄλεσιαυλοκάλαμος. 561, 47.
 οἰνηρὰ ὄλπη. 433, 34.
 οἰνηρὰ ὄλπις, trulla vinaria. 41, 46.
 οἰνηρὰ ὄμαρτη. 41, 27.
 οἰνηρὰ ὄμηρικὰ δειπνα, apud Plutarchum. 27, 42.
 οἰνηρὰ ὄμηρειοὶ κεκρούφαλοι. 962, 22.
 οἰνηρὰ οἶ παρ' ὄμηρῳ νόμοι. 27, 63.
 οἰνηρὰ ὄμόκαποι. 17, 29.
 οἰνηρὰ ὄμορος ἄρτος. 212, 64.
 οἰνηρὰ ὄμοσίπυοι. 17, 29.
 οἰνηρὰ ὄμφακτα νεκροί. 981, 49.
 οἰνηρὰ ὄνθύλευσις five μονθύλευσις. 12, 50.
 οἰνηρὰ ὄνια. 557, 46.
 οἰνηρὰ ὄνομα Θεβαίων pro Thebani. 43, 28.
 οἰνηρὰ ὄνόματα ταπεινά. 751, 45.
 οἰνηρὰ ὄνόματα Θεοφόρα. 751, 50.
 οἰνηρὰ ὄνοι γέμοντες οἴνου. 308, 45.
 οἰνηρὰ ὄνοματοθῆραι. 189, 54.
 οἰνηρὰ ὄξλων panis. 218, 42.
 οἰνηρὰ ὄξνα et πρόμαλος. 313, 21.
 οἰνηρὰ ἢ δι' ὄξυβάφων μουσική. 340, 28.
 οἰνηρὰ ὄξυγαρον. 141, 28.
 οἰνηρὰ ὄξυμαλα Περσικά. 161, 25.
 οἰνηρὰ ὄξυπεινος. 94, 34.
 οἰνηρὰ ὄξυς et ὄξυγαρον. 140, 10.
 οἰνηρὰ ὄπηνικά. 642, 65.
 οἰνηρὰ ὄπιτιοτλά serpia. 895, 18.

- ἄπλα navis, arma. 355, 26.
 Ὀπλοῖα, pars Homericæ rhapsodiae. 41, 11.
 ὄπος. 198, 47.
 ὄπτος τάριχος, cutis squallida. 189, 54.
 ὄπτος, qui est in conspectu. 188, 27.
 ὄπτηρια. 391, 14.
 τὸ ὄρατὸν τοῦ πράγματος. 580, 65.
 ὄργανα κατὰ μίτον. 310, 50.
 ὄργανον Μολοσσόν. 325, 12.
 τὰ ὄργανικὰ. 330, 36.
 Ὀργή. 298, 23.
 ὄργιαστικά sacra. 938, 27.
 ὄρεθθῆν. 123, 35.
 ὄρθαγορίσκοι, et ὄρθραγορίσκοι. 264, 17.
 ὄρθροβόας. 192, 52.
 ὄρμενος. 129, 25.
 ὄρνεις, gallinae. 44, 19.
 ὄρνίθης ἄρτος. 212, 54.
 ὄρνιθιος ζωμός. 593, 28.
 ὄρνιθομανεῖς. 779, 50.
 ὄρος φιλίας, pro perfecta amicitia. 92, 51.
 Ὀροφίρνης. 734, 44.
 Ὀρούα pro Ὀρούα. 178, 32.
 ὄρφως et ὄρφός. 548, 31.
 ὄρχεῖν. 53, 11.
 Ὀρων varii scriptores. 844, 60.
 ὄς pro ὄ, et contra. 813, 27.
 ὄσλας ἔνεκα. 543, 32.
 ὄσφυλοι et ὄσφύλια. 253, 57.
 ὄστρακίδαι. 116, 36.
 ὄστρεα et ὄστρεα. 176, 15.
 ὄτριχας, ολιετίας. 933, 50.
 οὔλον ἕει. 891, 32.
 οὔπιγγοι. 891, 34.
 οὐρανίσκος et οὐρανός. 344, 41.
 οὐρανός ὀπιανιῶν. 255, 15.
 οὐρανοχρώματοι solenes. 175, 51.
 οὔτος. 689, 33.
 ὄχη. 631, 47.
 ὄχλος. 14, 60.
 ὄψον, πετραῖον. 428, 62.
 ὄψον, ὄψον θαλάττιον. 476, 19.
 ὄψον etymum. 476, 40.
 ὄψον, piscarium forum. 592, 46.
 ὄψοποιός vide μάγειρος. 691, 55.
 ὄψωνεῖν. 602, 29.
 ὄψωνεῖν Νηρηίδας. 397, 32.
 Παιδικὰ Sophronis. 562, 25.
 Παιδίων fabulae multorum partium inscriptae. 178, 22.
 παιδισκίριον. 351, 22.
 παιδισκίριον. 733, 44.
 παλζειν. 653, 29.
 παλζειν et ludere. 842, 18.
 πᾶν Λεῦκε. 188, 49.
 παῖς Κύκης. 845, 62.
 παισά. 919, 11.
 Παιώνιον. 462, 52.
 παλαίθετος. 905, 38.
 παλαιούσθαι de vino. 59, 59.
 πάλαισμα disputator. 30, 20.
 παλαιστής αὐτίργειος. 420, 56.
 παλαιῶρ. 615, 58.
 πάλη μονομάχος. 280, 54.
 παλία. 182, 28.
 παναθηναίων ἑορτή. 192, 62.
 πανδαισία. 328, 57.
 πανός vox Aeschyli. 995, 24.
 πάνξνοι. 780, 51.
 Πανός ἄγημα. 107, 27.
 πάνος. 215, 18.
 πᾶξ, παχ. 140, 10.
 παρὰ pro περί. 25, 35.
 παραβίτης. 351, 27.
 παραβοηθῆν. 11, 53.
 παραγέυσθαι. 91, 28.
 παράδεισος. 830, 29.
 παραδεδειπνηθῆν. 717, 27.
 παραδρομή. 850, 49.
 παραιτεῖσθαι et περιλιστασθαι] fugere aliquid. 955, 51.
 παραιτήσις. 321, 35.
 παρακαταθήκη Menandri. 869, 7.
 παρακατεσθῆν. 639, 26.
 παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. 842, 250, 58.
 παραμασήτης et παραμασύνης. 351, 38.
 παρανομώτερος pro παρανομώτος. 859, 44.
 παραπέμπειν ἱκανός ζωμός. 264, 595, 36.
 παραρτήματα, five παραδρόμια. 364, 44.
 παρασύγγαι, vox Barbara. 230, 359, 25.
 παράσιρον. 359, 25.
 παράσιτος, et quae super voce observantur. 412, 417, 21.
 παράσιτος vocis auctor antiquissimus. 417, 21.
 παρασκενάζειν. 321, 47.
 παραστάται. 736, 36.

Π.

Παιδάριον. 351, 22.

ὄρατὸν τοῦ πράγματος. 580, 65.
 ὄργιαστικά sacra. 938, 27.
 ὄρεθθῆν. 123, 35.
 ὄρθραγορίσκοι, et ὄρθραγορίσκοι. 264, 17.
 ὄρθροβόας. 192, 52.
 ὄρμενος. 129, 25.
 ὄρνεις, gallinae. 44, 19.
 ὄρνίθης ἄρτος. 212, 54.
 ὄρνιθιος ζωμός. 593, 28.
 ὄρνιθομανεῖς. 779, 50.
 ὄρος φιλίας, pro perfecta amicitia. 92, 51.
 Ὀροφίρνης. 734, 44.
 Ὀρούα pro Ὀρούα. 178, 32.
 ὄρφως et ὄρφός. 548, 31.
 ὄρχεῖν. 53, 11.
 Ὀρων varii scriptores. 844, 60.
 ὄς pro ὄ, et contra. 813, 27.
 ὄσλας ἔνεκα. 543, 32.
 ὄσφυλοι et ὄσφύλια. 253, 57.
 ὄστρακίδαι. 116, 36.
 ὄστρεα et ὄστρεα. 176, 15.
 ὄτριχας, ολιετίας. 933, 50.
 οὔλον ἕει. 891, 32.
 οὔπιγγοι. 891, 34.
 οὐρανίσκος et οὐρανός. 344, 41.
 οὐρανός ὀπιανιῶν. 255, 15.
 οὐρανοχρώματοι solenes. 175, 51.
 οὔτος. 689, 33.
 ὄχη. 631, 47.
 ὄχλος. 14, 60.
 ὄψον, πετραῖον. 428, 62.
 ὄψον, ὄψον θαλάττιον. 476, 19.
 ὄψον etymum. 476, 40.
 ὄψον, piscarium forum. 592, 46.
 ὄψοποιός vide μάγειρος. 691, 55.
 ὄψωνεῖν. 602, 29.
 ὄψωνεῖν Νηρηίδας. 397, 32.
 Παιδικὰ Sophronis. 562, 25.
 Παιδίων fabulae multorum partium inscriptae. 178, 22.
 παιδισκίριον. 351, 22.
 παιδισκίριον. 733, 44.
 παλζειν. 653, 29.
 παλζειν et ludere. 842, 18.
 πᾶν Λεῦκε. 188, 49.
 παῖς Κύκης. 845, 62.
 παισά. 919, 11.
 Παιώνιον. 462, 52.
 παλαίθετος. 905, 38.
 παλαιούσθαι de vino. 59, 59.
 πάλαισμα disputator. 30, 20.
 παλαιστής αὐτίργειος. 420, 56.
 παλαιῶρ. 615, 58.
 πάλη μονομάχος. 280, 54.
 παλία. 182, 28.
 παναθηναίων ἑορτή. 192, 62.
 πανδαισία. 328, 57.
 πανός vox Aeschyli. 995, 24.
 πάνξνοι. 780, 51.
 Πανός ἄγημα. 107, 27.
 πάνος. 215, 18.
 πᾶξ, παχ. 140, 10.
 παρὰ pro περί. 25, 35.
 παραβίτης. 351, 27.
 παραβοηθῆν. 11, 53.
 παραγέυσθαι. 91, 28.
 παράδεισος. 830, 29.
 παραδεδειπνηθῆν. 717, 27.
 παραδρομή. 850, 49.
 παραιτεῖσθαι et περιλιστασθαι] fugere aliquid. 955, 51.
 παραιτήσις. 321, 35.
 παρακαταθήκη Menandri. 869, 7.
 παρακατεσθῆν. 639, 26.
 παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. 842, 250, 58.
 παραμασήτης et παραμασύνης. 351, 38.
 παρανομώτερος pro παρανομώτος. 859, 44.
 παραπέμπειν ἱκανός ζωμός. 264, 595, 36.
 παραρτήματα, five παραδρόμια. 364, 44.
 παρασύγγαι, vox Barbara. 230, 359, 25.
 παράσιρον. 359, 25.
 παράσιτος, et quae super voce observantur. 412, 417, 21.
 παράσιτος vocis auctor antiquissimus. 417, 21.
 παρασκενάζειν. 321, 47.
 παραστάται. 736, 36.

ραστάται, testiculi. 677, 45.
 ραστάττεσθαι τοῖς Ἑλλησι. 276, 61.
 ρατείνειν. 285, 49.
 ρατέμνειν 278, 44.
 ρατίθεσθαι. 462, 28.
 ρατρέφεισθαι. 369, 62.
 ρατρέχειν. 279, 52.
 ραυρήματα. 364, 21.
 ραφθορά. 174, 15.
 ραχέειν λίτρον, vel potius κλίτρον. 941, 53.
 ραχέειν μύρον. *ibid.*
 ἔπι τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. 871, 60.
 ραρεβολαὶ Excerpta. 1, 12.
 ραρετυμολογία. 498, 25.
 ραρευδιασται et παρευδιάζειν. 578, 66.
 ραρητῆσθαι. 269, 50.
 ραροδος in nave. 355, 11.
ΑΡΟΙΜΙΑΙ. Καταπυγοτέρα τῶν ἀλφησιῶν. 2, 29.
 Τρεῖς δ' ἀπομαζαμένοισι θεοὶ διδάσιν ἄμεινον. 7, 48.
 Πρὸς Εὐκλείδου, vel ὑπὲρ Εὐκλείδου. 10, 21.
 Οὐδέν ὀνήσει βολβὸς ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς. 19, 16.
 Ἄθυστα ἱερὰ κατεσθίει. 35, 47.
 Ἄρ' οἴσει τρία; 68, 18.
 Παιδιὰ φαίνονται ἂν εἶναι vel λῆρος. 76, 24.
 Οἶνος καὶ ἀλήθεια. 80, 39.
 Βόμμα Σαρδιακόν. 98, 30.
 Ὄνος βαδίζει εἰς ἄχυρα τραγημάτων. 107, 14.
 Ναυσικλείδους ἱερήματα. 129, 13.
 Μείζον ἢ Τροίαν εἰεῖν. 131, 46.
 Ἐγκέφαλον ἔχειν. 146, 62.
 Τὸν οἰκὸν τρώγουσα γύναι τὰν χλαῖναν ὑφαίνει. 148, 45.
 Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις. 149, 15.
 Βαλετή καὶ θέρεος καὶ χεῖματος ἐστὶν ἄριστη. 149, 18.
 Αὐγκέως ὀξυπέστερος. 152, 27.
 Πέπων ἔρινος ἄλλους ἐξεριναίεις λόγῳ. 152, 29.
 Χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖς τ' Ἀντωνος κλάνας. 161, 27.
 καύγην διεκτείν. 170, 35.
 Τοῦ πατρὸς τὰ παιδιά. 186, 11.
 Ἴππο γρηάσκοντι τὰ μελινα κινῆ ἐπιβάλλε. 223, 51.
 ταρλγους ἀξιώτερος. 229, 40.
 Ἐξ ἀμάξης λαλεῖν. 282, 24.

χύτρα δὲ φακίας ἤψετο, non esse proverbium, contra Erasmus disputatur. 288, 38.
 Τὸ ἐπὶ φακῆ μύρον. 292, 14.
 Οὐ μὲν τοι παρα κωφὸν ὁ τυφλὸς ζοικε λαλήσαι. 296, 43.
 τὸν ξύοντα ἀντιξύων. *ibid.*
 Μάγαδις καλήσω μικρὸν ἄμα σοι καὶ μέγα. 315, 10.
 Ἰσα βαλῶν Πυθοκλεῖ. 373, 25.
 Ἄγρῳφος λέγειν. 384, 22.
 Σὺ δὲ τιμοπώλης ὡς Ἀχιλλεύς οὐδὲ εἰς. 403, 22.
 Ὀνου οἰκία. 414, 31.
 Ὅταν ἢ δεκάπονον τὸ στοιχείον. 425, 36.
 Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. 495, 50.
 κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι et ἀνὰ ῥοῦν χωρεῖν. 507, 53.
 Οὐ μάλα κίρκας. 563, 12.
 Μυσῶν λεῖλα. 563, 54.
 χελώνης ἢ δεῖ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν. 581, 46.
 οἰθεῖς μέγας σαπρὸς ἰχθύς. 603, 60.
 ἀφ' ἐνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ αὐτὸ ὑποκρίκειν. 617, 24.
 ἄμα ἔπος, ἄμα ἔργον. 655, 47.
 Ἀσπένδιος κισσαριστής. 690, 64.
 κέγχρον τρυπᾶν. 714, 55.
 Ἡ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέτταρα. 721, 31.
 Ζῆ χύτρα, ζῆ φιλία. 769, 46.
 δάκτυλος ἡμέρα. 798, 21.
 Οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σανατοῦ πτεροῖς ἀλίσκη. 810, 28.
 Δράν ταυτὰ τοῖς εὐχομένοις. 820, 34.
 Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. 837, 18.
 Ἀπεσκυθισθαι. 837, 30.
 Βαδίζειν εἰς Ἡραῖον ἐμπειπλεγμένον. 838, 24.
 Βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας. 856, 15.
 Παγὺς γὰρ ὡς ἐκεῖ ἐπὶ στόμα. 855, 64.
 Περιλιπιιδῶσθαι. 856, 43.
 Ἄλλ' ἐξέπεσε πορθμῖς ἐλατίνῳ πλάτῃ. 861, 61.
 ἐξέπαισε. 861, 64.
 ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. 866, 36.
 Ἀβυδητὸν ἐπιφόρημα. 912, 30.
 Ἀληθεσμένος βίος, βίος μεμαγαμέ.

- νος, et βλος ἐξηλημένος. 913, 63. et seqq.
 Ἡσθα χίδρα καὶ σωτηρία. 924, 54.
 Καινός οὔτος Παλαίφατος. 940, 49.
 Ἄλλος οὔτος Ἡρακλῆς. 940, 46.
 Τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 992, 38.
 εἰς αἶγας ἀγρίας ἀποπέμπων τοὺς ζητοῦντας. 162, 49.
 παροιμία et μέθη quomodo differant. 736, 50.
 Πάρος pro πάριον. 915, 28.
 παροψημάτιον. 639, 23.
 παροψωνήματα bellaria dicta. 912, 50.
 πάσασθαι et πάσσασθαι. 780, 30.
 πάσορ. 615, 60.
 παοχητιῶντα βρώματα. 250, 53.
 πατάνειον. vide βατάνειον.
 πατάνεψις vox Sicula. 524, 50.
 πατανίων σωρεύματα, patinarum struices. 678, 19.
 πάτασσειν εἰς μέσον. 740, 60.
 πάτημα. 30, 30.
 πατήρ τῆς βίβλου. 1, 13.
 πατήρ τῆς τιμῆς. 3, 50.
 Πάτρια θυγατριδῶν. 698, 37.
 Πατριδίων et ἀπφάριον. 866, 35.
 πέδα pro μετά. 711, 24.
 πέζις. 125, 34.
 πελάνορ. 615, 59.
 Πελειάδες. 810, 26.
 πέληρ. 615, 61.
 πέλινα. 814, 51.
 πέλληρ. 615, 61.
 πέμπτην ἡμέραν pro περί πέμπτην ἡμ. 656, 50.
 πεμφθεῖς pro πέμψας. 915, 28.
 πέμφιξ, et πέμφης. 399, 44.
 πενήστης, pro seruo simpliciter. 459, 24.
 πένθος ἄωρον. 981, 61.
 πεντόπλοα. 815, 42.
 πεντετηρίδων γραφαί. 347, 61.
 πεντηκοστολόγοι. 100, 66.
 πέπηγεν οὔρος. 852, 35.
 πεπραγματεῦσθαι περί τί. 437, 39.
 πέπραται τὸ πρᾶγμα. 653, 61.
 τὰ πεπτόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 828, 55.
 πέπων νεκταροσταγῆς. 69, 59.
 πέπων, mollis et ignavus. 154, 15.
 περαίνεσθαι. 873, 27.
 πέρας artis. 652, 34.
 πέρας κάλλους. 39, 49.
 τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων, or venarum. 91, 65.
 περίδιξ pro astuto et libidinoso. 658, 62.
 περί pro παρά ex imperitia u. braviorum. 25, 35.
 περιάλλος. 261, 15.
 περιβόητον ποιεῖν. 236, 12.
 περιβολή et ὑποβολή. 98, 19.
 περιγίνεσθαι. 276, 65.
 περιγράφειν, circumscribere vox forensis. 134, 20.
 περιγράφειν, delere, vox criticorum. 324, 35.
 περιδεῖσθαι πώγωνας. 190, 46.
 περιδινός. 461, 47.
 περιέχων, de aëre. 345, 20.
 περί ζώων, et περί φυτῶν apud Athenaeum quomodo capiendum. 171, 32. et 33.
 περικάριον. 142, 38.
 περίκομμα. 658, 62.
 περικύμων μαστός. 215, 43.
 περιλευκός. 344, 48.
 περιμάττειν τὸ ὄφθαλμόν. 157, 1.
 περιόδον νικῆν. 708, 51.
 περιπαθῆς. 600, 63.
 περιπεταλοῦν. 20, 62.
 περισκελῆς poculum. 795, 59.
 περισκελῆ κάυματα. 933, 31.
 περισσοτρίφητος οἰζύς. 291, 17.
 περιστάσιμος στοά. 295, 31.
 περιστάσις, pro vita non philosophica. 835, 16.
 περιστέριον. 677, 36.
 περιστρώματα. 99, 12.
 περιστρώματα πυργωτὰ et ζωα. 343, 56.
 περισχιδεῖς calcei. 847, 17.
 περιφερόμενα ὄραν πάντα. 283, 231, 50.
 περιφοραὶ αἱ προπαρατιθέμεναι. 231, 50.
 περιφορὰ pro περιφέρεια. 101, 1.
 περί φυτῶν, vide περί ζώων.
 περιχεῖσθαι. 804, 47.
 πεταλίδις. 650, 10.
 πετάσους ἐπιτεθειμένοι. 310, 1.
 πετασώδης σπερμάτων φύσις. 647, 47.
 πέταχρον, poculi genus. 239, 1.
 πέτιχρον et πέδαχρον. 815, 47.
 πετραῖος ἰχθύς. 429, 10.
 πέψις et σῆψις quomodo in

neratione locum habeant. πλούταξ. 251, 56.
 525, 26. πλύνειν, maledicere. 229, 60.
 μς et σήμεις quomodo diffe- ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. 492, 53.
 rant. 475, 36. πνευμόνιον. 206, 18.
 γός, pro albo. 660, 67. πνύγειν. 135, 46.
 ος vinum mixtum aut man- ποάστριαι. 213, 52.
 gonizatum. 661, 36. ποάστριον. 213, 60.
 ος vinum. 930, 38. ποδεῖα udones. 133, 65.
 et πῖνε. 741, 26. πόθεν, unde, negandi signifi-
 ζομαι vox servorum ἀκο- catione. 964, 17.
 λούθων. 888, 35. ποιησις διὰ λόγου. 908, 58.
 πιθόγαστροι. 222, 42. ποιητής τῶν λεγομένων κολάβρων.
 ἤματα lemniscorum. 369, 30. 984, 50.
 ρῦν, vel πιλεῖν. 135, 57. προημάδες. 570, 63.
 αξ. 428, 45. πόλις pro χώρα. 88, 40.
 ρειν. 50, 18. Πολιτεῖαι Critiae antiqui scrip-
 τιν ἐξιέναι. 501, 48. toris. 779, 14.
 τιν τὴν ἐπίστιον. 742, 39. πόλος, coelum. 123, 25.
 τῖναι ἐκ τοῦ βυθοῦ φερόμεναι, πόλιος Graecorum. 923, 32.
 vel βύσσου. 172, 50. πολύκοπος saltatio. 52, 37.
 οἶνον τρυγίαν. 72, 10. πολυποίκιλος. 165, 24.
 πῖον, de omni genere pin- ὁ πολύπους ἐστὶ συντητικός 550, 62.
 guedinis. 145, 39. πολφοί. 288, 26.
 ροί, pipiones. 640, 29. πομπή, ferculum pompae. 347,
 τας. 155, 20. 14.
 Πισάτις. 601, 37. πομπὴν πέμπειν. 346, 45.
 ρο. 615, 62. ὁ Ποντικός λεσχηνεύτης. 926, 41.
 σήρων μόρος. 857, 11. πόντιον κοῖλον. 477, 47.
 τάνια vel φιστάνια. 926, 43. πόπαρ. 615, 64.
 et 51. πόρ, pro ποῦς, ibid.
 ὑίδες. 116, 43. πορθμός, aut πορθμῆς. 594, 14.
 υλος. 770, 48. ἐπὶ τοῦ τρίβωνος πορφύρα. 370, 27.
 υσος. 569, 26. πορφυροβαφοῦς χεῖρ. 883, 15.
 ἰκοῦς Φιλοξένειος. 24, 24. πόταινος gratus vel similis.
 ἰκοῦς, malvae semen. 120, 52. 560, 59.
 ἰκοῦς ὑβριστής. 200, 42. ποταμὸς κοῖλος ὄνεις. 667, 43.
 ἰνάσθαι. 759, 60. Ποτήρι ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὰ
 ἰάταια et Πλαταιαί. 274, 60. ἐν βλέπει. idem quod,
 ἰτῆορ. 615, 62. Anus ad armillum. 787, 48.
 ἰτίστακος piscis. 539, 55. ποτιφόριμον τέμαχος. 233, 26.
 ἰτὴν ὕδωρ, aqua salta. 84, 55. Ποτιμεύς vel Πότιμος Γλαῦκος.
 ἰττορ. 615, 65. 169, 36.
 ἰταὶ ἀνάγκαι, retia. 133, 36. πότοι et καθημερινὴ χρῆσις ut
 ἰκτὴ πολύποδος. 18, 60. differant. 72, 37.
 ἰκτὸν ὕφασμα σχολίου. 534, 27. πράγμα δυσχρόπιστον apud Li-
 ἰκτὸν γεννικὴ. 530, 64. banium. 961, 16.
 ἰκτὸν. 615, 64. τὸ πρᾶγμα δέχεσθαι. 650, 45.
 ἰκτὸν ἀγορά. 465, 49. πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγή. 292, 53.
 ἰκτὸν verbi variae notio- πρασοκουρῖδες et juli. 143, 53.
 nes. 612, 10. πρεσβέων et θεωρῶν differentia.
 ἰκτὸν. 580, 18. 342, 45.
 ἰκτὸν τὴν κεφαλὴν de vino. προημάδες. 571, 36.
 64, 18. πρῶσις. 816, 20.
 ἰκτὸν πλακοῦς. 920, 52. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. 834, 30.
 ἰκτὸν κακόν. 864, 54. προαιρετικὴ βία. 34, 31.

- προβατέος Pastor. 523, 12.
 προηγούμενος. 405, 57.
 προθεις vox criticorum. 502, 45.
 προκυκλείν, ἐκκυκλείν, sive ἐγκυκ-
 λείν. 628, 21.
 πρὸ μοίρας et πρὸ ὤρας. 981, 40.
 et 42.
 προπλίνει et ἀντιπροπλίνει. 241, 54.
 προπλίνει κώμην τιῆ. 788, 60.
 προπιὼν ἰσώπου. 284, 11.
 πρόπομα, quid significet. 118, 38.
 πρόποσις munus. 948, 31.
 τὰ προπύλαια. 929, 54.
 προσβαίνειν. 420, 63.
 πρὸς τιμὴν γίνεσθαι. 690, 23.
 προσαιρεσθαι edere. 159, 15.
 προσαναπληροῦν τιμὴν τι. 932, 31.
 προσαιποφέρειν. 369, 21.
 προσάρματα, cibi. 159, 15.
 προσεπιμετρεῖν. 77, 26.
 πρόσκομμα, vide ὑπώπιον.
 πρόσσηνες et πρόσκυνοι. 453, 38.
 προσίστασθαι. 427, 45.
 προσοψωνεῖν. 602, 32.
 Προσπαλιῶν nomen varie cor-
 ruptum. 564, 43.
 προσπεπονθέναί. 600, 53.
 προσποιεῖσθαι et ἀποπροσποεῖ-
 σθαι. 688, 44.
 προστίθεσθαι πρὸς τὸ νόμα. 149,
 40.
 πρόστομα, quae dicantur. 757,
 16.
 τὰ προσφερόμενα. 622, 15.
 προσφύσειως ἀρχή. 125, 50.
 πρόσχιον. 700, 28.
 προσώδιον sive προσόδιον. 902, 34.
 πρόσωπον καρδίας μαυθλητίνης.
 204, 30.
 πρόσωπον, frontispicium. 358,
 31.
 προτελής θυσία. 649, 55.
 προφυράματα μαζῶν. 263, 30.
 προῦπογράφειν. 860, 19.
 προῦμνον, προῦνη, prunus. 102,
 13. et 17.
 προυσίας. 816, 27.
 προφαίνειν ἐκ τῶν τεγῶν. 275, 53.
 οἱ περὶ πρῦτανιν. 330, 63.
 πρυτανεῖα sacramentum. 304, 49.
 πρυτανεῖα, sportulae. 420, 25.
 πρυτανεῖα urbium Graecarum
 omnium. 628, 53.
 ἐκ πρώτης παιδός. 881, 36.
 τῆς πρώτης ἐρέας. 346, 24.
 πρωτοφορεῖν. 865, 33.
 πτέρεις. 126, 38.
 πτερόν et περιπτερος. 357, 43.
 πτερόν. 806, 22.
 πτήσσειν. 651, 64.
 πτισσάνη unde dicta. 768, 58.
 τὸ πτιστικόν. 893, 25.
 Πτολεμαῖς. 579, 60.
 πύανιον. 543, 38.
 πύγαργοι. 206, 61.
 πυγή. 759, 49.
 Πύελοι balneorum Sybariticorum.
 833, 45.
 πύελος. 224, 30.
 πυκτεύειν, πρὸ μονομαχεῖν. 250, 28.
 Πυλεῶν. 958, 37.
 πυλωρεῖν et πολυωρεῖν. 10, 37.
 Πυξοῦς. 103, 62.
 πύος. 116, 19.
 πύος πυριάτης. 910, 57.
 πῦρ κούφον. 109, 37. μαλακώτε-
 ρον, et ἥττον θερμόν, ibid.
 ἀνεμμένον. 109, 40. χλιαρόν
 et ἰσχύον, καὶ ἀκμαῖον. 109,
 41.
 πυρετός. 199, 39.
 πυρήνες. 115, 54.
 πυροὶ τρίμηνοι. 212, 54.
 πυροῦντες, pisces, et ἔμπυροι.
 623, 56.
 πυρόβιας. 135, 21.
 πυρόβότης. 666, 60.
 πυρόβουλας. 135, 22.
 πάλυψ. 622, 48.

P.

Ράβδοι sive ῥαβδία. 972, 17.

ῥακεία. 653, 15.

Ραινοῦς. 103, 61.

ῥαπταῦλαι. 311, 36.

ῥάρος. 934, 41.

ῥαφανίδες vocis penultima, ἀ-
 ceps. 115, 24.

ῥαφανίδες πλυτοὶ et θαλάσσιοι
 vel Θάσσιοι. 115, 41.

ῥαφανίδωσις. poena adulter
 apud Athenienses. 19, 3.

ῥαφίς piscis, qui et βελόν
 555, 63.

ῥέξειν. ἐπὶ τοῦ θύειν. 939, 30.

ῥέοντα pocula. 816, 29.

ῥήγμα λαμβάνειν. 832, 54.

ῥήσιν περαινειν. 895, 49.

ῥήνη, squalus. 522, 19.

ῥέλον. 882, 22.

- ρες, quid proprie. 125, 46.
 ρ. 615, 65.
 ρι. 701, 65.
 ρός. 816, 39
 ρν, natura muliebris. 463, 41.
 ρος. 688, 66.
 ροις ὑφαντὰ vestimenta. 837,
 60.
 ρ aquarum. 623, 59.
 ρημα vide ἔψημα.
 ρήματα. 242, 27.
 ρος, pro ῥάμπος. 669, 39
 ρμα. 613, 13.
 ρροκέραμος. 677, 63.
 ρρωτέρα αρνα. 508, 61.
 ρς. 816, 35
 ράς καπετός. 707, 46.
 Σ.
 σαβάρ. 615, 65.
 σακωνεία, quid. 979, 14.
 σακων. 308, 17.
 σαπης dictus Mnaseas Colo-
 phonius. 15, 43.
 σαπίζειν τὸ πομπικόν. 709, 33.
 σαμβρίας βομβύλιος. 456, 45.
 σαμίτης, panis. 219, 35.
 Σαμοθράκια. 715, 30.
 σαδαλα ἀθανατάων. 256, 44.
 Σάτινα. 233, 24.
 σαπρίας οἶνος. 68, 48.
 σαρί. 615, 66.
 σαίνα. 845, 51.
 σατύριοι. 308, 29.
 σατυρικόν δράμα Sophoclis.
 720, 25.
 σαῖος, vox Laconum. 631, 21.
 σαρά bulborum, et olerum
 fasciculi. 248, 25.
 σαρήναι. 812, 45.
 σαρήντιδες γυναῖκες. 117, 28.
 σαρήνφως. 884, 40.
 σαρήνοῦς. 103, 61.
 σαῖμελος, vide σέσηλος.
 σαῖμνή θεὰ Atheniensium, et
 σεμναὶ θεαί. 717, 37.
 σαῖσηλος et σέμελος. 129, 30.
 σαῖνεσθαι et σύεσθαι. 150, 18.
 σαῖευομένη, pro πορευομένη. 82, 43.
 σαῖμειώσεις. 1, 38.
 σαῖηπία. 560, 49.
 σαῖησαμοειδές. 214, 24.
 σαῖηψις et πέψις quomodo diffe-
 rant. 475, 36.
 σαῖμαγών. 180, 32.
 σαῖαλις et σαῖαλδρις avicula. 673,
 63.
 σαῖβύναι et σαῖγύναι. 247, 34.
 σαῖγματισμός Euripidis. 13, 66.
 σαῖδη Boeotica vox pro malo
 Punico a Sida oppido.
 927, 40.
 σαῖκλος et σαῖγλος. 575, 16.
 σαῖκνός, cucumer, et pepo.
 148, 44.
 σαῖκνοῦ etymon. 149, 52.
 σαῖκωνία, cucurbita. 121, 38.
 σαῖλόδουνοι. 436, 24.
 σαῖλφίω σφενδοῶν. 182, 16.
 σαῖνδρον. 461, 40.
 σαῖός. 616, 11.
 σαῖρός. 250, 17.
 σαῖτεῖν δημοσίων κτεάνων. 706, 25.
 σαῖττυβος. 303, 13.
 σαῖκάλλιον et σαῖκαφή. 818, 12, et 17.
 σαῖκαρς. 561, 57.
 σαῖκατοφαγεῖν. 182, 63.
 σαῖκαφίδες. 301, 30.
 σαῖκάφιον, εἶδος κουράς. 97, 41.
 σαῖκέλεφερ. 616, 11.
 σαῖκελίς vide σαῖχέλις.
 σαῖκέπινος vel σαῖκέπανος. 559, 24.
 σαῖκενάρια. 944, 10.
 σαῖκενασία et σαῖκενάσεις. 205, 19.
 περὶ σαῖκενασίας καὶ δοκιμασίας
 φαρμάκων Heraclides auc-
 tor. 270, 53.
 Σαῖκηγὰς καταλαμβάνουσαι. 302, 21.
 σαῖκηνοποιεῖσθαι. 362, 45.
 σαῖκιάδες et umbrae. 267, 30.
 σαῖκλαῖναι aut σαῖκνίδες, vel σαῖκ-
 νίδες. 559, 29.
 σαῖκιάς ἢ καὶ σαῖμηφόνος. 642, 49.
 σαῖκλώδης, et σαῖκλώδης. 169, 37.
 σαῖκλώδη quae dicantur. 232, 64.
 σαῖκνίδαφος ὀξύινος. 313, 20.
 σαῖκνύδρια, σαῖκνός. 165, 26, et 27.
 σαῖκληρότης vini, vide σαῖθυρότης.
 σαῖκοίθης. 513, 30.
 σαῖκολιά, μέλη παροῖνια. 980, 37.
 σαῖκολύπτειν. 234, 13.
 σαῖκοτόδινος. 283, 30.
 σαῖκνίτη χύτρα. 223, 64.
 σαῖκώπτειν. 671, 28.
 σαῖμᾶσθαι. 271, 64.
 σαῖσοβεῖν. 373, 33.
 σαῖσόρ vel σαῖσόρ. 616, 11.
 σαῖσοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ
 τὸ κρήνον. 827, 45.
 σαῖσόφισμα Θετταλόν. 29 63.

- σοφοὶ et σοφισταὶ poëtae olim dicti. 37, 53.
 σπαδαχῆρ. 616, 12.
 Σπανία, pro Hispania. 574, 61.
 σπατάγγαι. 175, 48.
 σπάτος et σπατοῦν. 895, 38. et 42.
 σπείρα. 621, 12.
 σπερμολόγου duplex notio, 682, 63.
 σπλάγχνοισι συγγίνεσθαι 233, 55.
 σποδεῖν. 814, 36.
 σποδῖον et τεφρὸς colores qui differant. 675, 64.
 σποδῖτης panis. 215, 42.
 σπονδοποιεῖσθαι. 324, 61.
 σπουδάζοντες. 318, 61.
 τὸ ἀπὸ σπυρίδος δειπνον, et Romana Sportula. 634, 14.
 σταθμοδότης. 737, 13.
 στάσιμον genus carminis. 878, 57.
 σταφυλή. 930, 22.
 στεατίτης. 213, 17.
 στεγανόμιον pretium mansionis. 26, 47.
 στελεγγίς, corona sive ταινία. 952, 27.
 στελεός. 301, 27.
 στέμμα. 352, 50.
 στεμφυλίδες oleae. 112, 62.
 στενή pro στενωπός. 848, 33.
 στενόστομα ποτήρια. 457, 17.
 στερνοσωματον κύτος. 133, 32.
 στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. 956, 13.
 στέφανοι χρῆστοι. 970, 52.
 στέφανος, στεφάνη, στέμμα. 352, 31.
 στεφανωθῆναι τεμένεσιν ἐν Λωδώνη. 353, 12.
 στηθῆριον. 135, 54.
 στηθῦνια. 135, 55.
 Στηλοκόπας Polemon, cur. 409, 41.
 στιφρῶν pro γίνεσθαι στιφρόν. 560, 44.
 στιλεγγίς. 243, 58.
 στοιβή versus irrita. 89, 49.
 σιολή γάμβριος. 70, 32.
 στραγαλλεῖν. 463, 15.
 στραγγεῦεσθαι. 586, 11.
 στραγγεῦεσθαι περὶ τὰς συμβολάς. 875, 18.
 στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὄπλων. 373, 23.
 στρατηγὸς et ἡγεμῶν, qui differant. 691, 65.
 σιρέμματα, Spiraee. 248, 13.
 στρεπτοὶ, Spiraee. 917, 24.
 στρουθάρια οἶον ἐντραγεῖν. 136, 17.
 στρουθία. 871, 17.
 Στρουθὸν τὰ ἐλίγματα. 98, 52.
 στρωματόδεσμοι, et στρωματεῖς. 15, 32.
 Στυτικαὶ δυνάμεις. 44, 49.
 συγγραφεὺς, pro auctor simpliciter. 3, 28.
 σύγχοι calcei. 994, 44.
 συκίμια, vide μόρα.
 σύκα λευκόφια, et μελανόφια. 156, 41.
 συκαλίς. 134, 40.
 συκολογεῖν. 57, 31.
 τοῖς σύκοις τὰ ἐπιπινόμενα, vel ἐπιπινόμενα. 159, 12.
 συκοφάντης. 151, 53.
 συλλαβοπευσίλαβηται. 293, 55.
 σύλλιο. 616, 12.
 σύμβυχοι. 739, 61.
 συμβολαὶ et σύμβολα quomodo differant. 224, 36.
 συμπεριφέρεσθαι. 320, 42.
 οὐ συμπεριφέρομαι. 472, 56.
 συμπεριφορά. 320, 60.
 συμφορὰν εἰσορῶν. 253, 37.
 συνάγειν. 383, 34.
 συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν. 520, 13.
 συναικτεῖαι. 264, 20.
 συναλοιῶν. 836, 20.
 συναπάγεσθαι. 321, 24.
 συναποδύεσθαι. 39, 60.
 συναυλῖαι. 97, 59.
 συναυλία. 207, 53.
 Σύνδειπνοι Sophoclis. 959, 37.
 συνδιαριστήσασθαι βοῦν. 703, 27.
 συνέδριον et βουλευτήριον. 337, 60.
 συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. 388, 39.
 συννημένος 863, 56.
 συνοικία. 474, 27.
 συνουσιάζειν, una esse. 330, 52.
 συντηκτικός. 550, 63.
 συντίθεσθαι, σύνθημα συνθημα-
 τιαῖοι στέφανοι. 959, 40.
 συντριβεσθαι, συντριβή. 189, 58.
 συντυχία. 860, 18.
 σύρβη. 985, 24.
 σύριγξ. 345, 13.
 συρισκοί. 154, 34.
 σύριχοι. ibid.
 σῆς dictus quasi θῆς. 684, 63.
 ουσσίτιον, et σύσσιτοι. 17, 44. et seq.
 σφάκος pro ἐλελλοφακος. 503, 52.

ἄτερος. 649, 40.
 ἠκαίδεις. 536, 58.
 ἠηρείς. 536, 51.
 ἠηροῦσθαι. 432, 46.
 ἠαστηρία et γαστηρία. 246, 41.
 ἠεθλα. 274, 65.
 ἠεθην. 895, 51.
 ἠελίς et σκελίς. 115, 54.
 ἠῆμ' ἀξιοχρεῶν. 824, 46.
 ἠήματα saltantium. 900, 14.
 ἠνλιεσθαι et σχοινλιεσθαι. 894, 50. et 52.
 ἠνός. 145, 58.
 ἠουινή φωνή. 894, 55.
 ἠουνοτενεῖς literae. 768, 16.
 ἠολων saltatio. 894, 57.
 ἠολή και σπουδή. 889, 25.
 ἠυμα pro seruo. 360, 31.
 ἠυμα ποταμοῦ. 89, 17.
 ἠωτιανοί 436, 20.

T.

ἠαβρυλίτης. 209, 24.
 ἠαβωνιανόν. 921, 12.
 ἠακεραί. 658, 51.
 ἠακερός. 635, 32.
 ἠαπτικός. 547, 47.
 ἠάλλα οὐκ ἄξια τούτου. 840, 25.
 ἠάλλαντον quantum pondus es-
 set. 364, 14.
 ἠάλαρος Μουσῶν. 56, 53.
 ἠῆς ταμίης, et τοῦ δαιτροῦ, di-
 versa officia. 339, 36.
 ἠαραντῖνος πλακοῦς. 840, 25.
 ἠαραντεσθαι, truare. 561, 21.
 ἠάργανον vinum sive lora. 814,
 12.
 ἠαριχόπλεως Bosphorus. 222, 40.
 ἠαριχος homo nihili. 229, 37.
 ἠαριχος πίονα. 230, 23.
 ἠαριχος τέλειος. 232, 30.
 ἠαύρειον ὕδωρ. 234, 49.
 ἠαῦροι vox Ephesiorum. 720, 36.
 ἠαυρωπός, cur Bacchus. 78, 22.
 ἠαχέως και παραχρήμα junctim
 posita. 296, 39.
 ἠαῶς Atticorum. 679, 51.
 ἠαιχιόεσσα Μιλήτου κόμη. 557, 32.
 ἠελαμών. 421, 10.
 ἠελεβώδης ψυχή. 293, 14.
 ἠέλη μικρά. 83, 46.
 ἠέλλη pro τέλλη. 163, 49.
 ἠέλος. vocis expositio Athe-
 naei apud poetam rejecta.
 83, 64

τέλος φιλίας vel ὄρος de por-
 secta amicitia. 92, 23.
 τέλος ἐλλιμένιον. 912, 13.
 τεμαχίζειν. 429, 15.
 τέμενος. 776, 57.
 τέναρος. 950, 30.
 τέορ. 616, 13.
 † τέταφε με. 453, 23.
 τετραγωνα ἑμάτια. 371, 64.
 τετρακίνη, lactucae. 144, 20.
 τέττιγες, mali poëtae. 963, 10.
 τετυγμένα. 711, 39.
 τηγάνω σύντροφοί. 207, 20.
 τηρεῖν pro τήρει, aut τηρεῖν δεῖ.
 402, 35.
 ἡ τῆτες ἡμέρα. 193, 21.
 τιθῆναι, congerere. 676, 12.
 τίλτον μέγιστον. 228, 10.
 οἱ τιμοῦχοι. 277, 20.
 τί τηνικάδε. 286, 15.
 τιθήνημα. 884, 59.
 τιθός a θῆσθαι. 679, 43. et 44.
 τιτύριος. 311, 30.
 τὸ pro τῷ Homericum. 826, 29.
 τολύπη. 221, 13.
 τολύπαι. 263, 40.
 Τόναε sive Τόναια festum. 950, 30.
 τονθολυγεῖν. 463, 18.
 τοξικαί 363, 38.
 τόπον διδόναι τῷ κενῷ. 650, 45.
 τραγικόν ἢ φακῆ. 286, 46.
 τράγος piscis. 578, 54.
 τράγος et τραγομάσχαλοι. 611, 50.
 τράπεζα vide τρίπους.
 τράπεζα primae et secundae
 mensae. 913, 23.
 τραπεζοποιός. 304, 19.
 τραπεῖν, trapetes. 503, 61.
 τραχηλισμοί, pila ludentium.
 37, 40.
 τραχηλίζειν. 38, 62.
 τραχηλοὶ et τραχήλια. 169, 38.
 τρέφω pro ἔχω. 549, 16.
 τριακαστοί, et ἑτριακαστοί. 513, 47.
 Τριβαλλοποπανόθρεπτοι. 205, 22.
 τριβωνες ἐκλείποντες κρόκας. 703,
 31.
 τρίγλαι, pro apuis triglitidi-
 bus. 429, 30.
 τρίγληρος. 562, 49.
 τρίγλη unde dicta. 561, 47.
 τρισβολοκρεῖσκον. 933, 21.
 τρίλοδοι mulieres. 451, 38.
 τρίπους vel τράπεζα mensa,
 100, 21.

- τρισμάκαρτης. 207, 44.
 τρισμός quorundam piscium. 579, 38.
 τρίτη Θεομοφορίων. 537, 53.
 τροπαῖος Neptunus. 580, 30.
 τρόποι παγίς. 365, 13.
 τρόπος. 362, 57.
 τροφαλῖς Σικελική. 936, 13.
 τροφαλλίδες λινόσαρκοι. 769, 20.
 τροφή quarta, apud veteres. 31, 55.
 τροχήλατος κόρη. 133, 31.
 τροχίλια in dicendo. 936, 22.
 τροχοπέδη, sufflumen. 196, 42.
 τρυφητῶν mos, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφή καὶ χρώματος ἐντρύφει. 829, 36.
 τρύχος. 707, 51.
 Τρωικός διάκοσμος. Demetrii Scerpii. 159, 14.
 τυκτά. 271, 55.
 τύπανον et τύμπανον. 905, 40.
 τύποι Κάδμου. 161, 23.
 τύπον Νηρηίδων. 245, 36.
 τυρβάζειν. 585, 49.
 τυροκόσκινος. 921, 47.
 τυροκνήστις παιδική. 301, 24.
 τυρός χλωρός, ξηρός, ξυστός, πηκτός, κοπτός, et τμητός. 687, 31.
 τυρός ἐπεδονει. 183, 41.

Υ.

- υ pro o in multis. 801, 16.
 τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμα. 89, 22.
 ὕδωρ κατὰ χειρός. 943, 41.
 ὕδωρ ψυχρότερον Ἀραρότος. 236, 51.
 ὕβρωσις γραφή et αἰκίας. 461, 26.
 ὑβρίζειν. 991, 31.
 ὕβρις. 296, 25.
 ΥΒΡΙΣ. 495, 40.
 Ὑγιάτης Bacchus. 77, 14.
 ὕγλια. 221, 36.
 ὕγρὸς βίος. 452, 61.
 ὕδαρης οἶνος et aqua. 85, 40.
 ἐξ ὕδατων κρέα. 179, 59.
 ὕηνία. 629, 59.
 ὕκται ἔγγειοι. 566, 34.
 ὕκκης. 533, 20.
 Ὑόεις fons. 233, 34.
 οὐχ ὑπακούειν, et ἐπαινεῖν τὴν κλήσιν. 434, 44.
 ὑπὲρ κρεωφαγίας et ὑπὸ κρεωφαγίας quantum differant. 81, 52.
 ὑπερῶα. 117, 27.
 ὑπήτριον. 685, 32.
 ὑποβινητιῶντα βρώματα. 251, 59.
 ὑποβλέπειν. 321, 64.
 ὑποβολή, vide περιβολή.
 ὑποβρέχειν, subbibere. 66, 20.
 ὑπογαστριον. 685, 31.
 ὑπογράφειν. 860, 26.
 ὑποδησάμενος τὸν πῶγωνα. 189, 55.
 ὑποθυμιάδες. 953, 23.
 ὑποκρητηρίδιον. 368, 52.
 ὑπολαμπάδες. 846, 37.
 ὑπονύττειν. 519, 60.
 ὑπόζυλος et καταχουσοῦς. 661, 29.
 ὑπόπτερος. 461, 50.
 ὑποπυλλῶν. 665, 54.
 ὑπορχήματα. 898, 49.
 ἵποσκαφιόκαρτον μειράκιον. 97, 37.
 ὑποστάσεις ποιεῖν. 251, 41.
 ὑποστατικός. 452, 56.
 ὑπὸ στόματος et ὑπὸ στόμα. 540, 28.
 ὑπόσφαγμα. 561, 12.
 ὑπὸ τι, et ὑπὸ τι δέδοικά σε. 874, 26.
 ὑποτυρίδες. 921, 51.
 ἱπώπιον et πρόσκομμα. 189, 38.
 ἱρισσός. 642, 65.
 † ὡς δελπινῶν. 575, 31.
 ἱστιακόν. 819, 27.
 ἵφαινεσθαι de impilibus non dici. 134, 14.

Φ.

- Φαγεῖν ἄμαχοι. 24, 65.
 Φαγησιπόσια. 474, 18.
 φάγρος, dentatus. 566, 36.
 φαγρός, cos dicta Cretenfibus. 566, 44.
 φαρινίνδα, et ἱφελίνδα unde dicantur. 37, 41.
 φαινόλης. 187, 60.
 πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξειν. 286, 46.
 φάνινοι homines. 289, 11.
 φακόν. 348, 44.
 φακὸς τῆς κλίνης. 703, 29.
 φαλύγγαι ἐβένου. 351, 67.
 φανοί, λαμπάδες, λυχνοῦχοι. 989, 40.
 τὰ φατνώματα. 363, 37.
 φαῦλαι, olivae. 114, 30.
 φάψ et φάττα. 673, 14.
 φηγοί. 109, 32.
 φθινοπωρισμός. 503, 50.
 φιβαλέοι, homines. 152, 26.

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

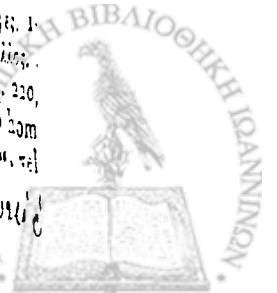
βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

βλέπειν

251, 3. κάλεως, ficus. *ibid.*
 66, 20. των αυτ φιλων ορμή. 987, 45.
 46, 55. σοσοφία, pro religione Christi-
 661, 29. αiana. 281, 37.
 φιλοσοφών δια πλοτεως, homi-
 nis Christiani periphraſis. 283, 16.
 97, 57. αβέλλιον et φραγέλλιον. 919, 39.
 1100. έβες ciborium. 148, 26.
 38. έβος τροπωτήρ. 133, 24.
 61. έγμα et φλεγμονή, απλως pro
 morbo. 28, 57.
 29. έγμα ψυχής. *ibid.*
 661, 29. εδόνες. 690, 22.
 97, 57. έφυρα. 919, 39.
 661, 29. εοιακες. 166, 38.
 97, 57. εοικογραφος Sopater. *ibid.*
 661, 29. εοιαξ. 894, 27.
 661, 29. εοικες ένορχοι. 927, 59.
 661, 29. εοικοειμων. 683, 23.
 661, 29. εορα. 461, 12.
 661, 29. εορμος. 620, 64.
 661, 29. εορηγών navium inventio. 65,
 43.
 661, 29. εορτικώς ερχήσασθαι. 900, 11.
 661, 29. εοράγματα. 246, 58.
 661, 29. εοι φρακτικοι. 374, 20.
 661, 29. εορατηρ pro φράτωρ. 597, 10. et
 11.
 661, 29. εορατρεία. 267, 26.
 661, 29. εορα φρατρικά. 330, 35.
 661, 29. εο φρόνιμος pro φρόνησις. 499, 36.
 661, 29. εορονειν. 13, 28.
 661, 29. εορούεσθαι, de quibus proprie.
 113, 65.
 661, 29. εορυκτά aut εορυκτοί pisces qui-
 nam. 401, 62.
 661, 29. εουκος. 255, 49.
 661, 29. εουζακινός. 689, 53.
 661, 29. εουλαρχοι. 688, 25.
 661, 29. εουλετικά δεύπνα. 329, 44.
 661, 29. εουλετικώς φουσάν εαυτούς. 329, 57.
 661, 29. εουλησι. 719, 59.
 661, 29. εοπι φυλής έερελας. 411, 16.
 661, 29. εούλλης, φύλλι, φύλλον, φυλλα,
 661, 29. φυλλίς, et φυλλίας. 137, 36.
 661, 29. εουλλοβολίας mos antiquissimus.
 116, 23.
 661, 29. εουξικινος, piscis. 689, 51.
 661, 29. εουσάν εαυτούς, vide εουλετικώς.
 661, 29. εούσιγγες. 144, 21.
 661, 29. εουσικιλλος. 260, 42.
 661, 29. εούστη. 220, 57.
 661, 29. εουτόν homo. 236, 52.
 661, 29. εούζειν, vel φώγειν. 113, 65.

φωνάριον περιανγές. 896, 26.
 φωνής καταλλαγή et φωνής από-
 τισις. 820, 30.
 X.
 τό χ nota vetus criticorum.
 508, 41.
 χαλροντες ονομάζουσι. 302, 55.
 χαλανδρος. 541, 21.
 χαλίκρατον μέθην. 24, 52.
 χαλίς Vinum. 24, 48.
 χαλκεια, poëtis etiam ferrea et
 chalybea. 164, 46.
 Χαλκέντερος, vide Βιβλιολάθας.
 χαλκήλατος κολοσσός φάκινος. 286,
 51.
 Χαλκιδικαί σπάθαι. 898, 46.
 Χαλκίς καλλιγύναιξ. 883, 65.
 χαλκούς. 227, 24.
 χάραξ et Κάμαξ pro hasta, et
 pro stylo. 55, 50.
 χαρόττειν. 56, 50.
 χαροκίται βυβλιακοί. 56, 44.
 χαροκίλειν. *ibidem.*
 χαροδή κύλιξ. 732, 18.
 χάνναι et χάνναι. 570, 16.
 οί χαροίτες, τοίς πολλοίς ορ-
 ροίτι. 4, 64.
 χαροίσιος. 918, 48.
 χαροτογλωσσείν. 297, 29.
 χαυνος, cibus. 463, 28.
 Χεβρόδλαπος, edulium Syro-
 rum. 240, 15.
 χειρομακτρα πλαγγόνων. 699, 13.
 χειρομακτρον, de homine. 698, 47.
 χελιδόνια σύκα. 152, 26.
 χελιδών. 623, 15.
 χελών, χελών et χαλών. 536, 20.
 χελωνίς. 369, 20.
 χέρνιβον et χέρνιψ. 695, 59.
 χήμαι παχετοί. 174, 18.
 χηνίζειν. 309, 66.
 χηράβης et χήραψ. 166, 42.
 χίδρον quid varie traditum ab
 antiquis. 923, 46.
 Χιον κεράμιον. 10, 34.
 χλανίδες και βλαύται. 946, 53.
 χλαίνα. 147, 15.
 χλίδος. 837, 36.
 χναύειν. 115, 59.
 χόνδρος. 239, 45.
 χονδροφυής. 253, 56.
 Χοίρος de porca. 648, 38.
 χορδή. 657, 55.
 χορδής μέσαιον. 181, 33.

φωτεινές είδος απίτων 924, σ. 196 +

χορείος. 890, 66.
 χορηγία καὶ λειτουργία. 853, 19.
 χορηγεῖν, παραχορηγεῖν, et ἐπι-
 χορηγεῖν. 266, 18. et seq.
 χόρια. 919, 10.
 χορὸς Ἀσπένδιος. 690, 22.
 χορὸς σαλνουσι. 477, 54.
 χόρωνος corona. 962, 46.
 χορτάζεσθαι. 197, 25.
 χρᾶσθαι, pro habere. 556, 51.
 χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς. 827, 34.
 οὐ χρᾶσθαι λύρα. 606, 47.
 χρεῖαι loci auctorum. 4, 22.
 χρῆμα. 407, 44.
 Χρηστομάθειαι. 1, 38.
 χρηστότης vel ἀρετῆς ἔνεκα,
 formula in Senatuscon-
 sultis usitata. 419, 59.
 χρῆμα et ἄλειμμα quomodo dif-
 ferant. 976, 36.
 διὰ χρόνου. 115, 11.
 ἡ χρυσὴ παροιμία. 388, 38.
 χρυσομανεῖς. 779, 50.
 χρώματα et κρούματα. 586, 53.
 χύδην. 520, 41.
 χυλὸς, χυμὸς et ὀπὸς qui diffe-
 rant. 686, 63.
 χυμὸς ξυστικός quid. 159, 14.
 ἐν Χύτροις λειτουργῆσαι. 244, 50.
 χῶς. 635, 27.

Ψ.

ψάγδας. 976, 39.
 ψαιστά. 266, 29.
 ψαθυρότης et σκληρότης, vini.
 62, 37.
 ψακαστὰ μύρα. 98, 48.
 ψαλλόμενος. 605, 25.
 ψαμμίτις ὀρυκτὴ et ψαμμοδύτης.
 565, 22.
 ψαφαρότης, vide ψαθυρότης.
 ψεάδερ. 616, 13.
 ψελλισμὸς primum temulentiae
 signum. 83, 27.

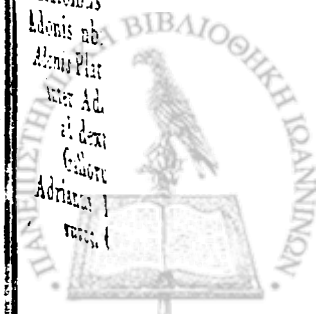
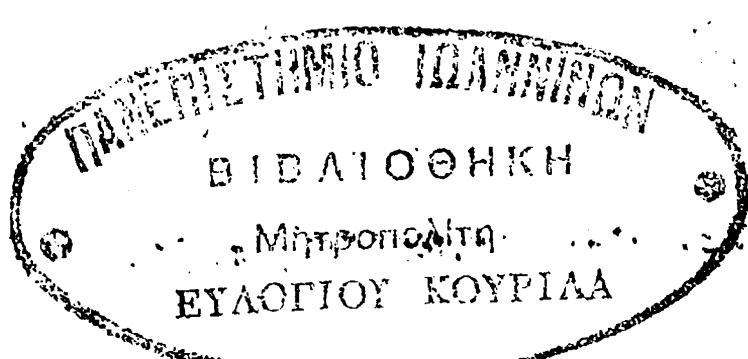
ὁ ψευδολόγος τῶν λόγων. 686, 35.
 ψηφοκλέπται, praefigiatōres.
 44, 22.
 ψῆφον ἔχειν. 429, 49.
 ψηφοπαίεται. 245, 24.
 ψηφοπαίετα antiquorum. 46, 48.
 ψῆχειν et ψῆγματα. 406, 53.
 ψιλάνεο. 616, 13.
 ψῆγμα flabellum. 451, 60.
 ψῆψ, ψόα, ψόα. 681, 25.
 ὁ ψυκτηρίας. 820, 30.
 ψυκτηρία πτερά, in ornatu ca-
 pitis muliebris. 975, 38.
 ψυχρήλατα. 819, 34.
 ψωφίλοι. 730, 37.
 ψῶ obscœnum verbum. 764, 63.

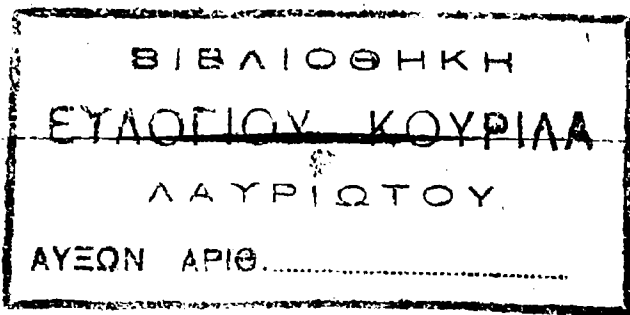
Ω.

ὦνὰ κολάπτειν. 853, 21.
 ὠβεον. 117, 23.
 ὠιον. ibidem.
 ὠθισμός. 401, 33.
 ὠιον. 117, 22.
 ὠμόλινον involucre. 189, 56.
 ὠόν. 117, 22.
 ὠρα, pro aestate. 159, 42.
 ὠρα, pro diei parte veteribus
 inusitata vox. 5, 48.
 ὠρα ἔτους. 980, 37.
 ὠραῖον et οὐραῖον. 14, 55.
 μὴ ὠραιοῖν ἔκοιτο, imprecatio-
 nis formula. 112, 20.
 τὴν ὠραν, pro ἐν ὠρα. 284, 17.
 εἰς ὠρας κῆπειτα ἐν καλῷ εἴης,
 bene precandi formula.
 112, 35.
 ὠριανεσθαι. 860, 29.
 ὠρολογητῆς πρόδειπνος. 695, 15.
 ὠρογράφοι. 847, 58.
 ὠρῶν ὄζουσα, patina. 123, 16.
 ὠρεῖται, vide Ἰστιαεῖς.
 ὠτάριον, sive auricula Veneris.
 171, 17.
 ὠχρος et ὠχρός. 250, 36.
 ὠῶν ἡμίτομα. 123, 29.

REB
AI

Abas. 9
 Abstem-
 nes. 1
 Abdus
 Abtatac
 ist. 53
 acanthus
 Acatu
 Accliam
 coavin
 Accis e
 98. 38.
 Acetia
 Acetam
 atque
 fortill
 Acetum
 naeum
 Aceti p
 Achana
 Achaei p
 Achaei r
 Acraai f
 Acromata
 Actae, r
 tus, et
 tes. 60.
 Actaea. 55
 Actio f
 dymotis.
 Actus Lati
 Adelpi H
 Adiantum
 Adonis ab.
 Adonis Plat
 inter Ad.
 et dext
 Calabri
 Adriani I
 171. 17.

I N D E X

RERUM ET VERBORUM LATINORUM,

QUAE

ANIMADVERSIONUM LIBRIS EXPLICANTUR.

A.

- Abae*. 951, 27.
Abstemii, viri clari et insignes. 90, 39.
Abydus. 877, 22.
Abyrtaca ex herba virente. 141, 53.
Acanthinum oleum. 139, 41.
Acatii Nicoclis. 591, 19.
Acclamatio discedentium e convivio. 995, 98.
Acefas et *Helicon* Salaminii. 98, 38.
Acestria Antiphanis. 532, 35.
Acetum dictum *εἶδος* Atticis: atque etiam *ἦδος*, et *ἄδος*: fortasse etiam *ἦδονή*. 139, 63.
Acetum Aegyptium, et *Cleonaenum* 140, 51.
Aceti potus. 991, 52.
Achainas panis. 209, 31.
Achaei poëtae *Κύκνος*. 464, 50.
Achaei fabula *Μοῖρα*. 477, 55.
Acrati facies Athenis. 844, 17.
Acromata, quid. 887, 37.
Actae, riparum virides vestitus, et littorum amoenitates. 846, 54.
Actaea. 388, 20.
Actio *ἐξαπατήσεως*, quomodo *δημοσία*. 665, 39.
Acus Latina vox unde. 615, 26.
Adelphi Hegesippi. 616, 52.
Adiatomus Gallus. 436, 12.
Adonis ubi occisus. 244, 14.
Adonis Platonis comici. 769, 57.
inter Adorandum vertere se ad dextram, mos veterum Gallorum. 279, 45.
Adrianus Imperator *μουσικώτατος*. 629, 47.
Adversus et *κατά*, in inscriptionibus. 609, 51.
Adulationes publicae Atheniensium et Romanorum. 439, 26.
Adulterii poena apud Athenienses. 19, 38.
Aegimius veteris poëmatis nomen. 820, 31.
Aegimius vetus scriptor *Περὶ παλμῶν*. ibid.
Aegina *λήμη τοῦ Πειραιῶς*. 196, 60.
Aegyptii *παπυροφάγοι*. 673, 13.
Aegyptii *ἀροτοφάγοι*. 713, 48.
Aegypti aër et temperies floribus apta. 345, 23.
Aegyptiorum vinolentia. 74, 53.
Aegyptus lentium fertilis. 286, 50.
Aemilii Pauli *ἀγῶνες*. 341, 30.
Aenigmata *Matreae* plani, 48, 59.
Aenigmata inter convivia proponi solita. 746, 25.
Aeoloficon Aristophanis. 653, 61.
Aëromeli sive *δροσόμελι*. 819, 17.
Aequitas animi sapienti est pro condimento. 587, 27.
Aeschinis Socratici *Telauges* dialogus. 391, 30.
Aeschyli *Phryges* ejusdem argumenti cum *Ennii* *Lytris*. 55, 47.
Aeschyli *Glaucus*. 170, 27.
Aeschyli *Proteus*. 675, 45.
Aeschyli *σατυρικὸν δράμα*. 723, 16.
Aeschyli epitaphium. 899, 47.
Aeschyli *Theori*. 901, 45.
Aetatem, pro per omnem aetatem. 474, 59.
Aethlius Samius. 931, 33.

- Aethiopes *δωροφόροι*. 351, 62.
 Aetoli Critonis. 307, 55.
 Aetoli ferox populus. 734, 32.
 Aetum. 128, 14.
 Agathoclis Siculi tyranni dictum. 780, 55.
 Aegae. 355, 14.
 Agefilaus poëtis Orcus dictus. 969, 26.
 Agias et Dercylus vetustissimi scriptores. 169, 47.
 Aglaüs tubicen. 709, 27.
 Agni et vituli ne comedantur, lege prohibitum. 285, 40.
 Agnus curialis, apud Plautum. 920, 63.
 Agonistae, parta victoria, omnes spectatores convivio excipere soliti. 706, 16.
 Agri portio solita olim dari bene meritis praemii loco. 776, 57.
 Agron et Gentius reges Illyrici. 734, 19.
 Agrostinus Epicharmi. 232, 25.
 Alchymiae nomen unde. 800, 11.
 Alcibiadis palmae Olympicae. 11, 10.
 Alcidas Elaeita. 879, 28.
 Alembix. 799, 62.
 Aleones Alexidis et Pomponii. 183, 25.
 Aleuadae. 483, 33.
 Alexander victimarium e Macedonia accersit. 937, 61.
 Alexandri Magni epistolae. 88, 23.
 Alexandri Magni simulachrum in Pompa Ptolemaica. 352, 60.
 Alexandri Aetoli *Αλιείς*. 505, 61.
 Alexandri temulantia. 729, 62.
 Alexandridas comicus. 455, 63.
 Alexandrina *εφθοπώλια*. 179, 34.
 Alexandrini dicaces. 313, 25.
 Alexandrinum festum. 344, 17.
 Alexidis et Turpillii *Fugitivi* vel *Leucadia*. 181, 18.
Ἀπεγλαυκωμένος. 224, 20.
Γυναικοστρατεία. 238, 53.
Δρωπίδης. 304, 43, *Poëta*. 151, 51, *Τυθῆ*. 423, 26.
 Demetrius versa a Turpilio. 589, 18, *Tocista*. 723, 36.
 Hippiscus. 792, 15. *Polyclea*. 866, 56. *Βοστία*. 927, 11.
Midon sive *Medon*. 991, 19.
 Alexis ab Athenaeo reprehensus. 915, 28.
 Alimus veterum. 121, 21.
 Aliptriae fabulae Auctor. 236, 41.
 Alphefiboea Chaeremonis. 883, 63.
 Alpehsticus piscis. 503, 12.
 Alpes et Pyrenaei cum Rhodanis male confusi, a veteribus scriptoribus. 406, 64.
 Althae Theopompi 819, 40.
 Alexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
 Amaracus et *sampsucus*. 963, 44.
 Amathus. 165, 62.
 Ambix vasis nomen. 799, 57.
 Ambon. 804, 19.
 Ambraciotae cur *μεμβρακίωται*. 611, 60.
 Ambrosia pro lilio. 963, 42.
 Ambulationum variae species. 669, 28.
 Amethysta, ebrietatis remedium. 75, 12.
 Amiae piscis etymum. 498, 19.
 Amipsiae fabula *Φείδων*. 741, 52.
 Amphiarai fons. 93, 34.
 Amphidis *Gynaecomania*. 913, 56.
 Amphidromia Graecorum. 135, 35.
 Amphipolitana expeditio. 375, 14.
 Amphitryonis inventum temperandi vini. 323, 64.
 Amulus. 916, 50.
 Amygdalae Cypriae praegrandes *μυκηροί*. 104, 60.
 Amygdalae veriloquium. 104, 61.
 Amygdalae natura. 108, 21.
 Amylum. 925, 54.
 Amyris sive *Thamyris* 833, 59.
 Amytis soror Artaxerxis, 884, 65.
 Anacreon Ionicus. 403, 36.
 Anagallis grammatica. 37, 39.
 Anancaeum poculum, apud Plautum. 81, 55.
 Ananias jambicorum poeta. 156, 44, et 503, 39. 898, 20.
 Anaxandridas comicus. 455, 65.
 Anaxilae fabula *Δυροποιός*. 455, 65. *Ευανδρεία*. 396, 55.

- Αυροποιός*. 855, 41.
 Ancilla, ἄβρα. 607, 39.
 Ancillae quaestillariae. 55, 62.
Andrantes sive *Adrastus* peripateticus. 951, 52.
Andrisci Naxiaca. 156, 62.
Androcydis ὀψοφάγου tabula de Scyllae piscatione. 593, 33.
Androcotus, vel *Sandrocotus*. 841, 46.
Andrones. 274, 23.
Angelica πάριουος. 901, 37.
Anguilla fluviatilis piscis. 476, 27.
Anguillae marinae. 524, 37.
 De anguillarum generatione expensus Athenaei locus ex *Aristotele*. 524, 65.
Anguillas ἐντετυλανοῦν. 526, 53.
Anguillas quomodo veteres habitabant. 526, 53.
Anima quasi in ergastulo. 284, 64.
Animae sedes in corde ex quorundam sententia. 972, 56.
Animalia ad proprios usus non mactabant primis temporibus homines. 55, 46.
 varia animalia ad currus juncta. 350, 60.
Animalia cuique elemento propria. 618, 45.
Animalia ἐγγλωττα. 671, 46.
Animantia in igne genita. 619, 37.
 Anni ratio incerta et perturbata apud veteres. 606, 13.
 Anno, vel Hanno, classis Carthaginensium dux. 163, 10.
Annuli physici. 235, 49.
Annuli velares. 855, 49.
Annulorum usus in constringendis stragulis. ibid.
 Annus βρυτική vel βρυκτική. 805, 42.
Anserum πλατάγισις. 832, 27.
Antacaeus. 526, 12.
Antea Antiphanis. 242, 12.
Antea urbs Peloponnesi. 775, 18.
Anthema saltatio. 901, 28.
Anticlidis *Nosti*. 663, 10.
Antigenidas tibicen. 249, 22.
Antinoea corona. 958, 13.
Antiphanes ἐν Ἀφροδίτῳ. 754, 43.
Antiphanes Rustici et Rusticus. 624, 50.
Antiphanis fabula *Παροιμίας*. 123, 37.
Antiphanis comoedia *Scleriae*. 154, 39.
Antiphanis *Βοιωτία*. 163, 50.
Antiphanis versus de variis rebus Cyrenensium. 198, 57.
Antiphanis fabula, *Στρατιώτης ἢ Τύχων*. 203, 23.
Antiphanis drama *Bombylius*. 239, 55.
 ejusdem *Antea*. 242, 13.
Antiphanis drama *Ὅμοιον*. 288, 52.
Antiphanis fabula *Κύριος Κώρυκος*. 292, 66. ejusdem *Δραπειταγωγός*. 293, 47. *Θομβυκλων*. 293, 49. *Scythae*. 426, 62. *Cnoëthis*. 513, 28. *Pastor*. 523, 12. *Cyclops*. ibid. *Acestria*, et *Rusticus* sive *Butalion*. 532, 34. *Αλιενομένη*. 589, 23. *Milanion*. 717, 60. *Myiis*. 735, 45. *Traumatias*. 740, 47. *Problema*, et *Sappho*. 760, 16, et 50. *Ἀντιοῦ ἐρῶν*. 769, 14. *Thoricii*. 858, 60. *Archeisirata*. 866, 57.
Antiphon sophista. 951, 59.
Antipatri Thasi sumptus in prandio exercitui Xerxis exhibendo. 271, 35.
Antipatristae. 330, 38.
Antifara et *Tifara* oppidum Thraciae. 69, 61.
Apamensium contra *Larissaeos* expeditio. 301, 59.
Apanthraxis. 210, 15.
Apanthraxes. 531, 60.
Apaturiorum festum. 304, 65.
Aphronitrum et *aphrolitrum*. 85, 60.
Apia Peloponnesus. 926, 62.
Apiciana condimenta. 23, 33.
Apicianae placenta nullibi quam apud Athenaeum. 23, 31.
Apiciae placenta. 23, 29.
Apicii tres. 22, 64.
Apicius de quo *Posidonius*. 300, 36.
Apollinis responsum de captis Athenis. 449, 45.
Apollo omniscius. 389, 45.

- Apollo Hyblaeus, et ab eo editae sortes. 951, 29.
 Apollodori *Ἀπολλοῦσα*. 238, 37.
 Apollodori fabula *Γραμματιδιοποιός*. 501, 15.
 Apollodori Atheniensis error. 136, 48. libri *Περὶ Σώφρονος*, id est, commentariorum in Sophronem. 502, 39.
 Apollodori epigramma de diis et heroibus, explicatur, et illustratur. 481, 20.
 Apollodorus Gelous item comicus. 501, 32.
 Apollodorus Carystius, aut Atheniensis comicus. 501, 27.
 Apollodorus *Περὶ Θεῶν*, et *Περὶ Πάρθων*. 964, 41.
 Apollonia ἢ *Μόρδιος*. 159, 62.
 Apollonia Chalcidica. 582, 62.
 Apomagdaliae *κυνάδες*. 697, 39.
Apostolicus modus. 901, 33.
 Appendix ad librum nonum. 931, 56.
 Apri mensae appositi. 247, 41.
 Apri integri soliti apponi. 686, 13.
 Apri Calydonii a Meleagro occisi historia. 686, 20.
 Apua *ὑπαρωτέρα*. 508, 61.
 Apuarum genera duo. 508, 59.
 Apuae *Aeneatides* Rhodiorum. 510, 11.
 Aqua rubra τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης. 87, 48.
 Aqua Carthaginensis. 88, 12.
 de Aqua iudicium ex colore. 89, 17.
 Aqua nutriendi vim habet. 94, 20.
 Aqua rosacea veteribus incognita. 257, 30.
 Aquae Atticae, malae. 88, 58.
 Aquae bonae malaevae indicium. 92, 23.
 Aquae τὸν οἶνον ὀλίγον φέρειν οἶαι. 92, 25.
 Aquae frigefaciendae ratio. 237, 14.
 Aquarum defectiones, non miraculosae. 148, 35.
 malarum Aquarum species diversae. 86, 21.
 Aquae leves. 86, 22.
 M. Aquilius. 371, 43.
 Ararotis comici *Hymenaeus*. 416, 50.
Aracae insulae. 457, 42.
Arcerae. 262, 47.
 Archelai obitus. 385, 30.
Archestrata Antiphanis 866, 57.
 Archestrateae *Gastronomiae* principium. 497, 15.
Archilochi Cratini. 168, 53.
 Archilochi dictum, πάντα ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. 233, 64.
 Archippi fabula *Pisces*. 400, 44.
Arculus. 621, 17.
 Areopagitarum curiae 305, 13.
 de Arethufae fontis aqua, expensa Athenaei sententia. 85, 20.
 Argas cantor. 249, 22.
 Arianus vel Rhianus auctor *Ἡρακλείας*. 161, 23.
Ariacae populi. 737, 46. horum *πελάται*. 738, 20.
Aristagoras. 869, 62.
 Aristomenis *Γόητες*. 513, 20. et *Dionysius*. 927, 22.
 Aristonis Cei *Ἐρωτικά ὁμοία*. 952, 45.
 Aristophanis, *Thesmophoriazuae* priores, et posteriores. 66, 61. *Νῆσοι*. 112, 61. *Προαγών*. 159, 33. *Babylonii*. 169, 52. *Tagenistae*. 183, 59. *Phoenissae*. 174, 23. *Holcades*, et *Insulae*. ibid. *Γῆρας*. 209, 41. *Danaides*. 220, 24. *Δανταεῖς*. 229, 13. *Ἀνάγυρος*, item, *Ἀνάγυρος*, et *Ἀγήρωσ*. 249, 56. *Σκηναῖς καταλαμβάνουσαι*. 302, 32. Aristophanis *Telmessenses*. 539, 65.
 Aristophanis *Πελαργοί*. 639, 66.
 Aristophanis *Ἦραι*. 645, 35.
 Aristophanis *Dramata* et de iis fabulis multa. 528, 33.
 Aristophanis *Heroes*. 697, 21.
 Aristophanis patria. 403, 47.
 Aristoteles multa affert ex Platone, quae in eo non extant. 382, 46.
 Aristoteles unde didicerit quae scribit de Piscibus. 617, 36. defenditur adversus quorundam criminationem super genitis in igne animalibus. 619, 37. ejus bibliotheca a Theophrasto possessa. 10, 25.

Athenaeus, *Vide in Prolegomenis.*
 26, 32. ῥήτωρ dictus multis. 103, 18.
 23, 35. ejus πολυαναγνωσία. et Ex-
 30. ceterpta. 584, 44. mos illius
 816. in describendis veterum auc-
 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

- riis minoribus et majoribus. 445, 37.
 non recte ea confundi a quibusdam. *ibid.*
 notata illorum tempora. *ibid.*
 Avaritia Atheniensium. 299, 28.
 Auctoris hujus Epitomae eruditio. 3, 22.
 Aves *παρενδιάσται*. 579, 10.
 Auge Philyllii. 805, 60.
 Augustus cur lactucis non vesceretur. 144, 20.
Aurae Metagenis. 664, 33.
Aurae vide *Mammacythus*.
 Aures hominis immobiles: aliquando tamen motitantes *vifae*. 702, 26.
 Aurigarum habitus. 351, 32.
Automoli Pherecratis. 174, 37.
Autolycus Euripidis. 705, 43.
- B.**
- Babyla martyr, idoli *κακὸν γειτόνημα*. 30, 27.
Babylonii Aristophanis. 169, 52.
Bacchae Lyfippi. 236, 32.
 Bacchi simulachrorum facies. 78, 20.
 Bacchi tripodes. 80, 49.
 Bacchici choragii descriptio. 348, 31.
 Bacchicum simulachrum Athenis habitum pro imagine *Pisistrati*. 843, 54.
Bacchis, fabula. 289, 20.
 Bacchylus panis. 216, 13.
 Bacchus *Γυιάτης*. 77, 14.
 Bacchus *μαινόμενος*. 887, 48.
 Baculus in manu ex Attico more. 820, 37.
Baphyras fluvius. 565, 55.
Balliones. 298, 42.
 Balteus. 120, 61.
 Baraces. 263, 18.
 Barcaei currus. 199, 22.
 de Barba non alenda lex Spartanorum. 269, 39.
 Bardi Gallorum. 433, 57.
 Bastarna *πεντάπηγος*. 371, 49.
 Bato Sinopenfis. 438, 53.
 Battalus. 312, 29.
 Batus, et batis. 510, 46.
 baucides. 253, 15.
 Beatorum *λαύρα* quae Alexandriae. 848, 13.
 Bellaria dicta *παροφονήματα*. 912, 51.
Belluta tapetia. 344, 60.
Bilbere, vel *bilbire*. 457, 21.
 Bilinguis homo. 9, 23.
 Biothae subtile commentum a celandam *ἀποπόφησι*. 607, 60.
 Blaesus scriptor. 215, 27.
 Blaesus poeta. 810, 45.
Baeonis liber *περὶ ὀρνιθογονίας*. 675, 28.
Boeotia Homeri. 367, 41.
Boeotia Antiphanis. 638, 36.
 Bocchoris. 713, 60.
Bocis piscis etymum. 512, 27.
 Bolbelacus in Macedonia. 581, 60.
Bolbophace, edulii genus. 288, 17.
 Boletinus. 218, 28.
Bombylius Antiphanis. 239, 52.
Borcus. 893, 44.
 Borysthenis fluvii aquae. 87, 52.
 Boreae sacra fieri Athenis *βουκολία*. 254, 47.
 Bosphorus *ταριχόπλεως*. 222, 32.
 Boves in Cypro *σκατοφάγοι*. 182, 64.
 Boves integros affare Persarum. 248, 37.
 Boves retroascendes. 394, 35.
 Boves qui piscibus vescerentur. 600, 27.
 Brassica ebrietatis remedium. 72, 40.
 Brevitas figurata. 581, 17.
 Briareus *τὰς λόγχας ἐσθίων*. 396, 66.
 Brizo dea, sive *Brizomantis*. 583, 26.
 Brutia sylvae. 365, 37.
 Bryson. 824, 25.
Bubulei Cratini. 908, 31.
Buccae. 220, 35.
 Bulbi. 18, 39.
 Bulbi Venerei. 133, 54.
 Bulborum *δωδεκάπηγοι*. 249, 42.
Busiris Epicharmi. 701, 61.
Butalion Antiphanis. 211, 27.
 Butyrum antiquis incognitum. 744, 24.
Byblus ad edilia adstringenda. 922, 56.
 de Byfso pinnarum. 172, 54.
 Byzantium cur *μωσχάλη* τῆς Ἑλλάδος. 611, 38.

C.

- achryis vis, et figura. 108, 42.
 actus inter esculenta. 145, 22.
 adiscus. 793, 22.
 admus literarum inventor. 161, 45.
 adus, et Camus quomodo differant. 758, 49.
 aecclus Halieuticorum scriptor. 34, 58.
 aecilius Siculus rhetor. 468, 49.
 aeneus. 424, 48.
 aius, unde Caligulae nomen habuerit. 276, 28.
 alafiris vestis nomen. 836, 23.
 alathismus saltatio. 901, 40.
 alcei elegantiorum. 824, 40.
 alcei egenorum. 865, 23.
 alceorum γλώσσα. 957, 36.
 alidam an veteres Graeci biberint. 235, 10.
 alippus comicus sive Callistus. 947, 41.
 allabides. 901, 40.
 Callaeschrus Theopompi. 527, 15.
 Callia celebratum convivium. 380, 53.
 Calliae Cyclopes. 509, 35.
 Calliae Tragoedia Grammatica. 763, 61.
 Callimachi Πίναξ παντοδαπῶν συγγραπτῶν. 144, 49.
 Callimachi dictum, *Magnus liber, magnum malum*. 147, 11.
 Callimachi Πίναξ. 428, 41.
 Callimedon ὁ Κάραβος. 197, 61.
 Callinus antiquissimus poeta. 837, 51.
 Callionymi varia nomina. 504, 41.
 Calliphanes ὁ τοῦ Παρὰβούζουτος. 15, 66.
 Calyx metaniptris sacer *Tyelus*. 807, 16.
 Camantium. 69, 36.
 Cambletes Lydorum rex. 709, 47.
 Cammata et Cammatides. 266, 27.
 Camus, vide cadus.
 Candyus. 214, 51.
 Canes Lacaenae. 64, 61.
 Canes Dianae sacri. 197, 20.
 Canitiei caussae ex sententia Aristotelis. 978, 41.
 Cannabinum semen inter esculenta. 214, 47.
 Canon Paschalis ineditus. 282, 59.
 Canon de accentu τῶν εἰς α. 668, 45.
 Canthari poetae comici *Te-reus*. 160, 39.
 Cantharus. 793, 54.
 Cantiones ad medelam morborum adhibitae. 897, 37.
 Cantionum veteres appellationes. 891, 32.
 Cappadocii panes. 218, 15.
 Capitones duri qui apud Plautum. 42, 48.
 Capnias vinum. 71, 53.
 Caprae Scyriae. 64, 62.
 Caprificus, in significatione vitii 96, 24. *Capsi*. 262, 48.
 Caput olim sacrum. 137, 54.
 Caranus Macedo. 243, 16.
 Carchesium poculum. 794, 41.
 Carcinus poeta. 613, 19.
 Cardiacorum vinum. 28, 67.
 Carduus. 145, 41.
 Cares barbari. 950, 53. antiquissimi incolae Sami. ibid. 58.
 Caricae Aegilides. 929, 57.
 Carides urbs. 204, 17.
 Carmania oleae non ferax. 139, 36.
 Carmanorum mos in firmanda amicitia. 92, 43.
 Carneia festum. 267, 35.
 Carnium manducatio hominibus ignota, primis temporibus. 35, 36.
 Carotae. 642, 61.
 Carpenta Romanorum. 262, 46.
 Carpentum quo Alexandri corpus in Aegyptum est delatum. 359, 30.
 Carthaea Cei inf. opp. 770, 23.
 Carthaginensis Menandri. 661, 13.
 Carthaginensium navigatio in Atlanticum Oceanum. 162, 63.
 Carum vetus imperium in mare. 65, 35. Carura. 88, 47.
 Caryatides Pratinae. 672, 65.
 Carystiae patinae. 256, 29.
 Carystii libri Περὶ διδασκαλιῶν. 413, 20.
 Casei variae differentiae. 687, 33.

- liborum περιφοραὶ et παραφο- Cnidia κερύμια. 65, 60.
 ραὶ in conviviis Athenien- Cnidium vinum. 72, 38
 sium. 258, 20. Cnidius fluvius inter nobilis-
 libos circumferendi mos 231, simos. 730, 44.
 57. Cnopus rex Erythrarum. 453,
 33.
 libum quater die sumere so- Cnoethus Antiphanis. 513, 28.
 liti veteres. 31, 61. Cocali filiae Minoem quo stra-
 libum quoties veteres fume- tagemate occidunt. 29, 19.
 rent. 94, 42. Cocalus fabula. 168, 40.
 libus χαῦνος 463, 28. Cochlea ὑλογενής, vel ὑδογενής.
 libi ἔωλοι medicis interdum Cochlea in Ligusticis Alpi-
 probati. 474, 47. bus natae. 130, 55.
 libadae olim esitatae. 111, 11. Cochlearum generatio. 63, 30.
 libicer, ad venerem incitat. 111, Cochleae κωλυσίδειπροι. 131, 28.
 55. Coci et popae iidem olim.
 libiceris genus κρεῖος. 109, 58. 936, 16.
 libichorea inter edulia. 227, Cocorum famosorum historia.
 37. 520, 58.
 libicutae venenum 139, 14. Coecoa sive Caecoa mulieris
 libilicum et Pamphyliorum in- nomen. 658, 29.
 genia. 609, 27. Coena liberalior quam pran-
 libilicium panis. 213, 35. dium inter antiquos 800, 27.
 libinara. 146, 47. Coenationes versatiles. 246, 67.
 libinaedus ἔμπροσθεν καὶ ὀπι- Coenae triplex distinctio. 119,
 σθεν. 559, 36. 27.
 libinarus, insula. 146, 54. Coenae principium ex quibus
 libcircumlationis veterum ritus. cibis melius. 232, 44.
 8, 15. Coenae opportunum tempus.
 libciffybiium. 796, 60. 475, 13.
 libcistae ὄψοφοροι. 272, 21. Coenae ἐπιδόσιμοι. 632, 15.
 libcitharisteriae. 314, 62. Coenae tempus apud veteres.
 libcitrium malum quando cepe- 800, 27.
 rit edi. 163, 29. Cognatorum prandium apud
 libcista vel cissa piscis notus ve- Perfas. 97, 55.
 teribus. 562, 61. Cola saltatio. 901, 42.
 libcivilia nomina quid. 6, 67. Colchides Sophoclis. 143, 37.
 libclearchi libri Περὶ γραφῶν. Coli. 350, 44.
 473, 34. Collabi placentae aut panes.
 Περὶ σκελῆτων. 684, 18. 184, 49.
 Περὶ παροιμιῶν. 509, 20. Collabus. 213, 41.
 libcleobulinae. 304, 27. Collices Thessalici. 217, 48.
 libcleomenes tyrannus. 737, 34. Collocasion, radix fabae Ae-
 libcleomenes Laminthius, poeta gyptiae. 148, 30.
 Ἐρωτικῶν. 883, 43. Color ligneus cujus etiam
 libcleomenis Spartae regis vi- meminit Theophrastus. 932,
 vendi ratio. 268, 11. 51.
 libcleoneum acetum. 140, 54. Color δευσοποιός. 237, 53.
 libcleopatra involuta στρωματο- Colorum σποδίου et τεφροῦ
 δέσμῳ ad Caesarem delata. differentia. 676, 10.
 15, 27. Columbae albae ubi primum
 libclidemi Ἐξηγητικόν. 697, 56. vivae. 676, 40.
 libclithis. 940, 19. Columbae Dodonaeae. ibid.
 libclitarchus glossographus. 815, Columbae pro nuntiis. ibid.
 12.

ateuas. 181, 45.
 ratini *Archilochi*. 163, 53.
 eobulinae. 304, 27. *Ὀδυσσεύς*. 142, 19. *Trophonius*. 563, 60.
Ἦρα. 646, 66. *Pytina*. 180, 55.
Thrattae. 814, 47.
 ratini junioris *Omphala*. 947, 59. Cratini *Leges*. 816, 36.
 ratini *Chirones*. 859, 20.
 ratini *Bubulci*. 907, 20.
 ratinus de republ. Thessalorum. 942, 21.
 ritiae antiqui scriptoris *Πολυτεῖαι*. 779, 13.
 ritiae locus de supellectile Lacedaemoniorum. 803, 36.
 ritias tyrannus. 816, 12.
 ritica, vide scientia.
 riticae censurae ab Athenaeo relatae, super aliquot Homeri locis, explicantur 325, 21.
 riticorum velitationes, super Homeri loco ex quarta Odyssea, explicantur. 335, 28.
 riticorum velitationes explicantur. 322, 14.
 riticorum alii *λυτικοὶ*, alii *ἐνοσιατικοί*. 813, 38.
 rition. 831, 21.
 ritionis *Philopaeagmon*. 307, 55.
 romna. 576, 21.
 rucium vinum. 153, 56.
 rustum *Julianum*, *Apicianum*, *Canopicum*, *pellucidum*. 919, 29, et seq.
 rustum *Coerianum*. 919, 36.
 stebius rerum pneumaticarum auctor. 309, 29.
 biculares imagines. 792, 62.
 ucumis semen cohibet. 149, 63.
 ucumeres plenilunio crescere. 150, 67.
 ucumis spermatias. 142, 18.
 ucurbita, *οικυωνία*. 121, 38.
 ucurbitae *ἄρτυκα*. 121, 59. *κάθεφθοι*. ibid. 64.
 ucurbitae Indicae. 121, 58.
 ucurbitae *κόλλησις*. 760, 17.
 Culigna. 801, 64.
 Culinae vasa. 301, 18.
 Culter, unde dictus. 278, 57.
 Cultri in usum mensarum. 278, 43.
 Cupido, Mercurius, et Hercu-

les in gymnasiis dedicari soliti. 863, 15.
 Cupido Thespiensium. 863, 33.
 Curiae Athenis. 305, 12.
 Cyana foeminae viraginis nomen 862, 57.
 Cybia quadrangula. 221, 50.
 Cybiofactes. 317, 22.
 Cyca, servile nomen foeminae. 845, 66.
 Cyclus epicus, quis. 478, 11. et seqq. ejus subjectum. 481, 59.
 Cyclopes Calliae. 509, 35.
 Cyclopes fabula Calliae aut Dioclis. 535, 32.
 Cyclops Epicharmi. 569, 12.
 Cydonia mala, *κοδύμαλα*. 160, 46.
 Cyllastis panis. 220, 12.
 Cylicranes. 776, 64.
 Cymbium. 801, 47.
 Cynadra fons. 236, 26.
 Cynophontis. 197, 19.
 Cynosbatus. 145, 11.
 Cyprini lingua 540, 44.
 Cypriorum auctor, Stafinus. 77, 11.
 Cypriorum poeta. 581, 36.
 Cypsela. 788, 52.
 Cyrenaei agri divisio. 193, 51.
 Cyrenenses aurigatores. 199, 17.
 Cyrenenses cur albi dicti. 616, 42.
 Cyzicenum unguentum. 974, 52.

D.

Dactylus saltatio. 901, 25.
 Daemones, ex quo elemento nascantur. 619, 59.
 Daeton, Deus veterum. 308, 36.
 Dalnis Apollophanis. 221, 19.
 Danaides Aristophanis. 220, 24.
 Daphnici ludi sacri. 342, 40.
 Dare chorum poetae, vel scenam, quid. 908, 50.
 Darii epitaphium. 731, 15.
 Darius Medus, *τὸ Ἀσούριον αὐχμημα*. 30, 34.
 Decocta veterum Graecorum. 234, 38.
 Defunctis honorem ullum diis proprium exhibere, impietas fuit apud Athenienses. 852, 20.
 Delcanus piscis. 227, 46.

- Diomeum Herculis templum.* 454, 29. *Empola Ehippi.* 632, 11.
Enallus. 780, 64.
Dium Piericum. 565, 49. *Enchiridium Menandri.* 726, 30.
Diyllus historicus. 281, 58. *Enchytos.* 916, 25.
De Domo Trireme, historia. 78, 50. *Enchitus, et alia id genus nomina omnia, simpliciter usurpata Graecis et Latinis.* 916, 40.
Donylaeum. 87, 54. *Encrasicholi.* 527, 40.
Dorcadus, dorcones, et Zorcones. 679, 51. *Encrides.* 918, 11.
Dorion, συγγραφεὺς ὀψολόγος et κρουματοποιός. 586, 25. *Ennii Lytra.* 55, 47.
Dormio. 418, 18. *Erxias* scriptor. 863, 51.
Dorionis dictum de locusta marina. 587, 39. *Epaicla duplicia.* 265, 53.
Dorpia. 304, 59. in *Epaminondae nomine varietas.* 384, 37.
Dramata, Aristophanis. 528, 16. *Epaminon, nomen proprium viri.* 392, 54.
Dulcedo ebrietati contraria. 92, 22. *Epeus aquae vector.* 770, 18.
Dulodidascalus Pherecratis. 183, 29. *Epicharmi Prometheus πυρκαΐης.* 167, 36.
Epicharmi fabula, λόγος καὶ λογικαί. 204, 65.
E. *Epicharmi Ἀγρωστίνος.* 232, 25.
Ebeni φάλαγγες vel κορμοί. 350, 61. *Epicharmi Periallos.* 261, 15.
Ecclesiae veteris ritus. 441, 11. *Epicharmi tres fabulae.* 505, 40.
Echecrates pro Timocrate. 3, 59. *Epicharmi Megaris.* 510, 55.
Echinos plenilunio crescere. 149, 58. *Epicharmi Hebes nuptiae.* 176, 20.
Echinorum variae appellationes. 175, 43. *Epicharmi Bufiris.* 701, 63.
Echinopus. 186, 58. *Epichyfis.* 294, 25.
Echinus. 917, 50. *Epichyfis genus παιδιᾶς.* 722, 25.
Eclogarii querela de corruptis Athenaei codicibus. 123, 40. *Epichytus.* 917, 29.
Eilotes Eupolidis fabula. 260, 33. *Epiclerus Menandri.* 646, 31.
Elacatena. 529, 48. *Epicichlides Homeri poema-tium.* 909, 11.
Elei populi sacrosancti. 6, 23. *Epichyclii.* 918, 13.
Elementa omnia, sui generis animantia producere. 618, 60. *Epicrates.* 403, 56.
Eleorum sacrificium perdendis muscis. 17, 31. *Epicurei Roma pulsi.* 854, 49.
Elephas vas capiens tres con-gios. 816, 50. *Epicuri imperitia.* 331, 55.
Eleutheræ oppidum Boeotiae. 809, 39. *Epicuri in Aristotelem calumniae.* 620, 48.
Eleutherus fluvius. 876, 35. *Epigenes vetus criticus.* 788, 14.
Ellipsis verbi Attica. 825, 32. *Epigenis Mnematium.* 808, 48.
Ellopes optimi. 527, 11. *Epigramma de Clione pisci-vora.* 599, 56.
Ellopes pisces et μύνδοι. 535, 14. *Ephebi nobiles ministri sacro-rum.* 305, 53.
Ellotia. 956, 14. *Ephippus comicus.* 625, 50.
Emendationes quorundam tem-merariae contra librorum veterum consensum. 511, 45. *Epilyci comiti Κωραλίσκος.* 252, 46.
Empodus scriptor. 641, 48. *Epimonia,* 130, 24.
Epistolae levamen absentiae. 65, 30.
Epistola Philippi regis ad Me-necratem. 516, 24.

- Epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum volumen. 938, 46.
- Epitrepontes* Menandri. 231, 15.
- Epulae Homericæ apud Plutarchum. 27, 48.
- Epulae celebratae et veteribus ex reliquiis hostiæ mactatae. 846, 45.
- Equi Nisæi. 342, 55.
- Eranus*. 630, 46.
- de Eranis veterum. 499, 53.
- Eresi *περικύμων μαστός*. 215, 43.
- Eretria *λευκάφιτος*. 291, 55.
- Ergastula, ab *εργάτωνες*, dicta. 461, 37.
- Erineae ficus. 153, 29.
- Error Græcorum in peregrinis vocabulis. 920, 37.
- Errores in nominibus propriis. 740, 10.
- Erotidia* festum apud Thespienses. 863, 22.
- Erucae inter cibos. 248, 10.
- Eryfishon dictus *Aethon*. 710, 37.
- Erythinus* et *erithrinus*. 527, 55.
- Erix oppidum in Sicilia. 676, 53.
- Escharita* panis. 208, 18.
- Esus catulinae et caninae. 503, 66.
- Esus ampullarum aut calceorum. 876, 45.
- Etruscorum respub. similis Platonicae. 831, 42.
- Euangelidarum* sacra familia apud Milesios. 985, 49.
- Euangeli *ἀνακλυπτόμενος*. 916, 29.
- Eubuli fabula *Ion*. 57, 36.
- Eubuli *Ganymedes*. 209, 62.
- Eubuli *Nutrices*. 543, 12.
- Eubuli *Stephanopolides*. 662, 55.
- Eubulus* comicus. 625, 60.
- Euclides vetus Atheniensium archon. 10, 18.
- Eunidae familia sacra Athenis. 985, 46.
- Eunuchias* cucumis. 142, 29.
- Eunuchus, quomodo a Philone vocetur. 30, 30.
- Euphanes*. 596, 40.
- Eupolidis *Caprae*. 180, 52. *Κόλακας*. 198, 22. *Δῆμοι*. 202, 51.
- Taxiarchi*. 304, 64. *Φίλοι*. 460, 51. *Προσπάλτιοι*. 564, 42. *Πόλιεις*. 672, 65. *χρυσούν γένος*. vel *χρυσογένης*. 694, 36. *Marrica*. 977, 66.
- Euphronis *Αισχρά*. 537, 45.
- Euphorus historicus. 314, 63.
- Eutychides, vide Pontinus.
- Eurystheus* Euripidis. 818, 31.
- Euscemus* poeta parum notus. 870, 62.
- Euthymia dea. 337, 54.
- Exocoetus fluvialis an marinus. 578, 42.

F.

- Faba Aegyptia. 102, 44.
- Fabula *Ἱστοριογράφος*. 193, 16.
- Fabulae multorum poetarum *Παιδίων* inscriptae. 178, 26.
- Fabulae *διασκευαί* et *ἐπιδικευσασμέναι* dictae. 210, 29.
- priores et posteriores. 211, 32.
- Fabulam *διατίθεσθαι*. 52, 62.
- Fabularum Latinarum tituli Graeci. 179, 11.
- Fabularum mediae comoediae numerus. 584, 55.
- non hujus Facio*. 841, 42.
- Fatui, longi et magni. 292, 21.
- Februarii mensis inferiae. 191, 27.
- Ferae*, Cratetis drama. 229, 65.
- Festum *ἐλενηφόρια*. 396, 28.
- de Ficedulis quae Aristoteles et Alexander Myndius. 134, 38.
- Fictilium *γάνωσις*. 21, 26, et *κώνη* illitus. *ibid.* 40.
- Ficus Athenis sacra. 150, 29.
- Ficus melioris vitae mortalibus principium. 151, 16.
- Ficus poenae nomine aliquando exactae. 151, 53.
- Ficu recente puerorum oculos fricare veterum superstitio. 157, 15.
- Ficus, cur chelidoniae dictae. 685, 63.
- Fiscina ficorum. 154, 49.
- Fiscus, quid proprie apud Latinos. 534, 31.
- Flabellum *ψῶγμα*. 451, 61.
- Flores, fructus et id genus alia, cur prae manibus habere sit moris. 859, 24.

ores
ores
tum-
lores
ou
lev
tion
oedis
Drim
25.
olia sic
edali
ora a
Athen
39
ori Atl
orma
qui ad
runve
bantur
ormata
602, 2-
Partar. 2
Fructus e
Fugitiv
dis et
Funera e
50.
Fungi ad
Fungi li
product
Fungi Ar
Fungorum
crimen.
ex Fungo
13.
Fungorum
223, 24.
Galenus, ser
54.
Galenus de
62, 24.
Galli gallin.
21.
Gallinarum
Gallicarum
Gallorum 2
Gallorum 1
Gallus galli
et 62, 24
Ganymedes,
Gallus. 317.
Gallus et Ale

- ores dicti *καρος τέσσα*. 883, 64.
 ores in reticulis ad olfac-
 tum. 274, 46.
 ores iridis *λίκοι* dicti. 964, 55.
 ycolorum inventum ad op-
 soniorum in mensa calefac-
 tionem. 21, 65.
 pedus initum a Chiis cum
 Drimaco fugitivo seruo. 460,
 25.
 oia *ficulnea* vel *malvarum* ad
 edulia astringenda. 923, 12.
 bra a rebus ibi venalibus ab
 Atheniensibus nominata 592,
 39.
 ori Atheniensium mos. 139, 20.
 rima spectata in Ephebis iis,
 qui ad sacrificiorum ludo-
 rumve ceremonias adhibe-
 bantur. 565, 49.
 ormula in sacris familiaris.
 604, 24.
 ortax. 217, 41.
 ructus ex aqua sumpti. 104, 14.
 ugitivi vel *Leucadia* Alexi-
 dis et Turpillii. 181, 18.
 unera acerba et immatura. 981,
 50.
 ungi ad fici radices. 124, 38.
 ungi *Γηγενεῖς*, item artificio
 producti. 124, 24.
 ungi Amanitae. 123, 40.
 ungorum et pezitarum dis-
 crimen. 124, 60.
 x Fungorum esu mortui. 125,
 13.
 Fungorum venenatorum nota.
 125, 24.
- G.**
- Galenii, scripta philologica. 6,
 54.
 Galenus de vino Surrentino.
 62, 24.
 Galli gallinacei consecrati. 672,
 21.
 Gallinarum salacitas. 45, 23.
 Gallicarum demensum. 374, 40.
 Gallorum *παράσιτοι*. 433, 46.
 Gallorum soldurii. 738, 21.
 Gallus gallinaceus, *ἡμερόφωνος*
 et *δλόφωνος*. 646, 55.
 Ganymedes, Eubuli. 210, 14.
 Gastro. 317, 21.
 Gatis et *Atergatis*. 602, 62.
- Gellias Agrigentinus, munifi-
 centissimus. 10, 36.
 in Generatione quomodo et
πέψις et *σῆψις* habeant lo-
 cum. 525, 25.
 Generationis duo principia
 terra et aqua. 715, 54.
 Georgus sive *Gorgon* antiquus
 scriptor. 984, 12.
 Germinantium impetus. 129, 26.
 Gerytades Aristophanis. 182, 50.
 Gladiolus. 165, 29.
 Glaudes esculi inter bellaria.
 107, 44.
 Glauci caput et caput quae-
 sitionis. 203, 21.
 Glaucus Atheniensium tyran-
 nus *ἰδροπότης*. 90, 40.
 Glaucus Aeschyli. 170, 26.
 Glaucus marinus deus. 523, 59.
Glaux herbae nomen. 128, 59.
 Gloria laboris filia. 107, 36.
 Gloriatio veterum de poculis.
 780, 23.
 Glossae Creticae. 160, 48.
 Glossae Nicandri *ἐποποιού*. 514,
 25.
 Glossarum, et Lexicorum an-
 tiqui auctores. 160, 50.
 Glycifides. 154, 52.
 Gnatho, Gnathaena. 430, 13.
Gobio. 572, 67.
 Gobiones Phalerici et Otry-
 nici. 541, 51.
 Gongylus. 306, 58.
 Grabia. 990, 58.
 Gradus distincti in accipiendis
 mysteriis. 446, 52.
 Grammatici et Philologi dis-
 crimen. 147, 13.
 Grammaticorum spinae. 186, 49.
 Grana cruda comesa. 924, 44.
Granae. 923, 50.
Gras. 780, 58.
 Gratias agendi formula *καλῶς*
ἔχει. 914, 40.
 Griphus, sive sirpus, quid.
 747, 21.
 Griphorum species. 648, 49. et
 seq.
 GRIPHI. *Quidnam illud sit,*
quod ferens aliquis, non fert
tamen. 753, 19.
 de olla carniuni. 754, 47.
 de placenta. *ibid.* 65.

- Finalis*, Cereris cognomen. 1892, 16.
Ginnulorum ossa apta ad ly-
ram. 146, 36.
Gipparinus. 731, 55.
Gippiscus Alexidis. 792, 16.
Gippocratis Coi liberi, et de
his proverbium, Tres fra-
tres. 185, 64.
Gippolochus discipulus Theo-
phrafti. 243, 20.
Gipponium Brutiorum. 530, 33.
Gippotrophus, vide, Mnesi-
machus.
Gippus Tyrius, onerariarum
inventor. 65, 44.
Gistiaca, Euboeae oppidum.
 45, 60.
Historia de translatis in Ae-
gyptum ex Lydia attageni-
bus. 666, 65.
de Lyfandro. 726, 65.
de Autolyco. 773, 70.
de Sybarita, Sybari Croton-
em navigaturo. 833, 62.
de Sophrone Ephesi tyran-
no. 879, 45.
Historiae tria tempora. 478, 69.
Hoedi quomodo parati 686, 55.
Holcades et Insulae Aristopha-
nis. 175, 55.
Holothuria. 186, 36.
Homeri poësis μεμελοποιημένη.
 903, 12.
Homerus non fuit Syrus. 284,
 48.
Homines φάνιοι. 289, 19.
Hominum primorum agre-
stium victus ex raptu. 33, 46.
Homo comparatus vino. 79, 60.
Homo φυτόν. 237, 37.
Honores varii Demetrio Po-
liorcetæ habiti ab adulato-
ribus Atheniensium. 441, 65.
Hordeum Achilleum. 221, 18.
Hora procurando corpori or-
dinaria. 425, 47.
Horæ Athenis cultæ. 931, 58.
Horas observandi modus apud
veteres. 694, 45.
Horologia. 294, 44.
Horti Adonidis. 362, 19.
Huso. 526, 13.
Hyacinthiorum celebratio. 262,
 24.
Hyccæ, ἔγγυοι. 564, 36.
Hydraulica organa, κατὰ κλε-
ψύδραν. 309, 19.
Hypelæus fons. 629, 42.
Hyperides, κατὰ Μαντιθέου αλ-
κίας. 875, 28.
Hypsipyla. 597, 41.
Hyllopi aquæ. 284, 15.
- I.
- Iacchi vox sacra.* 372, 47.
Iacobus medicus ἱερός. 6, 30.
Ialysus. 523, 50.
Iambycæ, et Sambucæ. 906, 27.
Tapix. 718, 10.
Ialus Cariae oppidum. 204, 16.
Icadistæ. 514, 47.
Ichneumon bestia. 756, 48.
Ichthys Megaricus. 581, 39.
Idæus ἀλεκτρούων. 317, 37.
Idiotæ. 95, 57.
Jecinorum varius apparatus.
 205, 18.
Jecur anferis. 662, 41.
Jentandi consuetudo. 30, 50.
Jejunia Indæorum et veter-
um Christianorum. 282, 37.
Jejunii finiendi tempus, ortus
Vesperis, vel hora nona.
ibid. 39.
Ignis igne validior aut remis-
sior. 109, 42.
Ignis inter cibos. 116, 12.
Ignis duplex. 619, 13.
Illyrici et Triballi. 207, 28.
Imperatores, apud Romanos
sacrofancti. 6, 25.
Imprecationis formula, Μη
ῶραισιν ἔκοιτο. 112, 16.
Incessus, vide Vestitus.
Incitega. 367, 42.
Inferiæ mense Februario fac-
tæ ex more Græcorum.
 191, 27.
Initiorum participes quidam
facti. 446, 47.
Inna locus ubi Silenus a Mi-
da captus. 91, 46.
Inscriptio monumenti Pythææ
Arcadis. 780, 26.
Inventur tabulaturæ Musico-
rum. 615, 59.
Inus metamorphosis. 331, 42.
Jocus in εὐρύπωκτον, et im-
pudicum. 250, 48.

- Lebia piscis. 227, 53.
 Lecithita. 215, 10.
 Lectum. 882, 20.
 Legati apud omnes gentes sacrosancti. 6, 25.
 Legati Athenis in Delum mitti soliti ad sacra facienda. 438, 11.
 Legati *ἑταροί*. 884, 22.
 Leges Cratini. 816, 36.
 Legis definitio Aristotelica. 823, 40.
 Legumina *ἐὐνακῆ*. 638, 25.
 Lembus Heraclides. 194, 33.
 Lemniae Nicocharis. 570, 62.
 Lemnisci. 350, 27.
 Lenaeum Bacchi templum. 388, 18.
 Lenticula tragica res. 286, 53.
 Lenticulae. 704, 59.
 Lepasta. 249, 38.
 Lepastae ex diversa materia. 805, 35.
 Lepidum Tyrriorum. 228, 61.
 Lepores *hirundinini*. 685, 57.
 Lepreas. 703, 14.
 Lerus. 932, 46.
 Leucadii cur *ἑλωτοί Κορύνθιοι*. 611, 52.
 Leucas colonia Corinthiorum. *ibid.* 53.
 Leucisci genus mugilum 535, 62.
 Leucola. 367, 49.
 Leucomaenides. 546, 22.
 Leuconis comoedia *Ἐράτρες*. 596, 61.
 Leucus piscis. 507, 23.
 Levitas Graecorum super quorundam prodigiosa tenuitate. 857, 55.
 Lex vetustissima, de non mac-tando bove aratore. 28, 48.
 Lex de non comedendis agnis et vitulis. 26, 25.
 Lex Spartanorum de Barba non alenda. 269, 39.
 Lex Spartaee, ut domum a convivio redirent sine lumine. 338, 34.
 Lex Platonis de pecunia aurea vel argentea privatis non habenda. 405, 22.
 Leges de arcendis nothis a sacris. 410, 38.
 Lex regia Atheniensium. 411, 47.
 Lex sumptuaria de muneribus cavita. 472, 13.
 Lex Oppia. 502, 15.
 Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. 835, 17.
 Lex Syracusana super veste muliebri floridi coloris. 834, 33.
 Lex alia Sybaritica de praemio coquis proposita. 835, 37.
 Lexicorum auctores antiqui. 160, 50.
 Lexiphanes Luciani. 188, 18.
 Libationes super linguis. 41, 50.
 Liberalia a Bacchanalibus et Dionysiis diversa. 445, 57.
 Librariorum antiquorum imperitia et negligentia. 565, 27.
 Limnae Asphaltis lacus. 87, 49.
 Limnae. 733, 20.
 Lingua scari. 556, 38.
 Lingua vetus Spartiatarum frequentissime usa litera canina. 614, 56.
 Lini semen inter esculenta. 214, 44.
 Lini et aelinus. 893, 38.
 Lityrsa. 709, 38.
 Loligines volucres. 560, 52.
 Loliginum *Πυσητηγες*. 549, 60.
 Lucernae machinosae. 246, 60.
 Lucifer stella. 347, 16.
 Ludi etymum a Lydis. 830, 11.
 Lumen nocturnum olim, tae-da aut ligna. 995, 41.
 Luna *σηπηκῆ*. 475, 16.
 Lupi piscis vasrities. 542, 52.
 Lupini impediunt ebrietatem. 422, 42.
 Lupini pro amethysto. *ibid.*
 Lupinorum vis abstergendi. 113, 34.
 Lutatius Daphnis. 107, 25.
 Luxus Samiorum. 388, 56.
 Lychnorum inventum. 995, 69.
 Lycius statuarius. 809, 34.
 Lycophronis Satyri. 714, 37.
 Lycus fluvius. 876, 55.
 Lydorum *παράδεισοι κηπαῖοι*. 829, 51.
 Lydorum delicata vita. 977, 46.
 Lynceus discipulus Theophrasti. 243, 18.
 Lyrophoenix. 316, 61.
 Lyfander inter mothaces. 467, 39.

- Mercurius, vide Cupido.
 Messanii. 15, 64.
 Messenia Critonis. 307, 56.
 Mesotriba. 215, 27.
 Meta prima Herculis conjunx. 861, 43.
 Metagenis *Mammacythus* vel *Aurae*. 621, 40.
 Metagenis *Philothyta*. 996, 13.
 Metalepses veterum vocabulorum. 791, 29.
 Metanira 206, 21.
 Metrodorus. 854, 46.
 Methymna 169, 22.
 Midae et Sileni colloquium. 91, 38.
 Midae aures aurivorae. 598, 30.
 Midon sive *Medon* Alexidis. 991, 19.
 Milanion, Antiphanis. 717, 60.
 Miles, Diphili. 211, 29.
 Miliarium *ἰνπολέβης*. 193, 55.
 Milium frigid. naturae. 108, 25.
 Minervae Natales. 192, 60.
 Minerva Promachorma. 952, 13.
 Ministri Romanorum Caesarum albatii. 270, 61.
 Minos quo stratagemate occisus. 29, 19.
 Misumenus et *Philarchus* Phoenicidae. 929, 48.
 Mithaecus. 217, 13.
 Mithrae festum. 342, 65.
 Mitylene. 169, 23.
 Mnaseae Colophonii *Σάλλη*. 15, 42.
 Mnasonis mille servi. 459, 56.
 Mnematium Epigenis. 808, 48.
 Mnesimachi *Hippotrophus*. 687, 49.
 Mochus, scriptor Tyrius. 240, 37.
 Moliones sive Molionae filii. 117, 37.
 Molossum organum. 325, 12.
 Monaulus. 311, 56.
 Monumenta mortuorum publico sumptu facta, et facta decreto Senatus, quomodo differant. 880, 21.
 Mora ruborum. 104, 36.
 Mores Cyrenensium. 611, 24.
 Mores non habent bruta. 31, 59.
 Mortui elati in quam honestissima veste. 707, 52.
 Mortuorum *πρόθεσις*. 775, 26.
 Mores veterum post finitas epulas. 923, 24.
 Mos veterum acclamandi in conviviis. 277, 17.
 Mos sumendi aliquid de sacrificio. 221, 26.
 Mos veterum Gallorum, vertere se ad dexteram inter adorandum. 279, 45.
 Mos antiquissimus, commissione duorum pluriumve salutem contrariorum exercituum redimere. 280, 62.
 Mos circumferendi horologia. 295, 37.
 Mos reprehendendi per imitationem. 295, 37.
 Mos quorundam, tonsori saepius quotidie operam dare. 297, 12.
 Mos auctorum Fabularum titulos contrahere. 301, 63.
 Mos Atheniensium ut prytanes una quotidie cibum sumerent. 330, 55.
 Mos Graecorum, aliar. urbium festa concelebrare. 341, 51.
 Mos Graecorum in Latinis nominibus. 374, 51.
 Mos Athenis, ut coqui apud gynaeconomos suum nomen profiterentur. 430, 54.
 Mos, ut mali poetae lapidarentur. 431, 30.
 Mos conviviorum, libare regibus et principibus. 449, 17.
 Mos veterum *τα ταμεία σφραγισσασθαι*. 460, 40.
 Mos, ut virgines nubiles oblectamento pueritiae Veneri consecrarent. 553, 12.
 Mos, Soli narrandi sua somnia. 605, 32.
 Mos sacra facientium, linguis favere. 606, 31.
 Mos veterum regum, urbes aut provincias dare dynastis ad vectigal. 610, 44.
 Mos stipem sub alieno nomine colligendi. 626, 36.
 Mos in conviviis *ἀπὸ συμβολῶν*. 634, 47.
 Mos assumendi vestes diis proprias. 690, 26.

- Mos libandi principibus. 716, 61.
 Mos diis consecrandi coronas conviviales. 732, 62.
 Mos antiquorum, ut in conviviiis post epulas oblectamenti omne genus sese recrearent. 745, 52.
 Mos calculis suffragia ferendi. 758, 47.
 Mos veterum pectus coronare, et unguentis illinire. 953, 26.
 Mos apponendi pocula in altera mensa. 775, 22.
 Mos Atheniensium edendi in theatro. 779, 61.
 Mos Graecorum in comae tonsura. 814, 40.
 Mos *τροφητῶν*, ornari *ὀφθαλμῶν ὑπογραφῆ καὶ χρώματος ἐπιρῶσαι*. 827, 38.
 Mos libandi in discessu. 996, 67.
 Mos veterum mollium, supercilia pingere et unguentis illinire. 840, 46.
 Mos veterum delicatorum pedes unguentis ungere. 858, 51.
 Mos veterum florem gestare auri impositum. 859, 27.
 Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. 872, 55.
 Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam. 875, 40.
 Mos discedentium a convivio, acclamare *Ἰη παιῶν*. 996, 38.
 Mos arcendi servos a quibusdam sacris. 910, 12.
 Mos frontem coronandi. 952, 51.
 Mothaces. 467, 29.
 Mugiles *σφηκέες* sive *σφηνέες*. 535, 39.
 Mulieres *σεληνητιδες*. 117, 28.
 Mulieres *δημιουργοί* Athenis. 305, 28.
 Mulieres *ἐπωστριδες*. 450, 38.
 Mulieres Graecorum ventitasse ad convivia. 607, 35.
 Mulieres ad convivia vocatae inter Sybaritas. 834, 42.
 Mulieres olim infectrices. 883, 20.
 Mullus ad venerem ineptus. 19, 32.
 Mullus Heceatae sacer. 562, 43.
 Mullus piscis gregalis. 562, 11.
 Mulli dentes. *ibid.* 12.
 Mulli Aexonici. 563, 66.
 Mundum plenum esse animarum. 620, 28.
 Muraenarum coitus cum serpentibus. 545, 37.
Murices. 606, 24.
 Murium latibula. 194, 27.
 Murrina Romanorum. 72, 35.
Musae Epicharmi. 211, 27.
 Musa *κάτοχος*. 390, 64.
 Muscae Olympicae. 17, 54.
 Musica *παιδιὰ* et *παιδεία*. 896, 30.
 Musicae vis ad sedandas animi perturbationes. *ibid.* 44.
 Musicorum *διαγράμματα*, sive *tabulaturae*. 616, 53.
 Musivum opus. 361, 54.
 Mus piscis. 227, 30.
 Myconii. 24, 42.
 Myjagrus deus ab Eleis cultus. 18, 29.
 Mylon oppidum Aegypti. 586, 64.
Mima et *mimarcys*. 942, 20.
Myrmecanthropi Pherecratis. 403, 30.
 Mysteria et Dionysia quomodo differant. 446, 16.
Mystis Antiphanis. 735, 45.
 Myrtilus. 207, 32.

N.

- Nablus. 309, 17.
 Nani *σχοπαῖοι*. 831, 61.
 Nanus et *nastus*. 918, 52.
 Nastus panis. 215, 34.
 Naturales propensiones aut abominationses variarum rerum. 476, 47.
Nauplius Timothei poetae. 588, 40.
 Nautarum sacrificia ex voto. 656, 48.
 Neanthes. 649, 60.
 Neleus emptor librorum Aristotelis. 10, 30.
 Nemesis Helenae mater. 582, 30.
 Neptunus *Τροπαῖος*. 580, 33.
 Neronis dictum. 234, 10.
Nervus obscoenâ notione. 17, 34.
Nesiarchi Atheniensium. 595, 31.
 Nesiota scriptor. 144, 47.
 Nestor *Θεατρικῶν* scriptor. 709, 15.

ite
 Ne
 Nel
 7
 Nic
 Nico
 Niced
 Nico
 8
 Nico
 Nico
 Nico
 Nico
 Nico
 Nili
 Nobe
 nis
 Nifae
 Nitro
 et ple
 1
 Nix
 Nix
 Nomen
 cis ad
 Nomina
 tin. 13
 Nomina
 ferta S
 Nomina
 eorum
 Nominal
 Nofsi An
 Nofter
 Nota rete
 2, 508, 4
 Nothi leg
 aliis. 41
 Nox longa
 Noces Her
 Noces Paa
 Nucleus. 11
 in Nucleo
 194, 37
 Nummi di
 boli uir
 Nupes, 1071
 55, 60
 Nuptiae, div
 181, 51
 Nuptiae 1071
 35
 Nuptiarum
 1071, 35

- item alius poeta. *ibid.*
 Nestoreum poculum. 811, 14.
 Nestoris poculum "Ἄρεος φιάλη". 728, 68.
 Nicandri "Ἐπεροιοῦμενα". 161, 30.
 Nicochares poeta. 241, 33.
 Nicocharis Lemniae. 571, 39.
 Nicocharis Hercules Choragus. 893, 30.
 Nicolai palmulae. 928, 52.
 Nicolai panes. *ibid.* 56.
 Nicophon, poeta. 241, 34.
 Nicocreon tyrannus. 587, 57.
 Nicocreon, Nicotheon, et Nico-
 cles. 607, 17.
 Nili aqua alvum solvit. 85, 53.
 Niobe Sophoclis et Aristopha-
 nis. 569, 18.
 Nifaci equi. 342, 55.
 Nitro uñ veteres in balneis
 et plerisque lotionibus. 943,
 11.
 Nix calida quibusdam. 191, 65.
 Nix viva. 239, 25.
 Nomen patrum filiis a Grae-
 cis adjectum. 585, 49.
 Nomina Graeca in i desinen-
 tia. 139, 28.
 Nomina clarorum virorum in-
 ferta Saliari carmini. 439, 30.
 Nomina eorum qui Durium
 equum sunt ingressi. 885, 27.
 Nominalia Latinorum. 135, 37.
 Nosti Anticlidis. 663, 10.
 Nostorum auctores varii. 286, 20.
 Nota veterum criticorum τὸ
 γ. 508, 43.
 Nothi segregati in sacris ab
 aliis. 410, 29.
 Nox longa Platonis. 213, 28.
 Nuces Heracleoticae. 108, 52.
 Nuces Ponticae. 64, 40.
 Nucleus. 117, 18.
 in Nugis opera male posita.
 194, 47.
 Nunni dimidiati loco sym-
 boli usurpati. 226, 35.
 Nuper, νεωστὲ ac similes voces.
 385, 60.
 Nuptiae, diversorum poetarum.
 181, 31.
 Nuptiae Jovis et Junonis. 426,
 35.
 Nuptiarum αἱ ἀκραιαὶ et αἱ
 ἔωλοι ἡμέραι. 181, 10.
 Nutrices Eubuli. 542, 12.
 Nutricum naeniae. 892, 60.
 Nux Sardiniana, et lata. 109, 10.
 Nyfa. 349, 40.
- O.**
- Obeliae. 208, 39.
 Obsonatorum five ἀγοραστῶν
 proprium munus. 624, 22.
 Obsoniorum modus ex lege
 Fannia. 470, 29.
 Oculi nigro infecti, propter
 formam. 237, 49.
 Oda Anacreontica non prius
 edita. 952, 57.
 Odysseae universum argumen-
 tum, Fontebellae aquae de-
 pictum. 361, 64.
 Oeci. 246, 26.
 Oecorum Aegyptiorum forma.
 344, 30.
 Oeneus, quis Athenis. 418, 59.
 Oenonas citharoedus. 51, 20.
 Officia diversa promacondae
 τοῦ δαιτροῦ. 339, 54.
 Olen. 214, 60.
 Olera quomodo attenuent. 145,
 51.
 Olera κνηστὰ et κνιστά. 646, 26.
 Oleum Samiacum, acanthi-
 numque. 137, 37.
 Oleum ex adipibus. 742, 55.
 Olympias sacris orgiasticis
 dedita. 938, 28.
 Olympiacae muscae. 17, 54.
 Olympii Jovis templum Athe-
 nis. 341, 60.
 Olympiadum aliquot adnota-
 tio. 378, 54.
 Omphala Cratini junioris. 947,
 63.
 Onelaphi. 350, 51.
 Onerariarum inventores. 64, 49.
 Ononis. 186, 57.
 Onopordum. 146, 23.
 Onychae solenes. 176, 35.
 Opera ἔμπαιστα. 811, 30.
 Opsonomi. 402, 50.
 Opum fructus maximus. 10, 35.
 Oraculum de Socratis sapien-
 tia. 388, 30.
 Orationis epitheta γανώματα.
 21, 53.
 Orationis prima virtus pei-
 spicuitas. 362, 31.

- erichlis obitus. 385, 20.
eripterum. 357, 64.
 erna *Κυβηρικαί* et *Καρταστει-
 καί*. 935, 60.
ersae, comoedia incerti auc-
 toris. 156, 43.
ersae Aeschyli et Pherecratis.
 569, 17.
 ertaeus et Sphaerus, scripto-
 res rerum Spartaе. 264, 54.
 ertarum vestis *δωροφορική*, et
 aliae. 69, 27.
 ertarum regis ministri albat.
 270, 59.
 ertarum regis proceres cur
 ad prandium solum non
 etiam ad coenam venirent.
 271, 25.
 ertseus. 740, 26.
 ertficum malum. 162, 35.
 ertficus vestitus. 348, 67.
 ertspicuitas prima virtus ora-
 tionis. 442, 30.
etula Pherecratis. 597, 12.
 etellinorum constantia. 839, 55.
 eteos, sive Peteous. 773, 37.
 ezitarum et fungorum dis-
 crimen. 125, 33.
 Phaeaces diis chari. 41, 51.
 Phaeacum saltationes. 39, 64.
 Phaeninda unde dicatur. 39, 16.
 Phagesiorum festum. 474, 65.
 Phalangae. 351, 67.
 Phalerici gobiones. 541, 43.
 Phaniae Peripatetici libri de
 Plantis. 105, 56.
 locus ex illis conclamatus.
 ibid.
 Phaon Platonis comici. 273, 54.
 Phaselitae et Sidetae. 609, 10.
 Phassa quomodo a turture
 differat. 675, 53.
 Phaulia mala. 161, 58.
 Pherae Thessaliae oppidum.
 217, 50.
 Pherecrates, quo anno fabu-
 lam *Ἀγροῦς* docuerit. 387, 53.
 Pherecratis fabula *Crapatalli*.
 152, 25.
Automoli. 174, 37.
Ἀἴθου. 182, 46.
Μεγαλλεῖς. 185, 21.
Μένδηροι. 402, 63.
Petala. 597, 12.
Ἴπνός ἢ Παννυχίς. 886, 34.
Pheta. 86, 16.
 Phiala et lepastra. 249, 40.
 Phiala. 815, 21.
Phiala et Phigalia. 900, 47.
 Phiditia Cyrenensium. 802, 28.
Philadelphi Menandri. 804, 67.
Philelias. 252, 24.
 Philemonis *Μετῶν ἢ Ζωμίον*.
 252, 24.
Ἀραζόμενος. 942, 40.
 Philetaeri drama *Κυνηγίς*. 500,
 40.
 Philinus vetus orator. 720, 19.
 Philinnis comoedia Hegemo-
 nis. 987, 49.
 Philippi regnum. 862, 47.
Philippicae historiae Theopom-
 pi. 737, 51.
 Philippidae *Συμπλεύουσαι*. 991, 58.
 Philippus rex scurrarum aman-
 tissimus. 454, 22.
Philippus, comicus. 625, 49.
 Philopaeemon Critonis. 306, 49.
 Philoclis tragici *Τηρέυς ἢ ἔποψ*.
 494, 38.
 Philonidae *Cothurni*. 403, 12.
 Philosophi comicis irrifi. 120,
 35.
Philothyta Metagenis. 996, 14.
 Philoxeni *Cyclops*. 22, 48.
 Philoxeni Cytherii scripta nu-
 gatoria. 273, 39.
 Philyllii fabula *Ἀδύγη*. 213, 66.
 Philyllii *Auge*. 805, 59.
 Philyllii *Φρεωρούχος*. 911, 41.
 Phlius urbs in Peloponneso.
 673, 56.
 Phlyacographia, vide Hilaro-
 tragoedia.
Phoenix Ionis Chii. 176, 43.
 Phoenix organum. 315, 35.
 Phormisius. 403, 55.
 Phormophori Hermippi. 994,
 56.
Phormus comicus. 928, 48.
Phryges Aeschyli. 56, 12.
 Phrygius rhythmus. 317, 13.
 Phrynichi fabula, *Poastriae*.
 213, 47.
Tragoedi. 403, 18.
Μονότροπος. 435, 23.
Κρόνος. 643, 64.
 Phryxus. 212, 46.
Phylacus rex. 818, 24.
Phyllis vetus scriptor. 905, 47.

- nyx monitu Deum consecrata. Pompee Ptolemaïcae descrip-
371, 31. tio. 346, 56.
- Pastris* Phrynichi. 213, 51. Porca praecidanea. 650, 54.
- ocula, Amaltheae cornu, et Porcellus simul affus et eli-
eniautum. 786, 32. xus: idemque fartus, et ta-
men integer. 650, 50.
- ocula hederacea. 796, 63. Porphyrius. 933, 27.
- ocula quam adamarint vete- Posidiana aquae. 88, 30.
- res. 780, 23. *Pofis*. 523, 54.
- ocula literata. 786, 55. Potalinum vinum. 61, 64.
- ocula κέρατα Atheniensium. Pothinus neurospastus et Eu-
795, 40. ryclides praestigiator quibus
oculum primum quare Jovi honoribus ab Atheniensibus
servatori sacrum. 80, 59. affecti. 50, 22.
- oculum datum muneri ut Potidaeana expeditio. 376, 28.
- symbolum ἀδρανελας. 729, 15. Potio olim omnium prima.
oculum magnum Herculi pro 118, 38.
- navi. 789, 21. Praebibendi modi ἐπιδέξια. 780,
oculum etiam ξηρᾶς τροφῆς 27.
δεπτικόν. 812, 55.
- Poeciliae pisces vocales. 576, 64. Praemium cottabillantibus opti-
me. 945, 28.
- Poena ejus qui griplum non Praestigiatores. 46, 35.
- solveret. 752, 12. Praestigiatores qui ensiculos
Poenae improborum arguunt vorabant. 397, 11.
- Deum esse. 609, 11. Praefocurides, unde dictae. 143,
Poeni et Romani multiphagi. 56.
713, 53.
- Poëta Alexidis fabula. 151, 41. Praeteriti perfecti ἀΰησις saepe
ab auctoribus omissa. 113,
Poëtae quondam omnium vir- 53.
tutum magistri. 37, 44. bene precandi formula. 112, 34.
- σοφοί, et σοφιστὰὶ dicti. 37, 53. Pretium mansionis στεγανόμιον.
431, 28. 26, 49.
- Poëtae mali lapidibus obruti. Priapum sive Priepum, cur
colere instituerint Lampsa-
ceni. 69, 50.
- Poëtae Graeci usi saepe dic- Problema, Antiphonis fabula.
tionibus alicui populo pe- 760, 20.
culiaribus. 538, 31. Promecondae, et structoris
diversa officia. 339, 35.
- Poëtarum morbus. 96, 53. Promalus. 316, 17.
- Polemonis varia cognomina, Pronax. 840, 14.
et patria ejus incerta 408, 28. Pronomi inventum. 902, 52.
- ejusdem scripta. 259, 44. Profclitum. 700, 28.
- cur dictus Ἑλλαδικός, item Prospalta δῆμος. 564, 47.
- Σηλοκόπας. 408, 42. Profodiacus modus. 902, 33.
- Polenta cum χίδροι confusa. Protagorae posterior adventus
Athens. 386, 38.
- 924, 36. Proteus Aeschyli. 675, 45.
- Polis. 797, 22. PROVERBIA. Jus cantorun
et poëtarum sacrificare sine
Polyclea Alexidis. 866, 56. fumo. 30, 14.
Polyeuctus Heniochi. 678, 55. Clavus clavo truditur. 90, 38.
- Polyidus. 773, 44. Hic vel cerebrum comederit.
137, 50.
- Polypi cur dicantur οὐ δέχε- Tres Frâtres. 185, 66.
σθαι τὴν θάλατταν. 552, 17.
- Polypi τὸ αἰδοῦσθαι. 551, 32.
- Polypus cui potissimum colori
assimiletur. ibid. 60.
- Polyzeli Μουσῶν γοναί. 642, 10.
- Pompa quam duxit Antiochus.
342, 48.

- eticulum, γύργαθος. 244, 27. Saltatio veterum finitis epulis. 689, 23.
 hamnusi παροιμακῶς. 955, 21. Saltatio ἀπόκινος. 901, 13.
 Athenaei. 307, 36. Saltationes Phaeacum. 40, 29.
 Chippaei montes. 407, 17. Saltationum plures modi. 900, 59.
 Rhodii, Cyrenenses albi. 611, 22. Sambrias proprium servi nomen. 456, 58.
 Rhodiorum ἀντίτης. 69, 63. *Sambuca*. 904, 53.
 Roma Orbis compendium. 50, 34. Sami antiquissimi incolae. 950, 58.
 Romani Aeolas imitati. 720, 12. Samiae placentae. 916, 16.
 Romanorum magistratus Athenis sine insignibus. 372, 21. Samii Cratetis. 223, 30.
 Rosae centifoliae. 966, 43. Samiorum λαῶνα. 848, 11.
 Sumptus in Rosas. 273, 65. Sannyrionis Ἰέλως. 510, 58.
 Rotae figulinae inventores. 65, 45. aliae fabulae. 511, 10.
 Rustici hominis σκευή. 116, 30. Samus ἀποδῶξ Atheniensium. 196, 62.
 ejus character. 116, 33. Sanchoniathon, scriptor Tyrius. 239, 41.
Rustici et Rusticus Antiphonis. 624, 58. Sandala immortalium. 255, 46.
Rusticus sive Butalion Antiphonis. 532, 34. Sandrocottus. 44, 45.
Rutilius Rufus. 470, 11. Sanguinis color naturalis. 60, 13.
 Sanitas Romae praemii loco data. 221, 38.
S. Saperda Ponticus. 539, 50.
Sacaea festum Babylonicum. 909, 25. Sapientia virtus praestantissima. 389, 32.
Sacas vel *Sacadas* poeta antiquissimus. 885, 36. Septem Sapientum ἀδόμενα. 982, 30.
 Sacerdos Minervae Athenis a quo caseo abstineret. 647, 63. *Sappho* Antiphanis fabula. 759, 48.
 Sacerdotum apex. 469, 59. Sapphones duae. 878, 61.
 Sacerdotum ac Principum vestes simillimae. 374, 56. Sacerdos foemina quibusdam lacris praefuit. 411, 26.
 Sacra via Romae. 469, 47. Sarambus. 217, 13.
 Sacra facientium ritus. 632, 26. *Sarapis* vestis nomen. 836, 22.
Sacramentum, pecunia quae in iudicium venit in litibus. 304, 50. Sardanapalus *Conosconcolorus* dictus. 583, 53.
 Sacrificium Eleorum perendis muscis. 17, 13. Sardanapalus spontaneo vivio comburio vitam finit. 839, 49.
 ad Sacrificiorum epulas amici olim invitati. 235, 18. ejus monumentum. ibid.
 Sacrificia veterum tenuia. 272, 50. Sardinia ob tincturam celebrata. 97, 53.
 Sacrificia antiqua. 939, 16. Sargus. 558, 15.
 Sal Tragaeus. 149, 32. Sarpedon, dux copiarum Demetrii regis. 579, 59.
 Sales ἡδυσμένοι. 637, 41. *Satyri* Phrynichi. 170, 38.
 Salfamenta ἀμφάλληξ τεθίντα. 223, 26. *Satyri*, car equites. 231, 39.
 Salfamenta inter vilissimos cibos habita. 229, 39. *Satyri* Lycophronis. 714, 37.
 Saltantium σχήματα. 900, 14. Satyricae fabulae. 723, 17.
 Saltatio vide Italica. *Savillus*. 921, 22.
 Saltatio ογκώδης et πολύκοπος. 52, 30. Scabilli. 340, 57.
 Scamandri fontes. 85, 17.
 Scamon vetus scriptor. 901, 60.

- Scandix, olus vile. 115, 23.
 Scaphia. 268, 46.
 Scarus piscis. 429, 29.
 Scarus an dormiat. 556, 60.
 Scari intestina. ibid.
 Scenae aut chori datio, honoris specimen inter Athenienses. 50, 57.
 Scyphorum *κονδυλώματα* et *κομβώματα*. 705, 20.
 Sciaena piscis. 514, 19.
 Scientia critica et Socratica. 8, 32.
 Scilla. 232, 67.
 Scindapsus. 316, 15.
 Sciphiae pisces. 165, 28.
 Scleriae Antiphanis comoedia. 156, 20.
 Scoliorum argumenta *βιωφελῆ*. 982, 23.
 Scolium Timocreontis, Athenaeo praetermissum. 983, 60.
 Scombrī, vide Pythionicae. Scopadae. 733, 65.
 Scordisci, vide Cordistae.
 Scorpius piscis extinguit Venerem. 19, 42.
 Scortum *ἀπὸ τοῦ σκύτους*. 865, 16.
 Scriblitae. 921, 20.
 Scriptores varii *γαστρολογίας*. 771, 13.
 Scriptores varii *Ὀρων*. 844, 60.
 Scriptorum veterum naevia. 156, 45.
 Sciathus infula. 12, 53.
 Scytharum mos in firmanda amicitia. 92, 46.
 Scythinus *Τείος* poeta. 777, 29.
 Selena concham Veneri dicat. 553, 25.
 Sellae Thessalicae. 65, 12.
 Semelae *partus* carmen Timothei. 613, 30.
 Semus, quis. 146, 45.
 Senatusconsultum de honore et praemio Eubuli facto. 431, 11.
 Senatusconsultum Lacedaemoniorum adversus Timotheum. 613, 50.
 Senium, Aristophanis fabula. 209, 41.
 Sepiarum et Ioliginum *φουσητήρες*. 549, 60.
 Sepia. 572, 49.
Septem ἐπὶ Θήβας Aeschyli. 569, 15.
Septemthebana Amphidis. ibid.
 Serpentes ad sacra orgiastica adhibiti. 938, 31.
 iis nomen *ἀργόλαι* vel *ἀργαῖ*. ibid.
 Servitutis origo. 458, 39.
 Servi Lacaedaemoniorum. 467, 58.
 Servi quinque Scipionis. 468, 64.
 Servi qui horas observabant. 694, 50.
 Servi a sacris exclusi. 910, 13.
 Servorum jura apud Athenienses. 461, 16.
 Servorum in Aegina numerus. 468, 61.
 Sesamum. 214, 25.
 Sexitana salfamenta. 233, 22.
 Sialendris. 673, 65.
 Sicania. 87, 60.
 Sicilia frumenti fertilissima. 64, 13.
 Sicinnis, Sicinnotyrbe. 891, 15.
 Sicinnus liberorum Themistoclis paedagogus. 901, 50.
 Sicinis saltatio. ibid.
 Sicon et *Aeolosicon*. 654, 32.
 Sicyonii pictores. 345, 33.
 Sicyopepon spermatias et eunuchias. 142, 36.
 Sicyopepon, quando edi cepit. 163, 39.
 Sida ager Boeotiae. 927, 37.
 Sigilla lucentia in coenationibus. 247, 17.
 Sigma literam veteres refugerunt. 767, 49.
 Sileni et Midae colloquium. 91, 38.
 Silphium Cyrenaicum. 198, 52.
 Simonidis sordes. 933, 63.
 Simulachra Deum prae foribus. 733, 12.
 Singultus sedandi praecepta. 352, 65.
 Simus piscis. 543, 58.
 Sipylus. 898, 25.
 Sirenes Theopompi. 685, 34.
 Siri Thracum. 250, 19.
 Sirites auctor *τῆς αὐλικῆς*. 890, 32.
 Sirpiculum. 260, 10.

opus
 fer
 firm
 iti ni
 38
 miles
 men
 miath
 misg
 Socrati
 e Socr
 Athet
 te Soc
 lum.
 Socrati
 Socratis
 Seldari
 Sol, q
 50, 13
 Solem
 neque
 rum d
 Solem in
 rum e
 Solenes
 Solenes,
 et qu
 Solenes o
 Solem in
 mophae
 nis sol
 Soli opp
 Somnus e
 Sonchus.
 Sopater q
 Sopater q
 Sopuri P.
 xō brr
 Sopuri A.
 Sophili L
 Sophili q
 Sophista
 Sophistara
 Sophoclear
 li. 451, 3
 Sophocles
 Sophocles
 Sophoclis
 Sophoclis
 Sophoclis C
 Sophoclis
 26.
 Sophoclis C
 Trojan.

- opus*, quid. 746, 34.
ser lativus. 232, 20.
strum Aegyptiorum. 817, 56.
ti nihil πολυποθητότερον. 729, 38.
milax inter Bacch. coronamenta. 349, 36.
minthia Rhodiorum. 152, 33.
misgolas Atheniensis. 590, 35.
ocratis ars obstetricia. 7, 20.
e Socratis militia expenduntur Athenaei argumenta. 376, 36.
e Socratis sapientia oraculum. 388, 35.
ocratis mater βλοσυρά. 390, 26.
ocratis liber Περί ὄρων. 667, 11.
oldurius. 433, 53.
ol, quomodo δύνειν dicatur. 50, 13.
olem neque orientem videre, neque occidentem. Sibaritarum dictum. 469, 30.
olem in poculo vehi veterum figmentum. 789, 39.
olenes μακρογόγγυλοι. 165, 42.
olenes, quomodo μονοφυεῖς et συμφυεῖς. 172, 15.
olenes οὐρανοχρώματοι. 175, 31.
olemnitas in honorem Demophontis celebrari Athenis solita. 695, 50.
Soli oppidum Cypri. 873, 21.
Somnus cur invisibilis. 755, 66.
Sonchus. 437, 45.
Sopater φλοιακογράφος. 167, 14.
Sopater φόκιος. 289, 16.
Sopatri Paphii fabula Μυστακοῦ θητόν. 228, 33.
Sopatri Νεκυία. 291, 62.
Sophili Ἐνχειρίδιον. 726, 31.
Sophili Φύλαρχος. 197, 34.
Sophista Thellalus. 30, 12.
Sophistarum πύλαι. 585, 24.
Sophoclearum fabularum tituli. 481, 56.
Sophocles qui Athenis philosophos expulit. 885, 50.
Sophoclis Thamyras. 52, 39.
Sophoclis Αἰγυῖς. 234, 50.
Sophoclis Triptolemus. 139, 53.
Sophoclis Colchides. 144, 37.
Sophoclis Σατυρικὸν δράμα. 723, 26.
Sophoclis Casus Philectetae ad Trojam. 495, 59.
Sophoclis Hercules. 723, 44.
Sophoclis Σύνδειπνοι. 960, 31.
Sophon proprium nomen. 690, 33.
Sophon celeberrimus poeta mimorum. 821, 50.
Sophonis Mimi. 170, 19.
Sophonis Παιδικά. 562, 24.
Sophonis Νυμφοπόνος. 630, 31.
Sophonis ὁ ἐπιγραφόμενος μῦθος. 799, 38.
Sordium nota, muneri missa vendere. 933, 29.
Sospatri Catapseudomenus. 654, 17.
Sotiates vel Sottiates, aut Soriates. 436, 21.
Sparta εὐρύχορος. 249, 25.
Sparta καλλιγύραις. 865, 65.
Spartani magistratus harmosyni. 265, 27.
Sphaerus, vide Persaeus.
Sphinx de cuius latrociniis conqueruntur Athenienses. 448, 44.
Sphyraenam plus congris alere. 560, 58.
Spinarum cognomina. 139, 42.
Spira, opus pistorium. 248, 15.
Spiritus medius notatus in multis Graecis dictionibus. 680, 55.
Sportulae. 420, 25.
Sportula Romana. 634, 23.
Squatulus. 556, 12.
Squilla inter esculenta. 145, 53.
Stacte e sola myrrha. 972, 57.
Stadium Alexandrinum. 346, 45.
Staphylus Sileni filius. 91, 57.
Staphylus. 930, 36.
Stafinus, Cypriorum auctor. 77, 52.
Stephanopolides Eubuli. 662, 55.
Sternutamentum pro Deo habitum. 137, 59.
Stilponis libri. 294, 15.
Stoicum dogma. 883, 62.
Storeae. 364, 62.
Strabelli. 165, 19.
Strabonem qui negant esse Strabonem refutantur. 935, 36.
Stragulorum ἐνάφεια. 99, 18.
Strambelus, sive Trambellus quis. 89, 54.

- Tegeaticus panis *σεμιδάλεως υἱός*. 215, 42. Themistoclis apophthegma. 844, 37.
- Telamon. 421, 10. *Theoclytus* et *Theocles* poeta. 523, 36.
- Telamones. 363, 19. Theodoretī *Θεοφιλῆς*. 262, 34.
- Telauges* Aeschinis Socratici dialogus. 391, 31. Theodoridas Syracusanus. 530, 42.
- Teleclidis *Περσάνεις*. 641, 46. *Theodoridas* poeta. ibid.
- Teleclidis *στειρόσι*. 685, 10. Theodorus cynulcus *τροχέδειπνος*. 13, 16.
- Telefas nomen proprium viri. 392, 47. Theon *μόναυλος*. 311, 56.
- Telefis vel Telestes. 56, 27. Theophrasti liber *Περὶ ἰχθύων*. 544, 36.
- Telestes comicus. 819, 51. Theophrasti opus *Περὶ ζώων*. 666, 10.
- Temetum Romuli lege matronis Romanis prohibitum. 734, 62. ejus et Plinii dissensus. 974, 29.
- Templa Aegyptiorum secundum Nilum. 846, 50. item Plinii et Athenaei. ibid.
- Templum Jovis Olympii Athenis. 341, 60. Theophrastus praeceptoris vestigia sequitur. 549, 64.
- Tenii, qui. 106, 54. Theopompi historici elogium. 164, 21.
- Tenera, rori assimilata. 662, 13. hujus Philippicae historiae. 737, 52.
- Tentoria diebus festis figi solita. 344, 13. epistolae. 877, 36.
- Taenarus* vel *Tenarus* grammaticus. 950, 30. alius liber. 843, 10.
- Tenus* Cycladum una. 656, 51. Theopompi drama *Ἀρμάτιον*. 315, 58.
- de Terebra observatio. 361, 42. *Callaeschrus*. 527, 15. *Ἡδυχόρης*. 538, 13.
- Tereus* Canthari poetae comici. 160, 40. *Irene*. 639, 54.
- Terra nata*. 471, 25. *Sirenes*. 685, 35.
- Terrores nocturni. 277, 20. *Althae*. 819, 40.
- Testa Attica. 10, 35. *Theoxenia* festum omnium deorum. 644, 23.
- Testaceorum divisio Aristotelica. 171, 46. Thericlea vetustissima fictilia fuisse. 791, 11.
- Testarum crepitus. 340, 25. Thesmophoria in Graecia agitata. 537, 50.
- Testiculi in cibum. 663, 29. Thessalicum commentum. 30, 15.
- e Tectis praelucendi et spectandi mos. 275, 29. Thessalus *ποικιλόμυθος*. 957, 28.
- Tethya. 186, 36. de Theseo et Clepolemo obscura historia. 522, 40.
- Tethynacia. 165, 21. Thespia urbs in Boeotia. 863, 33.
- Tethis. 423, 27. Tholus, et ejus figura. 99, 64.
- Tetradistae. 513, 43. Thiasī et τὰ ὄργεωνικά. 330, 37.
- Tetrax avis. 682, 25. *Thoricii* Antiphanis. 858, 63.
- Thalyfius panis. 219, 33. Thraces butyrophagi. 248, 63.
- Thamyris* Sophoclis. 52, 39. *Thrasyleon* Menandri et Turpilii. 435, 15.
- Tarrha*. 86, 14. *Thrattae* Cratini. 814, 47.
- Thasium vinum Aristophani notum. 67, 48. Thria. 449, 50.
- Theagenes athleta. 703, 26. Thriambus. 69, 51.
- Thearion. 217, 12.
- Thebae cur *Θεοῦς φέρειν* dictae. 39, 37.
- Thebae* et nomina Thebana multa Syriaca. 245, 35.
- Thebae xx. anno restituta. 48, 18.

- Vannus Bacchi, et Minervae. 349, 25.
 Varronis *Κύννος*. 466, 17.
Udones ποδεία. 133, 65.
 Vendere *ἴσον ἴσω*. 397, 42.
 Veneris auricula, *Ωτάριον*. 171, 17.
 Veneris Samiae cognomina. 871, 42.
 Venter, vox Graeca. 615, 31.
 Venus Zephyritis, *Arfinoe, Chloris, Hippia*. 553, 26.
 Ventres edi veteribus soliti. 179, 37.
 Versuum numerus a veteribus scriptoribus iniri solitus et in ultima cera scribi. 428, 30.
 Vertibulae. 246, 42.
 Vestes quae consecrabantur lacerandi mos. 48, 10.
 Vestes forenses aliquando conductae a Fullone. 391, 57.
 Vestes versicolores luxuriosis propriae. 502, 13.
 Vestes *Theraicae*. 719, 50.
 Vestibulum unde dictum. 336, 42.
 in Vestitu et incessu veterum modestia. 54, 20.
 Vestini, et Vestinum vinum. 62, 66.
 Vestis Persarum *δωροφορικῆ*. 69, 27.
 Vestium distinctio in *περιβολὴν* et *ὑποβολὴν*. 97, 52.
 Vestis honestiorum olim alba. 270, 63.
 Veteres sibi ipsis ministrabant. 43, 45.
 Veteres saepe de iisdem non eadem dicere. 154, 46.
Viatoria pensilia. 294, 57.
 de Victimarum praestantia inter tribus aemulatio ac contentio. 399, 61.
 Victus Graecorum tenuis. 276, 31.
 Vingus Aegypti. 127, 57.
 Vina generosissima *πολυφορώτατα*. 94, 16.
 Vini usus in ulcerum curationibus. 77, 13.
 Vini temperamentum quis primus invenit. 91, 57.
 Vinosorum album. 737, 43.
 Vini *παθροότης*. 62, 38.
 Vinum *χάλις*. 24, 48.
 Vinum cardiacorum. 28, 67.
 Vinum Chium. 11, 26.
 Myrites. 72, 27.
 Nigrum. 61, 45.
 Surrentinum. 62, 32.
 Vestinum. 63, 10.
 Mamertinum. 63, 26.
 Potalinum. 63, 29.
 Calybonium. 65, 63.
 Pfythium. 66, 55.
 Mendaeum. 68, 41.
 Thasium Aristophani notum. 67, 48.
ἀπαλὸν et *λευκόν*. 68, 13.
 Capnias. 71, 54.
 Pollium. 70, 62.
 Parystium, vel Caristium. 71, 29.
 Rhodium. 73, 14.
 Cnidium. 73, 23.
 Samagoreum. 724, 20.
 Vinum ex aqua *φύεται*. 84, 19.
 Vinum *ἐλευθέριον* apud Xenarchum comicum. 236, 40.
 Vinum ad conciliandas amicitias valere. 329, 20.
 Vinum *ἐπιχειῖσθαι* soliti amantes in honorem et recordationem *τῶν ἐρωμένων*. 722, 36.
 Vini temperaturae antiquissimorum Graecorum. 721, 26.
 Vinum *ὑδαρὲς* et *κεκραμένον*. 727, 20.
ἠλφικωμένον. *ibid.* 29.
ἀρκεσίγυιον. 741, 31.
 Vinum in conviviis veterum ad tria. 771, 47.
 Virgines etiam pudicae hospites lavabant. 29, 25.
 Virtus bellica olim maximo in pretio. 899, 40.
 Viscus de victimae parte. 236, 38.
 Visci generatio. 761, 35.
 Vita humanum genus. 953, 25.
 Vitia, *θηρία*. 49, 26.
 Vituli, vide Agni.
 Vivendi ratio apud Athenienses adstricta. 95, 15.
 Ulpianus *Κετοίκειτος*. 5, 23.
 Ulpiani *νεροφωρία*. 186, 62.

360 INDEX RERUM ET VERBORUM LATINORUM.

Ulysses comicorum fabulae in-
scriptae. 297, 13.

Umbra decem pedum. 425, 45.
duodecim. 426, 12.

Unguentum optimum quod
natat in summo. 976, 18.

Vocales *σχοιωτενεις*. 767, 57.

Vocalium septem nomina. 762,
40.

Voluptas *μονόχρονος*. 852, 54.

Voluptas non est bonum. 203,
15.

Uringi Dianei. 893, 37.

Uranopolis Macedoniae. 194, 30.

Urtica marina. 174, 46.

Urticae semen medetur cicu-
tae. 139, 20.

in Vulneribus assignandis Ho-
meri observatio. 418, 26.

Vulva quando edi coepit. 163,
39.

Vulva, *ἐκβολὰς* et *ἐκτομὶς*. 199, 64.

X.

Xanthias piscis. 623, 28.

Xenodamus hyporchematum
auctor. 41, 32.

Xenophanis aetas incidit. 110,
17.

Xenophontis aliquot *χρονικὰ*
ἁμαρτήματα. 380, 54.

Xenophontis natales. 381, 46.

Xerxis bellum cum Graecis.
64, 28.

Xiphismus saltatio. 901, 39.

Xylolychnuchus. 995, 29.

Z.

Zythus Aegyptiorum. 674, 56.

Zenonis dogma *τὸν σοφὸν οὐκ*
ἐλεθθήσεσθαι. 292, 50.

Zenonis libri futiles. 244, 23.

Zenoposidon. 587, 15.

A

ORUM.

28.
tematur

idit. 170

290000

381, 46
Gracis

1, 39.
9.

674, 56
qor oip

44, 23

APPENDIX.

P. P. DOBRAEI

ANNOTATIONES

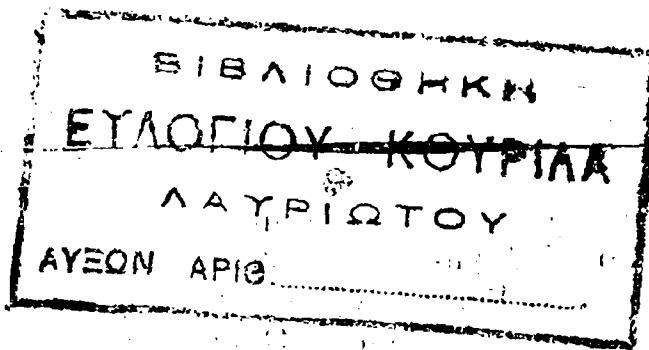
IN

ATHENAEUM.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

A a

P. P. D O B R A E I
ANNOTATIONES
IN
A T H E N A E U M *).

„ATHENAEI Dipn. Lib. 15. cum MSS. contulit [H. Scrim-p. 292. gerus], unde omnia sua hauserat magni momenti Henricus [sic] Casaubonus. Strabonem etiam cum MS. volebat emittere, ut ex epistolis ipsius MSS. planum est; sed cum codex in manus Isaaci Casauboni venisset, mirum quam fidenter alienae operae nomen suum apposuit: hoc certe candide Henricus Stephanus profitetur, etsi non p. 293. bene cum Scrimgero conveniret.“ **DEMPSTERUS**, Hist. Eccles. Scot. p. 587. unde habet Georg. Mackenzie, *Scotch Writers*, Vol. II. p. 474. qui, cum addidisset Dempsterus, reliquisse Scrimgerum exemplar Diog. Laërtii, *ad multa exemplaria correctum et observationibus illustratum*, ait, *This falling with the rest of his MSS. into the hands of I. C. it's highly probable they were very useful to him*, etc.

IN LIBRUM I.

- P. 4. A. B. „Eurip. Troad. 1. Andr. 449. 245. Phoeniss. 1523.“ **PORSON**. apud G. W. i. e. notae MSS. Porsoni in exemplari hujus editionis [*nempe Casauboniana*] penes Gualterum Whiterum, qui mihi ejus usum benigne concessit.
5. A. Qu. δῆμον· „Αεὶ δ' ὅπερ Ὀλυμπ.“ Ceterum ὅπερ ποιεῖν ταῖς μυῖαις = προκατανόπτειν ταῖς μ. Itaque bene construitur cum dativo. Infra Aristoph. Ὠραῖς IX. 372. D. ταῖς πόλεσι δρῶν (vel δρῶ) est, *χρήσας ἀφαιρούμαι*. Demosth. (F. L. opinor, vel Lept.).
- Ib. E. 1. Malim, *παύσειέ σε που*. Imo vide Elmsl. Ach. 93. *παύσειέ γε*, ut haec interpellans dicat alter. Sane supra C. ult. *οἶμαι* separandum videtur.

*) Ex Adversariis ab J. S. Scholesfieldo editis, vol. I'.

6. C. 3: ἐν ταλάρῳ Schw. ex Eustath. Od. ε. p. 1528, 1. = 213, 30. Sed vulgatum defendit T. XIII. p. 391.
7. E. Euphron, 7. Porf. Advff. p. 44. ἐς igitur [Herod. IV. 148.] debebat Porfonus. Omnino vide Xenophi. Hellen. I. 7. 24.
8. D 8. Antiphanes: μακάριος ὁ βλος· δεῖ δ' αἰεὶ κ. π. Εὐρεῖν ἔμ', —
14. E. 1. Ἀγαλλίς meretrix XIII. 583. E.
15. A. (Deest 3 edd. prioribus. Porf. Advff. p. 47.) Qu. βραχυσίαν ἀπόδος· ἐγκαταστρέφει — Give me back a SHORT BALL.
- p. 294. 17. D. 1. Choerilus infra XI. 464. B. Alia dat Jacobs. Ib. E. 3. πρῶτ' egregie Elmsl. Mus. Crit. I. p. 473. quem miror non legisse ἐξεῦρες. — πρῶτον προ πρῶτον Suid. M. v. Φίτυ ex Pac. 1143. πρῶτα κερκονιμ. ex Eccl. 290. Contra πρῶτα in πρῶ abut Lyf. 1176.
18. D. 1. οὐδ' ἂν κολυμβῶν.
20. C. 8. Φιλόσοφον servandum. Mox οὗτος D. 5. est ὁ ἀρχηστής, non Athenaeus. Φιλόσοφος Xenarchus VI. 225. C. Φιλοσοφείν Macho XIII. 581. F. Lysias περὶ τοῦ Ἀδυνάτου.
- Ib. E. 1. Vide omnino Photium vv. σηκιννίς et σικιννίς, ubi Ἀριστοξένος ἐν α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, consentientibus Etymol. v. σικ. Harpocr. v. κορδ. Grammatic. Montefalc. B. Coisl. p. 160. laudatis a Mahne Aristox. p. 131.
21. D. Alexis, 4. δεῖ Casaubon. pro δι', et ἑτέρῳ. μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας Suid. v. ἀναλαμβ. qui cum Schweighaefleri MSS. omittit εὔ. Lego — πρᾶττοιτ' ἂν τέλος, μήτε αἰς ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ ἑτέρῳ λαβεῖν. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένῳ — Opponuntur τέλος et τιμή. τιμὴν δοῦναι, ut Alexis III. 76. E. De δόντα vide ad Plut. 256. De πρᾶττεσθαι (Porf. Opusc. p. 283.) vide Thucyd. VI. 54.
- Ib. F. Forfan, πολλά τοιαυτῆ, ταύτῃ, κείνῃ, καὶ δεῦρο σχημ.
23. B. Si Σίλων est Eubuli, non Athenaei, intelligi potest ὡς, ut in Sophocle II. 68. init. Here I am, drunk as Sico.
- Ib. C. Philippides: αἰεὶ Ἄνακ. * * * ἀνδρῶντας εἰστία, ut τέπτιγας Nub. 1342.
- Ib. D. Φησὶν ἐπικαίόμενος τῷ Ἡρακλεῖ, „ἀνακειμένῳ Μέσον“ — Satyri Herculis ἐρασταί, Achaeus XV. 668. B.

Ib

Ib

25.

27.

28.

Ib.

X

Ibid

Ib. 1

29.

qu

et

can

all

X

Ib. E

232

anb

32. C

34. D

rect

ty

nt r

nae

pe: o

vide

P. 35.

36. D.

— (

emen

37. A. P.

Ibid. 9.

non la

37. A. P.

- Ib. F. Lege, οὐκ ἐθέλωσιν ἄμ' ἄλλω. — ἐν μ. ex Iliad. I. 482 — 3. (male Schweighauseri MSS. ἐθέλον.) Locus Homeri contracte citatur: non fingenda v. l. *id.*
- Ibid. ult. ὡς ἂν — verte, *Ut fieri necesse est quando* —
25. C. Eubulus, penult. Lege μῆλαι λαβόντες, i. e. βίαι.
27. F. Hermippus: ὅτι δίχα edd. MSS. Lege ὅτι δίχα. p. 295.
28. C. Critias: Qu. ΓΡΑΜΜΑΤΑΔΕΞΙΛΟΓΑ, *sermonem excipientia*. Quo sensu solenne est δέχεσθαι. Sed ἀλεξιλογία agnoscit. Lex. Bekkeri SG. p. 382, 19.
- Ib. E. 3. Vide Porsoni Orusc. p. 389. Tum forsān, ἐγχει λαβῶν Θάσιον· ὁ γὰρ ἂν μου καταφάγη.
- Ibid. fin. (Porson. Advfl. p. 50.) Qu. ἦδύς γ' ὁ ΒρόμιΟΕCΤΙΝ, ἀτέλειαν ποιῶν τοῖς Λέσβιον οἶνον εισάγουσιν ἐνθάδε.
- Ib. F. 4 — 5. Dele γε et ἄγαν, et lege Πράμυσιον.
29. D. Vide Elmslei. ad Ach. 354. De vino novello tanquam de pulchro puero loquitur Cratinus: sic κρᾶτα et χαίτα hac pag. B. 4. στόματος F. 2. Verte, *quam candidus et tener!* Ut Aristophi. Av. 669. Deinde τρία alludere potest ad τὸ τριέμβολον, ut puto Acharn. 993. N. B. Φέρειν de aqua, H. 46. D.
- Ib. E. Hermippus. Malim, Μενδαῖον μὲν — vel Μενδαίου. Mox lin. 9. lege Θεσπεσίη. In Panyaside H. 138. antep. Schw. (om. Ald. Caf.) lege ἀργαλέη.
32. C. 3. Lego, „οὐδὲν“ γὰρ „ἀποβλ.“ ut H. 40. C.
34. D. Eubulus: ῥάφανόν με νομίσασ' MSS. hoc omnino recte. Possis, γύναι, ῥάφ. με νομίσασ', εἰς ἐμέ σου τὴν κρ. *You take me for a cabbage to sober you:* ut recte capit Jacobs. Vide mox Amphidem in paginae fine; ubi lego, ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ Σφόδρα, λῆρον ὥστε τὰς ῥάφ. ὀντως δοκεῖν. (De ὥστε sic posito vide R. P. Advfl. p. 264. ad Bacch. 285.) λῆρον MSS.

IN LIBRUM II.

- P. 35. B. 1. ἐπώνυμον· δέσπ. MSS. Qu. δὲ δέσπ.
36. D. Epicharmus. Lege, ἐγένεθ' ὑάνια Ἐπ δ' ὑάνιας — (vel ἐγένεθ') scil. ἐγένεστο ὑάνια. (Deinde, recte emendant σφαλός, *compedes.*) Infra XIV. 642. Ε. τραγήμαθ' pro -ματα θ' (i. e. ματα) R. P. apud me.
- Ibid. 9. κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην] Cycl. 532. (534.) quod p. 296. non latuit Musgraviūm.
37. A. Panyasis, 5. Lege δεδεγμένον.

40. C. 1. συνεχῶς-μὲν γάρ.] Delendum potius γὰρ quam μὲν, cetera recte Cas. — Imo γὰρ est Athenaei citantis; μὲν poëtae. Vide I. 32. C. IV. 156. F. (Schw. ad 158. A. E.) VI. 270. E. 2. 271. A. X. 427. F. XV. 667. B.

Ibid. 3. Alexis: οὐδὲ μεθ. τὴν Φρ. ἀλλὰ τοιοῦτον μ.

Ib. E. Alexis, 5. Rectius ὦν εὖ π. quam ὦν μὲν.

Ib. F. οὐ χαίρει — ἐθισθεῖς [^] ὀ

Ibid. ἡδὺ γάρ] γὰρ om. MSS. Lege ἡδὺ τοι —

43. B. fin. — βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυρούς, ὕδωρ, "Ωπτε. — πύρους MS. A. sed melius alterum ob ἄρτους. διαφέρων ex superioribus repetitum delevi, et θύματα mutavi in θύμα, quo usus Eupolis Plutarchi II. p. 662. apud Gaisf. Heph. p. 278. Hippoloch. Athen. IV. 130. D. Alexis XIV. 652. D.

44 fin. ἀπέστησαν] ἠπίστησαν frustra VV. DD. quicquid dicat Schw. T. VII. p. 656. et XIII. 399. Vide Aristoph. Vesp. 693.

46. C. 8. οὐδ' ἦτις ἐστὶ διαφορά.] Qu. ἦτις ῥ̄ i. e. ἦτισαῦν.

48. A. Amphis: ποτὲ Τὸ τρίκλ.

Ib. C. Ephippus: ————— πάλαι

μύροις

λοῦμαι — et mirere Schweighaeuserum.

49. C. Epicharmus. Malim,

A. τί — ἐστὶ; B. δηλαδὴ τρίπους. A. τί μάν; οὔχει πόδας — vel potius, ὄχει Dorice. (Imo οὐ̄ natum ex MStorum τίμανον, i. e. τί μαν' pro τί μάν, quod recte Eust.) Ceterum τετραπ. Epicharm. ut τετρακτες II. 65. B. μακρ. III. 85. D. 9. 105. B. 1. λυχνον VI. 236. A. (πλευράς VII. 286. C.) δὲ τρ. VII. 288. A. 5. χρυσόφρουες 304. C. ἐρῦθροπ. 322. B. (συνάγρ. ibid.)

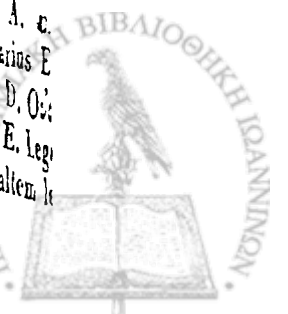
Ib. E. ὕπνοις et νικητικὸν MS. A. ἐνύπνιον timide conjicit Schw. p. 509. Possis καὶ μὴν τί γ' ἐν ὕπνοις οἶομαι νικητικὸν Ἐορακέναι. Im fine delendum puto πεπόνων, utpote a sequentibus ortum.

Ib. F. Alexis. Collato Censore Edinburgenfi No. 5. lege, ἐόρακας ἤδη πώποτ' ἐσκευασμένον ἥμιστρον, ἢ σπλῆν' ὀπτὸν ὠνθυλευμένον; ἤδη πώποτε Menander Athen. X. 446. D. ἤδη ποτ' Ran. 62. 931. Br. sive Hippol. 377. M.

50. E. Forfan, Ἀριστοφάνης (qu. an Ἀριστοτέλης) [locus omissus, ubi memorabatur aliquis ab esu mimaeuli κεφαλαλγῆς.] Sequentia physici alicujus verba esse videntur. Obiter moneo legendum αὐτόματα vel αὐτομάτως, i. e. αὐτομάτοισι. — Possis quidem,

50. I
leg
51. I
p
Ae
52. I
C.
I
π
κ
53. A
cf
Ib. B.
β
Ib. C.
pro
dum
κ
54. C.
Ib. E. Q
Ib. F. 2
π
55. C. 1
pleo:

Sic π
56. C. H
ἐ
Ecl. 2
Ib. F. Pla
57. D. A
Hic aut
60. A. c.
tarius E
Ib. D. O.
Ib. E. Leg
saltem h

— υ — υ τοῖσιν ὄρεσιν αὐτόματα μιμαίνουλα
 Φύεται πόλλ' —

Aristophani tribuit Porsonus, ut videtur, Adv. p. 282.

Φῶν Aesch. Theb.

50. F. ὠρικωτάτη. Dele quatuor literas e seqq. natas, et lege ὠρικά.

51. D. μιλοπρέποις Ald. -πτοις MS. B. recte. -πεις A. ut putat Schw. qui -πέπεσι. Male: ambabus formis utitur Aeschylus.

52. B. ἀμύγδαλα, vel -άλαι, almonds.

Ἡρακλεωτικά, Ποντικά, Διὸς βάλανοι = Ποντικά 53.

C. = Ἡρακλ. ib. E. silberts.

Περσικά, βασιλικά, walnuts.

πλατέα, (Σαρδιανά 54. D.) Εὐβοικά = καστ. 54. B.
 κάστανα, λόπιμα κάρνα, chesnuts.

53. A. [Vide ad Plut. 314.] With your head by way of a stone. Idem jocus Av. 55.

Ib. B. μουηρόβατον] Malim μουηροβάκταν, a Laoonico βάγνυμι, i. e. βάγν. Vide Hesych. in Βάγος.

Ib. C. Collato ipso Nicandri loco mox p. 54. D. (ubi in proximo versu sequebatur τὴν Διὸς vel Ζηνὸς), legendum suspicor: ΠΟΝΤΙΚΑ. Ὅτι τῶν Διὸς βαλάνων καλουμένων κ.

54. C. 8. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χεῖριστον.

Ib. E. Qu. ἐνοπτάβιζον. B. καινὸν ὄλωσ. τράγημα δὲ ἔστιν — p. 298.

Ib. F. Sophilus: Lege, — μέγιστός ἐστι τίς· Κρεῖδος — τις etiam post superlativum, ut Ran. 294.

55. C. Alexis. Mutilus, opinor, locus: sensum ita suppleo:

————— A. μάλιστα δὲ
 πρῶτιστος ἐξόλοιτο πολὺ Κλεαίνετος.

B. Κλεαίνετος μὲν —

Sic πρῶτην δὲ τὴν Λύκωνος Lyfistr. 270.

56. C. Hermippus: ἐμβάλλουσιν ἀεὶ (MS.) — vel poteris ἐμβαλοῦσιν, ut loquatur Deus aliquis: et sic R. P. Eccl. 275.

Ib. F. Plato: Φυλλεῖον, et qu. ῥαΦανιδίου, ut Plut. 544.

57. D. Aristophanis verba transpone post ὑπηνέμια E. ult. Hic autem fuisse puto Vesp. 560. vel Av. 736. 1672.

60. A. ult. In constellationum nominibus ludit Argentarius Ep. 16. Brunck. II. p. 269.

Ib. D. Οὐδεὶς κρέως — Initium alius citationis.

Ib. E. Lege, τῶ παροιμίας ἀθροῖσαι. Mox in Antiphane saltem legendum εἰ τῶν ὑμ.

62. D. *Thynnium* Nat. Comès. Valdè arridet *Θύννον* ob Aristoph. VII. 302. D. (Aristot. H. A. VIII. 13.) *Thymus* erat. cibus pauperum et frugalium, quod hic non habet locum. Omnino vide p. 108. F. 60. D. 130. D. et me. infra ad 303. A.
63. B. Achaeus: *ἄλτην τρέφει* Ald. non *Φέρει*. In *Ἄλτην* consentire videntur S. MSS. Explicandum forsitan ex Aristoph. Pac. 72. et Oed. Col.
- lb. C. Epicharmus. Forsan, *ἀντάλασσε τὸ Κόχλον* (MS.) sed vide Schw.
- lb. D. *πικραῖς παροψίσι*, *strong, pungent*; ut mox Philemon 64. E. Sed ob *ἱεροσύλοις* malim *μιαραῖς*. (*τοιχώρυχον* XI. 499. E.)
299. lb. F. Xenarchus. *ἀστυτοῖσι* (etiam Ald. *ἀσυντάτοις* MSS. quod non temere movendum. Sed quum facillime permutentur *ἀσυντ.* et *ἀβιωτ.* (Porson. ad Aristoph. p. 225.) de hoc disquirendum. An, *Φθίνει Δόμος ἀβιώτοις? ἀβιώτος βίου τύχα* Hippol. 868. ed. Beck. (Ineptissime hic *ψυχαῖς*.) Deinde qu. an, *ἀλάστωρ εἰσπέπαιμε Πελοπιδῶν Ἄστυτος οἴκοις*. Deinde mox 64. l. 3. qu. *στεγνοσάματόν*.
65. D. (Porson. Advff. p. 57.) Legendum *πῦτο, τί οὖν ἀγοράσω*; in aoristo.
66. D. Antiphanes: *ἂν μὲν ἄρα πέπερι πριάμενός τις εἰσφέρῃ*.
67. A. ult. *ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων* fenarius e comico quodam, ut puto, sumtus, et nescio an ab ipso Athenaeo repetitus paullo infra C. 8.
68. D. Plato Laïo: *ὅτι Μελέαγρος ὁ Γλ.* vide R. P. Advff. p. 58: Sed *Λέαγρος*, non *Μελέαγρος*, vocabatur: vide Herodot. IX. 75. et notas. Andocides de Mysteriis saepe.
Nunc malim; *ὅτι Ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαύκωνος ὦν, μέγ. — ὁ μὲν Μενέλεως* lege, ut fere Schw. VIII. 343. E.
69. B. 5. *ἦν* vel *ἦς* *καταφαγῶν* mavult Baylius v. *Adonis*, repugnante ibidem B. La Monnoye, item Clerico Bib. Univ. T. III. p. 28. qui Nicandrum erroris infimulat, quasi Phoenicum *ἡνθῆς* (*berathin*), i. e., *abietes*, pro *lactucis* cepcrit.
- lb. C. 6. *κρύψειεν*, i. e. *mortuum composuit*, injectis pro veste lactucae foliis. Vide Valck. ad Hippol. 1458. Vide mox D. 3—4. sed qu. de D. 7.
- lb. 8. *Εὐβουλος ἐν Ἀστυτοῖς Φησί*. Error hic est Epitomatoris, ni fallor. Dixerat Athenaeus, *Eubulum ἐν*

26
m
E
70. b

75.
76. B.
77. A

lb. D.
Leg
81. D.
neu

Stebu
82. A.
μέστ
Ex fa
dri et
sumt
lb. B.
Sed r

83. C. 7.
caub.
ἀλφί
(III. 6f
εἰσι Cl
ἀστῆ
τοῖσι
ἀστῆ
vill. ad
p. 328
Kouh.
Legg. 1
in edd.
Ibid. et te
F. 5. VI
716. C.
τροσῆσι

ἀστύτοις, i. e. inter cibos Venerem exstinguentes, numerasse lactucam; quod pro cōmœdiæ nomine cepit Epitomator.

o. fin. Epicharmus: αὐτὸς 'ΕΠ' αὐτοῦ. Philem. II. 64. E.

IN LIBRUM III.

75. B. τὰς μεσημβρίας. Recte, ut τοὺς ὄρθρους. Lyfist. 965.

76. B. Archilochus. Forfan est trochaicus: ἕα monosyll.

77. A. Hermippus: ——— A. ἡ τῶν Φιβαλέων; p. 300.

B. μάλιστα γ'.

b. D. ἔστι γὰρ παρ' αὐ. Ald. et MSS. ut videtur; i. e. ΓΑΡ

Lege igitur, ἔστιν παρ' — cum Porfōno Advfl.

81. D. Stesichorus. Dele μὲν. Dactylici sunt. Vide Burneium Praef. ad Metr. Aeschyl. p. 64.

1. Dactyl. Heptam.

2. ——— Trim.

3. ——— Trim.

4. ——— Trim.

Stesich. IV. 172. E. F. bis.

82. A. ult. Πρὸ νωμήσατο Ald. νωμήσατο, sed MS. νεμέσσατο. Lego ἐνεμάσσετο, vel ἐνεμάξατο, quod melius. Ex fabula de Ctesylla et Hermochare, quam e Nicandri ἑτεροίουμ. contraxit Anton. Liberalis initio, haec sumpta videntur. De ἀπομάττεσθαι Schw. ad V. 186. E.

Ib. B. Μαλίμ, Φίλτερος ἔλαρι μήλων. Vide mox C. 6! Sed non vere maturescunt mala.

83. C. 7. Λιβυκαῖσι βίβλ. E poëta desumptum putat Casaub. Infra p. 113. A. (quocum confer IV. 158. D. ult.) ἀλφίτοισι. ubi possis, ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφ. χαίρομεν. (III. 96. A. ἐρίθοισιν.) IV. 174. E. γιγγραίνουσι MS. A. οἶσι Clitarch. IV. 148. E. F. Coquus loquax IX. 376. D. αὐταῖσι μήτραις καὶ παλῶν ζωμῶν πλέας. X. 420. C. τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. vide Schw. V. 193. A. 3. οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. qu. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 237. ed. 4to. Porfōnum Opusc. p. 325. Adde Platon. Gorg. p. 497. D. = 223, 6. Routh. 458. D. = 51. Heind. Republ. I. 330. B. 8. Legg. X. init. ubi περιπέττειν. Athen. XI. 499. A. 5. in edd. Cas. et S. non Ald.

Ibid. ἔτι τε MS. A. ut IV. 162. B. 184. B. VI. 231. C. 274. F. 5. VII. 279. E. 282. E. X. 428. E. XI. 506. B. XII. 516. C. XIV. 613. D. 614. E. προσέτι τε IV. 176. E. προσέτι τε καὶ XIII. 599. F.

- Ib. D. ὁ Φιλόσοφος. i. e. Theophrastus, ut II. 50. D. III. 77. F. Xenophon, IX. 368. A. κωμικός, i. e. Alexis, p. 301. III. 107. B. ποιητής, (i. e. forsan scoliographus. R. P.) XIII. 604. B. ῥήτωρ (i. e. Athenaeus), II. 50. pen.
84. C. MS. εἰ πολὺ, non οὐ. Qu. ὀβολὸν ἢ πολὺ Τίθημι;
86. A. fin. Sophron. Imo, νησοῦνται. Qu. νεισ- et -εὔν-
87. A. Porf. Advfl. p. 60. [ὁμοίως] παραπλησίως. ὁμοια καὶ παραπλήσια Thucyd. I. 140. ἴσον καὶ π. VII. 42. τοιαῦτα καὶ π. I 143.
88. E. F. Ob sequentia malim ἀΦιᾶσιν, sc. αἱ πορφ.
90. B. Malim, ὄστρει', ἀκαλήφας, καὶ λ.
- Ib. F. οἱ μείζονες καὶ ἘΝΕΑΡΙΟΙ. Qu. ΕΥΣΑΡΚΟΙ. σὰρξ 93. D. F. 94. A. VII. 295. F. et ὄστεον olivae, etc. XIV. 650. A.
92. F. Sublata distinctione lege, ὡς ὄρνισον Πλ.
95. B. Qu. πολὺ μείζον.
- Ib. C. Axionicus, v. 5. Putabam, ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων. sed qu. πάντα ὡστ' ἂν ὀμ.
- Ib. D. Qu. ῥύγχος σε περικεκαυμένον. Sed locum non intelligo.
89. F. Malim τόδε, ut Casaub. deinde ἢ—ἐρσις; in parenthesis. Mox de εἶναι et γίνεσθαι vide Platon. Theaetet.
99. A. 5. Qu. οὐκ ἔσθ' ἕωςπερ γέγ.
101. A. Collato Schw. qu. ἀλλὰ λοπάς μ' εὐφραίν', ἢ—δέλφαξ τ' —
- Ib. D. ἀπορῥῶγα] Sic MS. Ep. Vide Lylistr. 813.
102. A. Damoxenus: ποῖος μάγ. Verte, Qui, malum, coquius? (Anglice, Cook, indeed!) Naturae scientia omnis artis principium est. ποῖος est indignantis, ut saepe. Φύσεως ἐντός, i. e. Φυσικῆς ἐπιστήμης, infra E.
- Ib. C. Collato S. et Porf. lego, κινήσεις, κακὸν Ἡλιβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα Ἐν ταῖς τροφαῖς —
- Ib. E. Intelligerem ἀλμὴν pro ὀσμὴν. Fish-sauce. Num, οἶα ἔστιν οὐς ἀλμὴν ἀν ἴδοις ἐξ ἰχθύων —
- Ibid. κέχρησαι] Forfan κέχρισαι, i. e. κεχάρισαι. ut Eccl. 1037. et Dionys. Athen. IX. 404. (Porf. Advfl. p. 114.) Deinde forsan, ἔστιν εὐφροῦς τέχνης, Οὐ τοῦ δ. (hoc certum.)
- p. 302. [Μοχ], B. ἀλλὰ τί; A. θεωρῶ — ἕτεροι. B. σὺ δέ; A. λέγω — ἄφες. B. ἀρμονικός, οὐ μάγ. A. ἐπ. Sic personas, et usque ad τέχνη cum Schw.
- Ib. F. ult. Forfan, ἐπιτείνων — Ὀμάλιζε τοῖσι τάχισιν. ἢ πρ.
103. A. 5. Qu. B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἄ — πάλιν.

You
port
well
B
p. 61
D. 5
4. 1
6. 1
7. E
potue
8. B
Vide
p. 24
fuit
de. 2
C. 1
(hoc
09. d.
πρὸς
E. 2
συγ. 2
salem
to eat
11. B. 1
away
ut Pec.
13. E. 1
o. I. Sic
— Nefe
legendar.
14. D. Le
ἔπειτα
πέπου
d. 2
15. B. For
αὐδιδίσει
17. B. M
olla cori
i. e. max
necio qui
b. E. 2. Res
περὶ Meel.
the five r.
bid. 4. καὶ

You must know that some (ἔστιν α') have this proportion to each other, and some that proportion: well, I join them; etc.

B. 6. Confer Ran. 28. et de re ipsa Isocr. Permut. p. 61, 10. ed. Mediol.

D. v. 10. Vide Eurip. Athen X. 413. C. (Autolyc. II. 3.)

F. Aristoph. Malim, οὐδὲ χόρι, — οὐδὲ σχαδ.

F. ἐπίπλοιοι] Imo dixit ἐπίπλοον, ut videtur.

E. ἀπόλωλα. Vel Agamemnonis vel Herculis esse potuerunt.

B. τηγάνων σύντροφα servandum omnino putem.

Vide Aristoph. Av. 680. Μοχ Φύλακας habet etiam

p. 228. F. sed ibi Φλόγας MS. Ep. Ἡφαίστου κύνες

sunt *scintillae*, ut ad IX. 379. C. monet Schw. Dein-

de, κοίλην Φάραγγα — σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μ.

C. fin. Malim, ἌΛΛΑ (vel μάλλὰ) ταχέως αὐτῶ

(hoc Jacobs.) πρῶν Πουλύπου —

A. καλῶς. B. ξένος γε χαρίσις. ἦ μέγας καὶ λαμ-
πρὸς ἦν; vel, εἰ—ἦν.

E. συναυλίαν ὁμοῦ πρ. MS. A. συν. ὥστε πρ. MS. Ep.

συν. ὥστε ὁμοῦ πρ. Schw. quod forsan verum. Verte

autem προσβιαζόμενος, ut in Pluti initio: *obliges one
to eat it.*

B. Pherocrates: σπόδιον MS. A. i. e. σποδεῖν. *Eat
away at the wafer; never mind the bread.* σποδεῖν,
ut Pac. prop. fin.

E. οἱ ἑαυτοῦς αὐτῶ μαθητὰς π.

F. Sic πρόγονος IV. 157. B. forsan προπάτωρ 160. C.

— Nescio an recte Porfonus Adv. p. 66. Hoc video,
legendum οὐ χῶ πρ.

D. Lege, ————— μόλις

ὀπτωμένους κατέλαβον. B. ἐξόλοι. ἀτὰρ
πόσους Φέρεις; A. ἐκκαίδεκ'. B. οἶσε δεῦρό μοι.

A. λευκῶν —

B. Forfan deleto καὶ post εἰρημέναι, vertendum, et
addidisset, Menandrum —

B. Malim, ποντίας χελώνης. Sensus autem est *in
olla coriacea, i. e. in testudinis testa, elephantinum,
i. e. maximum frustum testudinis marinae coquebat
nescio quis. Cooked a huge turtle in its own shell.*

E. 2. Recte cepit Schw. Sed distinguere malim, ἐψῶν
ποτὲ Μυελὸν ἀφ. *Stewed id and at last took it off
the fire reduced to a perfect marrow.*

bid. 4. κατ' ἐν ἐνάστου ὄψις λόγον, vel, εἰάν Μῆ κατ' ἐν

p. 303.

- E. *παρὰ δ' ἡμετέροις*] Apud Asiaticos, unde venerunt nostri avi. Deinde malim *θερμῆς* — *καμήλου*.
31. A. 9. *ὁμοίως*] Jacobi. *ὁμοίοις*. Explica autem, *longe magnificentioribus* quam istis Iphicrateis. Vide infra C. D. Lyfiam c. Alcib. I. p. 141, 22.
- C. Transpone, *κέγχρων τε σιρόν, βολβῶν τε χύτραν* δωδ. — *βολβῶν χυτ.* Aristoph. Eccl. 1083. Confer Tourp. ad Longin. §. 43.
- E. *βαγγήτειον* (vide ad p. 183. B.) — *μοχ τέττιξ* p. 305. ὄπτος, vel forsan *τέττιγες, ὄπτος*, — E. *οἶνοι δέ γε σοι γλυκὺς* — ut *λευκός* sit v. l.
- ult. Distingue, *δείπνοις*. B. *ἀηδ.* — *Ἀττικῆ*; A. ὡσπερ *Ξ.* — *ἀηδία, inconspicuitas, bad taste*; ut *ἀηδής* p. 172.
- A. Deinde forsan, *πινακίσκους ἄνω*, i. e. *ἐπάνω*.
32. D. *πρὸς σέ*; B. *τοῦ μαγείρου* — *αὐτῆ*, *πάτερ*.
34. A. 6. *συμφορὰν λέγεις ἄκραν*. B. *φαίης ἄν* — *νηστίας ἄκρας* Diphilus IV. 156. B.
- B. 2. Lege, *ἥδιστ' ἄν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβῶν*.
35. B. 1. Quum *λιπαραὶ* perpetuō epithetō dicantur *ἀφύαι*, unde etiam jocus Aristoph. Ach. 640. (vide etiam Tagenist. Fr. 1.) potius legerim *λιπαρὰ κρήδ.* — *λιπαρὸς* et *ρυπαρὸς* vide ad XIII. 580. E. Sed omnino confer VII. 285. B. 3. Schol. Av. 1281. et Hemster. ad Plut. 758.
- D. *ἐννεόργυιοι*] Suspicor legendum *εἰνορόγυιοι*.
37. E. *πάντας τοὺς ἱερ.*] Lege *πάντα*.
39. B. Corruptus locus, ut liquet vel ex articuli positura; vulgata enim sonat, *Quod Lacones vocant ἀἴκλον, id ceteri Doros vocant δεῖπνον*. Vide me ad Demosth. Aristocr. 630, 28. et infra ad VI. 263. ult. Qu. *τὸ δὲ ἀἴκλον, quod attinet ad* — *οὕτω καλεῖται τὸ δ.* (τὸ Epit.) ut mox 140. C.
- b. E. Forfan delendum *καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων*.
40. C. Forfan, *Λακεδαι. ΜΟΝΙΩΝ ΜΟΝΩΝ*. Sed totus locus secum pugnat. Vide Schw.
43. C. *τῶν παρόντων*] Verte *cibi appofiti*, ut mox 144. C.
- b. D. *κοινός*] Malim, *τοῖς δὲ παισι* EIC MONOC. vel forsan, *ἌΟΙΝΟC*.
- b. E. *εὔσιτουῖσι*] Lege *συσσιτουῖσι*. Mox, *καὶ ὅτι ἀβ. τ. ὁ παρατίθεται* dele e seqq. orta.
- b. F. Qu. *καὶ αὐθ' ἑναστα*.
146. E. Collato VIII. 364. malim, *τυρόν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγέλει, μέλι*.
147. A. 6. *ἀλλ' ἄλλοπλατεῖς* MS. Qu. *ἌΛΛΑ ΛΟΠΑΣ ΤΙΣ*.

- p. 306. Ib. D. 6. Qu. *ρύγχη, κεφαλαία, ποδός τεχναμάτιόν τι* *σειλιφιωμένον. σιλφωτὰ vel σιλφιωτὰ* dixit Aristoph. *Γήρα* Fr. VI. De κεφαλαία VII. 293. B. 295. F.
Possis etiam, *ποδός τε χναυμάτιόν τι σεσ.* Vide VI. 268. D. IX. 368. E. 381. B.
149. F. *ἄρτος καθαρός, i. e. plain bread,* ut mox 161. C.
156. penult. *ἦν om.* MS. A. ante *ἀνθηρόν* ponit Epit. e. om. *τό.* Malim,
A. *τὸ δειπνᾶριον τᾶνθηρόν ἢ γλαφυρόν σφόδρ' ἦν;*
B. *Φακῆς —*
vel, A. *τὸ δειπνᾶριον ἀνθηρόν.* B. *ἢ γλαφυρόν σφόδρα*
A. *Φακῆς —*
Mox, *ἐπὶ ταύτῃ; Φέρε —* *What next? come, (tell me.*
158. A. MS. A. *Ἀρχάγαθος ἔφη πο γεγραφέναι.* (Archagathus dictus est Caecilius Rhetor: vide Suid. *Καικ.*) *Λεγο* (ἀλλὰ) *τραγικὸν ἢ Φακῆ' σθ' ἢς Φασὶν Ἀγάθαρχος ποτε γεγραφέναι ῥοφούντ' —*
μ α
αρχ τ
i. e. *αγαθ' ῥα πο γεγραφέναι —*
ut γὰρ sit Athenaei. Agatharcum, pictorem celebrem de quo Junius in Catalogo (Lex. SG. Bekker p. 324. 1.) et Bentleius Addend. ad Dissert. Phalarid. Totus enim locus est Sophili, picturam quamdam ridentis Confer Aristoph. Plut. 385. Lyf. 680.
159. E. Pherecrat. 1. Lege *ἔσφερς.* vide p. 49. C. ult.
161. C. 1. Philemon Laërtii VII. 27. (Cler. p. 336.)
- Ib. D. 4. Lege *ὀποῖον ἂν* cum S. et *ἔχης.*
- Ib. E. Forfan, — *τροφάς.* Athenaeus; deinde Comicus,
σκόροδα, τυρόν, κρόμνα,
κάππαριν, (ἐλαίας ἄνηθον.) πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.
Sed, ni fallor, supra citatur idem fragmentum.
162. C. Forfan delendum *Φιλόσοφος. ὃς est ὁ Περσαῖος,* ut recte S.
- p. 307. Ib. D. *ὁ σοφὸς πάντων] πάντως* MS. Ep. quod forfan verum, ut *καὶ* sit etiam: sed malim *πάντ'.*
163. C. 2. Lego *αὐτοῦ.* De hoc genitivo vide Aesch. Persf. 164. Aristoph. Vesp. 356. Lyf. 1127.
- Ibid. Baton, ult. Ex horologio antiquo egregie illustrat Paciaudius Monum. Peloponn. p. 52.
164. B. ult. Qu. *παράλαβς, vel παῖ, λαβέ?*
165. C. Malim, *συγνύψαντες ἅπαντες.* illud Schaefer. hoc MS. A. Vide Equit. 850.

b. I
vel
De
Rat
non
166. C
MS.
167. A
168. C
XIV.
Rarel
ut m
Ib. E.
vide
Ib. VI
170. A
Eupel.
171. B. V
ad Od.
necum;
TRON
172. D.
175. A. Q
Ib. D. Phil
de i. E.
IV. 164.
paullo a.
178. E. 128
176. E. 121
178. E. 121
Vice

b. F. Malim, Φαιδιμ', ἡμ' ὧν ἐτύγχανεν i. e.

εἰ μὴ συνήθης ἔτυχεν ἡμῖν, Φαιδιμε,
ὧν ὁ X.

vel ἡμῶν. vide Athen. IV. 176. E.

Nunc lego, εἰ μὴ συνήθης, Φαιδιμ', ὧν ἐτύγχανεν
Τῖος Χαβρίου K. — υἱὸς excidit, Aristoph. Vesp. 98.
(Daetal. Fr. 3?) τέκος, Hesiod. Scut. 216. παίδων om.
Rav. Nub. 1044.

N. B. ὧν ad sensum et metrum requiritur: qu. an-
non et ἄν ante εἰσηγησάμην.

66. C. 7. Cicero Phil. II. §. 6. — Qu. an legendum, οὐ-
τος ὦ Βαλλίων. Mox qu. pro ἀποτυμπανισχὰς I. τὰ
τύμπαν' ἔχουσα, vel τύμπανον ἔχ. — ποθι pro ποθ'
MS. Flor. in Hippol. 233. Valck.

67. A. 7. τοῦ] Lege τοῦδε, vel potius τούτου.

69. C. Antiphanes, Φιλοθρηβ. 4. Pro μιχθεῖσα infra
XIV. 623. A. τμηθεῖσα. Malim, si de vocis forma con-
staret, πνιχθεῖσα, stowed. Sed optimum est τμηθεῖσα,
ut mox Antiph. πουλύπους τστμημένος.

b. F. ult. Qu. κούκ ἄν λέγων λήξαιμι. Sed omnino
vide Aristoph. Thesm. II. Fr. 8. fin. ut est apud Pol-
luc. VII. 96.

70. A. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ MS. A. i. e. ἀλλὰ λέγ'
ᾄτου δεῖ. ut Aristoph. Av. 1419. (λέγ' ᾄτου 'πιθυμεῖς
Eurpol. Bekk. Anecd. p. 462. A.) Deinde, ὀρίγανον, p. 308.
σκοροδία, γήτσειον, θύμον*).

b. B. C. Lege, οὐχὶ βολβόν, οὐ Γήτσειον —

71. B. Verum puto dixisse Aelium Dionysium Eustathii
ad Od. α. et id ipsum ante oculos habuisse Athe-
naeum; sed per errorem ΕΛΕΑΤΡΟΝ pro ΕΔΕΑ-
ΤΡΟΝ legisse. ἐνάλου δὲ, Φησί, ΚΑΙ τοὺς προγεύστας.

72. D. E. Lege et distingue, εἰρημότος Φέρεσθαι τῇ π.
δῶρα, „Σασαμίδας“ —

75. A. Qu. οὐδεὶς πώποτε Ἐδσιξ' Ἀθην.

b. D. Philemon. [Omnia ordinat ut Dindorf. Deinde,
de ὁ δὲ νάβλας, contra Porsonum Adv. p. 73.] Vide
IV. 164. D. X. 420. E. Polluc. X. 20. 137. Amphid. hic
paullo ante. Infra VII. 323. B. 7. IX. 383. A. 2. Nub.
378. 1289. Alex. VI. 223. F. in MS. Reifig. p. 85.

176. E. ῥαπαύλας] Qu. ῥιπαύλας?

178. B. ult. Plato Sympos. p. 174. A. HSt. Athen. I. 8. A.

*) Vide ad Aristoph. Thesmoph. 493. J. S.

26. A. Alexis, 4. An *μόνον* e glossa supra *ούχι*, ut sit, *Φόρουσ* (ἐκάστοτ'.)
- b. D. Antiphanes, 4. *ού* — vel, (εἰσάγ. τιτθὰς, vel μὰ p. 310. Δί' ούχι —
- b. E. 3. (μάλιστα) *μετά γε τοὺς τρ. ἔθνος*. Vel ὁρθῶς γε. etc. Sed istud *τις* — γε valde suspectum: qui πρὸς ἰχθυοπάλας τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς λέγειν Βούλοιο, *μετά γε* —
236. A. Epicharmus, 8. *ἀπειμι*, ab eo. [Notat ad Dawes. de εἶμι futuro.]
- ibid. ib. 12. *παῖεν* nescio an Elmsl. Ach. 835. cuius mentem non assequor. Tum *-γῶντι*.
- b. C. Diphil. 6. *χαίρω τε καὶ γέγ. καὶ πτ.*
- b. E. Eupolis, 3. *ὅτοισι* [ex Porsoni em.] Alibi in MSS. citat *ὄτων* ex Oed. T. 414. *ὄτοισι* Aristoph. Eq. 755. et ὦ *τινι* Oed. C. 1671. ἦς *τινος* Aesch. Agam. 1329. ἦ *τινι* Aristoph. Nub. 957. οἷς *τισι* Pac. 1278.
237. C. Alexis, 3. Transpono,
B. *ἴατερον ζητῶ γένος*.
A. *σεμνοπαράσιτον ἐκ μέσου καλούμενον, σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανεῖς ὑποκρινόμενον* —
Sed *ἐκ μέσου* non intelligo, et *παρασίτους* [post *σατράπας*] corruptum puto. Possis *μεγίστους* vel *ζαπλοῦτους*, qua voce praeter Euripidem et Herodotum utitur Athenaeus VI. 272. E. Deinde in fine distingue, *Ναυσίνικ'*; B. *οὐν ἀστόχως*.
ἀλλ' ἂν σ' ἐπαινῶ μάλλον, αἰτήσεις μέ τι.
Et sic, ut videtur, Dutheil. apud S.
239. A. 6. Confer VI. 247. C. (Porson. Adv. pp. 84 et 88. 260.) Ad eundem Euripidis locum, Antioq. Fr. 29. hic respici suspicor.
- b. C. 2. *ἤδη συγκατακλιθεὶς κοσμίως*.
- b. F. init. *κατακείμενος τούτων, προσ. τὴν ῥῖν', ἐδεῖτ' αὐτοῦ* — Cum aliquo horum (parasitorum) accumbens, tum (parasitus) ab eo petebat ut diceret —
240. C. Alexis: *ἔδε σὸς πενέστης*; ὦ γλ. ingeniosissime R. P. Advfl. p. 80. Malim praeterea, *ὄδε σοι* — There is a P. for you. Demosth. F. Leg. 442, 16. *τῶν Φι-p. 311. λίππου Φ. καὶ ξ. εἰς οὗτος ὑμῖν ἤδη*.
- b. F. Antiphanes: *γὰρ ἐτητὸ προῖκα* MS. A. sine καὶ. Lege igitur *Τυρρῆνῳι, ἀρετὴ τὸ πρ.* It is a merit to —
241. A. Timocl. 5. Lege *οἴμαι*. Some four *chalci* —
242. A. fin. Lege, *ἠρώτησαν Εὐκράτη (vel τὴν) τινες* — Scil. ποτε e sequenti versu ortum est.
- Casaub. Anim. in Athen. T. III. B b

- Ib. B. Collatis VV. DD. malim, ὧν ὁ μὲν Εὐκλ. ἀποφθ.
οὐκ ἀνάξια — ἐν τοῖς ὅλοις. — — — — — καὶ γὰρ τοὶ
συνέβη (*accordingly*) τὸν μὲν Εὐ. καθ' αὐτὸν βιοῦν, —
243. C. Timocl. 5. Forfan, καὶ μὴν ἔτι ΓΕ — sed lo-
cum non intelligo.
- Ibid. Antiphanes. Malim,
—— — — — — οὐκοῦν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν, δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες· Χαιρεφῶν γὰρ (vel γοῦν) οὕτως
μεμάθηκε κωμάζειν ἄδ. vel, -θηκ' ἐπικωμ.
Vel, — — — — — οὐκοῦν δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες, ὥσπερ ἔχομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν· Χαιρ.
- Vide an legendum ἴμεν, *ibimus*.
244. A. 1. καὶ μὴν] Lege καὶ γὰρ, vel καὶ πάν.
245. B. Timocl. 3. βούληθ' ὁ γυν. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν.
- Ib. F. τὸ εἰς τὸν οἶνον scil. συμβαλλόμενον. *I can't stand
the wine. I know you can't — nor the wine-bill.*
Luditur in voce Φέρειν. Omnia sana. Recte explicat
Jacobs. Vide X. 449. A.
246. C. πάντα Φασὶ γίνεσθ' MS. A. π. Φησὶ καινὰ γίνετ'
MS. Ep. Malim, πάντα, Φασὶ, γίνεσθ' collato Ari-
stoph. Thesm. 534. [527. Bekk.]
247. B. C. Diphilus. (Valck. Diatr. p. 84.) Euripidem
Helen. ridere videtur.
250. B. τῶν Φρυγίχου lege. Deinde τῶν ναυτῶν MS. A.
quare forfan legendum cum Schw. τινὰς — 'De ἀνα-
λαμβάνειν vide p. 260. D. 7.
- p. 312. Ib. E. Σεῦτλον, i. e. *mollem*. Boissonad. MSS. du Roi X.
p. 142. ex Diog. Laërt. VI. 45. 61.
253. E. init. Horat. Serm. I. 7. 23. Pericles Pr. of Tyre,
Suppl. to Shaksp. II. 3. *Had princes sit like stars about
his throne, And he the sun for them to reverence.*
254. A. 7. Forfan, — νλης. B. καλῶς. A. Καὶ τοῦ —
- Ib. E. Diphil. 2. Quid hic faciant οἱ Φίλοι, nescio; ne-
que ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an
dederit poëta,
καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πόλιν.
Maius est τύραννος quam δυνάστης. Vide 239. E. 2.
XIII. 575. C. et omnino compara Lyfiam c. Andocid.
p. 105, 39.
257. E. Antiphon. 10. σύχνη οἶον Φ. Porfonus Adv. p. 88.
nisi vulgata nata sit ex duabus lectt. σύχνη οὐ Φ. et
σύχνη ὄν Φ. et legendum οὐπὲρ Φ.

258.

p.

259.

p.

260.

p.

p.

p.

p.

Ib. B.

p.

p.

p.

Ib. E.

III.

XIII.

Ibid. 8.

8. 32

i. e. 7

262. D.

265. ult

ad IV.

264. A.

p.

i. e. 1

p. 236.

Ibid. 8. Q

p.

p.

342. E.

p.

Athen. I.

p.

in v. gra

Inc. VI.

vel Athen.

— Hoc a

p.

Vide

p.

p.

p.

p.

258. E. Antiphan. ult. Qn. οὐχ ἡδέ'; — ut δεινὰ dicunt pro δεινόν.
259. F. init. πολλοὺς αἰκισάμενος] αἰκισάμενος ex sequenti natum est. Lege κτείνας, κατακόψας, vel simile verbum.
260. A. 7. Vide an pro καὶ legendum sit ἢ — plus temporis inter jocandum dispendebat, quam negotiis tractandis impendebat. Sed ob ista quae de Thrasydaeo et Agathocle narrat idem Theopompus, (Athen. VI. 249. C. 259. F.) vulgata se tueri potest, et si res ipsa incredibilis sit.
- b. B. C. Ita fere legendum: ἐπειρᾶτο, καὶ εὐάστην ἡμέραν μεθύσκόμενος, καὶ ὀρχούμενος, — ὑπομένων ἦν δὲ καὶ Φύσει βωμολόχος, καὶ χαίρων — (πρὸς ταῦτα intellige, πρὸς τὸ βωμολόχον.)
- b. F. init. In vocibus ἐταῖρος et ἐταῖρα Iudic. Alciphr. III. 64. p. 436. Satyrus supra IV. 168. D. Menander XIII. 571. D. E.
- ibid. 8. ἐζήτουν] Lege ἐζήλουν. Vide Demosth. Phil. III. 121, 8. ἄζηλον pro ἄδηλον restituo Diodoro Siculo*). (De λ i. e. τ in MS. Athen. vide Schw. T. VII. p. 163.)
262. D. 4. παῖ παῖ] Aristoph. Vesp. 1298. p. 315.
263. ult. Lege, τοὺς δὲ ὑπηκόους περιοίκους. Vide supra ad IV. 139. B. ult. et mox ad 264. A. 8.
264. A. Theopomp. Comic. Vel lege, Φησὶν ἐπὶ δεσπότου, — Πενέστ. vel potius, Φησί· Δεσποτοπενεστῶν — i. e. δεσποτῶν πηνήτων. Vide Aristoph. Vesp. 1265. δεσποτοπ. non -Απ. vide VII. 287. B. et Schw. T. IX. p. 256. me ad XI. 500. E.
- ibid. 8. Qu. an, καλεῖσθαι Φησι πενέστας καὶ τοὺς Θεταλῶν οἰέτας. Vide praecedentia.
267. F. prop. fin. Lege διάνιζ' ἰοῦσα. De ἰών vide me ad XV. 666. D. Aristophanica ad Equit. 472. Athen. VIII. 342. F. In Hermippo Suidae v. ἀγῆλαι lege ἰοῦσ' pro οἶους. De διανίζειν Pierson. ad Moer. p. 423. Damox. Athen. III. p. 102. E.
286. antep. Pherecrates. σίζοντες hic delet, et pro ζέοντες in v. praecedenti reponit, Piersonus notis MSS. ad Polluc. VI. 58. conferens Crateta (sive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926. — Hoc assumpto lego, παρὰ τοῖς ποταμοῖς[ιν, vel τοῖς ποταμοῖς] ἐξενέχυντ' — vel ἐξέκειντ', quod forsitan melius. Deinde 269. A. 6. χόνδρος δὲ παρῆν. Denique C. 2. ἕκασθ' ὅσ' ἢ Φάγοι —

*) Supra T. I. p. 139. J. S.

269. A. v. 15. not. Schw. Imo ἀπεξανθ. est ab ἀπόξαν-
θίζω, ἀπεξηνθ. ab ἀπεξανθίζω.

Ib. E. init. τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς
ἐρ. (ὀπταῖς Ald. et MSS. et ed. Caf. 1. casu om. ed. Caf.
[2da et 3tia.]) deinde ἀπαλοῖσι. — Male R. P. Advff.
p. 90. ab ed. scil. Casaub. deceptus.

IN LIBRUM VII.

P. 280. D. Forfan ἀποκλεῖσαι. Sed in superiore versu
omnia non expedio.

282. ult. μηνύσαι — ἀμύνω MS. A. Malim, μῆνύσειν —
ἀμύνων. hoc cum Gesnero et Schw.

314. 284. init. Qu. παιήονα. Sed nil liquet.

285. B. 2. Forfan inferendum πρὸς [post διαστέλλων.]

286. D. init. et 323. A. Forfan, κέστραν βότιν. cestram
voracem.

289. A. 5. Confer IX. 392. E.

290. B. Hegesippus, 5. Ad hunc sensum lege, εὐρηκέναι
νόμισόν με τῶν (ὄντων) μόνον. Possis τῶν νυνί, τῶν
ζώντων, τῶν πάντων.

291. A. 3. πότερ' — τυχόντος; heri sunt interrogantis.

Ib. B. Nicom. 18. Lege, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν, ἀστρολο-
γικὴν. Vel, ἰατρ. γεωμ. Mox enim ἐντεῦθεν est ἐκ
τῆς ἀστρολ. Vide Damox. III. 102. B. C.

Ibid. 19. τέχνας e praecedentibus ortum. Forfan προφάς.
Vide Damox. ubi supra.

Ibid. 32. Lege, ἔχοντ' ἐνί ἔστιν — scil. ἐνια τῶν βρωμ.

292. C. Diphil. 31. Malim ἀγοραίων, et jungo cum τις.
De coquis ἀγοραίοις vide ad XIV. 659: D.

Ib. E. μαγειρίσκος] Malim μαγειρικός.

Ib. F. Archedicus, 11. ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη.

293. C. 5. Lege certissime, ἀστεῖον ἐφθῆ τ. ὠνθ. Καί πτ.
ἀπαλῶς σηπ. ὠπτημένα. Primum de ἐφθῆ et ὠνθυλ.
conjunctis vide II. 49. F. (ubi, ni fallor, ὠνθυλ. Elms-
lei.) VII. 314. D. De ἀπαλῶς ὀπταῖν Coray. apud Schw.
ad p. 311. B. Adde VII. 288. E. 5.

Ib. C. fin. Qu. ἐψητόν δὲ μετὰ ταύτας τινά. Vide p. 301.
C. 1.

Ib. D. fin. Lego e MS. A. ταύτην, ἄλας ἐλ. διεῖς, Ἐσπ.
Salem oleo macerari, et piscem, oleo salso perunc-
tum, ἰνυολνι, etc.

294. C. Lege, ἀπαλλύμην, ἰ, Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο,“
πρὸς ἐμ. λέγων.

295. D. Personas divide,

C

v

Ib. E.

Gh

Pe

E.

De

Ger

Ibid.

Icqr

Heu

296.

Ib. D.

teipr

mare

den

Ib. E. 1

300. B.

τῶν;

eruli

Idem

Ceter

macie

302. E.

Sed n

303. A.

tandor

372. 1

fragr

paupe.

nunc a

iglar,

— De

βῆδ e

lautif.

Ib. C. del

coctura

saer.

304—4.

A. οὐκοῦν

— ἄλμυ; B. Φημί. A., τὸ δὲ λαβρ.

Coquus est, dominum suum obtundens, aegre et brevissime respondentem, ut liquet vel ex XIV. 662. C. 2.

b. E. Eubulus. Malim:

p. 315.

τήν τ' εὐπρόσ. λοπάδα, τοῦ θαλαττίου
(αὐτοῦ) φέρουσαν γλαῦκον εὐγ.

Glaucum, nobiliorem ipso Glaucō, deo marino. Sic Ποσειδῶν ὁ θαλάττιος Aristoph. Plut. 396. Infra 296.

F. τὸν θαλάσσιον ΓΛΑΥΚΟΝ. Vide ad VIII. 338. A.

De sensu loci non dubito: (idem jocus mox in Nauticr. 296. A.) de verbis nil affirmo.

Ibid. Anaxandrides. Lege τοῦ τ' ἀμύμονος. Homerice loquitur, ut ex. gr. VIII. 343. B. ult. ἡ Νείλου βία. Hermippus l. 29. E.

296. A. Forfan, ἀπαλοὶ καὶ καλοὶ (Παῖδες Θεοῦ) τοῦ —

lb. D. κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν] Haec mutila, et forfan interpolata e p. 297. A. Sensus est, Glaucum a Jove in mare deturbatum esse, et deum marinum factum; deinde soli Jasoni apparuisse.

lb. E. 6. λιτὸς semper longum, ni fallor; ut 293. B.

300. B. In Timoclis fragmento v. 2. prius Θεοῦς [sic Θεοῦς τοῦς] recte omittit fragmentum MSti ex Herculaneeo eruti p. 10, 30. (Herculanensia, Lond. 1810. p. 154.)

Idem v. ult. ε in αἰελοῦρου servat: (ΤΙΝΑ Ε ΟΥΡΟΝ.) Ceterum fragmentum Herculanense haec citat ex Timocle ἐν Αἰγύπτῳ, non -λοῖς.

302. E. Qa. Ἐριφος ἐν Μελιβοῖα ταῦτα γράφει

— οἱ πένητες —

Sed nescio an unquam γράφει sic ponat Athenaeus.

303. A. ΘΥΝΝΟΥ scripsisse Athenaeum, non est dubitandum. (Errores alii ipsius Athenaei, IV, 171. C. XI. 472. E.) Sed lectione falsa deceptum puto; certe male fragmenti cepisse sensum, qui hic est: *Iste olim, cum pauper esset, viliissimo quoque cibo contentus erat; nunc dives factus vel lauta obsonia aspernatur. Lego igitur, οὗτος πρότερον, κεφαλὴν τιν' εἰ λάβοι θύμου* — De θύμον vide ad II. 62. D. Adde I. 5. B. C. βολβοῖο et θύνον ibi posita puto pro, a viliissimo ad lautissimum. Crates Laërtii VI. 85.

lb. C. Aeschylus. Lege, κἀπιχαλκεύειν μύδρος — eadem p. 316. constructione qua ἄκμων VII. 238. C. et eadem pagina saepe.

304—4. Antiphanes. Collato III. 120. A. suspicor hunc

locum fuisse ex scena apud *Salsamentarium*. Utut haec sint, nunc malim v. 2. forsan ἐσθίειν θέλει cum Jacobs, p. 177. qui in ceteris ineptit: [deinde,]

πλην τῶν (cum MS. Epit.) π. γ. γόγγρ. τ. ἢ υ. τιν' ἢ θ. τὰ πρὸς τῆ¹, B. προῖα; A. τὰ κατ. λέγω.

B. τούτους Φάγοις ἄν; Γ. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα ἀνθρώποφάγους ἰχθῦς. A. τὸ δεῖνα² δ' ἐσθίεις;

B. τὸ κακόν; A. ὦ³ τὰ πλοῖα, Γ. Καπαῖδας λέγεις.

B. ἀγρίως γε. Γ. παρὰ Διμνήν γεωργῶν⁴ τυγχάνω, τὰ δ' ἐγγέλεια γράφομαι⁵ λιποταξίου, κομ.

Ubi A. est stupidus quidam Butalion, ut puto; B. forsan Salsamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forsan Atheniensis, ex Philippi κληρούχοις. Demosthen. de Cor. 239, 28.)

1. τῆς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium secutus. 2. δ' ἴνα δ' MS. A. Emendavit Schw. Vide IX. 408. A. ὁ δεῖνα, heus tu, X. 423. E. 3. Ita fidenter lego. 4. Jacobs. 5. Porsonus.

Omnino confer IX. 402. E. et in e. ibi.

305. B. Cratinus: ἐδῆόκοιτ' [ex em. Porf.] ἐσβεβλήκοιεν Thucyd. II. 48. πεποιήκοι VIII. 108. παραδεδώκοιεν VII. 85. ἐπειδὴν οὐμώμοισιν lege in Andoc. p. 11, 31.

307. E. γ' ἂν οὖν] Qu. ἦττον γὰρ οὖν — Certe soloeca est vulgata.

308. B. Θετταλὸν σοφισμᾶ scripsit alicubi Porsonus: vide ejus Advff. p. 98. forsan ex Eustathio II. B. p. 331, 36. Vide Eurip. Suppl. 913*.)

309. C. ἀγροιωτικῶ θωλυνοπλῦται Ald. et MS. A. Fac

17. scriptum κωθωνοπλῦται i. e. var. lect. κωθωνοπλύνται. potuit alius librarius accipere, quasi λυ. inferenda essent ante υ, i. e. scribendum κωθωλυνοπλῦται.

311. B. Arcestratus, 9. χρηστῶς] Μοχίν. 42. Aristoph. Eq. 344. infra p. 322. D. 15.

312. C. init. Quum congrijuxta Hicesium p. 288. C. minus nutriant quam anguillae, dele ούχ, et verte ut Schw. delete haud.

316. C. init. οἱ δὲ πουλύποδα — ποδὶ πόδα. Haec vel alio transferenda, vel potius delenda.

Ibid. Eupolis. Forfan, πουλύπους τις τοὺς τρόπους.

*) Vide et Phoen. 1422. J. S.

b. 1

ut

519.

εἰ.

b. E.

521.

526.

lect

lect

lect

lect

p. 353.

ΓΥΡ

ceter

ven.

De

336. F.

338. a.

p. 10.

minib

γγγ

VII. 28

XXXI

εἰμ

330. C.

γδ

Τεργ

Ib. D. 5.

μδ

cum ed

Ibid. 7. π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

π

b. F. Diphilus. Forfan, ἔστιν (ἔνδον), Φιλτάτη. Reliqua ut Schw. De ἔνδον vide R. P. Adv. p. 69. fin.

19. A. Timocl. 1. Ob μή, v. 4. videtur potius εἰ quam εἶτα in ιτ latere. Qu. εἴπερ — ἄκρος Σοφίαν, παγ.

b. B. Sophocles. Dele prius πάροις e secundo natum.

21. A. 1. Lege, εἰ μὴ Ἡ μείζων —

26. D. περιπλεύσας MS. Ep. και om. A. Scilicet variae lectiones, περιελθὼν et περιπλεύσας, quae vera est lectio, ut Ill. 116. F.

IN LIBRUM VIII.

333. A. 4. Lego, ἑορακέναι τινὰς· πολλάκις δὲ καὶ ΓΥΡΙΝΟΙΣ τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος· Ἡρακλείδης — ceteris deletis. Sed praeterea malim, τὸ αὐτὸ συμβαῖνον, scilicet οἶδα.

De γυρίνοις Hesych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

36. F. Sotion, ult. Lege σποδός — *All else is dust.*

38. A. οὐ θεῶν. Non repugno Porfono explicanti Advll. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed nescio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De γόγγρος non plane liquet; sed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. H. τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα θεὸν δίμορφον. a hermaprodite.

340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ] Ingeniole corrigunt Γερ. p. 318. γιθίω ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum ἐν Γοργύθῳ.

b. D. 5. Qu. ὡστ' ἀνεῖναι μηδέέν. *Without intermission.* μεῖναι Corayius, i. e. λειψῆναι, quo sensu non Graecum esse puto.

bid. 7. πρὸς — τῶν νεανίσκων MS. A. et ἐγγέλιον. Qu.

παῖς δὲ (minister) φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν (πάνυ)

ἐγγέλιον παρατέθηκε.

Ut τῶν Σικωνίων 349. F. 3. ἰχθύων 404. D. 1. Φιλοτίμου δοχῆς Macho VIII. 348. F.

De νεανικός aliquid, ut puto, supra notavi; sed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox distingue, χρηστή, πατρίδιον; πῶς —

341. antep. Lege Δήμων τι, quod fugit Valesium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

τὸν δ' ἰχθυόρρουον¹ ————— περᾶς,
 ὃς ἠπλᾶις² Φωναῖσιν —————
 κομψὸς παφλάζων αἰμύλοις³ πυκνώμασι
⁴ πρὸς πᾶν ἀναιδεύσαιτ' ἄν, εὐφυῶς δ' ἔχει
 μισθωτὸς ἄρδειν —

1. MSS. Ep. et A. Alias suspirabar ἰχθυήρον. 2. Jacobs. apud S. 3. Vulgatum ἠπίοις e superioribus natum esse conjicit S. Verte; *versutis strophis*. 4. Vide Aristoph. Eq. 396

Parodiam Promethei 726, etc. sagaciter detexit Jacobs. apud Schw. Addo Theopomp. Theseo apud Bekk. Anecd. p. 323. vel Suid. in Ἀβυρτάκη. Thesea ex inferis rediturum alloquitur Hercules.

1b. F. Antiphanes, 3. Qu. ἐλογίζετ' ἼΩΝ τῶν πρ. Tum v. 11. qu. ἀντιποιεῖσθαι πάλαι Ἡμᾶς (Athenienses), vel, ἀντιποιεῖσθαι τινὰ Μάτην, (vel νήσων τ') — Ὀψου δὲ δεῦρο μ. In sequentibus errat Porsonus. Tum versus 5. ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι καιοῦτοί τινες, forsitan delendus. Deinde qu. 17. χάμα Διογείτων.

319. ἼΩΝ. Vide ad p. 267. F. Sed negat Elmsleius Mus. Cr. I. pp. 356, 7. ἰῶν cum praeteritis jungi. Qu. an Musgravii mentem ad Aj. 304. recte exposuerit.

ἰῶν cum praeteritis. Sturz. Lex. Xenoph. p. 560.

§. 7. T. II. (Vesp. 99. aoristus de re saepius facta.) ἐστᾶσ' ἰόντες Pac. 972. ἰόντες — κλέπτουσι, i. e. ἐκλεψαν, Ach. 524. ὠκησας. — ἰῶν Vesp. 390.

345. A. fin. Lege, ὀψοφάγει, Κλειοῖ· quod forsitan volebat Brunck. Imo sic plane Analect. T. II. p. 527. ὀψοφάγε debetur Schweighaeuseri stupori. ὀψοφάγει Heraldii est emendatio.

1b. F. οἱ ἰχθυῶς ἐσθ. Confer Herodot. V. 16.

346. A. 3. Malim, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός. Qu. tamen an sic dicant pro ἔξει κακῶς.) Tum 5. lege vel κούκ vel οὔτ' — Tum, προσένεγκον. ἐπιδεδίται τινος Ἐτέρου; (MS. A.) πάλιν γυῖου.

347. C. 4. Vide Antiph. I. 8. D. XI. 471. D. XIII. 584. F. III. 117. F. Tourp. Emend. T. IV. p. 271 — 2.

348. F. Post διπλάσιον excidisse puto versum, ut sensus sit, *videns (servum qui in vestibulo vestes juvenum afferabat), adeo spleneticum, ut splenem ventre majorem diceret* — ἔχοντας male Porsonus, (vel editores), ut ex Stratonici joco liquet. Paulo ante, v. 5. qu. τῶν μεिरαιίσκων παρὰ τὸ πῦρ, et postea 12. forsitan εὐφυῶς, ἰνα.

319

350

352

358

III

Sed

αἰ. δ.

ἄν γ

Ludol

Φάγε

τινο I

No. 2

1.

pora

2.

perfor

εστᾶσ'

puto)

jungi

ad XI

359. B.

B. a

τα

A. c

de

ye e

349. B. 5. An κήρυκα = κηρύκειον, caduceum? Hoc enim sensu videor alicubi legisse.

350. D. An hic latet δοκός pro δόκησις, de qua Aristophanes Gramm. apud Eustath. Od. ξ. p. 1761, 35. = 546. 13. Heeren. Stob. T. II. p. 15. not.

352. B. C. Suspicio, deletis ceteris, (partim e lemmate marginali, partim e p. 351. C. ortis), legendum, Κυρηνάιους, χρώματι μὲν διαλλ. — ἡδονῆς εἰκάζων.

358. E. Collato Porfono Advff. p. 99. et 107. bis, ita nunc malim:

_____ A. καὶ μὴν ἐστ. τήμερον _____ p. 299.
ὕμᾱς ἐ. _____ λαβῶν,

Πίστ', ἀργύριον. ΠΙΣΤ. ἄλλως γ. ο. ἐπίσταμαι
χρηστῶς ἀγοράζειν. A. φράζε δὴ, φιλούμενον,
ὄψω τίνι χαίρεις; Φ. πᾶσι. A. καθ' ἐ. λέγε
ἰχθῦν _____ Φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρὸν
ἦλθεν _____

καὶ τριγλίδας _____

ἡμῖν ἅπασιν. A. εἶτα _____

τούτων Φάγοις ἄν; Φ. κἂν τις ἄ. μ. ἦ.
τούς γὰρ _____

ἀνδρωποφάγους ἰχθῦς². A. τί Φῆς, ὦ φίλτατε;
ἀνδρωποφάγους; πῶς οὖν ἂν ἀνδρωπος Φάγοι;

ΠΙΣΤ. δηλονότι, ταῦτα δ' —

Sed nunc video MS. A. exhibere, ἀνδρωποφάγους πῶς
ὡς ἀνδρωποφάγοι. Unde patet legendum, πῶς; ΠΙΣΤ.
ὦν γ' ἂν ἀνδρωπος Φάγοι; Δῆλον ὅτι ταῦτα δ' —
Ludit servus in ancipiti significatione vocis ἀνδρωπο-
φάγους —. Denique μαινίδας καὶ τριγλίδας in accusa-
tivo legendum, cum MS. A. Vide me, *Class. Journ.*
No. 27. p. 187.

1. Possunt etiam personae A. tribui, ut infinitivus ponatur pro imperativo.

2. Vel, A. ἰχθῦς; τί Φῆς — vel etiam quartae personae possunt esse: nam in scena patet fuisse τὸν ἐστιῶντα, duo minimum ἐστιωμένους, (ejus liberi, ut puto), et servum Pistum. Sed ἰχθῦς superioribus conjunxi ob p. 304. A. de quo vide in loco. Vide etiam ad XI. 464. A.

359. B. 7. Lege,

B. ὡς μικρολόγος εἶ. A. σὺ δέ γε λίαν πολυτελής.
πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. B. πότερ' ἐπεμψέ τις;

A. οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. B. τὸ μοσχίον —

δέ γε et ἔθυσεν Scaliger apud Grot. Exc. p. 996, 14.

lb. E. 1. Nil equidem decernere aulim; sed vide an legendum, ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαιθον. Mox 360. A. 4. πλεονα
 p. 321. τῶν γ' ἐῷ, quoque modo ista legenda sint, sunt Athenaei, non Phoenicis; quod etiam censuisse videtur Gaisford.

360. E. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες. *Commeatu non carens* vertit S. sed non temere crediderim vel δαιτὸς vel ἐγκρατεῖς sic sumi posse. Vix dubito quin legendum, καὶ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ἐγκρ. Vel certe hoc sensu. Qu. ναυτοκράτορες?

364. E. Menander, 5. τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι — Ordo concinnior quam apud Porsoni Advff. p. 108. Pessime autem Bentleius p. 48.

Ibid. 9. An legendum ἀνταυλεῖν, *sed off' against?* ut Demosth. de Cor. 304, 19.

365. A. Croblylus, 3. ἐστιν. B. ἥς ἐχθρὸς π. Κυάθους ἀκράτου μ' — Verte, *Philumenam*, (non *amicam*), ut recte Cas. et Dalecamp. Ceterum initio fragmenti desunt quaedam. X. *Te quæerebam, Laches.* LACH. *Et ego te.* X. πρόαγς. Λ. ποῖ;

IN LIBRUM IX.

P. 357. A. 1. Lege καβλέπε.

370. F. Diphil. 3. Qu. τοῖς ἐμοῖς ΒΛΙΤΟΙΣ (hoc acutissime Schw. e seqq. ΚΑΙ ΤΟΙΣ.) Καὶ τοῖσι σοῖς ὅμοια πράγματ' — hoc Ald. et MS.

375. A. 7. Cratinus. Finis jambici tetrametri. Exoletos quosdam dicit. Martialis: *Vir abis, — puer — mihi.*

376. D ὀνομάζειν αἰδοῦμαι] Eurip. Orest. 37.

lb. F. Posidippus. σχεδόν τι. Soph. Oed. T. 1736. Antig. 470. Tr. 43. El. 609. σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους Plato Rep. X. 615. D. „Corruptum in σχεδόν σοι.“ PORS. Xenoph. Hellen. VII. 3. 1.

378. D. Solip. 38. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' MS. A. Sed legendum puto, ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ' — ob ὅμως, et sic Jacobs.

lb. E. v. 43. ἴμο τοῖς ὄψοισιν.

22. 379 B. Alexis. Distingue et lege, ducibus Porsono et aliis, v. 5. B. ποῖόν τι; — A. Τὸν ὄψοποιόν. — Δεῖ τοῦψον, (hoc certum; male Porson.) deinde, ἢ μὴ διοπτήσαντα — Ceterum κρῖνειν v. 8. prima brevi, vitiosum; sed emendare nequeo. Quære denique an coqui aut auditoris sit v. 14. εἰς τοὺς σοφιστάς. —

lb. E. Euphron, 110. ἀρίστων Ald. MS. Qu. an sit ab ἀριστον, per appositionem ad ἀλλήντας et Φακῆν.

380.

lb. 1

382.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

P.

L.

380. A. Euphron, 25. An τῶ νεφρῶ? et mox qu. d. σου
b. F. λέξω τοίνυν.] Aristoph. Nub. 958.

382. B. [An, ὠγκύλλιστο ἐπὶ τῇ νύκτι ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ
π. Eundem sensum efficies, modo transponas, ὠγκύλλ-
λιστο αἰς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.

b. E. Strato, 23. Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα: μανθά-
νεις; B. οὐ μανθάνω. De μανθ. Gaisf. ad Suppl.
p. 185. Tum forsitan ἔγωγε cum Casaub. Deinde qu. d.
v. 29. τὰ λοιπὰ μοι; Ὀμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖται
Φιλητᾶ, 43. vide ad XI. 503. A.

383. D. 1. Potius, λαβῶν ἦν — ἐγκέλης — ἐνθῆς.

b. E. fin. Legé. B. ὁ λέγεις, εὖ λέγεις. Τέχνην δὲ —
*Handsomely said of you, Sir; but I will not accept
of a compliment at the expense of my profession.*

b. F. „ἐγὼ δέ γ' ὑμῖν“ κατὰ τὸν ἡδιστον Δίφιλον „παράτ.
Tum σύμπυκτον MS. A. ἀνὸς σύμπυκτον? vide Pheres-
craten Hephaestionis pp. 56, 102. ed. G.

384. A. Epigenes: ἀλλ' εἴτις ὡσπερ χῆν' ἐμὲ ἔτρεφε
λαβῶν σιτευτόν. R. P. Opusc. p. 315. Sic σαπρού
Acharn. 1100. σαπρὸν Plut. 542. (καλὸν Eccl. 70. ex
ein. Porf. ad Ach. 1048.) ἄβυσσον Ran. 138. Menan-
der Pisc. Fr. 8. ex em. Porsoni, καλὸν πάνυτι Vesp. 16,
18. μέγαν, ἐπίχαλκον. Fragm. Danaid. apud Schol.
Ven. Hom. ἀπείρονα.

386. A. B. C. Alexis. Felicius solito Schweighaeuserus,
sed in v. 3. nil expedit. An, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς
(vide Aristoph. Av. 908. sed ἄνθρ-οὔτος Plut. 111.
Eccl. 806.) οὔτοσι ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίσταται — hoc
Jacobsius, nescio an recte. Tres ultimos versus recte p. 325.
Schw. nisi quod δῆλον ὅτι sunt domini, et μὴ μοι δῆ-
λον coqui. *And a chimney? = To be sure. = Don't
be too sure.*

Ceterum hinc patet δῆλον ὅτι disjunctim scribenda.

388. B. fin. ἀνάδας omittit Ep. Quid si ortum sit ex ἀνάμας.

396. D. fin. Crates. Vide Jacobs. p. 208. qui apud S.
T. XIII. p. 472. παιδ. ἄλις χορῶν. Vide Aristoph.
Vesp. 570 — 1. de loci sensu, et de ὄπωσπερ ad Soph.
Philoct. 1402.

b. E. 4. ἰὼ στεφάνου et οἱ στ. Epitomes MSS. i. e.
ἰοστέφανου. Puto fuisse γύμφοι vel μουσαι ἰοστέφανοι.

399. D. Arcestratus, 1. Malim, πολλὰί τε θέσεις σοι
Σκευασίας — σοι ut mox λυπεῖτω δέ Σ' ὀρῶντα, et
ita passim Arcestratus.

402. E. Antiphanes. Βι τίνος; — τυρός. Α. ἀρνός, Φ. Β. τῶν τ' αἰγιδίων — τυρόν ποιεῖ. Α. ἐρίφου. Β. διὰ τὴν — φαῦλ' ἀνέχομαι. Vide mea ad VII. 303—4.

403. A. Mnesimachus, 18. λέπεται σκόρδαξ, ni valde fallor, alicubi Porfonus. Tum πάντως δ' ἔνδον τὰ κ. Jacobs. Malim; πάντ' ἐστ' ἔνδον τ. Deinde, χάσκεις, οὔτος (Schw.) βλέπον δευρί: πῶς αὐτὰ φράσεις; (MSS.)

Ibid. 53. εὔει] Forfan ἀφεύει.

404. init. Saltem debbat Τούριος τοῖς τοιούτοις. vide eum C. N. p. 170. et Porfonom p. 505. Praecedenti versu hoc video, jungenda ἐχρᾶτο πάντα.

[Nunc] Iēgo, πάντ' ἀφείλον, εἶναι δ' ὑπέλαβον Τὸν τοῖς τοιούτοις, παντοπώλην, χρώμενον. *The cook who used all these was no better than — ἀφείλον ut Ran. 972.*

Ib. D. Anthippus, 40. Potius crediderim distinguendum, σπάρων. Ὅταν ἐγγύς ἢ δ' ὁ — ut ista, quoquo modo legenda, ad τελώνην referantur. ΣΤΑΥΡΟΣ forfan supplendum: ὅταν ἐγγύς ἢ δ' ὁ σταυρός — Et hoc verum. Swiftius, *Advice to Servants: When you are going to be hanged, etc.*

24. Ib. F. Dionysius. Sex primos versus recte distinguit Schw. Emendationes autem assumo Porfoni Adv. p. 114. Opusc. p. 240. Simmias, qui coenae parandae coquum adhibitorus erat, modo convivas, etc. coquo enarraverat. Nunc lego,

κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα τρόπον παραδεῖναι δ', ἢ πότ', ἢ πῶς σκευάσαι, μήτε προῖδηται τοῦτο, μήτε φροντίση. οὐκ ἔστι μάγειρος, ὄψοποιός δ' ἐστίν. οὐ ταύτὸν γὰρ ἐστὶ — (sic MS. nisi quod forfan habeat ταύτὸν δ' εἰ. Aldus δ')

405. B. v. 21. Supple, οὐ τοῦ τυχόντος· πάντα μὲν, etc. Vide VII. 291. A.

Ib. C. v. 27. In desperato loco tentaverim,

μάνθανε τῶν βιβλίων ὡςθ' ἕνεκα τῶν γεγραμμένων κενὰ μᾶλλον, etc. (e MS. A.)

Ibid. v. 35. B. (i. e. Simmias): ἀνδρωπε, μέγας γ' εἶ. A. (i. e. coquus): τουτονὶ δ' (convivam peregrinum), — ἐπιλαθέσθαι, Σιμμία, πάντων π. Aliquando cogitabam σήμερα, sed quanquam in his recentioribus Atticismus non est semper servatus, oporteret τήμερα. (N. B. τήμερα et Lat. *hodie* in minis et jactationibus.)

406

407

Ib.

π

408

xib

(S

fo

etc

P. 41

17b

Ibid.

Sci

xib

refe

416. t

ener

417. l

Ib. C.

xib

tand

xib

xib

Ib. D. d.

Ib. E. l

418. D.

Ib. E. l

B.

De v

ecder

419. D.

421. A.

SCHW

422. A.

taelus

or 17/.

Ib. B. v.

xib

423. A. l

Ib.

Ib.

Ib.

406. A. 2. Lege *ροδωνιαν, rosetum.*

407. A. 2. Possis, *ἀγαθὸν δὲ κἂν χειμῶνι κἂν θέρει Φακῆ.*
Ib. D. ἦν δὲ καὶ τραγωδίας MS. A. Ut in re incerta,
vide an legendum *τραγωδός.*

408. A. B. Heniochus. Lege, *Φῆς, τὸ δεῖνα, προσλελαλη-
κέναι, etc.* Ter emendat solito acumine Boissonadius
(Schw. T. XIII. p. 466.) Prima e MS. A. dedi. Tum
forfan, *σοφιστής. Τέλος τοιούτων πολλῶν λεγομένων,*
etc. ut comici verba desinant in *σοφιστής.*

IN LIBRUM X.

p. 325.

P. 413. F. Euripides, 23. Saltem lege *χρῆν τοὺς σ. ut*
(ph. A. 345—6.

Ibid. fin. Xenophanes. Constructionem minus percepit
Schw. quae haec est: *εἰ μὲν τις ἄροιτο, etc. εἴη κε
κυδρότερος. Si vinceret Olympia, honores conseque-
retur.* Distingue autem post *κειμήλιον εἴη.*

416. C. Alcman. Qu. *ᾧ κ' ἐνὶ πλέοι τριήρης. Large
enough for a 74 to float in.*

417. B. v. 6. Qu. *Ἄπολλον, Ὄρε, καὶ Σαβάζιε.*

Ib. C. Eubulus, 1. Laconis verba, ni fallor. Quare *Φα-
γεῖν μὲν* e seqq. ortum videtur. *μεν* non in *μάλ'* mu-
tandum, cum sit infinitivi cuiusdam terminatio. Alias
possis, *Φρονῆν μέγ'.* *Μοχ καρτερῆ μὲν τοῖς δ' Ἀθη-
ναίοις* MS. Lege *καρτερῆμεν, a καρτερῆμι.*

Ib. D. 6. *ἔσθίων]* Saltem *ἐμφαγών.* Quid h *πολλά δὲ στένων?*

Ib. E. Diphilus. Corrupta haec. Qu. *πρὸς ἐσπέραν?*

418. D. Hermippus, 2. Vide p. 446. A. 1.

Ib. E. Xenarchus. Lege,

ἐπτά δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν.

B. *τί λέγεις, καπάνας; A. ναί· καπάνας Θετταλοί —
De ναί vide XI. 471. A. 472. F. XIV. 642. A. Vide an
eodem modo supplenda lacuna in Alexide 516. D.*

419. D. fin. *ὡς αὐτός]* Lege, *ὡς ὁ αὐτός.*

421. A. 4. „Forfan, *ἀτελὲς δὲ — non sumptuosa.*“
SCHW. γὰρ Athenaei est, non poëtae.

422. A. B. In Alexide loquitur parasitus, artis suae per-
taesus. V. 4. *ὑβρίζοιτ' ἄν ἐκῶν — verte, BE injured
or insulted.*

Ib. B. v. 4. Conjiciebam, frustra, ut nunc puto; *εἰς ἣν
πάντ' ἄν ἐμβάλοις ἅμα, — sed infra g. malim, εἰς-
Φόρει Ἄπανθ' ἅμ', αὐτοῖς etc.*

423. A. Legendum videtur, *κἂν παριστάναι Τουτὶ — de-
leto ἀριστάναι.* p. 326.

- Ib. C. Antiphanes, 2. ἄκρατον οὐχὶ παιδικὸν forsan legendum, ut Arist. Lylistr. 416.
425. B. Eupolis, 1. Vide Schol. Nub. 587. Suid. v. Ἄθ. δυσβ. Confer Pseudo-Demosth. p. 785, 13. — v. 2. λεύσσομεν om. MSS. Qu. στρατηγοῖς χρώμεθ'. vide Ran. 737, etc.
426. init. [Vide Addenda ad Porsoni Aristoph. p. (113.)] Vide Critiam mox p. 432. E. 2. Supplem. lib. XI. Caf. An. p. 782, 48. Schw. T. IV. 217. Eubul. XI. 471. E. 487. A. 8. XV. 668. B. (ibid. 692. F. ἐπιλεγόντων.)
- Ib. B. fin. ἐγὼ δ'] Lege ἔγωγ'. Loquitur Cratinus. Vide Elmsl. Ach. 354.
- Ib. C. Anaxilas. ἡδίου, aqua vino scilicet.
- Ib. D. Alexis. Lege, ἐγγεώ, Κρίτων, πολύν; KR. βέλτιον ἔ. Mox forsan, πιθανὸν λέγε τι καὶ διατρ.
- Ibid. Diocles, 2. Lege, δεῖ με; B. τέτταρα καὶ δύο.
427. A. Anacreon, 6. ἄνα, ut Homerus et alii: vide Porson. ad Euripid. [Med. 325.] δεῦτε, Pindar. Athen. XIII. 573. ult. Anacr. ibid. 599. C. D.
- Ib. C. Achaeus, 2. λῆξαι] λειῖξαι. λείχειν de liquidis Aesch. Agam. 801. = λάπτειν X. 443. E. λαψάμενος XI. 485. E. λέλαφας ib. A.
430. E. Lege, ——— ἀπόθεσ, ᾧ Γλύκη. B. ὑδαρῆ ἕχεέν σοι; A. παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ. B. τί εἰργάσω; πῶς, ᾧ κατάρατ', αὐτ' ἐνέχεας; G. δὴ ὕδατος, ᾧ. — Vel, ἀπόθεσ. B. ᾧ Γλύκη, ὑδ. De ὑδαρῆς Blomf. Gloss. Agam. 771.
431. B. Alexis: ——— Βρόμιος, Τρύφη; TP. Θάσιος. ΞΕ. ὅμοιον. All one, i. e. I have no objection. Vide Aesch. Agam. 1375. Τρύφη, Menander p. 162. Cl. §. 131. Bentl. ex em. Scal.
- Ib. D. Diodorus. Lege, ——— δέκα. αἶσι παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον, πίνει τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἔξεμεῖ. Wine in, wit out. De ἐνδελεχῶς αἶσι vide Porson. Phoen. 1422. Opusc. p. 252 — 3. αἶσι excidit Athen. XIII. 571. B. 1. Vide ἐξεμεῖς p. 443. E. loco suspecto, ubi malim, οἶνον πολύν, Οὐ κεκραμένον, σὺ π.
432. C. Epinicus, 7. νασμὸν Schw. e Fiorilli conjectura; male. Pro νασμὸν manibus pedibusque nititur E. H. Barkerus ad HSt. Thef. p. 99.

Ib. Q
A
435
436
437
438
Ibid.
441
Ib. E.
443
444
445
446
447
448
449
450
Ib. E. Anti
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500

- 1b. E. Critias, 5. *χειρευνασλατο γενης* sine *και* MS. Quare collato Porf. *Adv. p. 120.* lege, "Αγγε' ἄ Λυδὴ χεῖρ εὐρ' Ἀσιατογένης.
437. E. Eubulides. *Hariolabar, σῦκα δειπνῶν ἐντροφᾶς, fastidis.* Sed nunc displicet. *σῦκα, vilis cibus, Hipponax VII. 304.*
438. E. Ptolemaeus: *τοὺς Ἰνδικούς κώμους*] vide p. 437. A. Sed suspicor *Ἰωνικούς.* vide 440. B.
- Ibid. fin. *λίθους*] Qu. pretiosos?
441. E. init. *οὔτι Φύετ' ἄμπελος*] Qu. οὐχί.
- Ib. E. Plato, 10. Qu. *τᾶλλα δὲ Ἡδὴ τὰ μετὰ ταῦτ' εὐτελεῖ ἄστ'.*
443. E. Alexis, 3. *ἢ (τις) Τιμουλῆς.* Me ad Porf. *Hec. p. 142. col. 1. l. 31.* Sed solent *τις* subicere, non praepone.
445. B. *ἢ διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσις.* Recte, ut puto, Schw. *non metro astricta, sed oratione rhythmica composita.* Addo, obsceni argumenti.
446. A. Antiphanes, 4. *στροφή λόγων παρελθέτω τις. ἡδύ τοι ἔστιν* — Porf. *Or. 228.* Vide *Adv. p. 120.* Nescio tamen an recte Schw. *ἡδύ τοι, λέγω,* — Vide Aristoph. *Plut. 445.*
- Ib. C. et XI. 494. D. Antiphanes, 4. Vide *san legendum, τοῦ τῆς ἐορτῆς, οὐ μενοῦμεν.*
- Ib. E. *καὶ τῆ πῖε καὶ πῖνε πῖνε καὶ σὺ* — Ald. *Totus p. 328.* locus forsan legendus: *πίε δὲ (vel δὲ ἄσι) συνεσταλμένως. Μένανδρος. — καὶ, „τῆ πῖε.“ καὶ σὺ οὖν, ᾧ, — „τούτω πρόπιθι,“ ἴνα καὶ*
447. A. Lege, *ἀνίσωμα — ὡς εἰς τοῦπίσω μέλλων καταπεσιῖσθαι.*
448. E. Antiphanes. Lege, *ὁπότε προστάττοί τοι τις. et forsan v. 4. Φέροι.* Deinde lege et distingue, *λῆρον οὐκ ἂν γινόμενον Οὐδέποτε γ' ᾤμην* — hoc Grot.
449. D. B. *σμύρναν εἶπέ, μὴ μακράν.* A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν;* B. *μὴ ἄλλα τοῦμπαλιῖν λέγε, vel λέγω.*
450. B. init. Pessumdat Jacobs. ad *Anthol. T. XII. p. 348.* sed recte confert *Sophocl. Plutarchi T. II. 1100. (Lex. Soph. v. πάππος.) Arnaldum Lect. Gr. p. 33.*
- Ib. E. Antiphanes, 18. *Μαλίμ, ἦν, οὐκ ἦν ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς, πολλὰ λαλούσαις.* *Irreplisse αὐταῖς* puto ex vicinis. Vide an superiora, v. 7. *ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ἔντα διδοῦς,* explicari possint per *Priapeia Scalig. pp. 62—3.* ut puer quidam sese prostituerit aenigmatum discendorum gratia.

Ib. F. Antiphanes, 4. Verte, *Aliis autem, quamvis praesentibus, non licet audire.* Possis, τοῖς δ' αὖ παροῦσιν ἀκούειν Οὐκ ἔστιν. Vel, οὐδὲ παροῦσιν — ἔξ.

453. E. 6. Sophocles a Callia didicit διαλαῖν τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ, etc. Qu. πνεῦμα vel ῥῆμα. De elisione in fine versus loquitur Athenaeus, vel potius Clearchus.

Ib. F. Callias. Personas distingue:

A. ἄλφα μόνον

μόνον λέγειν χρή; XOP. καὶ τρίτον μόνον γ' ἔρεις.

A. ἦτ' ἄρα Φήσω. XOP. τό τε τέταρτον αὖ μόνον

i. π. οὔ, τό δ' ἔκτον ὅ λέγε (vel, μόνον Λέγειν)

μόνον. τὸ λοισθιον δέ σοι Φανῶ τὸ ᾧ.

454. A. 5. etc. An huc facit Phot. v. ψό?

455. F. init. λινοσάρκους. Et de caseo ineptum.

Ibid. Anaxandrides. Lege et distingue.

Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶμαι, λέγων.

19. (οἶμαι, Aristophanica.) Qu. an, ἐν περικτίτοισι γαῖς? γαῖ plurale alicubi notavi, e Strabone ni fallor.

456. E. F. Simonides. Imo nescio an τὸ τέττιγος ἄεθλον fuerit ἢ δρόσος, i. e. τὸν οὐκ ἐθέλοντα ὑδρευόμενον παραγενέσθαι.

457. C. supplendum, Φιάλην (ἀλσίν) κεντρασμένην? vide

458. F. (vel ἄλμη)

Ib. E. fin. ὅσα ἀπὸ — ἔχεται. Omitti solet praepositio.

Ἄν, ὅσα περ?

459. A. Antiphanes, 5. Recte τοῦτον. vide Demosthenica, Philipp. p. 49. V. 6. εἰ ἔξοιδά τι Ντι δύν. MS. Lege, εἰ ξύνοιδά τι, ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; B. ἔξω — ταχέως. A. ποῖον; Tum ut Schw. nisi quod v. 10. servandum περιφέρειν, to put round. V. 7. verte, *Is this a riddle, or what is it?*

De totius loci sensu misere caecutiunt interpretes. κρέμασθαι est, *suspendi per collum.* Vide Aristoph. Ran. 122. (Nub. 868. Vesp. 297. Aristophon Athen. IV. 161. ult.) Antiochus Athen. XII. 547. B. Etymol. v. κρήμνη p. 537. (Non quod ita semper significat: Ran. 632. Thesm. 1121. (Plut. 312.) Pollux II. 41. III. 79.) Hinc jocus, XIII. 585. F. Quare coronae κρέμανται? Quia ψυχαγωγοῦσι. *Because they ENCHANT people; vel, raise spirits.* Vide Aristoph. Av. 1554. Athen. XIII. 595. ult.

Deinde in ἐνέχυρον, v. 12. latet nescio quis jocus: vide an ambigue, ut nos, *pledge.* Ceterum vide an aliquid lucis eliciendum e Menandro Athen. VI. 223.

F. v

Ti

Se

ca

Ei

ψφ

464.

A

In l

i. E

Vide

Poll

Ce

Ib. D. 1

781. D.

Anim

Pauke

vident

782. A.

783. F.

B. a

Deind.

467. C. E

Deinde

tam ex

*) Ex:

787. — nil

Casab. a

fin. (ubi qu. an delendum ουκ.) Hermipp. XI. 478. C.
apud Porfion. ad Plut. 451. Gnathaenii jocus XIII. 585. B.

IN LIBRUM XI.

P. 463. C. D. Lege, partim cum VV. DD.

οὐδὲ εἰς ἄν εὐλόγως

ἡμῖν Φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἱ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐτέν. ἄρ' οὐκ οἶσθ' (vel ἄρά γ')

Tum χαρίεν διατριβῆς Grot. quod notare neglexit Schw. p. 330.

Sed stare potest vulgata: *Scin' illud, quod ludi jocique
causa dictum est vita, merum esse nomen?* Confer
Eurip. Fragm. Incert. (Plutarchi T. II. p. 120. A.),

Deinde D. 5. lege Φήσει, et forsan, ἔχοιμ' ἄν σοι
Φράσαι, Ἐγνωκα δ' οὖν —

464. init. Anaxandrides: — παρεσκευασμένοι

πίνειν τρόπον ἐστὲ νυνί; λέγετε*). B. τίνα τρόπον¹
ἡμεῖς; τοιοῦτον οἶον ἄν καὶ σοὶ δοκῇ.

A. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπιδέξι. B. ὦ πάτερ,

τί Φῆς²; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγεις³; Ἄπολλον, —

In his partim consentit Jacobs.

1. Delevi πίνειν. (Quaere an recte τίνα pro ὄντινα.
Vide Aristophanica ad Nub. 664.) 2. 3. λέγειν bis vulgo.
Possis etiam, B. βούλεσθε — Λέγειν; A. ἐπὶ τῷ π.

Ceterum omnino confer VIII. 358. E. et me ibi.

Ib. D. Chrysiippus, ab Horatio versus, Sat. II. 3.

781. D. (post 466. E. Supplem. in Schw. p. 211. vel Caf.
Anim. p. 781. D.) τῷ κληθέντι] τῷ κριθέντι ἀρίστῳ.
Paullo post, ἐλευθέριον δὲ Φησὶ ex fenariis contracta
videntur:

782. A. = 214. Anacreon. ὡς μὴ πρὸς — Malim ὡς ἌΝ.

783. E. = 221. Amiphas. Lege et distingue,

A. αὐλεὶ μοι μέλος,

σὺ δ' ἄδε πρὸς τήνδ'. (scil. τὴν αὐλητρίδα.) ἐκπλομαι δ'
ἐγὼ τέως.

B. αὐλεὶ σύ· καὶ σὺ (ita Jacobs.) τὴν ἄ. λάμβανε.

Deinde pergat cantare B. οὐ χρῆ, etc. ut recte Schw.

467. C. Eubulus. Vide an, μισῶ κάκιστα. vide Ran. 1504.
deinde lege, ἀτὰρ ὦ γ' — cetera ut Porfionus. Sen-
sum exple, ταῦτα Φιλῶ, vel τοιοῦτον δός.

*) Exscripsit Dobraeus, παρεσκευασμένοι | π. τ. ε. ν. λέ-
γετε — nihil notans de quarto pede. J. S.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

468. B. Antimachus, pen. Lege, ἐν σχερῶ ἐστηῶσι. nulla fere mutatione. Sic Jacobs.

p. 531. Ib. C. Ion. Πελίου μέγ' ἄθλον. Lege μέν.

471. A. Theopompus, 7. ξύνδουλον· οὐτσοὶ καλῶ Σπινθήρ. Θ. τάλαν. (Jacobs.) πειρᾶς μσ. Σ. ναί — Vel, οὐτσοὶ καλῶς. Θ. Σπινθήρ τάλαν, — Ultima recte Schw. Spintther coquus, Anthol. Palat. Jacobs. VI. 306, 9. mimi nomen apud Quinctilian. et Plinium.

πειρῶν λαθεῖν recte MS. in Theophr. IV. p. 20, 3. Needh. Recte exponit Schneiderus p. 103.

Ultima forsan legenda, ποιούσα δὲ πρῶτον ὀπόσον ἄν σοι θυμὸς ἦ, Ἐμοὶ παράδος.

Ib. D. καθάρωτατον] καθάρωτερον MS. A. Moeris et Mag. in Θηρικ. Bentleyus Phalar. p. 119. qui sensum loci non vidit. Dicit parastitus, *Adeo diligenter omnia absumebam, ut sictilia redderem puriora quam, etc.* Ludit in ἐργάζεσθαι, ut Crates Stob. CXV. Gesn. p. 591, 52 = CXVII. 483. Grot.

Ibid. Id. Aleator. 2. παρά] Qu. πάνυ. Sed πάνυ qu. an participiis jungatur.

Ib. E. Araros, 1. Male haec tractavit Lobeck. ad Aj. p. 345. Seneca Hippol. 1169.

_____ membra quis saevus Sinis,

Aut quis Procrustes sparfit, aut quis Cressius.

Daedalea vasto claultra mugitu replens

Taurus biformis, ore cornigero ferox,

Divulfit?

ποῖος Κιθαιρῶν Oed. T. 421.

472. E. ΙΣΘΜΙΟΝ ipsius Athenaei errorem esse puto, (qu. an antiqui interpolatoris), pro ΗΘΜΟΝ, (de quo p. 501. E. et Schw. ad 480. B) vel ΗΘΑΝΙΟΝ. p. 470.

D. ῥυσις et χρυσις p. 496. E. ψαγδας et σαγδας XV. 690. E. 691. C.

Ib. F. Epigenes. Collato Schweigh. lege,

_____ ἐστι γὰρ κρουσις; || ναί;

|| λουτήρι. ἀλλά

|| Βασιλέως υἱόν τινα

λέγεις ἀφίχθαι; || δηλαδή, Πιξ.

p. 332. Ibid. ult. Hedyllus, 1. καὶ γὰρ τι semel delendum: quid substituentum, alia quaestio.

473. A. Hedyllus: Πασισωκλῆς] Lege, πάλι Σωκλῆς. Deinde qu. an οἴχεται valet, *vinio succumbit*, ut nos, gone. Sic ἀπώλεσε ναύτην.

Ib.

4

Ib.

11

471

11

11

No

cl

Vie

ret

Ibid.

Pb

E.

11

Ib. lu

nav

11te

475

Ib. E.

476

Ib. B.

Vide

477

A

11

11

11

11

11

11

11

11

Ib. F.

Ran. c

11

11

11

478

A.

Aegypt

679

U.

etc.

480

C.

Ibid. Pinc

Ib. E. Hij

detur

481

A. I

11

11

11

11

- Ib. D. Amipfias. Lege ἢ Μανία. Sed vide X. 431. E. (imo 430. E. F.)
- Ib. F. ult. ἀγωγμεν] Vide an legendum ἀνάγωγμεν. Certe ad res nauticas hic alludi videtur. An πέλαγος pro πάλιν?
474. B. Phrynichus. (Vide Porson. Advff. p. 127.) Pro τῆς, ἐκάστης Grotefend. et alia mutat. An legendum,
 ———— ἀν οἴκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
 πένθ' ἐκάστης ἡμέρας ἀν εἶληεν ————
 Nescio an jocus hic lateat in κερραμεύειν. In Agathoclis dicto p. 446. A. per κερραμεύειν intelligo *machinari*. Vide Aristoph. Av. 1537. (hanc enim lectionem potiorrem puto.) Adde Ecclef. 253.
- Ibid. Nicoftratos, 3. Lege περανῶ. Ita Jacobs. Demosth. Phil. I. 47, 27. Arist. Ran. 1201, 1316. Athen. XI. 503. E. notae ad XIV. 622. B. Deinde v. 4. τι κερραμευμένον, nisi delendus versus.
- Ib. fin. Vertit Macrobius V. 21. *Asclepiades* — ait — *navalis veli partem inferiorem πτέρναν*, etc. Legebat iste *ιστίου* pro *ιστοῦ*.
475. A. 1. Vide an legendum ἀνωθεν, νεούσας —
- Ib. E. Antimachus: κήρυκας δ' ἄρα τοῖσι Φ.
476. A. 1. τοὺς πρώτους] An excidit ἀνθρώπους?
- Ib. B. καλοῦσι γοῦν ἔνιοι οὕτω (vel forsan τοῦτο) τὰ βυτά.
 Vide p. 497. B.
477. A. Forfan, τοῦτο γὰρ, Φησι, λ. ε. σ'. ἀγρ. ἐνθα προσήκει μάλιστα τὸ κισσύβιον, ut τὸ ξύλ. ποτήριον primum irrepsent e sequentibus, deinde κισσύβιον in margine pro emendatione positum in alienam sedem migrarit. Dicit igitur Neoptolemus, Cissybium describi, etsi non nominari in Euripidis loco.
- Ib. F. ult. Qu. ὄρνις ἔχων καὶ γρυῖπας. Vide Aristoph. p. 333. Ran. 968. ut *Persae* e seqq. venerint. Deinde ψυκτηριδιον, vel transpone, καὶ κυμβίον καὶ κόνδυ καὶ ψυκτηῖρα, ut desit syllaba in fine.
478. A. Pancrates: ἐν πρώτῳ Κογχορηίδος] Quum de Aegypto sermo sit, an Βογχορηίδος? (μ μ)
479. D. Recte, ut puto, ed. Cas. σῦδειπνίας, ut ὑγισίας, etc. *A good appetite*. Vide IV. 149. B.
480. C. 1. κυλικηγορεῖν. Vide p. 461. E. 6.
- Ibid. Pindarus, 1. Qu. ἀχημ' —
- Ib. F. Hipponactis grammatici mentionem nemo, ut videtur, fecit. An legendum Ἐρμώναξ?
481. A. B. Pherocrates: Φάρυγα. B. δῶ σοι π. (N. B. δῶσων p. 480. B.)

A. γλισχρόν γε μούστι τὸ σι.

B. ἄλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κοτυλίσην; —

ut fere Caf. κυρι e margine ex v. l. κυρίσην.

lb. F. Anaxandrides: μεστ'.] μέστ' ἔστιν optime Scaliger Euripidi restituit Cycl. 637. pro μέτεστιν.

481—2. Alexis: τὰ τε κυμβία

ἄρ' ἦν πρ. ————— παρθένων;

B. νῆ τὸν Δί', ἦν γάρ. A. ᾧ τάλ. ἐγὼ κακῶν.

482. C. An poëtam respici recte neget Antiochus, nescio; sed ob quid male audiebat iste Euripides, explicandum puto ex Aristoph. Eq. 1286. ubi me vide.

lb. D. Anaxandrides: τὸν χόα Αὐτῷ σὺ, Κῶμε? An deus aut daemon aliquis apud veteres audierit Comus, non vacat quaerere. Sed potuit induci ut persona allegorica.

483. E. 6. ἐγὼ γὰρ ἄν — πλοῖμι manifesto legendum. Ceterum collum erat reflectendum; ob cothonis ἀμβωνας. Vide C. 1.

484. B. 6. περιχράμενος] παραχύται XII. 518. C. παραχέων XV. 665. B.

lb. D. In Menandri loco prorsus cespito. Qu. tamen an πώματ' εὐπρόσωπα.

p. 354. lb. E. Hipparchus: ὁ λαβρ. — ὄρνις; B. Ἡράκλ. Prodigii instar Schw. Imo, an avis est? Plane idem jocus in loco proximo Diphili; Antiphane, 500. F. 3. Aristoph. Nub. 1289. forsan Philemon. XIII. 590. A.

Ibid. Diphilus: ————— λαβρώνιος.

B. ἀνδραπόδι' ἩΔΗ ταῦθ', ὄρνις; A. ἠμιστά γε, ἐκπωμ. δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας;

A. ὁ λαβρώνιος χρυσοῦς δὲ — i. e. ὁ δὲ λαβρ.

485. B. Philyllius:

————— πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μεираκίων
πινόντων, ἅμα δ' ἄλλα
γράδι' ἦν μεγάλαισιν ὄ-
νου χαίροντα λεπάσταις.

V. 2. Egregie Jacobs. p. 262. 3—4. Vel, ὁμοῦ (vel ὁμαδος) δὲ λάλων γραδίων.

lb. C. Theopompus: κέρμα Φ. διαδοῦς, distribuens.

lb. D. Pherocrates. Si cum Touprio mavis ὅστις ἄν, legendum erit χαρυβδιεῖ. Sed potius existimo λαψάμενος μεστήν ἐχ. esse initium hexametri.

487. E. XV. 666. F. Vide an legendum, ἐγὼ διδάξω (vel πιδείξω.) καὶ θ' ὅς ἄν — Tum distingue, B. πλ. ποίαν; A. τοῦτο — μικρόν. B. τὸ πιν. λέγεις; A. —

490

491

492

493

494

495

496

497

498

499

500

501

502

503

504

505

506

507

508

509

510

511

512

513

514

515

516

517

518

519

520

521

522

523

524

525

526

527

528

529

530

531

532

533

534

535

536

537

538

539

540

541

542

543

544

545

546

547

548

549

550

551

552

553

554

555

556

557

558

559

560

561

562

563

564

565

566

567

568

569

570

571

572

573

574

575

576

577

578

579

580

581

582

583

584

585

586

587

588

589

590

591

592

593

594

595

596

597

598

599

600

601

602

603

604

605

606

607

608

609

610

611

612

613

614

615

616

617

618

619

620

621

622

623

624

625

626

627

628

629

630

631

632

633

634

635

636

637

638

639

640

641

642

643

644

645

646

647

648

649

650

651

652

653

654

655

656

657

658

659

660

661

662

663

664

665

666

667

668

669

670

671

672

673

674

675

676

677

678

679

680

681

682

683

684

685

686

687

688

689

690

691

692

693

694

695

696

697

698

699

700

701

702

703

704

705

706

707

708

709

710

711

712

713

714

715

716

717

718

719

720

721

722

723

724

725

726

727

728

729

730

731

732

733

734

735

736

737

738

739

740

741

742

743

744

745

746

747

748

749

750

751

752

753

754

755

756

757

758

759

760

761

762

763

764

765

766

767

768

769

770

771

772

773

774

775

776

777

778

779

780

781

782

783

784

785

786

787

788

789

790

791

792

793

490. B. ὡς πολλοῖ] Lége, ὡς οἱ π. ut D. 1.

491. E. fin. ἀναστάσεως] Qu. ἀνατάσεως.

494. E. Eubulus. Verte, (In eo erat quidam, ut) publice ebiberet certam mensuram utriusque (vini et aceti) seorsim: at jurejurando interposito hoc refugiebat vinum, dicens se non esse vinum, etc. Lege αὐτὸ μᾶλλον cum Corayio, et ὄξος αὐτὸς — nisi mavis αὐτὸν et αὐτό. Sensus ultimorum vidit Villebrunius. Potuissent Corayius et Schw. ὅτι ὁ μὲν οἶνος ὄξος εἶη γν. — οἶνος — Sed illud verum.

497. A. Epinicus, 3. κρουνιζόμενον¹. B. ἀμφοτέρα δ' οἶων². p. 335.

*) A. ἔστι δ' ἐλέφας, A. ἐλέφαντα περιάγει³; B. ῥυτὸν χωροῦν δύο χόας, οἶδν οὐδ' ἄν⁴ ἐκπλοῖ ἐλέφας. A. ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωνα πολλάκις.

1. Verte, salientem liquorem ore excipiendo. 2. I will bet. Sed qu. an Γ. loquatur. vide mox B. 8. 3. Does our host lead elephants about? 4. Sed qu. an divelli possint οὐδ' ἄν et ἐλέφας.

Deinde, περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων Φησὶν,

498. C. Anaximander. αὐτῷ καὶ πάλιν delenda, ut ex ΑΠΟΠΛΕΙ nata. Distingue, ὃν εἶλετο, (τὸν δὲ σκ. — Πτερέλεω) τοῦτον ἔχων ἀπέπλωεν. hoc Ald.

499. F. Sensus: Σκύφος derivatur a σκαφίς, nisi forte a Σκύθης, unde et σκυθίζω: quanquam scio Hieronymum hoc a σκύφος, non a Σκύθης derivasse.

500. E. Antiphanes. Lege, τῷ σατραποπλούτῳ. Vide ad VI. 264. A.

Ib. F. Antiphanes, ult. Malim, ὅσοι προγάστορες. Cadi ventricosi vocantur gauli. Distingue autem, B. πλοῖα; A. τοὺς κτ

Ibid. Rhinthon: ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρ' ἀλφίτων ἀπερρόφεις.

Certe duae lectiones simul textum occupant.

502. B. (Caf. Anim. 820, 4.) Alexis: κοινῇ κύλικα προπλομαι. — τήνδε v. praec. est ecce.

Ib. E. In Menandri loco non mihi satisfacit Bentleyi. §. 153.

Quid si, προῦπινεν αὖ (vel ἄν) τοὺς ἀθλίους ἀπολλύων?

Ibid. Strattis, ult. Lege κοτύλη δ' — Sensus videtur esse, Prae inopia mensuram sui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat. Vide 478. F.

*) Ita MS. Utrum consulto an per errorem A bis praefixerit, vix scio. J. S.

Ib. F. Alexis, 2. ἡσόνην] Sensus est, *Mo audacter et cum magna ostentatione intuli cauponae. I went into the inn with an air.* αἰθων est *audax*, non *niger*.

p. 536. 503. A. 4. Distingue, ἰνομάζουσιν. Τοὺς δὲ — ὄνομα, Εὐφ. Deinde, τὸ τεύτλον δὲ σεῦτλα Schw. „Sed vide IV. 176. E.“ SCHW. Voluit 169. E. Adde XIV. 621. E. ubi lege, εἰάν δὲ σεῦτλον,

Ibid. Εὐφορίων. Legendum suspicor Εὐφρών. De Euphorione vide Fabric. Harl. II. p. 804. Tour. Ep. T. II. pp. 601, etc. In Cratelis Epigram. ibid. (Br. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) certissime legendum, καὶ τὰ Φιλητᾶ Ἄτρεκέως ἤδει. Et nescio an hoc aliquis monuerit. — De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr. supra ad IX. 382. E.

Euphorion ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, apud Harpocr. v. ὁ κατ. νόμος. qu. ἐν ἀπίδι, i. e. ἀποδιούση: vel (ἦ, καὶ, ἦτοι, etc.) Ἀπολλόδωρος.

Ib. B. Antiphanes Ἴππ. Saltem legendum et distinguendum,

————— B. τὸ μὲν ἐφίππιον
————— ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κάδος,
ψυκτήρ, τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθ. κ.

Sed de καλὸς subdubito. Ironice dici videtur.

————— Καρίνη. (Ita Schw.) Nisi desit vox post οἴνου, transpone,

————— τρίποδα καὶ
οἴνου κάδον παραθέμενος ψυκτῆρά τ' ε
μαθύσκειται.

Deinde qu. an,

————— ἔσται πότος
σφοδρότερος. οὐκ οὐκ εἰ φράσων τις; οὐκ ἔτι
ἔξεστι, κυαθίζειν γὰρ —
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβῶν —

Ib. D. 2. Euripides. Qui. ΔΕΝΔΡ' ἘΝ Φ/Λ. Sed haereo in ψυκτῆρια adjectivo. Melius δένδρων.

Ib. E. Antiphanes, 2. Lege τις. ἔχες —

37. 505. C. Aristoteles. Nil extricant Fabric. Harles. T. III. p. 69. Sensus esse videtur, *Igitur aut negemus necesse est, Sophronis qui vocantur mimos, scriptos illos oratione soluta, esse imitationem sermonis ope factam; aut si hoc concedamus, concedamus etiam, imitationem, etc. esse Alexameni dialogos. Jungo οὐδὲ ἐμμέτρους cum Valckenaerio ad Theocr. pp. 194. 200. (qui male διαλόγους καὶ μιμήσεις), et aute τοὺς*

ita
gos
qui
III.
argu
Ib. L
abel
nar
506. C.
Ibid. -
εἰπε
Ib. D.
vel f
κλέτο
χέτο
αἰέτο
librio
507. O.
Vide
503. O.
recte
supra
503. C.
εἰπε

'Αλεξάμενοῡ repeto Φῶμεν. Hoc certe liquet, tum ex hoc loco tum ex Arist. Poët. p. 3. ed. Tyrwh. Sophronem et Alexamenum ad idem μιμήσεως genus referri. *Epopoeam* esse hoc genus, miror quomodo sibi persuaserit Tyrwhittus. Locus de Poëtica p. 3. ita accipiendus: *Quod si ad eandem classsem referre nolimus eos qui eodem imitationis instrumento utuntur, ne Sophronis quidem mimi, et Socratici dialogi, ad eandem classsem referendi erunt.* Hoc non dicit quasi vel hos vel illos ad poësin, nedum ad epopoeam, referat; sed ut suam de poësi theoriam exemplis aliunde petitis, (ut alibi a pictura, musica, etc.) illustret.

Deinde, quod imprimis notandum, πρώτους γραφέντας τῶν Σ. διαλόγων fortasse reddenda, *scriptos ante Socraticos dialogos*, ut πρώτός μου in N. T. (Athen. XIV. 63o. B. C.) Sed donec haec forma ex profanis scriptoribus defendatur, satius erit legere προτέρους. — Atque ista conieceram. Sed nunc puto Aristotelem ita vocare per prolepsin quandam Alexameni dialogos: non quasi iste Socrate antiquiorem fuisse (Laërt. III. 48.); sed quia omnes dialogi, formae dramaticae, argumenti philosophici, Socratici vocati sunt.

Ib. E. ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος] Σωκράτους Schw. Melius abessent duo verba. Sed nescio an lib. III. aut V. hoc narret Athenaeus.

506. C. 2. εἰς Φῶς λέγεσθαι. Qu. an ἀγασθαι.

Ibid. 7. Equidem suspicor delenda esse ista, ὅτι δὲ — εὐπρόσωπον, quahquam ne sic quidem persanatus locus.

Ib. D. 7. Potius suspicor, τῆς Ἀριστείδου καὶ Μυρωνίδου. vel potius, τῆς Περικλέους καὶ M. ut in Epit. Περικλέους e margine alienum locum invaserit, ut ὄζει pro ^{p. 338.} χέζει XIV. 646. F. nisi statuas Περικλέους pro Σοφοκλέους mox reponendum. Sed omnia quae hic de libris Platonicis tradit noster, merae tenebrae.

507. D. 1. κρατεῖν] κροτεῖν Coray. Vide an κράζειν. Vide Aristoph. Av. 24. κράζειν Jacobs. vero proxime.

508. D. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον, i. e. τὰνθρώπεια, ut recte Schw. Opponuntur istis, τὰ κατὰ φύσιν, etc. supra C. Deinde ὅπερ ante οὐχ.

509. C. D. Ehippus, 1. ἔπειτ' ἀναστάς (ita Jacobs.) εὐτροχος ν. (vide R. P. Adv. p. 275.)

8. ————— πόδα τιθεὶς ὑποξύλω,

[εὖ δὲ περιδούμενος ἄρθρα]

κνήμης ἰμάντων —

πέδιλον ὑπόξυλον, *cothurnus est basi lignea instructus*.
Vide Schw. ad XII. 535. F. p. 454. *Subere* utebantur
mulieres. XIII. 568. B.

σχῆμα, 11. Alciphron I. 34.

IN LIBRUM XII.

P. 510. D. κνδοιμός] Aristoph. Pac. 254.

511. D. τῶν νῦν] *Lege τὸν νῦν, vel τὸν τῶν νῦν.*

514. B. χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς * *
concumbit. Deinde sequebatur aliquid de comitatu et
apparatu regis, qui regia exire solebat διὰ τῆς — αὐλῆς.

516. D. E. F. Alexis. Initium mutilum. Vide ad X. 418.

E. Τυμ, οὐκ Ἐδήδοκ' — πάνυ πολὺν corrupta: qu.
πάνυ, καὶ ποικίλον, Ὁ γ' ἦν παραθῶ — Vel ποικίλον
πάνυ — Τυμ *forsan*, αὐτῶ γε χαίρων.

B. ἄνθρωπε, ποίει λευκά, καὶ βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ.)
*Make your wool, as you call it, as white as you
please; only mind your cooking, and don't prate.*

p. 339.

A. ἐπὰν ἀπὸ τῶν κ. τάριχος ἰχθύων,
κρεῶν βατάνιον εὐθέως * *

δίπυρον π. —

πυρὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἐπὶ ταγηνιῶν,
(vide Polluc. VI. 79. vel Athen. XIV. 646. E.)

τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου π.

βοτρυδιον τι, χόριον, ἐν ποτηρίῳ
γλυκύν. τὸ —

B. ἄνθρωπ', ἐπίπαιζε, μόνον ἀπαλλάγηθί μου.

(τοὺς σοὺς δὲ) κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ
βατάνια πᾶσαν (ἀφανισθεῖς) τὴν ἡδονὴν.

πᾶσαν τὴν ἡδονὴν *praecedentibus adjungit Aldina, eisi
primum inspicienti cui aliter videri possit.*

517. E. Transpone, ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν τύχῳσι, καὶ προπ.
οἷς ἂν βουλ. τῶν παρόντων. *Possis, τύχῳσι, καὶ τῶν
παρόντων προπ. possis et aliter. Deinde ἀφροδισιάζη-
ται est, Venerem patitur, non exercet.*

519. fin. *Salubres esse τοὺς ποταμούς.* Manifesto legen-
dum τοὺς πότους. Vide 526. B. C.

520. D. E. ηαρις MS. Vide an legendum Νάρις, ὁ Νάρις.

524. F. Callias sive Diocles. Si senarii sunt, malim εἰπὸν
ὅ τι — Vide Aristophanica ad Nub. 227.

524—5. In Hermippo videre videor metri vestigia Io-
nici maj. Qu.

χαῖρ', ὦ διαπόντιον

στράτευμα. τί πράττομεν; (ut in proxime
praecedenti Calliae loco.)

Q
6
51.
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

κόμη τε νεανικῇ
σφρίγει τε βραχιόνων.

Quae si vera sunt, recte Aldus τὸν Ἄβυδον. Ἄβυδος XIII. 586. A. Ceterum κόμη, etc. explicanda ex Eurip. Fragm. 51. Ἰν μαλακῶς latei μάλα . . . ὡς. forsan μάλα καλῶς. Sed vide Xenoph. Hellenic. III. 4. 19.

Nempe Ξεναγός quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat.

526. A. ult. ἀφροσύνας] Lego ἀβροσύνας. Vide mox D. 8. p. 340.

Ib. B. init. Ad aliquem ex auctoribus hic citatis respicere videtur Cicero Nonii (Rep. VI. p. 308. Maii.)

530. E. Phoenix, 4. οὐ δίζων ἐδίξ. MS. ἴσως Scal. unde patet suum fortasse habere Dalecampium. *And perhaps he never desired it*, vertit Jer. Taylorus, *Holy Dying*, p. 10. in sequentibus identidem errans. — Imo Dalecampium, non Phoenicem, vertit Mercurius ille Christianus. Sed in ultimo versu, σποδός δὲ πολλή, ex ipsa vi sententiae posuit, *a little heap of dust*. Verte, *mere dust*. Vide me ad Agam. 429.

540. C. 6. Recte Schw. *imbutae odoribus*; et confert 514. A. Ita Theocr. I. 129. ἐκ καρῶ σύριγγα, *cera compacta*.

542. E. fin. *perhibetur* Schw. Imo *male audiens apud Antipatrum*. Aristoph. Vesp. 504. Athen. XIII. 584. A. 4.

545. A. 1. Φαῖδς χιτωνίσκος. Malim Φανός.

549. C. Ἰδιον ἐπιθυμῶ. *I wish to die in a peculiar way*.

551. C. Platonis comici locus de Cinesia, quem indicat Caf. in Galeni L. VII. ad Hipp. Aphorism. est T. V. p. 322. ed. Bas.

Ib. D. νοσώδης, *morbosus*, i. e. *impudicus*. Br. ad Av. 1378.

552. A. B. Plato Rep. III. p. 404. A. B.

Ib. E. 4. Numerosius ἐν ὀλίγαις ἡμέραις.

553. fin. προῦπογράφειν] Forlan *προσυπογρ. et simul innuere*. Confer Epigr. apud Scalig. Catalect. p. 63. *Quam puero legem*.

IN LIBRUM XIII.

P. 558. C. Anaxilas, 14. ὡστ' (vel τοῖς τ') ἀπαλλαγῆσι p. 341.

ταύτης — *Si vetulam effugeris, in juveniculum incidis, duplex malum*. Deinde v. 25. si sanum est σκίμπος, forsan transponendum,

εἴτ' ἀ μοι σκίμπος γένοιτο. Φησὶ, τετράπους, ἢ θρ.

Suspicio e seqq. orta Φησὶ τὴν προς, (nam ita MSS.) et excidisse hemistichium; ut fuerit fere,

ἢ μὲν οὖν ἤτησε· τετράπους μοι γένοιτό τις θρόνος.

Nempe quum in utroque versu Φησὶ casu omisisset scriba codicis, unde fluit is quo usus est Aldus, et in posteriore quidem versu errorem suum animadvertisset, in margine posuit εἶτα Φησὶ παιδίσκη δίπους, cum nota quadam (·/· puta vel s), cujus similis alia poni debuit supra εἶτα in contextu. Sed quum nota non supra εἶτα παιδίσκη, sed supra εἶτα τετράπους posita esset, errorem errore auxit alius scriba, pro supplemento accipiens meram correctionem; quasi loco prioris εἶτα ponendae essent quatuor voces.

Ib. F. 4. Recte explicat Cas. Ineptit Jacobs.

559. C. Eubulus, 8. Distinguere malim μέντοι τις, ut τις sit encliticum.

Ib. D. Antiphanes: σὺ τί λέγεις; i. e. tu, quid dicis? Imo quid ais? Quare transponendum suspicor, τί σὺ λ. Sed vide Aristoph. Plut. 909.

561. C. Euripides, 5. τρίμιος θεοῖς ἔσει. Imo sensus poscit βροτοῖς vel θνητοῖς. Nisi forte θεῶν, de quo vide mea Addenda ad Porsoni Aristoph. p. 130.

562. C. Alexis, ult. εγγύς τ' εἰμί που τοῦ πράγματος. Vide Aristoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ONOM, CXHM, XPHM.) sed πράγμα-
verum.

Ib. E. ὁ ποιητὴς οὗτος] An delendum οὗτος? Sed nunc suspicor ista inde ab οὕτως ὁ Ἔρωσ ab Euripide derivata forsitan e Med. 651. et vicinis.

p. 542. Ib. E. F. Chaeremonis esse *Traumatiam*, vix puto; neque multum esset haerendum, nisi locus II. 35. F. plane esset e comoedia sumtus. An igitur Athenaeus, vel auctor unde haec sumsit, Theophrasti verba male cepit; et quum ille e Chaeremone citasset οἶνος τῶν χρωμένων, etc. deinde ex aliis, forsitan non nominatis, reliqua, putavit ista quoque ut Chaeremonis citari? — In eodem Theophrasti loco forsitan sequebatur ῥῆσις de vino (Athen. II. 35. F.): sane ea, quae ibi de vino dicuntur, facile ad amorem trahi possunt. — Interim constat sive Athenaei ipsius, sive alius, errore Chaeremoni tribui verba Euripidis.

In fragmento FORSAN εἰ δεῖ γε — εὖ πόρους — ἀλκιμωτάτους.

563. C. Amphipolis. Lege, τί φῆς σὺ; ταυτί — ὠραῖον Φιλῶν (Jacobs.) παρεῖς σώφρων τ' ἀλ.

Ib. E. παιδοπίπαι ὄντες est interlocutoris, non Hermiae.

Ib. I

55

56

56b

No

57

57a

57b

57c

57d

57e

57f

57g

57h

57i

57j

57k

57l

57m

57n

57o

57p

57q

57r

57s

57t

57u

57v

57w

57x

57y

57z

57aa

57ab

57ac

57ad

57ae

57af

57ag

57ah

57ai

57aj

57ak

57al

Ib. F. ἐπιδεικνύντα] Vertunt Dal. et Schw. quasi ἐπιδεικνύμενον. Vente, Atheniensē quendam, qui jam grandem Dorum quendam ostentabat.

565. B Alexis. Forſan, — εὖν vel ὅταν τῶν πιττοκοπομένων τιν' ἢ ξηρουμένων τούτων ὄρας, νόμιζε πάσχειν θάτερον.

Non diffiteor τούτων me malle cum θάτερον jungere, si per metrum liceret. In vulgatis displicet τι θάτερον, et ἔχειν sine κακὸν positum. Deinde cum Jacobſio in στρατεύειν latere [puto] verbum = πασχητιᾶν. — νόμιζε, ut 572. C.

566. E. Lege, „ταυτὶ καὶ τολμᾶς σὺ λέγεις,“ οὐ, „ρόδοδάκτυλος οὖσα,“ κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ „βολίτινον — Haec ex Aristoph. Ran. 297. Priora, quae faciunt hexametrum, ex Cratino. De οὐ isto vide Addend. ad Plat. 555. [Porſoni Aristoph. p. (106.)]

567. F. Timocles. Ridetur tragici cujusdam (Aeschyli, ut puto; vide Eumen. 46, etc.) descriptio Orestis in templo Delphico inter dormientes Furias sedentis. Hinc autem patet fabulae argumentum versatum esse in com-p. 343. parandis per parodiam Oreste et Autocleida.

568. B. Alexis, 12. ἔχεις; Τιθί' ἐστ' αὐταῖσι Jacobs. Quare adjuncta Sylburgii emendatione, forſan nil quaerendum ultra:

κοιλίαν ἀδρᾶν ἔχεις;
τιθί' ἐστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί.
ὄρθα προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΟΤΝΑΥΤΟΝ τ. κ.
ὡσπερὶ κ. τ. εἰς τὸ πρ. ἀπήγαγεν.

Venter adducitur, ita ut superne tumeat; quo mammosa videatur.

Ib. D. 27. Si ista sunt Alexidis, facile potes, τὰς μὲν ὄψεις διὰ τοιούτων σκευοποιουῖσιν τεχνῶν.

Ib. E. init. Forſan, πατρός σου πολλά σε —

Ibid. 5. Bellum epitheton scorti, Φειδωλούς. Lege Φιλωδούς. Nempe αὐλητρίδας intelligit, (non πεζῶς ἀτάκτας. Vide Porſon. Advſſ.)

Ib. E. F. Loca ex Pannychide et Nannio manifesto ex Euripide adumbrata.

569. B. Xenarchus, 3. Cogitabam, ὡς οὐ παρουσῶν. Sed ὡσπερ, vel παρούσας, oporteret, ni fallor.

Ibid. 11. κάτωθεν εἰσεῦναι to creep in at the kitchen-window (vel, cellar-window.) Deinde lege αὐταὶ βιάζ. Deinde, 18. qu. an, ἄς δ' οὐκ ἰδεῖν ἐστ', οὐδ' ὄρωντ' ἤδη σαφῶς. Sed ἰδεῖν potius est aspicere, ὄραν

videre. Quare in promptu esset, οὐτ' ἰδεῖν ἐστ', οὐτ' ἰδόνθ' ὄραν σαφῶς. Sed, nisi fallor, temporum ratio repugnat.

Vide Sophocl. Stobaei p. 52, 32. (Fr. Inc. 10, 2.)

Butler. ad Aesch. Prom. 446.

Ib. E. Philemon, 2. σὲ γὰρ — πρ. βροτῶν parenthesi include, et jungē eὔρες πρᾶγμα.

Ib. 8. Non persuadet Bentleius verum esse τοι. An που? (jungendo scil. πριάμενόν που.) Neque magis placet Bentleii ἐστυκότης, v. 12. Morbi cujusdam nomen, forsitan σπασμός vel τέτανος, ut apud Aristoph. Lylistr. p. 544. 845. hic latere videtur. An, τυγχάνεις ἔχων ἴσως Σπασμός τις ἔλαβεν; — Vide Horat. Serm. l. 2. 33. 116. qui in ista Satira hinc profecit.

570. A. Malim, παρασημαίνεσθαι ὅτι Περικλῆς — Στραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινὸν ἀνερρίπισε, [λέγων τὸν Πελ. πόλεμον.] ubi ultima omnino delenda. Qu. an τὸ δεινὸν ex Aristoph. Pac. habuerit?

Quod ad verba in MS. A. addita, fac scriptum, Στραπαίνας ὑπὸ μεγαρέων ἀνερρίπισε ὑπὸ μ. τὸ δεινὸν Per se intelligitur erroris progressus.

Ib. C. Epicrates, 11. Malim, ὁπότε ἔτ' ἦν, [Meinek.] vel, ὁπότε ἦν ἔτι, vel demum, ὅτε ποτ' ἦν.

Ib. E. Anaxandrides, 4. Malim,
— ἦνθις καὶ Λαγισκη. καὶ τότε (vel, τότε ἦν Ἡ)
ἦν Θεολύτη μάλ' εὐ. καὶ καλῆ.
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὀκμιον λαμπρὰ πάνυ.

ΔE ita positum, Porf. Advll. p. 77. Alexis XIII. 574. C. 581.

D. ibid. E. XIV. 642. D. (622. A. 3.) XV. 678. E. me

ibi. IX. 404. D. me ibi. ibid. E. VI. 224. F. VII. 294. C

ult. Menander Stob. Gr. CXVII. p. 479. = 254. Cleric.

572. C. Ehippus. Puto, ὅταν γὰρ „τις ὦν νέος — ut γὰρ sit Athenaei. Vide ad 40. C. 1.

574. B. init. λέξοντι ὑμοὶ δεσπότης.

576. D. Quidquid dicat Schneiderus, Xenophontis nomen hic latere puto cum Schw. An, συστρατευομένην, ὡς Ξενοφῶν Φησιν ἦν * * Φησί, vel ἦν Φασί — ut Xenophon tantum citetur in istis, τὴν Φωκαίδα — γενομένην.

577. F. init. νάρδον — εὐχρηῆ. Ita MS. Qu. parabilis, vilis? An legendum εὐτελή?

578. C. Macho, 6. Lege κωλύσι. Sensus forsitan est, *Pari jure ipsae artium nutrices Athenae barbaro quodam cognomine donari possent.*

Ib.

Ib.

Ib.

579

Ib.

Ib.

Ib.

580

Ib. I

Ib. E

Ib. I

Ib. I

Ib.

Ib.

Ibid.

581

(E)

582

Ib.

Ib. F.

583

B.

584

A

Ib.

Ib.

Ib. D.

Ib. E.

585

Ib.

587

D.

588

E.

Ib.

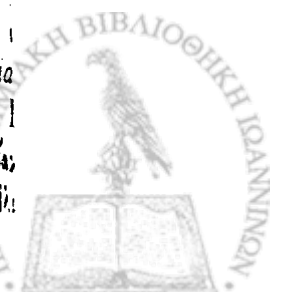
Ib.

Ib.

Ib.

Ib.

Ib.

- Ib. D. Macho, 14. ὅπου δὲ περὶ γυναικός, vel γυναικῶν.
Vide Aristoph. Lystr. 858. Deinde in ἐπιβόημ', v. 21.
latere suspicor ἤρέμ' —
- Ib. E. v. 26. Lege, ἐνουθετήθη τοῦτό πως — monita est p. 345.
a Diphilo, Gnathaenam προίεσθαι.
- Ib. F. Macho, 2. Qu. ΣΥΝΗΝ αὐτῆι —
579. B. v. 22. Suspicionem esse ἐπιτροῦσαι
εἰς δασύποδα, ut 580. F. 2. ἀνισταμένης, qu., an *mic-*
tum exire?
- Ib. C. v. 31. Collato Jacobs. malim, ἐμέμψατ' αὐτήν,
vel αὐτῆι.
580. C. v. 45. Qu. αὐτὴν ἐσιέναι?
- Ib. D. v. 55. λοπάδας ἐνάλμους τ', εὔ ξ. (hoc cum Jacobs.)
- Ib. E. v. 64. λιπαρόν] Lege ῥυπαρόν. Vide ad IV. 135. B. 1.
- Ib. F. Post νῆ τῷ θεῷ excidit versus; *Debueram potius*
*hunc vocare * * (qu. μελάνουρον) quam Adonin.*
Nescio an de Adonide pisce (vide VIII. 332. C. et
Hesych. v. ἐξώκοιτος) cogitarit muliercula.
- Ibid. v. 72. Lege, πρὸς ἕω γενόμενον.
581. C. v. 14. εἶπεν δὲ, ναί, δὸς ὅσον ἂν ἐπιθυμῆς, π.
(ΕΙΠΕΝΔΕΝΕΔΟΟ.) Sed melius, εἶπεν δ', ἐμοὶ δὸς —
582. A. B. Ridet tragici locum, ubi epitheta κοῖλον et
Δωρικὸν Argis tribuebantur. Vide Oed. Col. 391. 1366.
ed. Musgr.
- Ib. F. 2. Vide 583. D. XV. 679. D.
583. B. v. 45. ἀλλὰ κοτύλας τις ἐγχεάτω μοι τέτταρας
εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτεν ὁ β.
584. A. ἐμέ τε ὡσαύτως. Miror in his Jacobsum non
susplicatum latere ἄσωτία. Sed non nimis severe agen-
dum cum Athenaeo, quum aliena verba contrahit.
Verte, *You ruin them, and so do I, that's all.*
- Ib. D. τοὺς Ἐπιγόνους εὐήμερήμσι. Nonne τοῖς -οις?
- Ib. fin. Vide ad VIII. 347. C.
585. F. init. Vide ad X. 459. A.
587. D. Nicostratus. Lege,
- ὁδοῦ
- πρὸς Ἄ. ἐλθ. π. στρώματα
αὐτὴν κέλευε, Φησί, καὶ παρ' Ὀκίμου
χαλκ.
588. E. ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινὸς οἰκέτου] Malim οἰκελου. p. 346.
familiari.
591. E. F. Posidippus, 1, 5. Lege πρό γ' ἡμῶν — εἰς
Ἥλιασαν ἦλθε. Formula forensis, εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς.
— Ἥλιασα sine articulo, ut Equit. 893.

592. B. fin. εἶχεν ἐρωμένην καὶ καλήν. *Bella locutio, et Lyfia digna! An legendum παλλάνην?*
 Ib. C. fin. Parenthesi include, ὁ δ' ὑμέν. ἐπιτήδειος. *Pulchre convenit.*
593. B. [*Vide supra ad Aristoph. Plut. 428.*]
594. D. Μένανδρος] *Vide Menandrum Clerici p. 234.*
596. D. Ποσίδιππος, 4. ἀρθρίνων. Imo ἰ. Deinde ultimo versu, ἐστ' ἂν ἔη (vel ἔης), et qu. στεγανή. *Sensus est, dum Naucratis per fugium navibus dabit.*
599. C. init. Φεύγων οὐδὲ μένων — *Confer Oraculum apud Herodot. l. 55. Athen. XIV. 630. E. R. P. MSS.*
 Ib. E. Aeschylus, 1. ἐν κλειόσιν, 1c. μάρτυσι. *Prorsus ineptiunt Dal. et Schw.*
600. E. Critias, 6. Respicit Cleobuli vel alius hexametrum apud Longin. §. 36. ἐστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρα μακρὰ τεθίλη.
606. B. 8. *Vide Aristoph. Nub. 349.*
 Ib. E. καὶ παρασησάμενος, *et compos ejus factus: sed potius credo legendum παραιτησ. quum impetrasset.*
 Ib. E. penult. Forfan sensus est, *Neque ab elephante divelli sustinebat infans, neque elephas sine dolore infantis conspectu privari.* *An legendum, οὔτε — αὐτό τε, εἰ μὴ —*
607. A. *Vel τοῦ καλάμου, vel ἐκ τῶν παρατ.*
608. B. Chaeremon, 6. λευκὸν μελαίνῃ στέρομαν ἀντηγύσι σκιᾷ. *Sed qu. de constructione.*
 8. ἄλλης πρ. recte MS. 12. ὑπνώμεναι δ' — 16. ἐκτριβεῖς ἀμάρακος.
Ceterum recte monet Schw. Chaeremonis eclogas esse transponendas.
 Mox D. ult. lege ἐκπεπλασμένου, E. 6. τὰ (λευκὰ) λειμώνων τ.
610. E. Alexis, ult. *Pro ἔρρειν Φασίν lege ἔρρη/Φασιν.*
611. B. init. ἐξαιτηθεῖς, *accusatus,* Schw. *Potius, exproscente Zenone. Menagii locus est X. 4.*
612. A. Pherocrates, 1. κατὰ μυροπωλεῖν· τί παθόντ'; ἂν δὲ χρῆ, καθήμενον — 3. σὺν μεिरακίοις? *Sed potius, ξυνέδρ. τοῖς μειρ. ἐλλαλεῖν — to prate in — ut post ἡμέρας abrumptur oratio.*

IN LIBRUM XIV.

- P. 615. F. Dionysius, 4. *Si de aliis constaret, facile posset, ὃν ἐντυχόντα, vel, deleto τοῦτον, ἐντυγχάροντα.*
Vide me ad Plut.

610

611

Ib.

et

612

Ib. l.

e

613

Ib. l.

620

621

Ib.

622

de

623

A.

MS.

de

in

per

serv

per

(7. 8.

alleg

partin

Ib. F. l.

625. C.

Gaisf.

Cetera

cum e.

— Vid

633. A. l.

634. E. l.

mentari

Vide X

Ib. F. l.

635. A.

Illum,

tas, Fr

638. D. S.

Ibid. v. 4.

17 Jan 1

Cofaub. A

616. A. 2. Delendum suspicor αὐτός.
617. A. Telestes, 9. Forfan, ἔπερ παρθ. vel delendum γάρ.
Ib. B. Collatis VV. DD. vide an legendum,
Λυδὸν ὃς ἤρμοσε πρῶτος,
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης, νόμον ἀλολον. ὀμφᾶ —
ut jungatur ἤρμοσε Λυδὸν νόμον, et ἄμφιπλ. αὔραν
flatum tibiae, ὀμφᾶ humanae voci.
- Ib. F. Pratinas, 16. Possis χυπὸ τ. Sed potius dele θυπα
e v. l. orta.
618. A. Ehippus, 1. An exstat μεिरαιδίον?
- Ib. B. Antiphanes, 6. Qu. ἤδη τι κοινόν ἐστίν, οὐ χωρίς.
620. E. Ἴωνικός λόγος] Lege Ἴωνικολόγος.
621. E. De *Laconica* dialecto accipit Hemst. ad Lucian.
Jud. Voc. 8. p. 93.
622. E. ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος] Mira structura. Saltem
debebat ὁ μάγειρος. — Σόφων 662. C.
623. A. Antiphanes, 8. Distingue, B. λέγεις μάγ. ζῶντα;
A. πλ. 10. κεστρεὺς λεπισθεῖς σπασθεῖς vel πασθεῖς
MS. A. Malim, λεπισΘΕΙC, ἘΚΠΑΥΘΕΙC. Vide Caf.
deinde χρωσθεῖς servandum: *fried brown and turned
in the pan.* Deinde qu. 11. πρὸς τέλος δρόμου (vel δρόμον) p. 348.
περῶν, μέλος Ἐχσι — ρανῶν, ut *consperegat.* Nempe
servus hero dicit, se aliunde parasse unde coenent οἱ
τρεῖς, adolescens, amica, cui scil. nomen erat Boeotia,
(ἢ ἔνδον οὔσα), et ipse servus. Miratus adolescens eum
alloquitur ut magum et incantatorem. — Partim bene,
partim secus explicat Jacobs.
- Ib. F. In Anaxila καινὸν ex superioribus natum videtur.
625. C. fin. πλὴν χρυσός] Lege πλὴν ὁ χρ. et de metro vide
Gaisf. ad Heph. p. 357. Herm. Elem. Metr. 111. 16. 22.
Ceterum in superiore scazonte χρυσὸν accusativum Atti-
cum esse puto, qualis in εἶπε τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν, etc.
— Vide an hic Pythermus memoretur ab Herodoto I. 152.
633. A. Λάκων ὁ τέττιξ. Malim conjunctim, Λακωνοτέττιξ.
634. E. Didymi ἀντεξηγήσεις πρὸς Ionem puto fuisse com-
mentarium, in quo ipsius Ionis errores notabantur.
Vide XI. 468. E.
- Ib. F. Ion, 1. Qu. παλαιφάτων.
635. A. Theophilus. Verte, *Malum est hoc, canere
filium,* etc. Minanti cuidam tormenta respondet ser-
vus, *Frustra torquebis; nil confitebimur.*
638. D. Suspikor apud poëtam οὐκ ἄν praecessisse.
- Ibid. v. 4. μιστός. Qu. an, *Quum satis cantaveris.*
When I have had enough of your music.
Casaub. Anim. in Athen. T. III. D d

Ib. E. Cratinus. Ad Ran. 4. de χολή. An legendum, Γήσιππέ πω?

640. D. Sophilus. Pace Casauboni, istud οὐχί vitiosum puto. Malim, οὗ Χίου δύο — επίχει.

Ib. F. Philyllius. Lege, ἀμυγδάλαι (vel -λα) καὶ κάρ. In Archippi verbis lege, ἰπρίοις ἄλλοισι τ' ἐπιφορήμασι Γέμουσα.

642. A. 1. Hoc videre videor, legendum ἄν. A. ἄλλου δεῖτινος;

Ibid. Amphis, 1. Lege, collato Schw. βίον Ἀληλεμένον;

B. ναί. A. τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς. De ναί III. 117.

649. Ib. B. Anaxandrides, 4. Qu. οὕτω παρέζων, Χρυσίς, οὐκ (vel, Χρηστὲ, κούκ) ἔζων τότε.

Ib. C. 1. Clearchus, 2. Lege, χεῖρον. Ἡ παῖς, ἐπιτίθει —

Ib. E. Ehippus, 5. Forfan, εὖ τε κἀνδρικῶς.

Ib. F. Alexis. Forfan, ἀρτέος Τράπεζ', ἀπονίψασθαι δ.

643. B. fin. Qu. σταιτιῶς —

Ib. D. Antiphanes, 2. Lege πρώτιστα. Deinde, 7. κισσό-
πλευκτα.

644. D. In Evangelii loco videtur colloqui ἀλαζῶν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. V. 6.

μύσχον ἔλαβες ad coquum dicuntur. 5. forfan, τῶν μὲν οὖν ἐλαῶν ἄφ. πάνθ' ὅσ' ἂν βούλη γένη.

650. D. ὁ Χίος (vel forfan ὁ Κεῖος) — ποιεῖ. Nescis quomodo pacto Chii (vel Cei) amantissimas suas educunt? How they grow their pears? Vide indic. Demosth. v. ποιεῖν. mox ad 658. B.

651. F. Melanippides. Distingue et lege: περὶ αὐτῶν τῶν Δαναίδων. „οὐ γὰρ — Deinde qu. an, μορφᾶν εἶδος· οὐδὲ τὰν δαιταν γυναικειαν ἔχον. Deinde lege, ἂν εὐήλι' ἄλσεα π. Θήραϊς (hoc Porson. Adv. p. 39.) Φρένα τ. — ἂν ἀνήλια ἄλσεα Jacobs. — ἄλσεα, saltus vel rura.

652. E. In Phoenicidae loco ridetur quidam peregrinus, qui προπύλαια edulium esse putat. Inde explica historiam de Indo rege, mox F. Vide et ad Acharn. 900.

654. B. Nicostratus. Malim, ταῦτ' ἄξι' ἦν, Τούρνηθ.

Ib. E. Antiphanes. Qu. σπάνιον ὅν τι χρ. et dele δ' [post πλείους.] ὡς verte cum Schw. ex quo.

Ib. F. Alexis: — (οὐκ ἂν) καταφαγεῖν αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον εἶχον, οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς, μὰ τὴν γῆν κ. τ. κατήσθιον.

Vel potius,

κατ. αὐ. τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἂν,

Οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς —

Certe ineptum est γάλα, et vel e margine pro λαγῶ vel ex AN corruptum.

655. A. Anaxandrides, 2. τοιοῦτους ἴδου MS. A. τουτοισι δὲ'

1
1
3
u
π
di
π
π
be
ca
m
M
656
φλ
Ib. F
trej
uae
658. F
ad t
Ib. E.
659. D

A.
πρ γ
quid
die c
661. B.
ἐρ
περ
ἐξ
Vel d
Acute
Adv.
Dama
Ib. D. r. 4
λέγον
δ.

Ib. E. For
(6 Κορ
662. A. B.
πλ
αὐτ
ῆς

- MS. Ep. Unde patet, quam acutus fuerit Hermanus, qui p. 350. non viderit sub his latere *τοιούτους*. Doctr. Metr. p. 136. Sed ne sic quidem omnia plana. Nescio an legendum, ut fere Corayus, *τοσουτου δύο*. *Quum non pluris constarent duae statuae*. Interim et hoc cogito; annon hic rideatur Euripides Electr. 388. *ἀγάλατ' ἀγορᾶς*, (confer *πόλεως ἀγ.* Autolyc. fr. 3.) et legendum sit, *ἐξὸν τοιούτους λαβεῖν Ἀγάλατ' ἀγορᾶς*. *What a fool one must be to feed peacocks at home, when (for less money one can buy) sine ones like these, the pride of the whole market!* Confer Demosth. Mid. 563, 7. — *ἀγαλμ' ἀγορᾶς* Metagenes Schol. Plat. Clark. (Gaisford. Catal. p. 73.)
656. B. Strattidis et Archippi loca vix expedio. *κάπρου Φλογίδης* apud alterutrum delenda suspicor.
- Ib. E. Ἀντιφάνης] Neque Physiognomicon neque Protrepticon fuisse potest Antiphanis. Quae Ἀντιφῶν? Sed haec valde turbata videntur.
658. B. In Philemone malim *τοὺς πυρούς*. De *ποιεῖν*, vide ad 650. D.
- Ib. F. antep. Vide ad Eurip. Bacch. 1283.
659. D. Lege,
 B. *ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.*
 A. *πότερ' οὖν ἀφείσαι;* B. *κατ' ἀγ.*
 A. *Num igitur manu missus es?* B. *Minime; emit me quidam eorum qui apud forum profitentur.* Neque quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat. Vide ad VII. 292. C.
661. B. Athenion, 30. Forfan, ejecto *ἀκριβῶς*, legendum, *ἐρίφιον ἐτακέρωσε πνικτὸν, διέλαβεν περικομματῶ, διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ, ἰχθῦν παρσεικεύκησεν*, —
 Vel distingue *γλυκεῖ ἰχθῦν, παρσεικεύκησεν οὐχ ὄρ.* Acute vidit Grotius *γίγγρας* hic latere. Vide Porfouum Advfl. p. 94. fin. et confer Machonem VIII. 346. A. B. Damoxenum III. 102.
- Ib. D. v. 45. ἄφεις] Forfan ἄφεις, ut constructio sit, *παῦσι πρὸς λέγων ὑπὲρ εὐσεβείας, ἀφεις ἐμέ vel τὸν λόγον*. Deinde,
 A. *ἡμαρτον.* B. *ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνεῖσιθι ἐμοί.*
- Ib. E. Forfan, *Σικελικός*.“ Παραπλ. ὁσμὴν λέγει ἀμφοῖν (ὁ Κρατῖνος scil.) *καὶ ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης* —
662. A. B. Forfan,
τὰ τῶν ἀπόντων πάντα κατ' ἕναστος κακὰ. ἀντέργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι ῥῖνα κρ. πρ. τ. ὁ δ' ὅτι ἰστόμα —

Pro ἐνιά τς, 6. putabam ἀνσιτο, sed nunc displicet.

In ult. τοῦ τς πυρός ἐλ.

Ib. C. Bato, 2. In MSS. notat [*Porsonus*], forsan huc respiciens, ἀναγράφειν et βασανίζειν jungi in Harpocr. et Suida; (v. βάσανος.)

Ib. D. 1. Σόφων] P. 622. E. 663. B. 1. τὰ μάλιστα. Latet vox a verbo μάσασθαι fluens.

IN LIBRUM XV.

P. 665. D. πόρρω πίνειν Plato Sympoſ. p. 377, 18. Bekk. = 176 $\frac{2}{3}$ HSt.

Ib. E. penult. Verte, hoc non esse e veteri instituto.

666. D. Plato, 1. ἐγὼ τῶν τὸ δ. σιευάσω. (De τῶν vide ad VI. 267. F.)

Ib. E. [ποιῶν Φιλημάτων;] ἀγεννώς οὐκ ἐῷ Παιζειν, τίθεμαι δὲ κοτταβεῖα. Haec omnia servi.

667. B. 5. Legendum videtur, „Ἀγκυλοῦντα“ γὰρ „δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κ.“ Supra XI.

479. E. non sunt ipsa Dicaearchi verba, sed eorum sensus verbis Hegesandri. De γὰρ vide ad II. 40. C.

Ib. D. 1. Recte suspicatur Schw. κότταβος meram esse v. l. vocis κόσσαβος. Malim, ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοῦ-

p. 352. μὸν κάρη (hoc certissime VV. DD.) Quae sequuntur, hoc forsan dicebant: et pro κοτταβίῳ matula utebantur.

Vide I. 17. D. (ubi ὄστρακουμένη coaluit ex ὄστράκου et alio verbo quod non nunc reperio; forsan βολή. — vide Lycophron. 778.) quod inepte Butlerus ad *Cabiros* refert

p. 241. Verba videntur esse Ulyssis, Eurymacho mortuo insultantis, et ex eodem dramate unde fragmentum de cottabo. — Huc alludere videtur Tzetzes apud Butlerum

p. 208. collato Athenaeo 17. F.

In ultimō versu ἐμῶν latet, ut puto. Qu.

τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσαβόις ἐπίσκοπῶν ὄσων ἐμῶν ἠβῶσα χεῖρ ἐφίετο

Ib. E. Transpone, πρσεῖν πλάστιγγα, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ.

Ib. F. μὲν τῷ πόν.] Ἀπ μέτωπον, i. e. χαλκίου κάρη, five Manem.

668. B. init. Lege, ὅ τι κάλλιστόν, i. e. ὁπότε τι τῶν καλλίστων λάβοισιν. Loquitur Linus. Vide Alexin IV.

664. B. Vide ad I. 23. D. de Satyris.

672. E. init. Lege, ὅτι τισὶν τόνοις συνέβη περιεῖλ. De τόνος vide ad Lystr. 922.

678. E. Alexis. Forſan, οὕτως Σύνων ἔχει στέφ. κυλ. ἀλλὰ γὰρ — Vel transponendo οὗτος δ', servanda

vulgata. Vide ad XIII. 570. E.

6

Ib.

I

Ib.

I

P

-

:

686.

688.

:

Ib. C.

At

A

689.

:

Ib.

690.

Ort

Ib. D.

circ

Ib. F.

ad fa

ad pe

Med.

691. B.

:

Vel,

:

Vel,

:

Ib. E.

:

Ib. F. v.

Ibid.

693. A. 1

Ibid. 4. e

Ib. C. Et

679. B. In monstrosis istis, ᾧ μάκαρ ἦτις, etc. vide an λεπτότατον περι et ἡδυπότατον περι sint v. II.
- Ib. D. Eubulus, 1. „Scorti nomen, ut scimus e lib. XIII.“
CASAUBON. p. 960, 55. Recte; Nico verum nomen mulierculae. Vide XIII. 582. F. 583. D.
- Ib. E. R. P. Advff. p. 145. ubi quae Viro magno exciderunt, ipse repudiaverit necesse est. [Vide ad Plut. 361. Aristophanica p. 44. col. 1.] Posses etiam, πωλεῖν ἅπαντα. Praeclare idem [Porsonus] in Aristoph. Av. 1364. Br. — Ineptit Reisig. p. 61. quasi non posset, πότερον μὴ ῥυλλίλους ἢ ῥυλλίλους.
686. fin. Virgil Georg. II. 464—5.
688. B. Anaxandrides, 2. ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ] Forsan, p. 553. — κόν πως εἶ.
- Ib. C. Archilochus Hinc in Hesychio lege, Ἐσμυρισμένα. Athenaei locus manifesto mutilus. Sensus fuisse videtur, A diversis formis μύρον et σμύρον fluxere μύρρα et σμύρνα. Vel potius, μύρον et σμύρον a μύρρα et σμύρνα.
689. F. Cephisodorus, ult. Collato Corayo lege, λαικάσομ' ἄρα. βάνχαριν; et verte, potius quidvis patiar. λαικάσει idem restituit IX. 383. A.
690. B. Achaeus. ψυκτ. πτεροῖς verte *stabello*. Vide Orest. 1427.
- Ib. D. Pherecratis locum non intelligo; metrum refarcire licet,
- _____ καὶ _____
ἐκέλευον (αὐτὸν) ἐγχεᾶσθαι νῶν μύρον _____
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιούσιν ἐγχέη.
- Ib. F. Strattis: Φέρεις αὐτῇ μύρον, Medae verba sunt ad famulum, vel potius unum ex suis liberis, quem ad novam sponsam cum exitiali dono mittebat. Eurip. Med. 965.
691. B. Menander:
παιδάριον. (vel, παι, NH ΔΙ) ἡδύ· πῶς γὰρ οὐ;
Vel, _____ μύρον,
παιδάριον. — ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.
Vel, _____ παιδίον,
νῆ τὸν ΔΙ ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.
- Ib. E. Alexis, 4. τὴν αὐτὴν manifesto vitiosum, et ex ταυτὸν natum. An, τὴν ὁσμὴν? quod ad —
- Ib. F. v. 7. Ex Euripidis Telepho. Elmsl. Ach. 497. p. 125.
693. A. 1. Lege, Διὸς σὺ —
- Ibid. 4. οὐδέν σ' ὀνήσει Eurip. Androm. 161.
- Ib. C. Eriphus, 1. ἐπιπεπὴ δεικας, corruptum ex

- ἐκπίη δὲ καὶ — Cetera non expedio.
 p. 354. 694. D. 8. Lege cum VV. DD. εὐφροσύναις, αἰοδαῖς κςχ.
 Leviter corruptum est αἰοδαῖς ex αἰοδαῖ, quae potior
 lectio videtur.
 695. E Κήδων. Diodor. XV. 34. [Tum] lege, ἢ χρῆ τοῖς
 — δὴ forsan natum e v. l. δεῖ.
 698. C. 2. Vide an ἐγγαστριχίμαιραν.
 Ib. E. Hegemon, 9. ἀνδρῶν, *sycophantarum*. Vide IX. 407. B.
 699. B. 3. In ἐγχείησιν alludit ad ἐγχεῖν, *infundere*.
 Ib. C. Alexander, penult. ὅς δὲ Βοιωτοῦ Schw. ex em.
 Jac. Qu. de sensu, qui esse potest, *ne minimum quidem*.
 700. D. fin. Potius, τὸ στρ. λυχνεῖον, „σύνθετον,“ οὐ. ὄν.
 Ib. E. init. Qu. A. τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; B. λυχνι-
 διον. Nisi potius τι δεξιὸν delenda sunt, ut v. l. et
 legendum τῇ δεξιᾷ λ.
 Ibid. Menander: μόνον πολὺ ποιεῖ*)] μόνον, vide Alexin
 XII. 516. F. ποιῶ Φλέγα Archedic. VII. 292. F.

I N D E X.

- ἀγαπητὸς, *amicus unus*. XII. 477. IV. 146. E.
 ἀγγεῖον, *bird-cage*. IX. 387. D. (five V. 201. B.)
 αἰξίαις αἰγας ἀγρίας, *wild-goose chase*. III. 83. A.
 ἀναγραφαί, *dramatic register*. VIII. 336. E.
 ἀνδρίζεσθαι, *flavescere torrendo*. XIV. 655. F.
 ἀντιστοιχία, *literarum permutatio*. XI. 501. B.
 ἄνω. τᾶνω κάτω. Menander Stob. XLII. p. 276. = 171.
 Nicolaus ibid. XIII. p. 148. 26. = 85. Vide Herodot.
 III. 3. Philemon. Stob. Grot. p. 403. Cleric. p. 354.
 forsan Aristoph. Lyf. 710.
 355. ἀπογράφεσθαι = ἀναγρ. VI. 245. C. F. VII. 293. F. συνα-
 πογρ. V. 214. E. IX. 385. C.
 ἀποδιδόναι, IX. 495. C. *reddere*, i. e. *interpretari*, XI. 487. C.
 Diverse citata eadem loca apud Athenaeum III. 96. D.
 δέλφαιος ἡρινῆς. IX. 374. F. ὀπωρίνης. (Qu. ἐπιχύτους
 IV. 172. B. ἐγχύτους XIV. 644. D.)
 δυνάμεις, *vires, properties*, IX. 378. A. *drugs*, Plutarch.
 II. p. 436. B. (Bekkeri Anecdota T. 1. ni fallor.) βρω-
 τικαὶ καὶ συνουσ. *provocatives*, VIII. 335. E.
 ἐπίγραμμα dialogi, *titulus*: XI. 506. E. Alexis IV. 164. C.
 ἐπιρροχπίζειν, *a rap on the knuckles*, i. e. *a jobation*:
 Schw. IV. 168. F. vide v. 219. A. X. 422. D. XIII. 571. A.

*) Vide supra p. 271. ad Menandri locum. J. S.

- ΓΑΡ, longe ab orationis initio: Alexis II. 60. A. 8. Idem IV. 164. B. VI, 237. E. I. 257. E. 8. VIII. 339. E. IX. 377. D. 6. 405. B. 3. X. 422. C. sed ex em. XII. 516. F. 9. XIV. 633. F. 640. E. 642. D. 659. C. 660. F. XV. 679. E. Menander Cler. p. 40. 174. 210. fr. 46. e conj. Timocl. Stob. p. 616. = 509. et Ath. p. 223. ex MS. Athen.
- γεγγαῖος ὄρνις, a game-cock. XIV. 655. C. (Aristoph. Av. 286.) Menander Stob. Grot. p. 443. = 248. Cler.
- γῆρας, senium, i. e. moroseness. IX. 374. B.
- Grammaticis propriae voces:
- ἀκούειν, XI. 494. D. IX. 383. A. Valck. Sch. N. T. II. p. 313.
- ἄφωνα, φωνούντα. Eurip. Stob. p. 469. = 343.
- γράφεται δὲ καὶ, XIV. 649. D. sed forsan e marg. XV. 684. D.
- ὀνομαστική, συνήρηται, περισπαστέον, XIV. 644. A. B.
- παράδοσις (medicorum), XV. 665. penult.
- συλλαβή, Eurip. Stob. p. 469. = 343.
- κῆραβος, *craw-fish*; ἀστακός, *lobster*. Aristot. H. A. IV. 2. p. 356.
- καταισιμούν, X. 432. C. XIV. 622. F. (id est, *totum in αἷσιμα*, i. e. *portiones distribuere*), VII. 365. E.
- κατέχω δεδειπνηκώς, *memini*. (Lycophron.) X. 420. B. et notas. Caf. ad I. 5. E. et Schw. T. XIII. p. 391.
- κῆρασις, de mero vino, ut videtur. XV. 693. E.
- κυαθίζειν, XI. 503. C. XIV. 634. B. ubi verterim, *haurire mare navibus demersis, deinde in aërem sublatis, ut cyatho vinum*. Omnino vide Diphilum Stobaei CII. p. 558. = 429.
- κωβῖδια, VII. 293. D. (III. 105. F. corrupt.)
- Lectiones duae in textu, III. 109. C. 114. E. (IV. 130. D. ?)
- Schw. ad VI. 269. D. 297. F. Vide me ad VII. 326. D.
- λόγος, *the idea or notion*. XI. 490. E. 507. F. ὁ περὶ β. λόγος, XI. 496. C. 1.
- λοπάς, de pisce *assato*. VII. 288. F.
- μέγας εἶ, a great man. 380. B. μέγα μέγεθαι, II. 50. B. XII. 563. A. VIII. 347. fin. μελίζων, 346. F.
- μέτρον, i. e. ἔπος. VII. 313. ult.
- μῆλα στρούθια, genus *Κυδωνίων*. III. 81. A. C. D. F. et Schw. Περσικά, *citria*. III. 83 — 5.
- μητρόπολις malorum vinum. X. 443. D. Vide Diog. Laërt. VI. 50.
- Olivae prandium, XII. 542. F. (Diog. Laërt. VI. 50.) XIV. 644. E.
- οὔτως in citationibus, Schw. ad X. 445. F. 1. T. X. p. 487. X. 422. E. e MS. Schw. ad XIV. 651. F. de formula, Φόβνικας τὸν κάρπον οὔτως ὀνομάζει. XIV. 654. A. B. XV. 679. C. 700. E.

πατάξαι, *injacere*, etc. IV. 170. D. X. 446. A.
 περίστασις, *rompt and circumstance*. XII. 547. E.
 πλάγια διὰ μήκους, *crosswise at the two ends*.

p. 357. πλὴν εἰς τις apud in πλὴν εἰ τις mutandum
 putabam: vide Aristophanica. Sed qu. ob Eurip. Stob.
 LII. p. 360, 6. = 205.

POCULA:

ἀγαθοῦ δαίμονος. XI. 486—7. XV. 675. B. 692. F.

Διὸς σωτήρος. XI. 487. XV. 675. B.

μετάνιπτρον (vel -ις). X. 423. D. XI. 486-7. XV. 692-3.

ἄνομάζειν, ἔπον. *to give the toast*. Schw. IV. 162. C.

vel potius Toup. Add. in Theocr. II. 151. κυάθους

τινός, X. 423. C. 426. init. Plutarch. T. II. p. 454. E.

Athen. XI. 502. B. (Horatius, *cyathos amici sospitis*.)

XIV. 640. D. E. VIII. 365. A.

σπονδῇ, XI. 486. F.

ὑγίειας, XI. 487. A.

Prima verba citationis repetita. IV. 161. D. E. VII. 280.

init. IX. 405. E. F.

πρόαγεσθαι = τιμᾶσθαι. XI. 506. A.

Ptolemaei Corintho oriundi? 201. D.

στρατεύειν pro -εσθαι, vox suspecta. XIII. 565. B.

συνήθεια, III. 121. F. 122. A. (Meus index in Schol.

Aristophanis. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 22. C.) IX.

373. A. 5. B. 4. C. 2. 408. B. C. ἡ κοινὴ συνήθεια,

XI. 494. B.

τευθῆς, III. 106. C. sed vide 96. B. 6. VII. 293. C. VIII. 340.

D. (vide Hermann. Gr. p. 325. n. 411.) XIV. 622. F.

τυραννικός, *insolent, overbearing*. XIII. 580. F. XI. 508.

D. τυραννίς, Lucian. Rhet. Proem.

ὑπόνοια, i. e. *allegory*. I. 19. E.

χλῆραρός, XIV. 646. E. bis. χλῆραρός. Nicander apud Maltby.

Epich. XIV. 648. D. ut videtur.

p. 358. JACOBSII EMENDATIONES IN ATHENAEUM.

ERRAT de Idaeis Dactylis, p. 5. de πόλιος, 23. νεῶν κατά-
 λογον, 25. μικρόν, 102. βιῶς ἔτι, 106. δολύκα, 111.

P. 214. Quantillum erat in Etymologo corrigere, μή μοι
 βαιῶν· κακὸς ἰχθύς, etiam si non ita legeretur in eo
 ipso loco Athenaei quem citas, VII. 288. A.

